

နိကာယဒါးရစ်
ပိဋကတ်အာမူဝိ
(နိယနိကာယ)

ဓမ္မာစရိယ ဦးမောင်မောင်တေ
ပထမကျော်၊ ဓမ္မာစရိယ သိရောမဏိ၊ B.A., R.

* ထုတ်ဝေသူ = ဦးဌေး (၀၁၁၄၆)

ရဲရင့်စာပေ

အမှတ် ၆၂၊ ဂဌလမ်း၊ ရုံတော်ကြီး၊ မန္တလေးမြို့။

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ခွင့်ပြုချက်အမှတ် (၁၄)

အဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် (၄၀၃)

* ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၂၅၀၀

(နေ့စွဲ ၂၀-၈-၇၉)

* တန်ဘိုး တအုပ် ၂၀ ကျပ်

* ပုံနှိပ်သူ(အတွင်း၊ အဖုံး) = ဒေဂျီတယ်(၀၂၅၀)

အင်တာနေရှင်နယ်ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၂၊ မူလာအိစမန်လမ်း၊ မြေနီကုန်း

ရန်ကုန်မြို့။

မာ တိ ကာ

ဓမ္မာစရိယ ဦးဌေးလှိုင်၏ အမှာ		သံ
နိကာယ်ငါးရပ်နိဒါန်း		၄

၁။ သီလ ကွ န္ဓ ဝ ဂ်

၁။	ပြဟ္မဇာလသုတ်		၁၃
	အယူဝါဒအများကို ဉာဏ်ကွန်ရက်ဖြင့် ဖြန့်ကျက် ဟောကြားခြင်း။		
၂။	ဆာမညဗလသုတ်		၂၆
	ရဟန်းဘဝ၏ အကျိုးတရားများကို ဟောကြားခြင်း		
၃။	အမ္မဋ္ဌသုတ်		၃၉
	အမ္မဋ္ဌလုလင်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားသောတရား		
၄။	သောဏဒဏ္ဍသုတ်		၅၁
	သောဏဒဏ္ဍမုဏ္ဍားအား ဟောကြားသောတရား		
၅။	ကုဋဒန္တသုတ်		၅၇
	ကုဋဒန္တမုဏ္ဍားအား ဟောကြားသော တရား		
၆။	မဟာလိသုတ်		၆၆
	မဟာလိမင်းသားအား ဟောကြားသော တရား		
၇။	ဇာလိယသုတ်		၇၀
	ဇာလိယပရိမိုဇ်အား ဟောကြားသောတရား		
၈။	မဟာသီဟနာဒသုတ်		၇၂
	ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ ရဲရင့်သော စကားကို မြွက်ကြားခြင်း		
၉။	ပေါဋ္ဌပါဒသုတ်		၇၈
	ပေါဋ္ဌပါဒ ပရိမိုဇ်အား ဟောကြားသော တရား		
၁၀။	သုဘသုတ်		၈၈
	သုဘလုလင်အား ဟောကြားသောတရား		

၁၁ ။ ကေဝိန္ဒသုတ်		-	၉၃
ကေဝိန္ဒသုတ္တန်ကြယ်သားအား ဟောကြားသော တရား			
၁၂ ။ လောဟိစ္စသုတ်		-	၉၆
လောဟိစ္စ ပုဏ္ဏားအား ဟောကြားသော တရား			
၁၃ ။ တေဝိဇ္ဇသုတ်		...	၁၀၁
ဝိဇ္ဇာသုံးပါးကို ဟောကြားခြင်း			

၂ ။ မဟာဝဂ်

၁၄ ။ မဟာပဒါနသုတ်			၁၀၇
ရှေးဘုရား ခုနစ်ဆူတို့ အကြောင်းကို ဟောကြားခြင်း			
၁၅ ။ မဟာနိဒါနသုတ်			၁၂၂
ကြောင်းကျိုးဆက် တရားများကို ဟောကြားခြင်း			
၁၆ ။ မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်			၁၃၁
ဗုဒ္ဓ ပရိနိဗ္ဗာန်စံခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများ			
၁၇ ။ မဟာသုဒဿနသုတ်			၁၆၃
မဟာသုဒဿန စကြာမင်း အကြောင်း			
၁၈ ။ ဇနဝသဘသုတ်			၁၇၂
ဇနဝသဘနတ်သားအကြောင်းကို ဟောကြားခြင်း			
၁၉ ။ မဟာဂေါဝိန္ဒသုတ်		...	၁၈၀
မဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏား အကြောင်းကို ဟောကြားခြင်း			
၂၀ ။ မဟာသမယသုတ်			၁၈၈
များစွာသော နတ်ဗြဟ္မာတို့ စည်းဝေးကြပုံကို ဟောကြားခြင်း			
၂၁ ။ သက္ကပညသုတ်			၁၉၄
သိကြားမင်း၏ ပြဿနာကို ဖြေကြားခြင်း			
၂၂ ။ မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်		...	၂၀၆
သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးကို အကျယ်ဟောကြားခြင်း			
၂၃ ။ ပါယာသိသုတ်			၂၁၄
ပါယာသိ မြို့စားအား ဟောကြားသော တရား			

၃။ ပါထိကဝဂ်

၂၄။	ပါထိကသုတ်			၂၃၀
	ပါထိကတက္ကတွန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဟောကြားခြင်း			
၂၅။	ဥဒုမ္ပရိကသုတ်			၂၄၃
	ဥဒုမ္ပရိကာ ကျောင်းသင်္ခမ်း၌ ဟောကြားသော တရား			
၂၆။	စက္ကာသုတ်			၂၅၂
	စကြာစကေးမင်းအကြောင်းကို ဟောကြားခြင်း			
၂၇။	အဂ္ဂညသုတ်			၂၆၂
	လောက၏ အစကို ဟောကြားခြင်း			
၂၈။	သမ္ပသာဒနိယသုတ်			၂၆၉
	မြန်စွာဘုရား၏ ကြည်ညိုလှယ်ရုံ၏ကို ဟောကြားခြင်း			
၂၉။	ပါသာဒိကသုတ်			၂၇၅
	တရားတော်၏ ကြည်ညိုဖွယ် ရုံ၏ကို ဟောကြားခြင်း			
၃၀။	လက္ခဏသုတ်			၂၈၅
	ယောက်ျားမြတ်တို့၏လက္ခဏာများကို ဟောကြားခြင်း			
၃၁။	သိင်္ဂါလသုတ်			၂၉၅
	သိင်္ဂါလ လုလင်အား ဟောကြားသော တရား			
၃၂။	အာဠာနာဠိယသုတ်			၃၀၄
	အာဠာနာဠိယမည်မျှသာ ပရိတ်အရံအတားကို ဟောကြားခြင်း			
၃၃။	သင်္ဂီတိသုတ်			၃၀၉
	အညီအညွတ် ရွတ်ဆိုအပ်သော တရားများကိုဟောကြားခြင်း			
၃၄။	ဒသုတ္တရသုတ်			၃၃၂
	တပါးမှ အယ်ပါးထိ တရားစုများကို ဟောကြားခြင်း			

ဓမ္မာစရိယ ဦးဌေးလှိုင်၏ အမွေ
အသိမှန်အမြင်မှန် ဖြန့်ဖြူးကာ

နိကာယ်လမ်းဖွင့် ပေါင်းကူးပေးခြင်း

ဗုဒ္ဓဝါဒနှင့်စပ်၍ ကျမ်းစာများ အမျိုးမျိုး ရေးသားခဲ့ကြ၏။ ယခုလည်း ရေးသားနေကြ၏။ သို့ရာတွင် မူရင်းကျကျ ရေးသားသူ၊ သို့မဟုတ် ရေးသားနိုင်သူကား ရှားလေသည်။

ဗုဒ္ဓဝါဒ၏ မူရင်းကျကျ ပင်မစာပေမှာ မြတ်စွာဘုရားရှင် လေးဆယ်ငါးဝါ ကာလပတ်လုံး ဟောကြားတော်မူခဲ့သော စကားတော်များ ဖြစ်ကုန်၏။ နိကာယ် ငါးရပ်ဟု၎င်း၊ ပိဋကတ်သုံးပုံဟု၎င်း ခေါ်သည်။ သံဂါယနာတင် စာအုပ်ဆိုက်ကြီး အုပ်ရေပေါင်း လေးဆယ်ရှိ၏။

မူရင်းကျကျ ရေးနိုင်ရန်မှာ ပါဠိစာပေကို အဟုတ်တကယ် တတ်ကျွမ်းမှု ရ၏။ သဘောသဘာဝကို နိုင်နင်းမှု ဖြစ်သည်။ အဆိုအမိန့် တခုနှင့်တခု နှိုင်းယှဉ်သုံးသပ်၍ ဆုံးဖြတ်ချက် ချနိုင်မှုလည်း ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓ၏ ဒေသနာတော်များကား သဘောတရားသိမ်မွေ့သလောက် ဟောကြားပုံ ဆန်းကြယ်လှ၏။ တိုက်ရိုက်ဟောသော ဒေသနာများ ရှိသကဲ့သို့ သွယ်ဝိုက်၍ (ပရိယာယ်ဖြင့်) ဟောသော ဒေသနာများလည်းရှိ၏။ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါစရိုက်အထာ လိုက်၍ ဟောသောဒေသနာလည်း ရှိ၏။ သဘောတရား သက်သက် ဟောထားသော ဒေသနာလည်း ရှိ၏။

ဥပမာ— “မိဘကိုသတ်၊ ရှင်ဘုရင်ကိုသတ်၊ တိုင်းပြည်နှင့် ရဲဘော်ကို လုပ်ကြံမှုချမ်းသာမည်” (ဓမ္မ-ဋ္ဌ ၂၊ ၂၈၃) စသည်ဖြင့် ပရိယာယ် ဒေသနာမျိုးကို တိုက်ရိုက် ကောက်ယူ၍ ကျင့်သုံးလျှင် ကမ္ဘာပျက်ပေလိမ့်မည်။ ထို့အတူ “ငါ၊ ငါ့ဥစ္စာ၊ မိဘ၊ သားမယား၊ သတ္တဝါမရှိ” သဘာဝဒေသနာမျိုး၌ ပညတ်ကို ကောက်ယူလျှင်လည်း ကမ္ဘာပျက်နိုင်လေသည်။

ဗုဒ္ဓဒေသနာ ပိဋကကျမ်းစာများကား သိမ်မွေ့နက်နဲ လှပေ၏။

ထို့ပြင် မူရင်းကျကျ ပင်မဗုဒ္ဓစာပေများကို ဘာသာ ပြန်ရာ၌ ပါဠိနှင့် သဘာဝကို နိုင်နင်းရရှိမျှမက သဒ္ဒါသီလ (သို့မဟုတ် ဘာသာပြန်သူ၏ စောင့်သိရသော တာဝန်နှင့် သစ္စာ)ရှိဘို့လည်း လိုပေသည်။ အချို့ ဘာသာပြန်သူများ၊ ဗုဒ္ဓစာပေ ရေးသား ပြုစုသူများ သဒ္ဒါသီလ ခေါင်းပါးကြ သဖြင့် မိမိမကြိုက်သော အရာများကို ချန်လှပ်ထားခဲ့ခြင်း၊ အဓိပ္ပာယ်တမျိုး ကောက်ယူခြင်း၊ ဘုရားအလိုတော်ကျ မဟုတ် သော မိမိအယူအဆများကို ဗုဒ္ဓအပေါ် လွှဲပြောင်းမိခြင်း စသည်ဖြင့် ကမောက်ကမ ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် မူရင်းကျကျ ပင်မဗုဒ္ဓစာပေများ စာဖတ် တတ်သူတိုင်း တန်သလောက် နားလည် နိုင်စေရန် ခေတ်မီ မြန်မာပြန်များ ထွက်ပေါ်စေသင့်သည်မှာ ကြာပါပြီ။

ဓမ္မာစရိယဦးမောင်မောင်လေး (သိရောမဏိ၊ဘိ-အေ) သည် ဗုဒ္ဓစာပေနယ်၌ ကိုဟာကွက်ကို ဖြည့်စွမ်းနိုင်မည့်သူ ဟု ရှေးမဆွကပင် ယုံကြည်သိရှိရင်းစွဲရှိသဖြင့် ငန်းတိုက် ဘာသာ ပြန်ဆိုရန် တိုက်တွန်းခဲ့ကြပါသည်။

သူကား ဗုဒ္ဓစာပေနယ်၌ ပထမကျော် ရရှိခဲ့သူ ဖြစ်၏။ အဋ္ဌကထာကြီး ကိုးကျမ်းကို တနစ်ထဲနှင့် ဖြေဆိုအောင်မြင်၍ “သိရောမဏိ=ပတ္တမြားဥသျှောင်” ချီးရသူဖြစ်၏။ (ထိုဘွဲ့ရသူမှာ တပြည်လုံး၌ ၅-ဦးခန့်သာရှိသည်။) ထို့ထက် ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာ မတင်မီ ပါဠိအဋ္ဌကထာ၊ ပိဋကကျမ်းများကို သုတ်သင်ပြင်ဆင် ခြင်း၊ မြန်မာပြန်ခြင်း စသော လုပ်ငန်း များတွင် အမှာစာ ရေးသူနှင့်အတူ နှစ်ပေါင်းများစွာ တာဝန်ရှိရှိလုပ်ဆောင်ခဲ့သူ လည်း ဖြစ်သည်။

ဤအရည်အချင်းများသည် သူ့အားတာဝန်ကြီးလေး ခက်ခဲလှသော ဗုဒ္ဓစာပေများကို တာဝန်သိသိ သဘာဝ မိမိ ဘာသာပြန်ဆိုရန် တောင်းဆိုလာကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

၁။ ပွဲဦးထွက် ဖြစ်သော ဤကျမ်းစာကို ဖတ်ရှုခြင်း အားဖြင့် မူရင်းကျကျ ဗုဒ္ဓဝါဒရေးရာအသိဉာဏ်ကို မြှင့်တင် ပေးမည်မှာ သေချာ၏။ ဦးစွာ ဗုဒ္ဓဝါဒနှင့် ဗုဒ္ဓဝါဒီကိုပင် ခွဲခြားမှု ဖြစ်စေလိမ့်မည်။ (စာမျက်နှာ ၁၄-၁၅-၁၆။)

၂။ ဤစာအုပ်၌ ပထမဆုံး ဖော်ပြထားသော “ဗြဟ္မဇာလ” တသုတ်တည်း ဖတ်ရုံမျှဖြင့်ပင် တလောကလုံးရှိ အယူဝါဒများ အားလုံးအပေါ် ဝါဒရေးရာအမြင်များ ကြည်လင် ပြတ်သားလာစေနိုင်၏။

လူသားတို့အား နှိပ်စက် သတ်ဖြတ် နေသည်မှာ အယူဝါဒများပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် “ဇာလ=လူထောင်မြူး” ဟု ၎င်း၊ ပိုက်ကွန်ဟု၎င်း ခေါ်သည့် ပိုက်ကွန်၊ မြူး တခုခု၌ ဝင် မိလျှင် ထွက်ရန် ခက်ခဲလေတော့၏။

မိမိ၏ အတွေးအခေါ်ကပင်လျှင် မြူးဖြစ်ကာ မိမိကိုယ် မိမိ ထောင်မိလျက်သား ဖြစ်တတ်သည်။

၃။ ဆဋ္ဌသံဂါယနာ ပါဠိတော် မြန်မာပြန်များသည် သဘာဝနက်နဲရသည့်အထဲ ဝေါဟာရ အဓိပ္ပာယ်လည်း ရှိနေကြသဖြင့် လူတိုင်း နားမလည်နိုင်ဘဲ ရှိနေကြ၏။ ထိုဋ္ဌာနအနေဖြင့် ထို့ထက် ဧလျာပေါ်၍ ပြန်ဆိုပေးရန်လည်း မသင့်တော်ချေ။ ဤကျမ်းစာသည် ထိုမြန်မာပြန်ကြီးများကို ကြည့်ရှုရာ၌ ပေါင်းကူးပေးရုံမျှမက ဖိဋ္ဌကသုံးပုံကိုပင် လမ်းဖွင့်ပေးနိုင်သော ကျမ်း ဖြစ်ပေသည်။

ကမ္ဘာ၌၎င်း၊ မြန်မာ၌၎င်း ပင်ရင်းမူလ ပိဋက စာပေများကို ဦးစား မပေးလိုသော၊ မိမိကိုယ်နှိုက်ကလည်း မတတ်သဖြင့် မှတ်ကျောက်အဖြစ် အစဉ်အဆက် မခံလိုသော၊ ကျမ်းစာပင် မလိုသောကျင့်စဉ်များ၊ အကျင့်သမားများလည်း ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိရာ ဤ ကျမ်းစာမျိုးကို အချိန်အခါကလည်း တောင်းဆိုလျက် ရှိကြောင်း ထင်ရှားလှပေသည်။

ကျမ်းပြုသူကလည်း ဆက်လက် ပြုစုနိုင်၍ စာရှုသူများ
ကလည်း အသိမှန် အမြင်မှန် ပြန့်ပွား၍ လူသားထု အားလုံး
ကြီးပွားချမ်းသာရေးအတွက် ဆက်လက် ဖတ်ရှုအားပေးနိုင်ကြ
ပါစေဟုသာ ဆုတောင်းလိုက်ရပါကြောင်း ခင်ဗျား။

အသိမှန်ရ၍ ချမ်းသာကြပါစေ

ဌေးလှိုင်
(ဓမ္မာစရိယ ဦးဌေးလှိုင်)
၅-၈-၁၉၇၉

နိကာယငါးရပ်နိဒါန်း

ဓမ္မနှင့် ဝိနယ

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သက်တော်ထင်ရှား ရှိတော်မူစဉ် လေးဆယ့်ငါးဝါကာလ အတွင်း ဟောကြားခဲ့သော တရားတော် (ဗုဒ္ဓဝစန)များကို ဗုဒ္ဓ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူ၍ သုံးလကြာသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဘာရတောင်ရှိ စရည်းပင် လိုဏ်ဂူ၌ ရှင်မဟာကဿပ အမှူးရှိသော ရဟန္တာငါးရာတို့ စုပေါင်းရွတ်ဆို ခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ ဗုဒ္ဓဝစနများကို ရဟန္တာငါးရာတို့ အညီအညွတ် စုပေါင်း ရွတ်ဆိုခြင်းကို သံဂါယနာတင်သည်ဟု ခေါ်ဆိုပေသည်။ ဤသို့ သံဂါယနာ တင်ရာတွင် ဗုဒ္ဓဝစနများကို ဓမ္မနှင့် ဝိနယဟူ၍ အမျိုးအစား နှစ်မျိုးခွဲခြားခဲ့ ပါသည်။ ယင်းနှစ်မျိုးတွင် ရဟန်းယောကျ်ား၊ ရဟန်းမိန်းမတို့ လိုက်နာရန် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်များ ပါဝင်သည့် ဟောကြား ဆုံးမချက်များကို “ဝိနယ”ဟု ခေါ်၍ ဝိနယမူကြွင်းကျန်သော ဗုဒ္ဓဝစန အားလုံးကို “ဓမ္မ”ဟု ခေါ်ဆို လေသည်။

ရှင်မဟာကဿပ အမှူးရှိသော ရဟန္တာငါးရာတို့ ပထမအကြိမ် သံဂါယနာတင်ရာတွင် ဓမ္မဝိနယနှစ်မျိုးအနက် ဝိနယကို ရှေးဦးစွာ သံဂါယနာ တင်ခဲ့ကြ၏။ အကြောင်းကား ဝိနည်းကို စောင့်ထိန်းသော ရဟန်းသံဃာများ ရှိနေမှသာ အခြားသော ဗုဒ္ဓတရားတော်များ တည်တံ့နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း တွေးခေါ် မြော်မြင်မိကြသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ဝိနယကို သံဂါယနာ တင်ရာတွင် ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တိုင် စိစစ်မေးမြန်းသူ “ပုစ္ဆက”အဖြစ် ဆောင်ရွက်၍ ဝိနည်းဆောင် တေဒဂ်ရ ရှင်ဥပါလိ မထေရ်က ဖြေဆိုသူ “ဝိသုဇ္ဈက”အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။

ဝိနယကိုသံဂါယနာတင်ပြီး ဓမ္မကို သံဂါယနာတင်ရန်အလှည့် ကျရောက် သောအခါ ရှင်အာနန္ဒာအား ဖြေဆိုသူ ဝိသုဇ္ဈကအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရန် ရဟန္တာအရှင်မြတ် အားလုံးက သဘောတူ ဆန္ဒပြုကြသည်။ ရှင်အာနန္ဒာသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား (၂၅)ဝါပတ်လုံး အနီးကပ် လုပ်ကျွေးပြုစု၍ ဗုဒ္ဓဟောကြား သည့် တရားဒေသနာ မှန်သမျှကို လက်မလွှတ်တမ်း နာယူမှတ်သားခွင့် ရရှိခဲ့ သဖြင့် တရားတဏှာစိုး “ဓမ္မတဏှာဂါရိက”ဟူသော ဘွဲ့အမည်ဖြင့်ပင် ချီးကျူး

ခေါ်ဆိုခြင်း ခံရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဓမ္မကို သံဂါယနာ တင်ရာတွင် ရှင်အာနန္ဒာအား ဖြေဆိုသူ “ဝိသဇ္ဇက”အဖြစ် ဆောင်ရွက်ရန် ရဟန္တာငါးရာလုံးက သဘောတူ ဆန္ဒပြုကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ပိဋကတ်သုံးသွယ်

ဝိနယမ္မကြွင်းသော ဗုဒ္ဓဝစန အားလုံးကို ဓမ္မဟုခေါ်ဆိုရသဖြင့် ယင်း ဓမ္မတွင် အဘိဓမ္မာ တရားတော်များလည်း အကြုံးဝင်လျက် ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဝစနများကို တနည်းအားဖြင့် ဝိနယပိဋကတ်၊ သုတ္တန္တပိဋကတ် နှင့် အဘိဓမ္မပိဋကတ်ဟူ၍ သုံးမျိုးခွဲခြားခြင်း ပြုကြလေသည်။ ထိုပိဋကတ်သုံး ပုံတွင် ဝိနယပိဋကတ်၌ ဝိနည်းငါးကျမ်း ပါဝင်၍ အဘိဓမ္မာပိဋကတ်၌ အဘိ ဓမ္မာခုနစ်ကျမ်း ပါဝင်၏။ ထိုမ္မကြွင်းသော ဗုဒ္ဓစကားတော်များကို သုတ္တန္တ ပိဋကတ်၌ ထည့်သွင်းခြင်းပြုကြသည်။

နိကာယ်ငါးရပ်

အထက်ဖော်ပြပါ အစီအစဉ်အရ ပိဋကတ်သုံးပုံမှ ဝိနယပိဋကတ်ကို ရှေးဦးစွာ သံဂါယနာတင်ပြီးနောက် သုတ္တန္တပိဋကတ်ခေါ် သုတ္တန်တရားတော် များကို သံဂါယနာတင်ကြလေသည်။ တဖန်သို့သုတ္တန္တပိဋကတ်တွင်ပါဝင်သော တရားတော်များကို ဒီဃနိကာယ်၊ မဇ္ဈိမနိကာယ်၊ သံယုတ္တနိကာယ်၊ အင်္ဂုတ္တရ နိကာယ်နှင့် ခုဒ္ဒကနိကာယ်ဟူ၍ နိကာယ်ငါးရပ် ခွဲခြား သတ်မှတ်ကြပြန် လေသည်။

“နိကာယ” နိကာယ်ဟူသော စကားမှာ “အစုအဝေး”ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ် ရှိပေရာ ရှည်လျားသော သုတ်တို့၏ အစုအဝေးကို ဒီဃနိကာယ် ဟူ၍၎င်း၊ အလယ်အလတ်သုတ်တို့၏ အစုအဝေးကို မဇ္ဈိမနိကာယ် ဟူ၍၎င်း ခေါ်ဝေါ် ခြင်း ပြုခဲ့ကြသည်။ သံယုတ္တနိကာယ်မှာ ဟောကြားသည့် အကြောင်းအရာ၊ နာကြားသည့်ပုဂ္ဂိုလ် စသည်အားဖြင့် ဆက်စပ်မှုရှိသော သုတ်များကို အခန်း ကဏ္ဍအလိုက် ခွဲခြား၍ စုစည်းထားသော နိကာယ်ဖြစ်၏။ အကြောင်းအရာ တခုကိုဟောကြားသောသုတ်၊ အကြောင်းအရာနှစ်ခုကို ဟောကြားသောသုတ် စသည်ဖြင့် တခုမှ ဆယ်တစ်ခုအထိ အစဉ်အတိုင်း တိုး၍ စီစဉ်ထားသော သုတ် တို့၏ အစုအဝေးကို အင်္ဂုတ္တရနိကာယ် ဟု ခေါ်၏။ ဤနိကာယ်လေးရပ်တွင် မပါဝင်သော ကျမ်းများကို “ခုဒ္ဒကဂန္ထ ကျမ်းငယ်များ”ဟု ခေါ်ခဲ့ကြ

သည်။ သို့ရာတွင် နောက်ပိုင်း၌ ဝိနယပိဋကတ်၊ အဘိဓမ္မ ပိဋကတ်တို့နှင့်တကွ ထိုကျမ်းငယ်များကို ခုဒ္ဒကနိကာယ်ဟူ၍ သတ်မှတ်ခြင်းပြုခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓ၏ စကားတော် အားလုံးသည် ပိဋကတ်အားဖြင့် သုံးသွယ်၊ နိကာယ်အားဖြင့် ငါးရပ်ရှိကြောင်း အကျဉ်းချုပ် မှတ်သားနိုင်ပေသည်။

ရှင်မဟာကဿပတို့၏ မထမသံဂါယနာတင်ပဲ့၌ ပိဋကတ်သုံးပုံမှ ဝိနယပိဋကတ်ကို ပထမ၊ သုတ္တန္တပိဋကတ်ကို ဒုတိယ သံဂါယနာတင်ကြောင်း၊ သုတ္တန္တပိဋကတ်တွင်လည်း ဒီဃနိကာယ်၊ မဇ္ဈိမနိကာယ်၊ သံယုတ္တနိကာယ်နှင့် အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်တို့ကို အစဉ်အတိုင်း သံဂါယနာတင်ပြီး ယင်းတို့နောက်တွင် အဘိဓမ္မပိဋကတ်ကို သံဂါယနာတင်ကြောင်း၊ နောက်ဆုံးတွင်မှ ခုဒ္ဒကကျမ်းများကို သံဂါယနာတင်ကြောင်း ဒီဃနိကာယ် အဋ္ဌကထာ၌ ဖော်ပြထားလေသည်။

ပိဋကတ်သုံးပုံဝင် ကျမ်းများ

ပိဋကတ်သုံးပုံတွင် ဝိနယပိဋကတ်၌ ဝိနည်း ၅ ကျမ်း၊ အဘိဓမ္မ ပိဋကတ်တော်၌ အဘိဓမ္မာ(၇)ကျမ်း ပါဝင်ကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ သုတ္တန္တပိဋကတ်၌ကား ဒီဃနိကာယ် (၃)ကျမ်း၊ မဇ္ဈိမနိကာယ် (၃)ကျမ်း၊ သံယုတ္တနိကာယ် (၅)ကျမ်း၊ အင်္ဂုတ္တရနိကာယ် (၁၁)ကျမ်းနှင့် ခုဒ္ဒကကျမ်း (၁၅)ကျမ်းအားဖြင့် ကျမ်းပေါင်း (၃၇)ကျမ်း ရှိလေသည်။ ဝိနည်း(၅)ကျမ်း၊ အဘိဓမ္မာ(၇)ကျမ်းတို့နှင့် ပြန်ပေါင်းသော် ပိဋကတ်သုံးပုံဝင် ကျမ်းပေါင်း (၄၉)ကျမ်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤတွင် အထူးမှတ်သားရန်မှာ “ကျမ်း”နှင့် “စာအုပ်” မတူခြင်းဖြစ်၏။ “ကျမ်း”မှာ အကြောင်းအရာ စသည်အလိုက် အပိုင်းကဏ္ဍ ပိုင်းခြားထားချက် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စာအုပ်အဖြစ် ရိုက်နှိပ်သောအခါ အချို့သော ကျမ်းများသည် သီးခြားစာအုပ် ဖြစ်လာသော်လည်း အရွယ်ပမာဏ ကြီးသော ကျမ်းအချို့ကား စာအုပ် နှစ်အုပ်သုံးအုပ် ဖြစ်လာ၏။ အရွယ်ပမာဏ သေးငယ်သော ကျမ်းအချို့မှာကား နှစ်ကျမ်းသုံးကျမ်း စသည်ပေါင်းမှ စာအုပ်တအုပ်သာ ဖြစ်လာပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပိဋကတ်သုံးပုံဝင် ကျမ်းပေါင်း (၄၉)ကျမ်းကို စာအုပ်အဖြစ် ရိုက်နှိပ်သောအခါ ဆဋ္ဌသံဂါယနာမှ စာအုပ်ပေါင်း (၄၀)အုပ် ဖြစ်လာသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

ကရုဏာပညာ နှစ်ပါးစုံဖြင့်

အထက်ပါ ပိဋကတ်သုံးပုံတွင် ဝိနယပိဋကတ်သည် ရဟန်းတို့၏ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်များသာဖြစ်၍ ရဟန်းတို့နှင့်သာ ယေဘုယျအားဖြင့် သက်ဆိုင်၏။ အဘိဓမ္မပိဋကတ်သည် လောက၌ရှိသော တရားသဘော အားလုံးကို ဗုဒ္ဓ၏ ဥပဏ္ဍိတော်ဖြင့် ကျယ်ဝန်းနက်နဲစွာ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ၍ ဟောကြားထားသော ဒေသနာတော်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အခြေခံမှစ၍ စနစ်တကျ လေ့လာခြင်း မပြုဘဲ တပုဒ်ချင်းဖတ်ရှုရုံဖြင့် အဘိဓမ္မာတရားကို နားလည်သဘောပေါက်ရန် မလွယ်ချေ။ အဆင့်မြင့်သော တရားတော်များဖြစ်၍ သီးသီးသန့်သန့် လေ့လာ မှသာ နားလည်နိုင်မည့် တရားတော် ဖြစ်ပေသည်။

သုတ္တန္တပိဋကတ်မှာမူ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ အမျိုးမျိုးတို့၏ အသိဥပဏ္ဍိ အဆင့်၊ အကျင့်စရိုက်စသည်တို့နှင့် လျော်ညီစွာ သိလွယ်၊ မြင်လွယ်သော ဥပမာ သာဓက၊ ဝေါဟာရ အသုံးအနှုန်းများဖြင့် ဟောကြားအပ်သော ဒေသနာဖြစ်၍ သာမန်လူတို့နှင့် အနီးစပ်ဆုံး တရားတော်ဖြစ်၏။ အကြောင်း အရာအားဖြင့်လည်း ထေ့ပြားဆန်းကြယ် မှတ်သားဖွယ်များ ပြည့်စုံကြွယ်ဝ လှပေသည်။

ဗုဒ္ဓသည် ဝိနယပိဋကတ်ကို ကရုဏာ ပြဋ္ဌာန်းချက်ဖြင့်၎င်း၊ အဘိဓမ္မ ပိဋကတ်ကို ပညာပြဋ္ဌာန်းချက်ဖြင့်၎င်း ဟောကြားခြင်းဖြစ်ပြီး သုတ္တန္တပိဋကတ် ကိုမူ ကရုဏာ၊ ပညာ နှစ်ပါးစုံ ပြဋ္ဌာန်းချက်ဖြင့် ဟောကြားခြင်းဖြစ်ကြောင်း အဋ္ဌကထာဆရာတို့ကမူင့်ဆိုခဲ့ကြသည်။ ကရုဏာပညာ နှစ်ပါးတွင် ကရုဏာ သည် သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို လိုလားမှုဖြစ်ပြီး ပညာကား ယင်းသို့ လိုလားသည့်အတိုင်း အကျိုးစီးပွားကို သိမြင်အောင် ညွှန်ပြနိုင်သောစွမ်းရည် သတ္တိဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓသည် သုတ္တန္တပိဋကတ်ကို ကရုဏာ ပညာ နှစ်ပါးစုံပြဋ္ဌာန်းချက်ဖြင့် ဟောကြားခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ဤသုတ္တန္တပိဋကတ်တွင်ပါဝင်သော တရား များသည် ဗုဒ္ဓ၏ ဥပဏ္ဍိစွမ်းပြတရားများမဟုတ်၊ နာယူကျင့်သုံးသည့် ပုဂ္ဂိုလ် များအတွက် အမှန်တကယ် အကျိုးစီးပွား တိုးပွားဖြစ်ထွန်းစေနိုင်သောတရား များ ဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းသိရှိနိုင်ပေသည်။

တာဝန်ခွဲ၍ ဆောင်ရွက်ကြခြင်း

နိကာယ်ငါးရပ် ပိဋကတ်သုံးပုံကို သံဂါယနာ တင်ပြီးသောအခါ ယင်း တို့ကို ပဓာနာရ်မဗျူဟ်အောင် ဆောင်ရွက် ရန် အတွက် သံ ဂါယ နာ တင်

မထေရ်ကြီးတို့သည် အသီးအသီးခွဲဝေ တာဝန်ယူခဲ့ကြသည်။ ယင်းသို့ ခွဲဝေ ဆောင်ရွက်ရာတွင် ပိဋကတ် ကျမ်းတို့ကို ပေထက် ကျောက်ထက်တွင် တင်၍ ရေးသား မှတ်တမ်းတင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ နှုတ်ဖြင့်သာ ကျက်မှတ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ကြရခြင်းဖြစ်သည်။ တာဝန်ခွဲဝေရာတွင်....

- ဝိနယပိဋကတ်ကို ရှင်ဥပပါလိနှင့်တပည့်များ၊
- အဘိဓမ္မပိဋကတ်ကို ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏တပည့်များ၊
- ဒီဃနိကာယ်ကို ရှင်အာနန္ဒာနှင့် တပည့်များ၊
- မဇ္ဈိမနိကာယ်ကို ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ တပည့်များ၊
- သံယုတ္တနိကာယ်ကို ရှင်မဇ္ဈာကဿပနှင့် တပည့်များ၊
- အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်ကို ရှင်အနုရုဒ္ဓါနှင့် တပည့်များ၊

က အသီးအသီးတာဝန်ယူခဲ့ကြသည်။ ကြွင်းသော ခုဒ္ဒကကျမ်းများနှင့် ပတ် သက်၍မူ အဋ္ဌကထာတို့၌ အထူးဖော်ပြထားခြင်းမရှိချေ။

လူသာမန်တို့နှင့် သုတ္တန်ဒေသနာ

ပိဋကတ်သုံးပုံတွင် သုတ္တန္တပိဋကတ်သည် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါအမျိုးမျိုးတို့ ၏ အခြေအနေနှင့်ကိုက်ညီအောင် ဟောကြားခဲ့သော တရားတော်များဖြစ်၍ လူသာမန်တို့နှင့် အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သုတ္တန္တ ပိဋကတ်၌ လူသာမန်တို့ သိလွယ်မှတ်လွယ်သော တရားများသာ ပါဝင်သည် ကား မဟုတ်၊ ရဟန်းရှင်လူမရွေး ကျင့်ကြံအားထုတ်ရမည့် သမထဝိပဿနာ စံ၊ မဂ်ဖိုလ်စသော တရားကျင့်စဉ်များ၊ နိဗ္ဗာန်ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကဲ့တို့သို့ နက် နဲသော တရားသဘောများ၊ အယူဝါဒ အမျိုးမျိုးနှင့် ပတ်သက်သော ရှင်း လင်းချက် များလည်း ပါဝင်လျက် ရှိပေသည်။ ခြုံ၍ပြောရသော် သုတ္တန္တ ပိဋကတ်ကို လေ့လာဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် ဗုဒ္ဓဝါဒ၏ အနှစ်သာရ များကိုသာမက ဗုဒ္ဓခေတ်လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ လူမှုရေး၊ စာသားရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး စသော အခြေအနေအရပ်ရပ်ကိုပါ သိမြင်နိုင်မည်ဖြစ်ပေသည်။

ယခုအခါ ဘာသာတရားကို လေ့လာ လိုက်စားသူများ တိုးပွားလာ သည်နှင့်အမျှ ဗုဒ္ဓစာပေကို ဖတ်ရှု လေ့လာသူများလည်း တနေ့တခြားတိုး တက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ ဤသည်မှာ ကောင်းသော အလားအ လာတရပ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ဗုဒ္ဓဝါဒနှင့် ဗုဒ္ဓစာပေကို လေ့လာရာ၌ ပင် မျှင်းကျသော ဘုရားဟောကျမ်းများကို အထူးဂရုပြု၍ ဖတ်ရှု လေ့လာရန်

အရေးကြီးလှပေသည်။ ဘုရားဟော ပင်ရင်းကျမ်းများကို လေ့လာ ဖတ်ရှုမှသာ ဗုဒ္ဓဝါဒ၏ အနှစ်သာရများကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ခံစားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပါသည်။ ပေတိပဋ်ကိုလိုက်၍ အများကြိုက်အောင် ရေးသားသော ဘာသာရေးစာပေအချို့မှာ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်၏ အာဘော်နှင့် လွဲချော်နေတတ်ပေသည်။

ဒီဃနိကာယ်အညွှန်း

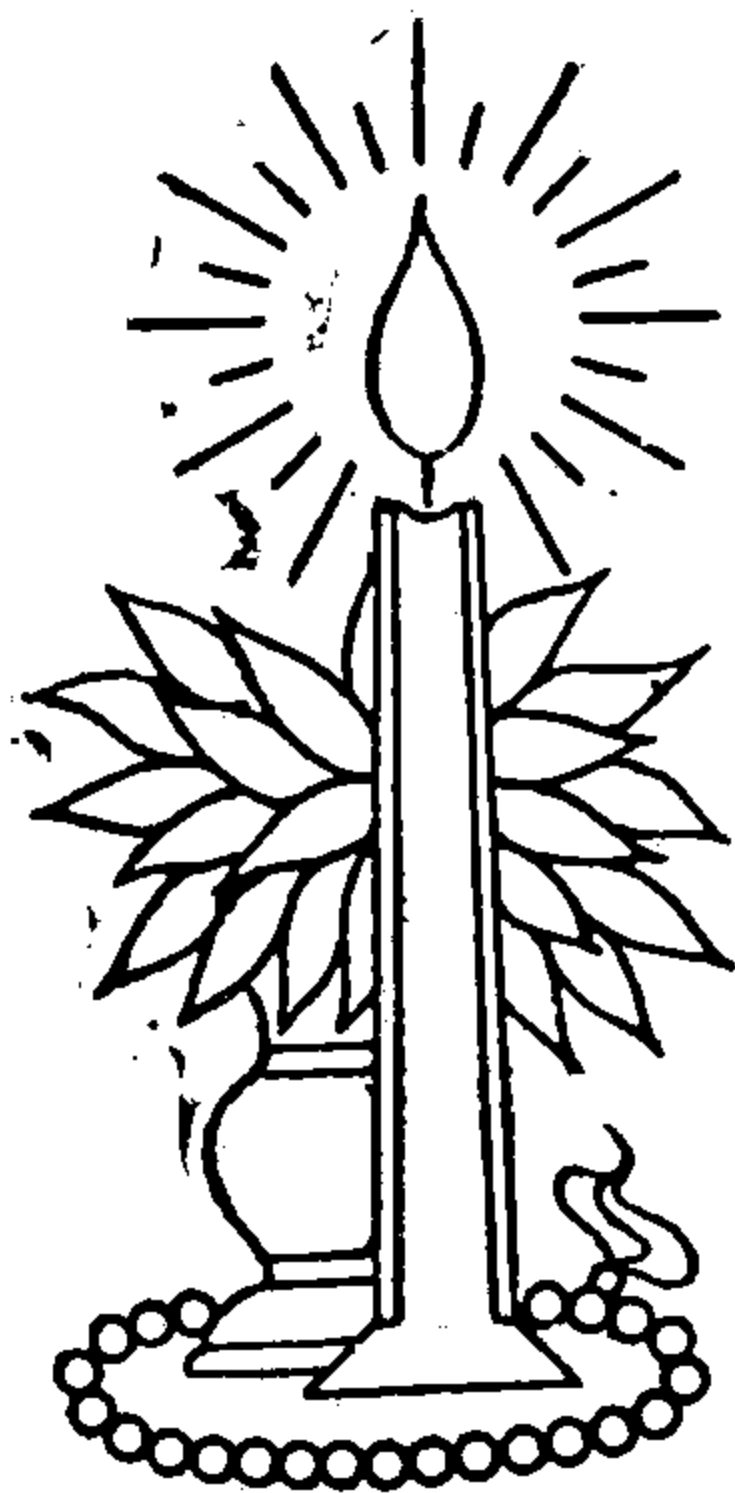
စာရေးသူသည် အထက်ပါအချက်ကို တွေးတော စဉ်းစား မိသဖြင့် သုတ္တန္တပိရူကဘ်ဝင် နိကာယ်ကြီးလေးရပ်ကိုလူများစုနှင့်နီးစပ်သော အစီအစဉ်တရပ်ဖြင့် ရေးသားရန် ကာလအတော်ကြာကပင် ကြံရွယ်ချက် ရှိခဲ့ပေသည်။ အမှန်စင်စစ် ဘုရားဟောကျမ်းများသည် အစ အလယ် အဆုံး သုံးပါးသော ကောင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံပြီး အပိုအလိုမရှိ ပြီးပြည့်စုံသောတရားတော်များဖြစ်၍ ဆဋ္ဌသံဂါယနာ မြန်မာပြန်မူရင်းအတိုင်း အစအဆုံး ဖတ်ရှု နိုင်ပါလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း မိမိတို့ ဘဝရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် ထာဝစဉ် လုံးပန်းအားထုတ်နေကြရသော လူများစုအဖို့ ထိုမျှ အချိန်ပေးနိုင်ကြမည်မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် နိကာယ်ကြီး လေးရပ်အနက်မှ ပထမဦးဆုံး ဖြစ်သော ဒီဃနိကာယ်ကို စာတအုပ်ဘည်းဖြင့် ခြုံမိအောင် စတင်ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ကျန်နိကာယ်ကြီးများကိုလည်း ဆက်လက် ရေးသားလျက် ရှိသဖြင့် ဤစာစဉ်ကို “နိကာယ်လေးရပ် ပိဋကတ်အဖွင့်” ဟူ၍ ခေါင်းစဉ် တပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒီဃနိကာယ်တွင် သီလက္ခန္ဓဝဂ်၊ မဟာဝဂ်နှင့် ပါထိကဝဂ် ဟူ၍ သုံးကျမ်းရှိပြီး သုတ်ပေါင်း (၃၄) သုတ်ပါဝင်ပါသည်။ ပါဠိတော် မူရင်းမှာ စာမျက်နှာ (၆၆၄) မျက်နှာရှိပြီး မြန်မာပြန် မူရင်းအားဖြင့် (၈၄၃) မျက်နှာရှိပါသည်။ ဤစာအုပ်တွင်မူ မူရင်းအဘိုင်း လုံးစေ့ ပါရှိစေ့ ပြန်ဆိုခြင်းမပြုဘဲ သုတ်တသုတ်စီ၏ လိုရင်းအနှစ်သာရများ မလွတ်တမ်းပါဝင်ကာ ဖတ်ရှုသူများလည်း နားလည်သဘောပေါက်ပွား စိတ်ဝင်စားမှုရှိနိုင်သမျှ ရှိစေရန် ခြုံငုံ၍ ပြန်ဆိုထားပါသည်။ သစ်မရမီ ဝါးဖြင့် ပေါင်းကူး သကဲ့သို့ အကြောင်း ကြောင်းကြောင့် မူရင်းမြန်မာပြန် ကျမ်းကြီးများကို မဖတ်နိုင်သူများ အတွက် အထူးရည်ရွယ်ပြုစုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် မူရင်း မြန်မာပြန် ကျမ်းကြီးများကို ဖတ်ရှုပြီးသူများသည် ဤစာအုပ်ကိုထပ်မံ ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် တရားတော်၏ အနှစ်သာရများကို ပို၍သဘောပေါက်နားလည် နိုင်ဖွယ် ပို့သ

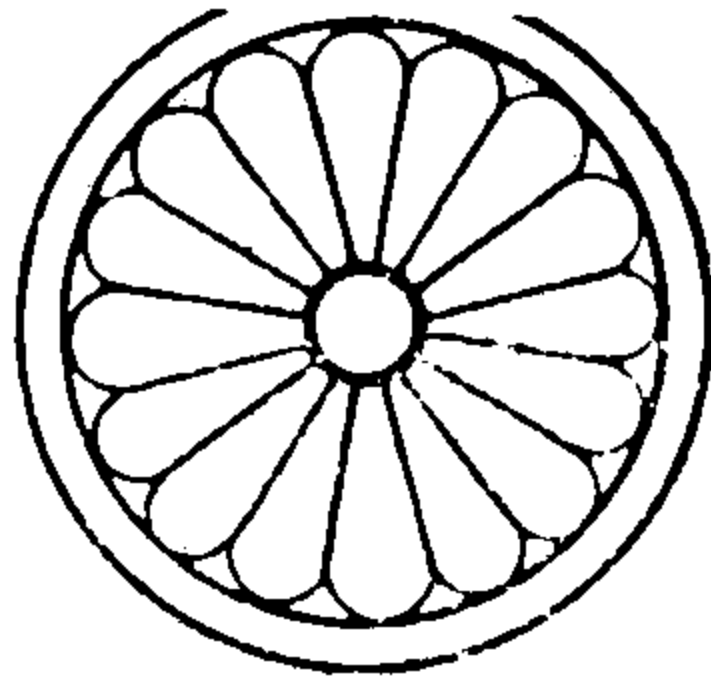
ကဲ့သို့ ဤစာအုပ်ကိုဖတ်ပြီးမှ မူရင်းမြန်မာပြန်ကျမ်းကြီးများကို ဖတ်ရှုသူများ အဖို့လည်း ပို၍လွယ်ကူမှုရှိလာလိမ့်မည်ဟု မြော်လင့်ပါသည်။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုသော် နိကာယ်ငါးရပ် ပိဋကတ်သုံးပုံအား လူများ စုနှင့် နီးစပ်စေရန် ရည်ရွယ်၍ပုံစံတမျိုးဖြင့် ရေးသားပြုစုလိုက်သော ဤစာအုပ်သည် ဗုဒ္ဓဝါဒ၊ ဗုဒ္ဓစာပေကို လေ့လာလိုသော စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် တစုံတရာသော အတိုင်းအတာအထိ အကျိုးပြုနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မြော်လင့်မိပါသည်။

မောင်မောင်လေး

၁၈ ခိလ တ္တု နှဝံ

၁။ ဗြဟ္မစာလသုတ်

အယူဝါဒများကို ဥာဏ်ကွန်ရက်၌ ဖြန့်ကျက်ဟောကြားခြင်း။

ချီးမွမ်းခြင်းနှင့်ကဲ့ရဲ့ခြင်း

အခါတပါး၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် နောက်လိုက်ရဟန်း ငါးရာနှင့် အတူ ရာဇဂြိုဟ်နှင့်နာလန္ဒမြို့အကြား ခရီးရှည်ကြွသွားတော်မူ၏။ ထိုအခါ သုပ္ပိဟ် မည်သော ပရိဗိုဇ်သည်လည်း ဗြဟ္မဒတ် အမည်ရှိသော တပည့်လုလင်နှင့်အတူ ထိုခရီးအတိုင်းပင် လိုက်သွားလေ၏။ လမ်းခရီးတွင် သုပ္ပိယသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ နှင့်တကွ တရားသံဃာတို့၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ရှုတ်ချ ပြောဆို၏။ သူ့တပည့်ဗြဟ္မဒတ်လုလင်ကား အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ရတနာ သုံးပါး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးကျူးပြောဆို၏။ ဤသို့ဖြင့် ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်တို့သည် အချင်းချင်း ဖြောင့်ဖြောင့်ဆန့်ကျင်သော စကားကို ပြောဆိုကာ ဗုဒ္ဓနှင့်ရဟန်းသံဃာတို့၏နောက်မှ လိုက်လာကြ၏။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ဘုရင်များအပန်းဖြေရာ သရက်ဥယျာဉ်တခုသို့ ရောက်လျှင် ထိုဥယျာဉ်တွင် တညတာ နားနေခြင်း ပြုတော်မူ၏။ သုပ္ပိယတို့ ဆရာတပည့်သည်လည်း ထိုဥယျာဉ်၌ပင် နားခိုခြင်းပြုကြလေသည်။ ယင်းသို့ နားခိုနေချိန်တွင်လည်း ဆရာတပည့်နှစ်ဦးသည် ဆန့်ကျင်ဖက်စကားများကို ဆက်လက်ပြောဆိုနေကြသည်။

ထိုညလွန်မြောက်၍ အိပ်ယာမှထသောအခါ ရဟန်းများသည် တနေရာတွင် စုဝေးကြပြီး “ငါ့ရှင်တို့...ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် သတ္တဝါတို့၏ စိတ်ဓာတ်အမျိုးမျိုးကို ထိုးထွင်း သိမြင်တော် မူပေ၏။ သုပ္ပိယ ပရိဗိုဇ်နှင့် တပည့်ရင်း ဗြဟ္မဒတ်လုလင်တို့နှစ်ယောက်တွင် ဆရာက ရတနာသုံးပါးကို ရှုတ်ချပြောဆိုပြီး တပည့်ကမူ ရတနာသုံးပါးကို ချီးကျူးပြောဆိုနေ၏”ဟူ၍ စကားကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။ ထိုအချိန်တွင် ဗုဒ္ဓ ကြွရောက်လာပြီး “ရဟန်းတို့... သင်တို့သည်

အဘယ်သို့သောစကားကို ပြောဆိုနေကြသနည်း”ဟု မေးမြန်းရာ ရဟန်းတို့က မိမိတို့ ပြောဆိုနေသည့် အကြောင်းအရာကို လျှောက်ထားကြသည်။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓက အောက်ပါအတိုင်း ပိန့်ကြားတော်မူလေသည်။

“ရဟန်းတို့.... ငါ ဘုရားကို၎င်း၊ တရား သံဃာကို၎င်း သူတပါးတို့က ကဲ့ရဲ့လျှင် သင်တို့သည် စိတ်ထိုးခြင်း၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း၊ မကျေမနပ်ဖြစ်ခြင်းမပြု ကြလင့်။ စိတ်ထိုးခြင်း ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း စသည်ကို ပြုခဲ့သော် သင်တို့မှာသာ အနှောက်အယှက်ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူတပါးတို့၏စကားများကိုလည်း အကောင်း အဆိုး ခွဲခြားသိနိုင်တော့မည်မဟုတ်။ ထိုကဲ့သို့ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်သည့်အခါ ‘ဤကဲ့ရဲ့ ပြစ်တင်ခြင်းသည် မဟုတ်မမှန်ပါ။ ငါတို့၌ ကဲ့ရဲ့ ပြစ်တင်စရာ အပြစ်မရှိပါ’ ဟူ၍သာ ဖြေရှင်းရမည်။ ရဟန်းတို့.... ငါ ဘုရားကို၎င်း၊ တရားသံဃာတို့ကို၎င်း သူတပါးတို့က ချီးကျူးကြရာ၌လည်း သင်တို့သည် ဝမ်းမြောက်နှစ်သက်ခြင်း၊ စိတ်တက်ကြွခြင်း မပြုအပ်။ ဝမ်းမြောက်နှစ်သက်ခြင်း၊ စိတ်တက်ကြွခြင်းများ ဖြစ်ခဲ့သော် သင်တို့မှာသာ အနှောင့် အယှက် ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူတပါးတို့၏ စကားများကိုလည်း အကောင်းအဆိုးခွဲခြားသိနိုင်တော့မည်မဟုတ်။ ထိုကဲ့သို့ ချီးကျူးသည့်အခါ ‘ဤချီးကျူးမှုသည် မှန်ကန်ပေ၏။ ငါတို့၌ ချီးကျူးသင့် သော ဂုဏ်များ အမှန်ပင် ရှိပေ၏’ဟူ၍သာ ဝန်ခံရမည်”

စုဋ္ဌသိလ

ရဟန်းတို့...ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ငါ ဘုရား၏ဂုဏ်ကို ချီးကျူး ပြော ဆိုရာတွင် အောက်ပါအတိုင်း ချီးကျူးပြောဆိုကြရာ၏။

“ရဟန်းဂေါတမသည် သူ့ အသက်ကိုသတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ သနား ကရုဏာနှင့် ပြည့်စုံ၏။ သတ္တဝါအားလုံး၏ အကျိုးစီးပွားကို အစဉ် စောင့် ရှောက်၏။

ရဟန်းဂေါတမသည် သူတပါးပစ္စည်းကို ခိုးယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ သူတပါးပေးသည့်ပစ္စည်းကိုသာ ခံယူ၏။ ရွာသူတို့၏အကျင့်ဖြစ်သော မေထုန် အမှုမှရှောင်ကြဉ်၍ မြတ်သောအကျင့်ကိုသာ ကျင့်သုံးလေ့ရှိ၏။ အချင်းချင်း မုန်းတီးစေမည့် ဂုံးချောစကား ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၍ ညီညွတ်မှု ဖြစ်စေ သော စကားကိုသာ ဆိုလေ့ရှိ၏။ အကျိုးမရှိသော စကားကို ရှောင်ကြဉ်ပြီး အကျိုးအကြောင်းဆက်စပ်၍ ဝန်ကန်သော စကားကိုသာ ဆိုလေ့ရှိ၏။ မျိုး စေ့မြက် သစ်ပင်တို့ကို မဖျက်ဆီးတတ်။ တထပ်တည်းသာစား၍ နေလှည့်စာ

စားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ သိဆိုတီးမှုတ်မှုများကို နားထောင်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ ပန်းနံသာ လိမ်းကျခြယ်သခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ မြင့်သောနေရာ မြတ်သောနေရာတို့၌ နေထိုင်အိပ်စက်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ ရွှေငွေစပါး ကျွဲနွား ဆင်မြင်းမိန်းမ ကျေးကျွန်စသည်တို့ကို ခံယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ လူတို့၏အစေ အပါးခံခြင်း၊ ရောင်းဝယ်ခြင်း၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်းနှင့်တကွ ခြေဖြတ်လက်ဖြတ် အသက်သက်ခြင်းဟူသော ပါးကွက်သားတို့၏အလုပ်မျိုးမှလည်း ရှောင်ကြဉ်၏။” ဤသို့ ချီးကျူးပြောဆိုခြင်းများသည် မပြောပလောက် အနည်းငယ်သော အကျင့်သီလ “စူဠသီလ” ဖြင့် ချီးကျူးပြောဆိုခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

မဇ္ဈိမသီလ

ရဟန်းတို့... “အချို့သောရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့သည် လူတို့က သဒ္ဓါတရားဖြင့် လှူသောဆွမ်းကိုစားပြီး မျိုးစေ့ဗီဇများကို ဖျက်ဆီးကြကုန်၏။ ထမင်းအဖျော် အဝတ်အထည်စသော ပစ္စည်းများကို သိုမှီးသိမ်းဆည်း၍ သုံးဆောင်ကြ၏။ တရားကျင့်သုံးသူတို့အတွက် ဆူးငြောင့်သဏ္ဍာန် ဖြစ်သော ကပဲ့ ဆိုပဲ့ တီးမှုတ်ပဲ့၊ နပန်းပဲ့၊ စစ်ချီတက်ပဲ့ စသည့် ပျော်ပဲ့ ရှင်ပဲ့များကို ကြည့်ရှုကြ၏။ မေ့လျော့မှုကို ဖြစ်စေသည့် ရှစ်ကွက်ကျား ဆယ်ကွက်ကျားစသော လောင်းကစားမှု ပြိုင်ဆိုင်မှုများကို ပြုလုပ်ကြ၏။ ပလ္လင် ကော်ဇောစသည့် ဇိမ်ခံ အိပ်ယာနေရာများကို သုံးဆောင်ကြ၏။ ပန်းနံသာ လိမ်းကျခြယ်သခြင်းစသည့် အပြေအပြစ်ပြုမှုများကို ပြုလုပ်ကြ၏။ မင်းရေး၊ စိုးရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ စစ်ရေး၊ ရပ်ရေး၊ ရွာရေး အစရှိသော မဂ်ဖိုလ်နှင့် ဖီလာကန်လန် ဖြစ်သော စကားကို ပြောဆိုကြကုန်၏။ တဆူးခံမှနှင့်ပတ်သက်၍ “မင်းမသိဘူး...၊ ဂေါသိတယ်” ဟု ငြင်းခုံ ပြောဆိုကြ၏။ အချို့ကလည်း ရာထူးဂုဏ်သိမ်ရှိသူတို့၏ အစေအခိုင်းကို ခံကြကုန်၏။ ရဟန်းဂေါတမကား တိုက်တဲ့သို့သော အပြုအမူများမှ ရှောင်ကြဉ်၏။” ဤကဲ့သို့ချီးကျူးပြောဆိုခြင်းသည် အလယ်အလတ်ဖြစ်သော အကျင့်သီလ “မဇ္ဈိမသီလ” ဖြင့် ချီးကျူးပြောဆိုခြင်းသာ ဖြစ်၏။

မဟာသီလ

ရဟန်းတို့ “အချို့သောရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည် လူတို့က သဒ္ဓါတရားဖြင့် လှူသောဆွမ်းကိုစားပြီး မဂ်ဖိုလ်နှင့် ဖီလာ ဖြစ်သည့် ဗေဒင် လက္ခဏာ ဆေးဝါး မန္တရား စသော အတတ်ပညာတို့ဖြင့် အသက်မွေးကြကုန်၏။ ပတ္တမြား၊ အဝတ်အထည်၊ လယ်ယာကျွဲနွားစသော ပစ္စည်းတို့၏ လက္ခဏာကို ဖတ်ကြား

ခြင်းဖြင့် အသက်မွေးကြ၏။ မင်းတို့၏ စစ်ရေးစစ်ရာ၌ အခါ ပေးခြင်း၊ လကြတ် နေကြတ်၊ နက္ခတ်အပြောင်းအလဲတို့၏အကျိုးအပြစ်ကို ဟောကြားခြင်းဖြင့် အသက်မွေးကြ၏။ အစားအစာ ရှားပါးမည်၊ ဝပြောမည်ကို ကြိုတင် ဟောကြားခြင်း၊ ရောဂါထူပြောမည်၊ ရောဂါနည်းမည်ကို ကြိုတင် ဟောကြားခြင်းဖြင့် အသက်မွေးကြ၏။ ဂဏန်းသင်္ချာ တွက်ချက်ခြင်း၊ ကဗျာ လင်္ကာ သီကုံးခြင်း၊ လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးခြင်း၊ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်ပေးခြင်း စသော အတတ်ပညာဖြင့် အသက်မွေးကြ၏။ နတ်ကန္ဓာ ပေးခြင်း၊ ယဇ် ပူဇော်ခြင်း၊ ဂြိုဟ်စာကျေးခြင်း စသော အတတ်ပညာတို့ဖြင့်လည်း အသက်မွေးကြ၏။ ရဟန်းဂေါတမကား ထိုကဲ့သို့ လွဲမှားသော အသက်မွေးမှုများမှ ရှောင်ကြဉ်၏။” ဤကဲ့သို့ ချီးကျူးပြောဆိုခြင်းသည် မြင့်မြတ်သော အကျင့်သီလ “မဟာသီလ” ဖြင့် ချီးကျူးပြောဆိုခြင်းဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့၊ ထိုအကျင့်သီလ သုံးမျိုးသည် ပုထုဇဉ်တို့က ဘုရားရှင်ဂုဏ်ကို ချီးကျူးပြောဆိုရာတွင် ချီးကျူးပြောဆိုနိုင်သည့်အနည်းငယ်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးများသာ ဖြစ်ပေသည်။

၅၅. အဘို့ကိုကြံဆသော အယူဝါဒ ၁၈ မျိုး

ရဟန်းတို့... လမ်းမှန်သိမြင် ဘုရားရှင်တို့သည်ကား ထိုအကျင့်သီလ သုံးမျိုးမှတစ်ပါး ကိုယ်တိုင်သိမြင် မျက်မှောက်ပြု၍ ဟောကြားအပ်သော၊ နက်နဲလှသဖြင့် မြင်နိုင်သိနိုင်ခဲ့သော၊ ငြိမ်းအေးမှုန်မြတ်လှသော၊ ကြံဆ၍မသိနိုင်၊ သိပ်မွေ့သောပညာဖြင့်သာ ထိုးထွင်းသိမြင်နိုင်သော၊ အခြား တရားတို့ဖြင့်လည်း ဘုရားရှင်၏ဂုဏ်ကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ ချီးကျူး ပြောဆိုနိုင်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့... ရှေးအဘို့ကို ကြံဆ စွဲယူသော ရဟန်း ပုဏ္ဏား တို့သည် ရှေးအဘို့ကိုအမှီပြု၍ များစွာသော မိစ္ဆာအယူပြ စကားတို့ကို (၁၈)မျိုးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် ဟောပြောကြကုန်၏။ ထိုရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည် အဘယ်ကို အကြောင်းပြု၍ ပုဗ္ဗန္ဓာနုဒ္ဓိ (၁၈)မျိုးကို ဟောပြောကြကုန်သနည်း။

သဿတဒိဋ္ဌိ ၄ မျိုး

ရဟန်းတို့... မြဲ၏ဟု အယူရှိသော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည် အကြောင်းလေးမျိုးဖြင့် အတ္တကို၎င်း၊ လောကကို၎င်း မြဲ၏ဟူ၍ ပညတ်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့... ပြဲ၏ဟု အယူရှိသည့် အချို့သော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည် မမေ့မလျော့ ပြင်းထန်စွာ အဖန်တလဲလဲ အားထုတ်မှုကို အကြောင်းပြု၍

ညစ်ကြေးမတင် ဖြူစင်သောစိတ် ရှိလတ်သော် တဘဝမှစ၍ ဘဝရာထောင် ပေါင်းများစွာတိုင်အောင် မိမိဖြစ်ခဲ့ဘူးသော ရှေးဘဝတို့ကို ပြန်လည် နှလုံး သွင်းကြည့်သောအခါ “ငါသည် ဤမည်သော ဘဝ၌ ဤသို့ အမည် ရှိခဲ့၏။ ဤသို့ အနွယ်ရှိခဲ့၏။ ဤသို့ အဆင်း ရှိခဲ့၏။ ဤသို့သော အစားအသောက်ကို စားသောက်ခဲ့၏။ ဤသို့ ချမ်းသာဆင်းရဲကို ကြုံတွေ့ခံစားခဲ့ရ၏။ ဤမျှ အသက် အပိုင်းအခြားရှိခဲ့၏။ ထိုဘဝမှ သေလွန်သော် နောက်ဘဝသို့ ပြောင်းခဲ့သည်။ ထိုနောက်ဘဝ၌လည်း ဤသို့သော အမျိုးအနွယ် ရှိခဲ့၏” စသည်ဖြင့် ရှေးဘဝ တို့ကို ပြန်လည်အောက်မေ့နိုင်၏။ ဤသို့ဖြင့် ထိုသူတို့သည် “အတ္တသည်၎င်း၊ လောကသည်၎င်း မြဲ၏။ တောင်ထွတ်တံခါးတိုင်များကဲ့သို့ ခိုင်မြဲစွာတည်၏” ဟု ပညတ်ကြကုန်၏။ (၁)

ရဟန်းတို့.... အချို့သော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အထက်ပါအတိုင်း ကြိုးစား အားထုတ်ကြသဖြင့် သံဝဇ္ဇကပ် တကပ်မှ ဆယ်တပ်အထိ ပြန်လည် အောက် မေ့ နိုင် ၍ မြဲ၏ ဟူသော အဂ္ဂ (သဿတဝါဒ)ကို ပညတ်ကြ ကုန်၏။ (၂)

ရဟန်းတို့.... အချို့သော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အထက်ပါအတိုင်း ကြိုးစားအားထုတ်သဖြင့် သံဝဇ္ဇကပ် ဆယ်တပ်မှ ကပ်ပေါင်းလေးဆယ် အထိ ပြန်လည်အောက်မေ့နိုင်၍ သဿတဝါဒကို ပညတ်ကြကုန်၏။ (၃)

ရဟန်းတို့.... အချို့သောရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်ကား မည်သို့မျှ ကြိုးစား အားထုတ်ခြင်းမပြုဘဲ ထင်မြင်ကြံဆချက်ဖြင့်သာ သဿတဝါဒကို ပညတ်ကြ ကုန်၏။ (၄)

ရဟန်းတို့... သဿတဝါဒကို ပညတ်နိုင်ခြင်း၏ အကြောင်းတို့သည် ဤလေးမျိုးသာ ရှိ၏။ ထို့ထက် ပို၍ မရှိပေ။

ရဟန်းတို့.... လမ်းမှန်သိမြင်ဘုရားရှင်သည် ဤသို့မှားယွင်းစွာ သုံးသပ် စွဲယူလျှင် ဤသို့ပင် လားရာ လဲလျောင်းရာ ရှိကြောင်း သိမြင်၏။ ထို့ထက် လွန်မြတ်သော တရားတို့ကိုလည်း သိ မြင် ၏။ ယင်းသို့ သိမြင်သော်လည်း မှား ယွင်းစွာ မသုံးသပ်သောကြောင့် ကိုယ်တိုင် ငြိမ်းအေးမှုကို သိမြင်ခဲ့ပြီ။ ခံစားမှုတို့၏ ဖြစ်ကြောင်း ချုပ်ကြောင်းကို၎င်း၊ သာယာဖွယ်ကို၎င်း၊ အပြစ်ကို ၎င်း၊ ထွက်မြောက်ကြောင်းကို၎င်း ဟုတ်မှန်စွာသိသဖြင့် စွဲလန်းမှုကင်းလျက်

လွတ်မြောက်မှုကို ရခဲ့လေပြီ။ ရဟန်းတို့.... လမ်းမှန် သိမြင် ဘုရားရှင်သည် ဤသို့ သိမ်မွေ့နက်နဲခက်ခဲသော တရားတို့ကို သိမြင်ခြင်းဂုဏ်ဖြင့်လည်း ဘုရား ရှင်၏ဂုဏ်ကို ချီးကျူးပြောဆိုနိုင်ပေ၏။

ကေစ္စသဿတဝါဒ ၄ မျိုး

ရဟန်းတို့.... “အချို့ မြစ်”ဟု အယူ ရှိသော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အကြောင်း လေးမျိုးဖြင့် “အချို့သော အတ္တသည် ၎င်း၊ လောကသည်၎င်း မြစ်”ဟု ပညတ်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့.... ဤကမ္ဘာကြီးသည် ကာလကြာသော် ပျက်စီး၍ သတ္တဝါ များစွာတို့သည် အာဘဿရမည်သောပြဟွာဘုံ၌ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထို့နောက် တဖန် ကာလကြာပြန်သော် ဤကမ္ဘာကြီး ပြန်၍ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုအခါ ကောင်းမှုရှိန်ဟုန်ကုန်သော အာဘဿရဘုံသားတယောက်သည် ထိုဘုံမှစုတေကာ ဤကမ္ဘာ၌ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် တယောက်တည်း နေရသည်ကို ငြီးငွေ့သဖြင့် အဖော်ကို တောင်တနေခိုက် အခြားသတ္တဝါတို့သည် ဤကမ္ဘာသို့ ရောက်လာကြ၏။ ပထမဆုံးရောက်လာသောသတ္တဝါသည် မိမိက ဖန်ဆင်းလိုက်၍ အခြားသတ္တဝါများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟု မှတ်ထင်၏။ ထိုသတ္တဝါတို့ကလည်း မိမိတို့ကို ပထမသတ္တဝါက ဖန်ဆင်းသည်ဟုပင် မှတ်ထင်ကြ၏။ ပထမသတ္တဝါသည် အသက်ရှည်၏။ အဆင်းလှ၏။ တန်ခိုးကြီး၏။ နောက်ရောက်သတ္တဝါတို့ကား အသက်တို၏။ အဆင်းမလှ။ တန်ခိုးနည်း၏။ ထို့ကြောင့် ယင်းသို့မှတ်ထင်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသူတို့သည် “ဖန်ဆင်းရှင် ဖခင်ကြီးသည် မြစ်။ ငါတို့ကား မမြဲ လှ ပညတ်ကြကုန်၏။ ဤကား ပထမကေစ္စသဿတဝါဒဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့.... “အချို့ မြစ်”ဟု ပညတ်ခြင်း၏ ဒုတိယ အကြောင်းကား အပျော်ကြူးတတ်သော နတ်တမျိုး ငါးပါး။ ထိုနတ်တို့သည် အပျော်လွန်၍ ဘေးဆုံးကာ ဤလူ့ဘုံသို့ ရောက်လာကြ၏။ ထိုသူတို့သည် လူ့ဘောင်မှ ထွက်၍ ရဟန်းပြုပြီး တရားအားထုတ်ကြရာ သမာဓိတည်ငြိမ်မှုကိုရ၍ မိမိတို့၏အတိတ်ကို ပြန်လည်အောက်မေ့နိုင်ကြ၏။ ထိုအခါ သူတို့သည် “အပျော်မကြူးသော ပြဟွာတို့သည် မြဲကုန်၏။ အပျော်ကြူးသော ငါတို့ကား မမြဲသဖြင့် ဘေးဆုံးကြကုန်၏”ဟု မှတ်ထင်လျက် “အချို့ မမြဲ”ဟု ပညတ်ကြကုန်၏။ ဤကား ဒုတိယသဿတဝါဒဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့.... “အချို့ မြဲ၏”ဟု ပညတ်ခြင်း၏တတိယအကြောင်းကား ဒေါသကြီး၍ သေသော နတ်တမျိုးသည် ရှိ၏။ ထိုနတ်တို့သည် သေလွန်၍ လူ ဖြစ်လာကြပြီး တရား အားထုတ်သဖြင့် မိမိတို့၏ အတိတ်ဘဝကို ပြန်လည် အောက်မေ့နိုင်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ သူတို့သည် “ဒေါသကြီးသော ဗြဟ္မာတို့ သည် မြဲကုန်၏။ ဒေါသကြီးသော ငါတို့ကား မမြဲ”ဟု ပညတ်ကြကုန်၏။ ဤကား တတိယသဿတဝါဒ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ... “အချို့ မြဲ၏”ဟု ပညတ်ခြင်း၏ စတုတ္ထအကြောင်းကား အချို့သော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထင်ရာမြင်ရာကြံဆချက်ဖြင့် “မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ် ဟူသော ရုပ်ဣန္ဒြေတို့သည် မမြဲ၊ မနာတိရစ္ဆာန်၊ စိတ္တဟု၎င်း၊ ဝိညာဏဟု၎င်း ခေါ်သော နာမ်ဣန္ဒြေကား မြဲ၏”ဟုပညတ်ကြကုန်၏။ ဤကား စတုတ္ထသဿတဝါဒ ဖြစ်၏။

အန္တာနန္တဝါဒ ၄ မျိုး

ရဟန်းတို့.... အချို့သော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မမေ့မလျော့ အား ထုတ်သဖြင့် မတုန်မလှုပ် ခိုင်မြဲသောစိတ်ရှိသောအခါ “ဤကမ္ဘာလောကကြီး သည် အဆုံးရှိသည်။ လုံးဝန်းသောသဏ္ဌာန်ရှိသည်”ဟု ပညတ်ကြကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်း ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကား တည်ကြည်သော သမာဓိစိတ်၏ အစွမ်းဖြင့်ပင် “ဤကမ္ဘာလောကကြီးသည် အဆုံးမရှိ”ဟု ပညတ်ကြကုန်၏။

အချို့သောရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့ကား “ဤကမ္ဘာလောကကြီးသည် အထက် နှင့်အောက် အဆုံးရှိ၍ ဖီလာအားဖြင့် အဆုံးမရှိ”ဟု ပညတ်ကြကုန်၏။

အချို့သောရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့ကား “ဤကမ္ဘာလောကကြီးသည် အဆုံး ရှိသည်ဟုလည်း မဆိုနိုင်၊ အဆုံးမရှိဟုလည်း မဆိုနိုင်”ဟူ၍ ပညတ်ကြကုန်၏။ ဤကား ကမ္ဘာလောကကြီး အဆုံးရှိမရှိဟူသော အန္တာနန္တဝါဒ ၄မျိုးတည်း။

အမရာဝိက္ခေပဝါဒ ၄မျိုး

ရဟန်းတို့.... ဤလောက၌ အချို့သော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကို ခွဲခြားမသိသဖြင့် အခြားသူတို့ကမေးလျှင် လွဲမှားမည်စိုးသော ကြောင့် ကုသိုလ်ဟုလည်းမဖြေ၊ အကုသိုလ်ဟုလည်းမဖြေ၊ မေးတိုင်း မေးတိုင်း “ဤသို့လည်းငါမဆို၊ ထိုသို့လည်းငါမဆို၊ အခြားတပါးဟုလည်းငါမဆို” ဤသို့

စသည်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်၍ မရသည့် မရေမရာ စကားများကိုသာ ရှောင်လွှဲပြောဆိုကြကုန်၏။

ယင်းသို့ ကုသိုလ် အကုသိုလ်ကို ခွဲခြားမသိသည့် အချို့သော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်ကား မသိဘဲလျက်နှင့်ဖြေလျှင် လိုချင်ကပ်ငြိမှု၊ ပြစ်မှားမှုများနှင့်တကွ စွဲလမ်းမှုဖြစ်မည်ကိုစိုးသဖြင့် မေးသမျှကို တိတိကျကျမဖြေဘဲ လှီးလွဲပြောဆိုကြ၏။

အချို့သော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့ကား ပညာရှိတို့က မေးမြန်းလျှင် ပြည့်စုံစွာ မဖြေနိုင်မည်စိုးသောကြောင့် မရေရာသော စကားများကို လှီးလွဲပြောဆိုကြ၏။

အချို့ကား ယထိုင်းတွေဝေ သူများဖြစ်၍ မည်သည့် ပြဿနာကိုမျှ တိကျပြတ်သားစွာ မဖြေဆိုနိုင်သောကြောင့် “ဒီလိုလဲမဟုတ်၊ ဟိုလိုလဲမဟုတ်” စသည်ဖြင့် လှီးလွဲပြောဆိုကြ၏။

ဤသို့လျှင် ဆုပ်ကိုင်၍ မရအောင် မရေမရာ လှီးလွဲ ပြောဆိုသော အမရာဝိက္ခေပဝါဒတို့သည် ၄ မျိုးရှိကုန်၏။

အဓိဓမ္မသမုပ္ပန္နဝါဒ ၂ မျိုး

ရဟန်းတို့.... သိမှတ်ခြင်းသည် ကင်းမဲ့သည့် သတ္တဝါတမျိုးရှိ၏။ ထိုသတ္တဝါတဦးသည် ထိုဘဝမှရှေ့လျော့၍ လူ့ဘုံသို့ရောက်လာပြီး တရားအားထုတ်သဖြင့် သမာဓိရင့်သန်၍ မိမိ၏အတိတ်ဘဝကို ပြန်စဉ်းစားသောအခါ သညာကင်းရာမှ သက်ဝင်လှုပ်ရှားမှု ဖြစ်ပေါ်လာပုံကို အောက်မေ့နိုင်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် “ငါသည် ငှေးက မရှိခဲ့ဘဲ ယခုမှ ဖြစ်ပေါ်လာသည်” ဟု ထင်မှတ်ကာ “အတ္တသည်၎င်း၊ လောကသည်၎င်း အကြောင်းမရှိဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာ၏” ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ရဟန်းတို့.... အချို့သော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်ကား မိမိတို့၏ ကြံဆစိတ်ကူးမှသက်သက်ဖြင့် “အတ္တသည်၎င်း၊ လောကသည် ကြောင်းမရှိဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာ၏” ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ဤသို့လျှင် အကြောင်းမဲ့ ဖြစ်ပေါ်လာ၏ဟူသော အဓိဓမ္မသမုပ္ပန္နဝါဒသည် ၂ မျိုးရှိ၏။

ဤသို့လျှင် သဿတဝါဒ ၄ မျိုး၊ ဇေတုသဿတဝါဒ ၄ မျိုး၊ အန္တောနန္တဝါဒ ၄ မျိုး၊ အမရာဝိက္ခေပဝါဒ ၄ မျိုး၊ အဓိဓမ္မသမုပ္ပန္နဝါဒ ဝါဒ ၄ မျိုး

အားဖြင့် (၁၈)မျိုးသော ဝါဒတို့သည် ရှေးအဘို့ကို ကြံဆသော ပုဗ္ဗန္တကပ္ပိကဝါဒများ ဖြစ်ပေသည်။

နောက်အဘို့ကို ကြံဆသောဝါဒ ၄၄ မျိုး

ရဟန်းတို့... နောက်အဘို့ကို ကြံဆခဲ့ယူသော ရဟန်းတို့သည် နောက်အဘို့ကို အမှီပြု၍ များစွာသော မိစ္ဆာအယူပြုစကားတို့ကို (၄၄ ပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် ဟောပြောကြကုန်၏။ ထိုရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့သည် အဘယ်ကို အကြောင်းပြု၍ နောက်အဘို့ကိုကြံဆသော အပရန္တာနုဒ္ဓိ (၄၄ မျိုးကို ဟောပြောကြကုန်သနည်း။

သညီဝါဒ ၁၆ မျိုး

ရဟန်းတို့... အချို့သော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည် (၁) အတ္တသည် ရုပ်ရှိ၏။ သေပြီးနောက်၌လည်း မပျက်စီး တည်မြဲ၏ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထို့အတူပင် အချို့ကလည်း (၂) အတ္တသည် ရုပ်မရှိ။ (၃) အတ္တသည်ရုပ်ရှိသည်လည်းဟုတ်၏။ ရုပ်မရှိသည်လည်းဟုတ်၏။ (၄) အတ္တသည် ရုပ်ရှိသည်လည်းမဟုတ်။ ရုပ်မရှိသည်လည်း မဟုတ်။ (၅) အတ္တသည် အဆုံးရှိ၏။ (၆) အတ္တသည် အဆုံးမရှိ။ (၇) အတ္တသည် အဆုံးရှိသည်လည်း ဟုတ်၏။ အဆုံးမရှိသည်လည်း မဟုတ်။ (၈) အတ္တသည် အဆုံးရှိသည်လည်း မဟုတ်။ အဆုံးမရှိသည်လည်း မဟုတ်။ (၉) အတ္တသည် သညာ တခုသာရှိ၏။ (၁၀) အတ္တသည် သညာ အများရှိ၏။ (၁၁) အတ္တသည် သညာ သေးငယ်၏။ (၁၂) အတ္တသည် သညာကြီးမား၏။ (၁၃) အတ္တသည် စင်စစ်ချမ်းသာ၏။ (၁၄) အတ္တသည် စင်စစ်ဆင်းရဲ၏။ (၁၅) အတ္တသည် ချမ်းသာ ဆင်းရဲရောနေ၏။ (၁၆) အတ္တသည် ချမ်းသာလည်းမရှိ၊ ဆင်းရဲလည်းမရှိ။ သေပြီးနောက်၌လည်းမြဲ၏ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ဤသို့လျှင် “အတ္တသည်သညာရှိ၏” ဟု ပြောဆိုသော သညီဝါဒသည် (၁၈)မျိုးရှိ၏။

အသညီဝါဒ ၈ မျိုး

ရဟန်းတို့... အချို့သော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့သည် (၁) အတ္တသည် ရုပ်ရှိ၏။ သေပြီးနောက်၌လည်း ပျက်စီး၏။ မတည်မြဲဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ အချို့ကလည်း (၂) အတ္တသည် ရုပ်မရှိ။ (၃) အတ္တသည် ရုပ်ရှိသည်လည်း ဟုတ်၏။ ရုပ်မရှိသည်လည်းဟုတ်၏။ (၄) အတ္တသည် ရုပ်ရှိသည်လည်းမဟုတ်

ရုပ်မရှိသည်လည်းမဟုတ်။ (၅) အတ္တသည် အဆုံးရှိ၏။ (၆) အတ္တသည် အဆုံးမရှိ။ (၇) အတ္တသည် အဆုံးရှိသည်လည်း ဟုတ်၏။ အဆုံးမရှိသည်လည်းဟုတ်၏။ (၈) အတ္တသည် အဆုံးရှိသည်လည်းမဟုတ်။ အဆုံးမရှိသည်လည်းမဟုတ်။ သေပြီးနောက်၌လည်း အမြဲမတည် ပျက်စီး၏ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ဤသို့လျှင် “အတ္တသည် သညာမရှိဟု” ပြောဆိုသော အသည်ဝါဒသည်(၈)မျိုးရှိ၏။

နေဝသညိ နာသညိ ဝါဒ ၈ မျိုး

“အတ္တသည် သညာရှိသည်လည်းမဟုတ်၊ သညာမရှိသည်လည်းမဟုတ်” ဟုပြောဆိုသော နေဝသညိ နာသညိ ဝါဒသည်လည်း အထက်ပါနည်းတူပင် (၈)မျိုးရှိ၏။

ဥစ္ဆေဒဝါဒ ၇ မျိုး

ရဟန်းတို့.... အချို့ သူတို့သည် အတ္တသည်ရုပ်ရှိ၏။ “မဟာဘုတ် အစုအဝေး ဖြစ်၏။ မိဘတို့မှပေါက်ပွား၏။ ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီးလျှင် ပြတ်စဲ၏။ သေပြီးနောက်၌ မရှိ” ဟု ပြောဆို၍ ထင်ရှားရှိသော သတ္တဝါသေလျှင် အတ္တလုံးဝ ပြတ်စဲကြောင်းပညတ်ကြကုန်၏။ (၁)

အချို့ကမူ “ဤလူ့ဘုံမှ ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီးရုံမျှဖြင့် အတ္တသည်လုံးဝ မပြတ်စဲသေး။ ကာမာဝစရ နတ်ဘုံ၌ ရုပ်ရှိ၍ အစားအစာကိုစားသုံးသော အတ္တရှိသေး၏။ ထိုကာမာဝစရနတ်ဘုံမှ ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီးမှသာ အတ္တသည် လုံးဝပြတ်စဲ၏” ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ (၂)

အချို့ကမူ “ဤမျှဖြင့် အတ္တသည် မပြတ်စဲသေး၊ စျာန်စိတ်ကြောင့် ရူပဗြဟ္မာတို့၌ဖြစ်သော အင်္ဂါကြီးငယ်နှင့် ပြည့်စုံသော အတ္တရှိသေး၏။ ထို ရူပဗြဟ္မာတို့၌ဖြစ်သော ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီးမှသာ အတ္တသည် ပြတ်စဲ၏” ဟုပြောဆိုကြကုန်၏။ (၃)

အချို့ကလည်း “ဤမျှဖြင့် အတ္တသည် မပြတ်စဲသေး၊ ရူပစျာန်နှင့် ယှဉ်သော သညာ၊ ဒွာရအာရုံ တိုက်ဆိုင်မှုကြောင့်ဖြစ်သော သညာနှင့်တကွ သညာအားလုံးကို ကျော်လွန်၍ အာကာသသည် အဆုံးမရှိဟု မှတ်သားသော အာကာသာနဉာယတန ကာယပျက်စီးမှသာ အတ္တသည် ပြတ်စဲ၏” ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ (၄)

အချို့ကလည်း “ထို့ထက်လွန်၍ ဝိညာဉ်ကို အဆုံးမရှိဟု မှတ်သားသော ဝိညာနဉ္စာယတန ကာယပျက်စီးမှသာ အတ္တသည် ပြတ်စဲ၏”ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ (၅)

အချို့ကလည်း “ဝိညာဉ်၏ လုံးဝမရှိခြင်းကို မှတ်သားသော အာကိဉ္စညာယတန ကာယပျက်စီးမှသာ အတ္တသည် ပြတ်စဲ၏”ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ (၇)

အချို့ကမူ “အလွန်သိမ်မွေ့သဖြင့် သညာရှိသည်ဟုလည်းမဆိုနိုင် မရှိတော့ဟုလည်း မဆိုနိုင်သော နေဝသညာ နာသညာယတနကာယ ပျက်စီးမှသာ အတ္တသည် လုံးဝပြတ်စဲ”ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ (၇)

ဤသို့လျှင် အတ္တလုံးဝပြတ်စဲခြင်းကို ပြောဆိုသော ဥစ္ဆေဒဝါဒသည် (၇)မျိုးရှိ၏။

ဒိဋ္ဌဓမ္မနိဗ္ဗာနဝါဒ ၅ မျိုး

ရဟန်းတို့.... အချို့သောရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်များတို့သည် “ဤအတ္တသည် ကာမဂုဏ် ငါးပါးဖြင့် ပြည့်စုံစွာခံစား၍ နေရသော် မွန်မြတ်သော မျက်မှောက်ငြိမ်းအေးမှုသို့ ရောက်၏”ဟု ဆို၍ မျက်မှောက် ဘဝ၌ပင် ငြိမ်းအေးခြင်း “နိဗ္ဗာန်”ကို ပညတ်ကြကုန်၏။ (၁)

အချို့သော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်များတို့ကား “ကာမဂုဏ်ချမ်းသာသည် ဖောက်ပြန်ပျက်စီးတတ်သဖြင့် ကိုယ်စိတ် ဆင်းရဲခြင်းနှင့် မကင်း၊ ထို့ကြောင့် ကာမချမ်းသာကို ခံစားရကာမျှဖြင့် အတ္တသည် ငြိမ်းအေးမှုသို့ရောက်သည်ဟု မဆိုနိုင်။ ကာမဂုဏ်ကိလေသာတို့ ဆိတ်သုဉ်းသော ပထမဈာန်ချမ်းသာကို ခံစားရမှသာ အတ္တသည် ငြိမ် အေးမှုသို့ရောက်သည်”ဟု ဆိုကြ၏။ (၂)

အချို့ကလည်း “ပထမဈာန်သည် ဝိတက်ဝိစာရ ရှိနေသောကြောင့် ကြမ်းတမ်း၏။ ဝိတက် ဝိစာရ ချုပ်ငြိမ်း၍ ပီတိသုခနှင့် ပြည့်စုံသော ဒုတိယဈာန်သို့ ရောက်မှသာ အတ္တသည် ငြိမ်းအေးမှုသို့ ရောက်၏”ဟု ဆိုကြသည်။ (၃)

အချို့ကမူ “ဒုတိယ ဈာန်သည်လည်း ပီတိကြောင့် ဖြစ်သော စိတ်တက်ကြွမှုရှိသောကြောင့် ကြမ်းတမ်းသေး၏။ လျစ်လျူရှုကာ သတိနှင့်ပြည့်စုံလျက် သုခကို ကိုယ်ဖြင့် ခံစား၍ နေရသော တတိယဈာန်သို့ ရောက်မှသာ အတ္တသည် ငြိမ်းအေးမှုသို့ရောက်၏”ဟု ဆိုကြသည်။ (၄)

အချို့ကလည်း “တတိယဈာန်သည် သုခ ရှိနေသဖြင့် ကြမ်းတမ်းသေး၏။ သုခဒုက္ခနှစ်ပါးလုံးကိုစွန့်၍ ဝမ်းသာမှု ဝမ်းနည်းမှုများလည်း မရှိတော့ဘဲ လျစ်လျူရှုမှုကြောင့်ဖြစ်သော သတိ၏စင်ကြယ်ခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသော စတုတ္ထဈာန်သို့ ရောက်မှသာ အတ္တသည် ငြိမ်းအေးမှုသို့ ရောက်၏”ဟု ဆိုကြသည်။

ဤသို့လျှင် မျက်မှောက်သင်ရှား ဘဝ၌ပင် ငြိမ်းအေးခြင်း “နိဗ္ဗာန်” သို့ ရောက်နိုင်ခြင်းကို ပြောဆိုသော ဒိဋ္ဌဓမ္မနိဗ္ဗာနဝါဒသည် (၅)မျိုး ရှိ၏။

ထိုခွဲပြီးသော သညီဝါဒ ၁၆ မျိုး၊ အသညီဝါဒ ၈ မျိုး၊ နေဝသညီနာသညီဝါဒ ၈ မျိုး၊ ဥစ္ဆေဒဝါဒ ၇ မျိုး၊ ဒိဋ္ဌဓမ္မနိဗ္ဗာနဝါဒ ၅ မျိုး အားဖြင့် (၄၄)မျိုးသော အယူဝါဒတို့သည် နောက်အဘို့ကိုကြံဆစွဲယူသော အပရန္တကပ္ပိကဝါဒများ ဖြစ်ကြ၏။

ဤလောက၌ အယူဝါဒအမျိုးမျိုးကို ပညတ်သော ရဟန်း ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ရှေ့အဘို့ကို ကြံဆစွဲယူသော “ပုဗ္ဗန္တကပ္ပိက” ဝါဒ ၁၈ မျိုး၊ နောက်အဘို့ကို ကြံဆစွဲယူသော “အပရန္တကပ္ပိက” ဝါဒ ၄၄ မျိုးအားဖြင့် (၆၂)မျိုးသော အချင်းအရာအားဖြင့်သာလျှင် ထိုအယူဝါဒများကို ပညတ်ကြကုန်၏။ ထို့ထက်အလွန် မရှိချေ။

ရဟန်းတို့... လမ်းမှန်သိမြင် ဘုရားရှင်သည် ဤ(၆၂)ပါးသော အယူအစွဲတို့ကို မှားယွင်းစွာ စွဲယူသုံးသပ်လျှင် ဤသို့သော လားရာ လဲလျောင်းရာ ရှိကြောင်း သိမြင်တော်မူ၏။ ထို့ထက် လွန်မြတ်သော အမှန်တရားကိုလည်း သိမြင်တော်မူ၏။ ယင်းသို့ သိတော်မူ၍ မှားယွင်းစွာ မသုံးသပ်သောကြောင့် ကိုယ်တိုင်ငြိမ်းအေးမှုကို သိခဲ့ပြီ။ ဝေဒနာတို့၏ ဖြစ်ခြင်း ချုပ်ခြင်း စသည်ကို မှန်စွာသိ၍ စွဲလန်းခြင်း ကင်းလျက် လွတ်မြောက်မှုကို ရခဲ့လေပြီ။ ဤသို့ သိမ်မွေ့နက်နဲ သိမြင်နိုင်ခဲ့သော တရားကို ကိုယ်တိုင်သိမြင်ဟောကြားနိုင်သော ဂုဏ်ဖြင့်လည်း ဘုရားရှင်၏ဂုဏ်ကို ချီးကျူးဟောကြားနိုင်ပေ၏။

ကြောင်းကျိုးအဆက်ဆက်

ဤ(၆၂)ပါးသော မိစ္ဆာအယူကို စွဲယူသော ရဟန်း ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိအယူ၌ နှစ်ခြိုက် ဝမ်းမြောက်သော ဝေဒနာကို ခံစားကုန်လျက် ထိုအယူတို့ကို ပညတ်ကြကုန်၏။ ဝေဒနာကို ခံစားခြင်းကြောင့် ကပ်ငြိမှု ပူးဝင်သော တောင့်တမှုဖြင့် တုန်လှုပ်ကြကုန်၏။ ဝေဒနာကို ခံစားခြင်းသည်လည်း အာယ

တနုခြောက်ပါးတို့နှင့် တွေ့ထိမှု ဖဿ ကြောင့်သာ ဖြစ်၏။ တွေ့ထိမှု ဖဿ မရှိလျှင် ဝေဒနာ ခံစားခြင်း မရှိနိုင်ပေ။ ဤသို့လျှင် ထိုရဟန်းပုဏ္ဏားတို့အား ခံစားမှု ကြောင့် တပ်မက်မှုဖြစ်၏။ တပ်မက်မှုကြောင့် စွဲလန်းမှုဖြစ်၏။ စွဲလန်းမှုကြောင့် ပြုလုပ်မှုဖြစ်၏။ ပြုလုပ်မှုကြောင့် ဘာဖြစ်၏။ ဘဝကြောင့်ဇာတိဖြစ်၏။ ဇာတိ ကြောင့် အိုခြင်း၊ သေခြင်း၊ စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေး မြည်တမ်းခြင်း၊ ကိုယ် စိတ် ပင်ပမ်းခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကြကုန်၏။

• အာယတနခြောက်ပါးနှင့် တွေ့ထိမှု ဖဿ တို့၏ ဖြစ်ကြောင်းချုပ်ကြောင်း စသည်ကို သိမြင်သော ရဟန်းသည် ဤမိစ္ဆာအယူ အားလုံးတို့ထက် လွန်မြတ် သော တရားကို သိမြင်သည်သာ ဖြစ်၏။

ဒေသနာကုန်ယက်

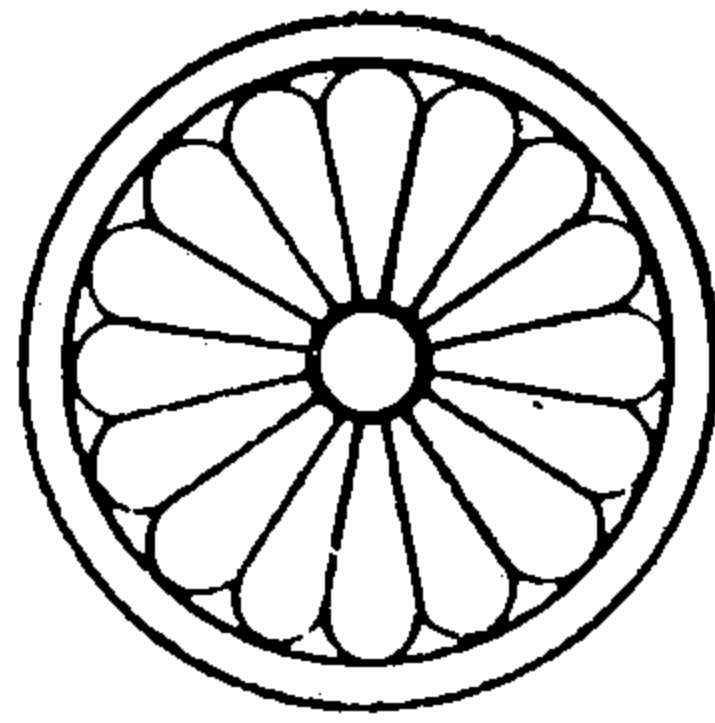
ရဟန်းတို့.... ကျွမ်းကျင်သော တံငါသည်သည် ပိုက်ကွန်ဖြင့် ရေအိုင်ကို ဖြန့်အုပ်လိုက်သောအခါ ရေအိုင် အတွင်းရှိ ရေသတ္တဝါတို့သည် ထိုပိုက်ကွန် အတွင်း၌ ဖမ်းမိကြကုန်သကဲ့သို့၊ ထို အံတူပင် မိစ္ဆာအယူ (၆၂ ပါးတို့သည် လည်း ဤဒေသနာကုန်ယက်အတွင်း၌ သက်ဝင်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့.... မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် ဘဝတဏှာပြတ်ပြီး ဖြစ် လျက် တည်၏။ ထိုကိုယ်ခန္ဓာ တည်ရှိနေသည့် အချိန်ကာလအတွင်း၌သာလျှင် နတ်လူတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရလေတံ့။ သက်တမ်း ကုန်ဆုံး၍ ထို ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီးသည့်နောက်၌ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရတော့မည် မဟုတ်။ ဥပမာအားဖြင့် သရက်ခိုင်သည် အညှာပြိတ်ခဲ့သော် ထိုအညှာ၌တူယ်နေသော သရက်သီးအားလုံးတို့သည် ထိုအညှာနှင့်အတူ ပါသွားသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားသောအခါ ရှင်အာနန္ဒာက “အရှင် ဘုရား.... ဤ ဒေသနာတော်သည် အဘယ် အမည် ရှိပါသနည်း” ဟု မေး လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားက “အာနန္ဒာ.... ဤဒေသနာတော်ကို မြတ်သော ကွန်ရက်(ဗြဟ္မဇာလ)ဟူ၍ မှတ်ယူလေလော” ဟု မိန့်ကြားတော်မူသည်။

ဤဒေသနာတော်ကို ရဟန်းတို့သည် ဝမ်းမြောက်နှစ်သက်စွာ နာယူ မှတ်သားကြသည်။ ဒေသနာအဆုံးဝယ် တသောင်းသော လောကဓာတ်သည် လည်း တုန်လှုပ်လေသည်။

၂။ သာမညဖလသုတ်

ရဟန်းဘဝ၏ အကျိုးတရားများကို ဟောကြားခြင်း

အဇာတသတ်မင်း ဗုဒ္ဓထံ ချဉ်းကပ်ခြင်း

အခါတပါး၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် (၁၂၅၀)သော ရဟန်းတို့နှင့် အတူ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် သမားတော်ဇိဝက၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ သီတင်း သုံးတော်မူ၏။ ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် အဇာတသတ်မင်းသည် မိုးလေးလအဆုံး တန်ဆောင် မုန်း လပြည့်နေ့ ည၌ မင်းအမတ်ပေါင်း ခြံရံကာ နန်းပြာသာဒ်၌ နေလျက် “အချင်းတို့ ညသည် သာယာလှပေ၏။ ကြည်နူးနှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းလှ ပေ၏။ ဤကဲ့သို့ သာယာသောညဝယ် အဘယ်သို့သော သူတော်သူမြတ်ကို ဆည်းကပ်လျှင် ငါ၏စိတ်သည် ကြည်လင်ပါအံ့နည်း” ဟူ၍ မြှက်ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ပုရာဏကဏ္ဍာပ၏တပည့်ဖြစ်သော အမတ်ဘယောက်က အဇာ တသတ်မင်းအား ပုရာဏကဏ္ဍာပထံသို့ ချဉ်းကပ်ရန်လျှောက်တင်၏။ ထို့အတူ မက္ခလိဂေါသာလ၊ အဇိတကေသကမ္မလ၊ ပက္ခမကစ္စာယန၊ သဗ္ဗယပေလဌပုတ္တ၊ နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တ တို့၏ တပည့်ဖြစ်သော အမတ်တို့ကလည်း မိမိတို့ ဆရာများထံ ချဉ်းကပ်ရန် အသီးသီး လျှောက်တင်ကြ၏။ ဇိဝက အမတ်ကား တစုံတရာ လျှောက်တင်ခြင်းမပြုဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေလေ၏။

အဇာတသတ်မင်းသည် မိမိတို့ဆရာများကို အသီးသီးချီးကျူးလျှောက် ကင်ကြသော အပတ်တို့အား မည်သို့မျှပြန်လည်မိန့်ကြားခြင်းမပြုဘဲ ဆိတ်ဆိတ် နေသော ဇိဝကကိုသာ “အချင်းဇိဝက...သင်သည် အဘယ်ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေဘိသနည်း၊ သင့်အားကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဆရာသမားတစုံတယောက်မျှ မရှိလေသလော” ဟု မိန့်ကြားလေသည်။ ယင်းသို့မိန့်ကြားလေသော် ဇိဝက သည် နေရာမှထ၍ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရှိရာအရပ်သို့ လက်အုပ်ချီကာ အဇာတသတ် မင်းအား ဤသို့လျှောက်တင်လေသည်။

“အရှင်မင်းမြတ်.... ပူဇော်အထူးကိုခံထိုက်၍ တရားအားလုံးကိုကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိမြင်တော်မူသော ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် (၁၂၅၀)သော ရဟန်း တို့နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်၏သရက်ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေပါသည်။ အရှင်မင်းမြတ် သည် အရဟံ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓစသော ဂုဏ်တော်ကိုးပါးဖြင့် ထင်ရှားကျော်ကြား သော ထိုဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ကို ချဉ်းကပ်ပါစေ၊ ယင်းသို့ချဉ်းကပ်ပါက အရှင် မင်းမြတ်၏စိတ်သည် ကြည်လင်လာပါလိမ့်မည်”

အဇာတသတ်မင်းသည် ဇီဝက၏ လျှောက်တင်ချက်ကို နှစ်သက်သဖြင့် “အချင်းဇီဝက.... သို့ဖြစ်လျှင် သင့်၏ဆရာ ဗုဒ္ဓထံသို့ ယခုပင် သွားကြကုန်အံ့၊ ဆင်ယာဉ်တို့ကိုပြင်စေလော” ဟု ပိန့်ကြား၏။ ဇီဝကသည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ စီးတော်ယာဉ်ကို ဆောလျှင်စွာ ပြင်ဆင်စေပြီး မောင်းမင်းရာတို့ကိုလည်း ဆင်မင်းရာတို့၌ စီးနင်းလိုက်ပါစေရန် စီမံဆောင်ရွက်လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် အဇာတသတ်မင်းသည် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ညဝယ် မီးရှူးမီးတိုင်များ ထွန်းလျက် တင့်တယ်သော မင်း၏ ကျက်သရေဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ ထွက်၍ ဇီဝက၏ သံရက်ဥယျာဉ်သို့ သွားလေ၏။

သရက်ဥယျာဉ်သို့ရောက်သော် ရဟန်းတထောင်ကျော် ရှိသည်ဆိုသော အရပ်၌ ဘာသံဃမကြားဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အဇာတသတ် မင်းသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဇီဝကအား “အချင်း ဇီဝက.... သင်သည် ငါ့အား ဖြားယောင်းလှည့်ပတ်လေသလော၊ ရဟန်းပေါင်း (၁၂၅၀)တို့ သီတင်းသုံးရာ အရပ်၌ ချေဆတ်သံ၊ ချောင်းဟန့်သံမျှကိုပင် မကြားရပါကလား” ဟူ၍ မိန့်ကြားလေသည်။ ထိုအခါ ဇီဝကက မိမိသည် မင်းကြီးအား လှည့်ပတ်ဖြားယောင်း၍ ခေါ်လာခြင်းမဟုတ်၊ (၁၂၅၀)သော ရဟန်းတို့နှင့် အတူ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် သရက်ဥယျာဉ်အတွင်း၌ အမှန်ပင် ရှိကြောင်း လျှောက်တင်၍ မင်းကြီးကို ဆင်ပေါ်မှ ဆင်းသက်စေပြီး ဗုဒ္ဓ ရှင်တော်မြတ်ထံ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

အဇာတသတ်မင်းသည် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်နှင့်ရဟန်းများ သီတင်းသုံးရာ တန်ဆောင်းအဝင်သို့ရောက်လျှင် “အချင်း ဇီဝက.... သင်၏ဆရာ ဗုဒ္ဓရှင်တော် မြတ်သည် အဘယ်မှာနည်း” ဟု မေး၏။

“အရှင်မင်းမြတ်... အလယ်တိုင်ကိုပို၍ အရှေ့အရပ်သို့ မျက်နှာမူလျက် ထိုင်နေသော ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရားပင် ဖြစ်ပါသည်”

ဤသို့ ဇီဝက အမတ်က လျှောက်တင်သည့် အခါ အဇာတသတ်မင်းသည် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ တခုသော နေရာ၌ ရပ်ပြီးလျှင် ကြည်လင်သော ရေအိုင်ကြီးကဲ့သို့ ငြိမ်သက်လှသော ရဟန်းသံဃာအပေါင်းကို အဖန်ဖန်ကြည့်ရှုလျက် နှုတ်မှ ဤသို့ မြွက်ဆိုလေ၏။

“ငါ၏ သားငယ် ဥဒယဘဒ္ဒသည် ဤ ရဟန်းသံဃာ အပေါင်း ကဲ့သို့ ငြိမ်သက်ခြင်းနှင့်ပြည့်စုံပါမူ ကောင်းလေစွ”

“မင်းမြတ်.... သင်ကား မိမိချစ်မြတ်နိုးရာသို့ စိတ်ရောက်သွားလေပြီ”

“အရှင်ဘုရား.... တပည့်တော်သည် ဥဒယဘဒ္ဒမင်းသားလေးကို ချစ်ခင်မြတ်နိုး လှပါ၏။ ထို့ ကြောင့်ပင် သားတော်လေးအား ဤ ရဟန်းသံဃာ အပေါင်းကဲ့သို့ ငြိမ်သက်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံစေရန် တောင့်တမိခြင်း ဖြစ်ပါသည် ဘုရား”

ပြဿနာမေးလျှောက်ခြင်း

ထို့နောက် အဇာတသတ်မင်းသည် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်နှင့် ရဟန်းသံဃာ အပေါင်းအား လက်အုပ်ချီ၍ တခုသောနေရာ၌ ထိုင်နေပြီး ဗုဒ္ဓအား ဤသို့ လျှောက်ထားလေသည်။

“အရှင်ဘုရား.... ခွင့်ပြုတော်မူပါလျှင် တခုသော အကြောင်းအရာကို တပည့်တော် မေးလျှောက်လိုပါသည် ဘုရား”

“မင်းမြတ်.... သင် မေးလိုရာကို မေးလျှောက်ပါလော”

“အရှင်ဘုရား.... ဤလောက၌ ဆင်စီးအတတ်၊ မြင်းစီးအတတ်၊ ဓားလှံလေး မြား အတတ် စသည့် အတတ်ပညာအမျိုးမျိုး ရှိပါသည်။ ထိုအတတ်ပညာအမျိုးမျိုးကို တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင် တို့သည် မိမိတတ်ကျွမ်းသော အတတ်ပညာဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင် ချမ်းသာပျော်ရွှင်အောင်လည်း ဖန်တီး ပြုလုပ်နိုင်ကြပါသည်။ မိမိ၏ ဆွေမျိုးသားချင်း အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေများအားလည်း ထောက်ပံ့ ကူညီခြင်း ပြုနိုင်ကြပါသည်။ ရသေ့ ရဟန်းတို့အားလည်း လှူဒါန်း ထောက်ပံ့ခြင်း ပြုနိုင်ကြပါသည်။ ဤသို့ အတတ်ပညာအမျိုးမျိုး၏ အကျိုးကျေးဇူးကို လက်တွေ့မျက်မြင်ခံစားရကဲ့သို့၊ ထို့အတူပင် လက်တွေ့မျက်မြင်ခံစားရသော ရဟန်းဘဝ၏ အကျိုးကျေးဇူးကို ထင်ရှားပြသခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ပါသလော”

‘မင်းမြတ်.... သင်သည် ဤပြဿနာကို အခြားသော သမဏ ဗြာဟ္မဏ တို့အား မေးဘူးပါသလော’

“မေးဘူးပါသည် ဘုရား”

“ဝန်မလေးလျှင် ထိုသမဏ ဗြာဟ္မဏတို့၏အဖြေကို ငါ့အား ပြန်ကြား လျှောက်ထားပါလော”

ပုရာဏကဿပ၏ ဝါဒ

ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းက မိမိသည် တခါက ဂိုဏ်းဆရာကြီးတပါး ဖြစ်သော ပုရာဏကဿပ ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤပြဿနာကို ပေးလျှောက်ခဲ့ရာ ပုရာဏကဿပက အောက်ပါအတိုင်း ဖြေကြား လိုက်ကြောင်း ပြန်ကြား လျှောက်တင်သည်။

“မင်းမြတ် .. သူတပါးကိုသတ်ဖြတ်ခြင်း၊ သူတပါးပစ္စည်းကိုခိုးယူခြင်း၊ လိမ်ညာ၍ပြောခြင်းစသည့် တစုံတခုသော မကောင်းမှုကို ပြုလုပ်သော်လည်း ပြုလုပ်သည်မမည်။ ဤမြေပြင်ရှိ သတ္တဝါတို့ကို ဓါးစက်ဖြင့် အသားပွဲကြီး ဖြစ်သွားစေသော်လည်း ထိုအကြောင်းကြောင့် မကောင်းမှုမဖြစ် လှူဒါန်း ပူဇော်ခြင်း၊ သီလကို စောင့်ထိန်းခြင်း၊ အမှန်ကို ပြောဆိုခြင်းကြောင့်လည်း ကုသိုလ် မဖြစ်။ ထိုကုသိုလ် အ,ကုသိုလ် တို့၏ အကျိုးတရားကို ခံစားရမည် မဟုတ်”

“အရှင်ဘုရား ... ဤသို့ပျင် ပုရာဏကဿပသည် သရက်သီးကို မေးရာ တွင် ပိန္နဲသီးကို ဖြေကြားဘိသကဲ့သို့ ရဟန်း ပြုခြင်း၏ လက်ငင်း အကျိုးကို မေးရာတွင် မိမိ၏ အကိရိယဝါဒကိုသာ ဖြေကြားခဲ့ပါသည်”

မက္ခလိဂေါသာလ၏ ဝါဒ

အရှင်ဘုရား.... မက္ခလိဂေါသာလ အမည်ရှိသော ဂိုဏ်းဆရာကြီးကမူ တပည့်တော်အား ဤသို့ဖြေဆိုလိုက်ပါသည်။

“မင်းမြတ် .. သတ္တဝါတို့၌ ညစ်ညူးရန်အကြောင်းလည်းမရှိ၊ စင်ကြယ် ရန် အကြောင်းလည်းမရှိ အကြောင်းမဲ့သာလျှင် ညစ်ညူးခြင်း၊ စင်ကြယ် ရန် များ ဖြစ်ကြကုန်၏။ မိမိကိုယ်တိုင်ပြု လုပ်မှု သူတပါး ပြုလုပ်မှုများလည်း မရှိ။ ယောက်ျားတို့၏ အားအစွမ်း၊ ယောက်ျားတို့၏ အားထုတ်မှုလည်းမရှိ။

အားလုံးသော သက်ရှိ သက်မဲ့ သတ္တဝါ သင်္ခါရတို့သည် အားအစွမ်း ဝိရိယ ကင်းမဲ့ ကြကုန်လျက်သာလျှင် ဆုံဆည်းသည့်အတိုင်း ထိုသို့ဘဝတို့၌ဖြစ်ပေါ်၍ ချမ်းသာဆင်းရဲကို ခံစားကြရကုန်၏။”

“မင်းမြတ်.... ဤလောက၌ ပဓာနဖြစ်သော ယောနိဘဝတို့သည် တသန်း လေးသိန်း ခြောက်ထောင် ခြောက်ရာ ရှိကုန်၏။ ကံတို့သည် ငါးရာ ငါးမျိုးရှိကုန်၏။ ကျင့်စဉ် ၆၂ ပါးရှိ၏။ ပုရိသဘူမိ ရှစ်ပါးရှိ၏။ အာဇီဝကနှင့် ပရိမိုဇ်တို့ကား လေးထောင် ကိုးရာစီ ရှိ၏။ နဂါးဘုံပေါင်း လေးထောင် ကိုးရာ၊ ဣန္ဒြေပေါင်း နှစ်ထောင်၊ ငရဲပေါင်း သုံးထောင်၊ ရဇခတ်ပေါင်း သုံးဆယ်ခြောက်ခုရှိ၏။ သညီဂဗ္ဗ၊ အသညီဂဗ္ဗနှင့် နိဂဏ္ဌဂဗ္ဗတို့ကား (၇) ပါးစီ ရှိကုန်၏။”

ထိုမှတစ်ပါး နတ်(၇)မျိုး၊ လူ(၇)မျိုး၊ မြေဘုံတံဘီလူး(၇)မျိုးရှိ၏။ အိပ်မက်ကြီး ခုနှစ်မျိုး၊ အိပ်မက်ငယ် ခုနှစ်ရာ၊ ဂျစ်သန်းလေးသိန်းသော မဟာ ကပ်များရှိ၏။ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းမွန်သော သူ့တော် သူမြတ်ပင် ဖြစ်စေ၊ ညစ်ညမ်းယုတ်မာသော လူမိုက်ပင်ဖြစ်စေ မဟာကပ်ပေါင်း ဂျစ်သန်းလေးသိန်း သာ ဤသံသရာ၌ စုန်ချီဆန်ချီ ကျင်လည်ပြေးသွားပြီး ဘဝကုန်ဆုံးကြကုန် ၏။ ထိုသို့ဘဝကုန်ဆုံးရန်အတွက် အထူးကျင့်ကြံအားထုတ်ရန်မလို။ ကောင်းမှု ကို ပြုသည်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းမှုကို ပြုသည်ဖြစ်စေ၊ ထိုနှစ်မျိုးလုံးကို မပြုဘဲ နေသည်ဖြစ်စေ၊ ထိုကာလ အပိုင်းအခြား ကုန်ဆုံးလျှင် ဘဝကုန်ဆုံး၏။

“အရှင်ဘုရား.... ဤသို့လျှင် မက္ခလိ ဂေါသာလသည် ဖုဟန်းပြုခြင်း၏ အကျိုးကိုမေးမြန်းရာတွင် ပြဿနာနှင့် မသက်ဆိုင်သော မိမိဝါဒကိုသာ ဖြေ ကြားလိုက်ပါသည်။”

အဇိတကေသကမ္ပလ၏ဝါဒ

“အရှင်ဘုရား.... အဇိတကေသကမ္ပလ အမည်ရှိသော ငြိမ်းဆရာကြီး ကမူ ဤသို့ဖြေဆိုလိုက်ပါသည်။”

“မင်းမြတ်... ပေးလှူခြင်းသည်မရှိ၊ ယဇ်ပူဇော်ခြင်း မရှိ၊ ကောင်းမှု မကောင်းမှု တို့၏ အကျိုးတရားသည်မရှိ။ ဤလောကသည်၎င်း၊ တမလွန် လောကသည်၎င်း မရှိ၊ အမိအဘမရှိ၊ သေပြီး နောက်ဘဝ ဖြစ်သူမရှိ။ ဤ လောက၌၎င်း၊ တမလွန်လောက၌၎င်း ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဉ်ဖြင့် သိ၍

မျက်မှောက်ပြုကာ ဟောကြား နိုင်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏ တို့သည် မရှိ။
 ဤသတ္တဝါသည် မဟာဘုတ်လေးပါးတို့၏ အစုံအဝေးသာဖြစ်၏။ သေသော
 အခါ မြေဓာတ်သည် မြေဓာတ်အစုသို့ဆိုက်ရောက်၏။ ရေဓာတ်သည် ရေဓာတ်
 အစုသို့ ဆိုက်ရောက်၏။ မီးဓာတ်သည် မီးဓာတ်အစုသို့ ဆိုက်ရောက်၏။ လေ
 ဓာတ်သည် လေဓာတ်အစုသို့ ဆိုက်ရောက်၏။ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ စသော ဣန္ဒြေ
 တို့သည် ကောင်းကင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ ကုန်၏။ ညောင်စောင်းလျှင် ငါးခုမြောက်
 ဖြစ်သော လူတို့သည် ဘုရားကောင်းကို သင်္ချိုင်းသို့ ယူဆောင် သွားကုန်၏။
 အနီးတို့သည် ခိုအဆင်းကဲ့သို့ဖြစ်ကုန်၏။ အလှူတို့သည် ပြာအဆုံး ရှိကုန်၏။
 အလှူပေးခြင်းကို လူမိုက်တို့က ပညတ်ထား၏။ လူမိုက်ဖြစ်စေ၊ ပညာရှိဖြစ်စေ၊
 ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီးလျှင် ပြတ်၏။ သေသည်ပြီးနောက်တွင် မရှိတော့”

“အရှင်ဘုရား....ဤသို့လျှင် အဇီတကောသကဗ္ဗလသည် ရဟန်းပြုခြင်း၏
 အကျိုးကို မေးမြန်းရာတွင် ပြဿနာနှင့် မဆိုင်သည့် ဥစ္ဆေဒဝါဒကိုသာ ဖြေ
 ကြားလိုက်ပါသည်။”

ပကုဓကစ္စာယန၏ဝါဒ

“အရှင်ဘုရား.... ပကုဓကစ္စာယန အမည်ရှိသော ဂိုဏ်းဆရာကြီးကမူ
 ဤသို့ ဖြေကြားလိုက်ပါသည်။”

“မင်းမြတ်....မြေအစု၊ ရေအစု၊ မီးအစု၊ လေအစု၊ ချမ်းသာခြင်း၊
 ဆင်းရဲခြင်း၊ အသက်ဇီဝအားဖြင့် ခုနစ်ပါးသောအစုတို့သည် ပြုလုပ်ထားသည်
 မဟုတ်။ ပြုလုပ်ထားစေသည် မဟုတ်။ ဖန်ဆင်းထားသည်မဟုတ်၊ ဖန်ဆင်း
 ထားစေသည်မဟုတ်။ မြှူကုန်၏။ တောင်ထွတ်ကဲ့သို့တည်ကုန်၏။ ခိုင်မြဲသော
 တံခါးတိုင်ကဲ့သို့ တည်ကုန်၏။ မတုန်လှုပ် မဖောက်ပြန်ကုန်။ အချင်းချင်း
 မညှင်းဆဲ မနှိပ်စက်ကုန်။ အချင်းချင်း ချမ်းသာရန် သော်၎င်း၊ ဆင်းရဲရန်
 သော်၎င်း မတတ်နိုင်ကုန်။ ထိုအစုတို့သည် သတ်သူ သတ်စေသူ၊ ကြားသူ
 ကြားစေသူ၊ သိသူ သိစေသူမရှိကုန်။ ထက်စွာသောလက်နက်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို
 ဖြတ်စေကာမူ တဦးတယောက်က တဦးတယောက်ကို သတ်သည်မမည်။
 လက်နက်သည် ခုနစ်ပါးသောအစုတို့၏ ဟင်းလင်းပြင်သို့သာ ကျရောက်၏။”

ဤကား ပကုဓကစ္စာယန၏ အဖြေဖြစ်ပါသည်။

နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တ၏ဝါဒ

အရှင်ဘုရား.... နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တ၏ အဖြေကား ဤသို့ဖြစ်ပါသည်။

“မင်းမြတ်.... ဤလောက၌ နိဂဏ္ဌသည် လေးမျိုးသော စောင့်စည်းခြင်းဖြင့် စောင့်စည်း၏။ နိဂဏ္ဌသည် အလုံးစုံသော ရေအေးကို တားမြစ်၏။ အလုံးစုံသော မကောင်းမှုကို တားမြစ်၏။ အလုံးစုံသော မကောင်းမှုကိုတားမြစ်ခြင်းဖြင့် ပယ်ခွာပြီးဖြစ်၏။ လွတ်မြောက်ရာကို တွေ့ပြီးဖြစ်၏။ မင်းမြတ် ဤလေးမျိုးသော စောင့်စည်းခြင်းဖြင့် စောင့်စည်းပြီးသော နိဂဏ္ဌသည် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သော စိတ်ရှိသူ၊ စောင့်စည်းသော စိတ်ရှိသူ၊ တည်ကြည်သော စိတ်ရှိသူဟု ဆိုအပ်၏။”

“အရှင်ဘုရား.... ဤကား နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တ၏ အဖြေဖြစ်ပါသည်။”

သဗ္ဗယဗေလဋ္ဌပုတ္တ၏ ဝါဒ

“အရှင်ဘုရား... သဗ္ဗယဗေလဋ္ဌပုတ္တ အမည်ရှိသော ဂိုဏ်းဆရာကြီးကား ရဟန်းပြုခြင်း၏ အကျိုးကို မေးမြန်းသည့်အခါ မိမိသည် ‘တပါးသောလောက ရှိ၏’ ဟူ၍၎င်း၊ ‘မရှိ’ ဟူ၍၎င်း၊ ‘ရှိသည်လည်းမဟုတ်၊ မရှိသည်လည်းမဟုတ်’ ဟူ၍၎င်း ပယူကြောင်းကိုသာ လှီးလဲ့ဖြေကြားလိုက်ပါသည်။”

ဗုဒ္ဓဖြေကြားသည့် ရဟန်းပြုခြင်း၏ အကျိုး

“အရှင်ဘုရား.... ဤ ပြဿနာကိုပင် အရှင်ဘုရားအား ထပ်မံ မေးလျှောက်ပါသည်။ မျက်မှောက်ဘဝ၌ သိမြင်ခံစားနိုင်သော ရဟန်းပြုခြင်း၏ အကျိုးကို ပြသခြင်းငှာ တတ်ကောင်းပါသလော”

“မင်းမြတ်.... တတ်ကောင်းပေ၏။ သို့ရာတွင် ဤအရာ၌ သင့်ကိုပင် ပြန်၍မေးအံ့။ မင်းမြတ် သင့်၌ ရှေးဦးစွာ ထ၍ နောက်မှ အိပ်လေ့ ရှိသော သင်၏အမိန့်ကို နာခံလေ့ ရှိသော၊ သင်၏ စိတ်ကြိုက်ကို ပြုလေ့ ရှိ၍ ချစ်ဖွယ်သော စကားကို ကိုယ်တတ်သော၊ သင်၏မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို ကြည့်နေလေ့ ရှိသော မင်းချင်းယောက်ျားတယောက် ရှိရာ၏။

ထိုမင်းချင်းအား ဤသို့ အကြံ ဖြစ်ရာ၏။ “ကုသိုလ် ကောင်းမှုတို့၏ အကျိုးကား အံ့ဩဖွယ်ကောင်းပေစွ၊ အဇာတသတ်မင်းသည်၎င်း၊ ငါသည်၎င်း လူသားများပင် ဖြစ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် အဇာတသတ်မင်းသည် ကာမဂုဏ်

ငါးပါးဖြင့် ပြည့်ဝပျော်ရွှင်စွာ ခံစားနေရ၏။ ငါမူကား သူ့ထံတွင် ခစားနေရသော ကျေးကျွန် တဦး မျှသာ ဖြစ်၏။ ငါသည် ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုပါမူ ထိုမင်းကဲ့သို့ ဖြစ်နိုင်ပေရာ၏။ ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ရိတ်ပယ်၍ ဖန်ရည်ဆိုးသော သင်္ကန်းဖြင့် ရဟန်းပြုရမူ ကောင်းလေစွ”

ထိုမင်းချင်းသည် ယင်းသို့သော အကြံဖြင့် ရဟန်းဘောင်သို့ဝင်၍ ကိုယ်နှုတ် နှလုံး သုံးပါးကို စောင့်စည်းလျက် အေးချမ်း ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေရာ၏။ ထိုအကြောင်းကိုလည်း အခြားသော မင်းချင်းတို့က သင်မင်းကြီးအား လာရောက် လျှောက်တင် ကြရာ၏။ ထိုအခါ သင်က ‘ထို ရဟန်း ပြု နေ သော မင်းချင်းကို ငါ့ထံပြန်ခေါ်ခဲ့ကြလော့၊ ရှေးကကဲ့သို့ပင် အမှုထမ်းစေလော့’ ဟု ဆိုသင့်ပါမည်လော”

“ဤသို့ မဆိုသင့်ပါဘုရား၊ စင်စစ်အားဖြင့် တပည့်တော်ကသာ ထိုသူအား ရှိခိုးခြင်း၊ ခရီးဦးကြိုခြင်း ပြုရပါမည်။ ပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် လှူဒါန်း ထောက်ပံ့ရပါမည်ဘုရား”

“မင်းမြတ်.... သင် မည်သို့ ထင်သနည်း၊ ဤသို့ဖြစ်သော် မျက်မှောက် ထင်ထင် သိမြင်ခံစားအပ်သော ရဟန်းပြုခြင်း၏အကျိုးသည် ရှိသလော မရှိသလော”

“ဤသို့ ဖြစ်သော် မျက်မှောက် ထင်ထင် သိမြင်အပ်သော ရဟန်းပြုခြင်း၏ အကျိုးသည် ရှိပါသည်ဘုရား”

“မင်းမြတ် ... ဤသည်ကား မျက်မှောက် ဘဝ၌ပင် သိမြင်အပ်သော ရဟန်းပြုခြင်း၏ ပထမဦးဆုံး အကျိုးပေတည်း”

ထို့နောက် ဗုဒ္ဓသည် အဇာတသတ်မင်းကို အားကျ၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုလိုသဖြင့် ရဟန်း ပြုသွားသော လယ်သမား ဥပမာဖြင့်လည်း ရဟန်းဘဝ၏ အကျိုးတရားကို ဟောကြားတော်မူသည်။

သာလွန်မွန်မြတ်သောက ကျိုးများ

“အရှင်ဘုရား ... ထို့ထက် သာလွန်မွန်မြတ်သည့် ရဟန်းဘဝ၏ မျက်မှောက်အကျိုးများကိုလည်း ဟောကြားခြင်းငှာ တတ်ကောင်းပါသလော”

“မင်းမြတ် ... တတ်ကောင်းပေ၏။ ဤလောက၌ တရား အားလုံးကို ကောင်းစွာ သိမြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားဘုရားပွင့်တော်မူ၍ ကောင်းခြင်း သုံးဖြာနှင့် ပြည့်စုံသောတရားကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုတရားကို ကြားနာ

ရ၍ ယုံကြည်မှုဖြစ်ပေါ်လာသောသူကြွယ်တဦးသည် လူ့ဘောင်၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ပြည့်စုံအောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်မည် မဟုတ်ဟု စဉ်းစားမိသဖြင့် ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် ဆွေမျိုးများကိုစွန့်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။

ထိုရဟန်းသည် ကောင်းသော အကျင့်သီလ၊ စင်ကြယ်သော အသက်မွေးမှု၊ ဣန္ဒြေတို့ကို စောင့်စည်းခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံအောင် ကျင့်သုံး နေထိုင်၏။ သူ့အသက် သတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာ ခိုးခြင်း စသည့် မကောင်းသော ကိုယ်မှု နှုတ်မှုများမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ အချို့သော ရဟန်း ပုဏ္ဏားဘို့ကဲ့သို့ မျိုးစေ့သစ်ပင်တို့ကို ဖျက်ဆီးခြင်း၊ ပစ္စည်းလေးပါးကိုသိမ့်၍ သုံးဆောင်ခြင်း စသည့် ရဟန်းတို့နှင့် မလျော်သော အမှုများကို မပြုလုပ်၊ မဂ်ဖိုလ်နှင့် ဖီလာဖြစ်သည့် ဗေဒင်လက္ခဏာ ဆေးဝါး မန္တရားစသော အတတ်ပညာတို့ဖြင့် အသက်မွေးခြင်း များကိုလည်း မပြုလုပ်။ အဆင်း၊ အသံ စသည့် အာရုံခြောက်ပါးနှင့်တွေ့ကြုံသည့် အခါ မိန်းမ ယောက်ျား စသော ပုံသဏ္ဌာန်၊ ဟန်အမူအရာတို့ကိုစွဲယူခြင်းမပြုဘဲ ဣန္ဒြေတို့ကို စောင့်စည်း၏။ သွားခြင်း လာခြင်း စသည်တို့၌ သတိ သမ္ပဇဉ် အမြဲယှဉ်၏။ မိမိ တကိုယ်စာ အတွက် မျှတရုံမျှ ဖြစ်သော ဆွမ်း သင်္ကန်းဖြင့် ရောင့်ရဲ၏။

ထိုရဟန်းသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ ငြူစူခြင်း၊ ပြစ်မှားခြင်း၊ လေးလံထိုင်းမှိုင်းခြင်း၊ ပျံ့လွင့်ခြင်း၊ နောင်တ တဖန် ပူပန်ခြင်း၊ ယုံမှားခြင်း ဟူသော အပိတ်အပင် “နိဝရဏ” တို့မှ ပိမိစိတ်ကို ကင်းစင်အောင် အားထုတ်၏။ ထိုတရားတို့မှ ကင်းစင်သောအခါ ကြံစည်ခြင်း၊ သုံးသပ် ဆင်ခြင်ခြင်း၊ နှစ်သိမ့်ခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ပထမဈာန်သို့ ဆိုက်ရောက်၍ နေ၏။ ထိုရဟန်း၏ တကိုယ်လုံးတွင် ချမ်းသာခြင်း၊ နှစ်သိမ့်ခြင်းတို့ဖြင့် ပျံ့နှံ့ပြည့်လျှံနေ၏။

မင်းမြတ်.... ထိုရဟန်းသည် တဖန် ကြံစည်ခြင်း၊ သုံးသပ် ဆင်ခြင်ခြင်း များ မရှိတော့ဘဲ တည်ကြည်ခြင်း သမာဓိကြောင့် ဖြစ်သည့် နှစ်သိမ့်ခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ဒုတိယဈာန်သို့၎င်း၊ နှစ်သိမ့်ခြင်းကင်းသွားပြီး ချမ်းသာခြင်းသက်သက်နှင့်သာ ပြည့်စုံသော တတိယဈာန်သို့၎င်း၊ ဆင်းရဲခြင်း ချမ်းသာခြင်း ဟူ၍မင် မရှိတော့ဘဲ လျစ်လျူရှုမှုကြောင့် ဖြစ်သော သတိ၏ စင်ကြယ်ခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသော စတုတ္ထဈာန်သို့၎င်း တဆင့်ပြီးတဆင့် ဆိုက်ရောက်ပြန်၏။ ထိုရဟန်း၏တကိုယ်လုံးဝယ် သန့်ရှင်း ဖြူစင်သော စိတ်ဖြင့်သာ ပျံ့နှံ့ပြည့်လျှံ၍ နေ၏။

မင်းမြတ်.... ဤသို့ အဆင့်ဆင့်သောစျာန်ချမ်းသာများသို့ ဆိုက်ရောက်ခြင်းသည်လည်း သာလွန်မုန်မြတ်သော ရဟန်းဘဝ၏ အကျိုးများပင် ဖြစ်၏။

ထူးခြားသော ဥပမာအဆင့်ဆင့်ကို ရရှိခြင်း။

မင်းမြတ် ... ထိုရဟန်းသည် ဖြူစင်နူးညံ့ တည်တံ့သောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ၍ မိမိစိတ်ကို ဝိပဿနာဉာဏ်အမြင်အလို့ငှာ ရှေးရှုညွတ်စေသောအခါ “ငါ၏ကိုယ်သည် ရုပ်ရှိ၏။ မဟာဘုတ်လေးပါး အစုအဝေး ဖြစ်၏။ ပိတုတို့မှ ပေါက်ဖွား၏။ ထမင်း မို့ ဆွိုဖြင့် ကြီးပွား၏။ မပြုခြင်း၊ ပွတ်သပ် ဆုတ်နယ် ပေးရခြင်း၊ ပြိုကွဲပျက်စီးခြင်း သဘော ရှိ၏။ ငါ၏ ပိညာဉ်သည်လည်း ဤကိုယ်၌ မှီတယ်ဆက်စပ်နေ၏”ဟူ၍ သိမြင်လာ၏။ ဥပမာအားဖြင့် မျက်စိကောင်းသူသည် အရည်အသွေး ကောင်းမွန်၍ ကြည်လင်သော ကျောက်ပျက်ရတနာ၌ ချည်ကြိုးတချောင်းကိုတပ်ထားပြီး လက်ဝါးဖြင့်၌တင်၍ကြည့်သော် “ဤကား ကျောက်မျက်ရတနာတည်း၊ ဤကား ချည်ကြိုးတည်း”ဟူ၍ ခွဲခြား သိမြင်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

မင်းမြတ်.... တဖန် ထိုရဟန်းသည် မိမိ၏တည်ကြည်သောစိတ်ကို စိတ်ဖြင့် ပြီးသော ကိုယ်ခန္ဓာကို ဖန်ဆင်းခြင်း၊ မနောမယိဒ္ဓိဉာဏ် အလို့ငှာ ရှေးရှုညွတ်စေလေသော် ရုပ်နှင့်စိတ် နှစ်ပါးလုံးရှိပြီး အင်္ဂါကြီးငယ်နှင့်ပြည့်စုံသော အခြား ကိုယ်တခုကို ဖန်ဆင်း၏။ ဥပမာ အားဖြင့် သန်လျက်အိမ်မှ သန်လျက်ကို ထုတ်ယူသကဲ့သို့ဖြစ်၏။

မင်းမြတ် ... တဖန် ထိုရဟန်းသည် မိမိ၏တည်ကြည်သောစိတ်ကို တန်ခိုး ဖန်ဆင်းခြင်း “ဣဒ္ဓိဝိဓ”ဉာဏ်အလို့ငှာ ရှေးရှုညွတ်စေ၍ တယောက်တည်းမှ အများဖြစ်စေခြင်း၊ အများမှ တယောက်တည်း ဖြစ်စေခြင်း၊ ကိုယ်ကို ကွယ်စေခြင်း၊ ကိုယ်ကို ထင်စေခြင်း၊ မြေလျှိုး မိုးပျံခြင်း စသည့် အမျိုးမျိုးသော တန်ခိုးဖန်ဆင်းမှုကို ပြုလုပ်၏။ ဥပမာအားဖြင့် ကျွမ်းကျင်သောအိုးထိန်းသည် သည် ညက်စွာနယ်ထားသောမြေဖြင့် အလုံရှိရာ အိုးပွက်အမျိုးမျိုးကို ပြုလုပ်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

မင်းမြတ် ... တဖန် ထိုရဟန်းသည် မိမိ၏တည်ကြည်သောစိတ်ကို နတ်တို့၏ နားကဲ့သို့ ကြားနိုင်သည့် “ဓိဗ္ဗသောတ”ဉာဏ်အလို့ငှာ ရှေးရှုညွတ်စေပြီး နီးဝေးမဟူ နတ်လူတို့၏ အသံများကို ကြားရ၏။ ဥပမာအားဖြင့် ခရီးရှည်

သွားသောယောက်ျားသည် မြို့ရွာအနီးသို့ရောက်၍ စည်သံ၊ ခရသင်းသံစသည် တို့ကို ကြားလျှင် “ဤကား စည်သံတည်း၊ ဤကား ခရသင်းသံတည်း” ဟူ၍ ခွဲခြားသိသကဲ့သို့ဖြစ်၏။

မင်းမြတ်.... ထိုရဟန်းသည် တဖန် မိမိ၏ တည်ကြည်သော စိတ်ကို သူတပါးတို့၏ စိတ်ကို ဝိုင်းခြား၍သိနိုင်သည့် “စေတောပရိယ” ဉာဏ်အလို့ငှာ ရှေးရှုညွတ်စေပြီး တပါးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့၏စိတ်နေစိတ်ထားအမျိုးမျိုးကို ခွဲခြား သိမြင်၏။ ဥပမာအားဖြင့် အလှအပကို မက်မောသော မိန်းမပျိုသည် ကြည် လင်သော မွန်ပြင်၌ မိမိ၏မျက်နှာရိပ်ကိုကြည့်၍ မှည့် စသော အပြောက်အစွန်း ရှိမရှိကို သိမြင်သကဲ့သို့ဖြစ်၏။

မင်းမြတ်.... ထိုရဟန်းသည် တဖန် မိမိ၏တည်ကြည်သောစိတ်ကိုရှေး၌ ဖြစ်ခဲ့ဘူးသောဘဝများကို ပြန်၍အောက်မေ့သိမြင်နိုင်သော “ပုဗ္ဗေနိဝါသာ နုဿတိ” ဉာဏ်အလို့ငှာ ရှေးရှုညွတ်စေပြီး တဘဝမှတစ်ဆင့် ထောင်သောင်းမက များစွာသောဘဝတို့ကို ပြန်ပြောင်း၍ အောက်မေ့ဆင်ခြင်သိမြင်၏။ ဥပမာ အားဖြင့် မိမိနေထိုင်ရာရွာမှ တပါးသောရွာများသို့ လှည့်လည်ခဲ့ပြီး မိမိရွာသို့ ပြန်ရောက်လာသော ယောက်ျားသည် “ငါသည် ဤမည်သော ရွာသို့ သွား၍ ဤသို့ နေထိုင် ပြောဆိုခဲ့၏။ ထိုရွာမှတဖန် ဤမည်သောရွာသို့ ဆက်သွားပြီး ထိုရွာ၌လည်း ဤသို့နေထိုင်ပြောဆိုခဲ့၏။ ထိုရွာမှတဖန် ဤရွာသို့ပြန်လာခဲ့၏” ဟူ၍ ပြန်ပြောင်းဆင်ခြင်သိမြင်သကဲ့သို့ဖြစ်၏။

မင်းမြတ်.... ထိုရဟန်းသည် တဖန် မိမိ၏ တည်ကြည်သော စိတ်ကို သတ္တဝါတို့၏ သေခြင်း၊ တဖန် ဖြစ်ပေါ်ခြင်းကို သိမြင်သော စုဘူပပါတ” ဉာဏ်အလို့ငှာ ရှေးရှုညွတ်စေပြီး ထိုဉာဏ်ဖြင့် မကောင်းမှုပြုလုပ်၍ အပယ် ငဲ့သို့ ကျရောက်သော သတ္တဝါတို့ကို၎င်း၊ ကောင်းမှုပြုလုပ်၍ ကောင်းသော သုဂတိဘုံသို့ ရောက်သော သတ္တဝါတို့ကို၎င်း သိမြင်၏။ ဥပမာ အားဖြင့် လမ်းဆုံလမ်းမရှိ ပြဿနာပေါ်၌ရပ်နေသည့် မျက်စိကောင်းသောယောက်ျား သည် ထိုလမ်းတလျှောက်၌ သွားလာလှုပ်ရှားနေသူမှန်သမျှကို သိမြင်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

မင်းမြတ်.... တဖန် ထိုရဟန်းသည် မိမိ၏ တည်ကြည်သော စိတ်ကို အာသဝတို့ကို ကုန်စေသော “အာသဝက္ခယ” ဉာဏ်အလို့ငှာ ရှေးရှုညွတ်စေပြီး ဆင်းရဲခြင်း “ဒုက္ခ”၊ ဆင်းရဲဖြစ်ပေါ်ခြင်း၏အကြောင်း “သမုဒယ”၊ ဆင်းရဲ

ချုပ်ရာ “နိရောဓ”နှင့် ဆင်းရဲချုပ်ရာသို့ ရောက်ကြောင်းအကျင့် “ပုဂ္ဂံ”တို့ကို အမှန်အတိုင်း သိမြင်၏။ ဤသို့ သိမြင်သဖြင့် ထိုရဟန်း၏ စိတ်သည် ကာမ၊ ဘဝ၊ ဒိဋ္ဌိ၊ အဝိဇ္ဇာ ဟူသော အာသဝ လေးပါးမှ လွတ်မြောက်၍ ယင်းသို့ လွတ်မြောက်ခြင်းကို သိသော ဉာဏ်သည်လည်း တဆက်တည်း ဖြစ်ပေါ်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် ကြည်လင် သန့်ရှင်းသော ရေအိုင်၏ ကမ်းစပ်၌ ရပ်ကြည့်နေသည့် မျက်စိကောင်းသောယောက်ျားသည် ထိုရေအိုင်အတွင်းရှိ ခရ၊ ယောက်သွား၊ ငါး၊ လိပ် စသည်တို့ကို မြင်ရသကဲ့သို့ဖြစ်၏။

မင်းမြတ် ... ဤ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော အသိဉာဏ်တို့ကို ရရှိခြင်းသည်လည်း ရဟန်းပြုခြင်း၏ မျက်မှောက်သိမြင်အပ်သော အကျိုးများပင် ဖြစ်၏။ အာသဝကွယ်ဉာဏ်ကို ရရှိခြင်းထက်သာလွန်သောအကျိုးကား မရှိတော့ချေ။

အဇာတသတ်မင်း အမြင်မှန်ရရှိခြင်း

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဤသို့ ဟောကြားတော် မူသောအခါ အဇာတသတ်မင်းသည် ဗုဒ္ဓအား ဤသို့လျှောက်တင်လေ၏။

“အရှင်ဘုရား.... အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ မှောက်ထားသည့် အိုးကို လှန်ဘိသကဲ့သို့၎င်း၊ ဖုံးထားသည့် ပစ္စည်းကို ဖွင့်လိုက်ဘိသကဲ့သို့၎င်း၊ မျက်စိလည်နေသူအား လမ်းမှန်ကို ပြဘိသကဲ့သို့၎င်း၊ မှောင်မိုက်နေချိန်တွင် ဆီမီးကို ထွန်းညှိလိုက်ဘိသကဲ့သို့၎င်း၊ ထို့ အတူပင် အရှင်ဘုရားသည် အမျိုးမျိုးသော နည်းပရိယာယ်တို့ဖြင့် အမှန်တရားကို ထင်ရှား ပြအပ်ပါပေသည်”

“အရှင်ဘုရား.... တပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် တကွ တရားသံဃာတို့ကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး တပည့်တော်ကို ဥပသကာဟူ၍ မှတ်ယူတော်မူပါ။ တပည့်တော်သည် မိုက်မဲတွေဝေသည့်အလျောက် ခမည်းတော်မင်းတရားကို ပင်းစည်းစိမ်ရလိုမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် သတ်ခဲ့မိပါသည်။ ထိုအပြစ်ကို နောင်အခါစောင့်စည်းရန် အလိုငှာ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ”

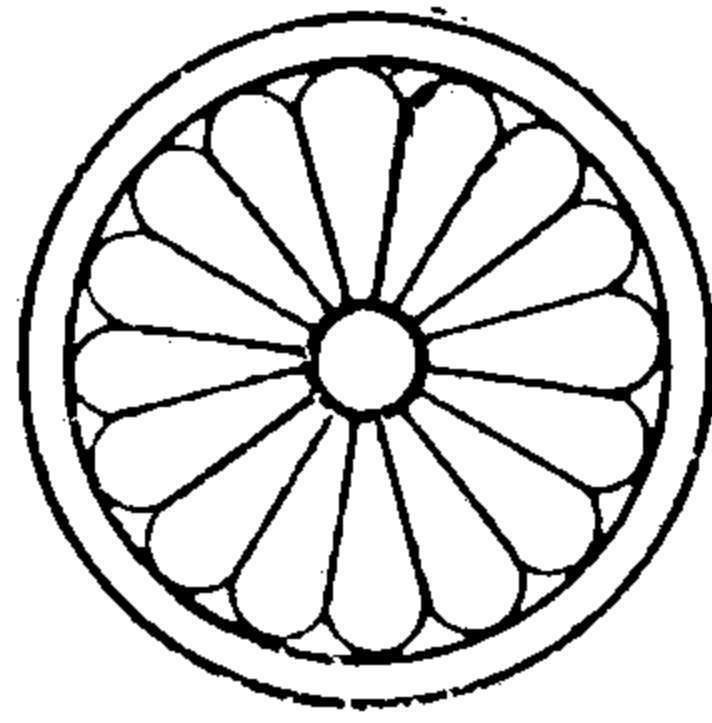
“မင်းမြတ်... မိမိ၏အပြစ်ကို အပြစ်ဟုမြင်၍ ထိုအပြစ်အား လျော်စွာ ကုသခြင်းကို ငါဘုရား လက်ခံ၏။ ယင်း သို့ ကုသခြင်းကား သူတော်သူမြတ်တို့၏ အဆုံးအမ၌ ကြိုးပွားကြောင်း စင်စစ်ဖြစ်ပေသည်”

ဤသို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက မိန့်ကြားလေသော် အဇာတသတ် မင်းသည် တရားတော်ကို နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူ၍ ဗုဒ္ဓအား ရှိခိုး ကန်တော့ပြီး နန်းတော်သို့ ပြန်သွားလေ၏။

အဇာတသတ်မင်း ထွက်ခွာသွားသောအခါ ဗုဒ္ဓသည် ရဟန်းတို့အား ဤသို့မိန့်ကြားတော်မူသည်။

“ရဟန်းတို့... ဤမင်းသည် မိမိကိုယ် မိမိ ဖျက်ဆီးခဲ့၏။ အကယ်၍ ဤမင်းသည် ခေည်းတော် မင်းတရားကို မသတ်ခဲ့မိပါမူ ဤနေရာ၌ပင်လျှင် ကိလေသာမြို့ ကင်းစင်သော တရားမျှက်လုံး ဖြစ်ပေါ်ပေရာ၏”

၃။ အဗ္ဗဋ္ဌသုတ်

အဗ္ဗဋ္ဌလုလင်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားသောတရား

ပေါက္ခရာသာတိပုဏ္ဏား သတင်းကြားခြင်း

အခါဘဝါး၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ရဟန်း ငါးရာနှင့် အတူ ကောသလ တိုင်း၌ ခရီးလှည့်ပတ်စဉ် ဣစ္ဆာနဂ်လမည်သော ပုဏ္ဏားရွာသို့ရောက်၍ ထိုရွာ အနီး ဣစ္ဆာနဂ်လတောအုပ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုစဉ်အခါ ပေါက္ခရာ သာတိ မည်သော ပုဏ္ဏားသည် ကောသလမင်းကြီးက ဆုလာဘ်အဖြစ် အပိုင် စား ပေးထားသည် ဥက္ကဋ္ဌမြို့ကို အုပ်ချုပ်နေ၏။ ဥက္ကဋ္ဌမြို့ကား ဆန်ရေစပါး ပေါများ၍ စည်ကားသော မြို့တမြို့ဖြစ်၏။

ပေါက္ခရာသာတိပုဏ္ဏားသည် ဣစ္ဆာနဂ်လတောအုပ်၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသီတင်း သုံးနေကြောင်းနှင့် ထိုဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် အရဟံအစရှိသော ဂုဏ်ထူးဝိသေသ များဖြင့် ထင်ရှားကျော်ကြား၍ ဖူးမြင်ထိုက်သော ရဟန္တာတဆူဖြစ်ကြောင်း ကြားသိလျှင် မိမိ၏ တပည့်တံတိုင်းဖြစ်သော အဗ္ဗဋ္ဌလုလင်ကို ခေါ်၍ ဤသို့ ပြောဆို၏။

“အချင်း အဗ္ဗဋ္ဌ... သာကီ ဝင် မင်းမျိုးမှ ရဟန်း ပြုသည့် ရဟန်း ဂေါတမသည် ဣစ္ဆာနဂ်လတောအုပ်၌ သီတင်းသုံးနေကြောင်း ကြားသိရ၏။ ထိုရဟန်းဂေါတမသည် အရဟံအစရှိသော ဂုဏ်ထူးဝိသေသများဖြင့် ထင်ရှား ကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးဖြစ်၏။ သူ၏ထင်ရှားကျော်ကြားမှုများသည် မှန်ကန်မှု ရှိမရှိ သိရအောင် သင်္ဃာတန်း၌ စုံစမ်းချေလော”

“ဆရာ... ရဟန်းဂေါတမ၏ ကျော်ကြားမှုများသည် မှန်ကန်မှု ရှိမရှိကို မည် ခဲ့သိ စုံစမ်းရမည်နည်း”

“အချင်း အဗ္ဗဋ္ဌ... ဂေါတမ၏ ဝေဒကျမ်းများ၌ ယောကျာ မြတ်တို့၏ လက္ခဏာ (၂၂)ပါး ပါရှိ၏။ ရဟန်းဂေါတမသည် ထိုလက္ခဏာ (၂၂)ပါး နှင့် ပြည့်စုံခြင်းရှိမရှိ ဝေဒကျမ်း များဖြင့် တိုက်ဆိုင်စုံစမ်းလေလော”

အဗ္ဗုဒ္ဓလုလင် ဗုဒ္ဓထံသွားခြင်း

အဗ္ဗုဒ္ဓလုလင်သည် ပေါက္ခရာသာတိပုဏ္ဏား၏စကားကို “ကောင်းပါပြီ” ဟု ဝန်ခံပြီး မြည်းကသော ရထားကိုစီးကာ များစွာသော လုလင်တို့နှင့်အတူ ဣစ္ဆာနဂ်လ တောအုပ်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ တောအုပ်သို့ရောက်လျှင် လွင်ပြင်၌ စကြိုန်လျှောက်နေသော ရဟန်းများကို တွေ့မြင်၍ “အရှင်ဂေါတမ ဘယ်မှာ သီတင်း သုံးနေပါသနည်း” ဟု မေးလေသည်။ ရဟန်းတို့က လက်ညှိုးညွှန်၍ “အချင်းလုလင်... ဤကျောင်းသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မုတ်ဦး သို့ ဖြည်းညှင်းစွာဝင်၍ ချောင်းဟန်ပြီးလျှင် တံခါးကိုခေါက်လော၊ မြတ်စွာ ဘုရားသည် သင့်အား တံခါးဖွင့်ပေးပါလိမ့်မည်” ဟု ပြောကြားကြသည်။ အဗ္ဗုဒ္ဓလုလင်သည် ရဟန်းတို့ ပြောဆိုညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း သွား၍ တံခါးကို ခေါက်ရာ မြတ်စွာဘုရားက တံခါးဖွင့်ပေးတော်မူသည်။ အဗ္ဗုဒ္ဓနှင့်နောက်လိုက် လုလင်တို့သည် ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ငမ်းမြောက်ဖွယ် စကားများကို ပြောဆိုကြသည်။ ယင်းသို့ပြောဆိုရာတွင် နောက်လိုက်လုလင် များက ထိုင်၍ ပြောဆိုကြသော်လည်း အဗ္ဗုဒ္ဓကား လမ်းလျှောက်၍ ၎င်း၊ မတ်တတ်ရပ်၍ ၎င်း ပြောဆိုသည်။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓက အဗ္ဗုဒ္ဓအား ဤသို့မိန့်ကြား တော်မူသည်။

“အချင်း အဗ္ဗုဒ္ဓ.... သင်သည် ထိုင်နေသော ငါ ဘုရားအား လမ်း လျှောက်၍ ၎င်း၊ မတ်တတ်ရပ်ရ၍ ၎င်း စကားပြောဆိုဘိ၏။ အသက်အရွယ်ကြီး သည့် သင့်ဆရာ ပုဏ္ဏားတို့နှင့် စကားပြောဆိုရာတွင်လည်း ဤသို့ပင် ပြောဆို ဘိသလော”

“ဆရာ ပုဏ္ဏားတို့နှင့် စကားပြောဆိုရာတွင်ကား ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ မပြောဆိုပါ။ ရပ်နေသော ပုဏ္ဏားနှင့် ပြောလျှင် ရပ်လျက် ၎င်း၊ ထိုင်နေသော ပုဏ္ဏားနှင့် ပြောလျှင် ထိုင်လျက် ၎င်း ပြောဆိုပါသည်။ ဗြဟ္မာ၏ ခြေဖမိုးမှ ပေါက်ဖွားသည့် ဇာတ်နိမ့်၍ ပည်းညစ်သော ဦးပြည်းရဟန်းတို့နှင့် စကား ပြောဆိုရာတွင်မူ အရှင်ဂေါတမနှင့် ပြောဆိုသကဲ့သို့ပင် ပြောဆိုပါသည်”

ထိုအခါ ဗုဒ္ဓသည် အဗ္ဗုဒ္ဓအား ပိမိလာရင်းကိစ္စကိုသာ နှလုံးသွင်းရန် သတိပေးပြီး “အချင်းတို့.... အဗ္ဗုဒ္ဓသည် မလိမ္မာသေးဘဲလျက် မိမိ ကိုယ်ကို လိမ္မာပြီးဟု မှတ်ထင်နေ၏။ အမှန်စင်စစ် ဤသို့ပြုမူပြောဆိုခြင်းမှာ မလိမ္မာ ခြင်းမူဟုပါး အခြားအကြောင်း မရှိချေ” ဟု မိန့်ပြန်တော်မူသည်။

သင်္ကဏ်မင်းမျိုးကို ရှုတ်ချခြင်း

အမ္မဋ္ဌသည် မိမိအား ပလိမ္မာလေးသူဟူ၍ ပြောဆိုခြင်းခံရလျှင် အလွန် အမင်း စိတ်ဆိုးလျက် ဗုဒ္ဓအား ထိပါးပုတ်ခတ်သည့် စကားများကို ပြောဆို လေတော့သည်။

“အရှင် ဂေါတမ... သင်္ကဏ်မင်းမျိုးတို့သည် ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသူ များ ဖြစ်ကြ၏။ စိတ်သဘောထားနှင့် စကားပျားသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ဇာတ် နိမ့်သူများ ဖြစ်ကြပါလျှင် ဇာတ်မြင့်သော ပုဏ္ဏားတို့ကို ရိုသေလေးစားခြင်း ပရှိကြပါ။ ဤသို့ ပုဏ္ဏားတို့ကို ရိုသေ လေးစားမှု ပပြုခြင်းသည် မသင့် လျော်ပါ”

“အမ္မဋ္ဌ... သင်္ကဏ်မင်းမျိုးတို့သည် သင့်အား မည်သို့ပြစ်မှားခဲ့ကြဘူး ပါသနည်း”

“အရှင် ဂေါတမ ကျွန်ုပ်သည် ပာခါက ဆရာပေါက္ခရသုတိပုဏ္ဏား ၏ ကိစ္စဖြင့် ကပိလဝတ်ပြုသည့် သွားခဲ့ပါသည်။ သင်္ကဏ်မင်းတို့၏ အစည်း အဝေးဆောင်သို့ ရောက်သည့် အခါ သင်္ကဏ် မင်းသားတို့သည် မြင့်သော နေရာ၌ တိုင်ကုန်လျက် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောနေကြပါသည်။ မည်သူကမျှ လည်း ကျွန်ုပ်အား နေရာမှ ခုခံပေးပါ။ ဤသို့ ပြုခြင်းသည် မသင့်လျော်ပါ”

“အမ္မဋ္ဌ... ဘီလူးငှက်မသည်ပင် မိမိ အချိန်၌ အလိုရှိတိုင်း မြည်နိုင် သေး၏။ ကပိလဝတ်ပြုသည့်ကား သင်္ကဏ် မင်းမျိုးတို့ ပိုင်သော ပြည် ဖြစ်ပေ ၏။ သင်သည် ဤအသေးအဖွဲ့ကို စွန့်ခွာလေးမျှဖြင့် အခဲမကြေ မဖြင့်ထိုက်ပေ”

“အရှင် ဂေါတမ... မင်း၊ ပုဏ္ဏား၊ ကုန်သည်၊ သူဆင်းရဲ ဟူသော အမျိုးလေးပါးတို့ ၏ မင်း၊ ကုန်သည်၊ သူဆင်းရဲ ဟူသော အမျိုးသုံးပါး တို့သည် စင်စစ်အားဖြင့် ပုဏ္ဏားမျိုး၏ အလုပ်အကျွေးများသာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါလျက် သင်္ကဏ်မင်းမျိုးတို့က ပုဏ္ဏားတို့အား ရိုသေလေးစားမှု မပြု ခြင်းသည် မသင့်လျော်ပါ”

ကျန်မသားမှ သင်းသက်လာသူ

ဤသို့ အမ္မဋ္ဌ လူငယ်က သင်္ကဏ်မင်းမျိုးတို့အား ဇာတ်နိမ့်သူဟူသော စကားဖြင့် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ရှုတ်ချသောအခါ ပုဒ္ဂိုလ် “အမ္မဋ္ဌ... သင်၏

အနွယ်ကား အဘယ်နည်း”ဟု မေးမြန်းတော်မူသည်။ အမ္မဋ္ဌက “ကျွန်ုပ်၏ အနွယ်ကား ကဏ္ဍာယနအနွယ်ဖြစ်ပါသည်”ဟု ဖြေကြားလျှင် ဗုဒ္ဓသည် ကဏ္ဍာယနအနွယ်၏ ဇစ်မြစ်ကို ဖွင့်လှစ်မိန့်ကြားတော်မူသည်။

“အမ္မဋ္ဌ.... သာကီဝင်မင်းတို့သည် ဥက္ကာကမင်းကို အဘိုးအရာ၌ထားကြကုန်၏။ ဥက္ကာကမင်းသည် တခါက မိမိချစ်ခင်မြတ်နိုးသော မိဖုယား၏ သားတော်အား မင်းအဖြစ်ကို ပေးလိုသဖြင့် သားတော်ကြီး လေးယောက်တို့ကို တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်ခဲ့၏။ ထိုသားတော်ကြီးများသည် ဟိမဝန္တာတောစပ်ရှိ ကျွန်းတောကြီးတခု၌ နေထိုင်ကြသည်။ အမျိုးပျက်မည်စိုးသဖြင့် မိမိတို့ နှမတော်များနှင့် အိမ်ထောင်ပြုကြသည်။ ထိုအကြောင်းကို ခမည်းဘော် ဥက္ကာကမင်းကြီးကြားသိလျှင် “ငါ့သားတော်တို့သည် မိမိအမျိုးကို စောင့်ထိန်းရန် စွမ်းနိုင်ကြပါပေကုန်စွ”ဟူ၍ ဝမ်းမြောက်စကားကို မြက်ဆို၏။ ထိုစကားကိုအစွဲပြု၍ သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့သည် “သကျ”ဟူ၍ ထင်ရှားလာကြခြင်းဖြစ်၏။ (“သကျ”မှာ စွမ်းရည်သတ္တိရှိသူဟု အဓိပ္ပာယ်ထွက်သည်)

“အမ္မဋ္ဌ.... ဥက္ကာကမင်းကြီးအား ဒိသာမည်သော ကျွန်မတယောက်ရှိ၏။ ဒိသာသည် ကဏ္ဍာယနမည်သော သားကို ဖွားမြင်၏။ ကဏ္ဍာသည် မွေးဖွားခါစ အချိန်မှာပင် “ငါ့ကိုဆေးကြောပေးကြပါ၊ ငါ့ကို ရေချိုးပေးကြပါ၊ သင်တို့အကျိုးကို ဆောင်ရွက်နိုင်သူ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်”ဟု စကားပြောဆိုသည်။ ဤသို့ မွေးဖွားခါစအချိန်တွင် စကားပြောဆိုသဖြင့် ထိုကလေးငယ် ကဏ္ဍာ ကို မြေဖုတ်ဘီလူးဟု ထင်မှတ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုကလေးငယ် ကဏ္ဍာသည် ကဏ္ဍာယနအနွယ်ဝင်တို့၏ ပထမဦးဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ ကဏ္ဍာယနအနွယ်ဝင်တို့သည် တို့ကျွန်ုပ်သားကဏ္ဍာမှ ဆင်းသက်လာသူများဖြစ်၏”

“အမ္မဋ္ဌ.... ဤသို့လျှင် မိဘမျိုးရိုးကိုလိုက်၍ စိစစ်သော် သာကီဝင်မင်းတို့သည် အရှင်သခင်၏ သားများ ဖြစ်ကြ၏။ သင်ကား သာကီဝင် မင်းတို့၏ ကျွန်မသား ဖြစ်၏”

ဤသို့ အမ္မဋ္ဌ လုလင်သည် ကျွန်မသားဖြစ်ကြောင်း ဗုဒ္ဓက ထုတ်ဖော် မိန့်ကြားလိုက်သောအခါ အမ္မဋ္ဌ၏ နောက်လိုက် လုလင်များသည် ဗုဒ္ဓအား ဤသို့ လျှောက်တင်ကြလေ၏။

“အရှင် ဂေါတမသည် အမ္မဋ္ဌကို ကျွန်မသား ဟူသော စကားဖြင့် မဖိနှိမ်ပါလင့်။ အမ္မဋ္ဌသည် ကောင်းသော ဇာတ် ရှိသော အမျိုးကောင်းသား ဖြစ်ပါသည်။ ပညာဗဟုသုတနှင့်ပြည့်စုံ၍ ချေငံသော စကားရှိသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်ဂေါတမနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ဆွေးနွေးနိုင်သူလည်း ဖြစ်ပါသည်”

“လုလင်တို့.... အမ္မဋ္ဌသည် ငါနှင့်ယှဉ်ပြိုင်ဆွေးနွေးနိုင်သူ ဖြစ်သည်ဟု သင်တို့ထင်လျှင် သင်တို့ ဆိတ်ဆိတ်နေကြလော့၊ အမ္မဋ္ဌသည်သာ ဆက်လက် ပြောဆိုပါစေ”

ဗုဒ္ဓ၏ စကားကြောင့် လုလင်တို့ နှုတ်ဆိုတ်သွားသောအခါ ဗုဒ္ဓသည် အမ္မဋ္ဌကို ဆက်လက်မေးမြန်းတော်မူသည်။

“အမ္မဋ္ဌ.... အကြောင်း ခိုင်လုံသော မေးခွန်းတရပ်ကို ဖြေဆိုရန် သင့်အပေါ်မှာ တာဝန်ကျရောက်လာ၏။ ထိုမေးခွန်းကို မဖြေဘဲ ရှောင်လွှဲနေခဲ့သော် ဤနေရာ၌ပင် သင့်ဦးခေါင်းသည် ခုနစ်စိတ် ကွဲလိမ့်မည်။ ဆရာ့ဆရာ ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားတို့အံ့မှ သင် မည်သို့ကြားဘူးသနည်း။ ကဏ္ဍာယနအနွယ်ဝင်တို့သည် အဘယ်မှ စ၍ ဖြစ်ပေါ် လာသနည်း။ ကဏ္ဍာယန အနွယ်ဝင် တို့၏ လက်ဦးပထမပုဂ္ဂိုလ်သည် မည်သူဖြစ်သနည်း”

“အမ္မဋ္ဌသည် ဗုဒ္ဓ၏ အမေးကို မည်သို့မျှ ပြန်၍ပဖြေ။ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ထပ်၍မေးသော်လည်း နှုတ်ပိတ်၍နေ၏။ ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် အီလူးအသွင်ဖြင့် အလျှံတပြောင်ပြောင်တောက်သောသံတူကြီးကို စွဲကိုင်လျက် အမ္မဋ္ဌ၏ အထက်ကောင်းကင်၌ ရပ်လေသည်။ ထိုသိကြားမင်းကို ဗုဒ္ဓနှင့် အမ္မဋ္ဌတို့သာ မြင်ကြ ၎င်း၏။ အမ္မဋ္ဌသည် သိကြားမင်းကိုမြင်လျှင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကာ “ကဏ္ဍာယနအနွယ်ဝင်တို့၏ လက်ဦးပထမပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဗုဒ္ဓမိန့်ကြားသည့် အတိုင်း ကျွန်မသား ကဏ္ဍ ပင် ဖြစ်သည်”ဟု မိမိကြားသိရပါကြောင်း ဝန်ခံဖြေကြားရလေတော့သည်။

ကျွန်မသား တန်ခိုးကြီးခဲ့ပုံ

ထိုအခါ လုလင်တို့သည် “အချင်းတို့.... အမ္မဋ္ဌသည် ကျွန်မသား ဖြစ်သတဲ့၊ သာကီဝင်မင်းတို့သည် အမ္မဋ္ဌလုလင်၏ အရှင်သခင် သားများ ဖြစ်သတဲ့”ဟူ၍ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ် ပြောဆိုကြသည်။ ဗုဒ္ဓသည် အမ္မဋ္ဌ

အား လုလင်တို့၏ ဖိနှိပ်ပြောဆိုမှုမှ လွတ်မြောက်စေရန် ကျွန်မသား ကဏ္ဍ၏ တန်ခိုးကြီးသော ရသေ့တပါးဖြစ်လာပုံကို ဆက်လက်မိန့်ကြားတော်မူသည်။

“လုလင်တို့.... သင်တို့သည် အမ္မဋ္ဌလုလင်ကို ကျွန်မသား ဟူသော စကားဖြင့် မဖိနှိပ်ကြကုန်လင့်။ ထိုကျွန်မသား ကဏ္ဍသည် အရွယ်ရောက်သော အခါ တန်ခိုးကြီးသောရသေ့ ဖြစ်လာပြီး ဒက္ခိဏဇနပုဒ်သို့သွား၍ မြတ်သော မန္တာန်ကို သင်ယူ တတ်မြောက် ခဲ့၏။ ထို့နောက် သူသည် ဥက္ကာကမင်းထံ ချဉ်းကပ်၍ မဒ္ဒရူပီ မည်သော သမီးတော်ကို တောင်းလေ၏။ ဥက္ကာကမင်းသည် ဖိတ်ဆိုး၍ ရသေ့ကိုပစ်သတ်ရန် လေး၌ မြားကိုတင်လေ၏။ သို့သော် ထိုမင်းသည် မြားကို ပစ်၍လည်း မရ၊ ရပ်၍လည်း မရ ဖြစ်နေသဖြင့် မှူးမတ်တို့က ကဏ္ဍ ရသေ့ထံ သွားရောက်တောင်းပန်ကြ၏။ ရသေ့က “မြားကို အောက်သို့ လွှတ်လျှင် နိုင်ငံတဝှန်းလုံး၌ မြေကြီးသည် ကြေမှုပျက်စီးလိမ့်မည်၊ အထက်သို့ လွှတ်လျှင် မိုးခုန်စနစ် ခေါင်လိမ့်မည်၊ မင်းသည် မိမိ၏ သားတော်ကြီး အပေါ်၌ မြားကို လွှတ်ပါမူကား အန္တရာယ် မရှိမူ၍ ချမ်းသာလိမ့်မည်” ဟု မိန့်ကြားလိုက်၏။

မှူးမတ်တို့သည် ထိုအကြောင်းကို ဥက္ကာကမင်းကြီးအား လျှောက်တင်ကြရာ မင်းကြီးသည် ရသေ့စကား အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပြီး ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ သဖြင့် သမီးတော် မဒ္ဒရူပီကို ကဏ္ဍ ရသေ့အား ပေးလိုက်ရလေ၏။

“လုလင်တို့.... သင်တို့သည် အမ္မဋ္ဌကို ကျွန်မသားဟူသော စကားဖြင့် မဖိနှိပ်ကြကုန်လင့်၊ ကျွန်မသား ကဏ္ဍသည် တန်ခိုးကြီးသော ရသေ့တပါး ဖြစ်ခဲ့ပေ၏”

မင်းမျိုးသာလျှင် မြင့်မြတ်ကြောင်း

ထို့နောက် ဗုဒ္ဓသည် အမ္မဋ္ဌလုလင်အား အမျိုး လေးပါး တို့တွင် မင်းမျိုးက ပုဏ္ဏားမျိုးထက် သာလွန်မြင့်မြတ်ပုံကို ဆက်လက် မိန့်ကြားတော်မူသည်။

“အမ္မဋ္ဌ.... သင့်အား ငါတခုမေးအံ့။ ဤလောက၌ မင်းမျိုးသတို့သား တယောက်သည် ပုဏ္ဏားမျိုး သတို့သမီးတယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ပြု၍ သားတယောက် ရခဲ့သော် ထိုသားသည် ပုဏ္ဏားတို့ ထံ၌ နေရာ မေးခြင်း၊ အစား

အစာကျွေးခြင်း၊ ဝေဒကျမ်းကို သင်ကြားပေးခြင်းစသော အခွင့်အရေးများ ကို၎င်း၊ ပုဏ္ဏားမတဦးနှင့် လက်ထပ်ခွင့်ကို၎င်း ရနိုင်ပါသလော”

“ရနိုင်ပါသည် အရှင် ဂေါတမ”

“ထိုသားသည် မင်းမျိုးတို့၏ အဘိသိက်သွန်းလောင်းမှုကို ခံယူနိုင်ခွင့် ရရှိပါမည်လော”

“မရရှိနိုင်ပါ အရှင် ဂေါတမ၊ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုသားသည် မိခင်ဖက်မှ မင်းမျိုးမဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်”

“အမ္မဋ္ဌ.... သားအား ငါ့နောက်တခု မေးဦးအံ့၊ ပုဏ္ဏားမျိုးသတ္တိသား တယောက်သည် မင်းမျိုး သတ္တိသမီး တယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ပြု၍ သား တယောက်ရခဲ့သော် ထိုသားသည် ပုဏ္ဏားတို့ထံ၌ အထက်ပါအခွင့်အရေးများ ကို ရနိုင်ပါသလော”

“ရနိုင်ပါသည် အရှင် ဂေါတမ”

“ထိုသားသည် မင်းမျိုးတို့၏ အဘိသိက်သွန်းလောင်းမှုကိုလည်း ခံယူ နိုင်ခွင့် ရရှိပါမည်လော”

“မရရှိနိုင်ပါ အရှင် ဂေါတမ၊ အကြောင်းကား ထိုသားသည် ဘခင် ဖက်မှ မင်းမျိုးမဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်”

“အမ္မဋ္ဌ.... ဤသို့လျှင် မိန်းမချင်း နှိုင်းယှဉ်သည် ဖြစ်စေ၊ ယောက်ျား ချင်းနှိုင်းယှဉ်သည်ဖြစ်စေ မင်းမျိုးသည်သာမြတ်၏၊ ပုဏ္ဏားမျိုးသည် ယုတ်၏”

“အမ္မဋ္ဌ.... နောက်တခု သင့်ကို ငါ မေးဦးအံ့၊ ပုဏ္ဏားတို့က အပြစ် တစုံတရာကြောင့် ခေါင်းကို ကတုံးရိတ်၍ ပြာဖြူးပြီး နှင်ထုတ်ခြင်းခံရသော ပုဏ္ဏားတဦးသည် ပုဏ္ဏားတို့ထံ၌ နေရာပေးခြင်း၊ စားသောက်ဖွယ်ကျွေးမွေး ခြင်း စသော အခွင့်အရေးများကို ရနိုင်ပါသည်လော”

“မရနိုင်ပါ အရှင် ဂေါတမ”

“မင်းမျိုးတို့က အထက်ပါနည်းအတိုင်း နှင်ထုတ်ခြင်းခံရသော မင်းမျိုး ဖြစ်သူတဦးသည် ပုဏ္ဏားတို့ထံ၌ ဆိုခဲ့သော အခွင့်အရေးများကို ရနိုင်ပါမည် လော”

“ရနိုင်ပါသည် အရှင် ဂေါတမ”

“အမ္မဋ္ဌ... မင်းမျိုး တို့က အပြစ်ကြောင့် နှင်ထုတ်လိုက်သူသည်ပင် ပုဏ္ဏားမျိုးတို့ထံ၌ တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံခွင့်ရခဲ့သော် မင်းမျိုးသည်သာ စင်စစ်အားဖြင့် မြတ်၏။ ပုဏ္ဏားမျိုးသည် ယုတ်နိမ့်၏”

“အမ္မဋ္ဌ.... သနင်္ကမာရ ပြဟွာ က ဤအကြောင်းကို ဂါထာဖြင့် ဖွဲ့ဆိုထားရာ ထိုဂါထာကို ငါဘုရားကလည်း ထပ်ဆင့်ထောက်ခံလိုက်ပေ၏”

“လူအပေါင်း၌ အကြင် သူတို့သည် အမျိုးအနွယ်ကို အားကိုးလေ့ရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့တွင် မင်းမျိုးသည် မြတ်၏။ နတ် လူ အပေါင်း၌ အကြင်သူသည် အသိဉာဏ် ‘ဝိဇ္ဇာ’ အကျင့် ‘စရဏ’ နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ထိုသူသည် မြတ်၏။

ဝိဇ္ဇာစရဏနှင့် ပြည့်စုံသူ

ဤသို့ ဗုဒ္ဓက မိန့်ကြားသောအခါ အဗ္ဗဋ္ဌ လုလင်က “အရှင်ဂေါတမ.... အကျင့် ‘စရဏ’ ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း။ အသိဉာဏ် ‘ဝိဇ္ဇာ’ ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း” ဟု မေးလျှောက်သဖြင့် ဗုဒ္ဓသည် ဝိဇ္ဇာစရဏတို့၏ သဘောသရုပ်ကို ဆက်လက် ဟောကြားတော်မူသည်။

“အမ္မဋ္ဌ.... အတုမရှိသော ဝိဇ္ဇာစရဏနှင့် ပြည့်စုံမှု၌ ‘သင်သည် ငါနှင့် တန်၏။ သင်သည် ငါနှင့်မတန်’ စသည်ဖြင့် ဇာတ်ကိုစွဲ၍ ဖြစ်သောစကား၊ အနွယ်ကိုစွဲ၍ဖြစ်သောစကား၊ မာန်ကိုစွဲ၍ဖြစ်သော စကားများကို မလိုသင့်။ ထိုစကားများကို သမီးပေးခြင်း၊ သမီးယူခြင်းစသော လူမှုကိစ္စများ၌သာဆိုသင့်၏။ ဇာတ် အနွယ် စသည်တို့၌ စွဲလမ်းသူတို့သည် အတုမရှိသော ဝိဇ္ဇာစရဏမှ ဝေးကုန်၏။ ထိုအစွဲအလမ်းများကို ပယ်နိုင်သူသည်သာလျှင် အတုမရှိသော ဝိဇ္ဇာစရဏနှင့် ပြည့်စုံမှုကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပေ၏။”

“အမ္မဋ္ဌ.... ဤလောက၌ မြတ်စွာဘုရား၏ တရား၌ သက်ဝင်ယုံကြည်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ဝင်ပြီး အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံအောင် ကျင့်သုံးနေထိုင်၍ ဣန္ဒြေတို့ကို လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်းသော အမျိုးကောင်းသားသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ရှေ့ရှု သတိကိုဖြစ်စေသဖြင့် ကိလေသာကာမဂုဏ်တို့မှ ဆိတ်သုဉ်းသော ပထမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်၊ စတုတ္ထဈာန်တို့ကို တဆင့်ပြီးတဆင့် ဝင်စား၍နေ၏။ ဤသို့ အဆင့်ဆင့်သော ဈာန်တို့ကို ဝင်စား၍နေခြင်းသည် အကျင့် ‘စရဏ’ နှင့် ပြည့်စုံမှုပင်ဖြစ်၏။”

အမ္မဋ္ဌ....တဖန် ဟိုရဟန်းသည် မိမိ၏တည်ကြည်သောစိတ်ကို ဝိပဿနာ ဉာဏ်၊ မနောမယိဒ္ဓိဉာဏ်၊ ဣဒ္ဓိဝိဇ္ဇာဏ် စသည်တို့ အလို့ငှာ ရှေ့ရူညွတ် စေပြီး ရုပ်နာမ်တို့ကို ခွဲခြားသိမြင်ခြင်း၊ စိတ်ဖြင့်ပြီးသည့် ရုပ်ခန္ဓာကိုဖန်ဆင်း ခြင်း အစရှိသော တန်ခိုး အမျိုးမျိုးကို ပြီးမြောက်စေ၏။ အာသဝတို့၏ ကုန်ကြောင်းဖြစ်သော ‘အာသဝက္ခလ’ ဉာဏ်အလို့ငှာ စိတ်ကို ရှေ့ရူညွတ် စေပြီး အာသဝတို့မှ လွတ်မြောက်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၏။ ဤသို့ဝိပဿနာဉာဏ်၊ မနောမယိဒ္ဓိဉာဏ် စသည်တို့ကို ရရှိခြင်းသည် အသိဉာဏ် ‘ဝိဇ္ဇာ’ နှင့် ပြည့်စုံမှုပင်ဖြစ်၏။ ဆိုခဲ့ပြီးသော အသိဉာဏ် ‘ဝိဇ္ဇာ’ အကျင့် ‘စရဏ’ တို့ထက် လွန်ကဲသော ဝိဇ္ဇာစရဏကား မရှိတော့ချေ။

ပျက်စီးကြောင်းလေးပါး

အမ္မဋ္ဌ....အတုမရှိသော ဝိဇ္ဇာစရဏနှင့် ပြည့်စုံမှု၏ ပျက်စီးကြောင်း တို့သည် လေးပါးရှိ၏။ ထိုလေးပါးကား—

- (၁) ဝိဇ္ဇာစရဏနှင့် ပြည့်စုံအောင် မစွမ်းနိုင်သဖြင့် တောထဲသို့ ဝင်၍ ရသေ့ဝတ်ကာ ကြွေကျသော သစ်သီးများကိုသာ စားသုံးနေခြင်း။
- (၂) တောထဲသို့ဝင်၍ ရသေ့ဝတ်ပြီး ပေါက်ကွဲနှင့် ခြင်းတောင်း ကို ကိုင်စွဲလျက် သစ်ဖု သစ်မြစ် သစ်သီးများကိုသာ စားသုံး နေခြင်း။
- (၃) ရွာနိဂုံးတို့၏ အနီး၌ မီးပူဇော်ရန် အိမ်ကို ဆောက်လုပ်ပြီး မီးလုပ်ကျွေးနေခြင်း။
- (၄) အရပ်လေးမျက်နှာတို့မှ လာသော ရသေ့ ရဟန်းတို့ကို စွမ်း အားရှိသလောက် ပူဇော်ကု” ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လမ်းလေးခုဆုံ၌ တံခါးပေါက် လေးခုရှိသောအိမ်ကို ဆောက် လုပ်နေခြင်းတို့ဖြစ်၏။

“အမ္မဋ္ဌ...သင့်ဆရာ ပေါက်ကွဲကဲ့သို့ ဝိပုဏ္ဏားနှင့်တကွ သင်သည်အတုမရှိ သော ဝိဇ္ဇာစရဏနှင့် ပြည့်စုံမှုကို ရပါ၏လော”

“မရပါ အရှင်ဂေါတမ”

“အမ္မဋ္ဌ...သို့ဖြစ်လျှင် သင့်ဆရာ ပေါက္ခရသာတိ ပုဏ္ဏားနှင့်တကွ သင်သည် ကြွေကျသော သစ်သီးကိုသာစားခြင်း၊ သစ်ဖု သစ်သီး သစ်မြစ်များကို ရှာဖွေစားသောက်ခြင်းစသော အကျင့်များကို ကျင့်သုံးပါ၏လော”

“မကျင့်သုံးပါ အရှင်ဂေါတမ”

“အမ္မဋ္ဌ၊ သို့ဖြစ်လျှင် သင့်ဆရာ ပေါက္ခရသာတိ ပုဏ္ဏားနှင့်တကွ သင်သည် အတုမရှိသော ဝိဇ္ဇာစရဏနှင့် ပြတ်စုံမှုမှလည်း ယုတ်လျော့၏။ ထိုဝိဇ္ဇာစရဏသို့၏ ပျက်စီးကြောင်း လေ့ပါးသည်လည်း ယုတ်လျော့၏။ သင့်ဆရာ ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏားသည် ပျက်စီးကြောင်းတရားကိုပင် ကိုယ်တိုင်ဖြည့်စွမ်းနိုင်ခြင်း မရှိပါဘဲလျက် “ပြုတွာ၏ ခြေဖဝါးမှ ပေါက်ဖွား၍ ဇာတ်နိမ့်သော ဂဟန်းဦးပြည်းတို့နှင့် ပြောဆိုဆွေးနွေးခြင်း မပြုနိုင်” ဟူ၍ ဆိုခြင်းမှာ ချွတ်ယွင်းချက် တရပ်ပင်ဖြစ်ပေ၏”

“အမ္မဋ္ဌ၊ ထို့ပြင်လည်း သင့်ဆရာ ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏားသည် ပသေနဒီကောသလမင်းပေးသော စည်းစိမ်ကို ခံစားနေရသူ ဖြစ်ပါလျက် ထိုမင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွင့်ကိုပင် မရခြင်းမှာလည်း သင့်ဆရာ၏ ချွတ်ယွင်းချက်ပင် ဖြစ်၏။”

ဝေဒသင်ရုံဖြင့် ရသေ့မဟုတ်

“အမ္မဋ္ဌ... သင့်အား ငါတပုဂ္ဂိုလ်အဖို့ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် ဆင်ပေါ်၌ဖြစ်စေ၊ မြင်းပေါ်၌ဖြစ်စေ လျက် မျှားမတ်တို့နှင့် တစုံတရာသာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးမှုကိုပြုရာ၏။ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခြင်း ကိစ္စပြီးစီး၍ ကောသလမင်း ထွက်ခွာသွားသောအခါ တဦးအသက်ဆင်းရဲသားသည် ကောသလမင်း ထိုင်ခုံသည့်နေရာ၌ ထိုင်လျက် ကောသလမင်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့သည်စကားများကိုပင် ပြောဆိုဆွေးနွေးရာ၌သာ သို့ ပြောဆိုဆွေးနွေးရုံမျှဖြင့် ထိုဆင်းရဲသားသည် မင်းဖြစ်နိုင်ပါမည်လော”

“မဖြစ်နိုင်ပါ အရှင်ဂေါတမ”

“အမ္မဋ္ဌ... ထို့အတူပင် ပုဏ္ဏားတို့၏လက်ဦးဆရာများဖြစ်သည့် အဋ္ဌက ဂါမက အစရှိသော ရသေ့တို့ စီရင်ခဲ့သော ဝေဒကျမ်းများကို သင်ယူပို့ချရုံမျှဖြင့် သင်သည် ရသေ့သေဇနိက ရသေ့ဖြစ်ရန် ကျင့်ကြံသူသော်၎င်း မဖြစ်နိုင်ရန်အကြောင်းမရှိပေ”

“အမ္မဋ္ဌ.... သင့်ကို ငါဆက်၍မေးဦးအံ့၊ ပုဏ္ဏားတို့၏ လက်ဦးဆရာများ ဖြစ်ကြ၍ ဝေဒကျမ်းများကို စီရင်ပြုစုခဲ့သော ထိုရသေ့တို့သည် သင့်တို့ကို သို့ပင် ကောင်းမွန်သော အဝတ်အစား ရထား ယာဉ်သာ စသည်တို့ကို သုံးဆောင် ခံစား ပျော်ပါးနေကြကုန်၏ဟူ၍ သင်ကြားဘူးပါသလော”

“မကြားဘူးပါ အရှင်ဂေါတမ”

“အမ္မဋ္ဌ.... ဤသို့လျှင် သင့်ဆရာနှင့် တကွ သင်သည် ရသေ့လည်း မဟုတ်၊ ရသေ့ ဖြစ်ရန် ကျင့်သူလည်းမဟုတ်ပေ။ အမ္မဋ္ဌ၊ ငါဘုရား၌ ယုံမှား တွေးတောခြင်းရှိသူသည် ငါဘုရားကို မေးမြန်းခြင်းဖြင့် ထိုယုံမှားတွေးတော ခြင်းကို သုတ်သင်နိုင်၏။ ငါဘုရားကလည်း ထိုအမေးကို ဖြေကြားခြင်းဖြင့် ယုံမှားတွေးတော ခြင်းကို သုတ်သင်ပေအံ့”

လက္ခဏာ (၃၂)ပါးကို စုံစမ်းလေ့လာခြင်း

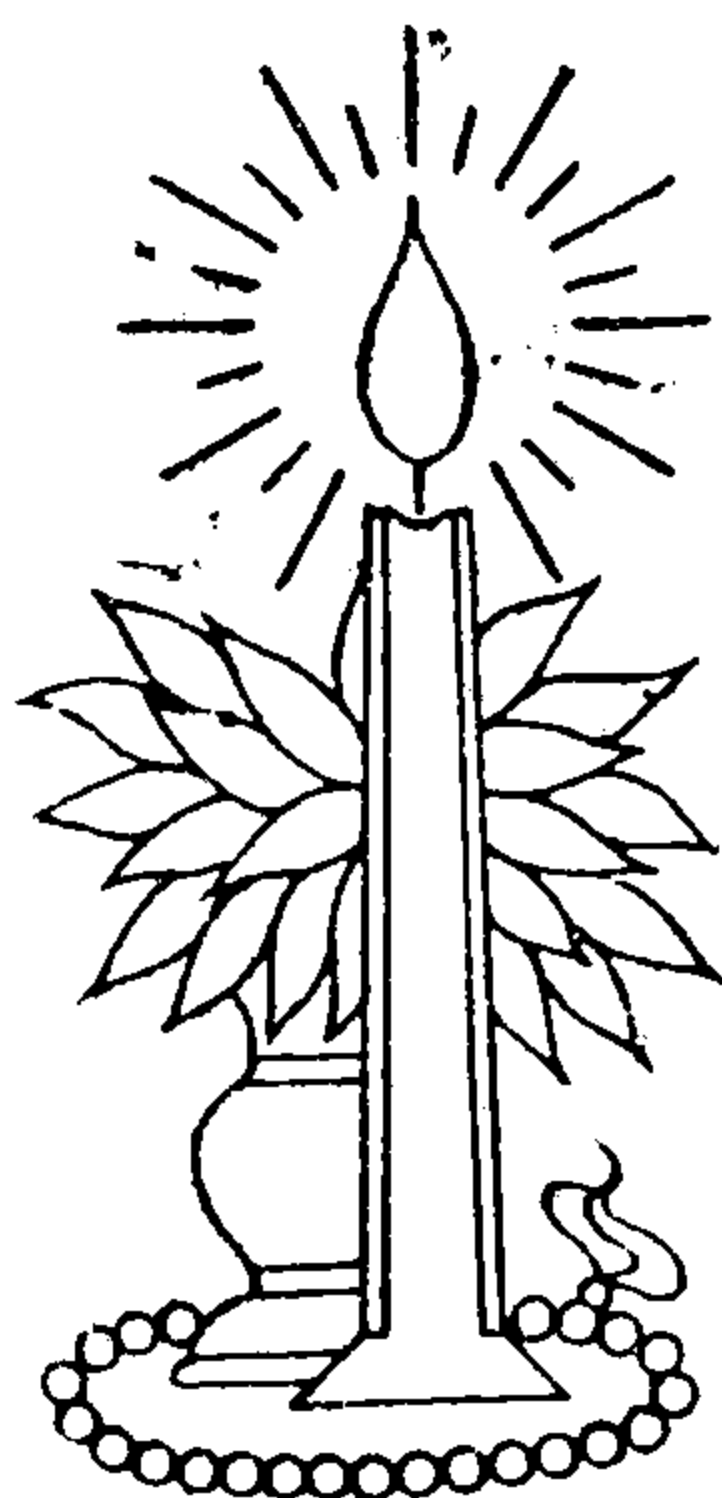
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ဤသို့မိန့်ကြားတော်မူပြီး ကျောင်းပြင်သို့ထွက်ကာ စကြွန်ကြွတော်မူ၏။ အမ္မဋ္ဌသည်လည်း ဗုဒ္ဓ၏နောက်မှလိုက်၍ စကြွန်လျှောက်ရင်း ဗုဒ္ဓ၏ကိုယ်တော်၌ ယောက်ျားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာ(၃၂)ပါး ပြည့်စုံခြင်းရှိ မရှိကို လေ့လာစုံစမ်းခြင်း ပြုလေသည်။ ယင်းသို့ လေ့လာ စုံစမ်းခြင်း ပြုလေသော် ကြွင်းသော လက္ခဏာသုံးဆယ်တို့ကို တွေ့မြင်သော်လည်း အိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပုရိသနိမိတ်ရှိခြင်း၊ ရှည်ပြန့်သော လျှာရှိခြင်းဟူသော လက္ခဏာနှစ်ပါးနှင့် ပတ်သက်၍မူ မဝေမခွဲနိုင် ဖြစ်နေလေ၏။ ဤသို့ အမ္မဋ္ဌ၏ စိတ်၌ မဝေခွဲနိုင် ဖြစ်နေသည်ကို ပုဒ္ဂိုလ်တော်မြတ် သိမြင်တော်မူလျှင် အိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပုရိသနိမိတ်ကို အမ္မဋ္ဌမြင်စေရန် တန်ခိုးဖန်ဆင်း၍ ပြတော်မူသည်။ ရှည်ပြန့်သောလျှာနှင့် ပြည့်စုံကြောင်း သိမြင်စေရန် လျှာကို ထုတ်၍ နားပေါက်နှစ်ခုနှင့် နှာခေါင်းပေါက် နှစ်ခုတို့ကို အပြန်အလှန်သုံးသပ်၍၎င်း၊ နဖူးပြင်တခုလုံးကို ဖုံးအုပ်၍၎င်း ပြသတော်မူသည်။ ထိုအခါ အမ္မဋ္ဌသည် “ရဟန်းဂေါတမကား ယောက်ျားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာ (၃၂) ပါးနှင့် ခြွင်းချက်မရှိ ပြည့်စုံပါ၏”ဟု ယုံကြည်ကျေနပ်လျက် ဗုဒ္ဓအား ပန်ကြားကာ ဥက္ကဋ္ဌမြို့သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

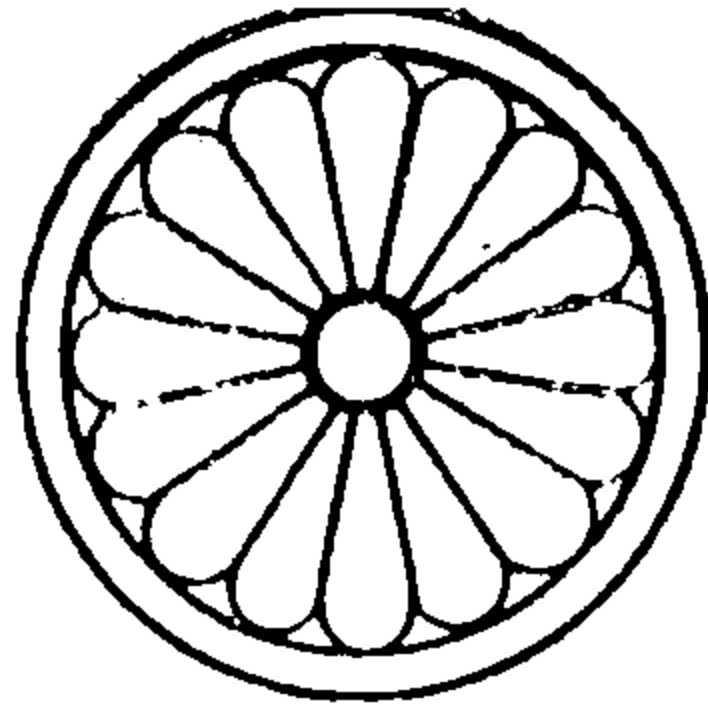
ပေါက္ခရာသဘတိပုဏ္ဏား ဗုဒ္ဓထံ ချဉ်းကပ်ခြင်း

ဥက္ကဋ္ဌမြို့သို့ အမ္မဋ္ဌလုလင်ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ပေါက္ခရာသဘတိပုဏ္ဏားသည် များစွာသော ပုဏ္ဏားတို့နှင့်အတူ မြို့မှထွက်၍ မြို့ပြင်ရှိ ဥယျာဉ်ထဲ၌ အပူငူပြန်

အလာကို စောင့်မျှော်နေသည်။ အမ္မဋ္ဌသည် ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏားကြီးထံ ချဉ်းကပ်ပြီး ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာနှင့် မိမိ တွေ့ဆုံ ပြောဆို ခဲ့ ပုံများကို ၎င်း၊ ဗုဒ္ဓ၏ ယောက်ျားမြတ်လက္ခဏာ(၃၂)ပါးနှင့် ပြည့်စုံပုံကို၎င်း၊ မချင် မချန် ပြန်ကြား တင်ပြလေသည်။ ထိုအခါ ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏားသည် ဗုဒ္ဓအား ထိပါးပြောဆို ခဲ့ခြင်းအတွက် အမ္မဋ္ဌလုလင်ကို ပြင်းထန်စွာ ပြစ်တင် ကြိမ်းမောင်းရုံသာမက ခြေဖြင့်လည်း ကန်ကျောက်ပစ်လေသည်။

ထို့နောက် ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏားသည် မိမိနေအိမ်၌ ပွန်မြတ်သော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို စီမံချက်ပြုတ်စေ၍ ယာဉ်ဖြင့် တင်ဆောင်ကာ ဗုဒ္ဓထံသို့ သွားလေသည်။ ဗုဒ္ဓထံသို့ရောက်သော် အမ္မဋ္ဌလုလင်၏ မိုက်မဲမှုကို ခွင့်လွှတ်ရန် ဘောင်းပန်ပြီး ရဟန်းသံဃာ အပေါင်းနှင့်တကွ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား ဆွမ်းလုပ် ကျွေးခြင်း ပြု လေ သည်။ ဆွမ်း ကိစ္စ ပြီးစီးသော အခါ ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာ သည် ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏားအား ဒါန သီလ စသည်တို့နှင့် စပ်လျဉ်းသော တရား စကားကို အစဉ်အတိုင်း ဟောကြားတော်မူသည်။ ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏားသည် တရားအဆုံးတွင် ကိလေသာမြူကင်းစင်သော သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်ကို မျက်မှောက်ပြုပြီး ရတနာသုံးပါးအား အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ် ဆည်းကပ် သူ ဥပါသကာ၏ အဖြစ်ကို ခံယူသွားလေတော့သည်။

၄။ သောဏဒဏ္ဍသုတ်

သောဏဒဏ္ဍပုဏ္ဏားအား ဟောကြားသော တရား

စမ္မာမြို့သို့ ဗုဒ္ဓ ကြွရောက်ခြင်း

အခါတပါး၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ရဟန်း ငါးရာနှင့် အတူ အင်္ဂတိုင်း၌ ခရီးလှည့်လည်စဉ် စမ္မာမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်၍ ထိုမြို့အနီး ဂဂ္ဂရာ မည်သော ရေကမ်းဘေး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်။ ထိုအချိန်က သောဏဒဏ္ဍမည်သော ပုဏ္ဏားသည် မဂဓတိုင်းရှင် ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရ၏အပိုင်စားပေးချက်အရ စမ္မာမြို့ကို အုပ်ချုပ်နေသည်။ စမ္မာမြို့သို့မြို့သားတို့သည် ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာ ကြွ ရောက် လာကြောင်း သတင်းကြားသိလျှင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာထံ သွားရောက်ဖူးမြော်ရန်အတွက် မြို့မှ အုပ်စုလိုက် ထွက်လာကြသည်။ သောဏဒဏ္ဍ ပုဏ္ဏားသည် မိမိ နေအိမ် ပြာသာဒ်ထက်မှနေ၍ ထိုသူတို့ကိုလှမ်းမြင်ကာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာထံ သွားကြခြင်းဖြစ်ကြောင်းသိရှိလျှင် မိမိလည်း လိုက်ပါလိုသဖြင့် ခေတ္တမျှစောင့်ဆိုင်းကြရန် မြို့သူမြို့သားတို့အား ပြောကြားစေသည်။

သောဏဒဏ္ဍပုဏ္ဏား ဗုဒ္ဓထံ ချဉ်းကပ်ခြင်း

ထိုအချိန်က တိုင်းတပါးမှ ပုဏ္ဏားငါးရာတို့သည် ကိစ္စတခုဖြင့် စမ္မာမြို့သို့ ရောက်ရှိနေကြသည်။ ထို ပုဏ္ဏား တို့ သည် ဗုဒ္ဓထံသို့ သောဏဒဏ္ဍ ပုဏ္ဏား သွားမည် ဟူသော သတင်းကို ကြားသိကြလျှင် သောဏဒဏ္ဍထံသို့အရေးတကြီး ရောက်လာကြပြီး ဗုဒ္ဓထံမှသွားရန် ကန့်ကွက်ပြောဆိုကြသည်။

“အရှင်သောဏဒဏ္ဍ.... သင်သည် အမျိုးဇာတ်အားဖြင့် မြင့်မြတ်စင်ကြယ်၍ စည်းစိမ် ဥစ္စာ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသူ ဖြစ်ပါသည်။ ဝေဒကျမ်းတို့၌ တတ်ကျွမ်းလိမ္မာ၍ ဝေဒကျမ်းများကို လုံလင်သုံးရာတို့အား သင်ကြားပေးနေသူ ဖြစ်ပါသည်။ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်၍ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီး၏ ပူဇော်

ချီးမြှောက်ခြင်းကို ခံလျက် စမ္မာမြို့ကို အုပ်ချုပ်နေသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။
ထို့ကြောင့် သင်သည် ရဟန်းဂေါတမထံ ချဉ်းကပ်ရန် မသင့်ပါ။ ရဟန်း
ဂေါတမကသာ သင့်ထံချဉ်းကပ်ရန် သင့်ပါသည်”

ဤသို့ ပုဏ္ဏားငါးရာထို့က ဗုဒ္ဓထံ မသွားသင့်ကြောင်း ကန့်ကွက်ပြောဆို
သောအခါ သောဏဒဏ္ဍပုဏ္ဏားသည် ထိုပုဏ္ဏားတို့အား ဤသို့ ပြန်ကြားပြော
ဆိုလေ၏။

“အချင်းတို့... ရဟန်းဂေါတမသည် အမျိုးဇာတ်အားဖြင့် မြင့်မြတ်
စင်ကြယ်သူ ဖြစ်ရုံသာမက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ဖြင့် များပြားသော စည်းစိမ်ဥစ္စာ
ကြင်နာချစ်ခင်သော မိဘဆွေမျိုးတို့ကို စွန့်ပယ်၍ ရဟန်းပြုခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။
ရဟန်းဂေါတမသည် ဗိမ္ဗိသာရမင်း၊ ပသေနဒီကောသလပင်း၊ ပေါက္ခရာသာတိ
ပုဏ္ဏားတို့နှင့်တကွ များစွာသော နတ်လူတို့၏ မြတ်နိုး ကော်ရော် ပူဇော်ကိုး
ကွယ်ခြင်းကို ခံရသူ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ရဟန်းဂေါတမသည် စမ္မာမြို့သို့
တခါတရံမှသာ ရောက်လာသည့် ကျွန်ုပ်တို့၏ဧည့်သည် တဦးလည်း ဖြစ်ပါ
သည်။ ဤအကြောင်းများကြောင့် ရဟန်းဂေါတမသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်
ရန် မသင့်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ကသာ ရဟန်းဂေါတမ ထံသို့ ချဉ်းကပ်ရန် သင့်
ပါသည်”

ဤသို့ သောဏဒဏ္ဍက ဗုဒ္ဓ၏ဂုဏ်များကို ချီးကျူးပြောဆိုလိုက်သော
အခါ ထိုပုဏ္ဏား ငါးရာတို့သည် “အရှင်သောဏဒဏ္ဍ... ဤသို့ဆိုလျှင် ရဟန်း
ဂေါတမသည် ယူဇနာတရာဝေးသော အရပ်၌ပင် ရှိစေကာမူ ကျွန်ုပ်တို့ သွား
ရောက် ဖူးမြော်သင့်လှပါသည်” ဟု သိုကာ သောဏဒဏ္ဍနှင့်အတူ ဗုဒ္ဓကံလိုက်
ပါရန် ပြင်ဆင်ကြလေသည်။

သောဏဒဏ္ဍပုဏ္ဏား ဗုဒ္ဓထံ ချဉ်းကပ်ခြင်း

များစွာသောပုဏ္ဏားပရိသတ်နှင့်အတူ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သီတင်းသုံးရာ ဂဂ္ဂရာ
ရေကန်သို့ ထွက်ခွါခဲ့သော သောဏဒဏ္ဍပုဏ္ဏားသည် ဗုဒ္ဓထံသို့မရောက်မီ လမ်း
ခရီးအကြား၌ ‘ငါသည် ရဟန်းဂေါတမကို ပြဿနာ မေးသဖြင့် ရဟန်း
ဂေါတမက ‘ဤသို့ မမေးသင့်’ ဟု မိန့်ကြားခဲ့လျှင်၎င်း၊ ရဟန်း ဂေါတမက
မေးသည့် ပြဿနာကို ငါက ကောင်းစွာ မဖြေနိုင်ခဲ့လျှင်၎င်း ပရိသတ်သည်
ငါ့ကို ကဲ့ရဲ့ရာ၏’ ဟု စဉ်းစား တွေးတောမိသဖြင့် ဆုတ် ဆိုင်း ဆိုင်း ဖြစ်နေ

လေ၏။ သို့သော်လည်း ဗုဒ္ဓထံသွားမည်ဟု လူသိရှင်ကြားပြောဆို၍ ထွက်လာပြီးမှ မသွားတော့ဘဲ နောက်ပြန်ဆုတ်လျှင်လည်း အကဲ့ရဲ့လွတ်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း စဉ်းစားမိပြန်သောကြောင့် စိတ်စနိုးစနောင့်ဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ရလေသည်။

ပုဏ္ဏားဟု ခေါ်ထိုက်သူ

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် မိမိထံမှောက်သို့ ဆိုက်ရောက်လာသည့် သောဏဒဏ္ဍနှင့်နောက်လိုက်များအား ထိုက်သင့်သော လောကဝတ်စကားဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်လက်ခံတော်မူသည်။ သောဏဒဏ္ဍကား လမ်းခရီးတွင်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုများက ဆက်လက်လွှမ်းမိုးနေသောကြောင့် ဗုဒ္ဓရှေ့မှောက်တွင်လည်း စိတ်မသက်မသာဖြစ်လျက်သာ ရှိလေ၏။ သတ္တဝါတို့၏ စိတ်အခြေအနေကို ကောင်းစွာသိမြင်သော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် သောဏဒဏ္ဍအား သူ့ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းသော ဗေဒင်သုံးပုံနှင့် ပတ်သက်သည့် ပြဿနာတရပ်ကို စတင်မေးမြန်းတော်မူရာ သောဏဒဏ္ဍသည် ဝမ်းမြောက်အားတက်စွာ ဖြေကြားခြင်း ပြုလေသည်။

“အချင်း : သောဏဒဏ္ဍ.... အဘယ်မျှသော အင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံသူကို ပုဏ္ဏားဟု ခေါ်ဆိုပါသနည်း”

“အရှင် ဂေါတမ ... ငါးပါးသော အင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံသူကို ပုဏ္ဏားဟု ခေါ်ဆိုပါသည်။ ထိုအင်္ဂါငါးပါးကား မျိုးရိုး သန့်စင်ခြင်း၊ ဗေဒင်သုံးပုံနှင့် တကွ အဘိဓာန်၊ ဆန်း၊ အလင်္ကာကျမ်းတို့၌ တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်ခြင်း၊ ရုပ်အဆင်း တင့်တယ်ခန့်ညားခြင်း၊ အကျင့်သီလနှင့်ပြည့်စုံခြင်း၊ ဥာဏ်ပညာ ပြည့်ဝခြင်းတို့ ဖြစ်ပါသည်”

“အချင်း သောဏဒဏ္ဍ ... ဤအင်္ဂါငါးပါးတို့တွင် အင်္ဂါတပါးကို ချန်ထားပြီး အင်္ဂါ လေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသူကိုလည်း ပုဏ္ဏားဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပါသလော”

“အရှင် ဂေါတမ.... ဤအင်္ဂါငါးပါးတို့တွင် ရုပ်အဆင်းတင့်တယ် ခန့်ညားခြင်းကို ချန်ထားပြီး ကျန်အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသူကိုလည်း ပုဏ္ဏားဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပါသည်”

“အချင်း သောဏဒဏ္ဍ.... ထိုအင်္ဂါလေးပါးတို့တွင် တပါးကို ချန်ထားပြီး ကျန် အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသူကိုလည်း ပုဏ္ဏားဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပါသလော”

“အရှင် ဂေါတမ.... ဤအင်္ဂါလေးပါးတို့တွင် ဗေဒင် သုံးပုံ၌ ကျမ်းကျင် တတ်မြောက်ခြင်းကို ချန်ထားပြီး ကျန်အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသူကိုလည်း ပုဏ္ဏားဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပါသည်”

“အချင်း သောဏဒဏ္ဍ.... ထိုအင်္ဂါသုံးပါးတို့တွင် တပါးကို ချန်ထားပြီး ကျန် အင်္ဂါ နှစ်ပါးနှင့် ပြည့် စုံသူကိုလည်း ပုဏ္ဏားဟု ခေါ်ဆိုနိုင် ပါသလော”

“အရှင် ဂေါတမ.... မျိုးရိုးသန့်စင်ခြင်းကို ချန်ထားပြီး အကျော်သီလနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ ဥာဏ်ပညာ ပြည့်ဝခြင်း ဟူသော အင်္ဂါနှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသူကိုလည်း ပုဏ္ဏားဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပါသည်”

ပုဏ္ဏားငါးရာတို့က ကန့်ကွက်ခြင်း

ဤသို့ သောဏဒဏ္ဍက ဖြေကြားသောအခါ သူ့နောက်မှ လိုက်ပါလာသော ပုဏ္ဏားတို့သည် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာကြပြီး “အရှင် သောဏဒဏ္ဍ.... ဤသို့ မဆိုပါလင့်၊ အရှင်သည် ရုပ်အဆင်း၊ ဗေဒင်သုံးပုံနှင့် အမျိုးဇာတ်တို့ကို ပစ်ပယ်ပြီး ရဟန်း ဂေါတမ၏ ဝါဒသို့သာ လိုက်ပါသွားပါတော့သည်” ဟူ၍ ပြောဆိုကြလေသည်။ ထိုပုဏ္ဏားတို့အား ဗုဒ္ဓက “အချင်းတို့.... သောဏဒဏ္ဍသည် ငါနှင့်ပြောဆိုဆွေးနွေးရန် စွမ်းနိုင်သည်ဟု ထင်ပါက သင်တို့ ဆိတ်ဆိတ်နေကြပါ။ သောဏဒဏ္ဍသည်သာ ငါနှင့် ပြောဆိုဆွေးနွေးပါစေ” ဟု မိန့်ကြားတော် မူသည်။ ထိုအခါ သောဏဒဏ္ဍက “အရှင် ဂေါတမ.... ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူပါ။ ဤပုဏ္ဏားတို့အား ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ချေပပြောဆိုပါမည်” ဟု ဆို၍ အောက်ပါအတိုင်း ချေပပြောဆို လေသည်။

“အချင်းတို့ ... ကျွန်ုပ်သည် အဆင်းကိုလည်း ပယ်ပစ်သည် မဟုတ်ပါ၊ ဗေဒင်သုံးပုံကိုလည်း ပယ်ပစ်သည် မဟုတ်ပါ၊ ဇာတ်ကိုလည်း ပယ်ပစ်သည် မဟုတ်ပါ။ အချင်းတို့.... ကျွန်ုပ်၏ တု ဖြစ်သော ဤ အင်္ဂါက လူလင်ကို ကြည့်ကြပါလော။ သူသည် ရုပ်အဆင်းအားဖြင့်လည်း တင့်တယ်သန့်ညား၏၊ ဝေဒကျမ်းများ၌လည်း ကျမ်းကျင် တတ်မြောက်၏။ အမျိုးဇာတ် အားဖြင့်လည်း

မြင့်မြတ်စင်ကြယ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သူသည် သူ့အသက်သတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာ ခိုးခြင်း စသော မကောင်းမှု အကုသိုလ်တို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့ပါမူ ထို ရုပ်အဆင်း၊ ဝေဒကျမ်းများနှင့် အမျိုးဇာတ်တို့သည် အဘယ်မှုတော့ပါအံ့နည်း”

“အချင်းတို့... ထို့ကြောင့် အကျင့်သီလရှိခြင်း၊ ဥာဏ်ပညာ ထက်မြက် ခြင်း ဟူသော အင်္ဂါနှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသူကိုလည်း ပုဏ္ဏား ဟူ၍ ခေါ်ဆိုထိုက် ပါသည်”

သီလနှင့်ပညာသာ အမြတ်ဆုံး

သောဏဒဏ္ဍ ပုဏ္ဏားက ယင်းသို့ ချေပ ပြောဆိုလျှင် ထိုပုဏ္ဏားများ နှုတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် သောဏဒဏ္ဍအား ဤသို့ ဆက်လက်မိန့်ကြားတော်မူသည်။

“အချင်း သောဏဒဏ္ဍ ... အကျင့်သီလ ရှိခြင်း၊ ဥာဏ်ပညာ ထက်မြက် ခြင်း ဟူသော ဤအင်္ဂါနှစ်ပါးတွင် တပါးပါးကို ချန်ထားပြီး ကျန် အင်္ဂါ တပါးနှင့်သာ ပြည့်စုံသူကိုလည်း ပုဏ္ဏားဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပါသလော”

“မခေါ်ဆိုနိုင်ပါအရှင် ဂေါတမ ... စင်စစ် ပညာကို သီလဖြင့် ဆေး ကြောရပါ၏။ သီလကိုလည်း ပညာဖြင့် ဆေးကြောရပါ၏။ သီလရှိသောသူ အား ပညာရှိပါ၏။ ပညာရှိသောသူအား သီလရှိပါ၏။ လောက၌ သီလနှင့် ပညာကို အမြတ်ဆုံးဟု ဆိုအပ်ပါ၏။ ဥပမာအားဖြင့် လက်တဖက်ဖြင့် ကျန် လက်တဖက်ကို ဆေးကြောနိုင်သကဲ့သို့၎င်း၊ ခြေတဖက်နှင့် ကျန် ခြေတဖက်ကို ဆေးကြောနိုင်သကဲ့သို့၎င်း ဖြစ်ပါ၏”

“အချင်း သောဏဒဏ္ဍ... သီလ ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း။ ပညာ ဟူ သည် အဘယ်ပါနည်း”

“အရှင် ဂေါတမ... ကျွန်ုပ်ကား ဤမျှသာ သိပါ၏။ ထို သီလပညာ တို့၏ အနက်သဘောကို အရှင် ဂေါတမပင် ဟောကြားတော်မူပါလော”

သီလ ပညာ တို့၏ အနက်သဘော

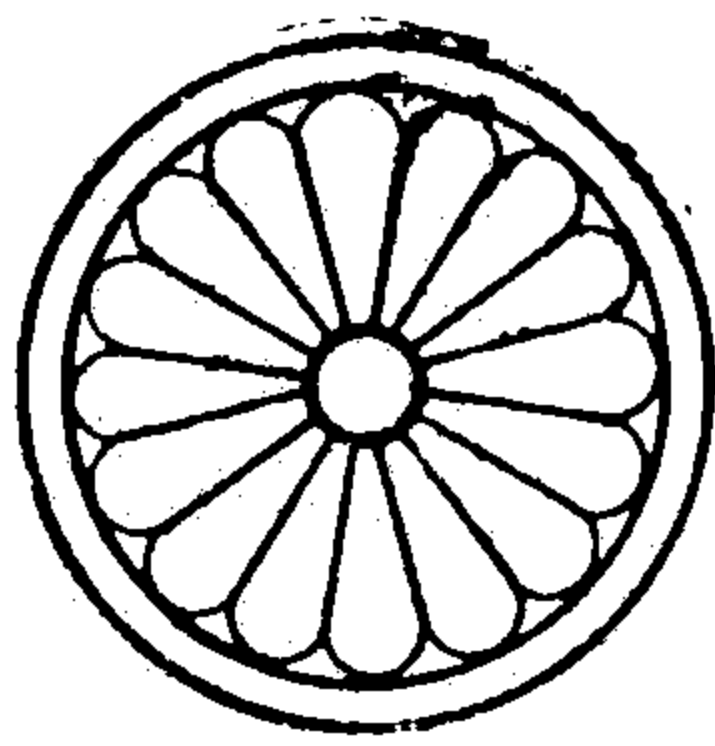
ဤသို့ သောဏဒဏ္ဍ က တောင်းပန် လျှောက်ထားသော အခါ ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာသည် သီလပညာတို့၏ အနက်သဘောကို သာမညဖလသုတ်၌ ဟော ကြားတော်မူခဲ့သည့် နည်းအတိုင်း အကျယ် ချဲ့၍ ဟောကြားတော်မူသည်။

သောဏဒဏ္ဍသည် ထိုတရားတော်ကို အလွန်ကျေနပ်နှစ်သက်လှသဖြင့် ရတနာသုံးပါးအား အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သူ “ဥပါသကာ” အဖြစ် ခံယူလေသည်။ ထို့နောက် ရဟန်း သံဃာအပေါင်းနှင့် တကွ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား နောက်တနေ့တွင် မိမိ၏ဆွမ်းကို ခံယူရန် ပင့်ဖိတ်ပြီး အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

နောက်တနေ့ နံနက်တွင် ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာသည် ရဟန်း သံဃာနှင့် အတူ သောဏဒဏ္ဍ၏နေအိမ်သို့ကြွ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူသည်။ သောဏဒဏ္ဍသည် ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာအား ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပြီး တနေ့ ရာ၌ထိုင်ကာ ဤသို့ လျှောက်ကြားလေ၏။

“အရှင် ဂေါတမ.... ကျွန်ုပ်သည် ပရိသတ်ထဲ၌ ရောက်နေစဉ် အရှင် ဂေါတမ ကို မြင်သဖြင့် နေရာမှထ၍ ရှိခိုးခဲ့လျှင် ပရိသတ်၏ ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို ခံရဖွယ် ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပရိသတ်ထဲမှနေ၍ ကျွန်ုပ် လက်အုပ်ချီခြင်းကို ထိုင်ရာပုထိုး ရှိခိုးပြီးကြိုဆိုခြင်းကဲ့သို့ မှတ်ယူတော်မူပါ။ ဦးရစ်ချွတ်ခြင်းကိုလည်း ဦးခေါင်းဖြင့် ရှိခိုးခြင်းကဲ့သို့ မှတ်ယူတော်မူပါ။ ယာဉ်ထက်၌ ရောက်နေစဉ် နှင်တံကို မြှောက်ခြင်းကိုလည်း ယာဉ်မှဆင်းသက်ခြင်းကဲ့သို့ မှတ်ယူတော်မူပါ။ ယာဉ်ထက်၌နေ၍ ထီးကို ဖယ်ခြင်းကိုလည်း ဦးခေါင်းဖြင့် ရှိခိုးခြင်းကဲ့သို့ မှတ်ယူတော်မူပါ။”

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် သောဏဒဏ္ဍအား ထိုက်သင့်သောတရားစကား ဟောကြားပြီး ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ကြွတော် မူလေသည်။

၅။ ကုဋဒန္တသုတ်

ကုဋဒန္တပုဏ္ဏားအား ဟောကြားသော တရား

ခါဏုမတရွာသို့ ဗုဒ္ဓကြွရောက်ခြင်း

အခါတပါး၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ရဟန်း ငါးရာနှင့်အတူ မဂဓတိုင်း၌ ခရီး လည်လည်စဉ် ခါဏုမတ မည်သော ပုဏ္ဏားရွာသို့ ဆိုက်ရောက်၍ ထိုရွာ အနီးရှိ အဗ္ဗလဋ္ဌိကာ ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအချိန်က မဂဓ တိုင်းရှင် ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရ၏ အပိုင်စား ပေးချက်အရ ဆန်ရေစပါး ပေါများ ကြွယ်ဝသည့် ခါဏုမတရွာကို အုပ်ချုပ်နေသော ကုဋဒန္တ ပုဏ္ဏားသည် ယဇ် ကြီး ပူဇော်ပွဲ ကျင်းပရန် အတွက် နွားလားခုနစ်ရာ၊ နွားထီးငယ်ခုနစ်ရာ၊ နွားမငယ် ခုနစ်ရာ၊ ဆိတ် ခုနစ်ရာနှင့် သိုး ခုနစ်ရာတို့ကို ယဇ်တိုင် အနီးသို့ ပို့ဆောင်ထားလေသည်။

ခါဏုမတ ရွာသားတို့သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကြွရောက်လာကြောင်း သတင်း ကြားသိလျှင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာထံ သွားရောက်ဖူးမြော်ရန်အတွက် ရွာမှ အုပ်စုလိုက် ထွက်လာကြသည်။ ကုဋဒန္တ ပုဏ္ဏားသည် မိမိနေအိမ်ပြာသာဒ်ထက်မှ နေ၍ ထိုရွာသားတို့ကို လှမ်းမြင်ကာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာထံ သွားကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရှိ လျှင် မိမိလည်း လိုက်ပါလိုသဖြင့် ခေတ္တမျှစောင့်ဆိုင်းကြရန် ရွာသားတို့အား ပြောဆိုစေသည်။

ကုဋဒန္တပုဏ္ဏား ဗုဒ္ဓထံ ချဉ်းကပ်ခြင်း

ထိုအချိန်က ရာပေါင်းများစွာသော ပုဏ္ဏားတို့သည် ကုဋဒန္တပုဏ္ဏား၏ ယဇ်ပူဇော်မှုကို ခံယူရန်အတွက် ခါဏုမတ ရွာသို့ ဆိုက်ရောက်နေကြ၏။ ထို ပုဏ္ဏားတို့သည် “ဗုဒ္ဓထံသို့ ကုဋဒန္တ ပုဏ္ဏား သွားမည်” ဟူသော သတင်းကို ကြားသိလျှင် ကုဋဒန္တ ထံသို့ အရေးတကြီး ရောက်လာကြပြီး ကုဋဒန္တ အား

ဗုဒ္ဓိထံ မသွားရန် ကိန်ကွက် ပြောဆိုကြ သည်။ ကုဋ္ဌဒန္တကလည်း မိမိကြား သိထားသော ဗုဒ္ဓ၏ဂုဏ်များကို ချီးကျူးပြောဆိုပြီး ဗုဒ္ဓထံ သွားသင့်ကြောင်း ချေပပြောဆိုသည်။ ထိုဒါဝါ ထိုပုဏ္ဏားများက မိမိ တို့လည်း လိုက်ပါ ရန် သဘောတူကြသဖြင့် ကုဋ္ဌဒန္တ သည် များစွာသော ပုဏ္ဏားတို့နှင့် အတူ ဗုဒ္ဓ သီတင်းသုံးရာ အဗ္ဗလဋ္ဌိကာဥယျာဉ်သို့ ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။

မဟာဝိဇိတမင်း၏ ယဇ်ပူဇော်ပွဲ

အဗ္ဗလဋ္ဌိကာဥယျာဉ်သို့ ရောက်၍ ဗုဒ္ဓထံပါး၌ ထိုင်ပြီးသောအခါ ကုဋ္ဌ ဒန္တပုဏ္ဏားသည် ဗုဒ္ဓအား ဤသို့ လျှောက်ထား တောင်းပန်လေ၏။

“အရှင် ဂေါတမ.... အရှင်သည် သုံးပါးသော စိတ်ထားနှင့် တဆယ့် ခြောက်ပါးသော အရံအတား ရှိသည့် ပြည့်စုံသော ယဇ်ကို သိ၏ဟု ကျွန်ုပ် ကြားဘူးပါ၏။ ကျွန်ုပ်ကား ထိုကဲ့သို့သော ယဇ်ကို မသိပါ အရှင် ဂေါတမ။ ကျွန်ုပ် တောင်းပန်ပါ၏။ ထိုယဇ်အကြောင်းကို ဟောကြားပါလော”

“အချင်း ကုဋ္ဌဒန္တ ... သို့ဖြစ်လျှင် နာကြား လော၊ ငါဟောပေအံ့။ ရှေးအခါက များစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် မဟာ ဝိဇိတမည်သော မင်းသည် ရှိ၏။ ထိုမင်းသည် အခါတပါး၌ ယဇ်ကြီး ပူဇော် ရန်အကြံ ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကို ခေါ်ပြီး မိမိအား ယဇ် ပူဇော်ပုံ အစီအစဉ်များကို ညွှန်ကြားရန် ပြောဆို၏။ ထိုအခါ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားသည် မဟာဝိဇိတမင်းအား ဤသို့ လျှောက်တင်လေ၏”

“အရှင် မင်းမြတ်.... အရှင် မင်းမြတ်၏ နိုင်ငံတွင် ခိုးသားဓားပြတို့၏ နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးမှုများ ရှိနေသဖြင့် အခွန်အတုပ် ကောက်ခံရန် မသင့်ပါ။ ထိုခိုးသားဓားပြတို့၏ ရန်ကိုလည်း အပြစ်ဒဏ် စီရင် ချမှတ်ခြင်းဖြင့် အကြွင်းမဲ့ ဖယ်ရှားရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် အရှင် မင်းကြီးသည် မိမိ နိုင်ငံတွင်း၌ လယ်ယာ လုပ်ခြင်း၊ နွားမွေးခြင်း ပြုသူတို့အား မျိုးစေ့ ရိက္ခာ တောက်ပံ့ ပေးကမ်းပါလော။ ကုန်သွယ်မှုပြုသူတို့အား အရင်းအနှီးကို ထောက်ပံ့ ပေး ကမ်းပါလော။ မင်းမှုထမ်းတို့အားလည်း လခ ရိက္ခာကို စီမံ ပေးပါလော။ ယင်းသို့ ပြုခဲ့သော် နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတို့သည် မိမိတို့ အလုပ်အကိုင်ကို အား ထုတ်နေကြရသဖြင့် နိုင်ငံကိုနှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးခြင်း ပြုနိုင်ကြတော့မည် မဟုတ် ပါ။ အရှင်မင်းမြတ်အားလည်း ဥဇ္ဇာစပါး တိုးပွားပါလိမ့်မည်။ နိုင်ငံသူ နိုင်ငံ သား များမှာလည်း ချမ်းပျော်၍ စွာ နေကြရပါလိမ့်မည်”

မဟာဝိဇိတမင်းသည် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားလျှောက်တင်သည့်အတိုင်းနိုင်ငံသားတို့အား မိမိတို့ လုပ်ငန်းအလိုက် ထိုက်တန်သော ပေးကမ်းချီးမြှောက်မှုများကို ပြုလုပ်လေ၏။ ထိုအခါ ခိုးသား ဓားပြတို့၏ နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးခြင်းများ ကင်းရှင်းကာ နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားများ အေးချမ်းပျော်ရွှင်စွာ နေကြရလေသည်။

မဟာဝိဇိတမင်းသည် ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကို ခေါ်ပြီး နိုင်ငံ၌ ခိုးသားဓားပြရန် ကင်းရှင်းပြီ ဖြစ်၍ မိမိသည် ယဇ်ကြီး ပူဇော်ခြင်းကို ပြုလုပ်လိုကြောင်း၊ ယဇ်ပူဇော်ရန် အစီအစဉ်များကို မိမိအား ညွှန်ကြားစေလိုကြောင်း မိန့်ကြားပြန်၏။ ထိုအခါ ပုရောဟိတ်က မဟာဝိဇိတမင်းအား နိဂုံးဇနပုဒ်နှင့် အရံ မင်း၊ မှူးမတ်၊ ပုဏ္ဏား၊ သူဌေး၊ သူကြွယ်တို့နှင့် တိုင်ပင်ရန် ညွှန်ကြား၏။ ထိုသို့ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း မဟာဝိဇိတမင်းက တိုင်ပင်သည့်အခါ နိဂုံးဇနပုဒ်နှင့် အရံ မင်း၊ မှူးမတ် စသူ တို့က ယဇ်ပူဇော်ခြင်းကို မိမိတို့ သဘောတူညီကြောင်း လျှောက်တင်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ယဇ်ပူဇော်ရန် သဘောတူသော ဤအသင်းအပင်းလေးမျိုးတို့သည် ယဇ်၏ အရံအတားများ ဖြစ်ကြလေ၏။

မဟာဝိဇိတမင်း၏ အင်္ဂါရှစ်ပါး

မဟာဝိဇိတ မင်းသည် (၁) အမျိုးဇာတ် မြင့်မြတ် စင်ကြယ်ခြင်း။ (၂) ရုပ်အဆင်း တင့်တယ်ခြင်း။ (၃) ပစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်ဝခြင်း။ (၄) စစ်သည် ဗိုလ်ပါနှင့် ပြည့်စုံခြင်း။ (၅) သဒ္ဓါတရားရှိခြင်း။ (၆) ဗဟုသုတ ရှိခြင်း။ (၇) ထိုထိုစကား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သိခြင်း။ (၈) ပညာဉာဏ် ထက်သန်ခြင်း ဟူသော အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးသည်လည်း ယဇ်၏ အရံအတားများ ဖြစ်၏။

ပုရောဟိတ်၏ အင်္ဂါ လေးပါး

မင်း၏ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားသည် (၁) အမျိုးဇာတ် မြင့်မြတ် စင်ကြယ်ခြင်း။ (၂) အဘိဓာန်၊ ဆန်း၊ အလင်္ကာကျမ်းများနှင့် တကွ ဝေဒကျမ်းများ၌ တတ်ကျွမ်းလိမ့်မာခြင်း။ (၃) အကျင့်သီလရှိခြင်း။ (၄) ဉာဏ်ပညာထက်မြက်ခြင်း ဟူသော အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဤအင်္ဂါလေးပါးသည်လည်း ယဇ်၏ အရံအတားများ ဖြစ်၏။

သုံးပါးသောစိတ်ထား

ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် မဟာဝိဇိတမင်းအား ယဇ်ပူဇော်ရာတွင် သုံးပါးသောစိတ်ထားနှင့် ပြည့်စုံရန်လည်း ညွှန်ကြားဆုံးမ၏။ သုံးပါးသော စိတ်ထားဘူသည်....

- (၁) ယဇ်ပူဇော်ရန် ကြံစည်နေဆဲ၌ “ငါ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာများ ကုန်ခန်းတော့မည်”ဟူ၍ နှလုံးမသာယာမှု မဖြစ်စေခြင်း။
- (၂) ယဇ်ပူဇော်နေဆဲ၌လည်း “ငါ၏စည်းစိမ်ဥစ္စာများ ကုန်ခန်း၏”ဟူ၍ နှလုံးမသာယာမှု မဖြစ်စေခြင်း။
- (၃) ယဇ် ပူဇော်ပြီးသည့် အခါ၌လည်း “ငါ၏ စည်းစိမ် ဥစ္စာများ ကုန်ခန်းလေပြီ”ဟူ၍ နှလုံး မသာယာမှု မဖြစ်စေခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

ဆယ်ပါးသော အချင်းအရာ

ထို့နောက် ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားသည် မဟာဝိဇိတမင်းအား ဆယ်ပါးသော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အပေါ်၌ ဖြစ်တတ်သော နှလုံးမသာယာမှုကို ပယ်ဖျောက်ရန်လည်း ညွှန်ကြားဆုံးမ၏။

ဆယ်ပါးသော အခြင်းအရာတို့ကား....

- (၁) ယဇ်ပူဇော်ပွဲသို့ သူ့အသက် သတ်လေ့ရှိသူ တို့သည်၎င်း၊ သူ့အသက် သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သူတို့သည်၎င်း လာကြရာတွင် သူ့အသက် သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သူများ ကိုသာ အာရုံပြု၍ ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းစွာ ပေးလှူပူဇော်ခြင်း။
- (၂) သူတပါး ပစ္စည်းကို ခိုးယူလေ့ရှိသူ၊ သူတပါး ပစ္စည်းကို ခိုးယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သူ။
- (၃) ကာမဂုဏ်တို့၌ မှားယွင်းစွာ ကျင့်လေ့ရှိသူ၊ ထိုသို့ ကျင့်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သူ။
- (၄) မုသားပြောလေ့ရှိသူ၊ မုသားပြောခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သူ။
- (၅) ဂုံးချောစကားပြောလေ့ရှိသူ၊ ဂုံးချောစကားပြောခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သူ။
- (၆) ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသောစကားကို ပြောလေ့ရှိသူ၊ ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသောစကား ပြောခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သူ။

- (၇) ပြန်ဖျင်းသောစကားကိုပြောလေ့ရှိသူ၊ ပြန်ဖျင်းသောစကားကို ပြောခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သူ။
- (၈) လိုချင် တတ်မက်မှု “အဘိဇ္ဈာ” အားကြီးသူ၊ အဘိဇ္ဈာ နည်း ပါးသူ။
- (၉) ပျက်စီးစေလိုမှု “ဗျာပါဒ” အားကြီးသူ၊ ဗျာပါဒနည်းသူ။
- (၁၀) မှားသောအယူရှိသူ၊ မှန်သောအယူရှိသူတို့ လာကြရာတွင်လည်း မှန်သော အယူရှိသူတို့ကိုသာ အာရုံပြု၍ ဝမ်းမြောက်ရှင်လန်းစွာ ပေးလှူပူဇော်ခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

တဆယ့်ခြောက်ပါးသောအကြောင်း

ထို့နောက် တဖန် ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားသည် မဟာဝိဇိတ မင်းအား တဆယ့်ခြောက်ပါးသော အကြောင်းများကိုပြု၍ ယဇ်ပူဇော်မှု၌ စိတ်ရှင်လန်း ထက်သန်မှုရှိစေရန် တိုက်တွန်းအားပေးခြင်း ပြုလေသည်။ တဆယ့်ခြောက်ပါး သော အကြောင်းဟူသည် နိဂုံးဇနပုဒ်နေ အရံမင်း၊ ပျိုးမတ်၊ ပုဏ္ဏား သူဌေး သူကြွယ်တို့နှင့် တိုင်ပင်ခြင်း ဟူသော အကြောင်းလေးပါး၊ ယဇ်ပူဇော်သော မဟာဝိဇိတမင်း၏အမျိုးဇာတ်မြင့်မြတ်စင်ကြယ်ခြင်း၊ ရုပ်အဆင်းတင့်တယ်ခြင်း စသော အင်္ဂါရှစ်ပါး၊ ယဇ်ကိုခံရင်ညွှန်ကြားသော ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား၏အမျိုး ဇာတ်မြင့်မြတ်စင်ကြယ်ခြင်း၊ ဝေဒကျမ်းတို့၌ တတ်ကျွမ်းလိမ့်မာခြင်း စသော အင်္ဂါလေးပါးတို့ ဖြစ်၏။

သတ်ဖြတ်ခြင်းကင်းသောယဇ်ပူဇော်ပွဲ

ထိုယဇ်ပူဇော်ပွဲ၌ နွားဆိတ်သိုးတို့ကို သတ်ဖြတ်ခြင်းမပြု၊ ကြက်ဝက် စသော သတ္တဝါ အမျိုးမျိုးကိုလည်း သတ်ဖြတ်ခြင်းမပြု၊ ယဇ်တိုင်လုပ်ရန် အတွက် သစ်ပင်တို့ကိုလည်း ခုတ်ဖြတ်ခြင်းမပြု၊ ယဇ်ပွဲတွင် ခင်းရန်အတွက် သမန်းမြက်တို့ကိုလည်း ရိတ်ဖြတ်ခြင်းမပြု၊ ကျေးကျွန်အမှုထမ်းတို့အားလည်း တုတ် ဓား လက်နက်တို့ဖြင့် ချိမ်းချောက်၍ အဓမ္မ စေခိုင်းခြင်းမပြု၊ ယဇ်ပူ ဇော်ပွဲသည် ထောပတ်၊ ဆီ၊ ဆီဥ၊ နို့၊ ဓမ္မိယျားရည်၊ တင်လဲ တို့ဖြင့်သာ ပြီးဆုံးခြင်းသို့ရောက်၏။

ဤသို့ မဟာဝိဇိတ မင်းသည် ယဇ်ပူဇော်ပွဲကြီးကို ကျင်းပ ပြုလုပ် နေ စဉ် နိဂုံးဇနပုဒ်နေ အရံမင်း၊ မင်းမှုထမ်းစသော သူတို့သည် များစွာသော

လူနည်းငါးဥစ္စာတို့ကို ယူဆောင်လျက် မဟာဝိဇိတမင်းထံ ချဉ်းကပ်ပြီး “အရှင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်မင်းမြတ်ကို ရည်ရွယ်၍ ဤပစ္စည်း ဥစ္စာများကို ယူဆောင်ခဲ့ပါသည်။ အရှင်မင်းမြတ်သည် ဤပစ္စည်း ဥစ္စာများကို ခံယူတော်မူပါ” ဟု လျှောက်တင်ကြသည်။

“အချင်းတို့.... ငါ့အလိုမရှိ၊ ငါ၌ တရားသော အခွန် အတုပ်ဖြင့် စုဆောင်းထားသည့် ပစ္စည်းဥစ္စာ များစွာရှိ၏။ ထိုပစ္စည်းဥစ္စာမှလည်း သင်တို့ အလိုရှိသလောက် ယူသွားကြကုန်လော့”

ဤသို့ မဟာဝိဇိတမင်းက ငြင်းပယ် လိုက်သောအခါ ထိုသူတို့သည် မိမိတို့ပစ္စည်းဥစ္စာများကို အိမ်သို့ပြန်၍ ယူဆောင်သွားခြင်းမပြုတော့ဘဲ မဟာဝိဇိတမင်းကဲ့သို့ပင် ယဇ်ပူဇော်ပွဲပြုလုပ်ရန် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြသည်။ ထို့နောက် နိဂုံးဇနပုဒ်နေ အရံမင်းတို့သည် မဟာဝိဇိတမင်းပြုလုပ်သည့် ယဇ်ပွဲ၏ အရှေ့ဖက်၌၎င်း၊ မျိုးမတ် တို့သည် တောင်ဖက်၌၎င်း၊ ပုဏ္ဏား သူဌေး တို့သည် အနောက်ဖက်၌၎င်း၊ သူကြွယ် တို့သည် မြောက်ဖက်၌၎င်း၊ ယဇ်ပူဇော်ပွဲများကို အသီးသီးပြုလုပ်ကြသည်။ ထိုယဇ်ပူဇော်ပွဲများ၌လည်း သတ္တဝါ တို့ကို ညှဉ်းဆဲ နှိပ်စက်ခြင်း မရှိဘဲ ထောပတ် ဆီဥ စသည်တို့ဖြင့်သာ ပြီးဆုံးလေသည်။

ဤသို့သဘောတူအသင်း အပင်းလေးပါး၊ ယဇ်ပူဇော်သော မဟာဝိဇိတမင်း၏ အင်္ဂါရှစ်ပါး၊ ယဇ်ကို စီရင်သော ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား၏ အင်္ဂါလေးပါးနှင့် သုံးပါးသောစိတ်ထားတို့ ပါဝင်သောယဇ်ကို “သုံးပါးသောစိတ်ထားနှင့် တဆယ် ခြောက်ပါးသော အရံအတားရှိ၍ ပြည့်စုံသောယဇ်” ဟု ဆိုအပ်ပေ၏။

ဤသို့ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက မဟာဝိဇိတမင်း၏ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းအကြောင်းကို ဟောကြားတော်မူလျှင် ပုဏ္ဏားတို့သည် “အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော ယဇ်ပွဲပါပေတည်း” ဟူ၍ တအံ့တဩချီးကျူး ပြောဆိုကြသည်။ ကုဋဒန္တ ပုဏ္ဏားကား မည်သို့မျှမပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာနေ၏။ ပုဏ္ဏားတို့က “အဘယ်ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေပါသနည်း” ဟု မေးမြန်းရာ ကုဋဒန္တက “ရဟန်းဂေါတမသည် ထိုအခါက မဟာဝိဇိတမင်းသော်၎င်း၊ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားသော်၎င်း၊ ဖြစ်ခဲ့တန်ရာ၏” ဟု စဉ်းစားနေသောကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြန်ကြားပြောဆို၏။ ထို့နောက် ကုဋဒန္တ၏ မေးလျှောက်ချက်အရ ဗုဒ္ဓမြတ်

စွာက မိမိသည် ထိုအခါက ယဇ်ပူဇော်ပွဲကို စီစဉ် ညွှန်ကြားသည့် ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ထုတ်ဖော်မိန့်ကြားတော်မူသည်။

ပို၍အကျိုးများသောယဇ်

တဖန်ကုဋ္ဌဒန္တပုဏ္ဏားသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား ယဇ်ပူဇော်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ထပ်မံမေးလျှောက်ပြန်၏။

“အရှင်ဂေါတမ.... သုံးပါးသော စိတ်ထားနှင့် တဆယ် ခြောက်ပါးသော အရံအတားရှိ၍ ပြည့်စုံသော ဤယဇ်ထက် အားထုတ် လုပ်ဆောင်ဖွယ်နည်းပါးပြီး အကျိုးအာနိသင် ပို၍ကြီးသော အခြား ယဇ်တမျိုး ရှိပါသေးသလော”

‘ရိုပေ၏ကုဋ္ဌဒန္တ၊ သီလရှိသောရဟန်းတို့အား ရည်ညွှန်း၍ အမြဲတမ်း လှူနေသော မျိုးရိုးစဉ်ဆက်အလှူသည် အားထုတ်လုပ်ဆောင်ဖွယ် နည်းပါးပြီး အကျိုးအာနိသင်လည်း ပို၍ကြီးမားပေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤအလှူ၌ညှင်းဆဲနှိပ်စက်ခြင်းကင်း၍ ရဟန္တာများ၊ ရဟန္တာဖြစ်ရန် ကျင့်ကြံနေသူများလာရောက် ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။’

“အရှင်ဂေါတမ.... ထိုမျိုးရိုး စဉ်ဆက် အလှူထက် အားထုတ်လုပ်ဆောင်ဖွယ်နည်းပါးပြီး အကျိုးအာနိသင် ပို၍ကြီးမားသော အခြားယဇ်တမျိုးရှိပါသေးသလော”။

“ရိုပေ၏ ကုဋ္ဌဒန္တ.... အရပ်လေးမျက်နှာ၌ရှိသော သံဃာကိုရည်ညွှန်း၍ ကျောင်းဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခြင်းသည် မျိုးရိုးစဉ်ဆက် အလှူထက် အားထုတ် လုပ် ဆောင်ဖွယ် နည်းပါးပြီး အကျိုး အာနိသင်လည်း ပို၍ကြီးမားပေ၏”။

“အရှင်ဂေါတမ၊ ဤကျောင်း အလှူထက် အားထုတ် လုပ်ဆောင်ဖွယ်နည်းပါးပြီး အကျိုးအာနိသင်ပို၍ကြီးသော အခြားယဇ်တမျိုးရှိပါသေးသလော”

“ရိုပေ၏ကုဋ္ဌဒန္တ ... ယုံကြည်သောစိတ်ဖြင့် ဘုရား တရား သံဃာ တို့ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းသည် ကျောင်းအလှူထက် အားထုတ်လုပ်ဆောင်ဖွယ်နည်းပါးပြီး အကျိုးအာနိသင်လည်း ပို၍ကြီးမားပေ၏။”

“အရှင် ဂေါတမ.... ရတနာ သုံးပါးကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ခြင်းထက် အားထုတ်ဆောင်ရွက်ဖွယ် နည်းပါးပြီး အကျိုးအာနိသင် ပို၍ ကြီးမားသော အခြားယဇ်တမျိုး ရှိပါသေးသလော”

“ရှိပေ၏ ကုဋဒန္တ.... သူ့အသက်သတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာခိုးခြင်း စသော ကံငါးပါးမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် ရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းထက် အားထုတ် လုပ်ဆောင်ဖွယ် နည်းပါးပြီး အကျိုးအာနိသင်လည်း ပို၍ ကြီးမားပေ၏”

“အရှင် ဂေါတမ.... ဤကံငါးပါးမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းထက် အားထုတ် လုပ်ဆောင်ဖွယ် နည်းပါးပြီး အကျိုးအာနိသင် ပို၍ ကြီးမားသော အခြား ယဇ်တမျိုး ရှိပါသေးသလော”

ဤသို့ မေးလျှောက်သောအခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် သာမညဗလသုတ်၌ ဟောကြားခဲ့သည့် စူဠသီလ၊ မဇ္ဈိမသီလ၊ မဟာသီလ ဟူသော သီလသုံးပါး၊ ပထဈေး၊ ဒုတိယဈေး စသော ဈေးလေးပါး၊ ဝိပဿနာဉာဏ်၊ မနောမဟိဒ္ဓိဉာဏ် စသော ဉာဏ်ရှစ်ပါးသည် အားထုတ် လုပ်ဆောင်ဖွယ် နည်းပါးပြီး အကျိုးအာနိသင်လည်း ပို၍ကြီးမားသော ယဇ်များဖြစ်ကြောင်း၊ အာသဝက္ခယဉာဏ်ထက် သာလွန်သည့်ယဇ်ကား မရှိတော့ပြီဖြစ်ကြောင်း ဟောကြားတော်မူသည်။

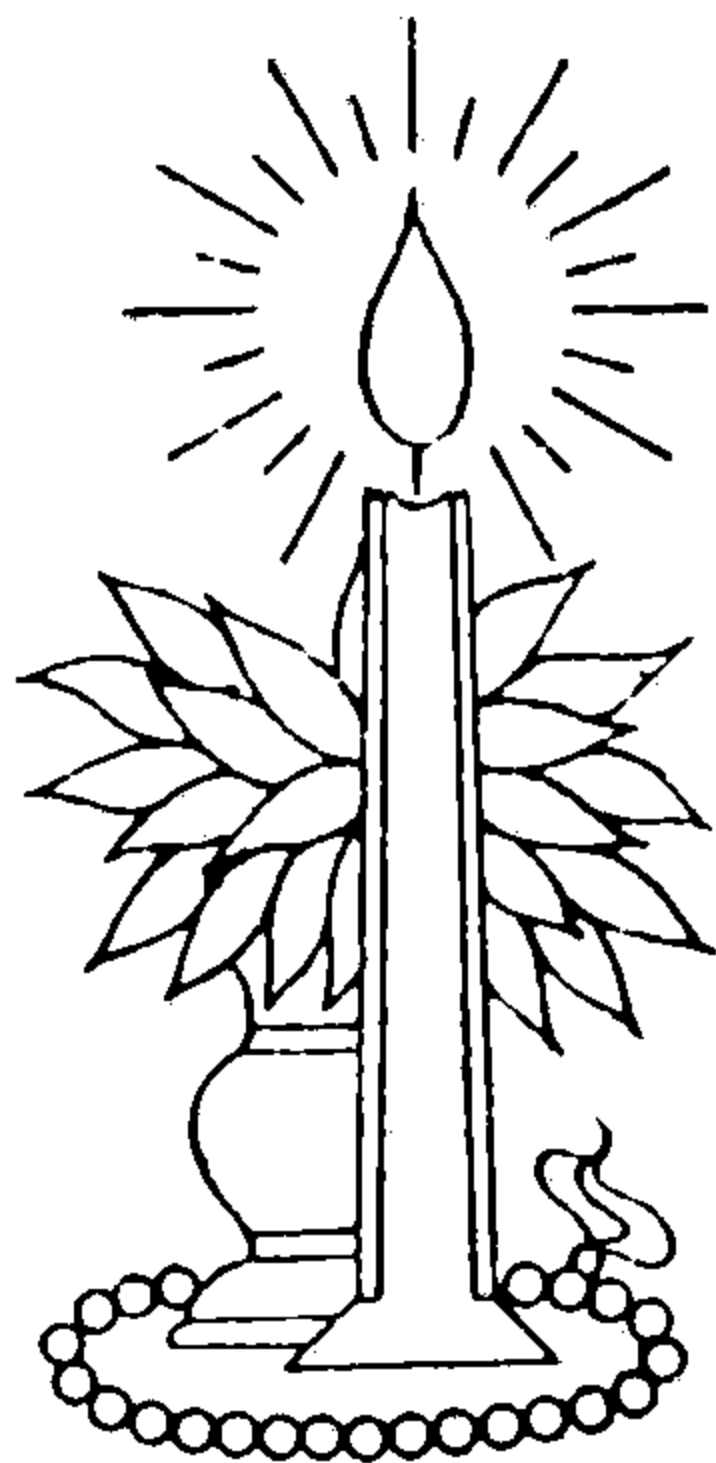
ကုဋဒန္တပုဏ္ဏား ဥပါသကာအဖြစ် ခံယူခြင်း

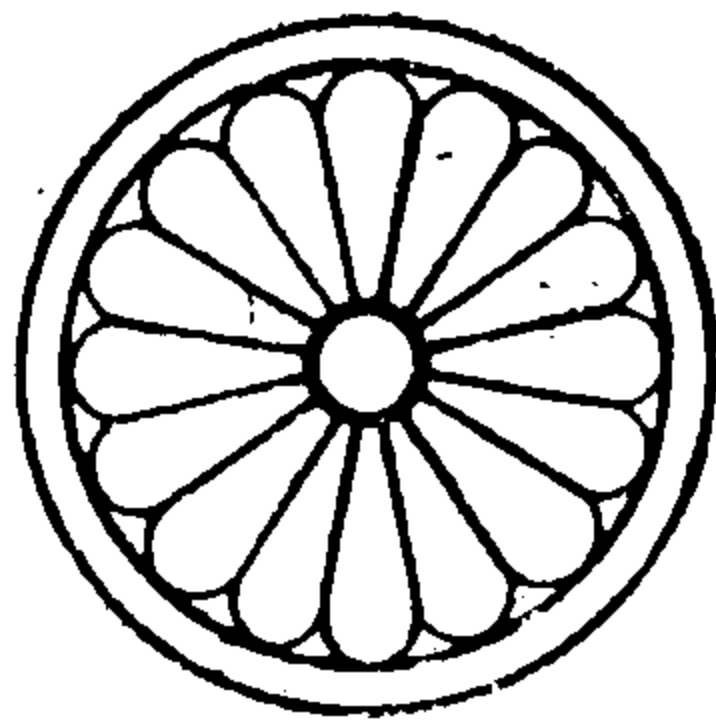
ယင်းသို့ ဟောကြားတော် မူသောအခါ ကုဋဒန္တပုဏ္ဏားသည် တရားတော်ကို အလွန်နှစ်သက်လှသဖြင့် မိမိသည် ထိုနေ့မှစ၍ ရတနာသုံးပါးအား အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သူ “ဥပါသကာ”အဖြစ် ခံယူပါကြောင်း ဖွင့်ဟလျှောက်တင်သည်။ ယဇ် ပူဇော်ရန် အတွက် ဖမ်းဆီးထားသည့် နွား၊ ဆိတ်၊ သိုး စသော သတ္တဝါများကိုလည်း ဘေးမဲ့လွတ်ရန် ချက်ခြင်း ညွှန်ကြားလေသည်။

ထို့နောက် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ကုဋဒန္တပုဏ္ဏားအား ဒါနကထာ၊ သီလကထာ စသော တရားစကားများကို အစဉ်အတိုင်း ဟောကြားတော်မူသည်။ ကုဋဒန္တ၏စိတ်သည် နူးညံ့တက်ကြွ၍ ကြည်လင်လာသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကိုယ်တိုင်ဖော်ထုတ်သိမြင်အပ်သော “သာမုက္ကံသိက”တရားဒေသနာကို

ဟောကြားလျက် သစ္စာလေးပါးကို ထင်ရှားပြီသတော် မူသည်။ ထိုအခါ ဖြူစင်သောအဝတ်သည် ဆိုးရည်ကို ကောင်းစွာ ခံယူသကဲ့သို့ ကုဋဒန္တပုဏ္ဏား အား ထိုနေရာ၌ပင် မြူအညစ်အကြေး ကင်းစင်သော တရားမျက်စိ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

တရားကို သိမြင်ပြီး၍ ယုံမှားခြင်းကင်းကာ ရဲရင့်ခြင်းသို့ ရောက်လာ သော ကုဋဒန္တပုဏ္ဏားသည် ရဟန်းသံဃာအပေါင်းနှင့်တကွ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား နောက်တနေ့တွင် မိမိအိမ်သို့ ပင့်ဖိတ်၍ ဆွမ်းလောင်းလှူခြင်း ပြုသည်။ ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာသည် ဆွမ်းကိစ္စပြီးစီးသောအခါ ကုဋဒန္တ အမှူးရှိသော ပရိသတ်အား ထိုက်သင့်သော တရားစကားများကို ထပ်မံ ဟောကြားတော် မူပြန်လေသည်။

၆။ မဟာလိသုတ်

မဟာလိမင်းသားအား ဟောကြားသော ဓာရား

မဟာလိ ဗုဒ္ဓထံ ချဉ်းကပ်ခြင်း

အခါတပါး၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ဝေသာလီပြည်အနီး မဟာဝုန်တော ကုဋ္ဌာဂါရကျောင်းတိုက်၌ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။ ထိုအချိန်တွင် မဂဇတိုင်းနှင့် ကောသလတိုင်းတို့မှ များစွာသော ပုဏ္ဏားတို့သည် ပြုဖွယ်ကိစ္စ တခုဖြင့် ဝေသာလီပြည်သို့ ဆိုက်ရောက်နေကြ၏။ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည် ကုဋ္ဌာဂါရ ကျောင်းတိုက်၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သီတင်း သုံးနေကြောင်း ကြားသိကြလျှင် မဟာဝုန်တော ကုဋ္ဌာဂါရ ကျောင်းတိုက်သို့ သွား၍ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်သော ရှင်နာဂိတထံ ချဉ်းကပ်ကာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား ဖူးမြော်လိုကြောင်း လျှောက်ထားကြသည်။ ရှင်နာဂိတက ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် တပါးတည်း ကိန်းအောင်း နေချိန်ဖြစ်၍ ဖူးမြော်ရန်မသင့်သေးကြောင်း ပြန်လည်မိန့်ကြားသည်။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားတို့သည် “ရှင်ဂေါတမကို ဖူးမြော်ပြီးမှသာ ငါတို့ပြန်ကြအံ့” ဟူသော အကြံဖြင့် တနေရာ၌ စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မဟာလိမည်သော လိစ္ဆဝိမင်းသားသည်လည်း မိမိ၏ ပရိသတ်နှင့်အတူ ရှင်နာဂိတထံရောက်လာပြီး ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား ဖူးမြော်လိုကြောင်း လျှောက်ကြားသည်။ ရှင်နာဂိတက ရှေးနည်းတူ ပြောကြားလိုက်သဖြင့် မဟာလိသည်လည်း တနေရာ၌စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ ထိုအခါ သီဟ မည်သော သာမဏေသည် ရှင်နာဂိတထံချဉ်းကပ်၍ စောင့်ဆိုင်းနေသူတို့အား ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ကို ဖူးမြော်ခွင့် ရရှိစေသင့်ကြောင်း လျှောက်ကြားသည်။ “သို့ဖြစ်က သင်ပင် သွား၍ ဗုဒ္ဓအား လျှောက်ကြားလော” ဟု ရှင်နာဂိတက စေခိုင်းသဖြင့် သီဟ သာမဏေသည် ဗုဒ္ဓထံ ချဉ်းကပ်ကာ လျှောက်ကြားလေသည်။

သီဟ သာမဏေ၏ လျှောက်ကြားချက်အရ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ကျောင်း တွင်းမှ ထွက်လာပြီး ကျောင်းရိပ်တွင်ခင်းယာအပ်သောနေရာ၌ ထိုင်နေတော်

မူသည်။ တိုင်းတပါးသား ပုဏ္ဏားတို့သည်၎င်း၊ လိစ္ဆဝီမင်းသား မဟာလိနှင့် ပရိသတ်သည်၎င်း ဗုဒ္ဓမြတ်စွာထံ ချဉ်းကပ်၍ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် လောကဝတ် ကောင်းများကို ပြောဆိုတာ အသီးသီးထိုင်နေကြသည်။

တဖက်သတ် ပွားများအပ်သော သမာဓိ

ထိုအခါ လိစ္ဆဝီမင်းသား မဟာလိသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအားရှိခိုး၍ ဤသို့ မေးလျှောက်လေ၏။

“အရှင်ဘုရား.... လိစ္ဆဝီမင်းသား သုနက္ခတ္တသည် တခါက မြတ်စွာ ဘုရားကို အမှီပြု၍ သုံးနှစ်မျှနေခဲ့ရာ နတ်လောကမှ အဆင်းရူပါရုံတို့ကို မြင် ခဲ့ရကြောင်း၊ နတ်လောကမှ အသံတို့ကိုမူ မကြားခဲ့ရကြောင်း တပည့်တော် အား ပြောကြားဘူးပါသည်။ အရှင်ဘုရား.... သုနက္ခတ္တသည် နတ်လောကမှ အသံတို့ကို ထင်ရှားရှိလျက်ပင် မကြားခြင်း ဖြစ်ပါသလော။ သို့တည်းမဟုတ် ထင်ရှားမရှိ၍ မကြားခြင်းဖြစ်ပါသလော”

“မဟာလိ.... သုနက္ခတ္တသည် နတ်လောကမှအသံတို့ကို ရှိလျက် မကြား ခြင်း ဖြစ်၏။ မရှိ၍ မကြားခြင်းမဟုတ်”

“အရှင်ဘုရား.... သုနက္ခတ္တသည် နတ်လောကမှ အသံတို့ကို ထင်ရှား ရှိပါလျက် အဘယ်ကြောင့် မကြားပါသနည်း”

“မဟာလိ.... ဤသာသနာတော်၌ အကြင်ရဟန်းသည် ချစ်နှစ်သက် ဖွယ်၊ မက်မောဖွယ်ဖြစ်သည့် နတ်လောကမှအဆင်းရူပါရုံတို့ကို မြင်ရန်အတွက် သာ တည်ကြည်မှုသမာဓိကို ပွားများ၏။ အသံတို့ကို ကြားရန်အတွက်ကား သမာဓိကို မပွားများ။ ထိုရဟန်းသည် နတ်လောကမှ အဆင်းရူပါရုံတို့ကိုသာ မြင်ရ၏။ အသံတို့ကိုမူ မကြားရပေ။ အကြောင်းကား အဆင်းရူပါရုံတို့ကို မြင်ရန်အတွက်သာ သမာဓိကို ပွားများခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏”

“အရှင်ဘုရား.... ရဟန်းတို့သည် ထိုပွားများအပ်သော တည်ကြည်မှု သမာဓိတရားတို့ကို မျက်မှောက်ပြုလိုသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားထံ၌ မြတ် သောအကျင့်ကို ကျင့်သုံးကြခြင်း ဖြစ်ပါသလော”

“မဟာလိ.... ရဟန်းတို့သည် ထိုသမာဓိတရားတို့ကို မျက်မှောက်ပြုလို သောကြောင့်သာ ငါ့ထံ၌ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သုံးကြသည် မဟုတ်။ သမာဓိတရားထက် သာလွန် မြင့်မြတ်သည့် အခြား တပါးသော တရားများ

လည်း ရှိကြသေး၏။ ထိုတရားတို့ကို မျက်မှောက်ပြုလိုသောကြောင့်သာလျှင် ရဟန်းတို့သည် ငါ့ထံ၌ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သုံးကြခြင်း ဖြစ်၏”

သမာဓိထက် သာလွန်သော တရား

“အရှင်ဘုရား.... သမာဓိထက် သာလွန်သော တရားတို့ကား အဘယ် ပါနည်း”

“မဟာလိ.... ဤသာသနာဟော်၌ ရဟန်းသည် သုံးပါးသော သံယောဇဉ် အနှောင်အဖွဲ့တို့၏ အကြွင်းမဲ့ကုန်ခြင်းကြောင့် အပါယ်သို့ ကျခြင်း သဘော မရှိသော၊ ကိန်းသေမြဲသော၊ အထက်မဂ်သုံးပါးလျှင် လားရာ ရှိသော သော တာပန် ဖြစ်၏။ ဤသို့ သောတာပန်ဖြစ်ခြင်းသည်လည်း သမာဓိထက် သာ လွန်မြင့်မြတ်သောတရား ဖြစ်၏”

“မဟာလိ.... ထို့ပြင်ဇာည်း ရဟန်းသည် သုံးပါးသော သံယောဇဉ် အနှောင်အဖွဲ့တို့၏ အကြွင်းမဲ့ ကုန်ခြင်းကြောင့်၎င်း၊ တတ်မက်ခြင်း ရာဂ၊ မြစ် မှားခြင်း ဒေါသ၊ တွေဝေခြင်း မောဟ တို့၏ ခေါင်းပါးခြင်းကြောင့်၎င်း၊ ဤလူ့ပြည်သို့ တကြိမ်သာလာ၍ ဆင်းရဲကုန်ဆုံးခြင်းကို ပြုမည့် သကဒါဂါမ် ဖြစ်၏။ ဤသို့ သကဒါဂါမ် ဖြစ်ခြင်းသည်လည်း သမာဓိထက် သာလွန် မြင့် မြတ်သောတရား ဖြစ်၏။

“မဟာလိ.... ထို့ပြင်လည်း ရဟန်းသည် အောက်ဘုံ၌ ဗဒ္ဓိသန္ဓေနေခြင်း အဘို့ရှိသည့် သံယောဇဉ်အနှောင်အဖွဲ့ငါးပါးတို့၏ အကြွင်းမဲ့ကုန်ခြင်းကြောင့် မြဟွာဘုံ၌ ဥပပတ်ဗဒ္ဓိသန္ဓေနေ၍ ထိုဘုံ၌သာလျှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု၏။ ထိုဘုံမှ ပြန်လာခြင်းသဘော မရှိသော အနာဂါမ်ဖြစ်၏။ ဤသို့ အနာဂါမ်ဖြစ်ခြင်း သည်လည်း သမာဓိထက် သာလွန်မြင့်မြတ်သောတရားဖြစ်၏”

“မဟာလိ.... ထို့ပြင်လည်း ရဟန်းသည် အာသဝတို့၏ကုန်ခြင်းကြောင့် အာသဝကင်း၍ လွတ်မြောက်သော အရဟတ္တဖိုလ်စိတ်နှင့် လွတ်မြောက် သော အရဟတ္တဖိုလ် ပညာကို မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်ပြု၍ ရောက်လျက်နေ၏။ ဤသို့ ရဟန္တာ ဖြစ်ခြင်းသည် လည်း သမာဓိထက် သာလွန်မြင့်မြတ်သောတရား ဖြစ်၏”

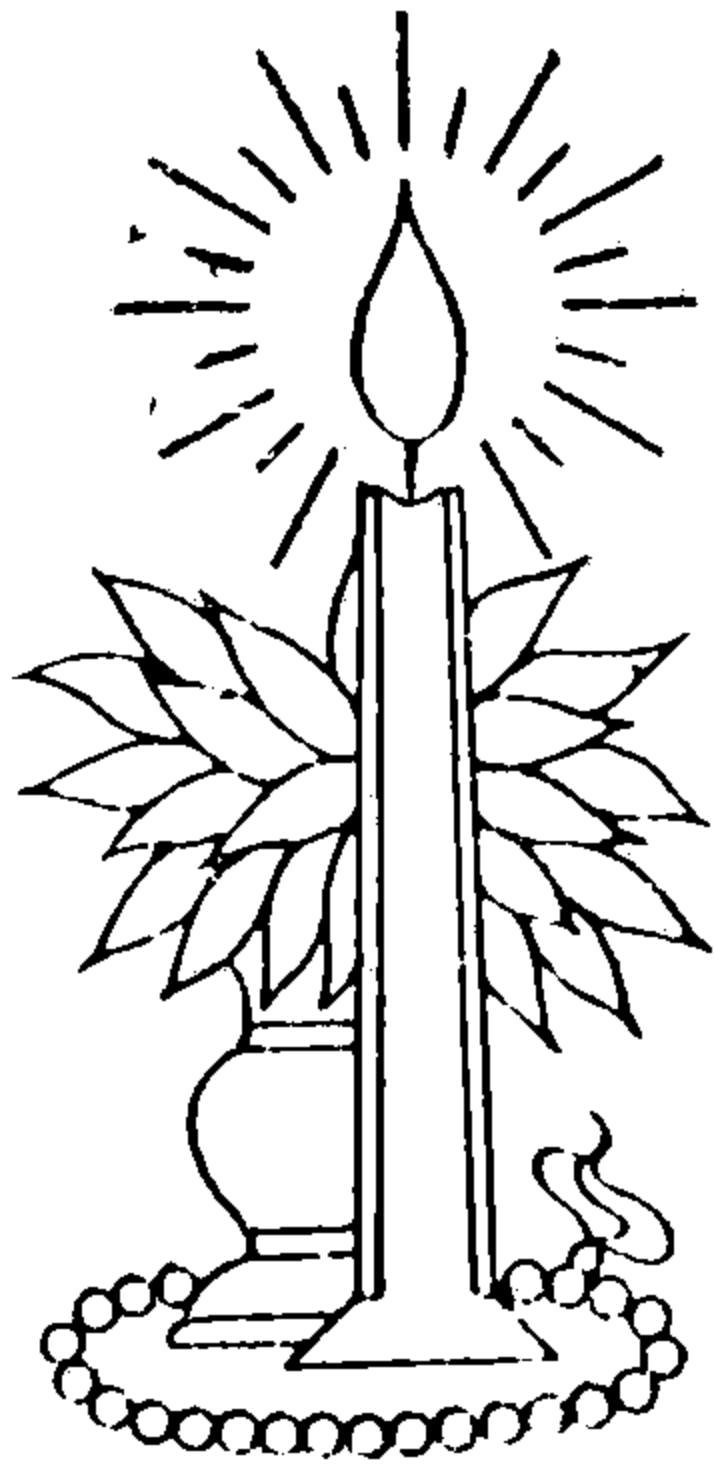
“မဟာလိ.... ရဟန်းတို့သည် ငါ့ထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံး ကြခြင်းမှာ ဤတရားတို့ကို မျက်မှောက်ပြုလိုကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေ၏”

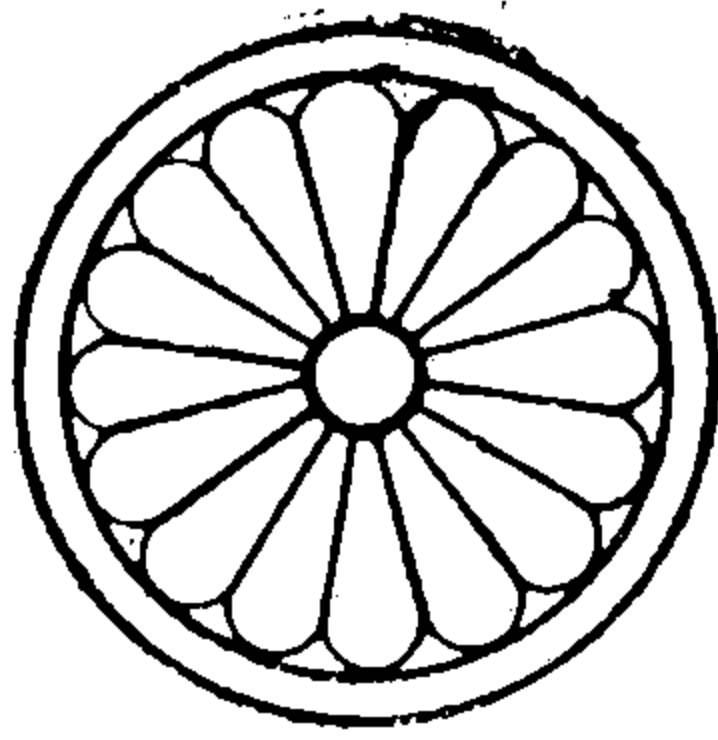
အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော အရိယမဂ်

“အရှင်ဘုရား... ထိုတရားတို့ကို မျက်မှောက်ပြုရန် အကျင့်လမ်းစဉ်ကား အဘယ်ပါနည်း”

“မဟာလိ.... ထိုတရားတို့ကို မျက်မှောက်ပြုရန် အကျင့်လမ်းစဉ်ကား သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ အစရှိသော အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသည့် အရိယမဂ် ပင်တည်း”

ဤသို့ မိန့်ကြားသောအခါ လိစ္ဆဝိမင်းသား မဟာလိသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ တရားတော်ကို ဝမ်းမြောက်နှစ်သက်စွာ ခံယူလေသည်။

၇။ ဇာလိယသုတ်

ဇာလိယပရိဗိုဇ်အား ဟောကြားသောတရား

ကိုယ်သည်ပင်အသက်လော

အခါတပါး၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ကောသမ္မိပြည် ခေံသိ တာရုံ ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မုဏ္ဍိယမည်သော ပရိဗိုဇ်နှင့် ဇာလိယမည်သော ပရိဗိုဇ်တို့သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာထံ ဆိုက်ရောက်လာကြပြီး ဝမ်းမြောက်ဖွယ်လောကဝတ်စကားများကို ပြောဆိုကြသည်။ ထို့နောက်ဇာလိယ ပရိဗိုဇ်သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား “ငါ့ရှင်ဂေါတမ၊ ကိုယ်သည်ပင် အသက်၊ အသက်သည်ပင် ကိုယ်ဖြစ်ပါသလော။ သို့တည်းမဟုတ် ကိုယ်နှင့် အသက်တို့ သည် တခြားစီဖြစ်ပါသလော” ဟူ၍မေးလျှောက်လေ၏။

ထိုအခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ဇာလိယပရိဗိုဇ်၏ အမေးကို အောက်ပါ အတိုင်း ဖြေကြားတော်မူလေသည်။

“ငါ့ရှင်တို့.... ဤလောက၌ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို မဖောက်မပြန် မှန်ကန်စွာသိမြင်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ပွင့်တော်မူလာ၍ ထိုမြတ်စွာ ဘုရား ဟောကြားသည့်တရားကို ကြားနာရသော အမျိုးကောင်းသား တယောက်သည် ရဟန်းဘောင်သို့ဝင်ကာ သီလကိုစောင့်ထိန်း၏။ အယုတ်အလတ် အမြတ်အားဖြင့် သုံးပါးသော သီလတို့နှင့်တကွ ဣန္ဒြေခြောက်ပါးကို လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သော ထိုရဟန်းသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ရှေ့ရှု သတိကိုဖြစ်စေလျက် နေထိုင် လတ်သည် ရှိသော်မှီဝဲရာဏတို့မှကင်းစင်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ပဌမဗျာသိန်မှ စတုတ္ထဗျာသိန် အထိ အဆင့်ဆင့်သော ဖျာန်တို့ကို အစဉ်အတိုင်းရရှိ၏။ ထို့နောက် ကြံ့ခိုင် တည်တန့် နူးညံ့ စင်ကြယ်သောစိတ်ကို မိမိလိုရာသို့ ရှေးရှုညွတ်စေသဖြင့် ရုပ် နာမ် နှစ်ပါးကို ခွဲခြားသိမြင်သည့် ဝိပဿနာဉာဏ်ကိုရင်း၊ တန်ခိုးအမျိုးမျိုးကို

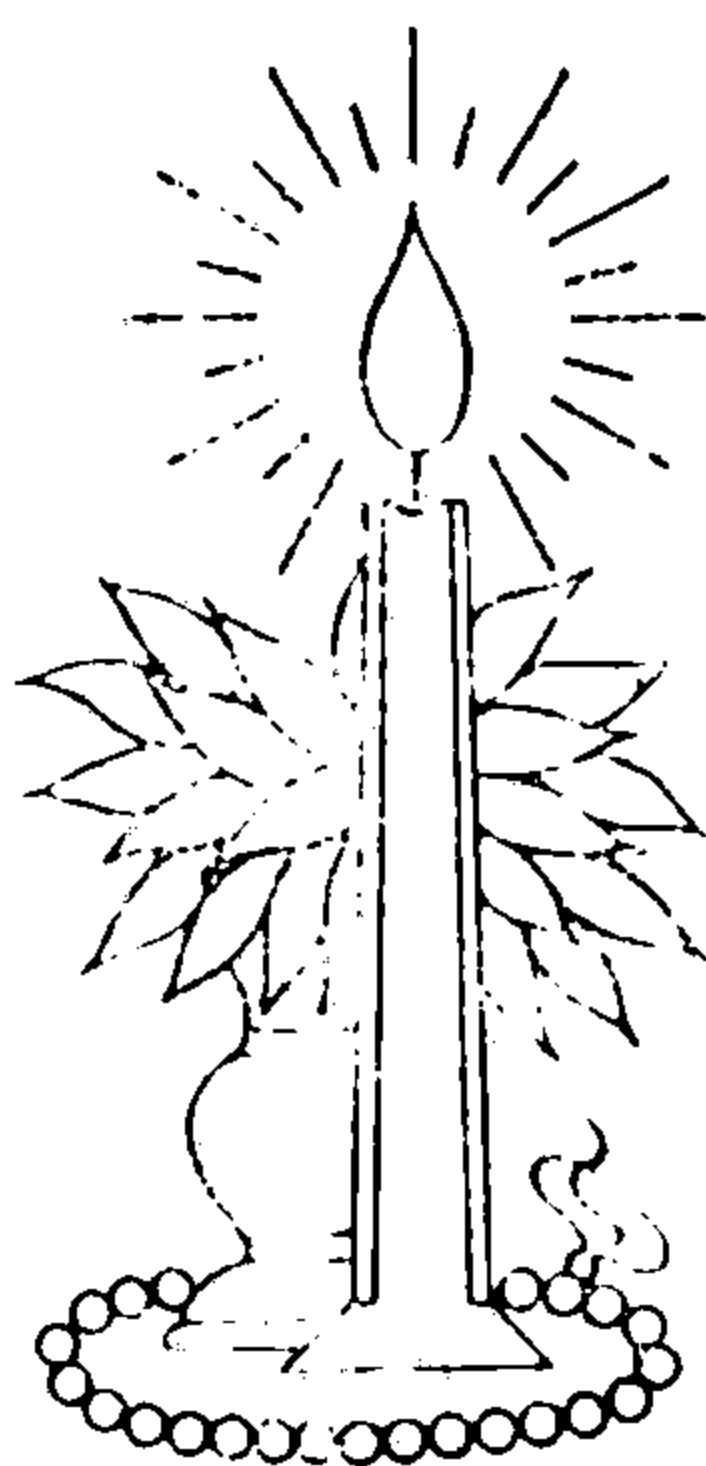
ဖန်ဆင်းနိုင်သည့် အဘိညာဉ်တို့ကို၎င်း ပေါက်ရောက်ရရှိ၏။ နောက်ဆုံးကွင်းကား ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခ၊ ဆင်းရဲဖြစ်ပေါ်မှု၏ အကြောင်းသမုဒယ၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာနိရောဓ၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာသို့ရောက်ကြောင်း အကျင့်မဂ္ဂတို့ကို ထိုးထွင်းသိမြင်၍ အာသဝလေးပါးတို့၏ ကုန်ခန်းမှုကို ဖြစ်စေသော အာသဝက္ခယဉာဏ်ကိုမျက်မှောက်ပြုလေ၏။

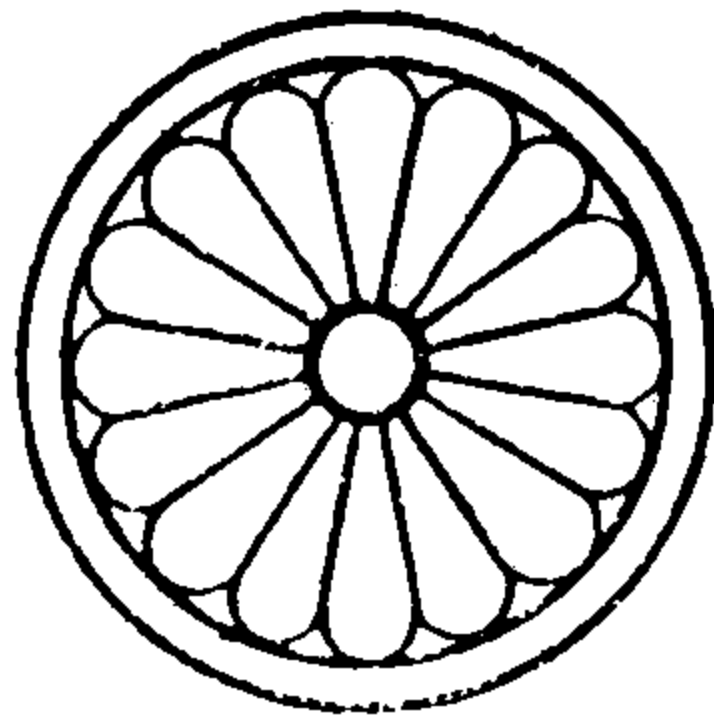
“ငါ့ရှင်တို့.... ဤသို့သိမြင်သော ရဟန်းအား “ကိုယ်သည်ပင်အသက်၊ အသက်သည်ပင်ကိုယ်” ဟူ၍၎င်း၊ “ကိုယ်နှင့်အသက်သည် တခြားစီ” ဟူ၍၎င်း ဆိုရန်သင့်လျော်ပါမည်လော”

“အရှင်ဂေါတမ.... ဤသို့သိမြင်သော ရဟန်းအား “ကိုယ်သည်ပင်အသက်၊ အသက်သည်ပင်ကိုယ်” ဟူ၍၎င်း၊ “ကိုယ်နှင့် အသက် သည်တခြားစီ” ဟူ၍၎င်း ဆိုရန်မသင့်လျော်ပါ”

“ငါ့ရှင်တို့.... ငါသည် ဤသို့ သိပြီးဖြစ်၏၊ ဤသို့မြင်ပြီးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် “ကိုယ်သည်ပင်အသက် အသက်သည်ပင်ကိုယ်” ဟူ၍၎င်း၊ ‘ကိုယ်နှင့်အသက်သည် တခြားစီ’ ဟူ၍၎င်းမဆိုပေ”

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဤသို့ဟောကြားတော်မူသောအခါ မုဏ္ဍိယပရိဗိုဇ်နှင့် ဇာလိယပရိဗိုဇ်တို့သည် တရားတော်ကို ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူကြလေ၏။

၈။ မဟာသီဟနာဒသုတ်

ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ ရဲရင့်သော စကားကို မြွက်ကြားခြင်း

ခြိုးခြံမှုကို ပယ်သလော

ဥရုညမြို့အနီး ကဏ္ဍကထလ မည်သော ဘေးမဲ့တော၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သီတင်းသုံးနေစဉ် အဝတ်မဝတ်သည့် ကဿပအမည်ရှိသော တက္ကတုန်းသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာထံချဉ်းကပ်၍ ဤသို့မေးလျှောက်လေသည်။

“အရှင်ဂေါတမ.... သင်သည် ခြိုးခြံသောအကျင့်အားလုံးကိုကဲ့ရဲ့၏၊ ခေါင်းပါးစွာအသက်မွေး၍ ခြိုးခြံစွာကျင့်သူအားလုံးကို တဖက်သတ် ပြက်ရယ်ပြု၏၊ ရှုတ်ချ၏ ဟု ကျွန်ုပ်ကြားဘူးပါသည်။ ထိုစကားသည် မှန်ပါသလော။”

“ကဿပ.... သင်ကြားဘူးသောစကားသည် လုံးဝမမှန်ပေ၊ ကဿပ ဤလောက၌ ခေါင်းပါးစွာအသက်မွေး၍ ခြိုးခြံစွာကျင့်သူများတွင် အချို့ မှာသေပြီး အပါယ်ငရဲသို့ကျရောက်၍ အချို့မှာမူ သေပြီး နတ်ပြည်သို့ရောက်သွားကြသည်ကို ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ဖြင့် ငါသိမြင်၏။ ထို့ပြင်ဆင်းရဲနည်းစွာနေ၍ ခြိုးခြံစွာ ကျင့်သူများတွင်လည်း အချို့မှာသေပြီး ငရဲသို့ကျရောက်၍ အချို့မှာမူ သေပြီး နတ်ပြည်သို့ ရောက်သွားကြသည်ကို ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ဖြင့် ငါသိမြင်၏။ ကဿပ ယင်းသို့သိမြင်သောငါသည် ခြိုးခြံသောအကျင့်အားလုံးကို အဘယ်ကြောင့် ကဲ့ရဲ့အံ့နည်း။ ခေါင်းပါးစွာ အသက်မွေး၍ ခြိုးခြံစွာ ကျင့်သူအားလုံးကို အဘယ်ကြောင့် ရှုတ်ချပါအံ့နည်း။”

နှိုင်းယှဉ်၍ စိစစ်သော်

“ကဿပ.... ဤလောက၌ သိမ်မွေ့သော ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံ၍ တပါးသူ၏ အယူဝါဒများကို ချေဖျက်နိုင်စွမ်းရှိသော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့သည်

ရှိကြကုန်၏။ ထိုရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့အယူဝါဒနှင့် ငါ၏အယူဝါဒသည် အချို့ နေရာ၌တူညီသော်လည်း အချို့နေရာ၌ကားမတူညီပေ။ ထိုသူတို့က ကောင်း ၏ဟုဆိုသကဲ့သို့ ငါကလည်း ကောင်း၏ဟုပင် ဆိုသည့်အရာများရှိ၏။ တဖန် ထိုသူတို့က ကောင်း၏ဟု ဆိုသော်လည်း ငါက မကောင်းဟုဆိုသော အရာ များလည်းရှိ၏”

“ကဿပ.... ယင်းသို့ တူညီသောအရာ၊ မတူညီသောအရာ နှစ်မျိုးတွင် မတူညီသောအရာကို ထားဘိဦး၊ တူညီသောအရာ၌ပင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်လုံးက မကောင်းဟုဆိုသောအရာကို ငါနှင့် ငါတပည့်များကသာ အကြွင်းမဲ့ ပယ်၍ ကျင့်ကြံပြီး တပါးသော ဂိုဏ်းဆရာများနှင့် ထိုဂိုဏ်းဆရာတို့၏ တပည့်များ ကမူ အနည်းငယ်သာပယ်၍ ကျင့်ကြံကြောင်း စိစစ်တွေ့ရှိရမည်ဖြစ်၏။ ထို့အ တူပင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်လုံးက ကောင်း၏ဟုဆိုသော အရာကိုလည်း ငါနှင့် ငါ တပည့်များကသာ အကြွင်းမဲ့ ဆောက်တည်၍ ကျင့်ကြံပြီး တပါးသောဂိုဏ်း ဆရာများနှင့် ထိုဂိုဏ်းဆရာတို့၏ တပည့်များကမူ အနည်းငယ်သာ ဆောက် တည်၍ ကျင့်ကြံကြောင်း စိစစ်တွေ့ရှိရမည်ဖြစ်၏။ ကဿပ ဖြောင့်မှန်သော အမြင်၊ ဖြောင့်မှန်သော ကြံစည်ခြင်း စသည့် အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အရိယမဂ်ကို ကျင့်ကြံသူသည် ငါ၏စကား မှန်ကန်ကြောင်းကို သိမြင်ပေ လိမ့်မည်။”

ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့၏ အလုပ်များ

“အရှင်ဂေါတမ.... ထိုရဟန်းပုဏ္ဏားတို့က သမဏအလုပ်ဟူ၍၎င်း၊ ဗြဟ္မ ဏ အလုပ်ဟူ၍၎င်း ဆိုသည့် ခြိုးခြံသောအကျင့်ကို အားထုတ်မှုတို့သည်လည်း ရှိပါကုန်သေး၏။ ထိုအားထုတ်မှုများမှာ အဝတ်မဝတ်ဘဲနေခြင်း၊ လွတ်လပ် စွာ ကျင့်ခြင်း၊ လက်ဖြင့် မစင်ကိုသုတ်ခြင်း၊ လာပါလော ရပ်ပါလောဟူ၍ ဆိုသူ၏ ဆွမ်းကိုမခံခြင်း၊ မိမိအားရည်စူး၍ မစီမံချက်ပြုတ်သော ဆွမ်းကိုမခံ ခြင်း၊ ခုနစ်ရက်တကြိမ်၊ ဆယ့်ငါးရက်တကြိမ်သာ အစာစားခြင်း၊ ဟင်းရွက် စိမ်း၊ ပြောင်းဆန်၊ ကျိတ်သီးဆန်၊ တောသစ်မြစ်၊ သစ်သီး စသည်တို့ကိုသာ စား၍နေခြင်း၊ ပိုက်ဆံလျှော်အဝတ်၊ သူသေကောင်မှအဝတ်၊ ပံသုက္ကအဝတ် စသည်တို့ကိုသာ ဝတ်ဆင်ခြင်း၊ ဆူးအခင်းပေါ်၌အိပ်ခြင်း၊ နံပါးတဖက်ဖြင့် အိပ်ခြင်း၊ ရေမသောက်ဘဲနေခြင်း၊ တနေ့သုံးကြိမ် ရေစိမ်ခြင်း စသည် ချို့ဖွစ် ပါသည်။”

“ကဿပ... အဝတ်မဝတ်ဘဲနေခြင်း၊ ရက်ခြား၍ အစာစားခြင်း၊ ပိုက်ဆံလျှော် အဝတ်ကိုသာ ဝတ်ဆင်ခြင်းစသော အကျင့်များကို ကျင့်ကြံအားထုတ်နေစေကာမူ သီလ၏ပြည့်စုံခြင်း၊ သမာဓိ၏ပြည့်စုံခြင်း၊ ပညာ၏ပြည့်စုံခြင်းကို မပွားများရသေးပါ။ သမဏအလုပ်၊ ဗြာဟ္မဏအလုပ်မှ ဝေးသည်သာဖြစ်၏။ ကဿပ အကြင်ရဟန်းသည် ရန်လိုခြင်းကင်း၍ ငြိငြင်ခြင်းမရှိသော မေတ္တာစိတ်ကို ပွားများ၏။ အာသဝတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် အာသဝကင်းစင်၍ လွတ်မြောက်သောစိတ်နှင့် လွတ်မြောက်သော ပညာကို ယခုဘဝ၌ပင် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင်မျက်မှောက်ပြုလျက် ရောက်၍နေ၏။ ဤရဟန်းကိုသာ သမဏဟူ၍၎င်း၊ ဗြာဟ္မဏဟူ၍၎င်း ဆိုအပ်ပေ၏။”

ခဲယဉ်းသောအလုပ်

“အရှင်ဂေါတမ... သမဏ အလုပ်သည် ခဲယဉ်းလှပါ၏။ ဗြာဟ္မဏအလုပ်သည် ခဲယဉ်းလှပါ၏။”

“ကဿပ.... သမဏအလုပ်သည် ခဲယဉ်းလှ၏။ ဗြာဟ္မဏ အလုပ်သည် ခဲယဉ်းလှ၏ဟူသော ဤစကားသည် လောက၌ ဆိုရိုးတံသွာပင်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အဝတ်မဝတ်ဘဲနေခြင်း၊ ရက်ခြား၍ အစာစားခြင်း၊ ပိုက်ဆံလျှော် အဝတ်ကိုသာ ဝတ်ဆင်ခြင်းစသော ဒ. ကျင့်မျှဖြင့်ကား ထိုကဲ့သို့ဆိုရန်မသင့်ပေ။ ထိုကဲ့သို့သော အကျင့်များကို အယုတ်ဆုံးအားဖြင့် အိုးရွက်ကျွန်မသည်ပင် ကျင့်ရန်စွမ်းနိုင်၏။ ကဿပ အကြင်ရဟန်းသည် ရန်လိုခြင်းကင်း၍ ငြိငြင်ခြင်းမရှိသော မေတ္တာစိတ်ကို ပွားများ၏။ အာသဝတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် အာသဝကင်းစင်၍ လွတ်မြောက်သော စိတ်နှင့် လွတ်မြောက်သော ပညာကို ယခုဘဝ၌ပင် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်ပြုလျက် ရောက်၍နေ၏။ ဤရဟန်းကိုသာ သမဏဟူ၍၎င်း၊ ဗြာဟ္မဏဟူ၍၎င်း ဆိုအပ်ပေ၏။”

သိနိုင်ခဲသောအလုပ်

“အရှင်ဂေါတမ... သမဏ ဟူသည်ကို သိနိုင်ခဲလှပါ၏။ ဗြာဟ္မဏဟူသည်ကို သိနိုင်ခဲလှပါ၏။”

“ကဿပ အဝတ်မဝတ်ဘဲနေခြင်း၊ ရက်ခြား၍ အစာစားခြင်း၊ ပိုက်ဆံလျှော် အဝတ်ကိုသာ ဝတ်ဆင်ခြင်းစသော အကျင့်မျှဖြင့် သမဏကိုသိနိုင်

ခဲ၏။ ပြာဟွဏကို သိနိုင်ခဲ၏ဟူ၍ ဆိုရန်မသင့်။ ထိုကဲ့သို့ ကျင့်ကြံသူများကို အယုတ်ဆိုးအားဖြင့် အိုးရွက်ကျန်မသည်ပင် သိစွမ်းနိုင်ပေ၏။ ကဿပ အကြင် ရဟန်းသည် ရန်လိုခြင်းကင်း၍ ငြိမြင့်ခြင်းမရှိသော မေတ္တာစိတ်ကိုပွားများ ၏။ အာသဝတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် အာသဝကင်းစင်၍ လွတ်မြောက်သော စိတ်နှင့် လွတ်မြောက်သောပညာကို ယခုဘဝ၌ပင် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုလျက် ရောက်ရှိနေ၏။ ဤရဟန်းကိုသာ သမဏဟူ၍၎င်း၊ ပြာဟွဏဟူ၍၎င်း ဆိုအပ်ပေ၏။”

သီလ သမာဓိ ပညာနှင့် ပြည့်စုံခြင်း

“အရှင်ဂေါတမ... သီလ၏ပြည့်စုံခြင်း၊ သမာဓိ၏ပြည့်စုံခြင်း၊ ပညာ၏ ပြည့်စုံခြင်းဟူသည် အဘယ်ပါနည်း။”

“ကဿပ... ဤလောက၌ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို မဖောက်မပြန် မှန်ကန်စွာ သိမြင်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ပွင့်တော်မူ၍ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တရားကို ကြားနာသော အမျိုးကောင်းသားသည် လူ့ဘောင်မှထွက်ခွာ၍ ရဟန်းပြု၏။ ထိုရဟန်းသည် ကောင်းသော အသက်မွေးခြင်း၊ ဣန္ဒြေတို့ကို စောင့်ထိန်းခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံလျက် သူ့အသက်ကိုသတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာကိုခိုးခြင်းစသော မကောင်းမှုတို့မှ ရှောင်ကြဉ်၏။ လူတို့က သဒ္ဓါတရားဖြင့် လှူဒါန်းသည့် ဆွမ်းကို သုံးဆောင်ပြီး မျိုးစေ့သစ်ပင်တို့ကို ဖျက်ဆီးခြင်း၊ ဆွမ်းအဝတ်အထည်စသော ပစ္စည်းများကို သိုမှီးခြင်း၊ ကခြင်း ဆိုခြင်း တီးမှုတ်ခြင်းများကို ကြည့်ရှုနားထောင်ခြင်း စသည့် ရဟန်းတို့နှင့် မလျော်သော အမှုအကျင့်တို့မှလည်း ရှောင်ကြဉ်၏။ ရဟန်းတို့၏ အလုပ်နှင့် ဖိလာဖြစ်သည့် ဗေဒင်၊ ဆေးဝါး၊ မန္တယားစသော အတတ်ပညာတို့ဖြင့် အသက်မွေးခြင်းများ မှလည်း ရှောင်ကြဉ်၏။ ဤသို့ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း များသည် သီလ၏ပြည့်စုံခြင်း ဖြစ်၏။ ရန်သူတို့ကို အောင်နိုင်ပြီးသော ပြည့်ရှင်မင်းသည် တစုံတခုသော ဘေးအန္တရာယ်နှင့်မျှ မတွေ့ကြုံရသကဲ့သို့ ဆိုခဲ့ပြီးသော သီလတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည်လည်း ဘေးအန္တရာယ်ကို မမြင်မတွေ့ရသည်ဖြစ်၍ အပြစ်ကင်းသော ချမ်းသာသူကို ခံစား၍နေရ၏။

ထိုသို့ သီလနှင့်ပြည့်စုံ၍ သတိသမ္ပဇ်နှင့်လည်း အမြဲယှဉ်သော ရဟန်းသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ချဉ်းကပ်၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ရှေ့ရှု သတိကို ဖြစ်စေလတ်သော် သူ၏ စိတ်သည် အတိဇ္ဈာ ဗျာပါဒကင်းစင်၍ ထိနမိဒ္ဓစသော နိဝ

ရုဏ်တို့မှလည်း ကင်းကွာသော စျာန်အဆင့်ဆင့်သို့ ဆိုက်ရောက်လေ၏။ ဤသို့ စျာန်အဆင့်ဆင့်ကို ရရှိခြင်းသည် သမာဓိ၏ ပြည့်စုံခြင်းဖြစ်၏။

ဤသို့ စျာန်အဆင့်ဆင့်ကို ရရှိ၍ တည်ကြည်သော စိတ်ရှိသောရဟန်းသည် ဖြူစင်နူးညံ့ တည်တံ့ကြံ့ခိုင်သော စိတ်ကို မိမိအလိုရှိရာသို့ ရှေ့ရှုညွတ်စေလတ်သည်ရှိသော် ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးကို ခွဲခြားသိမြင်သော ဝိပဿနာဉာဏ်၊ တန်ခိုးဣဒ္ဓိအမျိုးမျိုးကို ပြီးမြောက်စေနိုင်သော အဘိဉာဏ်တို့နှင့်တကွ နောက်ဆုံးပယ် အာသဝတို့ကို ကုန်ခန်းစေသော အာသဝက္ခယ ဉာဏ်တိုင်အောင် ပေါက်ရောက်သိမြင်လေ၏။ ဤဆိုခဲ့ပြီးသော အဘိဉာဏ်တို့ကို ပေါက်ရောက်သိမြင်ခြင်းသည် ပညာ၏ ပြည့်စုံခြင်းပေတည်း။

ကဿပ၊ ဤဆိုခဲ့ပြီးသော သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့၏ ပြည့်စုံခြင်းထက် သာလွန်မှုန်မြတ်သော ပြည့်စုံခြင်းကား မရှိတော့ပေ။”

ရဲရင့်သောစကားကို မြှက်ဆိုခြင်း

“ကဿပ.... သီလ၏ဂုဏ်ကျေးဇူး၊ အားထုတ်လုံ့လဖြင့် မကောင်းမှုကို ပယ်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး၊ ပညာ၏ဂုဏ်ကျေးဇူး၊ ကိလေသာတို့မှ လွတ်မြောက်မှု၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးကျူးပြောဆိုသော ရဟန်း ပုဏ္ဏား တို့တွင် ထို သီလစသော အရာတို့၌ ငါ့ထက်သာလွန်သူကို မဆိုထားဘိ၊ ငါနှင့်တူမျှသူကို မမြင်ချေ။ လွန်မြတ်သော သီလ၊ လွန်မြတ်သော အားထုတ်လုံ့လဖြင့် မကောင်းမှုကိုပယ်ခြင်း၊ လွန်မြတ်သော ပညာ၊ လွန်မြတ်သော ကိလေသာတို့မှ လွတ်မြောက်ခြင်းတို့၌ ငါသည်သာ အသာလွန်ဆုံး ဖြစ်ပေ၏”

“ကဿပ.... တပါးသော အယူ ရှိသော တိတ္ထိပရိဗိုဇ်တို့သည် ‘ရဟန်းဂေါတမသည် ရဲရင့်သော စကားကို မြှက်ဆို၏။ သို့သော်လည်း ထိုစကားကို ဆိတ်ကွယ်ရာ၌သာ မြှက်ဆို၏။ ပရိသတ်အလယ်၌ မမြှက်ဆို’ဟူ၍ ဆိုကြဖွယ်ရာ ရှိ၏။ ကဿပ.... ထိုပရိဗိုဇ်တို့ကို ‘ဤသို့ မဆိုကြပါလင့်’ဟု တားမြစ်အပ်၏။ ထို့နောက် ဤသို့လည်း ဖြေရှင်းပြောဆိုအပ်၏”

“ငါ့ရှင်တို့ ... ရဟန်းဂေါတမသည် ရဲရင့်သော စကားကိုလည်း မြှက်ဆို၏။ ပရိသတ်အလယ်၌လည်း မြှက်ဆို၏။ မကြောက်မရွံ့လည်း မြှက်ဆို၏။ ရဟန်းဂေါတမကို ပြဿနာလည်း မေးကြကုန်၏။ ရဟန်းဂေါတမကလည်း ထိုပြဿနာတို့ကို ဖြေကြား၏။ ပြဿနာဖြေခြင်းဖြင့် မေးသူတို့၏စိတ်ကိုလည်း နှစ်သက်စေ၏။ ပြဿနာမေးသူတို့သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ စကားကို နာကြား

ထိုက်၏ ဟူ၍လည်း မှတ်ယူကြကုန်၏။ ထိုစကားကိုနာကြားရ၍ ကြည်ညိုလည်း ကြည်ညိုကြကုန်၏။ ကြည်ညိုသူတို့ ပြုသင့်သည့်ပူဇော်မှုကိုလည်း ပြုကြကုန်၏။ ရဟန်းဂေါတမ ဟောကြားသည့်အတိုင်း ဖြစ်ရန်လည်း ကျင့်ကြကုန်၏။ ထိုသို့ ကျင့်သူတို့သည်လည်း ရဟန်းဂေါတမ၏ စိတ်ကို နှစ်ဆက်စေနိုင်ပါကုန်၏”

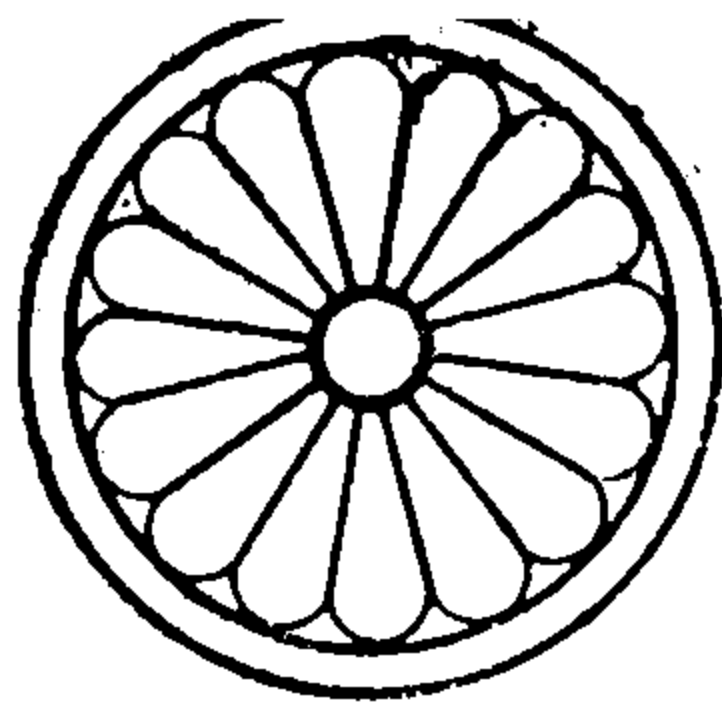
“ကဿပ.... အခါတပါး၌ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ ငါသီတင်း သုံးနေစဉ် ခြိုးခြံမှု အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်လေ့ရှိသော နိဂြောဓ ပရိဗိုဇ်သည် လွန်မြတ်သော အားထုတ်လုံ့လဖြင့် မကောင်းမှုကို ပယ်ခြင်း အရာ၌ ငါ့အား ပြဿနာ မေးဘူး၏။ ထိုပြဿနာကို ငါဖြေကြားသောအခါ နိဂြောဓ သည် အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့ပေသည်”

ကဿပတက္ကတုန်း ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း

ဤသို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဟောကြားတော်မူသောအခါ ကဿပတက္ကတုန်း သည် တရားတော်ကို အလွန်နှစ်သက်လှသဖြင့် ရတနာသုံးပါးအား ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သူ ဥပါသကာ အဖြစ် ခံယူရုံသာမက မိမိအား ရဟန်းပြုပေးရန်လည်း လျှောက်ထားတောင်းပန်လေ၏။ ဗုဒ္ဓက တပါးသော အယူရှိသည့် တိတ္ထိဖြစ် ဘူးသူအား ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်း ပြုလိုလျှင် လေးလပတ်လုံး အစမ်း ကျင့်သုံးမှုကို ပြုစေပြီး ကျေနပ်မှု ရှိမှသာ ရဟန်းပြုပေးကြောင်း၊ သို့သော် လည်း ဤအရာတွင် ဖုဂ္ဂိုလ်ချင်း ကွဲပြားခြားနားမှုကိုမူ သိရှိကြောင်း မိန့် ကြားတော်မူသည်။ ကဿပတက္ကတုန်းက ပိမိသည် လေးလ မဆိုထားဘိ လေးနှစ် အထိပင် ကျင့်နိုင်ပါကြောင်း လျှောက်ထားရာ ဗုဒ္ဓက သူ့အား ချက်ခြင်းပင် ရဟန်းပြုပေးတော်မူလိုက်သည်။

ရဟန်း အဖြစ်ကို ရပြီးသော အရှင်ကဿပသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ချဉ်း ကပ်၍ ထက်သန်ပြင်းပြသော လုံ့လဝီရိယဖြင့် ကုဋ္ဌာန်းတရားကို အားထုတ် ရာ မကြာမီ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်လေသည်။

၉။ ပေါဠပါဒသုတ်

ပေါဠပါဒ ပရိဗိုဇ်အား ဟောကြားသော တရား

ပရိဗိုဇ်တို့၏ ကျောင်းသင်ခန်းသို့

အခါတပါး၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။ ထိုအချိန်တွင် ပေါဠပါဒ မည်သော ပရိဗိုဇ်သည်လည်း ပရိဗိုဇ် သုံးရာတို့နှင့်အတူ ကေသာလက မည်သော ကျောင်းသင်ခန်း၌ နေထိုင်လျက်ရှိ၏။ တနေ့သ၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် သာဝတ္ထိမြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်ရန် ထွက်လာစဉ် အချိန်စောသေးသဖြင့် ပေါဠပါဒပရိဗိုဇ်နေထိုင်ရာ ကေသာလက မည်သော ကျောင်းသင်ခန်းသို့ ဝင်ရောက်တော်မူလေသည်။ ပေါဠပါဒပရိဗိုဇ်ကား ထိုအချိန်တွင် များစွာသောပရိဗိုဇ်ပရိသတ်နှင့်အတူ ရဟန်းတို့၏အလုပ်နှင့် ဖိလာဖြစ်သောစကားများကို ကျယ်လောင်စွာ ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။ ယင်းသို့ ပြောဆိုနေစဉ် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ကြွလာသည်ကို မြင်သော် မိမိ၏ ပရိသတ်အား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာနေကြရန်သတိပေးပြီး ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား ခရီးဦးကြိုခြင်း ပြုလေသည်။

သညာ ပြဿနာ

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ခင်းထားအပ်သော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူပြီး “ပေါဠပါဒ ... ယခု သင်တို့သည် မည်သို့သော စကားကို ပြောဆိုနေကြသနည်း” ဟု မေးမြန်းတော်မူသည်။ ပေါဠပါဒက “အရှင်ဘုရား.... ကျွန်ုပ်တို့ပြောဆိုနေကြသည့် စကားမှာ ကြားရခဲသောစကား မဟုတ်၍ ရှိပါစေ။ ပြဿနာတရပ်ကိုသာ မေးလျှောက်ပါရစေ” ဟု ဆိုပြီး အောက်ပါ ပြဿနာကို မေးလျှောက်လေသည်။

“အရှင်ဘုရား.... ယခင်ယခင်နေ့များက အလှူဝါဒ အပျိုးမျိုးရှိသော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဆွေးနွေးပွဲ၌ ‘သညာ၏ချုပ်ခြင်းသည် မည်သို့ဖြစ်သနည်း’

ဟူ၍ သညာချုပ်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသော စကားတရပ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါသည်။ အချို့သော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့က ‘သညာသည် အကြောင်းမရှိဘဲ ဖြစ်ပေါ်ပြီး အကြောင်း မရှိဘဲပင် ချုပ်သည်’ ဟု ဆိုကြ ပါသည်။ အချို့ကလည်း ‘သညာသည် အတ္တပင်ဖြစ်၍ ကပ်တုံ့ခွာတုံ့ပြုသည်’ ဟု ဆိုကြပါသည်။ အချို့ကမူ ‘သညာသည် တန်ခိုးကြီးသော ရဟန်းပုဏ္ဏားများနှင့် နတ်တို့၏အစွမ်းအားဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာသို့ ဝင်ခြင်း ထွက်ခြင်း ပြုသည်’ ဟု ဆိုကြပါသည်။ အရှင်ဘုရား... မြတ်စွာဘုရားသည် သညာချုပ်ခြင်း၌ ကျွမ်းကျင်တော် မူပါ၏။ သညာချုပ်ခြင်းသည် အဘယ်သို့ ဖြစ်ပါသနည်း”

သညာသည် အကြောင်းရှိ၍သာ ဖြစ်ပုံ၊ ချုပ်ပုံ၊

ပေါဠပါဒ “သတ္တဝါတို့၏ သညာသည် အကြောင်းမရှိဘဲ ဖြစ်၏ ချုပ်၏” ဟု ဆိုသောစကားသည် မှားယွင်း၏။ စင်စစ်သတ္တဝါတို့၏ သညာသည် အကြောင်းရှိ၍သာ ဖြစ်လည်းဖြစ်၏။ ချုပ်လည်းချုပ်၏။ အချို့သညာသည် အကျင့်သိက္ခာကြောင့်ဖြစ်၏။ အချို့သညာသည် အကျင့်သိက္ခာကြောင့် ချုပ်၏။

“ပေါဠပါဒ.... အကျင့်သိက္ခာဟူသည် အဘယ်နည်းသို့သော် ဤလောက၌ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို မဖောက်ဖျက်မပြန်မှန်ကန်စွာ သိမြင်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ပွင့်တော်မူလာ၍ ထိုမြတ်စွာဘုရားဟောကြားသည့် ကရားကို ကြားနာရသော အမျိုးကောင်းသားတယောက်သည် ရဟန်းဘောင်သို့ဝင်ကာ သီလကိုစောင့်ထိန်း၏။ အယုတ် အလတ် အမြတ်အားဖြင့် သုံးပါးသောသီလတို့နှင့်တကွ ဣန္ဒြေခြောက်ပါးကို လုံခြုံအောင် ထိမ်းသိမ်း စောင့်ရှောက်သော ထိုရဟန်းသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ကပ္ပဌာန်းသို့ရှေ့ရှု သတိကို ဖြစ်စေလျက် နေထိုင်လတ်သည်ရှိသော် နိဝရဏ ငါးပါးတို့သည် ကင်း ကွာကုန်၏။ မိမိ၌ နိဝရဏ ငါးပါးကင်းကွာပြီးဖြစ်သည်ကို ကောင်းစွာသိမြင်သော ရဟန်းအား ဝမ်းမြောက်ခြင်း သောမနဿ သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ဝမ်းမြောက်သောရဟန်းအား နှစ်သိမ့်ခြင်း ပီတိ သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ နှစ်သိမ့်သောစိတ်ရှိသောရဟန်း၏ ကိုယ်သည်ငြိမ်း၏။ ငြိမ်းသောကိုယ်ရှိသော ရဟန်းသည် ချမ်းသာကိုခံစားရ၏။ ချမ်းသာသော စိတ်ရှိသော ရဟန်း၏ စိတ်သည် တည်ကြည်၏။

ထိုရဟန်းသည် ကာမဂုဏ်တို့မှရှင်း၊ အကုသိုလ်တို့မှရှင်း ကင်းဆိတ်၍ ကြံစည်ခြင်းဝိတက် သုံးသပ်ဆင်ခြင်ခြင်း ဝိစာရတို့နှင့်တကွဖြစ်သော နိဝရဏ

တို့မူကင်းဆိတ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည့်နှစ်သိမ့်ခြင်းပီတိ၊ ချမ်းသာခြင်းသုခရှိသော ပဌပဈာန်သို့ရောက်၍နေ၏။ ထိုရဟန်းအား စျာန်မရမီ ရှေ့အဘို့၌ဖြစ်သော ကာမသညာသည်ချုပ်၏။ သိမ်မွေ့သော သညာသည်ဖြစ်၏။ ဤသို့လျှင်အချို့ သညာသည် အကျင့်သိက္ခာကြောင့် ဖြစ်ပေါ်၍ အချို့သညာသည် အကျင့် သိက္ခာကြောင့်ချုပ်၏။ ဤသည်မှာလည်းအကျင့်သိက္ခာပင်ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် ဝိတက်ဝိစာရငြိမ်းခြင်းကြောင့် မိမိသန္တာန်၌ စိတ်ကို ကြည်လင်စေတတ်သည့် သမာဓိကို ဖြစ်စေတတ်သော ဝိတက်ဝိစာရ မရှိတော့ဘဲ သမာဓိကြောင့် ဖြစ်သည့် ပီတိသုခသော ရှိတော့သော ဒုတိယဈာန်သို့ရောက်၍ နေ၏။ ထိုရဟန်းအား ဒုတိယဈာန် မရမီ ရှေ့အဘို့၌ ဖြစ်သော နိဝရဏကင်း ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည့် ပီတိသုခရှိသော သညာသည်ချုပ်၏။ သမာဓိကြောင့်ဖြစ် သည့် ပီတိသုခရှိသော သညာသည်ဖြစ်၏။ ဤသို့လည်းအချို့ သညာသည်အကျင့် သိက္ခာကြောင့် ဖြစ်ပေါ်၍ အချို့သညာသည်အကျင့်သိက္ခာကြောင့်ချုပ်၏။

တဖန်ထိုရဟန်းသည် နှစ်သိမ့်ခြင်းပီတိကို တတ်မက်ခြင်းမရှိဘဲ သတိ သမ္ပဇ်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ လျစ်လျူရှုလျှက်နေ၏။ ‘ချမ်းသာသုခကိုလည်း ကိုယ်ဖြင့်ခံစား၏။ လျစ်လျူရှုသူ၊ သတိရှိသူ၊ ချမ်းသာစွာ နေလေ့ရှိသူ ဟူ၍ အရိယာတို့ ချီးကျူးပြောဆိုအပ်သည့် တတိယဈာန်သို့ ရောက်၍နေ၏။ ထို ရဟန်းအား တတိယဈာန်မရမီ ရှေ့အဘို့၌ဖြစ်သော သမာဓိကြောင့်ဖြစ်သည့် ပီတိသုခရှိသော သညာသည်ချုပ်၏။ လျစ်လျူရှုခြင်းဥပေက္ခာ၊ ချမ်းသာခြင်း သုခရှိသော သညာသည်ဖြစ်ပေါ်၏။ ဤသို့လည်းအချို့ သညာသည် အကျင့် သိက္ခာကြောင့်ဖြစ်ပေါ်၍ အချို့သညာသည်အကျင့်သိက္ခာကြောင့်ချုပ်၏။

တဖန် ထိုရဟန်းသည် ချမ်းသာဆင်းရဲကို ပယ်ခြင်းကြောင့်၎င်း၊ ရှေးဦး ကပင် ဝမ်းမြောက်ခြင်းနှလုံး မသာယာခြင်းတို့၏ ချုပ်ပြီးဖြစ်ခြင်းကြောင့်၎င်း ဆင်းရဲချမ်းသာမရှိတော့ဘဲ လျစ်လျူရှုမှုဥပေက္ခာကြောင့်ဖြစ်သည့် သတိ၏စင် ကြယ်ခြင်းရှိသော စတုတ္ထဈာန်သို့ရောက်၍နေ၏။ ထိုရဟန်းအား စတုတ္ထဈာန် မရမီ ရှေ့အဘို့၌ဖြစ်သော လျစ်လျူရှုခြင်းဥပေက္ခာ၊ ချမ်းသာခြင်းသုခရှိသော သညာသည်ချုပ်၏။ ဆင်းရဲချမ်းသာ မရှိသော သိမ်မွေ့သော သညာသည်ဖြစ် ပေါ်၏။ ဤသို့လည်းအချို့ သညာသည် အကျင့်သိက္ခာကြောင့် ဖြစ်ပေါ်၍ အချို့သညာသည်အကျင့်သိက္ခာကြောင့်ချုပ်၏။

ထို့နောက်တဖန် ရှာသညာတို့ကိုလွန်မြောက်၍ ပရိသသညာတို့ လုံးဝ ချုပ်သည့်ပြင် နာနတ္တသညာတို့ကိုလည်း နှလုံးမသွင်းမူ၍ “ကောင်းကင်သည်

အဆုံးမရှိ” ဟူ၍ နှလုံးသွင်းလျက် အာကာသာနဉ္စာယတနဈာန်သို့ ရောက်၍ နေသော ရဟန်းအား ထိုဈာန်မရမီ ရှေးအဘို့၌ ဖြစ်သော သညာသည်ချုပ်၍ ထိုဈာန်နှင့်ယှဉ်သော သညာသည်ဖြစ်ပေါ်၏။

အာကာသာနဉ္စာယတနဈာန်ကို လုံးဝလွန်မြောက်၍ “ဝိညာဉ်သည် အဆုံးမရှိ”ဟု နှလုံးသွင်းလျက် ဝိညာဉာဏဉ္စာယတနဈာန်သို့ ရောက်၍ နေသော ရဟန်းအားလည်း ထိုဈာန်မရမီ ရှေးအဘို့၌ ဖြစ်သော သညာသည် ချုပ်၍ ထိုဈာန်နှင့် ယှဉ်သော သညာသည် ဖြစ်ပေါ်၏။

ဝိညာဉာဏဉ္စာယတနဈာန်ကို လုံးဝလွန်မြောက်၍ “ဘာမျှမရှိ”ဟု နှလုံး သွင်းလျက် အာကိဉ္စညာယတနဈာန်သို့ ရောက်၍နေသော ရဟန်းအားလည်း ထိုဈာန်မရမီ ရှေးအဘို့၌ဖြစ်သော သညာသည် ချုပ်၍ ထိုဈာန်နှင့်ယှဉ်သော သညာသည် ဖြစ်ပေါ်၏။ ဤသို့လည်း အချို့ သညာသည် အကျင့်သိက္ခာ ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်၍ အချို့ သညာသည် အကျင့်သိက္ခာကြောင့် ချုပ်၏။ ဤ သည်မှာလည်း အကျင့်သိက္ခာပင် ဖြစ်ပေ၏။

ပထမဈာန်သညာမှစ၍ အစဉ်အတိုင်း တိုးတက်ကာ အာကိဉ္စညာယ တနဈာန်သညာသို့ ရောက်၍နေသော ရဟန်းသည် စေ့ဆော်အားထုတ်ခြင်း မပြုလတ်သည်ရှိသော် ထိုဈာန်နှင့်ယှဉ်သောသညာတို့သည် ချုပ်ကုန်၏။ ကြမ်း တမ်းထင်ရှားသော အခြား သညာတို့သည်လည်း မဖြစ်ပေါ်ကုန်။ ထိုရဟန်း သည် သညာဝေဒနာချုပ်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ဤသို့လျှင် အသိနှင့်ယှဉ်လျက် အစဉ်အတိုင်း သညာချုပ်ရာ သမာပတ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာပေ၏။

အမြတ်ဆုံး သညာ

ဤသို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက သညာချုပ်ရာ သမာပတ်၏ ဖြစ်ပေါ်လာပုံကို ဟောကြားသောအခါ ပေါဋ္ဌပါဒ မရိဗိုဇ်သည် သညာနှင့် ပတ်သက်သော အခြားပြဿနာတို့ကို ဆက်လက် မေးလျှောက်ပြန်၏။

“အရှင်ဘုရား.... မြတ်စွာဘုရားသည် အမြတ်ဆုံးသညာတပါးတည်း ကိုသာ ပညတ်ပါသလော၊ သို့မဟုတ် အမြတ်ဆုံးသညာ များစွာတို့ကိုလည်း ပညတ်ပါသလော”

“ပေါဋ္ဌပါဒ....ငါသည် အမြတ်ဆုံးသညာတပါးတည်းကိုလည်း ပညတ် ၏။ အမြတ်ဆုံးသညာ များစွာတို့ကိုလည်း ပညတ်၏။ ပေါဋ္ဌပါဒ.... အကြံ

အကြင်အခြင်းအရာဖြင့် ချုပ်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ထိုထို အခြင်းအရာဖြင့် ငါသည် အမြတ်ဆုံး သညာကို ပညတ်၏။ ပေါဋ္ဌပါဒ ... ဤသို့လျှင် ငါသည် အမြတ်ဆုံးသညာ တပါးတည်းကိုလည်း ပညတ်၏။ အမြတ်ဆုံးသညာများစွာ ကိုလည်း ပညတ်၏”

သညာနှင့်ပညာ

“အရှင်ဘုရား.... သညာသည် ရှေးဦးဖြစ်၍ ဥာဏ်သည်နောက်မှ ဖြစ်ပါသလော၊ သို့မဟုတ် ဥာဏ်သည် ရှေးဦးဖြစ်၍ သညာသည် နောက်မှဖြစ်ပါသလော။ သို့မဟုတ် သညာနှင့်ပညာတို့သည် မရှေးမနှောင်း ဖြစ်ပါကုန်သလော”

“ပေါဋ္ဌပါဒ.... သညာသည် ရှေးဦးဖြစ်ပေ၏။ ဥာဏ်သည်နောက်မှ ဖြစ်ပေ၏။ သညာ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းကြောင့် သာလျှင် ဥာဏ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာရ၏”

သညာသည် အတ္တလော

“အရှင်ဘုရား.... သညာသည် သတ္တဝါတို့၏ အတ္တလော၊ သို့မဟုတ် သညာတခြား အတ္တတခြားပါလော”

“ပေါဋ္ဌပါဒ.... သင်သည် အဘယ်သို့သောအတ္တကို ယုံကြည်သနည်း”

“အရှင်ဘုရား....ကျွန်ုပ်သည် မဟာဘုတ်လေးပါး အစုအဝေးဖြစ်သော၊ အစာအာဟာရ စားသောက်သော၊ ရုပ်ရှိ၍ ကြမ်းတမ်းထင်ရှားသော အတ္တကို ယုံကြည်ပါ၏”

“ပေါဋ္ဌပါဒ.... အတ္တသည် မဟာဘုတ်လေးပါး အစုအဝေးဖြစ်သော အစာအာဟာရစားသောက်သော၊ ရုပ်ရှိ၍ ကြမ်းတမ်းထင်ရှားသော အရာ ဖြစ်ခဲ့သော် သညာတခြား အတ္တတခြား ဖြစ်ရာ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ထို မဟာဘုတ်လေးပါးအစုအဝေးဖြစ်သော အတ္တသည် တည်မြဲနေသည်သာဖြစ်ပါလျက် ဤသတ္တဝါအား အခြားသညာတို့သည် ဖြစ်လည်းဖြစ်ပေါ်၍ ချုပ်လည်းချုပ်ကုန်သောကြောင့်ဖြစ်၏”

“အရှင်ဘုရား.... ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂါကြီးငယ်အားလုံးရှိ၍ ဣန္ဒြေ မချို့တဲ့သော စွဲနိမိတ်ဖြင့်ပြီးသည့် အတ္တကို ယုံကြည်ပါ၏”

“ပေါဋ္ဌပါဒ... အတ္တသည် အင်္ဂါကြီးငယ်အားလုံးရှိ၍ ဣန္ဒြေမချို့တဲ့သော စျားစိတ်ဖြင့်ပြီးသည့်အရာ ဖြစ်ခဲ့သော် သညာတခြား အတ္တတခြားပင် ဖြစ်ရာ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုစျားစိတ်ဖြင့်ပြီးသည့်အတ္တသည် တည်မြဲနေသည်သာဖြစ်ပါလျက် ဤသတ္တဝါအား အခြားသညာတို့သည် ဖြစ်လည်း ဖြစ်ပေါ်၍ ချုပ်လည်း ချုပ်ကုန်သောကြောင့် ဖြစ်၏”

“အရှင်ဘုရား... ကျွန်ုပ်သည် မှတ်မရှိသော သညာဖြင့်ပြီးသော အတ္တကို ယုံကြည်ပါ၏”

“ပေါဋ္ဌပါဒ... အတ္တသည် ရုပ်မရှိသော သညာဖြင့် ပြီးသော အရာ ဖြစ်ခဲ့သော် သညာတခြား အတ္တတခြားပင် ဖြစ်ရာ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ထိုရုပ်မရှိသော သညာဖြင့်ပြီးသော အတ္တသည် တည်မြဲနေပါလျက် ဤသတ္တဝါအား အခြားသညာတို့သည် ဖြစ်လည်းဖြစ်ပေါ်၍ ချုပ်လည်း ချုပ်ကုန်သောကြောင့် ဖြစ်၏”

မဖြေသည့်မေးခွန်းများ

“အရှင်ဘုရား... သညာသည် သတ္တဝါ၏အတ္တဖြစ်ကြောင်း၊ သို့မဟုတ် သညာတခြား အတ္တတခြားဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ် သိနိုင်ပါမည်လော”

“ပေါဋ္ဌပါဒ... အယူကွဲပြားသော သင်သည် ထိုအကြောင်းကို သိရန် မလွယ်ပေ”

“အရှင်ဘုရား... သို့ဖြစ်သော် လောကသည် မြဲပါသလော၊ လောကသည် မြဲ၏ဟူသော ဤအယူသည်သာမှန်၍ တပါးသော အယူသည် မှားပါသလော”

“ပေါဋ္ဌပါဒ... လောကသည် မြဲ၏ ဟူသော ဤအယူသည်သာ မှန်၍ တပါးသောအယူသည် မှား၏ ဟူ၍ ငါမဖြေကြားပေ”

“လောကသည် မမြဲပါသလော၊ လောကသည် အဆုံးရှိပါသလော၊ လောကသည် အဆုံးမရှိပါသလော၊ ကိုယ်သည်ပင်အသက်၊ အသက်သည်ပင် ကိုယ် ဖြစ်ပါသလော။ ကိုယ်တခြား အသက်တခြားဖြစ်ပါသလော၊ သတ္တဝါသည် သေပြီးနောက်၌ ရှိပါသလော။ သတ္တဝါသည် သေပြီးနောက်၌ မရှိပါသလော။ သတ္တဝါသည် သေပြီးနောက်၌ရှိသည်လည်း ဟုတ်၊ မရှိသည်လည်း ဟုတ်ပါသလော။ သတ္တဝါသည် သေပြီးနောက်၌ ရှိသည်လည်း မဟုတ်၊ မရှိ

သည်လည်း မဟုတ်ပါသလောဟူသော” မေးခွန်းများကိုလည်း ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက အထက်ပါနည်းအတိုင်း “ငါ မဖြေကြား” ဟူ၍သာ ပြန်ကြားတော်မူသည်။

“အရှင်ဘုရား.... မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်ကြောင့် ထိုအရာများကို မဖြေကြားပါသနည်း”

“ပေါဠပါဒ... ထိုအရာများသည် အကျိုးစီးပွားနှင့်မစပ်၊ တရားနှင့် မစပ်၊ အကျင့်မြတ်၏ အစမျှပင် မကုတ်။ ငြီးငွေ့ရန်၊ တပ်မက်ခြင်း ကင်းရန် ဆင်းရဲချုပ်ငြိမ်းရန်၊ ကိလေသာ ငြိမ်းအေးရန်၊ ထူးသောဉာဏ်ဖြင့်သိရန်၊ သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်ရန်၊ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် အလို့ငှာ မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် ထိုအရာများကို ငါ မဖြေကြား ခြင်းဖြစ်၏”

“အရှင်ဘုရား ... မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဘယ် အရာ ကို ဖြေကြား ပါ သနည်း”

“ပေါဠပါဒ ... ဤကား ဆင်းရဲတည်း၊ ဤကား ဆင်းရဲဖြစ်ပေါ်ခြင်း ၏ အကြောင်းတည်း၊ ဤကား ဆင်းရဲချုပ်ရာတည်း၊ ဤကား ဆင်းရဲချုပ်ရာ သို့ ရောက်ကြောင်းအကျင့်တည်းဟု ငါ ဖြေကြား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအရာများသည် အကျိုးစီးပွားနှင့်မစပ်၏။ တရားနှင့် မစပ်၏။ အကျင့်မြတ်၏ အစဖြစ်၏။ ငြီးငွေ့ရန်၊ တပ်မက်ခြင်း ကင်းရန်၊ ဆင်းရဲချုပ်ငြိမ်းရန်၊ ကိလေ သာ ငြိမ်းအေးရန်၊ ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိမြင်ရန်၊ သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်ရန် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရန်အလို့ငှာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအရာများကို ငါ ဖြေကြားခြင်း ဖြစ်၏”

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဤသို့မိန့်ကြားသောအခါ ပေါဠပါဒပရိဗိုဇ်သည် ဗုဒ္ဓ၏ စကားကို ကျေနပ်နှစ်သက်စွာ ခံယူလေ၏။ ဗုဒ္ဓသည်လည်း ပရိဗိုဇ်တို့၏ ကျောင်းသခံမ်းမှ ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ထွက်ခွာသွားသောအခါ ပရိဗိုဇ်တို့သည် ပေါဠပါဒပရိ ဗိုဇ်အား ဝိုင်း၍ အပြစ်ဆိုကြကုန်၏။

“ငါ့ရှင် ပေါဠပါဒ... သင်သည် ရဟန်းဂေါတမ ပြောသမျှ စကားကို ‘ဟုတ်ပါသည်၊ မှန်ပါသည်’ ဟူ၍သာ ချီးကျူး ထောက်ခံခဲ့၏။ သို့ရာတွင် လောကသည် မြဲ မမြဲစသော အကြောင်းအရာများနှင့် ပတ်သက်၍မူ ဘာကိုမျှ တော်တော် ကျွန်ုပ်တို့ မသိကြရပါ။”

“အချင်းတို့...ထိုအကြောင်းအရာများနှင့် ပတ်သက်၍ ငါသည်လည်း ဘာကိုမျှ ကေန်ကေမသိရပေ။ သို့သော်လည်း ရဟန်းဂေါတမသည် ဟုတ် မှန်သော တရားသဘောကိုသာ ပြောဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့စကားကို ငါချီးကျူးထောက်ခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။”

နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရားကို ဟောကြားခြင်း

ထို့နောက် နှစ်ရက် သုံးရက် လွန်သောအခါ ပေါဠပါဒပရိဗိုဇ်သည် ဆင်ဆရာသား စိတ္တနှင့်အတူ မြတ်စွာဘုရားထံ ချဉ်းကပ်၍ ပရိဗိုဇ်တို့က မိမိ အား အပြစ်ဆိုကြပုံကို လျှောက်ထားလေ၏။ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ထိုပရိဗိုဇ် အား လုံးသည် ပညာမျက်စိ ကန်းသူများဖြစ်ကြကြောင်း မိန့်ကြား၍ အောက်ပါ အတိုင်း ဆက်လက်ဟောကြားတော်မူပြန်သည်။

“ပေါဠပါဒ... ငါသည် ကေန်နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ဖြစ်သော တရား တို့ကိုလည်း ဟောကြား၏။ ကေန်နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းမဟုတ်သော တရား တို့ကိုလည်း ဟောကြား၏။ လောကသည် ‘မြဲ၏၊ လောကသည် မမြဲ’ စသော အကြောင်းအရာတို့သည် ကေန်နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း မဟုတ်သော တရား များဖြစ်၏။ ‘ဤကား ဆင်းရဲတည်း၊ ဤကား ဆင်းရဲဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်း တည်း’ စသော အကြောင်းအရာတို့သည် ကေန်နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရား များဖြစ်ကုန်၏။”

အခြေအမြစ်မရှိသောစကား

“ပေါဠပါဒ... ငါသည် တခါက ‘အတ္တသည် စင်စစ်ချမ်းသာ၏၊သေပြီး နောက်၌ ပျက်စီးခြင်းမရှိ’ဟု အယူရှိသော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့ထံ ချဉ်းကပ်၍ ‘အရှင်တို့၊ သင်တို့သည် စင်စစ်ချမ်းသာသော လောကကိုမြင်၍ နေကုန်သ လော’ ဟူ၍မေးမြန်းခဲ့ရာ ထိုသူတို့က ‘သိမြင်၍မနေပါ’ဟူ၍ ဖြေကြားကြ၏။ ‘သို့ဖြစ်လျှင် သင်တို့လည်း တနေ့ဖြစ်စေ၊ တညဖြစ်စေ စင်စစ်ချမ်းသာသော အတ္တကို ကိုယ်တိုင်တွေ့သိ၍နေပါကုန်သလော’ဟူ၍ မေးသည့်အခါတွင်လည်း ‘ကိုယ်တိုင်တွေ့သိ၍ မနေပါကုန်’ဟု ဖြေကြားကြပြန်၏။ ‘စင်စစ်ချမ်းသာ သော လောကသို့ ရောက်နေသော နတ်တို့၏ ပြောသံ ဆိုသံကို သင်တို့ကြား ဘူးပါကုန်သလော’ဟူ၍ မေးပြန်ရာတွင်လည်း ‘မကြားဘူးပါ’ ဟူ၍သာ ဖြေကြားကြ၏။ ပေါဠပါဒ၊ ‘ဤနိုင်ငံ၌ အလှဆုံး မိန်းမပျိုကို ငါလိုချင်၏’

ဟု ပြောဆိုသော လုလင်ပျိုအား ‘ထိုမိန်းမပျို၏ နေရပ်၊ အမျိုးအမည်သည် တို့ကို သင်သိပါသလော’ဟု မေးသော် ‘ကျွန်ုပ် မသိပါ’ဟု ဖြေကြား သကဲ့သို့၎င်း။ ပြသဒ်ဆောင်သို့တက်ရန် လှေကားကြီးတစ်ခုကို ပြုလုပ်နေသူအား ‘သင့်လှေကား တပ်ဆင်မည့် ပြသဒ်ဆောင်သည် ဘယ်မှာရှိသနည်း၊ ဘယ်မျှ မြင့်သနည်း’ဟူ၍ မေးမြန်းသော် ‘မသိပါ’ ဟူ၍ ဖြေကြားသကဲ့သို့၎င်း။ ထို့အတူပင် ထိုရဟန်းပုဏ္ဏားတို့၏ စကားသည်လည်း အခြေအမြစ် မရှိသည်သာဖြစ်၏။”

အတ္တဘောကိုရခြင်းသုံးမျိုး

“ပေါဋ္ဌပါဒ.... အတ္တဘောကို ရခြင်းတို့သည် ကြမ်းတမ်းထင်ရှားသော အတ္တဘောကိုရခြင်း၊ ဈာန်စိတ်ဖြင့်ပြီးသော အတ္တဘောကိုရခြင်း၊ ရုပ်မရှိသော အတ္တဘောကိုရခြင်းဟူ၍ သုံးမျိုးရှိ၏။ ထိုသုံးမျိုးတို့တွင် ကြမ်းတမ်းထင်ရှားသော အတ္တဘောဟူသည် မဟာဘုတ်လေးပါး အစုအဝေးဖြစ်သော အစာအာဟာရ စားသောက်သော ရုပ်ရှိသော အတ္တဘောပင်ဖြစ်၏။ ဈာန်စိတ်ဖြင့်ပြီးသော အတ္တဘောဟူသည် အင်္ဂါကြီးငယ် အားလုံးရှိ ဣန္ဒြေမချို့ တဲ့သော ဈာန်စိတ်ဖြင့်ပြီး၍ ရုပ်ရှိသော အတ္တဘောဖြစ်၏။ ရုပ်မရှိသော အတ္တဘောဟူသည် ရုပ်မရှိဘဲ သညာဖြင့်ပြီးသော အတ္တဘောဖြစ်၏။”

အတ္တဘောကိုပယ်ရန် ဟောကြားခြင်း

“ပေါဋ္ဌပါဒ.... ထိုသုံးမျိုးသော အတ္တဘောကို ရခြင်းကိုပယ်ရန် ငါသည် တရားကိုဟော၏။ ငါဟောသည့်အတိုင်း ကျင့်သော် သင်တို့အား ညစ်ညူးစေတတ်သော တရားများကင်းစင်၍ ဖြူစင်စေတတ်သော တရားများ တိုးပွားလိမ့်မည်။ ပညာ၏ပြည့်စုံခြင်း၊ ပြန့်ပြောခြင်းကိုလည်း ယခုဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်ပြုလျက် ရောက်၍ နေရလိမ့်မည်။ ဝမ်းမြောက်ခြင်း ပါမောဇ္ဇ၊ နှစ်သိမ့်ခြင်း မီတိ၊ ငြိမ်းအေးခြင်း ပဿဒ္ဓိ၊ အောက်မေ့ခြင်း သတိ၊ ဆင်ခြင်ခြင်း သမ္ပဇဉ်၊ ချမ်းသာခြင်း သုခတို့သည်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မည်။”

“ပေါဋ္ဌပါဒ.... ‘ကြမ်းတမ်းထင်ရှားသော အတ္တဘောကိုရခြင်းဟူသည် အဘယ်နည်း။ ဈာန်စိတ်ဖြင့်ပြီးသော အတ္တဘောကို ရခြင်းဟူသည် အဘယ်နည်း။ ရုပ်မရှိသော အတ္တဘောကို ရခြင်းဟူသည် အဘယ်နည်း။’ ဟူ၍ သူ

တပါးတို့က မေးခဲ့သည်ရှိသော် ‘ထိုအတ္တဘောကို ရခြင်းတို့သည် ဤသည်၊ ဤသည်ပင်တည်း’ ဟူ၍ ငါဖြေကြားနိုင်ပေ၏။ ပေါဋ္ဌပါဒ၊ အဘယ်သို့နည်း၊ ယင်းသို့ဖြစ်သော် ငါ၏စကားသည် အခြေအမြစ်ရှိသော စကား မဟုတ်ပါလော။”

“အရှင်ဘုရား.... ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားသည် အခြေအမြစ်ရှိသော စကားပင်ဖြစ်ပါသည်။”

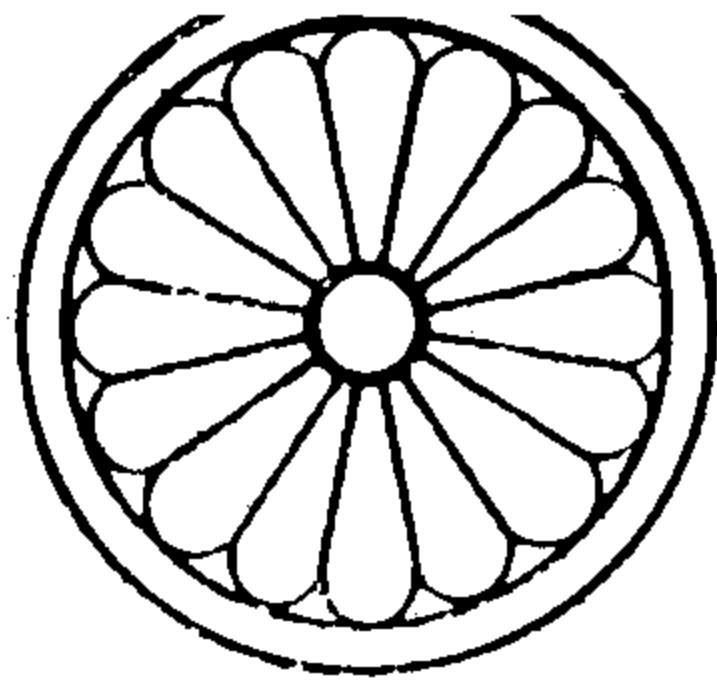
ထို့နောက် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ဆင်ဆရာသား စိတ္တ၏ လျှောက်ထားချက်အရ အတ္တဘောသုံးမျိုးနှင့် ပတ်သက်၍ ဆောက်ပါအတိုင်းထပ်မံဟောကြားတော်မူပြန်သည်။

“စိတ္တ... ကြမ်းတမ်းထင်ရှားသော အတ္တဘောကိုရသောအခါ ဈာန်စိတ်ဖြင့် ပြီးသော အတ္တဘောကိုရ၏ဟု မခေါ်ဆိုအပ်။ ရုပ်မရှိသော အတ္တဘောကို ရ၏ဟုလည်း မခေါ်ဆိုအပ်။ ထိုအခါ ကြမ်းတမ်း ထင်ရှားသော အတ္တဘောကိုရ၏ ဟူ၍သာ ခေါ်ဆိုအပ်၏။”

“စိတ္တ.... ဈာန်စိတ်ဖြင့်ပြီးသော အတ္တဘောကိုရသောအခါ ကြမ်းတမ်း ထင်ရှားသော အတ္တဘောကို ရ၏ဟုမခေါ်ဆိုအပ်။ ရုပ်မရှိသော အတ္တဘောကိုရ၏ဟုလည်း မခေါ်ဆိုအပ်။ ထိုအခါ ဈာန်စိတ်ဖြင့်ပြီးသော အတ္တဘောကိုရ၏ ဟူ၍သာ ခေါ်ဆိုအပ်၏။”

“စိတ္တ.... ရုပ်မရှိသော အတ္တဘောကို ရသောအခါ ကြမ်းတမ်း ထင်ရှားသော အတ္တဘောကို ရ၏ဟုမဆိုအပ်။ ဈာန်စိတ်ဖြင့်ပြီးသောအတ္တဘောကိုရ၏ဟုလည်း မခေါ်ဆိုအပ်။ ထိုအခါ ရုပ်မရှိသော အတ္တဘောကို ရ၏ဟူ၍သာ ခေါ်ဆိုအပ်၏။ ဥပမာအားဖြင့် နို့ရည်မှ နို့ဓိမ်း၊ နို့ဓိမ်းမှ ဆီဥ စာပြုဖြစ်ရာတွင် နို့ရည်ဖြစ်သောအခါ နို့ဓိမ်း ဆီဥ စသည်ဖြင့် မခေါ်အပ်။ နို့ဓိမ်းစာသည် ဖြစ်သောအခါတို့၌လည်း နို့ရည်၊ ဆီဥစသည်ဖြင့် မခေါ်အပ်သကဲ့သို့ပေတည်း။”

ဤသို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ ဟောကြားချက်ကို ကြားနာရသောအခါ ပေါဋ္ဌပါဒ ပေါ်ပေါ်သည် တရားတော်ကို လွန်စွာနှစ်သက်သဖြင့် ဗုဒ္ဓနှင့်တကွ ရတနာသုံးပါးအား အည်းကပ်သူ ဥပါသကတို့၏ အဖြစ်ကို ခံယူလေ၏။ ဆင်ဆရာသား စိတ္တကား ရဟန်းအဖြစ်ကို ခံယူ၍ တရားကို အားထုတ်ရာ မကြာမီ ရဟန္တာဖြစ်သွားလေ၏။

၁၀။ သုဘသုတ်

သုဘလုလင်အား ဟောကြားသောတရား

ရှင်အာနန္ဒာအား သုဘလုလင် ဖိတ်ကြားခြင်း

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီး၍ မကြာမြင့်လှသေးသော အချိန်၌ ရှင်အာနန္ဒာသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်း သုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါကိစ္စတစ်ခုဖြင့် သာဝတ္ထိပြည်သို့ခေတ္တဆိုက်ရောက်နေသော တောဒေယျပုဏ္ဏား၏သား သုဘလုလင်သည် တပည့်တယောက်ကိုစေလွှတ်၍ ရှင်အာနန္ဒာအား မိမိတည်းခိုရာအိမ်သို့ ကြွရောက်ရန်ဖိတ်ကြားစေသည်။ ယင်းသို့ဖိတ်ကြားချက်အရ ရှင်အာနန္ဒာသည် နောက် ဘနေ့ နံနက်တွင် သုဘလုလင်တည်းခိုရာအိမ်သို့ စေတကမည်သော နောက်ပါရဟန်းတပါးနှင့်အတူ ကြွရောက်သေ၏။ ထိုအခါ သုဘလုလင်သည် ရှင်အာနန္ဒာအား ဤသို့လျှောက်ထားလေသည်။

“အရှင်အာနန္ဒာ... အရှင်သည် အရှင်ဂေါတမ ထံပါး၌ ကာလကြာမြင့်စွာနေ၍ လုပ်ကျွေးပြုစုခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ လူအပေါင်းတို့အား အရှင်ဂေါတမ ဟောကြား ဆုံးမသည့် တရားများကို အရှင်အာနန္ဒာ သိတန်ရာပါသည်။ အရှင်ဂေါတမသည် လူအပေါင်းတို့အား မည်သည့် တရားများဖြင့် ဟောကြားဆုံးမတော်မူပါသနည်း”

“အချင်းလုလင်... မြတ်စွာဘုရားသည် သုံးပါးသောတရားအစုတို့ကို ချီးကျူးတော်မူလေ့ရှိ၏။ သုံးပါးသောတရားအစုတို့၌ လူအပေါင်းကို ဆောက်တည်သက်ဝင်စေတော်မူ၏။ ထိုသုံးပါးသောတရားအစုတို့ကား သီလအစု၊ သမာဓိအစု၊ ပညာအစု တို့ဖြစ်ပေသည်။”

သီလအစုကိုဟောကြားခြင်း

“အရှင်အာနန္ဒာ... ထိုသုံးပါးသောတရားအစုတို့တွင် အကြင် သီလအစုကို အရှင်ဂေါတမသည် ချီးကျူးလေ့ရှိ၏။ အကြင်သီလအစု၌ လူအ

ပေါင်းကို ဆောက်တည်သက်ဝင်စေ၏။ ထိုသီလအစုဟူသည် အဘယ်ပါနည်း”

“အချင်းလုလင်.... ဤလောက၌ ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်၍ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို မဖောက်မပြုနီ မှန်ကန်စွာသိမြင်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ပွင့်တော်မူ၍ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တရားကို ကြားနာရသော အမျိုးကောင်းသားသည် လူ့သောင်မှထွက်ခွါ၍ ရဟန်းပြု၏။ ထိုရဟန်းသည်ကောင်းသော အသက်မွေးခြင်းဣန္ဒြေ၊ တို့ကို ဖောင်ထိန်းခြင်းတို့နှင့်ပြည့်စုံလျက် သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်း စသော မကောင်းမှုတို့မှ ရှောင်ကြဉ်၏။ လူတို့ကသဒ္ဓါတရားဖြင့် လှူဒါန်းသည့် ဆွမ်းကိုသုံးဆောင်ပြီး မျိုးစေ့ သစ်ပင်တို့ကိုဖျက်သီးခြင်း၊ ဆွမ်းအဝတ်အထည်စသောပစ္စည်းများကိုသိုမှီးခြင်း၊ ကပွဲဆိုပွဲ တီးမှုတ်ပွဲများကိုကြည့်ရှု နားထောင်ခြင်း စသည့် ရဟန်းတို့နှင့် မလျော်သောအမှုအကျင့်တို့မှလည်း ရှောင်ကြဉ်၏။ ရဟန်းတို့၏အလုပ်နှင့် ဖီလာဖြစ်သည့် ဗေဒင် ဆေးဝါး မန္တရားစသောအတတ်ပညာတို့ဖြင့် အသက် မွေးခြင်း မှလည်းရှောင်ကြဉ်၏။ ဤသို့ရှောင်ကြဉ်ခြင်းများသည် မြတ်စွာဘုရားချီးကျူးတော်မူအပ်သော သီလအစုပင်ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ဤသာသနာတော်၌ ဤသီလအစုထက် သာလွန်သော ပြုဘွယ်ကိစ္စကားရှိသေးသည်သာဖြစ်၏။”

သမာဓိအစုကိုဟောကြားခြင်း

“အရှင်အာနန္ဒာ.... အကြင်သမာဓိအစုကို အရှင်ဂေါတမသည် ချီးကျူးလေ့ရှိ၏။ အကြင်သမာဓိအစု၌ လူအပေါင်းကို ဆောက်တည် သက်ဝင်စေ၏။ ထိုသမာဓိအစုဟူသည် အဘယ်ပါနည်း။”

“အချင်းလုလင်.... သီလနှင့်ပြည့်စုံ၍ သတိသမ္ပဇ်နှင့်လည်း အပြုယှဉ်သောရဟန်းသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ချဉ်းကပ်၍ ကပ္ပဋ္ဌာန်းသို့ရေ့ရှုသတိကို ဖြစ်စေလတ်သော် သူ၏စိတ်သည် အဘိဇ္ဈာဗျာပါဒကင်းစင်၍ ထိုနမိဒ္ဓစသော နိဝရဏတို့မှလည်း ကင်းကွာသော စျာန်အဆင့်ဆင့်သို့ ဆိုက်ရောက် လေ၏။ ဤသို့ စျာန်အဆင့်ဆင့်ကို ရရှိခြင်းသည် မြတ်စွာဘုရား ချီးကျူးတော်မူအပ်သော သမာဓိအစုပင်ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ဤသာသနာတော်၌ ဤသမာဓိအစုထက် သာလွန်သောပြုဘွယ်ကိစ္စကား ရှိသေးသည်သာဖြစ်၏။”

ပညာအစုကိုဟောကြားခြင်း

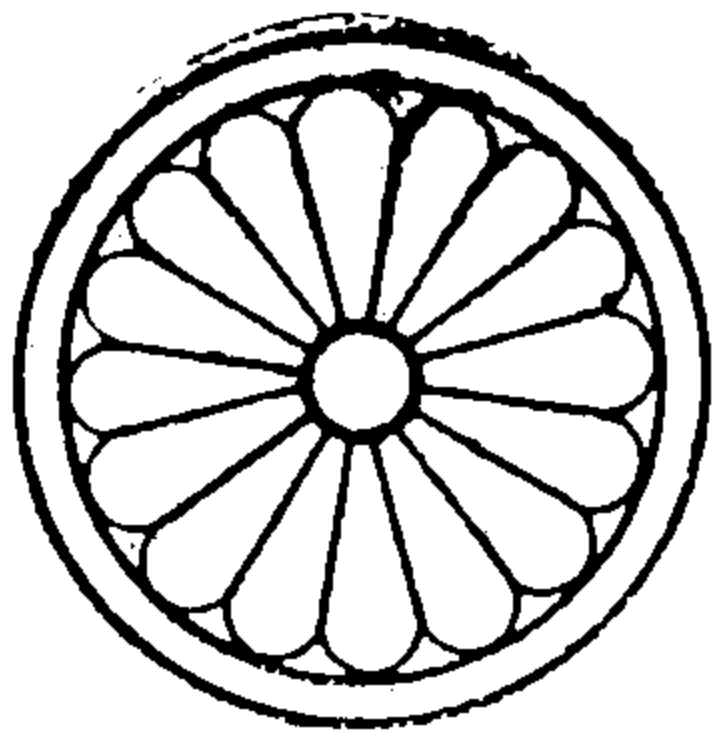
“အရှင်အာနန္ဒာ.... အကြင်ပညာအစုကို အရှင်ဂေါတမသည် ချီးကျူးလေ့ရှိ၏။ အကြင်ပညာအစု၌ လူအပေါင်းကို ဆောက်တည်သက်ဝင်စေ၏။ ထိုပညာအစုဟူသည်အဘယ်ပါနည်း။”

“အချင်းလူလင်.... စျာန်အဆင့်ဆင့်ကိုရရှိ၍ တည်ကြည်သော စိတ်ရှိသော ရဟန်းသည် ဖြူစင်နူးညံ့ကြံ့ခိုင်သောစိတ်ကို မိမိအလိုရှိရာသို့ ရှေ့ရှုညွှတ်စေလတ်သည်ရှိသော် ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးကို ခွဲခြားသိမြင်သော ဝိပဿနာဉာဏ်၊ တန်ခိုးလွှဲအမျိုးမျိုးကိုပြီးမြောက်စေနိုင်သော အသိဉာဏ်တို့နှင့်တကွ နောက်ဆုံးဝယ် အာသဝတို့ကို ကုန်ခန်းစေသော အာသဝက္ခယဉာဏ်တိုင် အောင်ပေါက်ရောက်သိမြင်လေ၏။ ဤသို့သော အသိဉာဏ်တို့ကိုပေါက်ရောက်သိမြင်ခြင်းသည် မြတ်စွာဘုရားချီးကျူးတော်မူအပ်သော ပညာအစုပင်ဖြစ်ပေသည်။ ဤသာသနာတော်၌ ဤပညာအစုထက် သာလွန်သော ပြုဖွယ်ကိစ္စကား မရှိတော့ပေ။”

“အရှင်အာနန္ဒာ ... အံ့ဖွယ် ရှိပါပေသည်။ ဤမျှ ပြည့်စုံမြင့်မြတ်သော ပညာအစုကိုတပါးသော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့ထံ၌ ကျွန်ုပ်မတွေ့မမြင်ရပါ။ ဤပညာအစုထက်သာလွန်သော ပြုဖွယ်ကိစ္စသည်လည်း မရှိနိုင်တော့ပါ။”

သုဘလုလင်သည် ရှင်အာနန္ဒာအား ဤသို့လျှောက်ကြားပြီး ရတနာသုံးပါးအား ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သူ ဥပါသကာ၏ အဖြစ်ကိုလည်း ခံယူလိုက်လေသည်။

၁၁။ ကေဝဠသုတ်

ကေဝဠသုတ်ကြယ်သားအား ဟောကြားသော တရား

တန်ခိုးပြာဋိဟာပြရန် တောင်းပန်ခြင်း

အခါတပါး၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် နာလန္ဒမြို့ ပါဝါရိကသူဌေး၏ သရက် ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကေဝဠအမည်ရှိသော သူကြွယ် သားသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤသို့ လျှောက်ကြားလေသည်။

“အရှင်ဘုရား.... ဤ နာလန္ဒမြို့သည် ပြည့်စုံ ကြယ်ဝပါ၏။ လူဦးရေ များပြားပါ၏။ လူအသွားအလာ ထူထပ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား၌လည်း အလွန် ကြည်ညိုပါ၏။ အရှင်ဘုရား.... တပည့်တော် တောင်းပန်ပါသည်။ မြတ်စွာ ဘုရားသည် လူတို့၏ ကုသိုလ် တရားထက် လွန်မြတ်သော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြရန်အလို့ငှာ ရဟန်းတပါးအား အမိန့်ပေးထားတော်မူပါ။ ယင်းသို့ပြုသည် ရှိသော် ဤနာလန္ဒမြို့သည် မြတ်စွာဘုရား၌ အတိုင်းထက် အလွန် ကြည်ညို ပါလိမ့်မည်”

ဤသို့လျှောက်ကြားသောအခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ကေဝဠအား “အချင်း ကေဝဠ.... ငါသည် လူတို့အား တန်ခိုးပြာဋိဟာကိုပြရန် ရဟန်းတို့အား တရား မဟောပေ”ဟူ၍ ပြန်လည် မိန့်ကြားတော်မူသည်။ ကေဝဠက ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံ လျှောက်ကြားသည့် အခါ၌လည်း ဗုဒ္ဓက ရှေးနည်းတူပင် ပြန်လည်မိန့် ကြားတော်မူပြီး တတိယအကြိမ်ထပ်မံလျှောက်ကြားသည့်အခါတွင်မူ ပြာဋိဟာ သုံးပါးကို အောက်ပါအတိုင်း ဟောကြားတော်မူသည်။

ပြာဋိဟာသုံးပါး

“ကေဝဠ.... ငါသည် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်ပြု၍ ဟောကြားအပ်သော ပြာဋိဟာကိုသည် တန်ခိုးပြာဋိဟာ၊ အတပ်ဟောခြင်း ဖြောဋိဟာ၊ ဆုံးမခြင်း ပြာဋိဟာ ဟူ၍ သုံးပါးရှိ၏”

တန်ခိုးပြာဋိဟာ

“ကေဝဋ္ဌ.... ထိုသုံးပါးသော ပြာဋိဟာ တို့တွင် တယောက်တည်းမှ အများဖြစ်စေခြင်း၊ အများမှ တယောက်တည်း ဖြစ်စေခြင်း၊ ကိုယ်ထင်ရှား ဖြစ်စေခြင်း၊ ကိုယ်ပျောက်စေခြင်း၊ နံရံ တံတိုင်း စသည့် အကာအဆီးများကို မထိမငြိဘဲ ကျော်လွှား သွားခြင်း၊ မြေ၌ ငုပ်ခြင်း ပေါ်ခြင်း၊ ရေထဲ၌ မကျ မနစ်ဘဲ သွားခြင်း၊ ကောင်းကင်၌ ငှက်ကဲ့သို့ပျံသွားခြင်း၊ လနေ တို့ကို လက် ဖြင့် သုံးသပ်ဆုပ်ကိုင်ခြင်း၊ ဗြဟ္မာ့ပြည် တိုင်အောင် ကိုယ်ကို မိမိအလိုအတိုင်း ဖြစ်စေခြင်း စသော တန်ခိုး ဖန်ဆင်း အမျိုးမျိုးကို ပြီးမြောက် စေခြင်းသည် တန်ခိုးပြာဋိဟာ မည်၏”

“ကေဝဋ္ဌ.... သဒ္ဓါတရားရှိ၍ ကြည်ညိုသော လူတယောက်သည် ထို တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်း အမျိုးမျိုးကို ပြီးမြောက်စေသော ရဟန်းကို တွေ့မြင်၍ သဒ္ဓါတရားမရှိသော လူတယောက်အား ထိုအကြောင်းကို တဆင့် ပြောကြား သောအခါ ထိုလူက တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်း အမျိုးမျိုးကို ပြီးမြောက်စေခြင်းမှာ ဂန္ဓာရီ အတတ်ပညာ၏ အစွမ်းသတ္တိသာ ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ကြား ပြောဆို ရာ၏။ ဤသို့သောအပြစ်ကိုမြင်သဖြင့် ငါသည် တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြရန် ဝန် လေးစက်ဆုပ်တော်မူ၏”

အတပ်ဟောခြင်းပြာဋိဟာ

“ကေဝဋ္ဌ.... အတပ်ဟောခြင်းပြာဋိဟာဟူသည် အဘယ်နည်း ဆိုသော် ဤသာသနာတော်၌ တပါးသောရဟန်းသည် ‘သင်၏စိတ်သည် ဤသို့သဘော ရှိ၏။ ဤသို့သော အခြင်းအရာ ရှိ၏။ သင်၏ စိတ်အကြံသည် ဤသို့ဖြစ်၏’ ဟု တပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စိတ်ကို အတပ် ဟော၏။ စိတ်၌ ဖြစ်သည်ကိုလည်း အတပ် ဟော၏။ ကြံစည်သည်ကိုလည်း အတပ် ဟော၏။ ဆင်ခြင်သည်ကို လည်း အတပ် ဟော၏”

“သဒ္ဓါတရား ရှိ၍ ကြည်ညိုသော လူတယောက်သည် ထို ရဟန်း၏ အတပ်ဟောခြင်းကို တွေ့မြင်၍ သဒ္ဓါတရား မရှိသော အခြား လူတယောက် အား ထိုအကြောင်းကိုတဆင့်ပြောကြား၏။ ထိုအခါ ထိုလူက ယင်းသို့အတပ် ဟောခြင်းသည် စိန္တာမဏိအတတ်ပညာ၏ အစွမ်းသတ္တိသာ ဖြစ်ကြောင်း ပြန် ကြား ပြောဆိုရာ၏။ ဤသို့သောအပြစ်ကို မြင်သဖြင့် ငါသည် အတပ်ဟော ခြင်း ပြာဋိဟာကို ပြရန် ဝန်လေးစက်ဆုပ်တော်မူ၏”

ဆုံးမခြင်း ပြာဋိဟာ

“ကေဝဋ္ဌ... ဆုံးမခြင်း ပြာဋိဟာ ဟူသည် အဘယ်နည်း ဆိုသော် ဤ သာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ‘ဤသို့ ကြံလော၊ ဤသို့ မကြံလင့်။ ဤသို့ နှလုံးသွင်းလော၊ ဤသို့ နှလုံးမသွင်းလင့်။ ဤတရားကို ပယ်လော၊ ဤတရား ကို ဝင်စား၍နေလော’ ဟူ၍ ဆုံးမ၏။ ဤ သို့ ဆုံးမခြင်းကို ဆုံးမခြင်းပြာဋိဟာ ဟု ဆိုအပ်၏’

ထို့ပြင် သီလသမာဓိတို့နှင့် ပြည့်စုံ၍ စျာန်အဆင့်ဆင့်ကို ရရှိအောင် ဟောကြားဆုံးမခြင်း၊ ဝိပဿနာဉာဏ်၊ အဘိဉာဏ်တို့နှင့်တကွ အာသဝက္ခယ ဉာဏ်တိုင်အောင် ပေါက်ဆောက် သိမြင်ရန် ဟောကြား ဆုံးမခြင်းကိုလည်း ဆုံးမခြင်း ပြာဋိဟာ ဟူ၍ ပင် ဆိုအပ်ကြောင်း အကျယ် ဟောကြားတော် မူသည်။

မဟာဘုတ်လေးပါး ချုပ်ရာကို ရှာဖွေခြင်း

ကေဝဋ္ဌ.... တခါက ရဟန်းတပါးသည် “ဤ ပထဝီ အာပေါတော ဇော ဝါယော ဟူသော မဟာဘုတ်လေးပါးသည် အဘယ်အရပ်၌ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ပါလိမ့်မည်နည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် ထိုအကြောင်းကို မေး မြန်းစုံစမ်းရန်အတွက် အဘိဉာဏ်တန်ခိုးဖြင့် စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့ထံ ချဉ်းကပ် လေ၏။ “အချင်းတို့... ပထဝီ အာပေါတသော ဤမဟာဘုတ်လေးပါးတို့သည် ဘယ်အရပ်၌ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ပါသနည်း” ဟူ၍ ထိုရဟန်းက မေးရာ စတု မဟာရာဇ်နတ်တို့က “ကျွန်ုပ်တို့မသိပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ထက် သာလွန်မြင့်မြတ်သော နတ်မင်းကြီးလေးယောက် ရှိပါသည်။ ထိုနတ်မင်းကြီးတို့ကား သိကောင်းသိ ပါလိမ့်မည်” ဟူ၍ ပြောကြားကြသည်။

ထိုရဟန်းသည် နတ်မင်းကြီးလေးယောက်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မေးမြန်း ရာ ထိုနတ်မင်းကြီးတို့က မိမိတို့လည်း မသိကြောင်းပြော၍ အထက်နတ်များ ကို အဆင့်ဆင့် ညွှန်ကြား သဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ထိုရဟန်းသည် နတ်ပြည် ခြောက်ထပ်ကို ကျော်လွန်၍ ဗြဟ္မာပြည်မှ မဟာဗြဟ္မာကြီးထံ ဆိုက်ရောက် သွားလေ၏။ ထိုရဟန်းသည် မဟာဗြဟ္မာကြီးအားလည်း မိမိသိလိုသော မေး ခွန်းကို မေးမြန်းပြန်လေ၏။

“အချင်း ဗြဟ္မာကြီး.... ပထဝီ အာပေါ စသော ဤ မဟာဘုတ် လေး ပါးသည် ဘယ်အရပ်၌ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ပါသနည်း”

ထိုအခါ မဟာဗြဟ္မာကြီးသည် ထိုရဟန်းအား ဤသို့ ပြန်ကြားပြော ဆိုလေ၏။

“အရှင်ရဟန်း.... ကျွန်ုပ်သည် မိမိကသာ လွှမ်းမိုးနိုင်ပြီး မိမိကို မည်သူ ကမျှ မလွှမ်းမိုးနိုင်သော မဟာဗြဟ္မာကြီး ဖြစ်ပါ၏။ အလုံးစုံကို သိမြင်အစိုးရ ၍ မိမိအလိုအတိုင်း ဖြစ်စေနိုင်သူ ဖြစ်ပါ၏။ အလုံးစုံကို အစိုးရ၍ ပြုပြင်စီမံ ဖန်တီးနိုင်သော သတ္တဝါတို့၏ ဖခင်လည်း ဖြစ်ပါ၏”

“အချင်း ဗြဟ္မာကြီး.... ကျွန်ုပ်သည် သင် အလုံးစုံကို သိမြင် ဖန်တီးနိုင် သည့် သတ္တဝါတို့၏ ဖခင် ဟုတ်မဟုတ်ကို မေးသည် မဟုတ်ပါ။ မဟာဘုတ် လေးပါးတို့၏ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ရာ ဌာနကိုသာ မေးမြန်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မဟာဘုတ်လေးပါးသည် ဘယ်အရပ်၌ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ပါသနည်း”

ရဟန်းက ဤသို့ ပြောဆိုသော်လည်း မဟာဗြဟ္မာကြီးကား ရှေးနည်း ဇာပင် အမ်မံဖြေကြားလေ၏။ တတိယအကြိမ် ထပ်မံမေးမြန်းသည့်အခါတွင်မူ မဟာဗြဟ္မာကြီးသည် ထိုရဟန်း၏လက်ကို ကိုင်၍ တနေရာသို့ ခေါ်သွားပြီး ဤသို့ ပြောကြားလေသည်။

“အရှင်ရဟန်း.... ဤဗြဟ္မာ့ပြည်မှ ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့သည် ကျွန်ုပ်အား အလုံးစုံကို သိမြင်သော မဟာဗြဟ္မာကြီးဟူ၍ အသိအမှတ် ပြုထားကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် သင်၏မေးခွန်းကို ဗြဟ္မာတို့၏ အလယ်၌ ကျွန်ုပ် မဖြေကြားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စင်စစ် မဟာဘုတ် လေးပါး၏ ချုပ်ရာ အရပ်ကို ကျွန်ုပ်လည်း မသိပါ။ သို့ရာတွင် ဤလောက၌ မြတ်စွာဘုရားကိုကျော်လွန်ပြီး တပါးသော အရပ်များသို့ လှည့်လည်၍ ဤပြဿနာ၏အဖြေကိုရှာခြင်းသည် သင်၏ အပြစ် သာ ဖြစ်ပါသည်။ သင်၏ပြဿနာကို မြတ်စွာဘုရားထံသို့သာသွား၍ မေးမြန်း ပါလော”

ကမ်းမမြင်သော ငှက်ပမာ

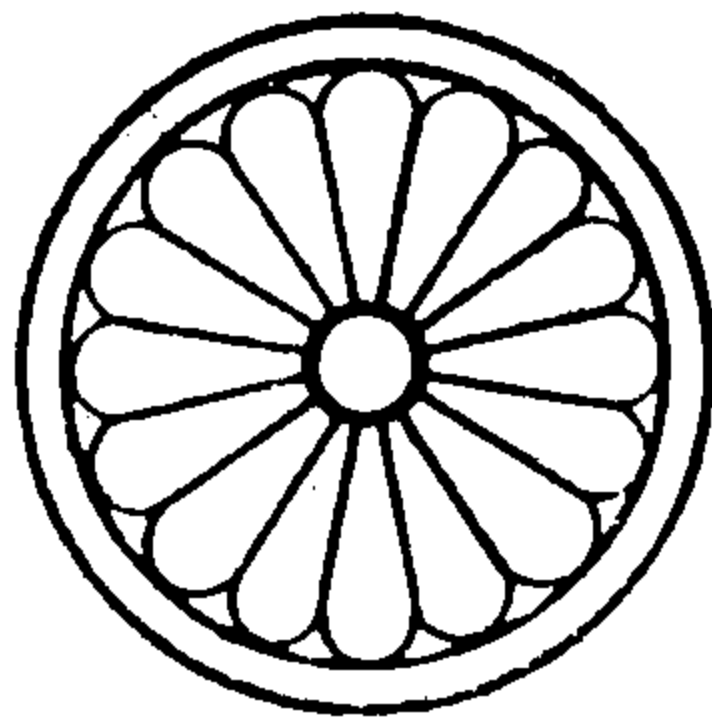
ဗြဟ္မာကြီးက ဤသို့ပြောကြားသောအခါ ထိုရဟန်းသည် အဘိညာဉ် တန်ခိုးဖြင့် ဗြဟ္မာပြည်မှ ဆင်းလာ၍ ငါဘုရား ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာပြီး ငါဘုရားအား ထိုပြဿနာကို မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ငါဘုရားသည် ထို ရဟန်းအား ဤသို့မိန့်ကြားခဲ့၏။

“ရဟန်း.... ရှေးအခါက ပင်လယ်ပြင်ကို သင်္ဘောဖြင့်ဖြတ်သန်းသော ကုန်သည်တို့သည် ကမ်းကြည့်ငှက်တကောင်ကို ယူဆောင်သွားကြ၏။ ပင်လယ်ပြင်သို့ ရောက်၍ ကမ်းကိုမမြင်သောအခါ ကမ်းကိုရှာရန် ထိုငှက်ကို လွှတ်လိုက်ကြ၏။ ထိုငှက်သည် အရှေ့အနောက်စသော အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ပျံသန်း၍ ကမ်းကိုရှာသော်လည်း မတွေ့သဖြင့် သင်္ဘောသို့သာ ပြန်လာလေ၏။ ထို့အတူပင် သင်သည်လည်း ဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် လှည့်လည်၍ ပြဿနာ၏ အဖြေကို ရှာဖွေသော်လည်း မရသဖြင့် ငါ့ထံသို့ပြန်လာဘိ၏။ သို့သော်လည်း “မဟာဘုတ်လေးပါးသည် ဘယ်အရပ်၌ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ပါသနည်း” ဟူ၍ကား ပြဿနာကို မမေးအပ်။ ‘ဘယ်အရပ်၌ ပထဝီ အာပေါ တေဇော ဝါယော ဟူသော ဓာတ်လေးပါးသည် မတည်ပါသနည်း။ ဘယ်အရပ်၌ အရှည်အတို၊ အငယ်အကြီး၊ အကောင်းအဆိုးတို့သည် မရှိပါသနည်း။ ဘယ်အရပ်၌ နာမ်ရုပ်သည် အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ပါသနည်း’ ဤသို့သာပြဿနာကို မေးမြန်းအပ်၏”

ထိုပြဿနာ၏အဖြေကား ဤသို့ဖြစ်၏။ ‘မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်၊ ဥပါဒ်ဦးဘင် အပိုင်းအခြားလည်း မရှိဘဲ ထက်ဝန်းကျင်မှ သက်ဝင်ရာ ဆိပ်ကမ်းရှိသော၊ ဥာဏ်အထူးဖြင့်သာ သိအပ်သော နိဗ္ဗာန်သည် ရှိ၏။ ဤနိဗ္ဗာန်၌ ပထဝီ အာပေါ တေဇော ဝါယော ဓာတ်တို့သည် မတည်ကုန်၊ အရှည်အတို၊ အငယ်အကြီး၊ အကောင်းအဆိုးတို့သည်လည်း မရှိကုန်၊ နာမ်နှင့် ရုပ်တို့သည်လည်း အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကုန်၏။’

ဤသို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဟောကြားတော်မူသောအခါ ကေဝဠု မည်သော သူကြွယ်သားသည် တရားတော်ကို ဝမ်းမြောက် နှစ်သက်စွာ ခံယူလေသည်။

၁၂။ လောဟိစ္စသုတ်

လောဟိစ္စပုဏ္ဏားအား ဟောကြားသောတရား

သာဓကတိကာရွာသို့ ဗုဒ္ဓကြွရောက်ခြင်း

အခါတပါး၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ရဟန်းငါးရာနှင့်အတူ ကောသလတိုင်း အတွင်း၌ ခရီးလှည့်လည်စဉ် သာဓကတိကာမည်သော ရွာသို့ ဆိုက်ရောက် တော်မူလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် သာဓကတိကာရွာကို ပသေနဒီကောသလမင်း ၏ အပိုင်စားပေးချက်အရ လောဟိစ္စ မည်သော ပုဏ္ဏားသည် အုပ်ချုပ်နေ၏။ လောဟိစ္စ ပုဏ္ဏားကား ‘လောက၌ မည်သူမဆို ကုသိုလ် တရားကို ရနိုင်၏။ သို့ရာတွင် ထိုကုသိုလ်တရားကို သူတပါးတို့အား ဟောပြောခြင်းကား မပြုသင့်။ သူတပါးတို့ အား ဟောပြောခြင်းသည် အနှောင်အဖွဲ့ ဟောင်းကို ဖြတ်၍ အနှောင်အဖွဲ့သစ်ကို ပြုသည်နှင့် တူ၏’ ဟူ၍ အယူရှိသူဖြစ်၏။

လောဟိစ္စ ပုဏ္ဏားသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ကြွရောက်လာကြောင်းကို ကြား သိလျှင် ဆွမ်းဖိတ်ရန်အတွက် ရောသိကာမည်ဟော ဆတ္တာသည်ကို ဗုဒ္ဓထံသို့ စေလွှတ်လိုက်၏။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ရောသိကာ၏ ပင့်ဖိတ်ချက်ကို လက်ခံတော် မူပြီး နောက်တနေ့နံနက်တွင် ရောသိကာနှင့်အတူပင် လောဟိစ္စပုဏ္ဏား၏အိမ် သို့ ကြွတော်မူလေသည်။ ရောသိကာသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ အနောက်မှ လိုက်ပါ လာပြီး လောဟိစ္စ၏ အယူမှားကို ချေချွတ်ရန် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား လျှောက် ထားတောင်းပန်သည်။ လောဟိစ္စ၏ အိမ်သို့ရောက်၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော အခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် လောဟိစ္စအား ဤသို့ မေးမြန်းတော်မူသည်။

“လောဟိစ္စ.... သင်သည် ‘လောက၌ မည်သူမဆို ကုသိုလ် တရားကို ရနိုင်၏။ သို့ရာတွင် ထိုကုသိုလ်တရားကို သူတပါးတို့အား ဟောပြောခြင်းကား မပြုသင့်။ သူတပါးတို့အား ဟောပြောခြင်းသည် အနှောင်အဖွဲ့ ဟောင်းကို ဖြတ်၍ အနှောင်အဖွဲ့သစ်ကို ပြုသည်နှင့်တူ၏’ ဟူ၍ အယူရှိကြောင်း ကြားသိ ရ၏။ ကြားသည့်အတိုင်း မှန်ပါသလော”

“မှန်ပါသည် အရှင်ဂေါတမ”

“လောဟိစ္စ.... သင်သည် သာလဝတီကာ ရွာကို အုပ်ချုပ်နေသည့် အတွက် ထိုရွာမှထွက်သော အခွန်အတုတ်အားလုံးကို သင့်တယောက်တည်းသာ ခံစားစေ၊ အခြားသူတို့အား မပေးစေလင့်ဟု ဆိုခဲ့သော် သင့်ကိုမှီ၍ အသက်မွေးနေသူတို့၏ လာဘ်ကို အဟန့်အတားမဖြစ်ပေလော”

“အဟန့်အတားဖြစ်ပါသည် အရှင်ဂေါတမ”

“ယင်းသို့ အဟန့်အတား ဖြစ်ခဲ့သော် ထိုသူတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို လိုလားသူ ဖြစ်သလော၊ မလိုလားသူ ဖြစ်သလော”

“အကျိုးစီးပွားကို မလိုလားသူ ဖြစ်ပါသည် အရှင်ဂေါတမ”

“အကျိုးစီးပွားကို မလိုလားသူအား ထိုသူတို့အပေါ်၌ မေတ္တာစိတ် ဖြစ်သလော၊ ရန်သူစိတ် ဖြစ်သလော”

“ရန်သူစိတ်ဖြစ်ပါသည် အရှင်ဂေါတမ”

“ရန်သူစိတ်ဖြစ်ခဲ့သော် အမြင်မှားခြင်း မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်သလော၊ အမြင်မှန်ခြင်း သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်သလော”

“အမြင်မှားခြင်း မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်ပါသည် အရှင်ဂေါတမ”

“လောဟိစ္စ... အမြင်မှားခြင်း မိစ္ဆာအယူ ရှိသူအား ငရဲနှင့်တိရိစ္ဆာန် နှစ်ပါးတို့တွင် တပါးပါးသော လားရာ ရှိ၏ဟု ငါ ဟောကြား၏”

“လောဟိစ္စ... ပသေနဒီကောသလမင်းသည် ကာသိတိုင်းနှင့် ကောသလတိုင်းကို အုပ်ချုပ်နေသည့်အတွက် ထိုတိုင်းတို့မှထွက်သော အခွန်အတုတ် အားလုံးကို သူသာခံစားစေ၊ အခြား သူတို့အား မပေးစေလင့် ဟူ၍ ဆိုခဲ့သော် ကောသလမင်းကို မှီ၍ အသက်မွေး နေသူတို့၏ လာဘ်ကို အဟန့် အတား မဖြစ်ပေလော”

“အဟန့်အတား ဖြစ်ပါသည် အရှင်ဂေါတမ”

“ယင်းသို့ အဟန့်အတား ဖြစ်ခဲ့သော် ထိုသူတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို လိုလားသူ ဖြစ်သလော၊ မလိုလားသူ ဖြစ်သလော”

“အကျိုးစီးပွားကို မလိုလားသူ ဖြစ်ပါသည် အရှင်ဂေါတမ”

“အကျိုးစီးပွားကို မလိုလားသူအား ထိုသို့အပေါ်၌ မေတ္တာစိတ် ဖြစ်သလော၊ ရန်သူစိတ် ဖြစ်သလော”

“ရန်သူစိတ်ဖြစ်ပါသည် အရှင်ဂေါတမ”

“ရန်သူစိတ် ဖြစ်ခဲ့သော် အမြင်မှားခြင်း မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်သလော၊ အမြင် မှန်ခြင်း သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်သလော”

“အမြင်မှားခြင်း မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်ပါသည် အရှင်ဂေါတမ”

“လောဟိစ္စ... အမြင်မှားခြင်းမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိရှိသူအား ငရဲနှင့်တိရစ္ဆာန်နှစ် ပါးတို့တွင် တပါးပါးသော လားရာဂတိရှိ၏ဟု ငါဟောကြား၏”

“လောဟိစ္စ ... ထို့အတူပင် ‘လောက၌ မည်သူမဆို ကုသိုလ်တရား တို့ကိုရနိုင်၏။ သို့ရာတွင် ထိုကုသိုလ်တရားတို့ကို သူတပါးတို့အား ဟောပြော ခြင်းကားမပြုသင့်၊ သူတပါးတို့အား ဟောပြောခြင်းသည် အနှောင် အဖွဲ့ ဟောင်းကိုဖြတ်၍ အနှောင်အဖွဲ့သစ်ကိုပြုသည်နှင့်တူ၏’ ဟုဆိုသော သူသည် လည်း မြတ်စွာဘုရားဟောကြားသော ဓမ္မဝိနယကို အကြောင်းပြု၍ မဂ်ဖိုလ် ကို မျက်မှောက်ပြုလျက် တရားထူးကို ရကုန်အံ့သော အမျိုးကောင်းသား တို့၏၎င်း၊ နတ်ဘဝ ခန္ဓာတို့ကို ဖြစ်ပေါ်စေရန် နတ်ပြည်မျိုးစေ့ ကောင်းမှု တို့ကို ရင့်ကျက်စေကုန်အံ့သော အမျိုးကောင်းသားတို့၏၎င်း လာဘ်ကိုအဟန့် အတားပြုသူဖြစ်၏။ လာဘ်ကိုအဟန့်အတားပြုခြင်းကြောင့် အကျိုးစီးပွားကို မလိုလားသူဖြစ်၏။ အကျိုးစီးပွားကိုမလိုလားသူအား ရန်သူစိတ်ဖြစ်ပေါ်၏။ ရန်သူစိတ် ဖြစ်ပေါ်သဖြင့် အမြင်မှားခြင်း မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်၏။ အမြင် မှားခြင်း မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိရှိသူအား ငရဲနှင့်တိရစ္ဆာန်နှစ်ပါးတို့တွင် တပါးပါးသော လားရာရှိ၏ ဟု ငါဟောကြား၏။”

အပြစ်တင်ထိုက်သောဆရာသုံးဦး

“လောဟိစ္စ ... ဤလောက၌ အပြစ်တင်ထိုက်သော ဆရာသုံးဦးရှိ၏။ ထိုသုံးဦးတို့တွင် အချို့သောဆရာသည် အကြင်အကျိုးကို ရည်ရွယ်၍ရဟန်း ပြု၏။ ထိုအကျိုးကိုမိမိကိုယ်တိုင် မရရှိသေးဘဲလျှင် တပည့်တို့အား တရားကို ဟော၏။ သို့သော်လည်း တပည့်တို့ကား သူတရားကို နာယူ ကျင့်ကြံခြင်း မပြုကြ။ ထိုဆရာသည် မိမိကိုမနှစ်သက်၍ မျက်နှာလှဲသွားသော မိန်းမပျိုအား နောက်မှလိုက်၍ ပွေ့ဖက်သောလုလင်ပျိုနှင့်တူ၍ အပြစ်တင်ထိုက်သော ဆရာ ဖြစ်၏။”

အချို့သောဆရာသည် အကြင်အကျိုးကို ရည်ရွယ်၍ရဟန်းပြု၏။ ထိုအကျိုးကို မိမိကိုယ်တိုင်မရရှိသေးဘဲလျက် တပည့်တို့အား တရားကိုဟော၏။ တပည့်တို့ကလည်း သူတရားကို နာယူကျင့်ကြံကုန်၏။ ထိုဆရာသည် မိမိလယ်ကိုစွန့်၍ သူတပါးလယ်ကို ပေါင်းသင်သန့်တူ၍ အပြစ်တင်ထိုက်သော ဆရာဖြစ်၏။

အချို့သောဆရာတား အကြင်အကျိုးကို ရည်ရွယ်၍ရဟန်းပြု၏။ ထိုအကျိုးကို မိမိကိုယ်တိုင် ရပြီးသည်ဖြစ်၍ တပည့်တို့အား တရားကို ဟော၏။ သို့သော်လည်းတပည့်တို့ကား သူတရားကိုနာယူကျင့်ကြံခြင်းမပြုကြ။ ထိုဆရာသည်လည်း အနှောင်အဖွဲ့ဟောင်းကိုဖြတ်၍ အနှောင်အဖွဲ့သစ်ကို ပြုသည်နှင့်တူသောကြောင့်အပြစ်တင်ထိုက်သော ဆရာပင်ဖြစ်၏။

အပြစ်မတင်ထိုက်သောဆရာများ

“အရှင်ဂေါတမ.... လောက၌အပြစ်တင်ခြင်းငှာ မထိုက်သည့် တစုံတယောက်သောဆရာသည် ရှိပါသလော”

“လောဟိစ္စ.... လောက၌ အပြစ်တင်ခြင်းငှာ မထိုက်သောဆရာသည် ရှိပေ၏။”

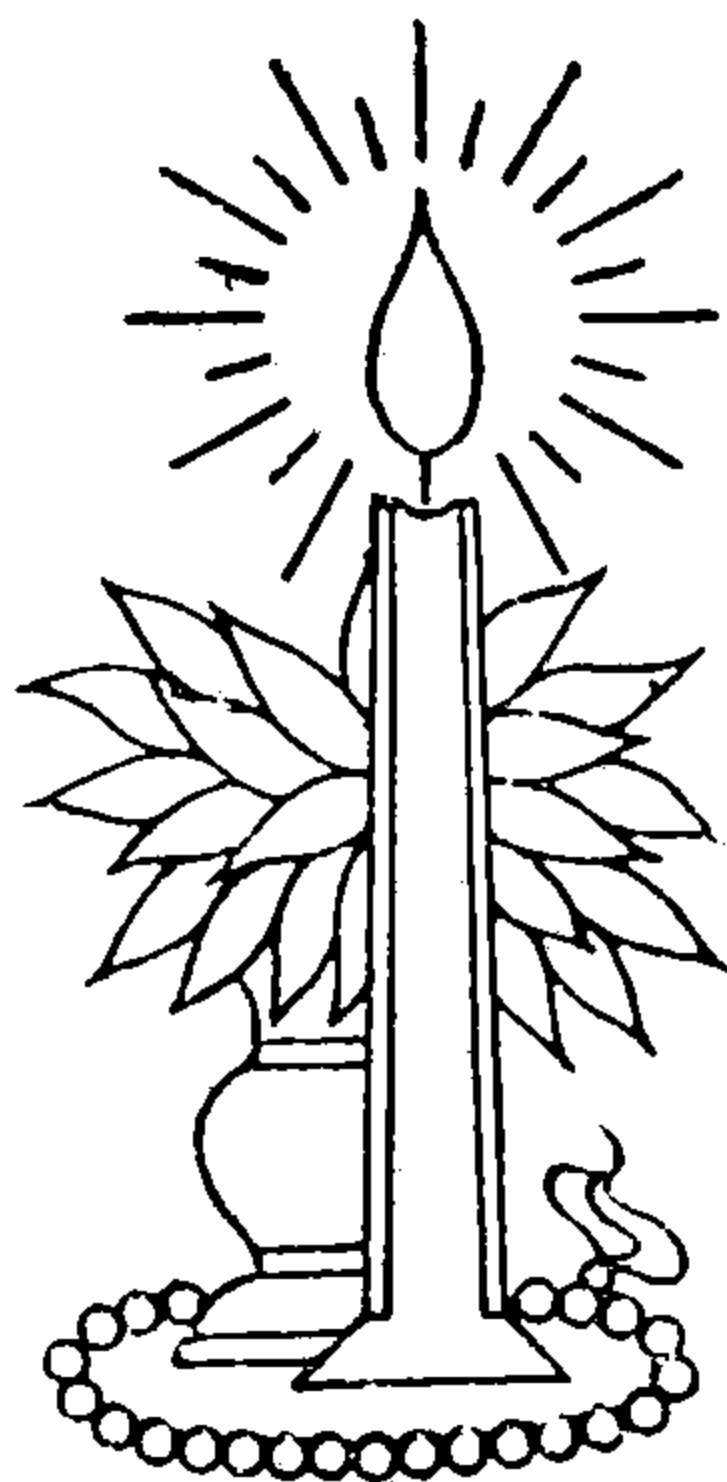
“အရှင်ဂေါတမ.... လောက၌ အပြစ်တင်ခြင်းငှာ မထိုက်သော ဆရာသည် အဘယ်သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါသနည်း”

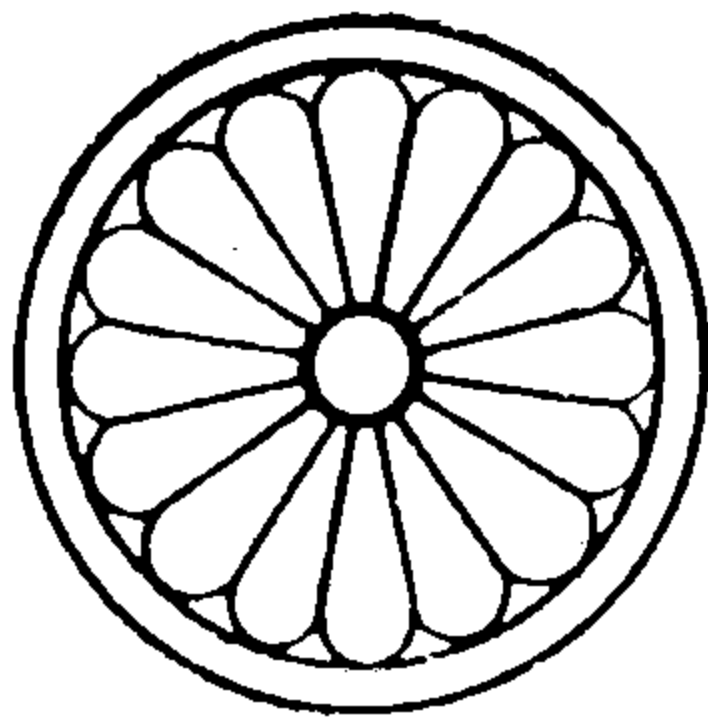
“လောဟိစ္စ.... ဤလောက၌ ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်၍ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို မဖောက်မပြန်မှန်ကန်စွာ သိမြင်သောမြတ်စွာဘုရားသည်ပွင့်တော်မူ၍ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏တရားကို ကြားနာရသော အမျိုးကောင်းသားသည် လူ့ဘောင်မှထွက်ခွာ၍ ရဟန်းပြု၏။ ထိုရဟန်းသည်ကောင်းသောအသက်မွေးခြင်းဣန္ဒြေတို့ကို စောင့်ထိန်းခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံလျက် သူ့အသက်ကိုသတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာကိုခိုးယူခြင်းစသော မကောင်းမှုတို့မှရှောင်ကြဉ်၏။ လူတို့က သဒ္ဓါတရားဖြင့် လူဒါန်းသည့်ဆွမ်းကို သုံးဆောင်ပြီး မျိုးစေ့သစ်ပင်တို့ကို ဖျက်ဆီးခြင်း၊ ဆွမ်းအဝတ်အထည်စသော ပစ္စည်းများကို သိုမှီးခြင်း၊ ကခြင်း ဆိုခြင်း တီးမှုတ်ခြင်းတို့ကို ကြည့်ရှုနားထောင်ခြင်းစသည့် ရဟန်းတို့နှင့် မလျော်သော အမှုအကျင့်တို့မှလည်း ရှောင်ကြဉ်၏။ ရဟန်းတို့၏အလုပ်နှင့် ဖီလာဖြစ်သည့် ဗေဒင် ဆေးဝါး မန္တရားစသောအတတ်ပညာတို့ဖြင့် အသက်မွေးခြင်းမှလည်း ရှောင်ကြဉ်၏။”

“ဤသို့သီလနှင့်ပြည့်စုံ၍ သတိသမ္ပဇာန်နှင့်လည်း အမြဲယှဉ်သော ရဟန်းသည် အဝိတိဋ္ဌိရာအရပ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ရှေ့ရှု သတိကိုဖြစ်စေလတ်သော် သူ၏စိတ်သည် အဘိဇ္ဈာဗျာပါဒ ကင်းစင်၍ တိနမိဒ္ဓစသော နိဝရဏတို့မှလည်း ကင်းကွာသော စျာန်အဆင့်ဆင့်သို့ဆိုက်ရောက်လေ၏။ လောဟိစ္စ အကြင်ဆရာထံ၌ တပည့်သည် ဤသို့သဘောရှိသော မြတ်သောတရားထူးကို ရရှိ၏။ ထိုဆရာသည်လောက၌ အပြစ်တင်ခြင်းငှာမထိုက်သော ဆရာဖြစ်၏။”

“လောဟိစ္စ.... ဤသို့စျာန်အဆင့်ဆင့်ကိုရရှိ၍ တည်ကြည်သော စိတ်ရှိသည့်ရဟန်းသည် ဖြူစင် နူးညံ့ ကြံ့ခိုင်သောစိတ်ကို မိမိအလိုရှိရာသို့ ရှေ့ရှုညွတ်စေလတ်သည်ရှိသော် ရုပ် နာမ်နှစ်ပါးကို ခွဲခြားသိမြင်သော ဝိပဿနာဉာဏ်၊ တန်ခိုးဣဒ္ဓိအမျိုးမျိုးကို ပြီးမြောက်စေနိုင်သော အဘိညာဉ်တို့နှင့်တကွ နောက်ဆုံးဝယ် အာသဝတို့ကို ကုန်ခန်းစေသော အာသဝက္ခယဉာဏ် တိုင်အောင် ပေါက်ရောက်သိမြင်လေ၏။ လောဟိစ္စ.... အကြင်ဆရာထံ၌ တပည့်သည် ဤသို့သဘောရှိသော မြတ်သောတရားထူးကိုရ၏။ ဤဆရာသည်လည်း လောက၌ အပြစ်တင်ခြင်းငှာမထိုက်သော ဆရာပင်ဖြစ်ပေသည်။”

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဤသို့ ဟောကြားတော်မူသောအခါ လောဟိစ္စပုဏ္ဏားသည် တရားတော်ကိုလွန်စွာ ကျေနပ်နှစ်သက်သဖြင့် ရတနာ သုံးပါးအား အသက် ထက်ဆုံး ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သူ “ဥပါသကာ” အဖြစ် ခံယူလိုက်လေသည်။

၁၃။ တေဝိဇ္ဇသုတ်

ဝိဇ္ဇာသုံးပါးကို ဟောကြားခြင်း

လုလင်နှစ်ယောက် အငြင်းပွားခြင်း

အခါတပါး၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ရဟန်းငါးရာနှင့်အတူ ကောသလ တိုင်းအတွင်း၌ ခရီးလှည့်လည်စဉ် မနုဿကဋ္ဌမည်သော ပုဏ္ဏားရွာသို့ ဆိုက် ရောက်တော်မူလေ၏။ စင်္ကြံပုဏ္ဏား၊ တာရုက္ခပုဏ္ဏား၊ ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏား အစရှိသည့် အလွန်ထင်ရှား ကျော်စောသော ပုဏ္ဏားသူဌေး များစွာတို့သည် ဆည်း မနုဿကဋ္ဌ ပုဏ္ဏားရွာ၌ တည်းခိုနေကြ၏။ ထိုအခါ ဝါသေဋ္ဌနှင့် ဘာရဒွာဇ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားလုလင် နှစ်ယောက်တို့သည် အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်နေကြစဉ် တယောက်က ပေါက္ခရသာတိ ပုဏ္ဏား၏ လမ်းစဉ် သည်သာ ဗြဟ္မာ၏ အပေါင်းအဖော်ဖြစ်ရန် ဖြောင့်တန်းသော လမ်းစဉ်ဖြစ် ကြောင်းပြော၍ တယောက်ကမူ တာရုက္ခပုဏ္ဏား၏ လမ်းစဉ်သည်သာ ဗြဟ္မာ၏ အပေါင်းအဖော်ဖြစ်ရန် ဖြောင့်တန်းသော လမ်းစဉ်ဖြစ်ကြောင်းပြောဆိုကာ အငြင်းပွားနေကြလေသည်။

ဗုဒ္ဓထံ၌ အဆုံးအဖြတ် ခံယူခြင်း

ယင်းသို့ အငြင်းပွားကာ တယောက်စကားကို တယောက်က လက် မခံနိုင် ဖြစ်နေကြသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ထိုလုလင် နှစ်ဦးတို့သည် နှစ်ဦး သဘောတူ ညှိနှိုင်းပြီး ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာထံသို့ အဆုံးအဖြတ် ခံယူရန် သွားရောက်ကြ လေသည်။ ဗုဒ္ဓထံသို့ ရောက်သည့်အခါ မိမိတို့နှစ်ဦး အငြင်း ပွားခဲ့ကြပုံကို ဖွင့်ဟလျှောက်ထားပြီး ထိုအငြင်းပွားမှုကို ဖြေရှင်းဆုံးဖြတ် ပေးရန် လျှောက်ထား တောင်းပန် ကြလေသည်။ မြို့ရွာတခုအနီး၌ လမ်း ပေါင်း များစွာရှိရာတွင် ထိုလမ်းအားလုံးတို့သည် ထိုမြို့ရွာ၌ ပေါင်းဆုံမိကြ သကဲ့သို့ ထို့အတူပင် ပုဏ္ဏားတို့၏ လမ်းစဉ် အားလုံးသည်လည်း ဗြဟ္မာ၏

အပေါင်းအဖော် အဖြစ်သို့ရောက်ရန် ပို့ဆောင်ပေးသော လမ်းစဉ်များသာ ဖြစ်ကြောင်း။ သို့ရာတွင် မည်သူ၏ လမ်းစဉ်သည် ဖြောင့်တန်းသော လမ်းစဉ် ဖြစ်သည်ဟူသော အချက်နှင့် ပတ်သက်၍သာ မိမိတို့ အငြင်းပွား နေကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဝါသေဠုက ထပ်မံလျှောက်ထားလေသည်။

ဗြဟ္မာကို မြင်ဘူးသူ ရှိသလော

ထိုအခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ဝါသေဠုအား ဤသို့မေးမြန်း စိစစ်တော် မူသည်။

“ဝါသေဠု... ဗေဒင်သုံးပုံဆောင် ပုဏ္ဏားတို့တွင် ဗြဟ္မာကို မျက်ဝါး ထင်ထင် မြင်ဘူးသူ တစ်ယောက် ရှိပါသလော။”

“မရှိပါ အရှင်ဂေါတမ”

“ဝါသေဠု ... ဗေဒင်သုံးပုံဆောင် ပုဏ္ဏားတို့၏ ဆရာအဆက်ဆက်တို့တွင် လည်း ဗြဟ္မာကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ဘူးသူ တစ်ယောက် ရှိပါသလော။”

“မရှိပါ အရှင်ဂေါတမ”

“ဝါသေဠု.. ဗေဒင်သုံးပုံဆောင် ပုဏ္ဏားတို့၏ လက်ဦးဆရာ ဖြစ်သည့် ဝေဒကျမ်းများကို စီချင်ပြုစုခဲ့သော ရသေ့တို့က ‘ငါတို့သည် ဗြဟ္မာနေရာ တံ၊ ဗြဟ္မာလာရာလမ်း၊ ဗြဟ္မာသွားရာအရပ်တို့ကို သိကုန် မြင်ကုန်၏’ ဟူ၍ ပြောဆိုခဲ့ကြပါသလော။”

“ဤသို့လည်း မပြောဆိုခဲ့ကြပါ အရှင်ဂေါတမ”

“ဝါသေဠု ... သို့ဖြစ်သော် ‘ဤလမ်းသည် ဗြဟ္မာ၏ အပေါင်း အဖော် အဖြစ်သို့ရောက်ရန် ဖြောင့်တန်းသော လမ်းဖြစ်၏’ ဟူ၍ ပြောဆိုသော ပုဏ္ဏား တို့၏ စကားသည် အခြေအမြစ်မရှိသော စကားသာဖြစ်ချေ၏။ ဝါသေဠု၊ အချင်း ချင်း ဆွဲကိုင်ဆက်စပ်နေသော သူကုန်းတို့၏ အစဉ်အတန်းတွင် ရှေ့ဆုံး သူသည်လည်း မမြင်၊ အလယ်သူသည်လည်း မမြင်၊ နောက်ဆုံးသူသည်လည်း မမြင်သကဲ့သို့ ပုဏ္ဏားတို့သည်လည်း ထို့အတူသာ ဖြစ်ချေ၏။”

“ဝါသေဠု... ပုဏ္ဏားတို့သည်၎င်း၊ အခြားလူများစွာတို့သည်၎င်း လနှင့် နေတို့ကို မြင်ကြသည် မဟုတ်ပါလော။”

“မြင်ကြပါသည် အရှင်ဂေါတမ”

“ဝါသေဌ.... ဤသို့ လနှင့်နေတို့ကို မြင်ကြသည့်အတွက် ပုဏ္ဏားတို့ သည် လနှင့်နေတို့၏ အပေါင်းအဖော်ဖြစ်ရန် လမ်းကို ဟောကြားခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ကြပါ ကုန်သလော။”

“မစွမ်းနိုင်ကြပါ အရှင်ဂေါတမ။”

“ဝါသေဌ.... မိမိတို့မြင်တွေ့ရသော လနှင့်နေတို့၏ အပေါင်းအဖော် ဖြစ်ရန်လမ်းကိုပင် ဟောကြားခြင်းငှာ ပုဏ္ဏားနိုင်ခဲ့သော် မိမိတို့ မမြင်မတွေ့ ရသော ဗြဟ္မာ၏ အပေါင်းအဖော် ဖြစ်ရန်လမ်းကို ဟောကြားခြင်းငှာ စွမ်း နိုင်သည်ဆိုသော ပုဏ္ဏားတို့၏ စကားသည် အခြေအမြစ်ရှိသောစကား ဟုတ် ပါ၏လော။”

“အခြေအမြစ်ရှိသောစကား မဟုတ်ပါ အရှင်ဂေါတမ”

“ဝါသေဌ.... ‘ဤနိုင်ငံ၌ အလှဆုံးမိန်းမပျိုကို ငါလိုချင်၏’ဟု ပြောဆို သော လုလင်ပျိုအား ‘ထိုမိန်းမပျို၏ နေရပ်၊ အမျိုးအမည် စသည်တို့ကို သင် သိပါသလော’ဟု မေးသော် ‘ကျွန်ုပ် မသိပါ’ဟု ဖြေကြားသကဲ့သို့ ၎င်း၊ ပြာ သာဒိဆောင်သို့တက်ရန်လှေကားကြီးတခုကို ပြုလုပ်နေသူအား ‘ဆင့်လှေကား ဘယ်ဆင်မည့် ပြာသာဒ်ဆောင်သည် ဘယ်မှာ ရှိသနည်း၊ ဘယ်မျှ မြင့်သနည်း’ ဟူ၍ မေးမြန်းသော် ‘မသိပါ’ဟူ၍ ဖြေကြားသကဲ့သို့၎င်း၊ ထို့အတူပင် ဗြဟ္မာ ကို မမြင်ဘူးပါဘဲလျက် ဗြဟ္မာ၏ အပေါင်းအဖော် ဖြစ်ရန် လမ်းကို ဟော ကြားခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သည်ဆိုသော ပုဏ္ဏားတို့၏စကားသည် အခြေအမြစ် မရှိ သည်သာ ဖြစ်၏”

“ဝါသေဌ.... ရေပြည့်လျှံနေသော ဤ အစိရဝတီမြစ်၏ ဤမှာဖက် ကမ်းမှ ဟိုမှာဖက်ကမ်းသို့ သွားလိုသော ယောက်ျားသည် ‘ဟေ ...ဟိုမှာဖက် ကမ်း၊ သင်သည် ငါ့ထံသို့ အမြန်လာခဲ့သော’ဟု လှမ်း၍ခေါ်သော် ဟိုမှ ဖက် ကမ်းသည် သူ့ထံသို့ ရောက်လာပါမည်လော”

“ရောက်မလာနိုင်ပါ အရှင်ဂေါတမ”

“ဝါသေဌ.... ထို့အတူပင် ပုဏ္ဏားတို့သည် ဗြဟ္မာ ဖြစ်စေ နိုင်သော တရားတို့ကို မကျင့်ဘဲ ဣန္ဒနတ်၊ သောမနတ် အစရှိသော နတ်တို့ကို ပင့်ခေါ် ကောင်းပန်ရုံဖြင့် ဗြဟ္မာ၏ အပေါင်းအဖော် အဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်သော အကြောင်းသည် မရှိချေ”

“ဝါသေဌ... အစီရဝတီမြစ်၏ ဟိုမှာဖက်ကမ်း၌ ခိုင်ခန့်သော နှောင်ကြီးဖြင့် မြဲမြံစွာ တုတ်နှောင်ထားခြင်း ခံရသော ယောက်ျားသည် ဟိုမှာဖက်ကမ်းသို့ ရောက်နိုင်ရန် အကြောင်းမရှိဘိသကဲ့သို့ ကာမဂုဏ်ငါးပါးကို မက်မက်မောမောသုံးဆောင်ခံစားနေသောပုဏ္ဏားတို့သည်လည်း ဗြဟ္မာ၏အပေါင်းအဖော်ဖြစ်ရန် အကြောင်းသည် မရှိချေ”

“ဝါသေဌ ... ဤ အစီရဝတီမြစ်၏ ဟိုမှာ ဖက်ကမ်း၌ ခေါင်းမြီးမြဲ၍ အိပ်နေသော ယောက်ျားသည် ဟိုမှာဖက်ကမ်းသို့ ရောက်နိုင်ရန် အကြောင်းမရှိသကဲ့သို့ နီဝရဏငါးပါးတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း ပိတ်ကာနေသော ပုဏ္ဏားတို့သည်လည်း ဗြဟ္မာ၏ အပေါင်းအဖော် ဖြစ်ရန် အကြောင်းသည် မရှိချေ”

“ဝါသေဌ ... ပုဏ္ဏားတို့သည် သားမယားကို သိမ်းဆည်းခြင်း ရှိကုန်၏။ ရန်လိုမှုနှင့် ယှဉ်သောစိတ် ရှိကုန်၏။ မခံ့ကျန်းသောစိတ် ရှိကုန်၏။ ညစ်နွမ်းသောစိတ် ရှိကုန်၏။ စိတ်ကို မိမိတို့ ၊ လိုအတိုင်း မဖြစ်စေနိုင်ကုန်။ ဗြဟ္မာသည်ကား သားမယားကို သိမ်းဆည်းခြင်းမရှိ။ ရန်လိုမှုနှင့်ယှဉ်သောစိတ် မရှိ။ ခံ့ကျန်းသောစိတ် ရှိ၏။ မညစ်နွမ်းသောစိတ် ရှိ၏။ စိတ်ကို မိမိအလိုအတိုင်း ဖြစ်စေနိုင်၏။ ဤသို့ဆန့်ကျင်ဖက်သဘော ရှိခြင်းကြောင့်လည်း ပုဏ္ဏားတို့သည် ဗြဟ္မာ၏ အပေါင်းအဖော်ဖြစ်ရန်အကြောင်းသည် မရှိချေ”

ဗြဟ္မာ၏ အပေါင်းအဖော်ဖြစ်ရန်လမ်း

ဤသို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဟောကြားတော်မူသောအခါ ဝါသေဌလုလင်သည် ဗြဟ္မာ၏အပေါင်းအဖော်ဖြစ်ရန် လမ်းကို ဟောကြားညွှန်ပြပေးရန် ဗုဒ္ဓအား လျှောက်ထားတောင်းပန်၏။ ယင်းသို့ လျှောက်ထား တောင်းပန်ချက်အရ ဗုဒ္ဓသည် အောက်ပါအတိုင်း ဟောကြားတော်မူလေသည်။

ဝါသေဌ ... ဤလောက၌ ပူဇော်အထူးကိုခံထိုက်၍ အလုံးစုံသောတရားတို့ကို မဖောက်မပြန် မှန်ကန်စွာသိမြင်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ပွင့်တော်မူ၍ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တရားကို ကြားနာရသော အမျိုးကောင်းသားသည် လူ့ဘောင်မှ ထွက်ခွာ၍ ရဟန်းပြု၏။ ထိုရဟန်းသည် အကျင့် သီလနှင့် ပြည့်စုံလျှင် သတိသမ္ပဇ်နှင့်လည်းအမြဲယှဉ်ကာ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ချဉ်းကပ်၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေ့ရှုသတိကို ဖြစ်စေလတ်သော် ငြူစူခြင်း အဘိဇ္ဈာ၊ ပျက်စီးစေလိုခြင်း ဗျာပါဒတို့မှ ကင်းရှင်းသောစိတ် ရှိသည် ဖြစ်၍ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၏

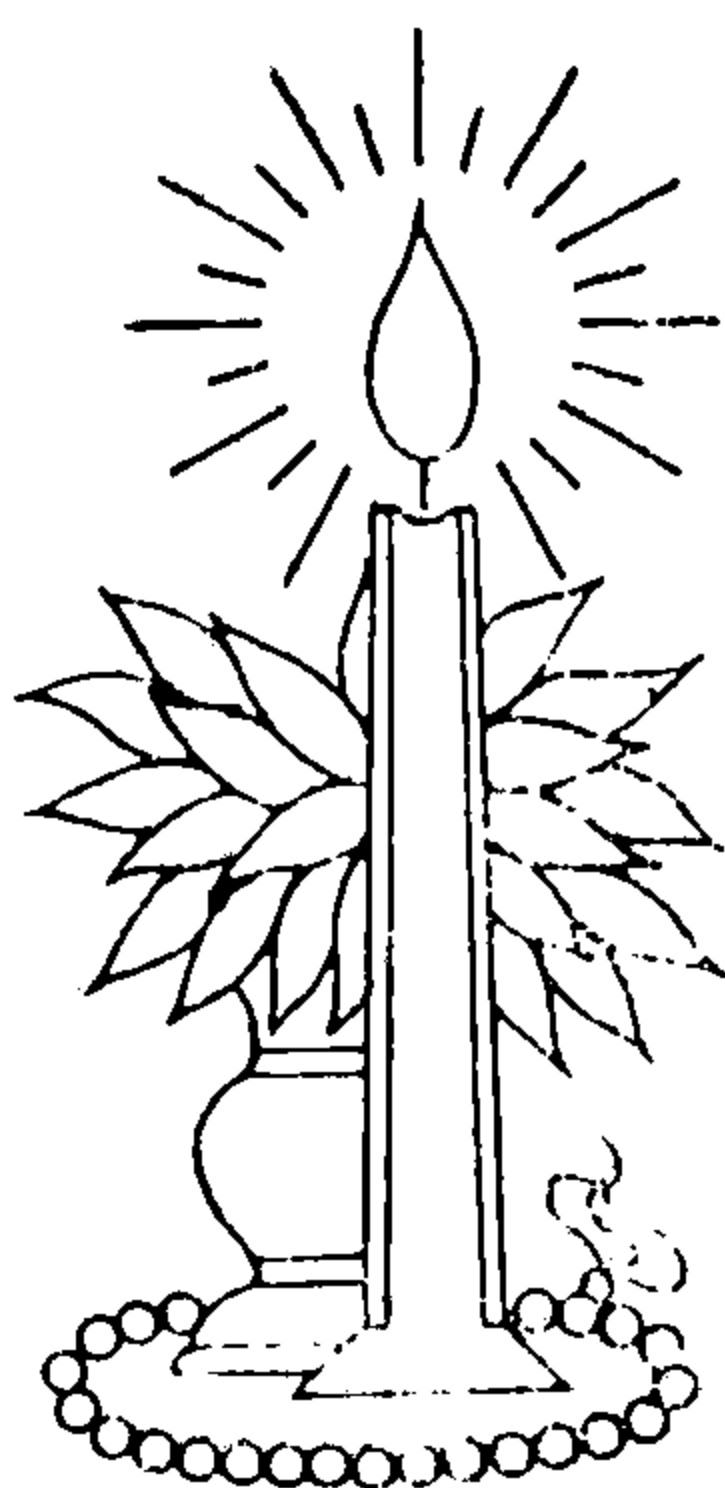
အစီးအပွားကို လိုလားလျက် နေ၏။ လေးလံထိုင်းမှိုင်းခြင်း ထိနမိဒ္ဓ၊ ပျံလွင့်ခြင်း ဥဒ္ဓစ္စ၊ နောင်တတဖန်ပူပန်ခြင်း ကုက္ကုစ္စ၊ ယုံမှားခြင်း ဝိစိကိစ္ဆာတို့မှလည်း စိတ်ကို စင်ကြယ်စေ၏။

မိမိ၌ အပိတ်အပင် နီဝရဏတရား ငါးပါး ပယ်ပြီးဖြစ်သည်ကို ကောင်းစွာမြင်သော ထိုရဟန်းအား ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ဝမ်းမြောက်သောသူအား နှစ်သိမ့်ခြင်းပီတိသည် ဖြစ်၏။ နှစ်သိမ့်သောစိတ် ရှိသူ၏ ကိုယ်သည် ငြိမ်းအေး၏။ ငြိမ်းအေးသောကိုယ်ရှိသူသည် ချမ်းသာကိုခံစား၏။ ချမ်းသာသူ၏စိတ်သည် တည်ကြည်၏။ ထိုသူသည် ချမ်းသာစေလိုခြင်း မေတ္တာနှင့် ယှဉ်သောစိတ်ဖြင့် အရပ်မျက်နှာတို့ကို ပြန့်နှံ့စေ၍ နေ၏။ ထို့အတူ သနားခြင်း ကရုဏာ၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း မုဒိတာ၊ လျစ်လျူပြုခြင်း ဥပေက္ခာနှင့် ယှဉ်သောစိတ်များဖြင့်လည်း အရပ်မျက်နှာတို့ကို ပြန့်နှံ့စေ၍နေ၏။

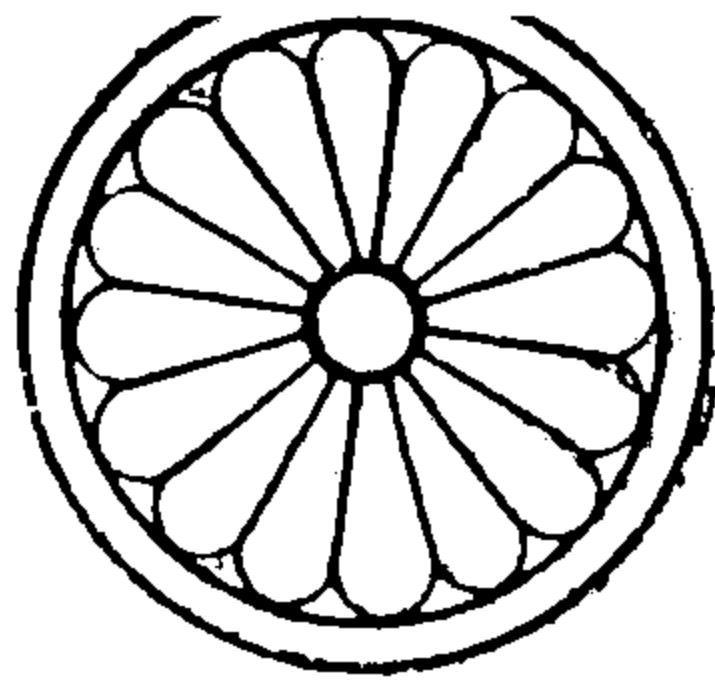
ယင်းသို့နေသော ရဟန်းသည် နီဝရဏတို့မှ ကင်းစင်သဖြင့် သားမယားကို သိမ်းဆည်းခြင်းမရှိ။ ရန်လိုမှုနှင့်ယှဉ်သောစိတ်လည်းမရှိ။ မခန့်ကျန်းသောစိတ်လည်း မရှိ။ ညစ်နွမ်းသောစိတ်လည်း မရှိ။ မိမိ၏ စိတ်အလိုအတိုင်းလည်း ဖြစ်စေနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုရဟန်းသည် ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ဗြဟ္မာ၏အပေါင်းအဖော် အဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်ရန် အကြောင်းသည် ရှိပေ၏။

ဤသို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဟောကြားတော် မူသောအခါ ဝါသေဠနှင့် အာရဒ္ဓါဇတို့သည် လွန်စွာ ကျေနပ်နှစ်သက်ကြကုန်သဖြင့် ရတနာသုံးပါးအား အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သူ ဥပါသကာ အဖြစ် ခံယူလိုက် ကြလေသည်။

ქ. მთვ. 06

၁၄။ မဟာပဒါနသုတ်

ရှေးဘုရားခုနစ်ဆူတို့ အကြောင်းကို ဟောကြားခြင်း

ရှေးဘဝဖြစ်စဉ် ဆင်ခြင်အောက်မေ့

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌နေစဉ် တနေ့သ၌ ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းစားပြီးချိန်တွင် ရေခံတက်ပင် တန်ဆောင်း၌ စုဝေး၍ ရှေးဘဝဖြစ်စဉ်ကို ဆင်ခြင်အောက်မေ့နိုင်သည့် ‘ပုဗ္ဗနိဝါသ’ ဉာဏ်နှင့်စပ်ဆိုင်သောစကားကို ဆွေးနွေးပြောဆိုနေကြသည်။ ယင်းသို့ပြောဆိုနေကြသည်ကို ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ဒိဗ္ဗသောတဉာဏ်ဖြင့် ကြားသိတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ထံကြွလာပြီး ခင်းထားအပ်သော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူလျက် မည်သို့သော စကားကို ဆွေးနွေးပြောဆိုနေကြကြောင်း၊ ရဟန်းတို့အားမေးမြန်းတော်မူသည်။ ပုဗ္ဗနိဝါသဉာဏ်နှင့် စပ်ဆိုင်သောစကားကို ဆွေးနွေး ပြောဆို နေကြကြောင်း လျှောက်တင်သောအခါ “ပုဗ္ဗနိဝါသဉာဏ်နှင့်စပ်ဆိုင်သော တရားစကားကို သင်တို့နာကြား လိုကြကုန်သလော” ဟု မေးမြန်းတော်မူပြီး ရဟန်းတို့က နာကြားလိုကြောင်း လျှောက်တင်ကြသဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ဟောကြားတော်မူလေသည်။

ဘုရားခုနစ်ဆူတို့၏ဖြစ်စဉ်အကျဉ်း

“ရဟန်းတို့.... ဤကမ္ဘာမှ ကိုးဆယ် တစ်ကမ္ဘာထက်၌ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို မပောက်မပြန် မှန်ကန်စွာ သိမြင်တော်မူသော ဝိပဿိမြတ်စွာ ဘုရားသည် လောက၌ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။ ထိုဝိပဿိမြတ်စွာဘုရားသည် အမျိုးအားဖြင့် မင်းမျိုး၊ အနွယ်အားဖြင့် ကောဏ္ဍညဖြစ်၍ သက်တမ်း ပမာဏအနှစ်ပေါင်းရှစ်သောင်းဖြစ်၏။ သခွတ်ပင်ရင်း၌ သစ္စာလေးပန်းကို သိမြင်ခဲ့၏။ ဝိပဿိမြတ်စွာဘုရား၏ အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးမှာ ခဏ္ဍမထေရ်နှင့် တိဿမထေရ်တို့ဖြစ်၏။ ဝိပဿိမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်၌ သာဝကအစည်းအဝေးသုံးကြိမ်

ဖြစ်မြောက်ခဲ့ရာ ပထမ အစည်းအဝေး၌ ရဟန်း တသိန်း ခြောက်ဆောင်း ရှစ်ထောင်၊ ဒုတိယအစည်းအဝေး၌ ရဟန်း တသိန်း၊ တတိယအစည်းအဝေး၌ ရဟန်းရှစ်သောင်း ပါဝင်ခဲ့သည်။ ဝိပဿိမြတ်စွာဘုရား၏ အမြဲတမ်းအလုပ် အကြွေးရဟန်းသည် အသောကမထေရ်ဖြစ်၏။ မယ်တော်ခမည်းတော်တို့ကား ဗန္ဓုမတီပြည့်ရှင် ဗန္ဓုမာမင်းကြီးနှင့် ဗန္ဓုမတီ မိဖုရားကြီးတို့ဖြစ်ကြ၏။”

“ရဟန်းတို့... ဤကမ္ဘာမှ သုံးဆယ်တစ် ကမ္ဘာထက်၌ သိခီအမည်ရှိ သော မြတ်စွာဘုရားသည် လောက၌ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။ ထိုသိခီမြတ်စွာဘုရားသည် အမျိုးအားဖြင့် မင်းမျိုး၊ အနွယ်အားဖြင့် ကောဏ္ဍညဖြစ်၍ သင်္ကတမ်းပမာဏ မှာ နှစ်ပေါင်း ခုနစ်သောင်းဖြစ်၏။ သရက်ဖြူပင်ရင်း၌ သစ္စာ လေး ပါး ကို သိမြင်ခဲ့၏။ သိခီမြတ်စွာဘုရား၏ အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးမှာ အဘိဘူမထေရ်နှင့် သမ္ဘဝမထေရ်တို့ဖြစ်၏။ သိခီမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်၌ သာဝက အစည်း အဝေး သုံးကြိမ် ဖြစ်မြောက်ခဲ့ရာ ပထမအစည်းအဝေး၌ ရဟန်း တသိန်း၊ ဒုတိယအစည်းအဝေး၌ ရဟန်းရှစ်သောင်း၊ တတိယအစည်းအဝေး၌ ရဟန်း ခုနစ်သောင်းပါဝင်ခဲ့၏။ သိခီမြတ်စွာဘုရား၏ အမြဲတမ်း အလုပ် အကြွေး ရဟန်းသည် ခေမကံရမထေရ်ဖြစ်၏။ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကား အရုဏ ဝတီပြည့်ရှင် အရုဏမင်းကြီးနှင့် အရုဏဝတီမိဖုရားကြီးတို့ဖြစ်ကြ၏။”

“ရဟန်းတို့... ဤကမ္ဘာမှ သုံးဆယ်တစ်ကမ္ဘာ၌ပင် ဝေဿဘူ အမည် ရှိသော မြတ်စွာဘုရားသည် လောက၌ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။ ထိုဝေဿဘူ မြတ်စွာ ဘုရားသည် အမျိုးအားဖြင့် မင်းမျိုး၊ အနွယ်အားဖြင့် ကောဏ္ဍညဖြစ်၍ သင်္က တမ်း ပမာဏမှာ နှစ်ပေါင်းခြောက်သောင်းဖြစ်၏။ အင်ကြင်းပင်ရင်း၌သစ္စာ လေးပါးကို သိမြင်ခဲ့၏။ ဝေဿဘူမြတ်စွာဘုရား၏ အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးမှာ သောကမထေရ်နှင့် ဥတ္တရမထေရ်တို့ဖြစ်သည်။ ဝေဿဘူမြတ်စွာဘုရားလက် ထက်၌ သာဝက အစည်းအဝေး သုံးကြိမ်ဖြစ်မြောက်ခဲ့ရာ ပထမ အစည်း အဝေး၌ ရဟန်း ရှစ်သောင်း၊ ဒုတိယအစည်းအဝေး၌ ရဟန်း ခုနစ်သောင်း၊ တတိယအစည်းအဝေး၌ ရဟန်းခြောက်သောင်းပါဝင်ခဲ့၏။ ဝေဿဘူမြတ်စွာ ဘုရား၏ အမြဲတမ်း အလုပ်အကြွေး ရဟန်းသည် ဥပသန္တမထေရ် ဖြစ်သည်။ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကား အနောမပြည့်ရှင် သုပ္ပတိတမင်းကြီးနှင့် ပဘာ ဝ, မိဖုရားကြီးတို့ဖြစ်ကြ၏။”

“ရဟန်းတို့... ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ပင် ကကုသန် အမည်ရှိသော မြတ်စွာ ဘုရားသည် လောက၌ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။ ထိုကကုသန် မြတ်စွာဘုရားသည် အမျိုး

အားဖြင့် ပုဏ္ဏားမျိုး၊ အနွယ်အားဖြင့် ကဿပဖြစ်၍ သက်တမ်း ပမာဏမှာ နှစ်ပေါင်းလေးသောင်းဖြစ်၏။ ကုတ်ကိုပင်ရင်း၌ သစ္စာလေးပါးကိုသိမြင်ခဲ့၏။ ကကုသန်မြတ်စွာဘုရား၏ အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးမှာ ဝိဓူရမထေရ်နှင့် သဉ္ဇိဝ မထေရ်တို့ဖြစ်သည်။ ကကုသန် မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်၌ သာဝကအစည်း အဝေး တကြိမ်သာ ဖြစ်မြောက်ခဲ့ရာ ရဟန်းပေါင်းလေးသောင်း ပါဝင်ခဲ့၏။ ကကုသန် မြတ်စွာဘုရား၏ အမြဲတမ်းအလုပ်အကြွေးရဟန်းသည် ဗုဒ္ဓိဇမထေရ် ဖြစ်သည်။ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကား ခေမဝတီပြည်မှ အဂ္ဂိဒတ္တပုဏ္ဏားနှင့် ဝိသာခါပုဏ္ဏေးမတို့ ဖြစ်ကြ၏။”

ရဟန်းတို့... ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ပင်၊ ကောဏာဂုံ မြတ် စွာ ဘုရားသည် လောက၌ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။ ထိုကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရားသည် အမျိုးအားဖြင့် ပုဏ္ဏားမျိုး၊ အနွယ်အားဖြင့် ကဿပဖြစ်၍ သက်တမ်းပမာဏမှာ နှစ်ပေါင်း သုံးသောင်းဖြစ်၏။ ရေသဖန်းပင်ရင်း၌ သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်ခဲ့၏။ ကောဏာဂုံမြတ်စွာဘုရား၏ အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးမှာ ဘိယျောသမထေရ်နှင့် ဥတ္တရ မထေရ်တို့ဖြစ်သည်။ ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်၌ သာဝကအစည်း အဝေး တကြိမ်သာဖြစ်မြောက်ခဲ့ရာ ရဟန်းသုံးသောင်း ပါဝင်ခဲ့၏။ ကောဏာဂုံမြတ်စွာဘုရား၏ အမြဲတမ်းအလုပ်အကြွေးရဟန်းသည် သောတ္တိဇမထေရ် ဖြစ်၏။ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကား သောဘဝတီပြည်မှ ယညဒတ္တပုဏ္ဏား နှင့် ဥတ္တရာပုဏ္ဏေးမတို့ဖြစ်၏။

“ရဟန်းတို့... ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ပင် ကဿပအမည်ရှိသော မြတ်စွာဘုရား သည် လောက၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။ ထိုကဿပ မြတ်စွာဘုရားသည် အမျိုးအား ဖြင့် ပုဏ္ဏားမျိုး၊ အနွယ်အားဖြင့် ကဿပ အနွယ်ပင်ဖြစ်၍ သက်တမ်းပမာ ဏမှာ နှစ်ပေါင်း နှစ်သောင်းဖြစ်၏။ ပညောင်ပင်ရင်း၌ သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်ခဲ့၏။ ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ အဂ္ဂသာဝက ၂ ပါးမှာ တိဿမထေရ် နှင့် ဘာရဒွါဇ မထေရ်တို့ဖြစ်သည်။ ကဿပမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်၌ သာဝကအစည်းအဝေး တကြိမ်သာဖြစ်မြောက်ခဲ့ရာ ရဟန်းပေါင်း ၂ သောင်း ပါဝင်ခဲ့၏။ ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ အမြဲတမ်း အလုပ်သကျွေး ရဟန်းသည် သဗ္ဗမိတ္တ မထေရ်ဖြစ်၏။ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကား ဗာရာဏသီ ပြည်မှ ဗြာဟ္မဒတ္တပုဏ္ဏားနှင့် ဓနဝတီပုဏ္ဏေးမတို့ ဖြစ်ကြ၏။”

“ရဟန်းတို့... ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ပင် ယခုအခါ အလုံးစုံသောတရားတို့ကို မဖောက်မပြန် မှန်ကန်စွာသိမြင်သော ငါဘုရားသည် လောက၌ဖြစ်ပေါ်လာ

၏။ ငါဘုရားသည် အမျိုးအားဖြင့် မင်းမျိုး၊ အနွယ်အားဖြင့် ဂေါတမ အနွယ်ဖြစ်၍ သက်တမ်းပမာဏမှာ တိုတောင်းလှ၏။ နှစ်ပေါင်းတရာ၊ သို့မဟုတ် တရာထက် အနည်းငယ်သာပို၏။ ညောင်ဗုဒ္ဓဟေပင်ရင်း၌ သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်ခဲ့၏။ ငါဘုရား၏ အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးမှာ သာရိပုတ္တရာမထေရ်နှင့် မောဂ္ဂလ္လာန်မထေရ်တို့ ဖြစ်ကြ၏။ ငါဘုရား၏ လက်ထက်၌ သာဝကအစည်းအဝေး တကြိမ်သာ ဖြစ်မြောက်ခဲ့၍ ရဟန်းပေါင်း တထောင်နှစ်ရာ့ ငါးဆယ် ပါဝင်ခဲ့၏။ ငါဘုရား၏ အမြဲတမ်း အလုပ်အကျွေး ရဟန်းသည် အာနန္ဒာမထေရ် ဖြစ်၏။ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကား က လဝတ္ထုပြည့်ရှင် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးနှင့် မာယာမိဖုရားကြီးတို့ ဖြစ်ကြ၏။”

နတ်တို့က လျှောက်ကြားကြ၍လော

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် အထက်ပါအတိုင်း ဟောကြားတော်မူပြီး ကျောင်းတော်တွင်းသို့ ပြန်ကြွတော် မူသည်။ ဗုဒ္ဓ ကြွတော်မူပြီးနောက် မကြာမီပင် ရဟန်းများသည် ဤသို့ပြောဆိုနေကြပြန်၏။

“ငါ့ရှင်တို့...ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကား အံ့ဩဖွယ်ကောင်းပေစွ။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် လွန်လေပြီးသော ရွေးဘုရားရှင်တို့ကို ဇာတ်အားဖြင့် ၎င်း၊ အမျိုးအမည် စသည်အားဖြင့်၎င်း အောက်မေ့ဆင်ခြင် သိမြင်နိုင်တော်မူပေ၏။ ယင်းသို့ သိမြင်နိုင်ခြင်းသည် ကိုယ်တော်တိုင်ပင် ထိုးထွင်းသိမြင်၍ လော၊ သို့တည်းမဟုတ် နတ်ဗြဟ္မာတို့က လျှောက်ကြားကြ၍လော။”

ညနေချမ်း အချိန်ရောက်၍ ကျောင်းတော်တွင်းမှ ထွက်လာသော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် တဖန် ရဟန်းတို့ ဆွေးနွေး ပြောဆိုရာသို့ ကြွရောက်လာပြန်၏။ ဗုဒ္ဓက မေးမြန်းသဖြင့် ရဟန်းတို့သည် မိမိတို့ နောက်ထပ် ပြောဆိုနေသည့် အကြောင်းအရာကို ဗုဒ္ဓအား လျှောက်တင်ကြသည်။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓက “ရဟန်းတို့...ရွေးဘုရားရှင်တို့ကို ဇာတ်အားဖြင့်၎င်း၊ အမျိုးအမည် စသည်အားဖြင့်၎င်း ငါဘုရား ဆင်ခြင်အောက်မေ့နိုင်ခြင်းမှာ ကိုယ်တော်တိုင် ထိုးထွင်းသိမြင်ခြင်းကြောင့်လည်းဖြစ်၏။ နတ်ဗြဟ္မာတို့က လျှောက်ကြား ကြသောကြောင့်လည်းဖြစ်၏။” ဟူ၍ ရှင်းလင်းမိန့်ကြားတော်မူသည်။ ထို့နောက် ရဟန်းတို့က လျှောက်ထားတောင်းပန်ကြသဖြင့် ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်နှင့် စပ်ဆိုင်သောတရားစကားကို အကျယ်တဝင့် ထပ်ဆင့်ဟောကြားတော် မူပြန်လေသည်။

ဝိပဿိ ဗုဒ္ဓဝင်

ဤကမ္ဘာမှ ကိုးဆယ့်တစ် ကမ္ဘာထက်၌ ဝိပဿိအမည်ရှိသော မြတ်စွာ ဘုရားသည် လောက၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။ ဝိပဿိမြတ်စွာဘုရား၏ ခမည်းတော် မယ်တော်တို့ကား ဗန္ဓုမတီပြည့်ရှင် ဗန္ဓုမာမင်းကြီးနှင့် ဗန္ဓုမတီ မိဖုရားကြီးတို့ဖြစ်၏။ ဝိပဿိ ဘုရားလောင်းသည် တုသိတာ နတ်ပြည်မှ စုတေ၍ မယ်တော် ဝမ်းသို့ သက်ဝင်သောအခါ သတိသမ္ပဇဉ် မကင်းမကွာ မူ၍သာ လျှင် သက်ဝင်၏။ နတ်တို့၏ အလင်းရောင်ထက်ပင် သာလွန်သော အလင်းရောင်ကြီးတမျိုးသည်လည်း ဤကမ္ဘာလောက၌ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ နေလဘို့၏ အရောင်များပင် မထွန်းလင်းနိုင်သည့် လောကန္တရိုက် ငရဲမှ သတ္တဝါများသည်၌ ထိုအလင်းရောင်ကြီး၏ အစွမ်းအားဖြင့် အချင်းချင်း တွေ့မြင်ကြရကုန်၏။ တသောင်းသော ဤလောကခတ် သည်လည်း ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်၏။

မယ်တော် ဝမ်းသို့ ဘုရားလောင်း သက်ဝင်သည့် အချိန်မှစ၍ နတ်သား လေးယောက်တို့သည် အရပ်လေးမျက်နှာမှ လာရောက် စောင့်ရှောက်နေကြ၏။ မယ်တော်သည် သူ့အသက်သတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာခိုးခြင်း စသော ကံငါးပါးကို လုံးဝမကျူးလွန်ဘဲ သီလကို လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်း၏။ မယ်တော်အား ယောက်ျားတို့အပေါ်၌ ကာမဂုဏ်နှင့်ယှဉ်သော စိတ်မဖြစ်ပေါ်သကဲ့သို့ တစုံတယောက်သော ယောက်ျားမျှလည်း မယ်တော်အား တတ်မက်သောစိတ်ဖြင့် ပြစ်မှားခြင်းမပြုနိုင်။ ဘုရားလောင်း မယ်တော် ဝမ်းသို့ သက်ဝင်သည့် အချိန်မှစ၍ မယ်တော်အား နှစ်သက်ဖွယ် အာရုံ ငါးပါးတို့သည် လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံကုံလုံ၍သာနေ၏။ မယ်တော်သည် ရောဂါတစုံတရာမရှိဘဲ မပင်မပန်း ချမ်းချမ်းသာသာ နေရ၏။ မယ်တော်သည် အင်္ဂါကြီးငယ် ပြည့်စုံစွာဖြင့် ဝမ်းထဲ၌တည်နေသော ဘုရားလောင်းကို ကောင်းစွာ မြင်ရ၏။ ဥပမာအားဖြင့် အလွန် အရည်အသွေး ကောင်းမွန်၍ ကြည်လင်တောက်ပသော ကျောက်မျက်ရတနာ တခု၌ ချည်ကြိုး တချောင်းကို တပ်ထားလျှင် ထိုချည်ကြိုးကို ကောင်းစွာ မြင်ရသကဲ့သို့ဖြစ်၏။

ဘုရားလောင်းဖွားမြင်၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သော် မယ်တော်သည် ကုယ်လွန်၍ တုသိတာ နတ်ပြည်သို့ ရောက်၏။ တပါးသော မိန်းမတို့သည် ကိုးလဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ဆယ်လဖြင့်ဖြစ်စေ ဖွားမြင်ကြသော်လည်း ဘုရားလောင်း၏မယ်တော်

ကား ဆယ်လပြည့်မှသာ ဘုရားလောင်းကို ဖွားမြင်၏။ တပါးသောမိန်းမတို့ သည် ထိုင်လျက် ဖြစ်စေ၊ ရပ်လျက် ဖြစ်စေ ဖွားမြင်ကြသော်လည်း ဘုရားလောင်း၏ မယ်တော်ကား ဘုရားလောင်းကို ရပ်လျက်ဖြင့်သာ ဖွားမြင်၏။ မယ်တော် ဝမ်းမှထွက်လာသော ဘုရားလောင်းကို နတ်တို့က ရှေးဦးစွာ ခံယူကြပြီး လူတို့က နောက်မှ ခံယူကြရကုန်၏။ မယ်တော် ဝမ်းမှ ထွက်လာသော ဘုရားလောင်းအား မြေပေါ်သို့မရောက်မီ နတ်သားလေးယောက်တို့က ခံယူပြီး “အရှင်မိဖုယား ဝမ်းမြောက်ပါလော၊ အရှင် မိဖုယားအား ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသော သားတော် ထွန်းကားလာပါသည်” ဟုဆို၍ မယ်တော် ရှေ့၌ ထားကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် မယ်တော် ဝမ်းမှထွက်လာသောအခါ အညစ်အကြေး တစုံတရာဖြင့် မလိမ်းမကပ်ဘဲ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်စွာ ထွက်လာ၏။ ဥပမာအားဖြင့် ကာသိတိုင်းဖြစ် အဝတ်ပေါ်၌ ချထားအပ်သော ပတ္တမြားရတနာသည် ထိုအဝတ်၌ မငြိမကပ်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ မယ်တော် ဝမ်းမှ ထွက်လာသော ဘုရားလောင်းအား ကောင်းကင်မှ အေးသောရေအယဉ်နှင့် နွေးသော ရေအယဉ် နှစ်ခုတို့ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး သန့်စင်ဆေးကြောခြင်းကိစ္စကို ပြုကြကုန်၏။

မယ်တော် ဝမ်းမှ ဖွားမြင်စဖြစ်သော ဘုရားလောင်းသည် ညီညာသော ခြေတို့ဖြင့် မတ်တတ်ရပ်၍ မြောက်အရပ်သို့ မျှော်နှာမူကာ ခုနစ်ဘဝါး လှမ်းကြွ၏။ “ငါသည် လောက၌ အမြင့်ဆုံး၊ အကြီးဆုံး၊ အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏။ ဤဘဝသည် နောက်ဆုံးဘဝည်း။ နောက်ထပ်ဖြစ်ရန် ဘဝ မရှိတော့ပြီ” ဟု ခန့်ညားသော စကားကို မြွက်ဆို၏။ ဘုရားလောင်း ဖွားမြင်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ဤကမ္ဘာလောက၌ ထူးခြားသော အသင်းရောင်ကြီး တမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာပြီး တသောင်းသော ဤလောကဓာတ်သည်လည်း ပြင်းထန်စွာတုန်လှုပ်၏။ ဘုရားလောင်း မယ်တော် ဝမ်းသို့ သက်ဝင်ချိန်၊ မယ်တော် ဝမ်းမှ ဖွားမြင်ချိန်တို့၌ ဤကဲ့သို့ ထူးခြားသော အချင်းအရာများ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း သည် ဓမ္မတာပင် ဖြစ်၏။

ယောက်ျားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာများ

အိုးသီ မင်းသား ဖွားမြင်သောအခါ ခမည်းတော် ဗန္ဓုမာမင်းကြီးသည် လက္ခဏာ ဆရာ ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားတို့ကို ခေါ်၍ သားတော်၏ နိမိတ်လက္ခဏာကို ကြည့်ရှုဖတ်ကြားစေ၏။ ပုဏ္ဏားတို့က “အရှင်မင်းမြတ်၏ သားတော်သည် ၃၂ ပါးသော ယောက်ျားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်

ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ လူ့ဘောင်၌နေလျှင် လေးကျန်းလုံးကိုအစိုးရသော စကြာမင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ တောထွက်၍ ရဟန်းပြုလျှင်လည်း အလုံးစုံသောတရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မဖောက်မပြု မှန်ကန်စွာသိမြင်သော ဘုရား ဖြစ်ပါလိမ့်မည်” ဟု ဖတ်ကြားလျှောက်တင်ကြသည်။

သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားငြိတ်တို့၏ လက္ခဏာတို့ကား (၁) ညီညာသော ခြေဘဝါးရှိခြင်း။ (၂) ခြေဘဝါး အပြင်တို့၌ အကန့်တထောင်၊ အကွပ်ပုံ တောင်းတို့နှင့်ပြည့်စုံသော စင်္ခန်းရှိခြင်း။ (၃) ရှည်သောဖနောင့်ရှိခြင်း။ (၄) ရှည်သော လက်ချောင်း ခြေချောင်း ရှိခြင်း။ (၅) နူးညံ့သော လက်ဖဝါး ခြေဖဝါးရှိခြင်း။ (၆) ကွန်ရက်ပမာ ညီညာသော လက်ခြေရှိခြင်း။ (၇) မြင့်သောဖမျက်ရှိခြင်း။ (၈) ဧကီမည်သောသားကောင်ကဲ့သို့ ပြေပြစ်သော မြင်းခေါင်းရှိခြင်း။ (၉) မကိုင်းမညွတ်ပဲ ရပ်လျက်ပင် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ပုဆိပ် ဒူးတို့ကို သုံးသပ်ဆုပ်နယ်နိုင်ခြင်း။ (၁၀) အအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပုရိသနိမိတ်ရှိခြင်း။ (၁၁) ရွှေ အဆင်း ရှိသော အသားအရေနှင့် ပြည့်စုံခြင်း။ (၁၂) ချောမွေ့၍အညစ်အကြေးမကပ်ငြိနိုင်သော အရေ ရှိခြင်း။ (၁၃) တပင်ချင်း ပေါက်သော မွေးညှင်း ရှိခြင်း။ (၁၄) အထက်သို့ ကော့သော မွေးညှင်း ရှိခြင်း။ (၁၅) ဗြဟ္မာမင်းကဲ့သို့ ဖြောင့်စင်းသောကိုယ် ရှိခြင်း။ (၁၆) လင်းဖမိုး ခြေဖမိုး၊ ပုခုံးနှစ်ဖက် လည်ကုပ်တို့၌ ဖြိုးမောက်သောအသားရှိခြင်း။ (၁၇) ခြင်္သေ့၏ ရှေ့ပိုင်းကိုယ်နှင့် တူသောကိုယ် ရှိခြင်း။ (၁၈) လက်ပြင် နှစ်ဖက် ကြား၌ ကြောရိုးကြောင်း မထင်သောကြောပြင်ရှိခြင်း။ (၁၉) ကိုယ်လုံးနှင့်အရပ်လိုက်ဖက်၍ ပညောင်ပင်ကဲ့သို့ ဝန်းဝိုင်းသောကိုယ်ရှိခြင်း။ (၂၀) ညီညွတ်လုံးဝန်းသောလည်တိုင်ရှိခြင်း။ (၂၁) အလွန်ကောင်းမွန်သော အကြော ရှိခြင်း။ (၂၂) ခြင်္သေ့မေးနှင့်တူသောမေးရှိခြင်း။ (၂၃) လေးဆယ်သောသွားရှိခြင်း။ (၂၄) ညီညွတ်သောသွားရှိခြင်း။ (၂၅) မကျဲသောသွားရှိခြင်း။ (၂၆) ဖြူစင်သော အစွယ်လေးချောင်းရှိခြင်း။ (၂၇) နူးညံ့ရှည်လျားကြီးမားသောလျှာရှိခြင်း။ (၂၈) ဗြဟ္မာမင်း၏ အသံ ကချိက်ငှက်၏ အသံနှင့် တူသော အသံ ရှိခြင်း။ (၂၉) အလွန်ညိုသောမျက်လုံးရှိခြင်း။ (၃၀) နွားငယ်၏ မျက်ကောင်နှင့် တူသောမျက်ကောင်ရှိခြင်း။ (၃၁) မျက်မှောင်နှစ်ခုကြား၌ လဲဝါဝှမ်းကဲ့သို့ နူးညံ့ဖြူစင်သော ဥဏ္ဍလုံမွှေးရှင် ပေါက်လျက် ရှိခြင်း။ (၃၂) ဦးခေါင်း၌ သင်းကျပ်တပ်ဆင်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေခြင်းတို့ ပေတည်း။

ဝိပဿီအမည် မှည့်ခြင်း

ဗန္ဓုမာမင်းကြီးသည် လက္ခဏာဖတ်ပုဏ္ဏားတို့အား အဝတ်ပုဆိုး၊ စားဖွယ် သောက်ဖွယ် စသည်တို့ဖြင့် ပူဇော် ချီးမြှောက်ပြီး ဝိပဿီမင်းသားလေးအား အထိန်းတော်တို့ဖြင့် ကောင်းစွာကျွေးမွေးပြုစု၏။ ဝိပဿီမင်းသားလေးသည် ဗြဟ္မာမင်း၏အသံ၊ ကရဝိက်ငှက်၏ အသံကဲ့သို့ သာယာညွှင်းပြောင်းချိုအေး၍ နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသောအသံနှင့် ပြည့်စုံ၏။ နေ့ရောညပါတယူဇနာပတ်ဝန်းကျင်ကို မြင်နိုင်သည့် နတ်မျက်စိနှင့် တူသောမျက်စိ ရှိ၏။ တာဝတိံနိသာနတ်တို့ကဲ့သို့ မျက်တောင် မခတ်ပဲ ကြည့်ရှု၏။ ထို့ကြောင့် ထိုမင်းသားအား “ဝိပဿီ” ဟု အမည်မှည့်ခြင်းဖြစ်၏။ ဗန္ဓုမာမင်းသည် တရားစီရင်ရာ၌ ဝိပဿီမင်းသားကို ရင်ခွင်၌ ထိုင်စေ၍ တရား စီရင်၏။ ဝိပဿီမင်းသားသည် ခမည်းတော်၏ရင်ခွင်၌ထိုင်လျက် အမှု၏အမှားအမှန်ကို စိစစ် ဆုံးဖြတ်ပေး၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဝိပဿီဟူသော အမည်သည် ပို၍ထင်ရှားခဲ့၏။ ဗန္ဓုမာမင်းသည် ဝိပဿီမင်းသားအား ဥတုသုံးပါးအားလျော်စွာ ခံစားနေထိုင်ရန် နန်းပြာသာဒ်သုံးဆောင်ကို ဆောက်လုပ်စေပြီး ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို လိုလေသေး မရှိအောင် စီမံဖန်တီးပေး၏။

နိမိတ်လေးပါး တွေ့မြင်ခြင်း

ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့ကို နှစ်သက်စွာ ခံစားနေသော ဝိပဿီမင်းသားသည် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာသောအခါ သာယာသော ရှုခင်းများကို ရှုစားလိုသဖြင့် ကောင်းမွန်သော ယာဉ်ရထားများဖြင့် ဥယျာဉ်သို့ ထွက်လေသည်။ လမ်းခရီးတွင် မင်းသားသည် တောင်ဝှေးကိုအားပြုလျက် ကတုန်ကရီသွားလာနေသော သူအိုတယောက်ကိုမြင်၍ “ဤသူသည် မည်သူနည်း” ဟု ရထားထိန်းကို မေး၏။ ရထားထိန်းက သူအိုဖြစ်ကြောင်းပြောကြားလျှင် “ငါသည်လည်း ဤ သူကဲ့သို့ပင် အိုရဦးမည်လော” ဟု မေးပြန်၏။ ရထားထိန်းက “အရှင်မင်းသားနှင့်တကွ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး မလွဲမသွေ အိုရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်” ဟု လျှောက်တင်သောအခါ မင်းသားသည် စိတ်နှလုံးမသာမယာဖြစ်ကာ ဥယျာဉ်သို့ပင် မသွားတော့ဘဲ နန်းတော်သို့ လှည့်ပြန်လေသည်။ ဤအကြောင်းကို ဗန္ဓုမာ မင်းကြီး ကြားသိလျှင် သားတော် တောမထွက်စေရန် မင်းသားအတွက် နှစ်သက်မက်မောဖွယ်ရာ ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့ကို တိုး၍ စီမံ ဖန်တီးပေးလေသည်။

ကာမဂုဏ်ငါးပါးကို စိတ်တိုင်းကျခံစားနေသော ဝိပဿီမင်းသားသည် နှစ်ပေါင်း များစွာ ကြာသောအခါ ဥယျာဉ်သို့ တဖန် ထွက်ပြန်ရာ လမ်းတွင် လဲကျနေသော သူနာ တယောက်ကို တွေ့မြင်လေ၏။ ရထားထိန်းအား ရှေးနည်းတူ မေးမြန်း၍ မိမိလည်း နာခြင်းတရားနှင့် မကင်းနိုင်ကြောင်း သိရှိရသောအခါ မင်းသားသည် စိတ်မချမ်းမသာဖြင့် နန်းတော်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ ဤအကြောင်းကို ဗန္ဓုမာမင်းကြီး ကြားသိလျှင် သားတော် တောမထွက်နိုင်စေရန် ကာမဂုဏ်ငါးပါးကို ရှေးကထက်ဘိုး၍ စီမံဖန်တီးပေးပြန်သည်။

ထို့နောက် နှစ်ပေါင်း များစွာ ကြာ၍ တဘိယအကြိမ် ဥယျာဉ်သို့ ထွက်သောအခါ မင်းသားသည် လမ်းတွင် သူသေကယောက်ကို တွေ့မြင်လေသည်။ မိမိသည်လည်း ဤသူသေကဲ့သို့ပင် တနေ့နေ့၌ ချစ်စွာသော မိဘဆွေပျိုး များနှင့်ခွဲခွာ၍ သေရဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း တွေးတောဆင်ခြင်မိသဖြင့် မင်းသားသည် စိတ်မသက်မသာဖြင့် နန်းတော်သို့ပြန်လာ၏။ ဤအကြောင်းကို ဗန္ဓုမာမင်းကြီး ကြားသိလျှင် မင်းသား နှစ်သက်မက်မောမည့် အာရုံငါးပါးကို တိုး၍ စီမံ ဖန်တီးပေးပြန်သည်။

ထို့နောက် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာ၍ စတုတ္ထအကြိမ်ဥယျာဉ်သို့ထွက်ရာတွင်ကား မင်းသားသည် ဖန်ရေဆိုးသောအဝတ်ကို ဝတ်ရုံထားသည့် ရဟန်းတပါးကို တွေ့မြင်သည်။ ရဟန်းဟူသည် သတ္တဝါတို့အပေါ် အစဉ် သနားကြင်နာလျက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုလုပ်၍ တရားကျင့်နေသူ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလျှင် မင်းသားသည်နှစ်သက်၍ ထိုအရပ်မှပင် ရထားထိန်းကို နန်းတော်သို့ ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး မိမိတပါးတည်း ဖန်ရေဆိုးသောအဝတ်ကို ဝတ်ဆင်ကာ ရဟန်းပြုလိုက်လေသည်။

ဝိပဿီမင်းသား ရဟန်းပြုကြောင်း ကြားသိလျှင် ဗန္ဓုမတီ နေပြည်တော်မှ ရှစ်သောင်း လေးထောင်သော လူ အပေါင်းတို့သည် ဝိပဿီ မင်းသားနောက်သို့ လိုက်၍ ရဟန်း ပြုကြ၏။ ဝိပဿီမင်းသားသည် ထိုပရိသတ်ဖြင့်ခြံရံလျက် မြို့ရွာများသို့ လှည့်လည်နေ၏။ တရံရောအခါ ဝိပဿီမင်းသားအား “လူတို့နှင့်ရောနှောနေခြင်းသည်မသင့်” ဟု အကြံဖြစ်ပေါ် လာသဖြင့် ပရိသတ်မှခွဲထွက်ပြီး တပါးတည်း ကျင့်သုံးနေထိုင်လေ၏။

အဖြစ်အပျက်ကိုဆင်ခြင်ခြင်း

ဤသို့တပါးတည်းနေစဉ် ဝိပဿီမင်းသားသည် “အိုခြင်း သေခြင်း တို့နှင့်မကင်းနိုင်သော ဤလောကသည် ဆင်းရဲလှ၏၊ အဘယ်တရားရှိ၍ ဤ

အိုခြင်းသေခြင်းများသည် ဖြစ်ရသနည်း” ဟု ဆင်ခြင် စဉ်းစားမိ၏။ နည်းလမ်းမှန်ကန်စွာဆက်၍ ဆင်ခြင်စဉ်းစားသောအခါ မွေးဖွားခြင်းရှိ၍ အိုခြင်းသေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပညာဖြင့်ထိုးထွင်းသိမြင်လာ၏။ ဤနည်းတူဆက်လက် စဉ်းစားပြန်ရာ မွေးဖွားခြင်းသည် ဘဝရှိ၍၊ ဘဝသည်စွဲလမ်းခြင်းရှိ၍၊ စွဲလမ်းခြင်းသည် တတ်မက်ခြင်းရှိ၍၊ တတ်မက်ခြင်းသည် ခံစားခြင်းရှိ၍၊ ခံစားခြင်းသည် တွေ့ထိခြင်းရှိ၍၊ တွေ့ထိခြင်းသည် အာယတနခြောက်ပါးရှိ၍၊ အာယတန ခြောက်ပါးသည် နာမ်ရုပ်ရှိ၍၊ နာမ် ရုပ်သည် ဝိညာဉ်ရှိ၍၊ ဝိညာဉ်သည်လည်း တဖန် နာမ်ရုပ်ရှိ၍ ဖြစ်ပေါ်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း အကြောင်း အကျိုး အဆက်ဆက်ကို ပညာဖြင့်ထိုးထွင်းသိမြင်လာ၏။

ထို့နောက် ဝိပဿီမင်းသားအား “ဤဝိညာဉ်သည် တပါးသော အကြောင်းဆီသို့မသွားဘဲ နာမ်ရုပ်သို့ပင်ပြန်လှည့်လာ၏။ ဤမျှသောအကြောင်း ဆက်ဖြင့် မွေးဖွားခြင်း၊ အိုခြင်း၊ သေခြင်း၊ အဖန်ဖန် စုတေခြင်း တို့သည် ဖြစ်ပေါ် ကြရကုန်၏။ နာမ် ရုပ် ကြောင့် ဝိညာဉ်၊ ဝိညာဉ်ကြောင့် နာမ်ရုပ်၊ နာမ်ရုပ်ကြောင့် အာယတန ခြောက်ပါး၊ အာယတန ခြောက်ပါးကြောင့် တွေ့ထိခြင်း၊ တွေ့ထိခြင်းကြောင့် ခံစားခြင်း၊ ခံစားခြင်းကြောင့် တတ် မက်ခြင်း၊ တတ်မက်ခြင်းကြောင့် စွဲလမ်းခြင်း၊ စွဲလမ်းခြင်းကြောင့် ဘဝ၊ ဘဝကြောင့် မွေးဖွားခြင်း၊ မွေးဖွားခြင်းကြောင့် အိုခြင်း၊ သေခြင်း၊ ပူဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာပူပန်ခြင်းတို့ ဖြစ်ကြရကုန်၏။ ဤနည်းဖြင့် ချမ်းသာခြင်းလုံးဝမဖက်သော ဆင်းရဲဒုက္ခအစုအဝေးကြီးသည် ဖြစ်ပေါ်နေ၏” ဟူ၍ ဆင်ခြင်စဉ်းစားမိလေ၏။ ဤသို့ဖြင့်ဝိပဿီမင်းသားအား ရှေးကမကြားဘူးသေးသော တရားတို့၌ဖြစ်ပေါ်မှုကို သိမြင်သောဥပဇာန်ပညာ အလင်းရောင်သည် ထင်ရှားစွာဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ထို့နောက်တဖန် ဝိပဿီမင်းသားသည် “ဘယ်တရားမရှိသော် အိုခြင်းသေခြင်းမဖြစ်သနည်း၊ ဘယ်တရားချုပ်ငြိမ်းလျှင် အိုခြင်း သေခြင်း ချုပ်ငြိမ်းသနည်း” ဟု အကြံဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် နည်းလမ်းမှန်ကန်စွာ ဆက်၍ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရာ မွေးဖွားခြင်းမရှိလျှင် အိုခြင်း သေခြင်းမရှိ၊ ဘဝမရှိလျှင်မွေးဖွားခြင်းမရှိ၊ စွဲလမ်းခြင်းမရှိလျှင်ဘဝမရှိ၊ တတ်မက်ခြင်းမရှိလျှင်စွဲလမ်းခြင်းမရှိ၊ ခံစားခြင်းမရှိလျှင် တတ်မက်ခြင်းမရှိ၊ တွေ့ထိခြင်း မရှိလျှင် ခံစားခြင်းမရှိ၊ အာယတနခြောက်ပါးမရှိလျှင် တွေ့ထိခြင်းမရှိ၊ နာမ်ရုပ်မရှိလျှင် အာယတန ခြောက်ပါးမရှိ၊ ဝိညာဉ်မရှိလျှင် နာမ်ရုပ်မရှိ၊ တဖန် နာမ်ရုပ် မရှိလျှင်လည်း

ဝိညာဉ်မရှိကြောင်း ချုပ်ငြိမ်းမှု၏အကြောင်းအကျိုး အဆက်ဆက်ကို ပညာဖြင့် ထိုးထွင်းသိမြင်ပြန်လေသည်။

ထိုအခါဝိပဿီမင်းသားအား ဤသို့အကြံဖြစ်၏။

“သစ္စာလေးပါးကို ကောင်းစွာသိရန် လမ်းစဉ်ကို ငါရပြီ။ နာမ် ရုပ် ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဝိညာဉ်ချုပ်၏။ ဝိညာဉ်ချုပ်ခြင်းကြောင့် နာမ်ရုပ်ချုပ်၏။ နာမ်ရုပ်ချုပ်ခြင်းကြောင့် အာယတနခြောက်ပါးချုပ်၏။ အာယတန ခြောက်ပါးချုပ်ခြင်းကြောင့် တွေ့ထိခြင်းချုပ်၏။ တွေ့ထိခြင်းချုပ်ခြင်းကြောင့် ခံစားခြင်းချုပ်၏။ ခံစားခြင်းချုပ်ခြင်းကြောင့် တတ်မက်ခြင်းချုပ်၏။ တတ် မက်ခြင်း ချုပ်ခြင်းကြောင့် စွဲလမ်းခြင်းချုပ်၏။ စွဲလမ်းခြင်း ချုပ်ခြင်း ကြောင့် ဘဝချုပ်၏။ ဘဝချုပ်ခြင်းကြောင့် မွေးဖွားခြင်းချုပ်၏။ မွေးဖွားခြင်းချုပ်ခြင်းကြောင့် အိုခြင်း သေခြင်း ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲခြင်း မြင့်စွာပူပန်ခြင်းတို့ ချုပ်ကုန်၏။ ဤနည်းဖြင့် ချမ်းသာခြင်း လုံးဝမဖက်သော ဆင်းရဲဒုက္ခအစုအဝေးကြီးသည် ချုပ်ငြိမ်းရလေ၏။”

ဤသို့ဖြင့် ဝိပဿီမင်းသားအား ရှေးကမကြားဘူးသေးသော တရားတို့၌ ချုပ်ငြိမ်းမှုကို သိမြင်သောဉာဏ်ပညာ အလင်းရောင်သည် ထင်ရှားစွာဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

ထို့နောက်ဝိပဿီမင်းသားသည် “ဤကားရုပ်၊ ဤကားရုပ်၏ဖြစ်ခြင်းတည်း၊ ဤကားရုပ်၏ချုပ်ငြိမ်းခြင်းတည်း” စသည်ဖြင့် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးတို့၌ အဖြစ်အပျက်ကိုရှုလျက် နေ၏။ ယင်းသို့ရှုနေ၍ မကြာမီအချိန် အတွင်း မှာပင် မင်းသား၏စိတ်သည် စွဲလမ်းခြင်းမရှိဘဲ အာသဝေါတရားတို့မှ လွတ်မြောက်လေသည်။

တရားဟောရန်ဗြဟ္မာတောင်းပန်ခြင်း

အလုံးစုံသောတရားတို့ကို သိမြင်တော်မူသော ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားသည် မိမိသိမြင်အပ်သောတရားကို သတ္တဝါတို့အားဟောကြားလိုသော ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာသော်လည်း ‘နက်နဲသောတရားကို ကိလေသာဖုံးလွှမ်းနေသော သတ္တဝါများ သိမြင်နိုင်မည်မဟုတ်’ ဟု ဆင်ခြင်မိသဖြင့်တရားမဟောဘဲ ကြောင့်ကြမဲ့နေရန် စိတ်ညွတ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဗြဟ္မာကြီး တဦးသည် ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား၏ရှေ့၌ ထင်ရှားပေါ်လာပြီး “အရှင်ဘုရား.... တရားဟောတော်မူပါ။

ပညာမျက်စိ၌ကိလေသာမြူဖုံးလွှမ်းမှုနည်းပါးသော သတ္တဝါများရှိကြပါသည်။
ထိုသူတို့သည် တရားကိုသိမြင်ကြပါလိမ့်မည်” ဟု လျှောက်ထား တောင်းပန်
လေ၏။

ဝိပဿိ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗြဟ္မာ၏ တောင်းပန်ခြင်းနှင့် သတ္တဝါတို့
အပေါ် သနားကြင်နာခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဗုဒ္ဓစက္ခုဖြင့် လောကကို
ကြည့်ရှုတော်မူသည်။ ထိုအခါ ပညာမျက်စိ၌ ကိလေသာမြူ နည်းပါးသော
သတ္တဝါတို့ကို၎င်း၊ ပညာမျက်စိ၌ ကိလေသာမြူ များပြားသော သတ္တဝါတို့
ကို၎င်း မြင်တော်မူသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ရေထဲ၌ ပေါက်ရောက် နေသော
ကြာပင်တို့တွင် အချို့ကြာပင်တို့သည် ရေထဲ၌ မြုပ်နေကုန်၏။ အချို့ကြာ
ပင်တို့သည် ရေနှင့်အညီ တည်ကုန်၏။ အချို့ကြာပင်တို့သည် ရေပေါ်သို့
ပေါ်တက်၍ တည်ကုန်၏။ ဤနည်းတူပင် ဝိပဿိ မြတ်စွာဘုရားသည် အမျိုး
မျိုးသော အခြင်းအရာရှိသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်တော်မူသည်။

ဗြဟ္မာကြီးသည် ဝိပဿိ မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်အကြံကို သိ၍ အိုခြင်း
နာခြင်းတို့ဖြင့် နှိပ်စက်ခံနေရသဖြင့် ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေသော သတ္တဝါ
အပေါင်းအား တရားဟောရန် ထပ်မံတောင်းပန်သည်။ မြတ်စွာဘုရားက
နိဗ္ဗာန်တံခါးကို ဖွင့်ထားပြီဖြစ်ကြောင်း ဝိနိကြားလိုက်သောအခါ ဗြဟ္မာကြီး
သည် မြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးပြီး နေရာမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

တရားဦးဟောကြားခြင်း

ဝိပဿိ မြတ်စွာဘုရားသည် မည်သူ့အား ရှေးဦးစွာ တရားဟောရ
မည်ကို စဉ်းစားဆင်ခြင်သောအခါ ဗုဒ္ဓဗြဟ္မာ နေပြည်တော်မှ ခဏ္ဍမည်သော
မင်းသားနှင့် တိဿမည်သော ဗုရောပတိတ်သားတို့ကို မြင်တော်မူသည်။ ထိုအခါ
မြတ်စွာဘုရားသည် ကျေးတားသော ဝိပဿိမောင်းကို ဆန့်တန်းဘိ သကဲ့သို့
ဗောဓိပင်ရင်းမှ ကွယ်ခွဲပြီး နေပြည်တော်၏အနီး ခေမ မည်သော မိဂဒါဝုန်
တော၌ ထင်ရှားဖြစ်တော်မူသည်။ ဝိပဿိ မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောစောင့်
အား စေလွှတ်၍ ခဏ္ဍနှင့်တိဿတို့ကို ခေါ်စေရာ ထိုသူနှစ်ဦးတို့သည် မကြာမီ
ဆိုက်ရောက်လာကြပြီး မြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးပြီး သင့်လျော်သော နေရာ၌
တိုင်နေကြသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသူတို့အား ဒါန ဝီလာစသော တရားစကားကို
အစဉ်အတိုင်း ဟောကြားပြီး ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ်ကိုလည်း ပြသတော်မူ

သည်။ ထိုသူတို့၏ စိတ်များ ကိလေသာ အပိတ်အဆီး ကင်းကွာ၍ နူးညံ့ တက်ကြွမှုရှိလာကြောင်း သိရှိသောအခါ သစ္စာလေးပါးကို ထင်ရှားပြတော် မူသည်။ ဖြူစင်သော အဝတ်သည် ဆိုးရေကို ကောင်းစွာ ခံယူသကဲ့သို့ ခဏ္ဍ နှင့် တိဿတို့အား ထိုနေရာ၌ပင် “ဖြစ်ခြင်းသဘောရှိသော တရားတိုင်းသည် ချုပ်ခြင်းသဘောရှိ၏။” ဟူသော တရားအမြင်သည် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာ လေ၏။

တရားကို ကိုယ်တိုင်သိမြင်၍ ယုံမှားခြင်းကင်းပြီးသော ခဏ္ဍနှင့် တိဿ တို့သည် ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရားထံ၌ ခွင့်ပန်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို ခံယူကြသည်။ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားက ဆက်လက်တရားပြသဖြင့် ထိုသူနှစ်ဦးတို့၏စိတ်များသည် မကြာမီ အာသဝေါတရားတို့မှ လွတ်မြောက်သွားကြလေသည်။

လူအပေါင်းတို့ ရဟန်းပြုကြခြင်း

ဗန္ဓုမတီနေပြည်တော်သို့ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားကြွလာ၍ ခဏ္ဍမင်းသား နှင့် ပုရောဟိတ်သားတိဿတို့ ရဟန်းပြုသွားကြသည့်သတင်းကို မြို့သူမြို့သား များ ကြားသိကြသည်။ ထိုအခါ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော လူအပေါင်း တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံချဉ်းကပ်၍ တရားကို နာယူကြသည်။ ထိုသူတို့သည် တထိုင်တည်းဖြင့်ပင် တရားအမြင်ပေါက်၍ မြတ်စွာဘုရားထံ၌ ရဟန်းပြုကြပြီး မကြာမီ အာသဝေါတရားကင်းစင်သော ရဟန္တာများ ဖြစ်သွားကြသည်။

ဝိပဿီဘုရားလောင်း တောထွက်စဉ်က အတူ လိုက်၍ ရဟန်းပြုခဲ့ကြ သည့် ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော ရဟန်းတို့သည်လည်း ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား သည် ဗန္ဓုမတီပြည်ခေမ မည်သော မိဂဒါဂုန်တော၌ သီတင်းသုံးနေကြောင်း ကြားသိကြသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြသည်။ ထိုသူတို့သည် လည်း ရှေးနည်းတူပင် တရား အမြင် ပေါက်၍ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားကြပြန်ရာ ရဟန္တာပေါင်း တသိန်းခြောက်သောင်းရှစ်ထောင် ရှိသွားလေသည်။

ဒေသစာရီလှည့်လည်ရန် ခွင့်ပြုခြင်း

ဤသို့ ဗန္ဓုမတီနေပြည်တော်၌ ရဟန္တာပေါင်း တသိန်းခြောက်သောင်း ရှစ်ထောင် ရှိလာသော အခါ ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့အား ဒေသစာရီလှည့်လည်၍ လူတို့အား တရားဟောစေရန် အကြံပြုတော်မူသည်။ တဦးသော ဗြဟ္မာကလည်း ရဟန်းတို့အား တရားဟောစေလွှတ်ရန် လာရောက်

တောင်းပန်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကိုခေါ်၍ “ရဟန်းတို့... သင်တို့သည် လူတို့၏စီးပွားချမ်းသာအလို့ငှာ ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကြကုန်လော့၊ ကောင်းခြင်းသုံးဖြာနှင့် ပြည့်စုံသော တရားကို ဟောကြားကြကုန်လော့။ တလမ်းတည်း နှစ်ပါးမသွားကြကုန်လင့်။ ခြောက်နှစ်လွန်သောအခါ၌ ကား ပါတိမောက်ရွတ်ဆိုခြင်းကို ကြားနာရန် ဗန္ဓုမတီပြည်သို့ ပြန်ခဲ့ကြကုန်လော့”ဟူ၍ မိန့်ကြားတော်မူသည်။

ထိုစဉ်အခါ ဇဗ္ဗုဒ္ဓိပိကျွန်း၌ ကျောင်းပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်ရှိ၏။ တနှစ်လွန်သောအခါ နတ်တို့သည် “အရှင်တို့ ယခု တနှစ်လွန်၍ ငါးနှစ်သာ ကျန်ပါတော့သည်။ နောက်ထပ် ငါးနှစ်လွန်သောအခါ ပါတိမောက်ရွတ်ဆိုခြင်းကို ကြားနာရန် ဗန္ဓုမတီပြည်သို့ ချဉ်းကပ်ရပါလိမ့်မည်”ဟု သတိပေး ကြွေးကြော်ကြသည်။ နှစ်နှစ် သုံးနှစ် စသည် လွန်သော အခါတို့၌လည်း အလားတူ ကြွေးကြော်ကြပြီး ခြောက်နှစ်လွန်သောအခါ၌ကား အချို့သော ရဟန်းတို့သည် မိမိတို့ တန်ခိုးဖြင့်၎င်း၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် နတ်တို့၏ တန်ခိုးဖြင့်၎င်း ဗန္ဓုမတီပြည်သို့ ချဉ်းကပ်လာကြသည်။ ထိုအခါ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာအလယ်၌ ပါတိမောက်ကို ဤသို့ရွတ်ဆိုတော်မူသည်။

“သည်းခံခြင်းသည် မြတ်သော အကျင့် ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် နိဗ္ဗာန်ကို အမြတ်ဆုံးဟု မိန့်ဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းမည်သည် သူတပါးကို မညှင်းဆဲ၊ သူတပါးကို ညှင်းဆဲသူသည်လည်း ရဟန်းမဟုတ်။ မကောင်းမှုဟူသမျှကို မပြုခြင်း၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကို ပြည့်စုံစေခြင်း၊ မိမိစိတ်ကို ဖြူစင်စေခြင်းများသည် ဘုရားရှင်တို့၏ အဆုံးအမ ဖြစ်၏”

“မစွပ်စွဲခြင်း၊ မညှင်းဆဲခြင်း၊ ပါတိမောက်သီလကို စောင့်စည်းခြင်း၊ အစားအစာ၌ အတိုင်းအရှည်ကို သိခြင်း၊ လူသူ မနီးသော တောကျောင်း၌ နေခြင်း၊ လွန်မြတ်သော ဇိတ်တည်ငြိမ်မှု လုပ်ငန်း၌ အားထုတ်ခြင်းများသည်လည်း ဘုရားရှင်တို့၏ အဆုံးအမ ဖြစ်၏”

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်နှင့် စပ်ဆိုင်သော စကားကို ဤသို့ အကျယ်တဝင့် ဟောကြားတော်မူသည်။

ပြီးစွာတို့က လျှောက်ထားခြင်း

“ရဟန်းတို့.. အခါတပါး၌ ငါဘုရားသည် ဥက္ကဋ္ဌမြို့အနီး သုဘဂတော၌ သီတင်းသုံးနေစဉ် ‘ရှည်လျားသော သံသရာတလျှောက်၌ သုဒ္ဓါဝါသ ဖြဟော့

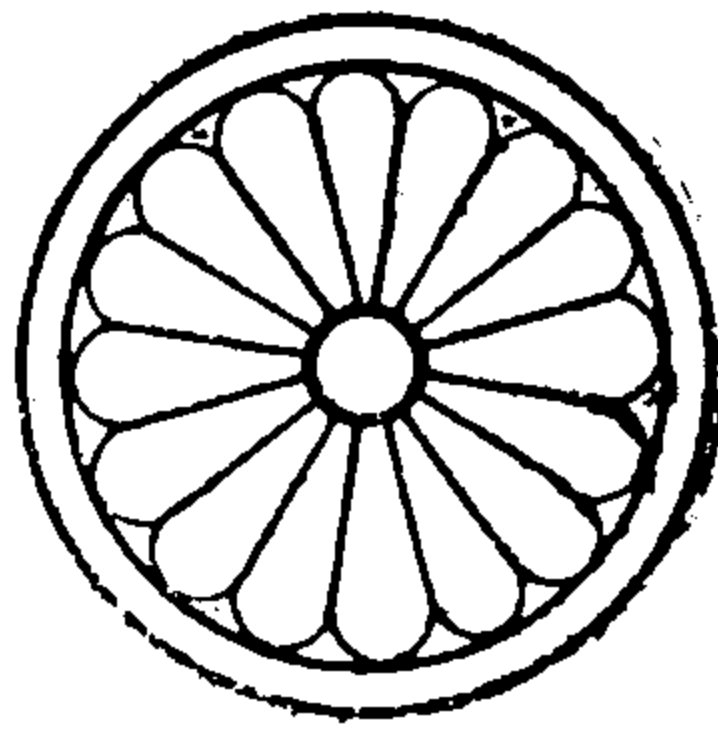
ဘုံမှတပါး ငါမဖြစ်ဘူးသောဘုံမရှိ။ ငါသည် သုဒ္ဓါဝါသဗြဟ္မာဘုံသို့ ချဉ်းကပ်ရမှု ကောင်းလေစွဲဟု အကြံဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် သုဘဂတော၌ ကွယ်ခဲ့ပြီး အဝိဟာဗြဟ္မာဘုံ၌ ထင်ရှား ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအခါ များစွာသော ဗြဟ္မာတို့သည် ငါဘုရားထံ လာရောက် ရှိခိုးကြပြီး ကိုးဆယ့်ဘစ်ကမ္ဘာထက်၌ ဝိပဿိ မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပုံနှင့် မိမိတို့သည် ထို မြတ်စွာဘုရားထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးခဲ့ကြသဖြင့် ဗြဟ္မာပြည်သို့ ရောက်လာကြရပုံကို လျှောက်ကြားကြသည်။ ထို့အတူပင် သိခါဝေဿဘူ အစရှိသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ တပည့်ဖြစ်ခဲ့သော ဗြဟ္မာတို့ကလည်း အသီးသီး လာရောက် လျှောက်ထားကြသည်။

“ရဟန်းတို့... ထို့နောက် ငါဘုရားသည် အဝိဟာဗြဟ္မာတို့နှင့် အတူ အတပွါဗြဟ္မာတို့ထံသို့၎င်း၊ ထိုမှတဖန် သုဒ္ဓဿာဗြဟ္မာ၊ သုဒ္ဓဿဗြဟ္မာ၊ အကနိဋ္ဌဗြဟ္မာတို့ ထံသို့၎င်း အသီးသီး ချဉ်းကပ်ခဲ့၏။ ထိုသို့ ချဉ်းကပ်သည့်အခါ တွင်လည်း ဝိပဿိ အစရှိသော မြတ်စွာဘုရားတို့ ထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးခဲ့ကြသော ဗြဟ္မာတို့သည် ထိုဘုရားရှင်တို့၏အကြောင်းများကို အသီးအသီး ငါဘုရားအား လျှောက်ထားကြကုန်၏”

“ရဟန်းတို့... ဤသို့လျှင် ငါဘုရားသည် ကိုယ်တိုင်ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းကြောင့်လည်း ရှေးဘုရားရှင်တို့ကို ဇာတ်အားဖြင့်၎င်း၊ အမျိုးအမည် စသည်အားဖြင့်၎င်း အောက်မေ့နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ နတ်ဗြဟ္မာတို့က လျှောက်ထားကြခြင်းကြောင့်လည်း ယင်းသို့ အောက်မေ့နိုင်ခြင်းဖြစ်၏”

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဤတရားကို ဟောကြားသော အခါ ရဟန်းတို့သည် နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူကြလေသည်။

၁၅။ မဟာနိဒါနသုတ်

ကြောင်းကျိုးဆက် တရားများ ဟောကြားခြင်း

ကုရုတိုင်း ကမ္မာသဓမ္မမည်သော နိဂုံး၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သီတင်းသုံးနေစဉ် ရှင်အာနန္ဒာသည် ဗုဒ္ဓထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “အရှင်ဘုရား.... အံ့ဩဖွယ်ရှိပါပေစွ၊ အလွန်နက်နဲ၍ နက်နဲသော အသွင်လည်းရှိသော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားတော် သည် တပည့်တော်၏ ဉာဏ်၌ တိမ်တိမ်ကလေးကဲ့သို့ ထင်၍နေပါလည်” ဟု လျှောက်ထားလေသည်။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓက “အာနန္ဒာ.... ဤသို့မဆိုလင့်၊ ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်တရားသည် နက်လည်းနက်နဲ၏၊ နက်နဲသောအသွင်လည်းရှိ၏။ ဤပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်တရားကို ထိုးထွင်းမသိခြင်းကြောင့်ပင် သတ္တဝါအပေါင်းသည် ချည် ခင်ထွေး၊ စာပေါင်းသိုက်၊ ဖြူဆံ့မြက်၊ ပြိတ်မြက် တို့ကဲ့သို့ဖြစ်၍ အပါယ်ဘုံ ကို၎င်း၊ သံသရာကို၎င်း မလွန်မြောက်နိုင်ပဲ ရှိချေသည်” ဟု မိန့်ကြားတော် မူသည်။

ထို့နောက် ဗုဒ္ဓက ဤသို့ ဆက်လက် ဟောကြားတော်မူသည်။

“အာနန္ဒာ.... အိုခြင်း သေခြင်းတို့၏ အကြောင်းသည် ရှိသလောဟု မေးလျှင် ရှိ၏ဟု ဖြေဆိုအပ်၏။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် အိုခြင်းသေခြင်း သည် ဖြစ်သနည်းဟုမေးလျှင် ပဋိသန္ဓေနေခြင်းကြောင့် အိုခြင်းသေခြင်းသည် ဖြစ်၏ဟု ဖြေဆိုအပ်၏။”

ထို့အတူပင် ပဋိသန္ဓေ နေခြင်းသည် ဘဝကြောင့်ဖြစ်ပုံ၊ ဘဝသည် စွဲလမ်းခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပုံ၊ စွဲလမ်းခြင်းသည် တတ်မက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပုံ၊ တတ် မက်ခြင်းသည် ခံစားခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပုံ၊ ခံစားခြင်းသည် တွေ့ထိခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပုံ၊ တွေ့ထိခြင်းသည် နာမ်ရုပ်ကြောင့်ဖြစ်ပုံ၊ နာမ်ရုပ်သည် ဝိညာဉ်ကြောင့် ဖြစ်ပုံ၊ ဝိညာဉ်သည်လည်း တဖန် နာမ်ရုပ်ကြောင့်ပင် ဖြစ်ပုံတို့ကို ဆက်လက် ဟောကြားတော်မူသည်။

“အာနန္ဒာ.... ဤသို့လျှင် နာမ်ရုပ်ကြောင့် ဝိညာဉ်သည်ဖြစ်၏။ ဝိညာဉ်ကြောင့်လည်း တဖန် နာမ်ရုပ်သည် ဖြစ်ပြန်၏။ နာမ်ရုပ်ကြောင့် တွေ့ထိခြင်း၊ တွေ့ထိခြင်းကြောင့် ခံစားခြင်း၊ ခံစားခြင်းကြောင့် တတ်မက်ခြင်း၊ တတ်မက်ခြင်းကြောင့် စွဲလမ်းခြင်း၊ စွဲလမ်းခြင်းကြောင့် ဘဝ၊ ဘဝကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ ပဋိသန္ဓေ နေခြင်းကြောင့် အိုခြင်း၊ သေခြင်း၊ စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ပြင်းစွာ ပူပန်ခြင်း တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဤနည်းဖြင့် ချမ်းသာခြင်း၊ လုံးဝမဖက်သော ဆင်းရဲခြင်း အစုအဝေးကြီးသည် ဖြစ်ပေါ်နေ၏။”

ပဋိသန္ဓေနေခြင်းကြောင့် အိုခြင်း နာခြင်းဖြစ်ပုံ

“အာနန္ဒာ ... ပဋိသန္ဓေနေခြင်းကြောင့် အိုခြင်း နာခြင်းဖြစ်ပုံကို ဤဆိုလေတံ့သော အကြောင်းဖြင့်လည်း သိနိုင်ပေ၏။”

“အာနန္ဒာ ... နတ်တို့အား နတ်ဖြစ်ရန် ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည်၎င်း၊ လူတို့အား လူဖြစ်ရန် ပဋိသန္ဓေ နေခြင်းသည်၎င်း၊ တိရိစ္ဆာန်တို့အား တိရိစ္ဆာန်ဖြစ်ရန် ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည်၎င်း အကယ်၍ အချင်းခပ်သိမ်းမရှိခဲ့သော် အိုခြင်း သေခြင်းတို့သည် ထင်ရှားနိုင်ပါမည်လော”

“မထင်ရှားနိုင်ပါ ဘုရား”

“အာနန္ဒာ... ထို့ကြောင့် ဤပဋိသန္ဓေ နေခြင်းသည်သာလျှင် အိုခြင်း သေခြင်းတို့၏ အကြောင်းတရားဖြစ်၏၊ အထောက်အပံ့ဖြစ်၏။”

ဘဝကြောင့်ပဋိသန္ဓေနေခြင်းစသည်ဖြစ်ပုံ

ကာမဘဝ၊ ရူပဘဝ၊ အရူပဘဝဟူသော ဘာသုံးပါးကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေခြင်းဖြစ်ပုံ။ ကာမဂုဏ်၌စွဲလမ်းခြင်း၊ အယုဉ်းစွဲလမ်းခြင်း၊ အလေ့အကျင့်၌ စွဲလမ်းခြင်း၊ အတ္တဝါဒစွဲလမ်းခြင်းဟူသော စွဲလမ်းခြင်းလေးပါးကြောင့်ဘဝ ဖြစ်ပုံ။ အဆင်း၌တတ်မက်မှု၊ အသိ၌တတ်မက်မှုစသော တတ်မက်မှု ခြောက်ပါးကြောင့် စွဲလမ်းခြင်းဖြစ်ပုံ၊ အာရုံခြောက်ပါးကိုခံစားမှုကြောင့် တတ်မက်မှု ဖြစ်ပွားပုံတို့ကိုလည်း အထက်ပါနည်းအတိုင်းပင်သိအပ်၏။

“အာနန္ဒာ.... ဤသို့လျှင်ခံစားခြင်းကိုစွဲ၍ တတ်မက်ခြင်းဖြစ်၏။ တတ်မက်ခြင်းကိုစွဲ၍ ရွာမှီးခြင်းဖြစ်၏။ ရွာမှီးခြင်းကိုစွဲ၍ ရခြင်းဖြစ်၏။ ရခြင်းကို

စွဲ၍ အသုံးချရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ခြင်းဖြစ်၏။ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ခြင်းကိုစွဲ၍ နှစ်သက်တပ်စွန်းခြင်းဖြစ်၏။ နှစ်သက်တပ်စွန်းခြင်းကိုစွဲ၍ ငါ့ဟာဟုမြဲမြန်စွာ ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်၏။ မြဲမြန်စွာဆုံးဖြတ်ခြင်းကိုစွဲ၍ သိမ်းပိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သိမ်းပိုက်ခြင်းကိုစွဲ၍ ဝန်တိုခြင်းဖြစ်၏။ ဝန်တိုခြင်းကိုစွဲ၍ စောင့်ရှောက်ခြင်းဖြစ်၏။ စောင့်ရှောက်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဒုတိယစား လက်နက်ဆောင်ရခြင်း၊ ခိုက် ရန် ဖြစ်ခြင်း၊ ဆန့်ကျင်ဖက်ပြုခြင်း၊ ငြင်းခုံခြင်း၊ မခံသာအောင် ပြောဆိုခြင်း၊ ဂုံးတိုက်ခြင်း၊ မဟုတ်မမှန်ပြောဆိုခြင်းစသော မကောင်းမှု အကုသိုလ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

တွေ့ထိမှုကြောင့် ခံစားခြင်းဖြစ်ပုံ

“အာနန္ဒာ.... တွေ့ထိမှုကြောင့် ခံစားခြင်းဖြစ်ပုံကို ဤဆိုလတံ့ သော အကြောင်းဖြင့်သိအပ်၏။”

“အာနန္ဒာ ... တစုံတခုသောဘုံ၌ တစုံတယောက်သော သတ္တဝါအား မျက်စိအတွေ့၊ နားအတွေ့စသော တွေ့ထိမှုသည် အချင်းခပ်သိမ်း မရှိခဲ့သော် ခံစားခြင်းသည် ထင်ရှားနိုင်ပါမည်လော”

“မထင်ရှားနိုင်ပါဘုရား”

“အာနန္ဒာ.... ထို့ကြောင့် ဤတွေ့ထိမှုသည် သာလျှင် ခံစားခြင်း၏ အကြောင်းတရားဖြစ်၏။ အထောက်အပံ့ဖြစ်၏။”

နာမ်ရုပ်ကြောင့်တွေ့ထိမှုဖြစ်ပုံ

“အာနန္ဒာ.... နာမ်ရုပ်ကြောင့် တွေ့ထိမှု ဖြစ်ပုံကို ဤဆိုလတံ့ သော အကြောင်းဖြင့်သိအပ်၏။”

“အာနန္ဒာ.... အကြင်အခြင်းအရာတို့ကြောင့် နာမ်ရုပ်ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ပညတ်၏။ ထိုအခြင်းအရာများမှရှိခဲ့သော် တွေ့ထိမှုသည် ထင်ရှား နိုင်ပါမည်လော”

“မထင်ရှား နိုင်ပါဘုရား”

“အာနန္ဒာ.... ထို့ကြောင့် ဤနာမ်ရုပ်သည် သာလျှင် တွေ့ထိမှု၏ အကြောင်းတရားဖြစ်၏။ အထောက်အပံ့ဖြစ်၏။”

ဝိညာဉ်ကြောင့်နာမ်ရုပ်

“အာနန္ဒာ.... ဝိညာဉ်ကြောင့် နာမ်ရုပ်ဖြစ်ပုံကို ဤဆိုလတံ့သော အကြောင်းဖြင့်သိအပ်၏။

“အာနန္ဒာ.... အကယ်၍ဝိညာဉ်သည် အဓိဝမ်း၌ မသက်ရောက်ခဲ့သော် နာမ်ရုပ်သည် အဓိဝမ်း၌ ပေါင်းစည်းဖြစ်ပေါ်နိုင်ပါမည်လော”

“မဖြစ်ပေါ်နိုင်ပါ ဘုရား”

“အာနန္ဒာ ... အကယ်၍ဝိညာဉ်သည် အဓိဝမ်း၌သက်ရောက်ပြီးနောက် ချုပ်ငြိမ်း သွားခဲ့လျှင် နာမ်ရုပ်သည် ဤခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြစ်ပေါ် စေနိုင်ပါ မည်လော”

“မဖြစ်ပေါ်စေနိုင်ပါ ဘုရား”

“အာနန္ဒာ.... အကယ်၍ သူငယ်သို့မဟုတ် သူငယ်မ၏ ဝိညာဉ်သည် ငယ်စဉ်က ချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့လျှင် နာမ်ရုပ်သည် စည်ပင်ဖွံ့ဖြိုးခြင်းသို့ ရောက်နိုင် ပါမည်လော”

“မရောက်နိုင်ပါ ဘုရား”

“အာနန္ဒာ.... ဟို့ကြောင့် ဤဝိညာဉ်သည် သာလျှင် နာမ်ရုပ်၏ အကြောင်းတရားဖြစ်၏၊ အထောက်အပံ့ဖြစ်၏။”

နာမ်ရုပ်ကြောင့်ဝိညာဉ်

“အာနန္ဒာ.... နာမ်ရုပ်ကြောင့် ဝိညာဉ်ဖြစ်ပုံကို ဤဆိုလတံ့သော အကြောင်းဖြင့် သိအပ်၏။”

“အာနန္ဒာ.... အကယ်၍ ဝိညာဉ်သည် နာမ်ရုပ်၌မှီရာကို မရခဲ့သော် နောင်အခါ၌ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ အိုခြင်း၊ သေခြင်းတို့နှင့်တကွ ဆင်းရဲဒုက္ခ အပေါင်းသည် ထင်ရှားနိုင်ပါမည်လော”

“မထင်ရှားနိုင်ပါ ဘုရား”

“အာနန္ဒာ.... ဟို့ကြောင့် ဤနာမ်ရုပ်သည် သာလျှင် ဝိညာဉ်၏ အကြောင်းတရားဖြစ်၏၊ အထောက်အပံ့ဖြစ်၏။”

“အာနန္ဒာ.... ဤသို့အချင်းချင်း အပြန်အလှန်ကျေးဇူးပြုသော ဝိညာဉ် နှင့် နာမ်ရုပ်မျှဖြင့်ပင် ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည်၎င်း၊ အိုခြင်း သေခြင်းသည်တို့

သည်၎င်း ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ အမည်ပညတ်တို့သည် ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ ဝဋ်သုံးပါးသည် လည်၍နေ၏။ ခန္ဓာငါးပါးသည်ထင်ရှား၏။”

အတ္တကိုပညတ်သူ

“အာနန္ဒာ.... အတ္တကိုပညတ်သူသည် အချို့က ‘ငါ၏အတ္တသည်ရုပ်ရှိ၍ သေးငယ်၏’ ဟု ပညတ်၏။ အချို့က ‘ငါ၏အတ္တသည် ရုပ်ရှိ၍ အပိုင်းအခြားမရှိ’ ဟု ပညတ်၏။ အချို့က ‘ငါ၏အတ္တသည် ရုပ်မရှိ သေးငယ်၏’ ဟု ပညတ်၏။ အချို့က ‘ငါ၏အတ္တသည် ရုပ်မရှိ၊ အပိုင်းအခြားလည်းမရှိ’ ဟု ပညတ်၏။ ထိုသူလေးယောက်တို့တွင် “ငါ၏အတ္တသည်ရုပ်ရှိ၍ သေးငယ်၏” ဟု ပညတ်သူသည် ယခုပစ္စုပ္ပန် ဘဝ၌ဖြစ်သော အတ္တကိုဖြစ်စေ နောက်တမလွန် ဘဝ၌ဖြစ်သော အတ္တကိုဖြစ်စေ ယင်းသို့ပညတ်ခြင်းပြု၏။ ထိုသူအား ‘မဟုတ်မမှန်ဖြစ်နေသည်ကို အဟုတ်အမှန်ဖြစ်အောင်ပြုအံ့’ ဟူ၍လည်း စိတ်အကြံဖြစ်၏။ ထိုသို့ဖြစ်၍ ထိုသူ သန္တာန်၌ ရုပ်ရှိ၍သေးငယ်သော အတ္တစွဲအယူ ကိန်းနေသည် ဟုဆိုနိုင်၏။ ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်သုံးယောက် တို့၌လည်း ထို့ အတူပင်သိအပ်၏။

အတ္တကိုမပညတ်သူ

“အာနန္ဒာ.... အတ္တကို မပညတ်သူသည် အချို့က ‘ငါ၏ အတ္တသည် ရုပ်ရှိ၍သေးငယ်၏’ ဟု မပညတ်။ အချို့က ‘ငါ၏အတ္တသည် ရုပ်ရှိ၍ အပိုင်းအခြားမရှိ’ ဟု မပညတ်။ အချို့က ‘ငါ၏အတ္တသည် ရုပ်မရှိ သေးငယ်၏’ ဟု မပညတ်။ အချို့က ‘ငါ၏အတ္တသည် ရုပ်မရှိ၊ အပိုင်းအခြားလည်းမရှိ’ ဟု မပညတ်။ ထိုသူလေးယောက်တို့တွင် “ငါ၏အတ္တသည်ရုပ်ရှိ၍သေးငယ်၏” ဟု မပညတ်သူသည် ယခုပစ္စုပ္ပန် ဘဝ၌ဖြစ်သော အတ္တကိုဖြစ်စေ၊ နောင်တမလွန် ဘဝ၌ ဖြစ်သော အတ္တကိုဖြစ်စေ ယင်းသို့ မပညတ်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသူ အား ‘မဟုတ်မမှန် ဖြစ်နေသည်ကို အဟုတ်အမှန်ဖြစ်အောင်ပြုအံ့’ ဟူ၍လည်းစိတ်အကြံမဖြစ်။ ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်သုံးယောက်တို့၌လည်း ထို့ အတူပင်သိအပ်၏။

အတ္တကို ရှုသူ

“အာနန္ဒာ.... အတ္တကိုရှုသူသည်အချို့က ‘ခံစားခြင်းသည် ငါ၏အတ္တ’ ဟုရှု၏။ အချို့က ‘ခံစားခြင်းသည် ငါ၏အတ္တမဟုတ်၊ ငါ၏အတ္တသည် မခံစားကတ်’ ဟု ရှု၏။ အချို့ကမူ ‘ငါ၏အတ္တသည် ခံစားခြင်းမဟုတ်၊ မခံစားကတ်

သည့်လည်း မဟုတ်၊ ငါ၏အတ္တသည် ခံစားတတ်၏၊ ခံစားခြင်းသဘောရှိ၏’ဟု ရှု၏”

“အာနန္ဒာ.... ထိုသူသုံးယောက်တို့တွင် ‘ခံစားခြင်းသည်ပင် ငါ၏အတ္တ’ ဟု ရှုသူကို ‘ငါ့ရှင်.... ခံစားခြင်းသည် ချမ်းသာသော ခံစားခြင်း၊ ဆင်းရဲသော ခံစားခြင်း၊ ချမ်းသာ ဆင်းရဲ မဟုတ်သော ခံစားခြင်းဟူ၍ သုံးမျိုး ရှိ၏။ ထို သုံးမျိုးတို့တွင် သင်သည် အဘယ် ခံစားခြင်းကို အတ္တဟု ရှုသနည်း’ဟု မေး အပ်၏”

“အာနန္ဒာ.... ချမ်းသာသောဝေဒနာကို ခံစားနေချိန်တွင် ဆင်းရဲသော ဝေဒနာကိုသော်၎င်း၊ ချမ်းသာဆင်းရဲ မဟုတ်သော ဝေဒနာကိုသော်၎င်း မခံ စားနိုင်။ ကျန် ဝေဒနာ နှစ်ပါးကို ခံစားနေချိန်၌လည်း ထို့အတူပင်ဖြစ်၏”

“အာနန္ဒာ.... ချမ်းသာသောဝေဒနာသည် မမြဲ၊ ပြုပြင်ရသော တရား ဖြစ်၏၊ အကြောင်းကိုစွဲ၍ဖြစ်၏၊ ကုန်ခြင်းပျက်ခြင်းသဘောရှိ၏၊ ချုပ်ငြိမ်း ခြင်း၊ ပျက်ပြယ်သွားခြင်းသဘောရှိ၏။ ကျန် ဝေဒနာ နှစ်ပါးသည်လည်း ထို့ အတူပင် ဖြစ်၏”

“ခံစားခြင်းသည် ငါ၏ အတ္တ”ဟု ဆိုသော သူအား ချမ်းသာသော ဝေဒနာကို ခံစားစဉ်၌ “ဤချမ်းသာသော ဝေဒနာသည် ငါ၏အတ္တ”ဟု ယူ ဆခြင်းဖြစ်၏။ ထိုချမ်းသာသော ဝေဒနာ ချုပ်သွားသောအခါ “ငါ၏အတ္တ သည် ပျက်စီးလေပြီ”ဟု ဆိုဖွယ်ဖြစ်၏။ ကျန် ဝေဒနာ နှစ်ပါးကို ခံစားစဉ်၌ လည်း ထို့အတူပင်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ “ခံစားခြင်းသည်ပင် ငါ၏အတ္တ”ဟု ဆို သောသူသည် စင်စစ်အားဖြင့် မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် “အတ္တသည် မမြဲ၊ ချမ်း သာ ဆင်းရဲတို့နှင့် ရောယှက်၏၊ ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်း သဘော ရှိ၏”ဟု ရှုရာ ရောက်ပေသည်”

“အာနန္ဒာ....ထို့ကြောင့် “ခံစားခြင်းသည် ငါ၏အတ္တတည်း”ဟုရှုခြင်း သည် မသင့်ချေ”

“အာနန္ဒာ.... ‘ခံစားခြင်းသည် ငါ၏အတ္တ မဟုတ်၊ ငါ၏ အတ္တသည် မခံစားတတ်’ဟု ရှုသူကို ‘ငါ့ရှင်.... ခံစားခြင်းလုံးဝမရှိသော ရုပ်တရားသက် သက်၌ ‘ဤကား ငါပင်တည်း’ဟု ရှုခြင်းသည် ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော’ဟု မေး အပ်၏။ ယင်းသို့မေးလျှင် ‘မဖြစ်နိုင်ပါ’ ဟူ၍သာ ဖြေဆိုရမည် ဖြစ်၏။ အာနန္ဒာ ... ထို့ကြောင့် ‘ခံစားခြင်းသည် ငါ၏အတ္တမဟုတ်၊ ငါ၏အတ္တသည် မခံစားတတ်’ ဟူ၍ ရှုခြင်းသည် မသင့်ချေ”

“အာနန္ဒာ.... ‘ခံစားခြင်းသည် ငါ၏အတ္တ မဟုတ်၊ ငါ၏အတ္တသည် မခံစားတတ်သည်လည်း မဟုတ်၊ ခံစားတတ်၏။ ခံစားခြင်း သဘော ရှိ၏’ ဟု ဆိုသူကို ‘ငါ့ရှင် ... ခံစားခြင်းလုံးဝမရှိခဲ့သော် ငါ့ဟူ၍ ရှုခြင်းသည် ဖြစ်နိုင် ပါမည်လော’ဟူ၍ မေးအပ်၏။ ယင်းသို့ မေးလျှင် ‘မဖြစ်နိုင်ပါ’ ဟူ၍သာ ဖြေဆိုရမည် ဖြစ်၏။ အာနန္ဒာ.... ထို့ကြောင့် ‘ခံစားခြင်းသည် ငါ၏ အတ္တ မဟုတ်၊ ငါ၏အတ္တသည် မခံစားတတ်သည်လည်းမဟုတ်၊ ခံစားတတ်၏။ ခံစား ခြင်းသဘောရှိ၏’ဟူ၍ ရှုခြင်းသည်လည်း မသင့်ချေ”

“အာနန္ဒာ.... အကြင်ရဟန်းသည် ‘ခံစားခြင်းသည်ပင် အတ္တ’ ဟူ၍မရှု၊ ‘အတ္တသည် မခံစားတတ်’ ဟူ၍လည်း မရှု၊ ‘ငါ၏အတ္တသည် ခံစားတတ်၏၊ ခံစားခြင်းသဘော ရှိ၏’ ဟူ၍ လည်း မရှု။ ယင်းသို့ မရှုသော ရဟန်းသည် လောက၌ တစုံတခုကိုမျှ မစွဲလမ်း၊ မစွဲလမ်းသောကြောင့် မတောင့်တ၊ မတောင့်တသောကြောင့် ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ကိလေသာတို့မှ အပြီးတိုင် ငြိမ်း လတ်။ ‘ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ ပြုဘွယ် ကိစ္စဟူသမျှကိုပြုပြီးပြီ၊ တပါးသောပြုဘွယ်ကိစ္စမရှိတော့’ဟူ၍ သိမြင်လတ်။ ဤသို့ လွတ်မြောက်သောစိတ်ရှိသော ရဟန်းကို ‘မသိမမြင်’ဟူ၍၎င်း၊ ‘ဤ သို့သော အယူရှိ၏’ဟူ၍၎င်း ဆိုခြင်း မသင့်တော့ပေ”

ဝိညာဉ်၏ တည်ရာ ခုနစ်ပါး

“အာနန္ဒာ.... ဝိညာဉ်၏တည်ရာတို့သည် ခုနစ်ပါး ရှိကုန်၏။ နေရာတို့ သည် နှစ်ပါးရှိကုန်၏။ ဝိညာဉ်၏ တည်ရာခုနစ်ပါးကား....

- (၁) ကိုယ်သဏ္ဌာန်ချင်းကွဲပြား၍ ပဋိသန္ဓေသညာချင်းလည်းကွဲပြား သည့် အချို့သောနတ်၊ အချို့သော ဝိနိပါတိကနှင့်လူများ။
- (၂) ကိုယ်သဏ္ဌာန်ချင်း ကွဲပြားသော်လည်း ပဋိသန္ဓေ သညာချင်း တူသည့် ပထမဈာန်ဗြဟ္မာများ။
- (၃) ကိုယ်သဏ္ဌာန်ချင်းတူသော်လည်း ပဋိသန္ဓေသညာချင်း ကွဲပြား သည့် အာဘဿရာဗြဟ္မာများ။
- (၄) ကိုယ်သဏ္ဌာန်ချင်းလည်းတူ၊ ပဋိသန္ဓေ သညာချင်းလည်း တူ သည့် သုဘကိဏှာဗြဟ္မာများ။
- (၅) အာဘဿာနဉာယကန ဘုမ္မဗြဟ္မာများ။

(၆) ဝိညာနဉ္စာယတနဘုမ္မ ဗြဟ္မာများ။

(၇) အာကိဉ္စညာယတနဘုမ္မ ဗြဟ္မာများ ဖြစ်၏။

နေရာနှစ်ပါးကား သညာမရှိသောသတ္တဝါတို့၏နေရာနှင့် ကြမ်းတမ်းသော သညာမရှိမူ၍ သိမ်မွေ့သောသညာလည်း မကင်းသေးသောသတ္တဝါတို့၏ နေရာများဖြစ်သည်။

“အာနန္ဒာ.... အကြင်သူသည် ဝိညာဉ်၏တည်ရာခုနစ်ပါး၊ နေရာ နှစ်ပါးတို့ကို သိ၏၊ ယင်းတို့၏ ဖြစ်ခြင်း ချုပ်ခြင်း များကိုလည်း သိ၏။ သာယာဖွယ်၊ ငြိမ်းငွေ့ဖွယ်နှင့် ထွက်မြောက်ရာဘို့ကိုလည်းသိ၏။ ထိုသူသည် ထိုဝိညာဉ်၏ တည်ရာခုနစ်ပါး၊ နေရာနှစ်ပါးတို့၌ နှစ်သက်ခြင်းငှာ သင့်ပါမည်လော”

“မသင့်ပါဘုရား”

“အာနန္ဒာ....ဤသို့ ဝိညာဉ်၏တည်ရာခုနစ်ပါး၊ နေရာနှစ်ပါးတို့ကို၎င်း၊ ယင်းတို့၏ ဖြစ်ခြင်း ချုပ်ခြင်း စသည်ဘို့ကို၎င်း ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာသိ၍ မစွဲလမ်းဘဲ ကိလေသာတို့မှ လွတ်မြောက်သောရဟန်းကို ပညာဖြင့် လွတ်မြောက်သော “ပညာဝိမုတ္တ” ဗုဒ္ဓိဂုဏ်ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

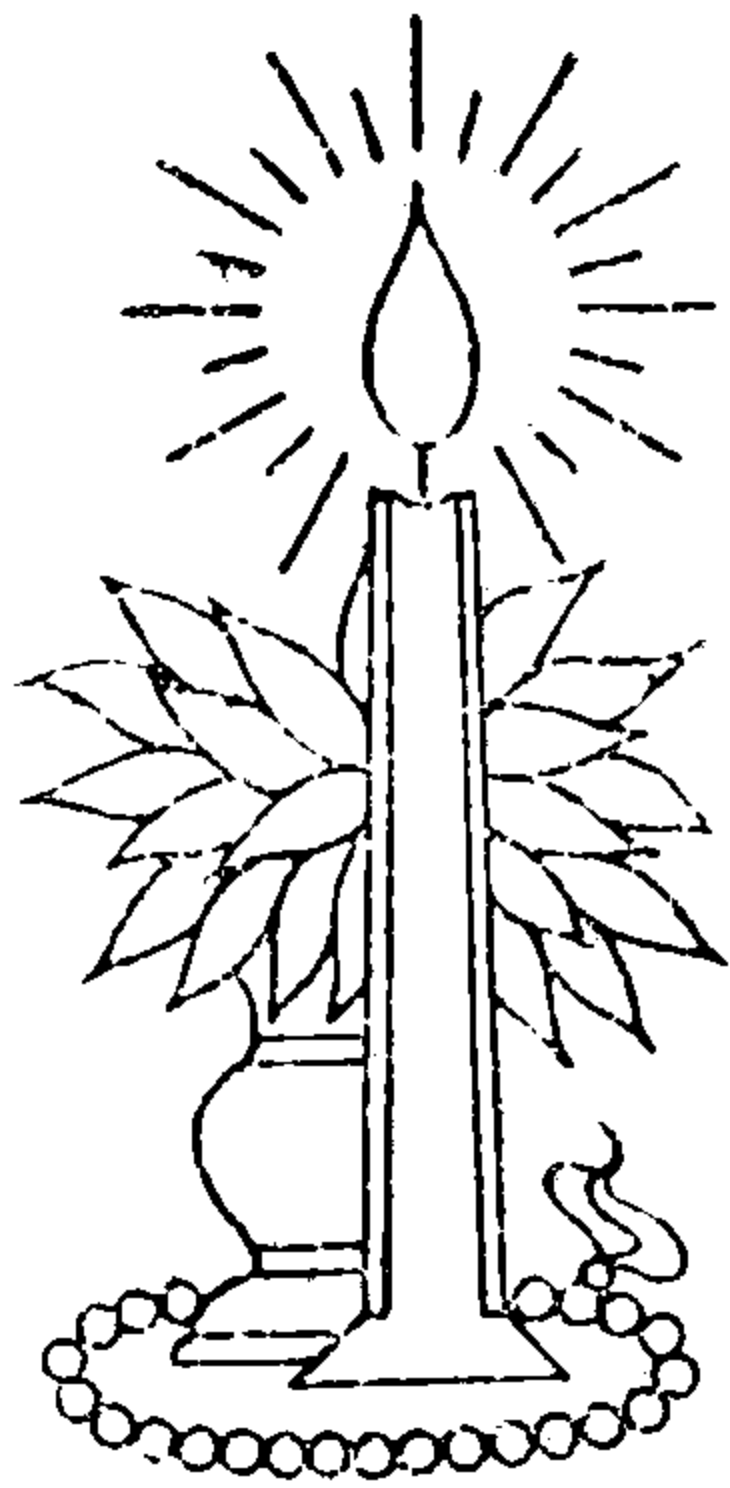
လွတ်လပ်ခြင်းရှစ်ပါး

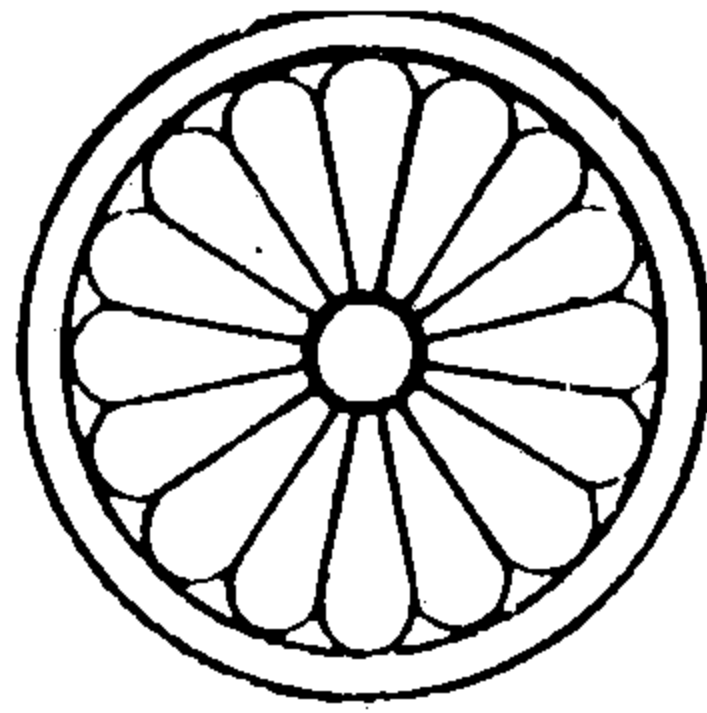
“အာနန္ဒာ....လွတ်လပ်ခြင်း “ဝိမောက္ခ” တို့သည် ရှစ်ပါး အပြား ရှိ၏။ ထိုရှစ်ပါးတို့ကား....

- (၁) ရူပဈာန်နှင့်ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ ရုပ်တို့ကို ရှုခြင်း။
- (၂) မိမိသဏ္ဌာန်၌ ရုပ်ကို အမှတ်မပြုမူ၍ ပြင်ပ၌ ရုပ်တို့ကို ရှုခြင်း။
- (၃) တင့်တယ်၏ဟူ၍သာလျှင် နှလုံးသွင်းခြင်း။
- (၄) အာကာသာနဉ္စာယတနဈာန်ကို ဝင်စားခြင်း။
- (၅) ဝိညာနဉ္စာယတနဈာန်ကို ဝင်စားခြင်း။
- (၆) အာကိဉ္စညာယတနဈာန်ကို ဝင်စားခြင်း။
- (၇) နေဝသညာနာသညာယတနဈာန်ကို ဝင်စားခြင်း။
- (၈) သညာဝေဒနာတို့၏ ချုပ်ရာနိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စားခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

“အာနန္ဒာ....အကြင်ရဟန်းသည် ဤနှစ်ပါးသောဝိမောက္ခတို့ကို အနုလုံ ပဋိလုံအားဖြင့် ဝင်စား၏။ အလိုရှိသလိုဝင်စား၍ အလိုရှိသလိုထွက်၏။ အာသဝ တို့ကုန်ခြင်းကြောင့် လွတ်မြောက်သော စိတ်နှင့် လွတ်မြောက်သော ပညာကို ထူးသော ဥာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက် ပြုလျက် ဆိုက်ရောက်နေ၏။ ထို ရဟန်းကို နှစ်ပါးသောအဖို့အားဖြင့် ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်သော “ညာ တောဘာဂဝိမုတ္တ” ပုဂ္ဂိုလ် ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ ဤနှစ်ပါးသော အဖို့အားဖြင့် ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်သော အရဟတ္တဖိုလ်ထက် ထူးကဲသာသွန် မှန်မြတ် သော အခြားတရားကား မရှိတော့ချေ။”

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဤဒေသနာကို ဟောကြားသောအခါ ရှင်အာနန္ဒာ သည် နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်စွာ နာယူမှတ်သားလေသည်။

၁၆။ မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်

ဗုဒ္ဓ ပရိနိဗ္ဗာန်စံခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများ

မင်းတို့၏ မဆုတ်ယုတ်ကြောင်းတရား

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ သီတင်းသုံးနေစဉ် မဂမတိုင်းရှင် ဘုရင်အဇာတသတ်သည် ဝေဿကလိပြည် ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကို မျိုးပြုတ်အောင် ဖျက်ဆီးပစ်ရန် ကြူးဝါးလျက်ရှိ၏။ ထိုအခါ ဘုရင် အဇာတသတ်သည် မိမိ၏အမတ်ကြီးဖြစ်သော ဝေဿကာရ ပုဏ္ဏားကို ဗုဒ္ဓထံသို့ စေလွှတ်လိုက်၏။ ဝဇ္ဇီမင်းတို့အား နှိမ်နင်းရန် မိမိကြံရွယ်နေသည့် အကြောင်းကို ဗုဒ္ဓအား လျှောက်ကြားရန်လည်း မှာကြားလိုက်၏။

ဝေဿကာရ အမတ်ကြီးသည် ဘုရင့်အမိန့်အတိုင်း ဗုဒ္ဓထံ ချဉ်းကပ်၍ အဇာတသတ်မင်းသည် ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကို နှိမ်နင်းရန် ကြူးဝါးလျက် ရှိကြောင်း ဗုဒ္ဓအား လျှောက်ကြားလေသည်။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓက ဝေဿကာရ အမတ်ကြီးအား မည်သို့မျှ ပြန်လည်မိန့်ကြားခြင်း မပြုသေးဘဲ အနီး၌ရှိသော ရှင်အာနန္ဒာကိုသာ ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် မကြာခဏစည်းဝေးခြင်း၊ အညီအညွတ်ဆောင်ရွက်ခြင်းစသည့် မဆုတ်ယုတ်ကြောင်း “အပရိဟာနိယ” တရားခုနစ်ပါးကို ကောင်းစွာကျင့်သုံးခြင်း ရှိမရှိ မေးမြန်းတော်မူသည်။ ရှင်အာနန္ဒာကလည်း ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် အပရိဟာနိယ တရားခုနစ်ပါးကို ကောင်းစွာ ကျင့်သုံးကြသည်ဟု ကြားသိရကြောင်း ပြန်ကြားလျှောက်တင်သည်။

ထို့နောက် ဗုဒ္ဓက ဝေဿကာရ အမတ်ကြီးအား မိမိသည် တခါက ဝဇ္ဇီမင်းတို့အား မကြာခဏ စည်းဝေးခြင်း၊ အညီအညွတ် စည်းဝေးဆုံးဖြတ်၍ ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ ရှေးက မပညတ်ခဲ့သည့် အရာကို မပညတ်ဘဲ ပညတ်ထားသည့်အရာကိုလည်း မပယ်ဖျက်ခြင်း၊ အသက်ကြီးသော မင်းတို့ကို လေးစားမြတ်နိုးခြင်း၊ အမျိုးသမီးများကို အဓမ္မ မသိမ်းပိုက်ခြင်း၊ မြို့တွင်း၊ ျောင်းရှိ

နတ်ကုန်းတို့ကို ရိုသေခြင်း၊ မိမိတို့ တိုင်းပြည်သို့ကြွလာသော ရဟန္တာတို့အား စောင့်ရှောက် ကာကွယ်ပေးခြင်းဟူသော အပရိဟာနိယ တရားခုနစ်ပါးကို ဟောကြားခဲ့ကြောင်း။ ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် ဤတရားခုနစ်ပါးကို ကောင်းစွာ ကျင့်သုံးနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဆုတ်ယုတ်ရန်အကြောင်းမရှိ၊ ကြီးပွားရန်သာ ရှိကြောင်း မိန့်ကြားတော်မူသည်။

ထိုအခါ ဝေဿကာရ အမတ်ကြီးသည် “အရှင်ဂေါတမ....ဤတရား ခုနစ်ပါးလုံးကို မဆိုထားဘိ၊ တပါးပါးနှင့် ပြည့်စုံလျှင်ပင် ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် ဆုတ်ယုတ်ရန်မရှိ၊ ကြီးပွားရန်သာရှိပါသည်။ အဇာတသတ်မင်းသည် ဖြားယောင်းမှုကိုဖြစ်စေ၊ အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲစေမှုကိုဖြစ်စေ မပြုမူ၍ စစ်သိုး ကာမျှဖြင့် ဝဇ္ဇီတိုင်းကို သိမ်းပိုက်နိုင်ဖွယ် မရှိပါ”ဟူ၍ လျှောက်တင်ပြီး ဗုဒ္ဓအား ရှိခိုး၍ နေရာမှ ထသွားလေသည်။

ရဟန်းတို့၏ မဆုတ်ယုတ်ကြောင်းတရား

ဝေဿကာရ အမတ်ကြီး ပြန်သွားပြီးနောက် မကြာမီမှာပင် ဗုဒ္ဓရှင် တော်မြတ်သည် ဣန္ဒြိယပြည်ကို အမှီပြု၍နေသော ရဟန်းအားလုံးကို ဓမ္မာရုံ၌ စုဝေးစေရန် ရှင်အာနန္ဒာအား စေခိုင်းတော်မူသည်။ ရှင်အာနန္ဒာသည် ဗုဒ္ဓ၏အမိန့်အတိုင်း မထိုင်းမတူဆောင်ရွက်၍ ဓမ္မာရုံ၌ ရဟန်းများ စုဝေးနေ ကြပြီဖြစ်ကြောင်း ဗုဒ္ဓအားလျှောက်ကြားသည်။ ဗုဒ္ဓသည် ဓမ္မာရုံသို့ကြွလာပြီး ရဟန်းတို့အား အပရိဟာနိယတရား (၇)ပါးကို ဟောကြားတော် မူသည်။

“ရဟန်းတို့.... ရဟန်းတို့သည် အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး-

(၁) မကြာ မကြာ စည်းဝေးကြကုန်၏၊ အကြိမ်များစွာစည်းဝေး ကြကုန်၏။

(၂) အညီအညွတ် စည်းဝေးလျက်၊ အညီအညွတ် အစည်းအဝေးမှ ထလျက် သံဃကိစ္စတို့ကို အညီအညွတ် ဆောင်ရွက်ကြကုန်၏။

(၃) မပညတ်သော အရာကို မပညတ်ဘဲ၊ ပညတ်ပြီးသော အရာ ကိုလည်း မပယ်ဖျက်ဘဲ သိက္ခာပုဒ်တို့ကို ကောင်းစွာ စောင့် ထိန်းကြကုန်၏။

(၄) ထေရ်ကြီး ဝါကြီး ရဟန်းတို့ကို ရိုသေလေးစား ကြကုန်၏။

- (၅) တဖန် ဘဝသစ်ကိုဖြစ်စေတတ်သော တဏှာ၏အလိုသို့ မလိုက်ကြကုန်။
- (၆) တောကျောင်းတို့၌ လိုလားသော စိတ်ရှိကြကုန်၏။
- (၇) မလာသေးသည့် သီလကို မြတ်နိုးသော ရဟန်းများ လာစေခြင်းငှာ၎င်း၊ လာရောက်ပြီးသည့် သီလကိုမြတ်နိုးသောရဟန်းများ ချမ်းသာစွာနေရခြင်းငှာ၎င်း ကိုယ်စီကိုယ်၌ သတိပြုနေကြကုန်၏။

ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ရဟန်းတို့အား ကြီးပွားရန်သာရှိပေ၏။ ဆုတ်ယုတ်ရန်မရှိပေ။”

ထို့အတူပင်-

- (၁) ကိစ္စကြီးငယ်၌ ပျော်ပိုက်မနေခြင်း။
- (၂) စကားပြောဆိုမှု၌ ပျော်ပိုက်မနေခြင်း။
- (၃) အိပ်စက်မှု၌ ပျော်ပိုက်မနေခြင်း။
- (၄) အပေါင်းအဖော်တို့၌ ပျော်ပိုက်မနေခြင်း။
- (၅) အလိုဆိုးများ ဆွဲဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါမနေခြင်း။
- (၆) ယုတ်ညံ့သော အဆွေခင်ပွန်းတို့၌ စိတ်မညွတ်ခြင်း။
- (၇) အနည်းငယ်သော တရားထူးကို ရရှိမျှဖြင့် ရပ်တန့် မနေခြင်း ဟူသော ဒုတိယ အပရိဟာနိယ တရား ခုနှစ်ပါးကိုလည်း ဟောကြားတော်မူသည်။

ထို့အတူပင်-

- (၁) ယုံကြည်မှု “သဒ္ဓါ” နှင့် ပြည့်စုံခြင်း။
- (၂) မကောင်းမှုမှ ရှက်ခြင်း “ဟိရိ” နှင့် ပြည့်စုံခြင်း။
- (၃) မကောင်းမှုမှ ကြောက်ခြင်း “ဩတ္တပ္ပ” နှင့် ပြည့်စုံခြင်း။
- (၄) အကြားအမြင် “ဗဟုသုတ” များခြင်း။
- (၅) လုံ့လ ဝီရိယ ရှိခြင်း။
- (၆) စွဲမြဲသောသတိနှင့် ပြည့်စုံခြင်း။
- (၇) ဝိပဿနာပညာနှင့် ပြည့်စုံခြင်း ဟူသော တတိယ အပရိဟာနိယ တရား(၇)ပါးကိုလည်း ဟောကြားတော် မူသည်။

ထို့အတူပင်-

- (၁) သတိသမ္ပောဇ္ဈင်။
- (၂) ဓမ္မဝိစယ သမ္ပောဇ္ဈင်။
- (၃) ဝီရိယ သမ္ပောဇ္ဈင်။
- (၄) ပီတိ သမ္ပောဇ္ဈင်။
- (၅) ပဿဒ္ဓိ သမ္ပောဇ္ဈင်။
- (၆) သမာဓိ သမ္ပောဇ္ဈင်။
- (၇) ဥပေက္ခာသမ္ပောဇ္ဈင်တို့ကို ပွားများခြင်းသည်လည်း အပရိဟာနိယ တရားများဖြစ်ကြောင်း ဟောကြားတော်မူသည်။

ထို့အတူပင်-

- (၁) အနိစ္စသည်။
- (၂) အနုတ္တသည်။
- (၃) အသုဘသည်။
- (၄) အာဒိနဝသည်။
- (၅) ပဟာနသည်။
- (၆) ဝိရာဂသည်။
- (၇) နိရောဓသည်တို့ကို ပွားများခြင်းသည်လည်း အပရိဟာနိယ တရားများဖြစ်ကြောင်း ဟောကြားတော်မူသည်။

ထို့ပြင်-သီတင်းသုံးဖော် အချင်းချင်း....

- (၁) မေတ္တာ ကာယကံ ထားခြင်း။
- (၂) မေတ္တာ ဝစီကံ ထားခြင်း။
- (၃) မေတ္တာ မနောကံ ထားခြင်း။
- (၄) ဘုရားသဖြင့် ရသောပစ္စည်းကို ဝေမျှ၍ သုံးဆောင်ခြင်း။
- (၅) တူမျှသော အကျင့်သီလကို ကျင့်သုံးနေထိုင်ခြင်း။
- (၆) တူမျှသော အရိယပညာကို ကျင့်သုံးနေထိုင်ခြင်းဟူသောတရား (၆)ပါးသည်လည်း ရဟန်းတို့၏ မဆုတ်ယုတ်ကြောင်းတရားများမင်ဖြစ်ကြောင်း ဟောကြားတော်မူသည်။

နာလန္ဒသို့ ကြွတော်မူခြင်း

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ အလိုရှိသမျှ နေတော်မူပြီး ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှထွက်ခွာ၍ အဗ္ဗလဋ္ဌိကာ ဥယျာဉ်သို့ကြွတော်မူသည်။ ရာဇဂြိုဟ်

ပြည်၌နေစဉ်၎င်း၊ အမ္မလဋ္ဌိကာ ဥယျာဉ်၌နေစဉ်၎င်း ဗုဒ္ဓသည် ရတန်းတို့အား သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့၏ အကျိုးအာနိသင် ကြီးမားပုံများကို ထပ်ပြန်တလဲလဲ ဟောကြားတော်မူသည်။ ထို့နောက် နာလန္ဒမြို့သို့ ဆက်လက် ကြွချီတော် မူပြီး နာလန္ဒမြို့သို့ရောက်လျှင် ပါဝါရိက သူဌေး၏သရက်ဥယျာဉ်၌ သီတင်း သုံးနေတော်မူ၏။

ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ရဲရင့်သောစကား

ထိုအခါ ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ရှိခိုးပြီး ဤသို့လျှောက်ထားလေသည်။

“အရှင်ဘုရား... သဗ္ဗညုတဉာဏ်အရာ၌ မြတ်စွာဘုရားထက် သာလွန် သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရှေးကလည်းမရှိခဲ့၊ နောက်တွင်လည်း ရှိမည်မဟုတ်၊ ယခု လည်း မရှိဟု တပည့်တော်ယုံကြည်ပါသည်ဘုရား။”

“သာရိပုတ္တရာ... သင်သည်ကြီးကျယ်၌ညားလှသောစကားကိုဆိုဘိ၏၊ ခြင်္သေ့ဟောက်သကဲ့သို့ ရဲရင့်လှသော စကားကိုဆိုဘိ၏။ အသို့နည်း သင်သည် ရှေးအခါက ပွင့်ခဲ့သောမြတ်စွာဘုရားတို့ကို၎င်း၊ နောင်အခါတွင် ပွင့်မည့် မြတ်စွာဘုရားတို့ကို၎င်း၊ ယခုပွင့်ဆဲဖြစ်သော ငါဘုရားကို၎င်း ‘ဤသို့သော သီလ သမာဓိပညာနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏’ ဟူ၍ သင့်စိတ်ဖြင့်ပိုင်းခြား၍သိမြင်ပါ ဘာလော။”

“အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်သည် ဤသို့ကားပိုင်းခြား၍ မသိပါ”

“သာရိပုတ္တရာ... ယင်းသို့ မသိပါဘဲလျက် အဘယ်ကြောင့် ခြင်္သေ့ ဟောက်သကဲ့သို့ ရဲရင့်လှသော စကားကိုသင်မြက်ဆိုဘိသနည်း။”

“အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်သည်ဘုရားရှင်တို့ကို မိမိစိတ်ဖြင့်ပိုင်းခြား ၍ မသိသော်လည်း မျက်မြင်နှင့်ဆက်စပ်၍ မှန်းဆသိမြင် နိုင်သော အနုမာန ဉာဏ်ကိုပူရရှိထားပါသည်။”

“အရှင်ဘုရား... ဥပမာ အားဖြင့် တောင့်တင်းခိုင်ပာသော မြို့ရိုး တံတိုင်းနှင့် တံခါးတပေါက်တည်းသာရှိသောမြို့၌ လိမ်မာသောတံခါးစောင့် တယောက်ရှိသည်ဆိုပါဆို၊ ထိုတံခါးစောင့်သည် မြို့၏အရပ်လေးမျက်နှာကို ယဉ်ပတ် ကြည့်ရှု၍ အယုတ်ဆုံးအားဖြင့် ကြောင်ကွက်နိုင် လောက်သော

အပေါက်ကိုပင် မတွေ့ရှိသောအခါ ‘ဤမြို့ကိုဝင်သူထွက်သူ မှန်သမျှတို့သည် ဤတံခါးတပေါက်တည်းမှသာ ဝင်ကြထွက်ကြကုန်၏’ ဟူ၍ ဆင်ခြင်မှန်းဆ နိုင်ရာပါသည်။”

“အရှင်ဘုရား.... ထို့အတူပင် တပည့်တော်သည်လည်း ရှေးက ပွင့်တော်မူခဲ့သော ဘုရားရှင်တို့သည်၎င်း၊ နောင်တွင်ပွင့်တော်မူမည့် ဘုရားရှင်တို့သည်၎င်း၊ ယခုပွင့်တော်မူဆဲဖြစ်သော ဘုရားရှင်သည်၎င်း နိဝရဏငါးပါးကို ပယ်၍ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး၌ကောင်းစွာတည်လျက် ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါးကို ပွားများကာ သပ္ပာသမ္မောဓိဉာဏ်သို့ ဆိုက်ရောက်တော်မူကြကြောင်း မှန်းဆဆင်ခြင်သိမြင်ခဲ့ပါသည်။”

ပါဠိလိရွာသို့ ကြွတော်မူခြင်း

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် နာလန္ဒမြို့၌ နေစဉ်တွင်လည်း သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့၏ အကျိုး အာနိသင်များကို အကြိမ်များစွာ ဟောကြားတော်မူပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် ပါဠိလိရွာသို့ကြွတော်မူသည်။ ပါဠိလိရွာသားဥပါသကာတို့သည် ဗုဒ္ဓကြွရောက်လာကြောင်းကြားသိကြလျှင် ဗုဒ္ဓထံသို့ စုဝေးရောက်ရှိလာကြပြီး မိမိတို့ ဆောက်လုပ်ထားသည့် ဧည့်ရိပ်သာသို့ ကြွရောက်သီတင်းသုံးရန် ဖိတ်ကြားလျှောက်တင်ကြသည်။ ဗုဒ္ဓက ဆိတ်ဆိတ် နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူကြောင်း သိရှိကြလျှင် ဧည့်ရိပ်သာသို့ သွား၍ နေရာထိုင်ခင်းများ ခင်းကျင်းစီစဉ်ခြင်း၊ သောက်စေ သုံးစေများတည်ထားခြင်း၊ ဆီမီးညှိထွန်းခြင်း စသည်တို့ကို ပြု၍ ဗုဒ္ဓအား ဧည့်ရိပ်သာသို့ကြွရန် လျှောက်ကြားကြသည်။ ဗုဒ္ဓသည် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ဧည့်ရိပ်သာသို့ကြွရောက်သီတင်းသုံးတော်မူသည်။ ပါဠိလိရွာသား ဥပါသကာတို့သည်လည်း ဗုဒ္ဓအား ရှိခိုးကာထိုင်နေကြလေသည်။

ထိုအခါ ဗုဒ္ဓသည် ပါဠိလိ ရွာသား ဥပါသကာတို့အား သီလ ပျက်ခြင်း၏ အပြစ်ငါးပါးနှင့် သီလနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၏ အကျိုးငါးပါးတို့ကို ဟောကြားတော်မူသည်။ သီလပျက်ခြင်း၏ အပြစ် ငါးပါးကား စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဆုံးရှုံးခြင်း၊ မကောင်းသတင်းကျော်စောခြင်း၊ ပရိသတ်အလယ်သို့ ရောက်လျှင် ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ တွေ့တွေ့ဝေဝေ ဖြစ်လျက် သေရခြင်း၊ သေပြီးနောက်တွင်လည်း ငရဲသို့ ကျရောက်ရခြင်းများ ဖြစ်၏။

သီလနှင့်ပြည့်စုံခြင်း၏အကျိုးငါးပါးကား များစွာသောစည်းစိမ်ကို ရရှိခြင်း၊ ကောင်းသောသတင်းကျော်စောခြင်း၊ ပရိသတ်အလယ်သို့ ရောက်လျှင်

မကြောက်မရွံ့ ရဲရင့်ခြင်း၊ မတော့စေဘဲ သေရခြင်း၊ သေပြီးနောက်တွင်လည်း နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မဂဓတိုင်း၏အမတ်ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရ ပုဏ္ဏားတို့သည် ဝဇ္ဇီမင်းတို့၏ရန်ကို တားဆီးကာကွယ်ရန်အတွက် ပါဠိလိရွာကို မြို့အဖြစ် တည်ဆောက်လျက်ရှိကြသည်။ ယင်းသို့တည်ဆောက်ရာတွင် တန်ခိုးကြီးသောနတ်တို့ သိမ်းပိုက်သောရပ်ကွက်၌ တန်ခိုးကြီးသောမင်းနှင့်အမတ်တို့သည် အိမ်ယာ တည်ဆောက်ရန် စိတ်ညွတ်ကြကုန်၏။ ထို့အတူပင် တန်ခိုးအလတ်စားနတ်တို့သိမ်းပိုက်သော ရပ်ကွက်၌ တန်ခိုးအလတ်စားမင်းနှင့်အမတ်တို့သည်၎င်း၊ တန်ခိုးနည်းသောနတ်တို့ သိမ်းပိုက်သောရပ်ကွက်၌ တန်ခိုးနည်းသောမင်းနှင့်အမတ်တို့သည်၎င်း အိမ်ယာ တည်ဆောက်ရန် စိတ်ညွတ်ကြကုန်၏။ ထိုအချင်းအရာကို ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ဖြင့် မြင်တော်မူ၍ ရှင်အာနန္ဒာအား ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူသည်။

“အာနန္ဒာ... မဂဓတိုင်း၏ အမတ်ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရတို့သည် ပါဠိလိရွာ၌ မြို့တည်ဆောက်နေကြသည်မှာတာဝန် နိဿာနတ်တို့နှင့် တိုင်ပင်၍တည်ဆောက်သကဲ့သို့ ရှိချေ၏။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော နတ်တို့သည် ပါဠိလိရွာ၌ နေရာကို သိမ်းပိုက်ကြကုန်၏။ အာနန္ဒာ... ဤပါဠိလိပုတ်မြို့သစ်သည် အရိယာန်လူမျိုးတို့၏စုဝေးနေထိုင်ရာ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရာ မြို့တို့တွင် အကြီးဆုံးမြို့ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ အာနန္ဒာ ... ပါဠိလိပုတ်မြို့၌ မီး၊ ရေ၊ အချင်းချင်း ကွဲပြားမှုအားဖြင့် အန္တရာယ်သုံးပါး ဖြစ်ပေါ်လက်”

သုနိဓနှင့် ဝဿကာရ အမတ်ကြီးတို့သည် မြို့တည်ဆောက်မှု လုပ်ငန်းများကို စီမံဆောင်ရွက်ပြီးနောက် ဗုဒ္ဓထံသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြပြီး ဗုဒ္ဓအား မိမိတို့၏ဆွမ်းကို ခံယူရန် ဖိတ်ကြားကြသည်။ ဗုဒ္ဓသည် ယင်းဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံတော်မူ၍ ရဟန်းသံဃာအပေါင်းနှင့်အတူ အမတ်ကြီးနှစ်ဦးတို့၏နေအိမ်သို့ ကြွရောက်၍ ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးတော် မူသည်။ ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးပြီးသောအခါ အမတ်ကြီးနှစ်ဦးတို့အား ဆွမ်းအနုမောဒနာ ပြုတော်မူ၏။

“ပညာရှိတို့သည် မိမိတို့အိမ်ယာဆောက်လုပ်နေထိုင်သောအရပ်၌ သီလနှင့်ပြည့်စုံသော သူတော်သူမြတ်တို့အား ပင့်ဖိတ် ဆွမ်းကျွေးပြီး ထိုအရပ်၌ရှိသော နတ်တို့အား အမျှပေးဝေရာ၏။ ယင်းသို့ အမျှပေးဝေသူသည် နတ်တို့၏ ချမ်းငြိမ်းမြတ်နိုးခြင်းကို ခံယူရသဖြင့် အခါခပ်သိမ်း ကောင်းခြင်းမင်္ဂလာတို့ကိုသာ တွေ့မြင်ရလေသည်”

ဗုဒ္ဓသည် ဤသို့ ဆွမ်းအနုမောဒနာ ပြုတော်မူပြီး ပါဠိလိရ္ခာမ္မ ထွက်ခွာတော်မူသည်။ ထိုအခါ အမတ်ကြီးနှစ်ဦးသည် ဗုဒ္ဓနောက်မှ လိုက်ပါလာကြပြီး ဗုဒ္ဓထွက်တော်မူသည့်တံခါးကို ဂေါတမတံခါးဟု အမည်တပ်ကြလေသည်။ ဗုဒ္ဓသည် ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်သည့် အခါ ရေပြည့်လျှံနေသောမြစ်ကို လှေဖောင်ထိုးဖြင့် ဖြတ်ကူးခြင်းမပြုဘဲ ကျွေးသောလက်ကို ဆန့်ဘိသကဲ့သို့၎င်း၊ ဆန့်သောလက်ကို ကျွေးဘိသကဲ့သို့၎င်း ရဟန်းသံဃာအပေါင်းနှင့်အတူ ဟိုမှာဖက်ကမ်း၌ ရုတ်တရက် ထင်ရှားဖြစ်တော်မူလေသည်။

ကောဠိရွာ၌ သစ္စာလေးပါးကိုဟောကြားခြင်း

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ပါဠိလိရ္ခာမ္မတဆင့် ကောဠိရွာသို့ ကြွတော်မူသည်။ ကောဠိရွာ၌သီတင်းသုံးနေစဉ် ဗုဒ္ဓသည်ရဟန်းတို့အား သစ္စာလေးပါးကို မသိမြင်ခြင်းကြောင့် သံသရာ၌ရှည်လျှားစွာ ကျင်လည်ခဲ့ရပုံကို ဟောကြားတော်မူသည်။ သီလသမာဓိပညာတို့၏ အကျိုးအာနိသင်များကိုလည်း အကြိမ်များစွာ ထပ်မံဟောကြားတော်မူသည်။

ကြေးမုံပြင်နှင့်တူသောတရား

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ကောဠိရွာ၌အလို့ရှိသမျှ နေတော်မူပြီး နာတိကရွာသို့ ကြွတော်မူသည်။ နာတိကရွာ၌ သီတင်းသုံးနေစဉ် ရှင်အာနန္ဒာသည်ဗုဒ္ဓအား နာတိကရွာ၌မကြာမီက ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြသည့် ရဟန်းရှင်လူ များစွာတို့၏လားရာဂတိကိုမေးလျှောက်သည်။ ဗုဒ္ဓကလည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏လားရာဂတိများကို အသီးအသီးဖြေကြားတော်မူသည်။ ထို့နောက် “အာနန္ဒာ... လူသေတိုင်း သေတိုင်း ထိုသူတို့၏လားရာဂတိကို မေးမြန်းနေလျှင် ပင်ပန်းရုံသာရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သေသူတို့၏လားရာဂတိကို သိမြင်နိုင်၍ ကြေးမုံပြင်နှင့် တူသောတရားကို ငါဟောကြားပေအံ့” ဟု မိန့်ကြားတော်မူပြီး အောက်ပါတရားကို ဆက်လက်ဟောကြားတော်မူသည်။

“အာနန္ဒာ.... အကြင်အရိယာ၏ တပည့်သည် မြတ်စွာဘုရား၌စွဲမြဲစွာ သက်ဝင်ယုံကြည်၏။ တရားတော်၌လည်း စွဲမြဲစွာသက်ဝင်ယုံကြည်၏။ သံဃာတော်၌လည်း စွဲမြဲစွာသက်ဝင်ယုံကြည်၏။ သမာဓိကိုဖြစ်စေနိုင်သည့် အကျိုးမပေါက် မပြောက် မကျားသော သီလတို့နှင့်လည်းပြည့်စုံ၏။ ထိုအရိယာ၏ တပည့်သည် ‘ငါ့အာ.ငရဲ၌ ဖြစ်ရန်မရှိတော့၊ တိရိစ္ဆာန်ဘုံ၌ ဖြစ်ရန်မရှိတော့၊

ပြိတ္တာတို့၌ ဖြစ်ရန်မရှိတော့၊ အပါယ်ဒုဂ္ဂတိသို့ပျက်စီး၍ ကျရောက်ရန်မရှိတော့၊ ငါသည် သောတာပန်ဖြစ်ပြီ၊ ကိန်းသေမြဲပြီ၊ အထက်မဂ်သုံးပါးသာလျှင် လားရာ ရှိတော့၏” ဟူ၍ မိမိကိုယ်တိုင် ထုတ်ဖော် ပြောကြားလိုက ပြောကြားနိုင်ပေ၏။ ဤကား ကြေးမုံပြင်နှင့်တူသော တရားပေတည်း။

ဝေသာလီသို့သိုက်ရောက်ခြင်း

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် နာတိကရွာ၌ သီတင်းသုံးနေစဉ်လည်း သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့၏ အကျိုးအာနိသင်များကို အကြိမ်များစွာ ထပ်မံဟောကြားတော်မူပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် ဝေသာလီပြည်သို့ ကြွချီတော်မူသည်။ ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်သော် အဗ္ဗပေါလီ အမည်ရှိသော ပြည့်တန်ဆာမ၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ယင်းသို့သီတင်းသုံးနေစဉ် ဗုဒ္ဓသည် ရဟန်းတို့အား သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးကို ပွားများရှုမှတ်ခြင်းဖြင့် အစဉ်သတိရှိလျက်၎င်း၊ သွားခြင်း ရပ်ခြင်းစသော နေထိုင်လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှတို့၌ သတိသမ္ပဇဉ်စွဲမြဲစွာထားလျက်၎င်း နေထိုင်ကြရန် တိုက်တွန်းဆုံးမတော်မူသည်။

အဗ္ဗပေါလီပြည့်တန်ဆာမသည် ဝေသာလီပြည်သို့ ဗုဒ္ဓကြွရောက်လာပြီး မိမိဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေကြောင်း ကြားသိလျှင် ကောင်းမွန်သော ယာဉ်ရထားကိုစီး၍ ဗုဒ္ဓထံသို့ချဉ်းကပ်လေ၏။ ဗုဒ္ဓက သင့်လျော်လျှောက်ပတ်သော တရားစကားကို ဟောကြားသောအခါ အဗ္ဗပေါလီသည် ဂှင်လန်းဝမ်းမြောက်လျက် ရဟန်းသံဃာ အပေါင်းနှင့်တကွ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်အား နောက်တနေ့ နံက်တွင် မိမိအိမ်သို့ ဆွမ်းခံကြွရန်ပင့်ဖိတ်လေသည်။ ယင်း ပွင့်ဖိတ်၍ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့သော အဗ္ဗပေါလီသည် ဗုဒ္ဓအားဖူးမြင်ရန် မြို့မှထွက်လာကြသော လိစ္ဆဝီမင်းသားတို့နှင့် လမ်းတွင်ဆုံမိလေသည်။ ထိုအခါ အဗ္ဗပေါလီသည် မိမိ၏ရထားကို ကြီးသော လိစ္ဆဝီမင်းသားတို့၏ရထားများအတွက်သာ လွှတ်အောင်လမ်းဖယ်ပေးစေပြီး ငယ်သော လိစ္ဆဝီမင်းသားတို့၏ ရထားများကိုမူ လွှတ်အောင်လမ်းဖယ်မပေးဘဲ ရထားစွန်းခြင်းတိုက်ကာ မောင်းနှင်စေသည်။

ထိုအခြင်းအရာကို မြင်သော လိစ္ဆဝီပင်းသားတို့က “ဟယ် အဗ္ဗပေါလီ သင်သည် အဘယ်ကြောင့် ငယ်သော လိစ္ဆဝီမင်းသားတို့၏ ရထားများ ကို သင့်ရထားဖြင့် တိုက်သွား ဘိသနည်း” ဟု ဆိုကြလေသော် အဗ္ဗပေါလီက “အရှင်သားတို့... ကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းသံဃာအပေါင်းနှင့်တကွ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကို နက်ဖြန် ဆွမ်းကျွေးရန်အခွင့်ရခဲ့သောကြောင့် မင်းသားတို့၏ ရထားများကိုလင်

မရှောင်ရှားနိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်” ဟု ပြန်ကြားပြောဆိုလေ၏။ ထိုဆွမ်းကျွေးခွင့်ကို အသပြာတသိန်းဖြင့် မိမိတို့အားပေးရန် မင်းသားတို့ကတောင်းဆိုလျှင် အမ္မပါလီက ဝေသာလီတပြည်လုံးနှင့်ပင် မလဲနိုင်ကြောင်း ပြန်ပြောလေ၏။ ထိုအခါ လိစ္ဆဝီမင်းသားတို့သည် “မိန်းမကပင် ငါတို့ကို အနိုင်ရသွားလေပြီ” ဟု ဆိုကာ လက်ဖျားခါကြလေ၏။”

အချို့ကတကိုယ်လုံး အညှီရောင် အဝတ် တန်ဆာ တို့ကို ဝတ် ဆင် လျက်၎င်း၊ အချို့က အနီရောင် အဝါရောင် စသော အဝတ်တန်ဆာ တို့ကို ဝတ်ဆင်လျက်၎င်း သရက်ဥယျာဉ်တွင်းသို့ဝင်လာသော လိစ္ဆဝီမင်းသားများ ကို ဗုဒ္ဓမြတ်စွာလှမ်း၍မြင်လျှင် ရဟန်းတို့အား “ရဟန်းတို့... တာဝတိံနိသာနတ်ပြည်ကိုမမြင်ဘူးသော ရဟန်းတို့သည် ဤလိစ္ဆဝီမင်းသားတို့ကို ကြည့်ကြကုန်လော့။ ဤလိစ္ဆဝီမင်းသားတို့သည် တာဝတိံနိသာနတ် နို့တမျှ တင့်တယ်လှပကုန်၏” ဟူ၍မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။

ထို့နောက် ဗုဒ္ဓသည် မိမိအား လာရောက် ဖူးမြော်ကြသော လိစ္ဆဝီမင်းသားတို့အား သင့်လျော်လျှောက်ပတ်သော တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူသည်။ တရားစကားဖြင့် ရှင်လန်းထက်သန်သောစိတ်ရှိသော လိစ္ဆဝီမင်းသားတို့သည် ဗုဒ္ဓအား နောက်တနေ့ နံနက်တွင် မိမိတို့၏ ဆွမ်းကို ခံယူရန် လျှောက်ထားကြသည်။ ဗုဒ္ဓက အမ္မပါလီ၏ပင့်ဖိတ်ချက်ကို ရှေးဦးစွာ လက်ခံပြီးဖြစ်၍ လိစ္ဆဝီတို့၏ ပင့်ဖိတ်ချက်ကို လက်မခံဘဲ ငြင်းပယ်တော်မူသည်။

နောက်တနေ့ နံနက်တွင် ဗုဒ္ဓသည် ရဟန်း သံဃာ အပေါင်းနှင့် အတူ အမ္မပါလီ၏အိမ်သို့ ကြွ၍ ဆွမ်းတဉ်းပေးတော်မူသည်။ အမ္မပါလီသည် ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပြီးသောအခါ မိမိ၏ သရက်ဥယျာဉ်ကို ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာအား ရေစက်သွန်းချ၍ လှူဒါန်းသည်။ ဗုဒ္ဓသည် အမ္မပါလီအား ဆွမ်းအနုမောဒနာ တရား ဟောကြားတော်မူ ပြီး သရက် ဥယျာဉ်သို့ ပြန်ကြွတော်မူသည်။

ဝေဠုဝရွာ၌ ဝါဆိုခြင်း

ဗုဒ္ဓသည် ဝေသာလီပြည် အမ္မပါလီ၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေစဉ်လည်း သီလ သမာဓိ ပညာ တို့၏ အကျိုး အာနိသင်များကို အကြိမ်များစွာ ဟောကြားတော်မူပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် ဝေဠုဝရွာသို့ ကြွတော်မူသည်။ ဝေဠုဝရွာသို့ ရောက်သည့်အခါ ရဟန်းတို့အား ဝေသာလီပြည်၏ အနီးပတ်

ဝန်းကျင်ဝယ် မိတ်ဆွေအသိအကျွမ်းရှိရာ အရပ်အသီးသီး၌ ဝါဆိုကြရန် ညွှန်ကြားပြီး ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကား နောက်ပါရဟန်းအနည်းငယ်နှင့်အတူ ဝေဠုဝရွာ၌ပင် ဝါဆိုတော်မူသည်။

ယင်းသို့ ဝေဠုဝရွာ၌ ဝါဆိုစဉ် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်အား ကြမ်းတမ်းသောရောဂါကပ်ရောက်၍ ပြင်းထန်သောဝေဒနာဖြစ်ပေါ်၏။ သို့သော်လည်း ဗုဒ္ဓသည် ထိုဝေဒနာကို သတိသမ္ပဇဉ်ဖြင့်ဆင်ခြင်လျက် ပင်ပန်းသည်ဟု မှတ်ယူခြင်းမပြုဘဲ သည်းခံတော်မူသည်။ “ငါသည် တပည့်သာဝကတို့အား အသိမပေးဘဲ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရန် မသင့်”ဟု ဆင်ခြင်စဉ်းစား၍ ရောဂါကို ဝိရိယဖြင့် ပယ်ခွာပြီး အသက်ရှည်စေနိုင်သော သမာပတ်ကိုဝင်စားနေရာ ရောဂါသည် ငြိမ်းအေးလေ၏။

ရောဂါပျောက်ငြိမ်း၍ မကြာမီ ဗုဒ္ဓသည် ကျောင်းတွင်းမှ ထွက်၍ ကျောင်းရိပ်တွင် ခင်းထားအပ်သော နေရာ၌ ထိုင်နေတော်မူသည်။ ထိုအခါ ရှင်အာနန္ဒာသည် ဗုဒ္ဓထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤသို့လျှောက်တင်လေ၏။

“အရှင်ဘုရား.... တပည့်တော်သည် ယခု မြတ်စွာဘုရား၏ ကျန်းမာချမ်းသာခြင်းကို တွေ့မြင်ရပါပြီ။ မြတ်စွာဘုရား မကျန်းမမာတော်မူသည့်အတွက် တပည့်တော်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လေးလံတောင့်တင်းသကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ တပည့်တော်အား အရပ် လေးမျက်နှာတို့သည်လည်း ပကဲ့မပြား ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တစုံတရာ မိန့်မှာခြင်း မပြုသေးသမျှ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူမည် မဟုတ် ဟူ၍ ဆင်ခြင်စဉ်းစားမိသောကြောင့် တပည့်တော်မှာ အနည်းငယ် သက်သာခွင့် ရခဲ့ပါသည်ဘုရား”

ယင်းသို့ ရှင်အာနန္ဒာက လျှောက်တင်သောအခါ ဗုဒ္ဓသည် ရှင်အာနန္ဒာအား ဤသို့ ပြန်လည်မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။

“အာနန္ဒာ ... ရဟန်းသံဃာသည် ငါဘုရားထံမှ ဘာကို မျှော်လင့်နေသနည်း။ ငါသည် အတွင်းအပြင်မထားဘဲ တရားကို ဟောခဲ့၏။ ထရာလက် ဆုပ်ပြုထားသော လျှို့ဝှက်ချက်မရှိ”

“အာနန္ဒာ.... ‘ရဟန်း သံဃာကို ငါသာလျှင် သိမ်းယူထားအံ့။ ရဟန်းသံဃာသည် ငါ့ကိုသာလျှင် အားကိုးခြင်း ရှိနေကြစေ’ဟူ၍ လိုလားသူသည် သာလျှင် ရဟန်းသံဃာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တစုံတရာ မှာကြားခြင်း ပြုရာ၏။ ငါ

ဘုရားသည်ကား ယင်းသို့သော လိုလားခြင်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းသံဃာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တစုံတရာ မှာကြားရန်လည်း မရှိပေ”

“အာနန္ဒာ.... ယခုအခါ ငါဘုရားသည် အိုမင်းကြီးရင့်လှပြီ၊ အသက် ရှစ်ဆယ် ရှိနေပြီ။ လည်းအိုသည် ဖွဲ့စည်းတုတ်နှောင်ခြင်းဖြင့် တည်တံ့သကဲ့သို့ ငါဘုရား၏ ဝန္တာကိုယ်သည်လည်း ဖွဲ့စည်း တုတ်နှောင် ခြင်း ဖြင့် တည်တံ့ နေ၏”

“အာနန္ဒာ.... အကြင်အခါ၌ ငါဘုရားသည် အလုံးစုံသော အာရုံနိမိတ် တို့ကို နှလုံးမသွင်းခြင်း၊ အချို့သောဝေဒနာတို့၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် သင်္ခါရ နိမိတ်ကို အာရုံမပြုသော သမာဓိသို့ ရောက်၍ နေ၏။ ထိုအခါ၌ ငါဘုရား၏ ဝန္တာကိုယ်သည် သာလွန်၍ ချမ်းသာပေ၏”

“အာနန္ဒာ ...သင်တို့သည် မိမိကိုယ်ကိုသာ မှီခိုရာပြု၍ နေကြကုန်လော့။ တရားကိုသာ မှီခိုရာပြု၍၊ တရားကိုသာ ကိုးကွယ်ရာပြု၍ နေကြကုန်လော့”

“အာနန္ဒာ.... ယခုအခါ၌ ဖြစ်စေ၊ ငါဘုရားကွယ်လွန်သော အခါ၌ ဖြစ်စေ၊ တရားကိုသာ ကိုးကွယ်ရာပြု၍နေသော ရဟန်းသည် အကျင့်သိက္ခာ ကို လိုလားသော ရဟန်းဟူသမျှတို့တွင် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်လှတံ့”

ရှင်အာနန္ဒာအား အရိပ်နိမိတ်ပြခြင်း

တခုသောနံနက်ခင်း၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ဝေသာလီမြို့တွင်းတွင် ကွမ်း ခံ၍ ဘုန်းကိစ္စပြီးသောအခါ ရှင်အာနန္ဒာနှင့်အတူ စာပါလစေတီသို့ နေ့သန့် စင်ရန် ကြွသွားတော်မူသည်။ စာပါလစေတီအနီး ခင်းထားအပ်သောနေရာ၌ ထိုင်နေတော်မူပြီးသောအခါ ဗုဒ္ဓသည် ရှင်အာနန္ဒာအား ဝေသာလီပြည်နှင့် တကွ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဥဒေသစေတီ၊ ဂေါတမကစေတီ စသည်တို့၏ မွေ့လျော် ပွယ် ရှိပုံကို ချီးကျူး ပြောဆိုတော်မူပြီး ဤသို့ ဆက်လက် မိန့်ကြားတော် မူသည်။

“အာနန္ဒာ.... ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးကို စွဲမြဲစွာ လေ့ကျင့်ပွားများထားသူ သည် အလိုရှိခဲ့သော် အာယုကပ်ပတ်လုံးဖြစ်စေ၊ အာယုကပ်ထက် လွန်၍ဖြစ် စေ တည်နိုင်ပေ၏။ အာနန္ဒာ.... ငါဘုရားသည် ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးကို စွဲမြဲစွာ လေ့ကျင့်ပွားများထားပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အလိုရှိခဲ့သော် အာယုကပ် ပတ်လုံးဖြစ်စေ၊ အာယုကပ်ထက်လွန်၍ဖြစ်စေ တည်နိုင်ပေ၏”

အာယုသင်္ခါရ လွှတ်ခြင်း

ဤသို့ ဗုဒ္ဓက နိမိတ်ပြ စကားကို သုံးကြိမ်တိုင် မိန့်ကြားသော်လည်း ရှင်အာနန္ဒာကား မာရ်နတ်၏ နှောင့်ယှက်ခြင်းခံရသဖြင့် ဗုဒ္ဓအား အာယုကပ် ပတ်လုံးတည်ရန် တောင်းပန်ခြင်း မပြုမိချေ။

ထို့နောက် ရှင်အာနန္ဒာ ဖွဲ့သွား၍ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ် တပါးတည်း ရှိနေချိန်တွင် ယုတ်မာသောမာရ်နတ်သည် ဗုဒ္ဓထံ ချဉ်းကပ်၍ ဤသို့လျှောက် လေသည်။

“အရှင်ဘုရား.... မြတ်စွာဘုရားသည် တခါက တပည့်တော်အား ‘ငါ ဘုရား၏ တပည့်သာဝကများ တတ်သိလိမ့်မာ ခြင်း မရှိသေးမီ၊ ငါဘုရား၏ သာသနာ စည်ပင်ပြန့်ပွားခြင်းသို့ မရောက်သေးမီ၊ ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော် မူမည်မဟုတ်’ ဟူ၍ မိန့်ကြားခဲ့ဘူးပါသည်။ ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် သာဝကများသည် တတ်သိလိမ့်မာ ခြင်းသို့ ရောက်နေကြပါပြီ၊ မြတ်စွာဘုရား ၏ သာသနာသည်လည်း စည်ပင် ပြန့်ပွားခြင်းသို့ ရောက်နေပါပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ယခု မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုချိန်တန်ပါပြီ၊ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပါလော”

ဗုဒ္ဓက မာရ်နတ်အား “အချင်း မာရ်နတ်.... မကြောင့်ကြလင့်။ ဤနေ့မှ သုံးလမြောက်သောအခါ ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူမည်” ဟု မိန့်ကြား တော်မူလိုက်သဖြင့် မာရ်နတ်သည် ကျေနပ်စွာ ပြန်သွားလေ၏။ မာရ်နတ်ပြန် သွားပြီး၍ မကြာမီပင် ဗုဒ္ဓသည် သတိသမ္ပဇ်နှင့် ယှဉ်လျက် အသက်ရှည်ရန် ပြုပြင်မှု ‘အာယုသင်္ခါရ’ကို စွန့်လွှတ်တော်မူသည်။ ယင်းသို့ အာယုသင်္ခါရကို စွန့်လွှတ်တော်မူလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် မြေလျှင်လှုပ်ခြင်း၊ တော်လဲခြင်း များ ကြီးစွာဖြစ်ပေါ်လေ၏။ ထိုအခါ ရှင်အာနန္ဒာသည် ဗုဒ္ဓထံချဉ်းကပ်၍ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ယင်းသို့ အံ့ဘွယ်သရဲ ထူးကဲသော အခြင်းအရာ များ ဖြစ်ပေါ်ကြောင်း မေးလျှောက်သည်။ ဗုဒ္ဓက ...

- (၁) မြေထု၏တည်ရာ ရေထုလေထုတို့၏ လှုပ်ခြင်း။
- (၂) တန့်ခိုးနှင့်ပြည့်စုံသော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့၏ အဝိဇ္ဇာနိဗ္ဗာန်ခြင်း။
- (၃) ဘုရားလောင်း မယ်တော်ဝမ်းသို့ သက်ဝင်ခြင်း။
- (၄) ဘုရားလောင်း ဖွားမြင်ခြင်း။
- (၅) မြတ်စွာဘုရား သမ္မာသမ္ဗောဓိဉာဏ်ကို ရရှိခြင်း။
- (၆) မြတ်စွာဘုရား ဓမ္မစကြာတရား ဟောကြားခြင်း။

(၇) မြတ်စွာဘုရား အာယုသင်္ခါရလွှတ်ခြင်း။

(၈) မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခြင်း။

ဟူသော အကြောင်းရှစ်ပါးတို့တွင် တပါးပါးသောအကြောင်းကြောင့် ဤမြေကြီးသည် ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်တတ်ကြောင်း ဖြေကြားတော်မူသည်။

ထို့နောက် ဗုဒ္ဓက မိမိသည် မင်းပရိသတ်၊ ပုဏ္ဏားပရိသတ်စသော ပရိသတ်ရှစ်ပါးသို့ ထိုမင်းပုဏ္ဏားစသည်တို့၏ အသွင်အပြင်ဖြင့် တက်ရောက် ပြောဆိုဆွေးနွေးခဲ့ဘူးပုံကို၎င်း၊ ဆန့်ကျင်ဖက်တရားနှင့် အာရုံတို့ကိုလွှမ်းမိုး နိုင်ကြောင်း ‘အဘိဘာယတန’ ရှစ်ပါး၊ လွှတ်လပ်ခြင်း ‘ဝိမောက္ခ’ ရှစ်ပါး တို့ကို၎င်း အကျယ်ဟောကြားတော်မူပြီး မာရ်နတ်က လာရောက်တောင်းပန် သဖြင့် အသက်ရှည်ရန် ပြုပြင်မှု “အာယုသင်္ခါရ”ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ ဖြစ် ကြောင်း ရှင်အာနန္ဒာအား မိန့်ကြားတော်မူသည်။

ရှင်အာနန္ဒာ တောင်းပန်ခြင်း

ယင်းသို့ မိန့်ကြားသောအခါ ရှင်အာနန္ဒာသည် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ် အား နတ်လူတို့၏ အကျိုးစီးပွားအတွက် အာယုကပ်ပတ်လုံးတည်ရန် တောင်း ပန်သည်။ ဗုဒ္ဓက တောင်းပန်ရန် အချိန်အခါ မဟုတ်တော့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း မိန့်ကြား၍ ရှင်အာနန္ဒာ၏ တောင်းပန်မှုကို ငြင်းပယ်တော်မူသည်။ ရှင်အာ နန္ဒာက သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ထပ်မံတောင်းပန်သောအခါ ဤသို့ ဆက်လက် မိန့်ကြားတော်မူပြန်သည်။

“အာနန္ဒာ.... ငါဘုရား၏ ဗောဓိဉာဏ်ကို ယုံကြည်လျှင် သုံးကြိမ်တိုင် အောင် တောင်းပန်ရန် အကြောင်းမရှိ။ ငါဘုရားသည် အလိုရှိခဲ့သော် အာယု ကပ်ပတ်လုံး တည်နိုင်ကြောင်း နိမိတ်ပြစကားများကို သင့်အား ကြိမ်ဖန် များစွာ မိန့်ကြားခဲ့၏။ သို့ပါလျက် ထိုစဉ်က သင်မတောင်းပန်ခြင်းမှာ သင်၏ အပြစ်ပင်ဖြစ်၏။”

“အာနန္ဒာ.... ချစ်ခင်မြတ်နိုးသူတို့နှင့် ရှင်ကဲ့ သေကဲ့ ကဲ့လွှာရခြင်းကို ရှေးမဆူကပင် ငါဘုရား ဟောကြားခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ အသစ်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း၊ ပြု ပြင်ပေးရခြင်း သဘောရှိ၍ ပျက်စီးခြင်းသဘောရှိသော တရားကို မပျက်စီး ပါစေနှင့်ဟု တောင့်တ၍ ရနိုင်မည်မဟုတ်။”

“အာနန္ဒာ.... ငါဘုရားသည် အသက်ရှည်ရန်ပြုပြင်မှု ‘အာယုသင်္ခါရ’ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ။ ဤနေ့မှ သုံးလမြောက်သောအခါ ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလိမ့်မည်။ စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီးသော အာယုသင်္ခါရကို တဖန်ပြန်၍ ဖြစ်စေရန် အကြောင်းမရှိတော့ချေ။”

သာသနာ တည်တံ့ရေးတရား (၃၇)ပါး

ဗုဒ္ဓသည် ရှင်အာနန္ဒာအား အထက်ပါအတိုင်း မိန့်ကြားတော်မူပြီး ရှင်အာနန္ဒာနှင့်အတူပင် မဟာဝုန်တော ကုဋ္ဌာဂါရကျောင်းတိုက်သို့ ကြွတော်မူသည်။ ကုဋ္ဌာဂါရ ကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်သည့်အခါ ဝေသာလီပြည်ကို အမှီပြု၍နေထိုင်သော ရဟန်းအားလုံးကို ဓမ္မာရုံ၌ စုဝေးစေရန် ရှင်အာနန္ဒာ အား စေခိုင်းတော်မူသည်။ ရဟန်းအားလုံး ပွေ့ရုံ၌ စုဝေးရောက်ရှိလာကြသောအခါ ဗုဒ္ဓသည် ဓမ္မာရုံသို့ကြွလာပြီး ရဟန်းတို့အား သာသနာတည်တံ့ကြောင်းတရားကို ဟောကြားတော်မူသည်။

“ရဟန်းတို့.... ငါဘုရားသည် ယူးသောဉာဏ်ဖြင့်သိမြင်၍ ဟောကြားအပ်သော တရားတို့ကို သင်တို့သည် ကောင်းစွာသင်ယူ၍ မှီဝဲအပ်၏၊ ပွားများအပ်၏၊ အဖန်ဖန်လေ့ကျင့်အပ်၏၊ ယင်းသို့ မှီဝဲပွားများလေ့ကျင့်မှသာ ဤသာသနာသည် အရှည်တည်တံ့လျက် နတ်လူတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို တိုးပွားစေနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ထိုတရားတို့ကား သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး၊ သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါး၊ ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါး၊ ဣန္ဒြေငါးပါး၊ ဗိုလ်ငါးပါး၊ ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါးနှင့် အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော အရိယမဂ်တို့ဖြစ်၏။”

ထို့နောက်တဖန်ဗုဒ္ဓသည် ရဟန်းတို့အား ဤသို့ထပ်မံ မိန့်ကြားတော်မူပြန်၏။

“ရဟန်းတို့... သင်တို့အား ယခုငါမိန့်မည့်အံ့၊ ပြုပြင် အပ် သော သင်္ခါရတရားတို့သည် ပျက်စီးခြင်းသဘောရှိကုန်၏။ သင်တို့သည် မမေ့သော သတိတရားဖြင့် ကိစ္စပြီးစီးအောင် အားထုတ်ကြကုန်လော့။ မြတ်စွာဘုရား၏ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခြင်းသည် ပကြာမီပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဤနေ့မှ သုံးလမြောက်သော အခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလိမ့်မည်။”

ဝေသာလီပြည်ကိုနောက်ဆုံးကြည့်ရှုခြင်း

ဝေသာလီပြည် ကုဋ္ဌာဂါရကျောင်းတိုက်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် တခုသောနံနက်ခင်းဝယ် ဝေသာလီမြို့တိုင်း၌ ဆွမ်းခံလှည့်

လည်၍ ဆွမ်းကိစ္စပြီးစီးသဖြင့် မြို့တွင်းမှထွက်ခွာသောအခါ ဝေ သာ လီ ပြည်ကို ဆင်ပြောင်ကြီးကဲ့သို့ ကိုယ်ပါပြန်လှည့်လျက် ကြည့်ရှုတော် မူသည်။ ‘အာနန္ဒာ ဤယခုကြည့်ရှုခြင်းသည် ဝေသာလီပြည်ကို ငါဘုရား၏ နောက် ဆုံးကြည့်ရှုခြင်းပေတည်း’ ဟူ၍လည်း ရှင်အာနန္ဒာအားထုတ်ဖော် မိန့်ကြား တော်မူသည်။

ထို့နောက် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် များစွာသော ရဟန်း သံဃာနှင့် အတူ ဘဏ္ဍုရသို့ကြွတော်မူသည်။ ထိုဘဏ္ဍုရ၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဗုဒ္ဓသည် ရဟန်းတို့အား သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့၏အကျိုးအာနိသင်များကို ကြိမ်ဖန် များစွာ ထပ်မံဟောကြားတော်မူပြီး အောက်ပါစကားကိုလည်း မြွက်ကြား တော်မူသည်။

“ရဟန်းတို့... ငါဘုရားသည်၎င်း၊ သင်တို့သည်၎င်း မြတ်သောအရိယ သီလ၊ မြတ်သောအရိယသမာဓိ၊ မြတ်သောအရိယပညာ၊ မြတ်သော လွတ် မြောက်မှု ‘အရိယဝိပုတ္တိ’ တို့ကို လျော်ကန်စွာမသိခြင်း၊ ထိုးထွင်း၍မသိခြင်း ကြောင့် ကာလ၌လျှော့စွာ သံသရာ၌ ကျင်လည်ပြေးသွားခဲ့ကြရခြင်းဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ ငါဘုရားသည် ထိုတရားလေးပါးကို လျော်ကန်စွာ၎င်း၊ ထိုးထွင်း၍၎င်း သိခဲ့ပြီးဖြစ်၏၊ ဘဝတဏှာကိုလည်းဖြတ်ပြီးဖြစ်၏၊ နောက်ထပ် ဘဝသစ်၌ ဖြစ်ရန်ပရှိတော့ချေ။”

မဟာပဒေသတရားလေးပါး

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ဘဏ္ဍုရ၌ အလိုရှိသမျှ နေတော်မူပြီး ဟတ္ထိရွာ၊ အပ္ပရွာနှင့် ဇမ္ဗုရွာတို့မှတစ်ဆင့် ဘောဂမြို့သို့ကြွတော်မူသည်။ ဘောဂရွာ၌ သီ တင်းသုံးနေစဉ်လည်း ဗုဒ္ဓသည် ရဟန်းတို့အား သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့၏ အကျိုးအာနိသင်များနှင့်တကွ မဟာပဒေသ တရားလေးပါးကို ဟော ကြား တော်မူသည်။ မဟာပဒေသ တရားလေးပါးဟူသည်—

- (၁) တပါးသော ရဟန်းက ‘တပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်စွောက်မှ ဤသို့ကြားနာခဲ့ရပါသည်’ ဟု ပြောဆိုပါက ထိုရဟန်း၏စကားကို မစူးမစမ်းလက်ခံခြင်းမပြုဘဲ သုတ်ဝိနည်း တို့နှင့် ညီ မညီ နှိုးနှောကြည့်ပြီး သုတ် ဝိနည်း တို့နှင့်မညီလျှင် ပယ်ရှား၍ ညီမှသာလက်ခံရခြင်း။

- (၂) ‘တပည့်တော်သည် ဤမည်သော ကျောင်းတိုက်၌ နေသည့် အကြီးအကဲဖြစ်သော မထေရ်နှင့်တကွ ရဟန်းသံဃာတို့ထံမှ ဤသို့ကြားနာခဲ့ရပါသည်’ ဟူ၍၎င်း။
- (၃) ‘တပည့်တော်သည် ဤမည်သောကျောင်းတိုက်၌ နေထိုင်သည့် ပညာဗဟုသုတနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းများစွာတို့ထံမှ ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်’ ဟူ၍၎င်း။
- (၄) ‘တပည့်တော်သည် ဤမည်သော ကျောင်းတိုက်၌နေထိုင်သည့် ပညာဗဟုသုတနှင့် ပြည့်စုံသော မထေရ်တပါးထံမှ ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်’ ဟူ၍၎င်း ပြောဆိုရာ၌လည်း အထက် ပါနည်းအတိုင်းပင် သုတ် ဝိနည်းတို့နှင့် ညီညွတ်မှုသာ လက်ခံခြင်းတို့ဖြစ်သည်။

ပန်းထိမ်သည်စုန္ဒ ဆွမ်းကပ်ခြင်း

ဗုဒ္ဓသည် ဘောဂမြို့မှတဖန် ပါဝါမြို့သို့ ဆတ်လက် ကြွချီတော်မူပြီး ပါဝါမြို့အနီး ပန်းထိမ်သည်သား စုန္ဒ၏သရက်ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်။ ထိုအခါ စုန္ဒသည် ဗုဒ္ဓအားလာရောက် ဖူးမျှော်ပြီး နောက်တနေ့တွင် ရဟန်းသံဃာအပေါင်းနှင့်တကွ မိမိနေအိမ်သို့ ဆွမ်းခံကြရန် ဖိတ်ကြားသည်။ ယင်းဖိတ်ကြားချက်အရ ကြွရောက်လာသည့် ဘုရားအမျိုးရှိသော သံဃာအား စုန္ဒသည် ပွန်မြတ်သော ဆွမ်းဘောလှုံဖြင့် လုပ်ကျွေးသည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကိုမူ အထူးစီမံချက်ပြုတ်ထားသည့် အလွန်နူးညံ့သော ဝက်သားပြွမ်း ဆွမ်းကိုဆက်ကပ်သည်။

ဆွမ်းဘုန်းပေးပြီးသောအခါ ဗုဒ္ဓသည် စုန္ဒအား ပိုလျှံသောဝက်သားပြွမ်းဆွမ်းကို တွင်းတူး၍မြုပ်ပစ်ရန် မိန့်ကြားတော်မူသည်။ အကြောင်းမှာ ထိုဆွမ်းကို ဘုရားမှတပါး အခြားပုဂ္ဂိုလ်တို့စားသုံးလျှင် အစာကြေညက် စေနိုင်မည် ပဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့နောက် ဗုဒ္ဓသည် စုန္ဒအား ဆွမ်းအနုမောဒုနာတရား ဟောကြားပြီး သရက်ဥယျာဉ်သို့ ပြန်ကြွတော်မူသည်။ ထိုသရက်ဥယျာဉ်သို့ ရောက်၍ ပကြာမီမှာပင် ဗုဒ္ဓအား ဝမ်းသွေးသွန်ခြင်းရောဂါ ပြင်းပြစွာ ဖြစ်ပေါ်လာ

၏။ ဗုဒ္ဓသည် ပြင်းပြသော ဝေဒနာကို ပင်ပန်းသည်ဟု မှတ်ယူခြင်းမပြုဘဲ သတိသမ္ပဇ်ဖြင့် ဆင်ခြင်လျက် မည်းမည်း သည်းခံတော်မူသည်။

ပါဝါမြို့မှ ထွက်ခွာခြင်း

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် ဝမ်းသွေးသွန်ခြင်း ဖျော့ပါးကို ခံစားနေရသည့် ကြားမှပင် ကုသိနာရုံပြည်သို့ အရောက် ကြွချီရန်အတွက် ပါဝါမြို့မှ ခရီးထွက်တော်မူသည်။ လမ်းခရီးအကြားဝယ် ချောင်းငယ်တခုအနီးသို့ ရောက်သော အခါ သစ်ပင်ရိပ်တခု၌ နားနေတော်မူပြီး ရှင်အာနန္ဒာအား သောက်ရေခပ်ရန် စေခိုင်းတော်မူသည်။ ရှင်အာနန္ဒာက မကြာမီကပင် လှည်းငါးရာတို့ ဖြတ်ကူးသွားသောကြောင့် ချောင်းငယ်မှ ရေများ နောက်ကျနေကြောင်း၊ ရှေ့သို့ အနည်းငယ်ဆက်သွားလျှင် တွေ့ရှိရမည့် ကကုဓာမြစ်သို့ရောက်မှသာ သောက်ရေ သုံးဆောင် သင့်ကြောင်း လျှောက်တင်သည်။ သို့သော်လည်း ဗုဒ္ဓက သောက်ရေခပ်ပေးရန် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ထပ်မံမိန့်ကြားတော်မူသဖြင့် ရှင်အာနန္ဒာသည် သပိတ်တလုံးဖြင့် သောက်ရေ ခပ်ရန် ထွက်ခွာ သွားရတော့သည်။

ချောင်းငယ်အနီးသို့ ရောက်သည့်အခါတွင်မူ ရှင်အာနန္ဒာ၏ စိတ်ဝယ် အံ့သြခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းများဖြင့် ပြည့်လျှံသွားလေ၏။ အကြောင်းကား မကြာမီအချိန်အတွင်းကပင် လှည်းငါးရာဖြတ်ကူးသွားပြီး အနည်းငယ်မျှသာ ရှိသော ချောင်းရေမှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် ကြည်လင် သန့်ရှင်းလျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် ရှင်အာနန္ဒာသည် သောက်ရေကို ဝမ်းမြောက်စွာခပ်ယူသွားပြီး ဗုဒ္ဓအားဆက်လုပ်လေ၏။

မလ္လာမင်းသား ပုက္ကသနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

ထိုအခါ ကုသိနာရုံမှ ပါဝါမြို့သို့ ခရီးသွားနေသော မလ္လာမင်းသား ပုက္ကသသည် လမ်းဘေးသစ်ပင်ရိပ်၌ ထိုင်နေသော ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ကို တွေ့မြင်လျှင် လာရောက်ရှိခိုးသည်။ ထို့နောက် သူသည် မိမိဆရာဖြစ်သော ကာလာမ အနွယ်ဝင် အာဠာရ ရသေ့၏ အကြောင်းကို ထုတ်ဖော် ပြောကြားလိုသဖြင့် ဗုဒ္ဓအား ဤသို့လျှောက်တင်လေသည်။

“အရှင်ဘုရား....ရဟန်းတို့၏ သမာပတ်ဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ နေခြင်းသည် အံ့သြဖွယ်ရှိပါပေသည်။ တခါက ကာလာမ အနွယ်ဝင် အာဠာရ ရသေ့သည်

ခရီးသွားစဉ် လမ်းမှဲ၍ လမ်းဘေးသစ်ပင်ရိပ်တခု၌ထိုင်နေပါသည်။ လိုအခါ ငါးရာမျှသော လှည်းတို့သည် အာဠာရ ရသေ့၏ အနီးမှ ဖြတ်သန်းသွားကြ ပါသည်။ ထိုလှည်းငါးရာနောက်မှ လိုက်ပါလာသော ယောက်ျားတယောက် သည် ရသေ့ထံ ချဉ်းကပ်၍ ဤသို့ မေးလျှောက်ပါသည်။ ‘အရှင် ရသေ့... ဤလမ်းမှ ဖြတ်သန်းသွားသော လှည်းငါးရာတို့ကို မြင်လိုက်ပါသလော’

“ဒါယကာ... ငါမမြင်လိုက်ပေ”

“အရှင်ရသေ့... အသံကိုမူ ကြားလိုက်ပါသလော”

“ဒါယကာ... အသံကိုလည်း မကြားလိုက်ပေ”

“အရှင်ရသေ့... အိပ်ပျော်နေပါသလော”

“ဒါယကာ... ငါအိပ်ပျော်နေသည်လည်း မဟုတ်ပေ”

“အရှင်ရသေ့... အသို့ပါနည်း၊ အသိစိတ်ရှိနေပါ၏လော”

“ဒါယကာ... အသိစိတ်လည်း ရှိနေပေ၏”

“အရှင်သည် လှည်း ငါးရာတို့ ဖြတ်သန်း သွားသည်ကို ပမြင်လိုက်၊ မကြားလိုက်ဟုဆိုသော်လည်း အရှင်၏သင်္ကန်း၌မူ မြူအလိမ်းလိမ်းကပ်နေသည် မဟုတ်ပါလော”

“ဒါယကာ... ဟုတ်ပေ၏”

ရသေ့က ဤသို့ ပြန်ကြား ပြောဆိုသော အခါ ကိုယောက်ျားသည် ‘အော်... ရသေ့ ရဟန်း တို့ကား အလွန် အံ့ဩကွယ် ရှိပေစွ၊ ပိပိတ္တိ၏ စျာန် သမာပတ်ဖြင့် အေးချမ်းတည်ငြိမ်စွာ နေကြပေကုန်၏’ဟု ကြံစည် စဉ်းစား လျက် ထို အာဠာရ ရသေ့ အပေါ်၌ အတိုင်းထက် အလွန် ကြည်ညိုခြင်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ ပုက္ကသ မင်းသားက လျှောက်ကမ်းသော အခါ ဗုဒ္ဓ ရှင်တော် မြတ်သည် ပုက္ကသအား ဤသို့ ပြန်ကြားတော် မူလေသည်။

“အချင်း ပုက္ကသ... သင်မည်သို့ထင်သနည်း။ တဦးသောသူသည် အနီး မှကပ်၍ ဖြတ်သန်းသွားသော လှည်းငါးရာတို့ကို ခိုးကြားနေပါလျက် မြင် လည်းမမြင်၊ အသံကိုလည်း မကြားရာ။ အခြားတဦးသောသူကား ပိုးရှာ၍ တချုန်းချုန်း မိုးမြိမ်းသည်ကို၎င်း၊ လျှပ်စစ်များပြက်၍ ပိုးကြီးပစ်သည်ကို၎င်း မြင်လည်း မမြင်၊ ကြားလည်း မကြားရာ။ ထိုသူ နှစ်ဦးတို့တွင် အဘယ်သူ၏ အမှုသည် ပို၍ခဲယဉ်းသနည်း”

“အရှင်ဘုရား.... ထိုသူနှစ်ဦးတို့တွင် ဒုတိယပုဂ္ဂိုလ်၏ အမှုသည် ပို၍ ခဲယဉ်းပါသည်”

“အချင်း ပုတ္တုသ.... အခါတပါး၌ ငါဘုရားသည် အာတုမမြို့အနီး ကောက်ရိုးတဲ၌ နေစဉ် မိုးရွာ၍ တချုန်းချုန်း မိုးခြိမ်းကာ လျှပ်စစ်များလည်း တလက်လက်ပြက်ကြကုန်၏။ မိုးကြိုးပစ်သဖြင့် ကောက်ရိုးတဲအနီး၌ နွားလား လေးကောင်နှင့် လယ်သမားညီနောင် နှစ်ယောက်တို့လည်း သေဆုံးကြကုန်၏။ ထိုသူတို့ သေရာအရပ်သို့ အာတုမမြို့မှ လူအများ စုဝေးရောက်ရှိလာကြသည်။ ထိုအခါ ကောက်ရိုးတဲပြင်၌စကြုနံသွားနေသော ငါဘုရားထံသို့ လူတယောက် ရောက်ရှိလာသဖြင့် ငါဘုရားက ထိုသူအား ဤသို့ မေးမြန်းခဲ့သည်။

“ဒါယကာ.... ဤ လူအများသည် အဘယ့်ကြောင့် စုဝေးနေကြ သနည်း”

“အရှင်ဘုရား.... မိုးကြိုးပစ်၍ နွားလေးကောင်နှင့် လယ်သမား နှစ်ယောက် သေဆုံးသွားသောကြောင့် စုဝေး နေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အရှင် ဘုရားကား ထိုစဉ်က ဘယ်အရပ်မှာ ရှိနေခဲ့ပါသနည်း”

“ဒါယကာ.... ငါသည် ဒီနေရာမှာပင် ရှိနေခဲ့ပေ၏”

“အရှင်ဘုရား.... လျှပ်စစ်များ တလက်လက်ပြက်၍ မိုးကြိုးစွာရွာသည် ကို၎င်း၊ တချုန်းချုန်း မိုးခြိမ်း၍ မိုးကြိုးပစ်သည်ကို၎င်း မမြင်လိုက် မကြား လိုက်ပါသလော”

“ဒါယကာ.... ငါ မမြင်လိုက် မကြားလိုက်မိပေ”

“အရှင်ဘုရား အိပ်ပျော်နေပါသလော”

“ဒါယကာ.... ငါ အိပ်နေသည်လည်း မဟုတ်ပေ”

“အရှင်ဘုရား.... အသိစိတ်နည်း။ အသိစိတ်ရှိနေပါ၏လော”

“ဒါယကာ.... အသိစိတ်လည်း ရှိနေပေ၏”

“အချင်းပုတ္တုသ.... ဤသို့ ငါဘုရားက မိန့်ကြားသောအခါ ထိုလူသည် ‘အော်.... ရသေ့ ရဟန်းတို့ကား အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှပေကုန်စွာ။ မိုး သည်း ယန်ရွာ၍ မိုးကြိုးပစ်သည်ကိုပင် ပသိဘဲ သမာပတ်ဖြင့် အေးချမ်းငြိမ်သက် စွာ နေကြပေကုန်၏’ ဟု ကြံစည် စဉ်းစားလျက် ငါဘုရားအပေါ်၌ အတိုင်း ဟက်လှန် ကြည်ညိုခြင်း ဖြစ်ပွားခဲ့ပေသည်”

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်က ဤသို့ မိန့်ကြားလေသော် မလ္လာမင်းသားပုတ္တသ သည် ဗုဒ္ဓအပေါ်၌ မိမိဆရာ အာဠာရ ရသေ့ထက် အဆပေါင်းများစွာပို၍ ကြည်ညိုခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ရွှေအဆင်းရှိသော ပဲ့ထိုင်အဝတ်ချောတစ်စုံကို လှူဒါန်းလေသည်။ ဗုဒ္ဓက အဝတ်တထည်ကိုသာ မိမိခံယူ၍ ကျန်တထည်ကို ရှင်အာနန္ဒာအား လှူဒါန်းစေသည်။

ပုတ္တသ ထွက်ခွာသွားသောအခါ ရှင်အာနန္ဒာသည် ပုတ္တသ လှူဒါန်း သည့် အဝတ်ချောတစ်စုံကိုပင် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်၌ လှမ်းမြှံပေး လေသည်။ ပြုံးပြုံးပြက်တောက်ပသော မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်၌ လှမ်း ထားလိုက်သောအခါ ထိုအဝတ်အစုံသည် အရောင်အဝါ ကင်းသကဲ့သို့ ဖြစ် သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ရှင်အာနန္ဒာက အံ့ဩ ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် ထို အကြောင်းကို ဖွင့်ဟလျှောက်တင်သောအခါ ဗုဒ္ဓက ဤသို့ ပြန်လည်မိန့်ကြား တော်မူသည်။

“အာနန္ဒာ.... နှစ်ပါးသောအခါတို့၌ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်သည် အလွန်စင်ကြယ်၏။ အရေအဆင်းသည် အလွန်တောက်ပ၏။ ထိုနှစ်ပါးသော အခါတို့ကား သမ္မာသမ္ဗောဓိဉာဏ်ကို ရသောညနှင့် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုမည့် ညကို ဖြစ်၏။ အာနန္ဒာ.... ယနေ့ည ပစ္ဆိမယံဝယ် ကုသိနာရုံ မလ္လာမင်းတို့၏ အင် ကြင်းဥယျာဉ်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခြင်းသည် ဖြစ်လတ်။”

ရှင်အာနန္ဒာအား အထက်ပါအတိုင်း မိန့်ကြားတော်မူပြီးနောက် ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာသည် ကကုဓာမြစ်သို့ အရောက် ကြွတော်မူသည်။ ကကုဓာမြစ်သို့ ရောက်သောအခါ မြစ်တိုင်းသို့ ကိုယ်တော်တိုင် ဆင်း၍ ရေချိုးခြင်း ပြုတော် မူသည်။ ထို့နောက် မြစ်မှတက်၍ အနီးရှိ သရက်တောသို့ ကြွတော်မူကာ ရှင်အာနန္ဒာအား ဒုကုဋ်သင်္ကန်းကြီးကိုခေါက်၍ခင်းစေပြီး ထိုခင်းထက်ဝယ် လျှောင်းစက်နားနေတော်မူသည်။ ရှင်အာနန္ဒာမှာ ရေသနုပ်သင်္ကန်းကိုညှစ်၍ ကျန်ရစ်သဖြင့် ထိုအချိန်တွင် ရှင်စုန္ဒ သာလျှင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ ထံပါး၌ ရှိလေသည်။

ထို့နောက် မကြာမီ ရှင်အာနန္ဒာ ရောက်ရှိ လာသဖြင့် ဗုဒ္ဓသည် ရှင် အာနန္ဒာအား ဤသို့ မိန့်မှာတော်မူသည်။

“အာနန္ဒာ.... ရွှေပန်းတိမ်သည်သား စုန္ဒအား ‘မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ၏ ဆွမ်းကိုဘုဉ်းပေးသဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရချေသည်’ ဟူ၍ စိတ်နှလုံးမသာမာစွာ

ခြင်း ဖြစ်ရာ၏။ ယင်းသို့ဖြစ်ခဲ့သော် ဘုရားဖြစ်မည့်နေ့တွင် လှူသောဆွမ်းနှင့် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုမည့်နေ့တွင် လှူသောဆွမ်းတို့သည် အခြားဆွမ်းတို့ထက် အကျိုး ကြီးမားသည်'ဟူ၍ ငါဘုရား ဟောကြားခဲ့ကြောင်း ပြောကြားကာ စုန္ဒ၏ စိတ်နှလုံးမသာယာခြင်းကို ဖြေဖျောက်လေလော့”

ကုသိနာရုံသို့ ဆိုက်ရောက်ခြင်း

ပါဝါမြို့မှ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးအချိန်တွင် ထွက်ခွာခဲ့သော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သည် လမ်းတွင် အကြိမ်များစွာ အပန်းဖြေ နားနေတော်မူခဲ့ရပြီး ညနေချမ်း အချိန်တွင်မှ ကုသိနာရုံပြည် မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ်သို့ ဆိုက်ရောက် တော်မူသည်။ အင်ကြင်းဥယျာဉ်သို့ ဆိုက်ရောက်သည့်အခါ ပင်ပန်းတော် မူ လှသဖြင့် အင်ကြင်းပင်နှစ်ပင်တို့ကြားဝယ် မြောက်ဖက်သို့ ခေါင်းပြု၍ ခင်း အပ်သော ညောင်စောင်းထက်၌ လျောင်းစက်တော်မူသည်။

ထိုအခါ အင်ကြင်းပင် တို့သည် အချိန်အခါ မဟုတ်ဘဲ ပင်လုံးကျွတ် ဖူးပွင့်ကြကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်ပေါ်၌ ပန်းတို့ကို ကြဲဖြန့်ကြကုန်၏။ မန္တာရဝ မည်သော နတ်ပန်း၊ နတ်၌ဖြစ်သော စန္ဒကူး နံသာမူနီတို့သည်လည်း ကောင်းကင်မှ ကျလာကုန်၏။ နတ်တူရိယာ၊ နတ်သီချင်းသံ တို့သည်လည်း ကောင်းကင်၌ ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ ထိုအခြင်းအရာတို့ကိုမြင်လျှင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ရှင်အာနန္ဒာအား ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူသည်။

“အာနန္ဒာ.... ယခုအခါ ဤအင် ကြင်း ပင် တို့နှင့် တကွ နတ်ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့သည် ငါဘုရားအား အမျိုးမျိုးသော ပူဇော်ခြင်းဖြင့် ပူဇော်ကြ ကုန်၏။ အာနန္ဒာ.... သို့သော်လည်း ဤမျှသော ပူဇော်ခြင်းဖြင့် ငါဘုရားကို အမှန်တကယ် အရိုအသေ၊ အလေးအမြတ် ပြုသည်မမည်ပေ။ အာနန္ဒာ... စင်စစ်သော်ကား တရားနှင့်လျော်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြံအားထုတ်ခြင်း သည်သာလျှင် ငါဘုရားကို အမြတ်ဆုံးသော ပူဇော်ခြင်းဖြင့် ပူဇော်သည် မည် ပေ၏။”

ထိုအချိန်တွင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် မိမိ၏ရှေ့တည့်တည့်မှ ရပ်လျက် ယပ် ခတ်ပေးနေသော ရှင်ဥပဝါဏ မထေရ်အား ‘ရဟန်းမဲ့သွားလော၊ ငါ့ရှေ့၌ ရပ်မနေလဲ’ဟု မိန့်ကြားတော် မူသည်။ ရှင်အာနန္ဒာက အဘယ်ကြောင့် ယင်းသို့ မိန့်ကြားကြောင်း မေးလျှောက်ရာ ဗုဒ္ဓက အကြောင်းရင်းကို ရှင်း ကင်း မိန့်ကြားတော်မူသည်။

“အာနန္ဒာ.... တသောင်းသော လောကဓာတ်မှ နတ်အပေါင်းတို့သည် ငါဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ရောက်ရှိနေကြ၏။ ထိုနတ်တို့သည် တန်ခိုးကြီးသော ဥပပါဏရဟန်းက ငါဘုရား၏ရှေ့မှကွယ်၍ ရပ်နေသဖြင့် ငါဘုရားကို ဖူးမြော်ခွင့်မရသောကြောင့် မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ဥပပါဏကို ငါဘုရား ဖယ်ရှားစေခြင်းဖြစ်၏။”

သံဝေဂရစေနိုင်သော ဌာန ၄ပါး

ထို့နောက် ရှင်အာနန္ဒာက ‘အရှင်ဘုရား.... နတ်တို့သည် ယခုအခါ မည်ကဲ့သို့ဖြစ်နေကြပါသနည်း’ဟု မေးလျှောက်ရာ ဗုဒ္ဓက နတ်တို့ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေးနေကြပုံကို မိန့်ကြားတော် မူသည်။ တဖန် မြတ်စွာဘုရားကွယ်လွန်ပြီးနောက်တွင် မြတ်စွာဘုရားဖွားမြင်တော်မူရာဌာန၊ သမ္မာသမ္မာဓိဉာဏ်ကို ရရှိရာဌာန၊ ဓမ္မစကြာဟရား ဟောရာဌာနနှင့် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရာဌာနအားဖြင့် လေးပါးသော ဌာနတို့သည် နောင်လာ နောက်သားတို့ အတွက် သံဝေဂရစေသော ဖူးမြော်ရာဌာနများဖြစ်ကြောင်း မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သည်။

ရှင်အာနန္ဒာသည် မာတုဂါမများနှင့် ဆက်ဆံရေး၊ ဗုဒ္ဓအလောင်းတော်ကို ပူဇော်ရေးတို့နှင့် ပတ်သက်သော မေးခွန်းများကိုလည်း ဗုဒ္ဓအား မေးလျှောက်ခဲ့သည်။

“အရှင်ဘုရား.... တပည့်တော်တို့သည် မာတုဂါမများနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့ ကျင့်သုံးရပါမည်နည်း။”

“အာနန္ဒာ.... မတွေ့မြင်ရအောင် ကျင့်သုံးရပါမည်။”

“အရှင်ဘုရား.... တွေ့မြင်ခဲ့သော် မည်သို့ ကျင့်သုံးရပါမည်နည်း။”

“အာနန္ဒာ... စကားမပြောဘဲ နေရမည်။”

“အရှင် ဘုရား.... မလွဲသာ၍ စကားပြောရသော် မည်သို့ကျင့်သုံးရပါမည်နည်း။”

“အာနန္ဒာ... အမိရင်းကဲ့သို့ အမှတ်ပြု၍ ပြောဆိုရမည်။”

“အရှင်ဘုရား.... တပည့်တော်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အလောင်းတော်နှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့ဆောင်ရွက်ရပါမည်နည်း။”

“အာနန္ဒာ.... မြတ်စွာဘုရား၏ အလောင်းတော်ကို ပူဇော်မှု၌ သင်တို့ ကြောင့်ကြမစိုက်ကြ ကုန်လင့်၊ မြတ်သောအကျင့်၌သာ အားထုတ်ကြကုန်လော။”

မြတ်စွာဘုရားကို ကြည်ညိုသော အမျိုးလေးပါးတို့သည် အလောင်းတော်အား ပူဇော်မှုကို ပြုကြလိမ့်မည်။”

“အရှင်ဘုရား.... မြတ်စွာဘုရား၏ အလောင်းတော်၌ မည်သို့ဆောင်ရွက်အပ်ပါသနည်း။”

“အာနန္ဒာ.... စကြာဝတေးမင်း၏ အလောင်း၌ ဆောင်ရွက် သကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်အပ်ပေ၏။”

“အရှင်ဘုရား... စကြာဝတေးမင်း၏ အလောင်း၌ မည်သို့ဆောင်ရွက်ကြပါသနည်း။”

“အာနန္ဒာ.... စကြာဝတေးမင်း၏အလောင်းကို ပုဆိုးအစုံငါးရာတို့ဖြင့် ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရစ်ပတ်၍ ရွှေတလား၌ ထည့်သွင်းပြီး နံ့သာထင်းတို့ဖြင့် မီးသဂြိုဟ်ကုန်၏။ လမ်းမလေးခုဆုံရာ အရပ်၌ စကြာဝတေးမင်း၏ စေတီကို တည်ထားကုန်၏။”

“အာနန္ဒာ— မြတ်စွာဘုရား၏ အလောင်းကိုလည်း စကြာဝတေးမင်း၏ အလောင်းကဲ့သို့ပင် ဆောင်ရွက်၍ လမ်းမလေးခု ဆုံရာအရပ်၌ စေတီတည်ထားအပ်၏။ ယင်းသို့တည်ထားခြင်းဖြင့် ထိုစေတီ၌ ကြည်ညိုခြင်း၊ ရှိခိုးပူဇော်ခြင်း ပြုသူတို့အား ချမ်းသာစီးပွား တိုးပွားပေလိမ့်မည်။”

“အာနန္ဒာ.... မြတ်စွာဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သာဝကနှင့် စကြာဝတေးမင်းအားဖြင့် လေးပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို စေတီတည်ထိုက်ကုန်၏။ ထိုစေတီတို့၌ ကြည်ညိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်စေသူများသည် သေသောအခါ ကောင်းရာသုဂတိသို့ ရောက်နိုင်ကုန်၏။”

ရှင်အာနန္ဒာ ငိုကြွေးခြင်း

ရှင်အာနန္ဒာသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ အထက်မပါ မိန့်မှာချက်များကို ကြားနာပြီးနောက် ကျောင်းတွင်းသို့ဝင်၍ တံခါးတိုင်ကိုမှီလျက် ‘ငါသည် သေကွပုဂ္ဂိုလ်မျှသာဖြစ်၍ အထက်မဂ်အလိုငှာ ပြုဖွယ်ကိစ္စရှိသေး၏၊ ငါ့အား အစဉ်သနားတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုချေတော့မည်’ ဟု တွေးတော စဉ်းစားကာ ငိုကြွေးနေလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ကြားသိလျှင် ရဟန်းတပါးကို စေလွှတ်၍ ရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်စေပြီး ဖြောင်းဖြန့်သိမ့်စကား မိန့်ကြားတော်မူသည်။

“အာနန္ဒာ.... မငိုကြွေးလင့်၊ ချစ်ခင် မြတ်နိုးသူတို့နှင့် ရှင်ကဲ့ သေကဲ့ ကဲ့ကွာရမည်ဖြစ်ကြောင်းကို ရှေးမဆွကပင် ငါဘုရား ကြံတင် ဟောကြားပြီး ဖြစ်၏၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်ပင်ဖြစ်သော်လည်း မပျက်စီးစေရန်စောင့် တ၍မရနိုင်။”

“အာနန္ဒာ... သင်သည်အတိုင်းမသိ များပြားသော မေတ္တာဖြင့် မြတ် စွာဘုရားကို ကြာမြင့်စွာ လုပ်ကျွေးခဲ့၏၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို များစွာပြုလုပ် ခဲ့သူဖြစ်၏။ ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်သျှင် လျှင်မြန်စွာရဟန္တာဖြစ်လိမ့်မည်။”

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်က ဆက်လက်၍ ရှင်အာနန္ဒာသည် ကျွမ်းကျင်လိမ့်မာ သော အလုပ်အကျွေးရဟန်းဖြစ်ကြောင်း၊ ရဟန်း၊ ရဟန်းပိန်းပ ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာ ဟူသော ပရိသတ်လေးပါး၏ ကျေနပ်နှစ်သက်မှုကိုအစဉ်ဖြည့်စွမ်း နိုင်သော ဂုဏ်နှင့်လည်းပြည့်စုံကြောင်း ရဟန်းတို့အား ထုတ်ဖော် မိန့်ကြား တော်မူသည်။

မဟာသုဒဿနသုတ်ကိုဟောကြားခြင်း

ထို့နောက် ရှင်အာနန္ဒာသည် ဗုဒ္ဓအား မြို့သိမ်မြို့ငယ်မျှသာဖြစ်သော ကုသိနာရုံ၌ ပရိနိဗ္ဗာန်မပြုဘဲ စမ္မာ၊ ရာဇဂြိုဟ်၊ သာဝတ္ထိစသော မြို့ကြီးတမြို့ မြို့၌သာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသင့်ကြောင်း လျှောက်ထားပြန်၏။ ထိုအခါဗုဒ္ဓက ကုသိ နာရုံမြို့ကို မြို့သိမ်မြို့ငယ်ဟုမဆိုသင့်၊ ရှေးအခါက ဤမြို့သည် မဟာသုဒဿန စကြာဝတေးမင်း၏စံရာ ကုသာဝတီ မည်သော မင်းနေပြည်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ဘူး ကြောင်း မိန့်ကြား၍ မဟာသုဒဿနသုတ်ကို ဟောကြားတော်မူသည်။

ထို့နောက် ရှင်အာနန္ဒာသည် ဗုဒ္ဓအမိန့်ဖြင့် ကုသိနာရုံမြို့တွင်းသို့ဝင်၍ မလ္လာမင်းတို့အား ဗုဒ္ဓပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော့မည့် အကြောင်းကို ပြောကြားလေ သည်။ မလ္လာမင်းတို့သည် မိမိတို့၏ သားသမီး အမြွှေအရံတို့နှင့်ဟကွ ပိုကြွေး မြည်တမ်းကာ အင်ကြင်းဥယျာဉ်သို့ ရောက်လာကြပြီး ဗုဒ္ဓအားရှိခိုးကန်တော့ ကြသည်။ ရှင်အာနန္ဒာသည်ထိုမလ္လာမင်းတို့ကို မိသားစုအလိုက် တစုစီခွဲ၍ ကန် တော့စေရာ ညဦးယံ၌ပင်လျှင် ကန်တော့ခြင်းပြီးဆုံးလေသည်။

သုဘဒ္ဒပရိပိုင်အားတရားဟောခြင်း

ထိုအခါ ကုသိနာရုံမြို့၌ ဘေတ္တရောက်ရှိနေသည့် သုဘဒ္ဒအမည်ရှိသော ပရိပိုင်သည် မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော့မည်ဟူသော သတင်းကို ကြားသိ

လျှင် အံင်ကြင်းဥယျာဉ်သို့ အရေးတကြီး ရောက်ရှိလာပြီး ရှင်အာနန္ဒာအား ဤသို့လျှောက်လေသည်။

“အရှင်အာနန္ဒာ.... ဤလောက၌ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် တရံတခါ မှသာ ပွင့်တော်မူကြကုန်၏ ဟု ကျွန်ုပ်ကြားဘူးပါသည်။ ယနေ့ညမိုးသောက် ယံဉ်ပင် ရဟန်းဂေါတမ၏ ပရိနိဗ္ဗုဒ္ဓခြင်းသည် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဆိုပါသည်။ ကျွန်ုပ်၌ယုံမှား သံသယတခုရှိနေရာ ထိုသံသယကို အရှင်ဂေါတမ ပယ်ဖျောက် နိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း ကျွန်ုပ်ယုံကြည်ပါသည်။ အရှင်အာနန္ဒာ ကျွန်ုပ်တောင်း ပန်ပါ၏။ ရဟန်းဂေါတမကို ကျွန်ုပ်ဖူးမျှော်ပါရစေ”

ဤသို့လျှောက်သော် ရှင်အာနန္ဒာသည် သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ်ကို ‘ငါ့ရှင်သုဘဒ္ဒ ခွင့်မပြုနိုင်ပါ။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပင်ပန်းတော်မူလျက်ရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရား ကို မညှင်းဆဲပါလင့်’ ဟု ပြန်ကြား၏။ သုဘဒ္ဒက သုံးကြိမ်တိုင်ထပ်မံတောင်း မန်သော်လည်း ရှင်အာနန္ဒာက လက်မခံချေ။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည်ရှင်အာနန္ဒာနှင့် သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ်တို့ အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေကြသည်ကို လျှောင်းစက် နေရာမှ လှမ်း၍ကြားသိတော်မူသဖြင့် သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ်ကို တားဆီးခြင်းမပြုရန် ရှင်အာ နန္ဒာအား မိန့် ကြား တော် မူသည်။ သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ်သည် ဗုဒ္ဓထံချည်းကပ်၍ မိမိ၏ သံသယကိုမေးလျှောက်လေ၏။

“အရှင်ဂေါတမ.... ဤလောက၌ ဂိုဏ်းဆရာဖြစ်၍ ထင်ရှားကျော်ကြား နေကြသည့် ပုရာဏကဿပ၊ မက္ခလိဂေါသာလစသော ပုဂ္ဂိုလ်ချောက်ယောက် တို့သည် ပိမိတို့ဝန်ခံသည့်အတိုင်း အလုံးစုံသော တရားကို သိမြင် ပါကုန်သ လော၊ သို့မဟုတ် မသိမြင်ပါကုန်သလော”

သုဘဒ္ဒက ဤသို့မေးလျှောက်သောအခါ ဗုဒ္ဓသည် ‘အချင်း သုဘဒ္ဒ သင့်အမေးကို ထားဘိလော။ သင့်အား ငါတရား ဟောအံ့’ ဟု မိန့်ကြား တော်ပူပြီး အောက်ပါအတိုင်း ဆက်လက်ဟောကြားတော်မူသည်။

“သုဘဒ္ဒ... အကြင်သာသနာ၌ အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော အရိယမဂ်သည် မရှိ၊ ထိုသာသနာ၌ သောတာပန်ရဟန်းသည်မရှိ၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ် နှင့် ရဟန္တာများလည်းမရှိ။”

“သုဘဒ္ဒ.... အကြင်သာသနာ၌ အင်္ဂါရှစ်ပါး ရှိသော အရိယမဂ်သည် ရှိ၏။ ထိုသာသနာ၌ သောတာပန်ရဟန်းသည်ရှိ၏။ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ် နှင့် ရဟန္တာများလည်းရှိ၏။”

“သုဘဒ္ဒ.... ဤငါဘုရား၏ သာသနာ၌ အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော အရိယမဂ် သည်ရှိ၏။ ဤသာသနာ၌သာလျှင် သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမိ နှင့် ရဟန္တာများရှိ၏။ တပါးသောအယူဝါဒတို့သည် တရားကို သိမြင်သော ရဟန်းမြတ်တို့မှ ဆိတ်သုဉ်းကုန်၏။ ဤရဟန်းမြတ်တို့ ကောင်းမွန်စွာ နေကြ ပါမူ လောကသည် ရဟန္တာတို့မှ မဆိတ်သုဉ်းသည်သာ ဖြစ်ပေရာ၏။”

ဗုဒ္ဓ၏ဟောကြားချက်ကိုကြားနာရသောအခါ သုဘဒ္ဓပရိမိုဇ်သည် လွန် စွာကျေနပ်နှစ်သက်လျက် မိမိအား ရဟန်းပြုပေးရန် တောင်းပန်၏။ ဗုဒ္ဓသည် ရှင်အာနန္ဒာအား သုဘဒ္ဓကို ချက်ချင်းရဟန်းပြုပေးရန် ညွှန်ကြားတော်မူသည်။ ရဟန်း အဖြစ်ကို ရရှိပြီးသော ရှင်သုဘဒ္ဓသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ တမဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်ရာ မကြာမီ အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုလေ၏။ ရှင်သုဘဒ္ဓသည် ရဟန္တာတို့တွင် တပါး အပါအဝင် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်ဆုံးမျက်မှောက်တပည့် ဖြစ်လေ၏။

နောက်ဆုံးအမှာစကား

ထိုအခါ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် ရှင်အာနန္ဒာအား ဤသို့ မိန့်ကြား တော်မူ၏။

“အာနန္ဒာ.... ငါဘုရား ကွယ်လွန်သော အခါ သာသနာတော်သည် ဆရာမှ ကင်းကွာလေပြီဟူ၍ သင်တို့ မထင်မှတ်ကြကုန်လင့်။ ငါဘုရား ဟော ကြားအပ်သော တရားတော်နှင့် ပညတ်အပ်သော ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်များသည် သင့်တို့၏ ဆရာပင် ဖြစ်၏”

“အာနန္ဒာ.... ယခုအခါ ရဟန်းတို့သည် ‘ငါ့ရှင်’ ဟူသော စကားဖြင့် ကြီးငယ်ပရွေး ခေါ်နေကြကုန်၏။ ငါဘုရား ကွယ်လွန် သော အခါ၌ကား ဤသို့မခေါ်အပ်။ ဝါကြီးသောရဟန်းသည် ဝါငယ်သောရဟန်းကို အမည် ကြင့်ဖြစ်စေ၊ အနွယ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ‘ငါ့ရှင်’ဟူသောစကားဖြင့်ဖြစ်စေ ခေါ်အပ်၏။ ဝါငယ်သောရဟန်းသည်ကား ဝါကြီးသောရဟန်းကို ‘အရှင်ဘုရား’ သို့မဟုတ် ‘အရှင်’ဟူ၍သာ ခေါ်အပ်၏”

“အာနန္ဒာ.... သံဃာသည် ငါကွယ်လွန်သော အခါ သေးနုပုံသော သိက္ခာပုဒ်တို့ကို နုတ်ပယ်လိုလျှင် နုတ်ပယ်လေလော၊ ဆန္ဒ ရဟန်းအားလည်း ပြုဟူ၍ပင် ပေးလေလော”

“ဗြဟ္မဒဏ်ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း”ဟု ရှင်အာနန္ဒာက မေးလျှောက်ရာ သူ့အား မည်သည့် ရဟန်းကမျှ ပြောဆိုဆုံးမခြင်း မပြုဘဲ သူပြောလိုရာ ပြောဆိုစေရန် ပစ်ပယ်ထားခြင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း ဖြေကြားတော်မူသည်။

ထို့နောက် တဖန် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ရဟန်း တို့အား ဘုရား တရား စသည်နှင့် ပတ်သက်၍ ယုံမှား သံသယ တစုံတရာ ရှိလျှင် မေးမြန်း ကြရန် ဖိတ်ခေါ်တော်မူသည်။ ယင်းသို့ သုံးကြိမ်တိုင် ဖိတ်ခေါ်သော်လည်း ရဟန်း ငါးရာတို့သည် ဆိတ်ဆိတ်သာနေကြကုန်၏။

ရှင်အာနန္ဒာက ရဟန်းငါးရာတို့တွင် တပါးသော ရဟန်းမှာမျှ ဘုရား တရား စသည်တို့နှင့် ပတ်သက်၍ ယုံမှားသံသယ တစုံတရာမရှိဟု မိမိယုံကြည်ကြောင်း လျှောက်ဘင်သည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကလည်း ယင်းသို့ မရှိခြင်းကို သိမြင်ပြီးဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ဟ မိန့်ကြားတော်မူသည်။ ထို့နောက် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ရဟန်းတို့အား နောက်ဆုံးစကားကို မှာကြားတော်မူသည်။

“ရဟန်းတို့.... သင်တို့အား ယခု ငါ မိန့်မှာခဲ့ပေအံ့။ ပြုပြင်အပ်သော သင်္ခါရတရားတို့သည် ပျက်စီးခြင်းသဘောရှိကုန်၏။ သင်တို့သည် မမေ့သော သတိတရားဖြင့် ကံစွဲပြီးအောင် အားထုတ်ကြကုန်လော”

ဤသို့ ရဟန်းတို့အား နောက်ဆုံးစကားကို မှာကြားတော်မူပြီးသော အခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ပထမဈာန်မှစ၍ နေဝသညာ နာသညာ ယတနဈာန် တိုင်အောင် အစဉ်အတိုင်း ဝင်စားတော် မူပြီးနောက် သညာဝေဒနာတို့၏ ချုပ်ရာ နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူသည်။ တဖန် နိရောဓသမာပတ်မှ ထပြီး နေဝသညာနာသညာယတနဈာန်မှ စ၍ ပထမဈာန်အထိ အဆင့်ဆင့် အောက်သို့စုန်ကာ ဝင်စားတော်မူပြန်သည်။ ထို့နောက် တဖန် ပထမဈာန်မှ စတုတ္ထဈာန်အထိ ပြန်တက်ဝင်စားကာ စတုတ္ထဈာန်၏ အဆုံးတွင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူလေသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသည်နှင့် တပြိုင်နက် ကြီးစွာသော မြေငလျင် လှုပ်ခြင်း၊ တော်လဲခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်၏။ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာ၊ သိကြားမင်းနှင့် ရှင်အနုရုဒ္ဓါ၊ ရှင်အာနန္ဒာမထေရ်တို့ကလည်း သံဝေဂ ဂါထာများကို အသီး အသီး မြွက်ဆိုကြသည်။ ရာဂမကင်းသေးသော ရဟန်းတို့နှင့်တကွ နတ်တို့သည် သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးကြသည်။ နံနက် မိုးလင်းသောအခါ ရှင်အနုရုဒ္ဓါသည် ရှင်အာနန္ဒာအား ကုသိနာရုံ မြို့တွင်းသို့ဝင်၍ မဏ္ဍေခမင်းမျိုးတို့အား မြတ်စွာ

ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားရန် စေလွှတ်လိုက်သည်။ မလ္လာမင်းမျိုးတို့သည် ထိုသတင်းကို ကြားသိရသောအခါ သားသမီးဆွေမျိုး များနှင့်အတူ စုဝေးရောက်ရှိလာကြပြီး သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးကြသည်။

အလောင်းတော်ကို ပူဇော်ခြင်း

ထို့နောက် မလ္လာမင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အလောင်းတော်ကို ကခြင်း သီခြင်း တီးမှုတ်ခြင်း တို့ဖြင့်၎င်း၊ ပန်းနံ့သာတို့ဖြင့်၎င်း ပူဇော်ကြသည်။ အလောင်းတော်၏ အထက်၌ အဝတ်မျက်နှာကျက်နှင့် တန်ဆောင်း မဏ္ဍပ်များကိုလည်း ဆောက်လုပ်ကြသည်။ ခြောက်ရက်တိုင်အောင် ပူဇော်ပြီးနောက် ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့တွင် မြို့တောင်ဖက်သို့ သယ်ဆောင်၍ မီးသဂြိုဟ်ရန်အတွက် အကြီးအကဲ ဖြစ်သော မလ္လာမင်းသား ရှစ်ယောက်တို့ သည်ဦးခေါင်းလျှော်ပြီး သစ်လွင်သောအဝတ်များကို ဝတ်ဆင်ကာ အလောင်းတော်ကို မချီရန် ကြိုးစားကြသည်။ သို့သော်လည်း အလောင်းတော်ကား အနည်းငယ်မျှမကြွေချေ။ ထိုအကြောင်းကို ရှင်အနုရုဒ္ဓါအား မေးလျှောက်ရာ ရှင်အနုရုဒ္ဓါက နတ်တို့၏ အလိုဆန္ဒနှင့် ဆန့်ကျင်နေသောကြောင့် အလောင်းတော် မကြွခြင်း ဖြစ်ကြောင်း။ နတ်တို့သည် အလောင်းတော်ကို မြို့တွင်းမှ တဆင့် မြို့၏အရှေ့ဖက်ရှိ မကုဋ္ဌဗန္ဓနမည်သော စေတီသို့ သယ်ဆောင်၍ မီးသဂြိုဟ်စေလိုကြကြောင်း မိန့်ကြားတော်မူသည်။

ထိုအခါ မလ္လာမင်းတို့သည် နတ်တို့၏ အလိုဆန္ဒနှင့်အညီ အလောင်းတော်ကို မြို့၏မြောက်ဖက်တံခါးဖြင့် မြို့တွင်းသို့သွင်း၍ မြို့လယ်လမ်းအတိုင်း သယ်ဆောင်သွားပြီး အရှေ့တံခါးမှ ထွက်ကာ မြို့အရှေ့ဖက်ရှိ မကုဋ္ဌဗန္ဓန စေတီအနီး၌ချထားကြသည်။ ထို့နောက်မလ္လာမင်းတို့သည် အလောင်းတော်ကို ဝါဂွမ်းနုများကြားညှပ်၍ အသစ်စက်စက် အဝတ်ငါးရာတို့ဖြင့် ထပ်ကာထပ်ကာ ရစ်ပတ်ပြီး ဆီပြည့်သောရွှေတလား၌ထည့်သွင်းကြသည်။ ထိုရွှေတလားကို အပေါ်မှ အခြားရွှေတလားတခုဖြင့် ဖုံးအုပ်ပြီး နံ့သာထင်းပုံပေါ်သို့တင်ကြသည်။ ထို့နောက် အကြီးအကဲဖြစ်သော မလ္လာမင်းသား လေးယောက်တို့က နံ့သာထင်းပုံကို မီးတိုက်ကြရာ မီးစွဲလောင်စေရန် မစွမ်းနိုင်ဘဲရှိကြသည်။

မီးမစွဲခြင်း၏အကြောင်းကို ရှင်အနုရုဒ္ဓါအား မေးလျှောက် ကြသောအခါ ရှင်မဟာကဿပမထေရ်ကြီး မရောက်လာသေး၍ နတ်တို့က ထင်းပုံကို မီးမစွဲစေရန် အဓိဋ္ဌာန်ထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်အနုရုဒ္ဓါကဖြေကြား

သည်။ သို့ဖြစ်၍ မလ္လာမင်းတို့သည် ရှင်မဟာကဿပမထေရ်ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြရသည်။

ရှင်မဟာကဿပမထေရ် ကြွရောက်လာခြင်း

ထိုအချိန်တွင် ရှင်မဟာကဿပသည် ရဟန်းငါးရာတို့နှင့်အတူ ပါဝါမြို့မှ ကုသိနာရုံမြို့သို့ ကြွလာလျက်ရှိ၏။ ရှင်မဟာကဿပသည် လမ် ခရီးအကြား သစ်ပင်ရိပ်ဘုရား နားနေစဉ် မန္ဒာရဝနတ်ပန်းတို့ကိုယူဆောင်၍ ကုသိနာရုံပြုဖက်မှလာသော တက္ကတွန်းတယောက်ကို တွေ့မြင်၍ ‘ငါ့ရှင်... သင်သည် ငါတို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရားကို သိပါ၏လော’ ဟု မေးလေသည်။ ထိုတက္ကတွန်းက ‘ငါ့ရှင် သိပါ၏။ ရဟန်းဝေါတမ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသည်မှာ ယနေ့ခုနစ်ရက်ရှိပါပြီ။ ထိုပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရာအရပ်မှ ဤမန္ဒာရဝနတ်ပန်းတို့ကို ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။’ ဟု ပြန်ပြော၏။ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကြောင်း ကြားသိရသောအခါ ရဟန်းငါးရာတို့အနက် ကိလေသာရာဂမကင်းသောရဟန်းတို့သည် သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးကြလေ၏။ ထိုပရိသတ်ထဲမှ သုဘဒ္ဒမည်သော တောထွက်ရဟန်းကြီးကမူ ရဟန်းတို့အား ‘ငါ့ရှင်တို့ မငိုကြလင့်၊ ငါတို့ သည် ယုံရဟန်းကြီးလတ်မှ ကောင်းစွာ လွတ်မြောက်ကြပေပြီ။ ထိုရဟန်းကြီးသည် ငါတို့အား ‘ဒီဟာအပ်တယ်၊ ဟိုဟာမအပ်ဘူး’ စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ချုပ်ချယ်ခဲ့၏။ ယခုအခါ ငါတို့လုပ်ချင်ရာကို လုပ်ရပေတော့မည်’ ဟု ပြောဆိုလေသည်။

ရှင်မဟာကဿပသည် ငိုကြွေးသောရဟန်းတို့အား တရားပြ ဆုံးမပြီး ခရီးဆက်လေရာ ညနေချမ်းအချိန်တွင် ကုသိနာရုံသို့ဆိုက်ရောက်လေ၏။ ဆိုက်ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်ပင် ရဟန်းငါးရာနှင့်အတူ နံ့သာထင်းပုံကိုလက်၍ ရစ် သုံးပတ်လှည့်ပြီး မြတ်စွာဘုရား၏ အလောင်းတော်ကို ရှိခိုး ဦးခိုက်လေသည်။ ရှင်မဟာကဿပနှင့် ရဟန်းငါးရာတို့ ရှိခိုး ဦးခိုက်ပြီးသည်နှင့်တပြိုင်နက် မှာပင် နံ့သာထင်းပုံသည် အလိုအလျောက် မီးတောက်လောင်လေ၏။

အလောင်းတော်ကို မီးရှို့လောင်ခြင်း

မီးတောက်လောင်သော မြတ်စွာဘုရား၏ အလောင်းတော်မှ အရေပါး၊ အရေထူ၊ အသား အကြော အစေးတို့၏ပြာသည်၎င်း၊ မျှင်းသည်၎င်း မထင်၊ သရီရဓာတ်တော်တို့သည်သာလျှင် ကြွင်းကျန်ကုန်၏။ ဥပမာအားဖြင့် မီးတောက်လောင်သော လောပတ်ဆီတို့၏ပြာသည်၎င်း၊ မျှင်းသည်၎င်း မထင်

သက္ကံသို့ဖြစ်၏။ အလောင်းတော်ကို ရစ်ပတ်ထားသည့် ဖုဆိုးငါးရာ တို့အနက် အတွင်းအကျဆုံး ပုဆိုးနှင့် အပြင်အကျဆုံးပုဆိုးတို့သည် မီးမလောင်ဘဲ ကြွင်းကျန်နေကုန်၏။ အလောင်းတော်ကို မီးလောင်ပြီးသော် ကောင်းကင်မှ၎င်း၊ အင်ကြင်းပင်တို့မှ၎င်း၊ ရေအယဉ်များဖြစ်ပေါ်လာ၍ နံ့သာထင်းပုံကို မီးငြိမ်းစေကုန်၏။ မလ္လာမင်းတို့ကလည်း နံ့သာရေများဖြင့် နံ့သာထင်းပုံကို မီးငြိမ်းစေကြကုန်၏။ ထို့နောက် မလ္လာမင်းတို့တည် မြတ်စွာဘုရား၏ သဒ္ဓါရခတ်တော်တို့ကို မင်းကုန်း၌ထားလျက် လှံချိုင့်ဖြင့် ကာရံ၍ လေးသည်တော်တပ်ဖြင့် ခြံရံစေပြီးလျှင် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ကခြင်း သီခြင်း တီးမှုတ်ခြင်း တို့ဖြင့်၎င်း၊ ပန်းနံ့သာတို့ဖြင့်၎င်း ပူဇော်ကြလေသည်။

ခုနစ်ပြည်ထောင် မင်းတို့က ဓာတ်တော်တောင်းဆိုခြင်း

မဂဓတိုင်းရှင် ဘုရင်အဇာတသတ်မင်းသည် ကုသိနာရုံပြည်၌ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကြောင်းကြားသိလျှင် “မြတ်စွာဘုရားသည် မင်းမျိုးဖြစ်၏။ ငါသည်လည်း မင်းမျိုးဖြစ်၏။ ငါသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ဓာတ်တော်တို့ကို ဝေစုရထိုက်၏။ ငါသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ဓာတ်တော်တို့ကို စေတီပုထိုး တည်ထားပူဇော်အံ့” ဟု ကုသိနာရုံပြည် မလ္လာမင်းတို့ထံ သံတမန်စေလွှတ်၏။

ဝေသာလီပြည်မှ လိစ္ဆဝီမင်း၊ ကပိလဂတ်ပြည်မှ သာကီဝင်မင်း၊ အလ္လကပ္ပပြည်မှဗုလိမင်း၊ ရာမရွာမှကောလိယမင်း၊ ဝေဠုဒိပတိုင်းမှပုဏ္ဏားများ၊ ပါဝါမြို့မှ မလ္လာမင်းတို့ကလည်း ထိုနည်းတူပင် သံတမန် စေလွှတ်ကြ၏။ ထိုသံတမန်တို့အား မလ္လာမင်းတို့က ဓာတ်တော်များကို မပေးနိုင်ကြောင်း ပြန်ကြား ပြောဆိုကြသည်။

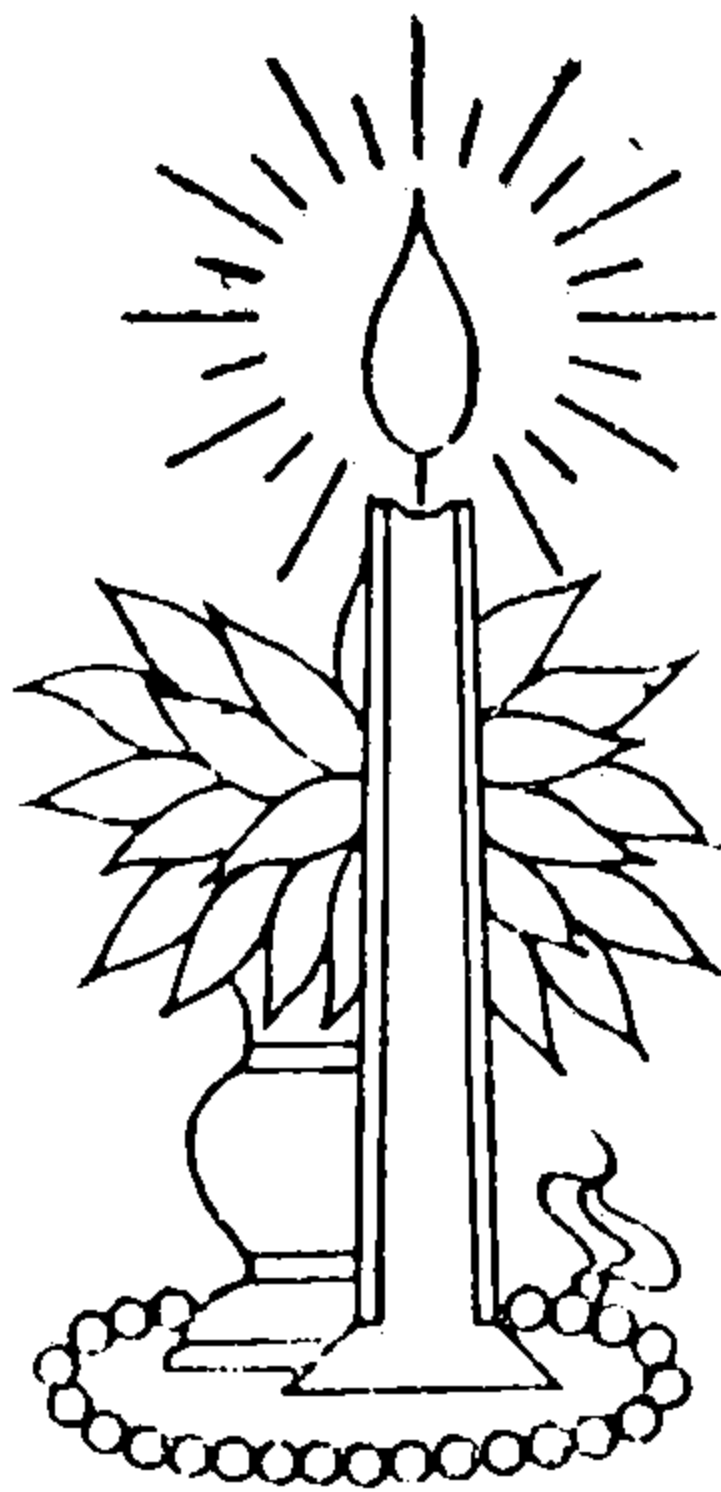
ထိုအခါ ဒေါဏအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားသည် ခုနစ်ပြည်ထောင်မှ သံတမန်တို့နှင့်တကွ မလ္လာမင်းတို့အား ဤသို့ ဖြန်ဖြေပြောဆိုလေ၏။

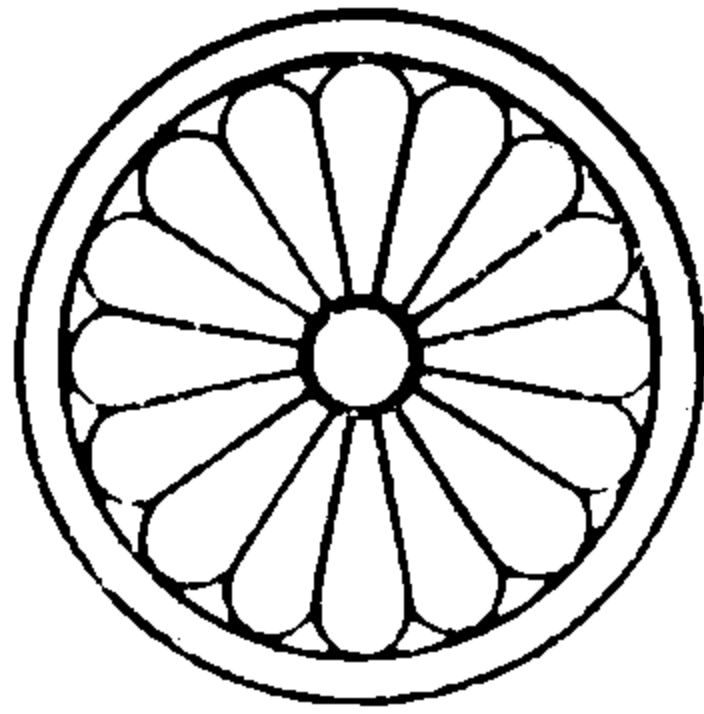
“အရှင်တို့... ကျွန်ုပ်တို့ မြတ်စွာဘုရားသည် သည်းခံရေးဝါဒရှိပါသည်။ ဓာတ်တော်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ စစ်ဖြစ်ရန် မသင့်ပါ။ ဓာတ်တော်တို့ကို ရှစ်ပုံခွဲ၍ ယူကြပါလော။”

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ရှစ်ပြည်ထောင် မင်းတို့သည် ဒေါဏပုဏ္ဏားအားပင် ဓာတ်တော်ဝေရန် တာဝန်ပေးကြသည်။ ဒေါဏပုဏ္ဏားသည် ဓာတ်

တော်တို့ကို ရှစ်ပုံအညီအမျှ ခွဲဝေပေးပြီး ဓာတ်တော်ခြင်သော ပြည်တောင်း
ကိုမူ မိမိအလွန် တောင်းယူထားလေ၏။ ယင်းသို့ ဓာတ်တော် ခွဲဝေပြီးမှ
ရောက်လာသည့် ငိပ္ပလိဝနတိုင်းမှ ဓမ္မာရိယမင်းတို့၏ သံတမန်များမှာမူ မီး
သင်္ဂြိုဟ်သည့်နေရာမှ မီးသွေးများကိုသာ ရရှိသွားကြလေသည်။

ဒေါက်တာပုဏ္ဏားနှင့်တကွ ကိုးပြည်ထောင် မင်းတို့သည် မိမိဘို့ရရှိသော
ဓာတ်တော် ပေစုများကို အသီးသီး စေတီပုထိုး တည်ထား ပူဇော်ကြသဖြင့်
စေတီပုထိုးတော် ဆယ်ဆူ ဖြစ်ပေါ်လာလေသတည်း။

၁၇။ မဟာသုဒဿနသုတ်

မဟာသုဒဿန စကြာမင်းအကြောင်း

ကုဿဝတီ မင်းနေပြည်

ကုသိနာရုံပြည် မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ်အတွင်း၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သီတင်းသုံးနေစဉ် ရှင်အာနန္ဒာသည် ဗုဒ္ဓအား “ဤမြို့သိမ်မြို့ငယ်ကလေး၌ ပရိနိဗ္ဗာန် မပြုသင့်ပါ။ စမ္မာ၊ ရာဇဂြိုဟ်စသည့် မြို့ကြီးတမြို့မြို့၌သာ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသင့်ပါသည်” ဟု လျှောက်ထားသည်။ ဗုဒ္ဓက “အာနန္ဒာ... ဤကုသိနာရုံမြို့ကို မြို့သိမ် မြို့ငယ်ဟု မဆိုလင့်” ဟုမိန့်ကြားတော်မူပြီး ဤမဟာသုဒဿနသုတ်ကို ဟောကြားတော်မူသည်။

ရှေးအခါအ သမုဒ္ဒရာလေးစင်း အပိုင်းအခြားရှိသည့် လေးကျွန်းလုံးကို အစိုးရသော မဟာသုဒဿန မည်သော စကြာဝတေးမင်းသည် ရှိခဲ့၏။ ဤကုသိနာရုံမြို့သည် မဟာသုဒဿနမင်း၏စံရာ ကုဿဝတီမည်သော နေပြည်တော်ဖြစ်ခဲ့၏။ အလျား တဆယ့် နှစ်ယူဇနာ၊ အနံ ခုနစ်ယူဇနာ ရှိခဲ့၏။ စည်ပင်ဝပြော၍ လူဦးရေ များပြားပြီး လူမျိုးစုံတို့ဖြင့် ရောပြွမ်း၏။ အာဠက မဟာမည်သော နတ်မြို့တော်နှင့် အလားသဏ္ဌာန်တူ၏။

ကုဿဝတီ နေပြည်တော်သည် ဆင်သံ၊ မြင်းသံ၊ ရထားသံ စသော အသံဆက်မျိုးဖြင့် နေ့ညမကွက် ဖြစ်ခဲ့၏။ ရွှေတန်တိုင်း၊ ငွေတန်တိုင်း အစရှိသော တန်တိုင်း ခုနစ်ထပ်ဖြင့် ခြံရံလျက်ရှိ၏။ ရွှေတံခါး၊ ငွေတံခါး၊ ကြောင်မျက်ပျက်တံခါး၊ ဖိတ်တံခါးအားဖြင့် တံခါးလေးခုရှိ၏။ တခု တခုသောတံခါး၌ လုံးပတ် ကဆယ့်ငါးတောင်၊ မြေဝင် ကဆယ့်ငါးတောင်၊ မြေပေါ် အမြင့် အတောင် ခြောက်ဆယ် ရှိသော တံခါးတိုင် ခုနစ်တိုင်စီ စိုက်ထူထား၏။ ထိုတိုင် ခုနစ်လုံး တို့သည်လည်း ရွှေငွေ စသော ရတနာ ခုနစ်ပါးဖြင့် ပြီးကုန်၏။

ကုသာဝတီ နေပြည်တော်သည် အသီးသီး ရွှေ၊ ငွေ၊ ကြောင်မျက်ရွှေ၊ ဖလံ၊ ပတ္တမြားနီ၊ ပတ္တမြားပြောက်နှင့် ရတနာမျိုးစုံတို့ဖြင့် ပြီးသော ထန်းပင် တန်း ခုနစ်တန်း ကာရံလျက်ရှိ၏။ ရွှေထန်းပင်၏ ပင်စည်သည် ရွှေဖြင့်ပြီး၍ အရွက်အသီးသီးတို့သည် ငွေဖြင့်ပြီးကုန်၏။ ငွေထန်းပင်၏ ပင်စည်သည် ငွေ ဖြင့်ပြီး၍ အရွက် အသီးတို့သည် ရွှေဖြင့်ပြီးကုန်၏။ ကျန်သော ထန်းပင်တို့ မှာလည်း ထိုနည်းနှင့် ဖြစ်ကုန်၏။ လေတိုက်ခတ်၍ ထိုထန်းပင်တို့မှ ထွက် ပေါ်လာသော အသံသည် တူရိယာငါးပါး၏ အသံကဲ့သို့ သာယာ၏။

စကြာမင်း၏ ရတနာခုနစ်ပါး

မဟာသုဒဿနမင်းသည် စကြာရတနာ၊ ဆင်ရတနာ၊ မြင်းရတနာ၊ ပတ္တမြားရတနာ၊ မိဖုလားရတနာ၊ သူဌေးရတနာ၊ သားကြီးရတနာ ဟူသော ရတနာ ခုနစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံ၏။ မဟာသုဒဿနမင်းသည် လပြည့် ဥပုသ်နေ့၌ ဦးခေါင်းဆေး မင်္ဂလာပြုပြီး ဥပုသ်ဆောက်တည်လျက် မြတ်သော ပြာသာဒ် ထက်၌နေစဉ် အကန့်တထောင်ရှိပြီး နတ်တန်ခိုးနှင့်ပြည့်စုံသော စကြာရတနာ သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုစကြာ ရတနာသည် မဟာသုဒဿနမင်းက ရွှေ ကရားဖြင့် ရေသွန်းဖြန်း၍ လည်စေရန် အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်သောအခါ အရှေ့၊ အရပ်သို့ လည်သွားလေ၏။ စစ်အင်္ဂါလေးပါးနှင့်တကွ မင်းသည် စကြာရတနာ နှင့်အတူ ပါသွားလေ၏။ အရှေ့အရပ်၌ရှိသော ထီးပိုင်မင်းတို့သည် စကြာ ရတနာ ရပ်တန့်၍ မဟာသုဒဿနမင်း စခန်းချ နေရာအရပ်သို့ ဆိုက်ရောက် လာကြပြီး မိမိတို့နိုင်ငံကို အပ်နှင်းကြသည်။ မဟာသုဒဿနမင်းသည် ထိုထီး ပိုင်မင်းတို့အား သူ့အသက်သတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာခိုးခြင်း စသော မကောင်းမှု များမှ ရှောင်ရှားကြရန် ညွှန်ကြားဆုံးမပြီး စကြာရတနာကို တောင်အရပ် သို့ လည်စေပြန်၏။ တောင်အရပ်၊ အနောက်အရပ်၊ မြောက်အရပ်တို့၌လည်း အလားတူ ညွှန်ကြားဆုံးမခဲ့ပြီး စကြာရတနာဖြင့် ကုသာဝတီနေပြည်တော်ကို ပြန်လည်ခဲ့လေသည်။

မဟာသုဒဿနမင်းအား တကိုယ်လုံး ဖြူ၍ ကောင်းကင်၌ ပျံနိုင်သော ဥပေါသထဆင်မျိုးဖြစ်သော ဆင်ရတနာသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မဟာ သုဒ ဿနမင်းသည် ထိုဆင်ရတနာဖြင့် သမုဒ္ဒရာ လေးစင်း အပိုင်းအခြား ရှိသော မြေပြင်အားလုံးကို လှည့်လည်၍ ကုသာဝတီနေပြည်တော်သို့ နံနက်ပွဲတော်စာမှီ ပြန်လာနိုင်၏။

မဟာသုဒဿနမင်းအား ဝလာဟကဲ မြင်းမျိုး ဖြစ်သော မြင်းရတနာသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုမြင်းရတနာသည် ကိုယ်လုံးဖြူ၍ ဦးခေါင်းညို၏။ ဖြူဆံမြက်ကဲ့သို့သော ထိပ်ဆံရှိ၏။ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်နိုင်၏။ မဟာသုဒဿနမင်းသည် ထိုမြင်းရတနာကိုစီးလျက် သမုဒ္ဒရာလေးစင်း အပိုင်းအခြားရှိသော မြေပြင် အားလုံးကို လှည့်လည် ပြီးလျှင် ကုသဝတီ နေပြည်တော်သို့ နံနက်ပွဲတော်စာအမှီ ပြန်လာနိုင်၏။

မဟာသုဒဿနမင်းအား အလွန်တောက်ပ၍ ရှစ်မြှောင်ရှိသော ကြောင်မျက်ရွဲရတနာသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုကြောင်မျက်ရွဲသည် အရည်အသွေးကောင်းမွန်၍ အလွန် ကြည်လင်၏။ ထက်ဝန်းကျင် တယူဇနာ တိုင်အောင် အရောင်တောက်ပ၏။ တခါက မဟာသုဒဿနမင်းသည် စစ်အင်္ဂါလေးပါးခင်းကျင်းလျက် ကြောင်မျက်ရွဲရတနာကို တံခွန်ဖျား၌ တင်ပြီးလျှင် ညသန်ကောင်ယံ မှောင်မိုက်နေစဉ် ဝယ်ခရီးထွက်ခဲ့ရာ ပတ်ဝန်းကျင်အရပ်မှ ရွာသားတို့သည် ထိုကြောင်မျက်ရွဲရတနာ၏ အရောင်ဖြင့် မိုးလင်းပြီဟု မှတ်ထင်လျက် အမှုကိစ္စတို့ကို ပြုလုပ်ကြလေသည်။

မဟာသုဒဿနမင်းအား အလွန်အဆင်းလှ၍ ရှုချင်ဘွယ်ရှိသော မိဖုယားရတနာသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထို မိဖုယားရတနာသည် နိမ့်လွန်းခြင်း၊ မြင့်လွန်းခြင်းစသော အပြစ်ငါးပါးမှ ကင်းစင်၍ နတ်သမီးတမျှလှပတင့်တယ်၏။ ထိုမိဖုယားရတနာ၏ ကိုယ်အတွေ့သည် လဲမို့ အစုကဲ့သို့၎င်း၊ ဝါဂွမ်းအစုကဲ့သို့၎င်း ညက်ညော၏။ ကိုယ်ငွေ့သည် အေးသောအခါ၌ ပူ၍ ပူသောအခါ၌ အေး၏။ သူမ၏ကိုယ်မှ စန္ဒကူးနံ့သင်း၍ ခံတွင်းမှ ကြာညိုနံ့ ထွက်၏။ မိဖုယားရတနာသည် ရှေးဦးစွာ အိပ်ယာမှထ၍ နောက်မှ အိပ်လေ့ရှိခြင်း၊ ချစ်ဖွယ်သောစကားကို ဆိုခြင်း စသော ကျင့်ဝတ်သိက္ခာနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။

မဟာသုဒဿနမင်းအား ကံကြောင့် ဖြစ်သော နတ်မျက်စိနှင့် ပြည့်စုံသည့် သူဌေးရတနာသည်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုသူဌေးရတနာသည် အရှင်ရှိ၊ အရှင်မဲ့ ဖြစ်သော မြှုပ်နှံထားသည့်ရတနာအိုးများကို မြင်နိုင်၏။ တခါက မဟာသုဒဿနမင်းသည် လှေဖြင့် မြစ်အလယ်၌ ခရီး သွားနေစဉ် ထိုသူဌေးအား ရွှေငွေများကို အလိုရှိကြောင်း မိန့်ကြားရာ သူဌေးရတနာသည် လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် ရေကိုယက်၍ ရွှေငွေဖြင့်ပြည့်သောအိုးကို ထုတ်ဖော်ပေးခဲ့လေသည်။

မဟာသုဒဿနမင်းအား ထက်မြက်လိမ်မာ၍ ပညာရှိသော သားကြီး ရတနာသည်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုသားကြီး ရတနာသည် မဟာသုဒဿန မင်းအား ကြောင်ကြဲမဲ့နေစေပြီး ပင်း၏ကိုယ်စား စီမံခန့်ခွဲမှုများကို တာဝန်ယူ၍ စီမံဆောင်ရွက်လေသည်။

စကြာပင်း၏ တန်ခိုးလေးပါး

ထို့ပြင် မဟာသုဒဿနမင်းသည် သူတပါးတို့ထက် လွန်ကဲ၍ အဆင်း လှခြင်း၊ လွန်ကဲ၍ အသက်ရှည်ခြင်း၊ လွန်ကဲ၍ အနာရောဂါကင်းခြင်း၊ ပုဏ္ဏား သူကြွယ်တို့၏ ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှုကို ခံရခြင်း ဟူသော တန်ခိုး လေးပါးနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။

ဓမ္မပြဿဒ်နှင့် ဓမ္မရေကန်

မဟာ သုဒဿနမင်းသည် ထန်းပင်တန်းတို့၏ ကြား၌ ကုလလေးတာ တရာစိကျယ်ပြန့်သောရေကန်တို့ကို စီမံဖန်တီးထား၏။ ရေကန်တို့ကို ရွှေ ငွေ ကြောင်မျက်ရွဲ ဖလ်ဟူ၍ အရောင်လေးမျိုးရှိသော အုတ်တို့ဖြင့် စီထား၏။ ထို့ အကူပင် အရောင်လေးမျိုးရှိသော စောင်းတန်းလေးခုကိုလည်း ဆောက်လုပ် ထား၏။ ရွှေငွေတို့ဖြင့်ပြီးသည့် အရံအတား နှစ်ခုစီဖြင့်လည်း ကာရံထား၏။ မဟာသုဒဿနမင်းကြီးသည် ထိုရေကန်တို့၌ ဥတုသုံးပါးလုံး ပွင့်၍ လူအများ သုံးနိုင်ခွင့်ရှိသော ကြာမျိုး ငါးပါးကို စိုက်ပျိုးစေသည်။ ရောက်လာသမျှ လူအပေါင်းအား ရေချိုးပေးရန်အတွက် ရေချိုးပေးသူများကို ဝန်ထမ်းသည်။ ရောက်လာသူတို့အား ထမင်း၊ အဖျော်၊ အဝတ်အထည် စသည့် ပစ္စည်းများကို လည်း အလှူရှိသမျှ လှူဒါန်းစေသည်။

တရံရောအခါ ပုဏ္ဏား သူကြွယ်တို့သည် များစွာသောပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို ယူဆောင်လာပြီး မဟာသုဒဿနမင်းအား ဆက်သကြသည်။ မဟာသုဒဿန မင်းက အလိုမရှိကြောင်း ငြင်းပယ်သဖြင့် ပုဏ္ဏား သူကြွယ်တို့သည် တိုပစ္စည်း ဥစ္စာတို့ဖြင့် ပဟာသုဒဿနမင်းအတွက် နန်းတော်တည်ဆောက်ပေးရန် အကြံ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုအခါ ဝိသုကြံနတ်သားသည် သိကြားမင်း၏ညွှန့်ကြားချက် အရ မဟာသုဒဿနမင်းအား အလျား တယူဇနာ၊ အနံ ယူဇနာဝက်ရှိသည့် ဓမ္မ မည်သော နန်းပြာသာဒ်ကို လာရောက်တည်ဆောက်ပေးလေ၏။ ထိုနန်း ကြီးမား၏ အောက်ဝိုင်းသည် အမြင့် တဆယ့်ငါးတောင်ရှိ၏။ ယင်းဝိုက်ကို ရွှေ၊ ခဲ၊ ကြောင်မျက်ရွဲ၊ ဖလ်ဟူ၍ အရောင်လေးမျိုးရှိသောအုတ်တို့ဖြင့် စီထား၏။

ဓမ္မမည်သော နန်းပြာသာဒ်၌ အရောင် လေးမျိုးရှိသော တိုင်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ စောင်းတန်းပေါင်းနှစ်ဆယ့်လေးသွယ်နှင့် ပြာသာဒ် ဆေ၏ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်ရှိ၏။ ထိုနန်းပြာသာဒ်သည် ရွှေငွေတို့ ဖြင့်ပြီးသော အရံအတားနှစ်ခုနှင့် ကွန်ရက်နှစ်ခုတို့ဖြင့် ကာရံလျက် ရှိ၏။ ထို နန်းပြာသာဒ်၏ရှေ့၌ အလျားတယူဇနာ၊ အနံ ယူဇနာဝက်ရှိသည့် ဓမ္မမည် သော ရေကန်ကိုလည်း ဖန်ဆင်းထား၏။ ထိုရေကန်ကို အရောင် လေးမျိုးရှိ ရှိသော အုတ်တို့ဖြင့် စီထား၏။ အရံအတားနှစ်ခု၊ ကွန်ရက်နှစ်ခုနှင့် ရတနာ ထန်းပင်တန်း ခုနစ်သွယ်တို့ဖြင့် ကာရံလျက်ရှိ၏။ စောင်းတန်းနှစ်ဆယ့် လေး သွယ် ရှိ၏။ မဟာသုဒဿနမင်းသည် ဓမ္မမည်သော နန်းပြာသာဒ်နှင့် ဓမ္မ မည်သော ရေကန် ပြီးစီးသောအခါ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့အား အလိုရှိရာ ပစ္စည်း ဝတ္ထု မျိုးစုံကို အလိုရှိသလောက် ပေးလှူပြီး ထိုနန်းပြာသာဒ်သို့ တက်လေ၏။

ဈာန်ရရှိခြင်း

အခါတပါး၌ မဟာသုဒဿနမင်းသည် “ငါ့အား ဤသို့တန်ခိုးအာနု ဘော်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းသည် အဘယ်ကံ၏ အကျိုးပေးနည်း” ဟု စဉ်းစားဆင် ခြင်သော် ပေးကမ်းခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကိုဆုံးမခြင်း၊ ကိုယ်နှုတ်စောင့်စည်းခြင်းတို့ ၏ အကျိုးဖြစ်ကြောင်း သိမြင်လေ၏။ ထိုအခါ မဟာသုဒဿန မင်းသည် မဟာဝိယူဟမည်သော ပြာသာဒ်ဆောင်သို့ဝင်၍ ရွှေပလ္လင်ထက်၌ ထိုင်လျက် ကာမဂုဏ် ကိလေသာတို့ကို ဆိတ်သုဉ်းစေပြီး ဝိတက်ဝိစာရ အစရှိသော ဈာန်အင်္ဂါ ငါးပါးနှင့်ပြည့်စုံသည့် ပထမဈာန်ကို ဝင်စားနေလေ၏။ ထို့နည်း တူပင် ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်၊ တေတ္ထဈာန်တို့ကိုလည်း အဆင့်ဆင့် စင်စားပြန်၏။

ထို့နောက် မဟာသုဒဿနမင်းသည် မဟာဝိယူဟမည်သောပြာသာဒ် ဆောင်မှထွက်ပြီး ရွှေဖြင့်ပြီးသော ပြာသာဒ်ဆောင်သို့ဝင်၍ ငွေပလ္လင်ထက်၌ ထိုင်နေလျက် ချမ်းသာစေလိုခြင်း မေတ္တာနှင့် ယှဉ်သောစိတ်ဖြင့် အရပ်လေး မျက်နှာနှင့် အထက်အောက် အရပ်တို့ကို ပြန့်နှံ့စေ၍နေ၏။ အရပ် မျက်နှာ အားလုံး၌ရှိသော သတ္တဝါအားလုံးကို မိမိနှင့်ထပ်တူပြု၍ သတ္တဝါအားလုံးပါ ဝင်သော သတ္တလောကကို ပိုင်းခြား ကန့်သတ်မှုမထားသော မေတ္တာနှင့်ယှဉ် သောစိတ်ဖြင့် ပြန့်နှံ့စေ၏။

ထို့အတူပင် သနားခြင်း ကရုဏာ၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း မုဒိတာ၊ လျစ် လျူရှုခြင်း ဥပေက္ခာနှင့်ယှဉ်သောစိတ်တို့ဖြင့်လည်းပြန့်နှံ့စေ၍နေ၏။

မြို့ပေါင်းရှစ်သောင်းလေးထောင်

မဟာသုဒဿနမင်းအား ကုသာဝတီနေပြည်တော်လျှင် အချုပ်အခြာ ရှိသော မြို့ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်ရှိ၏။ ထို့အတူပင်ပြာသာဒ်ပေါင်း၊ ပြာသာဒ်ဆောင်ပေါင်း၊ ပလ္လင်ပေါင်း၊ ဆင်မြင်း ရထားပေါင်း၊ ပတ္တမြား ပေါင်း၊ မိဖုရားပေါင်း၊ သူဌေးပေါင်း၊ ဩဇာခံ မင်းပေါင်း၊ နို့ညှစ်နွားမ ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်စီရှိ၏။ အဝတ်ပုဆိုးပေါင်းကုဋေရှစ်သောင်း လေးထောင်၊ ညှပ်တိုင်း နံနက်တိုင်း တင်ဆက်သော ပွဲတော်စာ ထမင်းအိုး ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်ရှိ၏။

ဈေးဦးပတမ၌ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သောဆင်တို့သည် မဟာသုဒဿနမင်းအား ညှပ်တိုင်း နံနက်တိုင်း လာရောက်ခစားကုန်၏။ နောက်ကာလ ဝယ် မဟာသုဒဿနမင်းသည် နှစ်တရာ၊ နှစ်တရာလွန်မှ တကြိမ်တကြိမ်သာလျှင် လေးသောင်းနှစ်ထောင်၊ လေးသောင်းနှစ်ထောင်သော ဆင်တို့ကိုလာရောက် ခစားစေရန် သားကြီးရတနာအားညွှန်ကြား၏။ ထိုအခါမှစ၍သားကြီးရတနာသည် ဆင်တို့ကို ခမည်းတော်၏အမိန့်အတိုင်း ခစားစေလေသည်။

သုဘဒ္ဒါမိဖုရားကြီးခစားခြင်း

နှစ်ကာလ ထောင်ပေါင်းများစွာ လွန်သောအခါ သုဘဒ္ဒါမိဖုရားကြီးသည် မဟာသုဒဿနမင်းအား မတွေ့မြင်ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ သွားရောက် ဖူးမြင်ရန်အကြံဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သားကြီးရတနာအား စစ်အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသောစစ်တပ်ကို ခင်းကျင်းပြင် ဆင်စေပြီး မောင်းမအပေါင်းနှင့်အတူ ဓမ္မမည်သောနန်းပြာသာဒ်သို့တက်၍ မဟာဝိဇ္ဇာမည်သော ပြာသာဒ်ဆောင် သို့ ဝင်ပြီးလျှင် တံခါးဘောင်ကိုမှီလျက် ရပ်နေလေ၏။ ထိုအခါ မဟာသုဒဿန မင်းသည် လူသံများကိုကြားသဖြင့် ပြာသာဒ်ဆောင်မှထွက်လာပြီး မိဖုရားကို မြင်လျှင် အတွင်းသို့မဝင်ရန်တားလေ၏။ ထို့နောက်မင်းကြီးသည် မင်းချင်း ယောက်ျား တယောက်အား ပြာသာဒ်ဆောင်တွင်းမှ ရွှေသလွန် တခုကို ယူဆောင်၍ ရွှေအတိပြီးသော ထန်းတော၌ခင်းရန် ညွှန်ကြားပြီး ထိုသလွန် ထက်ဝယ် လျှောင်းစက်ခြင်းပြုလေသည်။

ထိုအခါ သုဘဒ္ဒါ မိဖုရားကြီးသည် “မင်းကြီး၏ ဣန္ဒြေတို့သည် အထူးကြည်လင်ကုန်၏။ အရေအဆင်းသည် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်၏။ ဝင်းပြောင် တောက်ပ၏။ မင်းကြီးသည်နတ်ရွာမစံပါစေလင့်” ဟု ကြံစည် တောင့်တပြီး

လျှင် မင်းကြီးအား ဤသို့လျှောက်တင်လေ၏။ “အရှင်မင်းမြတ် ကုသဝတိ နေပြည်တော်လျှင် အချုပ်အခြာရှိသော ဤမြို့ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် တို့သည် အရှင်မင်းမြတ်အား ရှိပါကုန်၏။ အရှင်မင်းမြတ်သည် ဤမြို့တို့၌ တွယ်တာခြင်းထားတော်မူပါ။ ငဲ့ကွက်ခြင်းပြုတော်မူပါ။”

ထိုနည်းတူပင် မိဖုရားကြီးသည် ပြာသာဒ်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေး ထောင်၊ ပြာသာဒ်ဆောင်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် စသည်တို့၌လည်း တွယ်တာမှုပြုရန် မင်းကြီးအား ဆက်လက် လျှောက်တင်လေ၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးသည် သုဘဒ္ဒါမိဖုရားအား “မိဖုရား... သင်သည် ငါ့အား ကာလ ကြာမြင့်စွာ ချစ်ခင်နှစ်သက်ဖွယ် စကားတို့ဖြင့်သာ ပြောဆိုခဲ့ပါလျက် ယခု နောက်ဆုံးအချိန်ကျမှ အဘယ်ကြောင့် မချစ်ခင် မနှစ်သက်ဖွယ် စကားတို့ဖြင့် ပြောဆိုတိသနည်း” ဟု မိန့်ဆိုသည်။

“အရှင်မင်းမြတ်.... ချစ်ခင်နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် အဘယ်သို့ လျှောက် တင်ရပါမည်နည်း”

“မိဖုရား.... သင်သည် ငါ့အား စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့၌ တွယ်တာခြင်းကို စွန့်ပယ်ရန်၊ အသက်၌ ငဲ့ကွက်တွယ်တာခြင်း မပြုရန် လျှောက်တင်လော”

မင်းကြီး၏ စကားကို ကြားလျှင် သုဘဒ္ဒါ မိဖုရားသည် ဖျက်ရည် တွေ့တွေ့ကျဆင်းလျက် မင်းကြီးအား ဤသို့လျှောက်တင်လေ၏။

“အရှင်မင်းမြတ်.... ချစ်ခင် မြတ်နိုးသူတို့နှင့် ရှင်ကဲ့ သေကဲ့ ကဲ့ကဲ့ရ ခြင်းသည် ဖြစ်မြဲဓမ္မတာပာပါတည်း။ အရှင်မင်းမြတ်သည် ငဲ့ကွက်ခြင်းရှိလျက် စုတေတော်မူမူပါလင့်၊ ငဲ့ကွက်ခြင်းရှိလျက် စုတေခြင်းသည် ဆင်းရဲပါ၏။ ကဲ့ရဲ့စရာလည်း ဖြစ်ပါ၏။ အရှင်မင်းမြတ်သည် ကုသဝတိ နေပြည်တော် လျှင် အချုပ်အခြာရှိသော မြို့ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့၌ တွယ်တာ ခြင်းကို စွန့်ပယ်တော်မူပါလော၊ ပြာသာဒ်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ ပလ္လင်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် စသည်တို့၌လည်း တွယ်တာခြင်းကို စွန့်ပယ်တော်မူပါလော။”

မဟာသုဒဿနမင်း နတ်ရွာစံခြင်း

သုဘဒ္ဒါမိဖုရား လျှောက်တင်သော စကားများကို ကြားနာပြီး နောက် မကြာမီပင် မဟာသုဒဿနမင်းသည် စုတေ၍ ဗြဟ္မာပြည်သို့နတ်

လေ၏။ မဟာသုဒဿနမင်းအား သေဘို့ရန်ဖြစ်ပေါ်လာသော ဝေဒနာသည် ဥပမာအားဖြင့် သူကြွယ်အားဖြစ်စေ၊ သူကြွယ်သားအားဖြစ်စေ ထမင်းဆီ ရစ်ယလောက်မျှသာ ဖြစ်ပေ၏။

မဟာသုဒဿနမင်းသည် နှစ်ပေါင်း ရှစ်သောင်း လေးထောင်ပတ်လုံး သူငယ်တို့၏ ကစားခြင်းဖြင့် ကစားခဲ့၏။ အိမ်ရှေ့မင်းအဖြစ် စကြာဝတေး မင်းတို့၏ အဖြစ်ဖြင့်လည်း နှစ်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်စီ ခံစားခဲ့၏။ လူဝတ်နှင့်ပင် ဓမ္မနန်း ပြာသာဒ်၌ မြတ်သောအကျင့် ကျင့်သုံးခြင်းကိုလည်း နှစ်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်ပတ်လုံး ပြုလုပ်ခဲ့၏။

သင်္ခါရတရားသဘော

“အာနန္ဒာ.... ထိုစဉ်အခါက မဟာသုဒဿနမင်းသည် အခြားသူမဟုတ်၊ ငါဘုရားပင် ဖြစ်၏။ မြို့ပေါင်း ရှစ်သောင်း လေးထောင်၊ ပြာသာဒ်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် စသည် တို့သည်လည်း ငါ၏ ပစ္စည်းများ ဖြစ်၏။ အာနန္ဒာ.... မြို့ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် တို့တွင် ငါနေသော မြို့သည် ကုသဝတီ နေပြည်တော် တမြို့တည်း သာလျှင် ဖြစ်၏။ ပြာသာဒ်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်စသည်တို့၌လည်း ငါနေသော ပြာသာဒ်သည် တဆောင် တည်းသာ ဖြစ်၏။ ပိဖုယားပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့တွင်လည်း ငါ့အား အပြုလုပ်ကျွေးသော ပိဖုယားသည် တပါးတည်းသာ ဖြစ်၏။ ထမင်းအိုးပေါင်းရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့တွင်လည်း ငါစားသော ပွဲတော်စာသည် ထမင်းအိုးတလုံးချက်မျှသာ ဖြစ်ပေ၏”

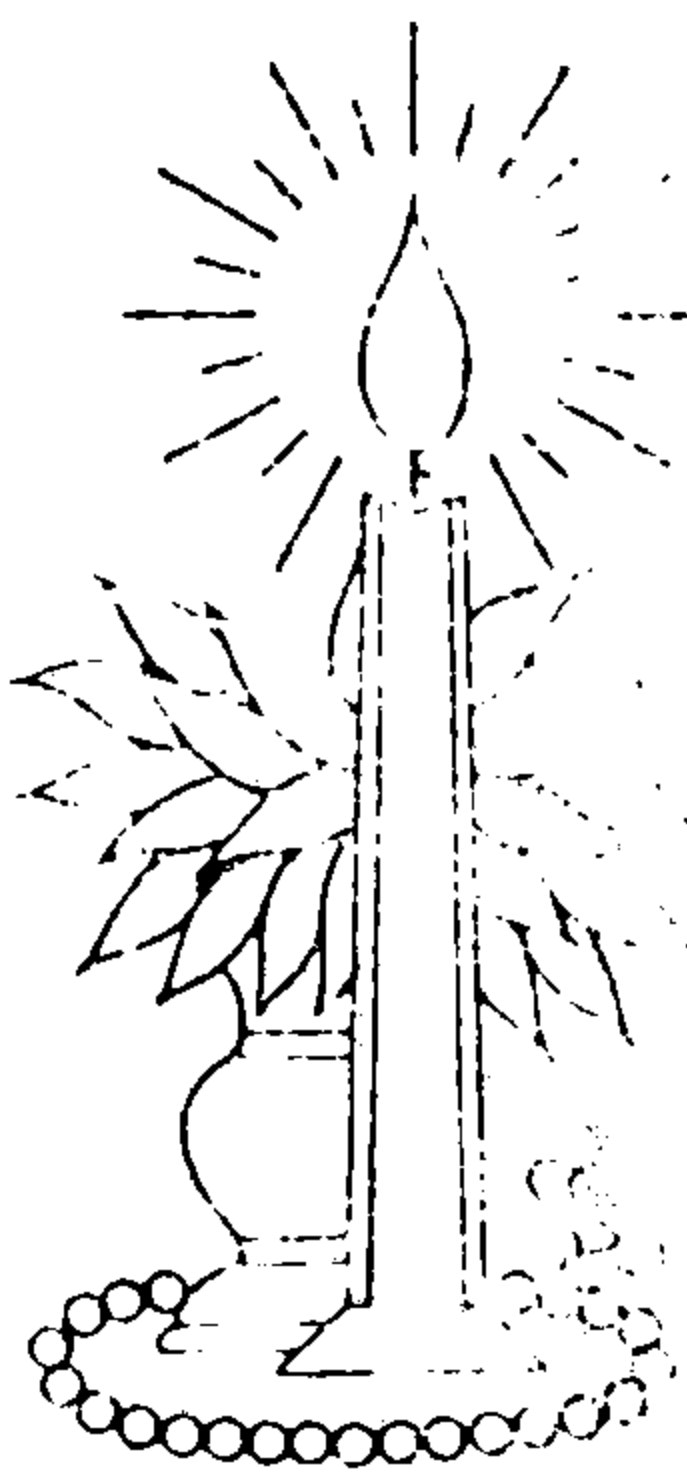
“အာနန္ဒာ.... ရှုလော့၊ ထိုအလုံးစုံသော သင်္ခါရ တရားတို့သည် ကွယ်လွန်ချုပ်ပျောက်သွားကြလေပြီ။ သင်္ခါရတရားမှန်သမျှတို့သည် ဤနည်းနှင့်နှင် မရှိကြသည်သာ ဖြစ်၏။ မတည်တံ့ကြသည်သာ ဖြစ်၏။ အားမကိုးလောက် ကြသည်သာဖြစ်၏”

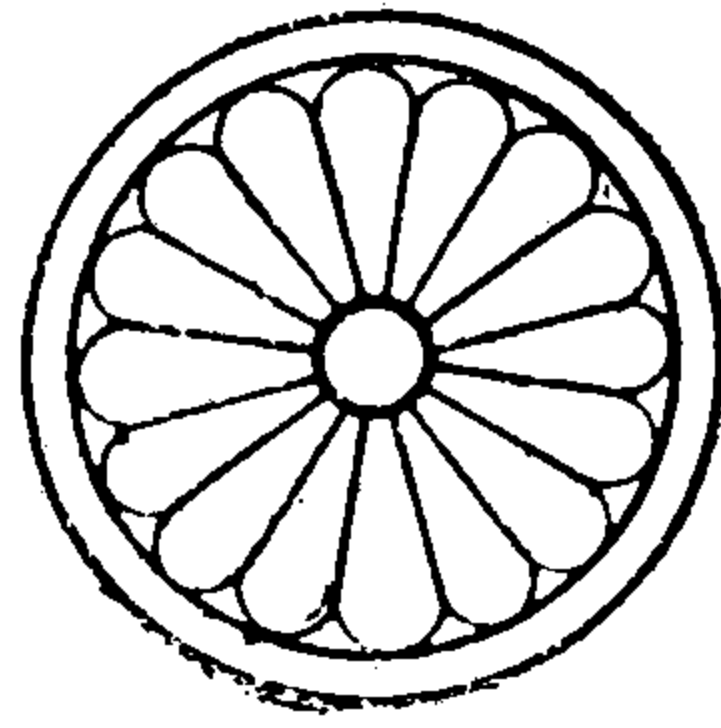
“အာနန္ဒာ... အလုံးစုံသော သင်္ခါရတရားတို့၌ ငြီးငွေ့ခြင်း၊ စွဲမက်မှု ကင်းခြင်းငှာ သင့်လှပေ၏။ အာနန္ဒာ.... ငါသည် ကုသဝတီ နေပြည်တော် အရပ်၌ လေးကျွန်းလုံးကိုအစိုးရသော စကြာဝတေးမင်း အဖြစ်ဖြင့် ခြောက် ကြိမ်ပိုင်တိုင် ကိုယ်ကောင်းကို စွန့်ပစ်ခဲ့ရဘူး၏။ ယခုတကြိမ် ကိုယ်ကောင်းကို

စွန့်ပစ်ရခြင်းသည် ခုနစ်ကြိမ်မြောက် ဖြစ်၏။ ရှစ်ကြိမ်မြောက် ကိုယ်ကောင်းကို စွန့်ပစ်ရန် အရပ်ကိုမူ ဤလောက၌ ငါဘုရား မမြင်တော့ချေ။”

မုံဒွမြတ်စွာသည် အထက်ပါ တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူပြီး နောက်ဝယ် ဤဂါထာကို ထပ်မံ မိန့်မြွက်တော် မူပြန်လေ၏။

“ပြုပြင်အပ်သော သင်္ခါရတရားတို့သည် ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်း သဘော ရှိ၍ စင်စစ် မမြဲကုန်၊ ဖြစ်ပေါ်ပြီး၍ ချုပ်ပျောက်တတ်ကုန်၏။ ထိုသင်္ခါရတရား တို့၏ ချုပ်ငြိမ်းရာသည်သာလျှင် စင်စစ် ချမ်းသာပေ၏။”

၁၈။ ဇနဝသဘသုတ်

ဇနဝသဘနတ်သားအကြောင်းကို ဟောကြားခြင်း

နာတိကရွာသားတို့၏ ဇာတိရာဇာ

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် နာတိကရွာအုတ်တိုက်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေစဉ် ကာသီတိုင်း၊ ကောသလတိုင်း၊ ဝဇ္ဇီတိုင်း၊ မလ္လတိုင်း၊ စေတီယတိုင်း၊ ဝံသတိုင်း၊ ကုရုတိုင်း၊ ပဉ္စာလတိုင်း၊ မဇ္ဈတိုင်း၊ သုရသေနတိုင်း အစရှိသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ဇနပုဒ်တို့မှ ကွယ်လွန်သွားကြသည့် အလုပ်အကျွေး ဥပါသကာတို့၏ ဖြစ်ရာဘဝတို့ကို သက်သိင်သူတို့၏ မေးလျှောက်ချက်အရ ဖြေဆို ဟောကြားတော်မူ၏။ ယင်းသို့ဟောကြားရာတွင် နာတိကရွာသား အလုပ်အကျွေး ဥပါသကာ ငါးကျိပ်ကျော်တို့သည် ဗြဟ္မဒုတံသို့ရောက်၍ ထိုဘုံ၌ပင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုမည့်သူများဖြစ်ကြောင်း၊ နာတိကရွာသား ကိုးကျိပ်ကျော်တို့သည် လူ့ပြည်သို့ တကြိမ်သာ ပြန်လာပြီး ဘဝဆင်းရဲကုန်ဆုံးမည့်သူများဖြစ်ကြောင်း၊ နာတိကရွာသား ငါးရာကျော်တို့သည် အပါယ်သို့ ကျရန် မရှိတော့ဘဲ သုဂတိဘုံတို့၌သာ ကျင်လည်ရန် ကျိန်းသေပြီးသူများဖြစ်ကြောင်း ကြားသိကြရသဖြင့် နာတိက ရွာသားတို့သည် နှစ်ဦးစီ ချစ်မြတ်နိုးလှစွာ ရှိကြ၏။

ရှင်အာနန္ဒာ၏ လျှောက်ထားချက်

ထိုအကြောင်းကို ရှင်အာနန္ဒာကြားသိလျှင် “ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် မဂဓတိုင်းရှင် ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရနှင့် တကွ အင်္ဂတိုင်း၊ မဂဓတိုင်းတို့မှ ကွယ်လွန်သွားကြသော အလုပ်အကျွေး ဥပါသကာတို့၏ ဖြစ်ရာ ဘဝကိုလည်း ဟောကြားတော်မူ ကောင်းလေစွ” ဟူ၍ အကြံဖြစ်လေ၏။ ထို့နောက် အရှင်အာနန္ဒာသည် “ဗုဒ္ဓထံသို့ချဉ်းကပ်၍ မိမိအကြံ ဖြစ်ပုံများကို ဖွင့်ဟ လျှောက်တင်လေ၏။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် မဂဓတိုင်း၌ သမ္မာသမ္ဗောဓိဉာဏ်ကို ရရှိတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်၍

မဂဓတိုင်းမှ ကွယ်လွန်သွားကြသော ဥပါသကာဘို့၏ ဖြစ်ရာဘဝကို မဟောကြားဘဲနေလျှင် မဂဓတိုင်းသားဥပါသကာတို့ စိတ်အားငယ်ဖွယ်ရာရှိကြောင်းကိုလည်း ထည့်သွင်းလျှောက်ထား၏။

ယင်းသို့ လျှောက်ထားပြီး၍ ရှင်အာနန္ဒာထွက်ခွာ သွားသော အခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် သပိတ် သင်္ကန်းပြင်၍ နာတိကရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ ဆွမ်းကိစ္စပြီး၍ အုတ်တိုက်ကျောင်းသို့ပြန်ရောက်သော် မဂဓတိုင်းသား ဥပါသကာတို့၏ ရောက်ရာဘဝကိုသိမြင်ရန် ဆင်ခြင်စဉ်းစားလျက် တပါးတည်း သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထို့နောက်ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ညနေချမ်း အချိန်ဝယ် တပါးတည်းသီတင်းသုံးနေရာမှ ထွက်လာပြီး ကျောင်းရိပ်တွင် ခင်းထားအပ်သော နေရာ၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ရှင်အာနန္ဒာသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာထံသို့ ချည်းကပ်လာပြီး “အရှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အထူးပင် ငြိမ်သက်သော အသွင်အပြင်ရှိနေပါ၏။ မျက်နှာတော်သည်လည်း အလွန်ပင် တင့်တယ်လှပါ၏။ ယနေ့ မြတ်စွာဘုရားသည် ငြိမ်သက်သောသမာပတ်ဖြင့် နေတော်မူ၏ဟု ထင်ပါသည်” ဟူ၍ လျှောက်တင်လေ၏။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ကျောင်းအတွင်း၌ တပါးတည်းသီတင်းသုံး၍ မဂဓတိုင်းသား ဥပါသကာဘို့၏ လားရာဘဝကိုသိမြင်ရန် ဆင်ခြင်စဉ်းစားခဲ့ရာကို ဖွင့်ဟမိန့်ကြားတော်မူပြီး “အာနန္ဒာ တဦးသောနတ်သည် ငါဘုရားအပါးသို့လာ၍ ကိုယ်ထင်ရှားမပြဘဲ ဇနဝသဘဟူသော မိမိအမည်ကို ကြွေးကြော်၏။ ထိုဇနဝသဘဟူသော အမည်ကို သင်ကြားဘူး ပါ၏လော” ဟူ၍ မေးမြန်းတော်မူသည်။ ရှင်အာနန္ဒာက မကြားဘူးကြောင်း ပြန်ကြားဖြေဆိုသည်။

ထိုအခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဇနဝသဘနတ်သား ကိုယ်ထင်ရှားပေါ်လာပြီး မိမိသည် မဂဓတိုင်းရှင် ပိဗ္ဗိသာရမင်း ဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော် မြွက်ဟပုံနှင့် ထိုနတ်သား လျှောက်ကြားခဲ့သည့်စကားများကို ရှင်အာနန္ဒာအား တဆင့်ပြန်၍ ဟောပြောတော်မူလေသည်။

ဇနဝသဘနတ်သား၏လျှောက်ထားချက်

“အရှင်ဘုရား.... တပည့်တော်သည် ဝေဿဝဏ် နတ်မင်း၏ အပေါင်းအဖော် ဖြစ်ရသည်မှာ ဤအကြိမ်သည် ခုနစ်ကြိမ်မြောက်ဖြစ်ပါသည်။ တပည့်တော်သည် နတ်မင်းဖြစ်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ဤနတ်ပြည်မှ

ခုနစ်ဘဝ၊ လူ့ပြည်မှ ခုနစ်ဘဝအားဖြင့် တဆယ်လေးဘဝတိုင်တိုင် တပည့်တော် နေခဲ့ဘူးသည့် ဌာနကိုသတိရလျက်ရှိပါသည်။”

“အရှင်ဘုရား.... တပည့်တော်သည် အပါယ်သို့ ကျခြင်း မရှိသော သောတာပန် ဖြစ်နေပါသည်။ သို့ရာတွင် တပည့်တော်၏ အလိုအာသာကား သကဒါဂါမ်ဖြစ်ရန် ထက်သန်လျက် ရှိနေပါသည်။”

“အရှင်ဘုရား.... တပည့်တော်သည် ဤမြင့်မြတ်သော တရားထူးကို အရှင်ဘုရား၏ အဆုံးအမနှင့်ကင်း၍ ရခဲ့သည်မဟုတ်ပါ။ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရား၌ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ခြင်းသို့ ရောက်သည့်အခါမှ စ၍ အပါယ်သို့ကျခြင်းမရှိတော့ပါ။”

“အရှင်ဘုရား.... တပည့်တော်သည် ဝေဿဝဏ် နတ်မင်းကြီးက ဝိရူဠက နတ်မင်းကြီးထံသို့ ကိစ္စတခုဖြင့် စေလွှတ်လိုက်၍ လာခဲ့ရာ လမ်းခရီးအကြားဝယ် မြတ်စွာဘုရားသည် မဂဓတိုင်းသား ဥပါသကာတို့၏ လားရာဂတိကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားနေသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ အရှင်ဘုရား အလွန်အံ့ဩဖွယ်ရာအကြောင်း တိုက်ဆိုင်သည်မှာ ဝေဿဝဏ် နတ်မင်းကြီးသည် ထိုမဂဓတိုင်းသား ဥပါသကာတို့၏ လားရာဂတိကို နတ်ပရိသတ်၌ ဖွင့်ဟပြောကြားသည်ကို တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် ကြားနာ ခဲ့ရပါသည်။ တပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရားကိုလည်းဖူးမြော်၍ ထိုအကြောင်းကိုလည်းလျှောက်ကြားရန် အကြံဖြင့် လာရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။”

နတ်သဘင် အစည်းအဝေး

“အရှင်ဘုရား.... တခုသော ဝါဆိုလပြည့် ဥပုသ်နေ့ည၌ သုဓမ္မာ နတ်သဘင်ဝယ် တာဝတိန်သာနတ်တို့ စည်းဝေးကြပါသည်။ ယင်းသို့ စည်းဝေးရာ၌ နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့သည် အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ အသီးသီး ထိုင်နေကြပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကား ထိုနတ်မင်းကြီးတို့၏ နောက်၌ ထိုင်ရပါသည်။ ထိုအစည်းအဝေး၌ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာ၌ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သုံးခဲ့သော နတ်အသစ်တို့သည် အခြားသော နတ်တို့ထက် အဆင်းအားဖြင့် ၎င်း၊ အခြံအရံအားဖြင့်၎င်း သာလွန်၍ တင့်တယ်ကြပါသည်။ ထိုအခြားအရာကို မြင်ကြရသော သိကြားမင်းနှင့်တကွ နတ်တို့သည် မိမိတို့ တာဝတိန်သာနတ်ပြည် တိုးတက်စည်ကားလာသည့်အတွက် အထူးပင် ပျော်ရွှင်နှစ်ခြိုက်

ခဲ့ကြပါသည်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဦးညွတ်ပူဇော်၍ တရားတော်ကိုလည်း ချီးကျူးဂုဏ်ပြုကြပါသည်။”

သနက္ခမာရ ဗြဟ္မာပေါ်လာခြင်း

“အရှင်ဘုရား... ထိုနတ်သဘင် အစည်းအဝေး၌ ဆွေးနွေးရန်ကိစ္စများ ပြီးစီး၍ နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့က သိကြားမင်း၏ ညွှန်ကြားချက် များကို နာယူနေကြစဉ် ကြီးမားသော အလင်းရောင်ကြီးတခု ထွက်ပေါ် လာပါသည်။ ထိုအလင်းရောင်သည် ဗြဟ္မာကြီးထင်ရှားပေါ်လာရန် ရှေ့ပြေး နိမိတ်ဖြစ်ကြောင်း သိကြားမင်းက မိန့်ကြားသဖြင့် နတ်တို့သည် ဗြဟ္မာကြီး အား တွေ့မြင်ရန် စောင့်မြှော်နေကြပါသည်။ ထို့နောက် မကြာမီ သနက္ခ မာရမည်သော ဗြဟ္မာသည် ကြမ်းတမ်းသော အတ္တဘောကို ဖန်ဆင်းလျက် တာဝတိံသ နတ်တို့၏ မျက်မှောက်၌ ထင်ရှား ပေါ်လာပါသည်။ ဤသို့ ကြမ်းတမ်းသော အတ္တဘောကို ဖန်ဆင်း၍ ပေါ်လာရခြင်းမှာ ဗြဟ္မာ၏ ပကတိအဆင်းသဏ္ဌာန်ကို နတ်တို့၏မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါ သည်။”

“အရှင်ဘုရား... တာဝတိံသနတ်တို့၏ မျက်မှောက်၌ ထင်ရှားပေါ် လာသော သနက္ခမာရ ဗြဟ္မာသည် နတ်တို့ထက် အဆင်းအားဖြင့်၎င်း၊ အရှိန် အဝါအားဖြင့်၎င်း သာလွန်၍ တင့်တယ်ပါသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ရွှေစင်ရုပ် သည် လူ၏ကိုယ်ထက် သာလွန် တင့်တယ်သကဲ့သို့ ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်ဘုရား သနက္ခမာရဗြဟ္မာသည် ဦးစွန်းငါးခုရှိသော သဘာဝအသွင်ဖြင့် ကောင်း ကင်သို့ပျံတက်၍ ကောင်းကင်ပြင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေထိုင်နေပြီး မြတ်စွာဘုရား အား၎င်း၊ တရားတော်အား၎င်း ချီးကျူးဂုဏ်ပြုသော စကားကို မြွက်ဆိုပါ သည်။”

“အရှင်ဘုရား... သနက္ခမာရ ဗြဟ္မာ၏အသံသရာ သန့်ရှင်းခြင်း၊ ပြတ် သားခြင်း၊ သာယာခြင်း၊ နားဝင်ချိုခြင်း၊ အသံလုံခြင်း၊ မကွဲအက်ခြင်း၊ အသံအောင်ခြင်း၊ မြည်ဟိန်းခြင်းဟူသော အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံပါသည်။ ပရိသတ်၏ ပြင်ပသို့လည်း မထွက်ပါ။”

“အရှင်ဘုရား... ထို့နောက် သနက္ခမာရ ဗြဟ္မာသည် သုံးဆယ့်သုံးခု သော အတ္တဘောကိုဖန်ဆင်း၍ သုံးကျိပ်သုံးယောက်သော တာဝတိံသ နတ်တို့၏ ပလ္လင်တို့၌ အသီးသီးထိုင်နေပြီး မြတ်စွာဘုရားနှင့် တရားကော်၏

ဂုဏ်ကျေးဇူးများကို ချီးကျူးပြောဆိုပါသည်။ ဤသို့ပြောဆိုရာတွင် နတ်တို့သည် ‘ငါ၏ပလ္လင်၌ ထိုင်နေသော ဗြဟ္မာတဦးတည်းကသာ ပြောဆိုသည်’ဟု မှတ်ထင်ကြရပါသည်။”

“အရှင်ဘုရား.... ထို့နောက် သနင်မာရ ဗြဟ္မာသည် မိမိကိုယ်ကို တဦးတည်းအဖြစ်သို့ ပြန်၍ဆောင်ပြီး တာဝတိံသာနတ်တို့အား ဤသို့ဟောပြောပါသည်။”

ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးကို ပွားများခြင်း

“အချင်းတို့.... သိတော်မူ မြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် တန်ခိုး ဖန်ဆင်းခြင်း၌စွမ်းနိုင်စေခြင်းငှာ ပြီးမြောက်ခြင်း၏အခြေခံဖြစ်သော ဣဒ္ဓိပါဒ် လေးပါးကို ကောင်းစွာ ဟောကြားအပ်ပေ၏။ ထိုဣဒ္ဓိပါဒ် လေးပါးကား....

(၁) ဆန္ဒလွန်ကဲသော သမာဓိ၊ အားထုတ်ပြုပြင်မှုတို့နှင့်ပြည့်စုံသည့် ပြီးမြောက်ခြင်း၏ အခြေခံတရား။

(၂) ဝီရိယ လွန်ကဲသော သမာဓိ၊ အားထုတ်ပြုပြင်မှုတို့နှင့် ပြည့်စုံသည့် ပြီးမြောက်ခြင်း၏ အခြေခံတရား။

(၃) စိတ်လွန်ကဲသော သမာဓိ၊ အားထုတ်ပြုပြင်မှုတို့နှင့်ပြည့်စုံသည့် ပြီးမြောက်ခြင်း၏ အခြေခံတရား။

(၄) ပညာ လွန်ကဲသော သမာဓိ၊ အားထုတ်ပြုပြင်မှုတို့နှင့် ပြည့်စုံသည့် ပြီးမြောက်ခြင်း၏အခြေခံတရားတို့ဖြစ်၏။

“အချင်းတို့.... အတိတ် ကာလ၌ ဖြစ်စေ၊ အနာဂတ်ကာလ၌ ဖြစ်စေ၊ ယခု ပစ္စုပ္ပန်ကာလ၌ပင်ဖြစ်စေ တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်း အမျိုးမျိုးကို ပြီးမြောက်စေသော ရသေ့ ရဟန်းတို့သည် ပြီးမြောက်ခြင်း၏ အခြေခံ ဖြစ်သော ဤဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးကို ပွားများ လေ့လာခြင်းကြောင့်သးလျှင် ထိုတန်ခိုး ဖန်ဆင်းခြင်းအမျိုးမျိုးကို ပြီးမြောက်စေနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ အချင်းတို့... ငါသည်လည်း ဤဣဒ္ဓိပါဒ် လေးပါးကို ပွားများ လေ့လာခြင်းကြောင့် သးလျှင် တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးခြင်းဖြစ်ပေ၏”

အခွင့်အခါကောင်းရခြင်းသုံးပါး

“အချင်းတို့.... သိတော်မူ မြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ချမ်းသာသုခကိုရရန် အခွင့်အခါကောင်းသုံးပါးကို အထူး သိမြင်တော်မူ၏။ ထို

အခွင့်အခါကောင်းသုံးပါးကား ကာမဂုဏ် အကုသိုလ်တို့နှင့် ရောယှက်နေသူ သည် အခါတပါး၌ မြတ်သောတရားကို ကြားနာရ၍ မှန်ကန်စွာ နှလုံးသွင်းပြီး တရားနှင့် လျော်သော အကျင့်ကို ကျင့်သဖြင့် ကာမဂုဏ် အကုသိုလ်တို့ နှင့် မရောယှက်တော့ဘဲ ချမ်းသာစွာနေရ၏။ ဤသို့ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်း သည် ပထမဦးဆုံး အခွင့်အခါကောင်းကို ရခြင်းဖြစ်၏”

ရုန့်ရင်းသော ထွက်သက် ဝင်သက်၊ ရုန့်ရင်းသော ကြံစည် စဉ်းစားမှု၊ ရုန့်ရင်းသော ခံစား မှတ်သားမှုတို့ဖြင့် မငိုမ်းအေးနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တဦးသည် အခါတပါး၌ မြတ်သော တရားကို ကြားနာရ၍ မှန်ကန်စွာ နှလုံးသွင်းပြီး တရားနှင့်လျော်သော အကျင့်ကို ကျင့်သဖြင့် ရုန့်ရင်းသော ထွက်သက်ဝင်သက်၊ ကြံစည်စဉ်းစားမှု၊ ခံစားမှတ်သားမှုတို့မှ ငြိမ်းအေးကာ ချမ်းသာစွာ နေရ၏။ ဤသို့ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းသည် ဒုတိယမြောက် အခွင့်အခါကောင်းကို ရခြင်းဖြစ်၏”

“ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကိုခွဲခြား၍ မသိသူ တဦးသည် အခါတပါး၌ မြတ်သောတရားကို ကြားနာရ၍ မှန်ကန်စွာ နှလုံးသွင်းပြီး တရားနှင့်လျော်သော အကျင့်ကို ကျင့်သဖြင့် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကို ခွဲခြား သိမြင်လာ၏။ မသိမှုအဝိဇ္ဇာပျောက်၍ သိမှု ဝိဇ္ဇာဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် ချမ်းသာစွာ နေရ၏။ ဤသို့ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းသည် တတိယမြောက် အခွင့်အခါကောင်းကို ရခြင်းဖြစ်၏”

သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး

“အချင်းတို့.... သိတော်မူ မြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါးကို ကောင်းစွာ ဟောကြားတော်မူအပ်၏။ ထိုသတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါးကား ပိမိ၏ ကိုယ်၌ ကိုယ်ဟု အဖန်ဖန်ရှုလျက် လောက၌ ငြူစူခြင်း၊ နှလုံးမသာယာခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍နေခြင်း၊ ပိမိ၏ ခံစားမှု ဝေဒနာတို့၌ ဝေဒနာဟု အဖန်ဖန်ရှုလျက် လောက၌ ငြူစူခြင်း၊ နှလုံးမသာယာခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍နေခြင်း၊ မိမိ၏စိတ်၌ စိတ်ဟု အဖန်ဖန်ရှုလျက် လောက၌ ငြူစူခြင်း၊ နှလုံး မသာယာခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍ နေခြင်း၊ မိမိ၏ တရားသဘောတို့၌ တရားသဘောဟု အဖန်ဖန်ရှုလျက် လောက၌ ငြူစူခြင်း၊ နှလုံးမသာယာခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍နေခြင်းကိုဖြစ်၏”

သမာဓိ၏ အခြံအရံ ခုနစ်ပါး

“အချင်းတို့... သိတော်မူ မြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သမ္မာသမာဓိ ပြည့်စုံရန်အတွက် အခြံအရံဖြစ်သော တရား ခုနစ်ပါးတို့ကို ကောင်းစွာ ဟောကြားတော်မူအပ်၏။ ထိုတရားခုနစ်ပါးတို့ကား မှန်စွာ သိမြင်ခြင်း သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ မှန်စွာ ကြံခြင်း သမ္မာသင်္ကပ္ပ၊ မှန်စွာ ပြောဆိုခြင်း သမ္မာဝါစာ၊ မှန်စွာ ပြုလုပ်ခြင်း သမ္မာကမ္မန္တ၊ မှန်စွာအသက်မွေးခြင်း သမ္မာအာဇီဝ၊ မှန်စွာ အားထုတ်ခြင်း သမ္မာဝါယာမ၊ မှန်စွာအောက်မေ့ခြင်း သမ္မာသတိ တို့ ဖြစ်၏”

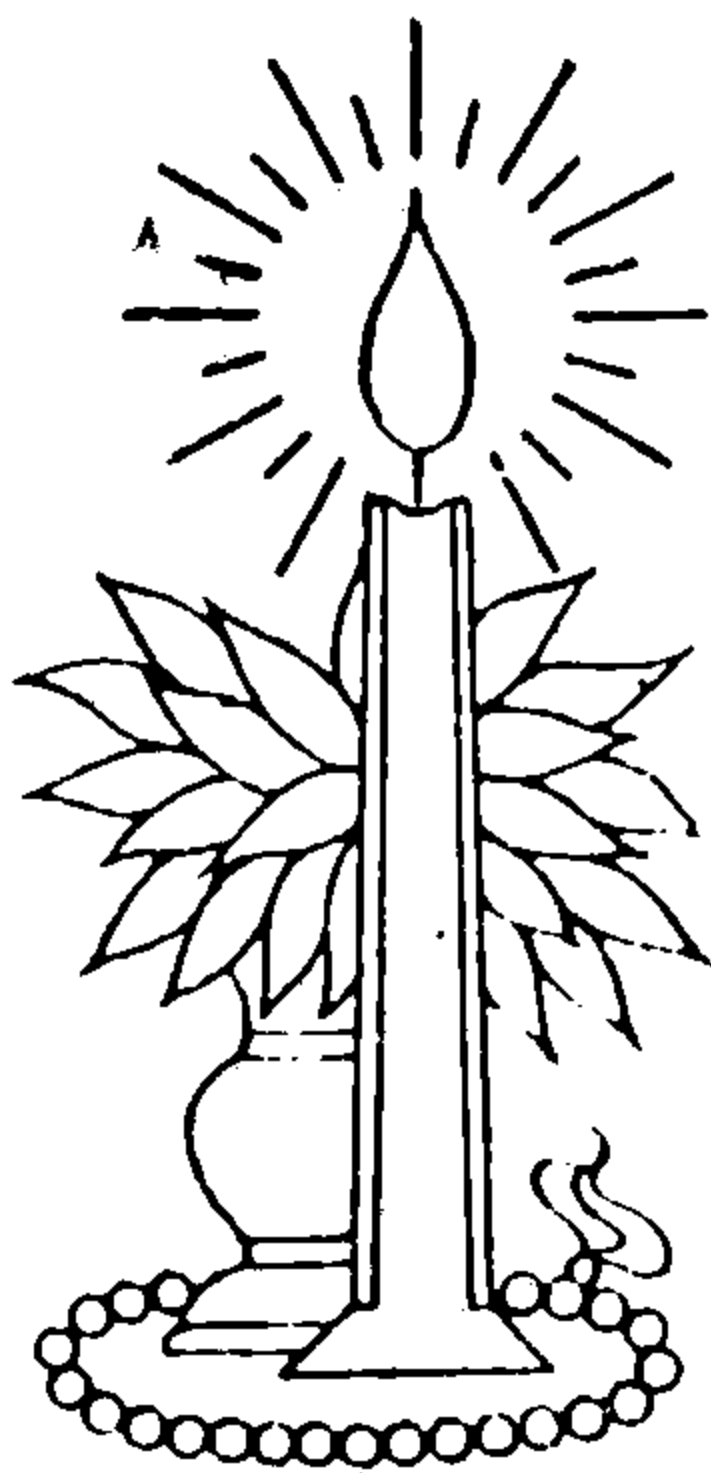
“အချင်းတို့... မှန်စွာသိမြင်ခြင်းရှိသူအား မှန်စွာကြံခြင်းသည်ဖြစ်၏။ မှန်စွာ ကြံခြင်းရှိသူအား မှန်စွာပြောဆိုခြင်းသည်ဖြစ်၏။ မှန်စွာ ပြောဆိုခြင်း ရှိသူအား မှန်စွာပြုလုပ်ခြင်းသည်ဖြစ်၏။ မှန်စွာပြုလုပ်ခြင်းရှိသူအား မှန်စွာ အသက်မွေးခြင်းသည်ဖြစ်၏။ မှန်စွာအသက်မွေးခြင်းရှိသူအား မှန်စွာ အားထုတ်ခြင်းသည်ဖြစ်၏။ မှန်စွာအားထုတ်ခြင်းရှိသူအား မှန်စွာအောက်မေ့ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ မှန်စွာအောက်မေ့ခြင်းရှိသူအား မှန်စွာတည်ကြည်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ မှန်စွာတည်ကြည်ခြင်းရှိသူအား မှန်စွာသိခြင်းသည်ဖြစ်၏။ မှန်စွာသိခြင်းရှိသူ အား မှန်စွာလွတ်မြောက်ခြင်းသည်ဖြစ်၏။”

“အချင်းတို့... ဤသမ္မာဒိဋ္ဌိအစရှိသော တရားတော်လည်း ကောင်းစွာ ဟောအပ်သော တရားတော်ဖြစ်၏။ ကိုယ်တိုင်သိမြင်နိုင်သော တရားတော်ဖြစ် ၏။ အခါမလင့် အကျိုးပေးတတ်သောတရားတော်ဖြစ်၏။ လာလှည့် ရှုလှည့်ဟု ပြုထိုက်သော တရားတော်ဖြစ်၏။ မိမိတို့ ကိုယ်ထံစိတ်ထဲ၌ ဆောင်ထားထိုက် သော တရားတော်ဖြစ်၏။ ပညာရှိတို့သာ ကိုယ်စီကိုယ်၌ သိနိုင် ခံစားနိုင်သော တရားတော်ဖြစ်၏။ ဖွင့်လှစ်ထားသော အမြိုက်တံခါးကြီးလည်းဖြစ်ပေ၏။”

“အချင်းတို့... လူ့ပြည်မှစုတေ၍ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်လာကြသော မဂဓ တိုင်းသား အလုပ်အကျွေး ဥပါသကာ နှစ်သန်း လေးသိန်းကျော် တို့သည် အထက်မဂ်သုံးပါးလျှင် လားရာရှိသော သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များတွင် သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်များလည်းပါဝင်၏။ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ် များလည်းရှိ၏။ သို့သော်လည်း လွဲမှားမည်စိုးသဖြင့် အရေအတွက် အတိအကျ ကိုကား ဖော်ပြရန်မစွမ်းနိုင်ပါချေ။”

သနက္ခမာရဗြဟ္မာသည် တာဝတိန်သာနတ်တို့အား ဤသို့ ဟောပြော ခဲ့ပါသည်။ ထိုဟောပြောချက်ကို ဝေဿဝဏ် နတ်မင်းကြီးသည် ကိုယ် တိုင်

ကြားနာခံယူခဲ့ပြီး မိမိပရိသတ်အား တဆင့်ဟောပြောပါသည်။ ဝေဿဝဏ် နတ်မင်းကြီး ဟောပြောသည့် အကြောင်းအရာကို ဇနဝသဘ နတ်သားသည် နာယူမှတ်သားခဲ့ပြီး မြတ်စွာဘုရားအားလျှောက်ကြား၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို ဇနဝသဘနတ်သားထံမှ ကြားသိရသည့်ပြင် ကိုယ်တိုင် လည်း ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိမြင်၍ ရှင်အာနန္ဒာအား ဟောကြားတော်မူ လေသည်။

၁၉။ မဟာဂေါရိန္ဒသုတ်

မဟာဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏား အကြောင်းကို ဟောကြားခြင်း

ပဉ္စသီခနတ်သား လာရောက်လျှောက်ထားခြင်း

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ သီတင်းသုံးနေစဉ် ဂန္ဓဗ္ဗ နတ်မျိုးဖြစ်သော ပဉ္စသီခ နတ်သားသည် သန်ကောင်ယံ အချိန်တွင် ဂိဇ္ဈကုဋ် တတောင်လုံးကို မိမိကိုယ်ရောင်ဖြင့် ထိန်လင်းစေပြီး ဗုဒ္ဓမြတ်စွာထံသို့ ချဉ်း ကပ်လာ၏။ ပဉ္စသီခ နတ်သားသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား ရှိခိုး၍ တခုသောနေ ရာ၌ ထိုင်ပြီး “အရှင်ဘုရား.... တပည့်တော်သည် တာဝတိန်သာ နတ်တို့ထံမှ ကြားနာမှတ်သားခဲ့ရသော အကြောင်းအရာကို အရှင်ဘုရားအား လျှောက် ကြားပါအံ့” ဟု လျှောက်တင်လေ၏။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကလည်း “ပဉ္စသီခ.... လျှောက်ကြားလော” ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် ပဉ္စသီခ နတ်သားသည် အောက်ပါ အကြောင်းအရာတို့ကို လျှောက်ကြားလေသည်။

နတ်သဘင် အစည်းအဝေး

“အရှင်ဘုရား.... တခါက တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ည သုဓမ္မာ နတ် သဘင် အစည်းအဝေး၌ နတ်မင်းကြီး လေးယောက်နှင့်တကွ တာဝတိန်သာ နတ်တို့သည် အားလုံးလိုလိုပင် တက်ရောက်လျက် ရှိကြပါသည်။ ထိုအစည်း အဝေး၌ တာဝတိန်သာနတ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏သာသနာ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးခဲ့ကြ၍ အခြားသောနတ်တို့ထက် အဆင်းသွင်ပြင်အားဖြင့် ၎င်း၊ အရှိန်အဓိအားဖြင့်၎င်း သာလွန်သော နတ်သား အသစ်တို့ကို တွေ့ မြင်ကြရသဖြင့် အလွန်ပင် ပျော် ရှင် နှစ်ခြိုက်လျက် ရှိပါသည်။ ထိုအခါ သိကြားနတ်မင်းသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် တရားတော်ကို ချီးကျူး ပြောဆိုပြီး မြတ်စွာဘုရား၏ မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်သော ဂုဏ်ရှစ်ပါးကိုတည်း ဤသို့ ဆက်လက်ဟောကြားပါသည်။”

မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်သော ဂုဏ်ရှစ်ပါး

“အချင်းတို့.... လူ့အများ၏ စီးပွား ချမ်းသာ အလို့ငှာ၊ လောကကို စောင့်ရှောက်ရန် အလို့ငှာ၊ နတ်လူတို့ အတွက် အကျိုးစီးပွား များစေခြင်း ငှာ ကျင့်ကြံအားထုတ်ရာ၌ မြတ်စွာဘုရားနှင့်တူသော ဆရာကို ရှေးကလည်း ငါတို့ မတွေ့မြင်ခဲ့ရ၊ ယခုလည်း ငါတို့ မတွေ့မြင်ကြရကုန်” (၁)

“မြတ်စွာဘုရား၏တရားတော်သည် ကောင်းစွာ ဟောကြားအပ်သော တရားတော်ဖြစ်၏၊ အခါမလင့် အကျိုးပေးသော တရားတော် ဖြစ်၏၊ လာလှည့် ရှုလှည့်ဟု ဖိတ်ခေါ်ထိုက်သော တရားတော်ဖြစ်၏၊ မိမိကိုယ်ထဲ စိတ်ထဲ၌ ဆောင်ယူထားထိုက်သော တရားတော် ဖြစ်၏၊ ပညာရှိတို့ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ သိမြင် ခံစားနိုင်သော တရားတော် ဖြစ်၏၊ ဤသို့သော တရားတော်ကို ဟောကြားရာ၌ မြတ်စွာဘုရားနှင့်တူသောဆရာကို ရှေးကဖြစ်စေ၊ ယခုမျက်မှောက်၌ ဖြစ်စေ ငါတို့ မတွေ့မြင်ကြရပေ” (၂)

“မြတ်စွာဘုရားသည် ကုသိုလ်တရား၊ အကုသိုလ်တရား၊ အပြစ်ရှိသော တရား၊ အပြစ်မရှိသော တရား၊ မှီဝဲအပ်သော တရား၊ မမှီဝဲအပ်သော တရား စသည်တို့ကို ကောင်းစွာခွဲခြား၍ ဟောပြောတော်မူသည်။ ဤသို့ ဟောပြောရာတွင် မြတ်စွာဘုရားနှင့်တူသည့်ဆရာကို ရှေးကဖြစ်စေ၊ ယခု မျက်မှောက်၌ ဖြစ်စေ ငါတို့ မမြင်မတွေ့ရကုန်” (၃)

“မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တို့အား နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းအကျင့်ကို ကောင်းစွာ ဟောပြောတော်မူသည်။ ဂင်္ဂါမြစ်ရေသည် ယမုနာမြစ်ရေနှင့် တသားတည်း ပေါင်းစပ်သကဲ့သို့ နိဗ္ဗာန်နှင့်အကျင့်သည် နီးနှော ပေါင်းစပ်လျက် ရှိပေ၏၊ ဤသို့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းအကျင့်ကို ဟောပြောရာ၌ မြတ်စွာဘုရားနှင့်တူသောဆရာကို ရှေးက ဖြစ်စေ၊ ယခု မျက်မှောက်၌ ဖြစ်စေ ငါတို့ မမြင် မတွေ့ရကုန်” (၄)

“မြတ်စွာဘုရားသည် လွန်ကဲသော လာဘ်လာဘနှင့် ပြည့်စုံငြားသော်လည်း မာန်ယစ်ခြင်းကင်းလျက် အစာအဟာရကို သုံးဆောင်တော်မူ၏၊ ဤသို့ မာန်ယစ်ခြင်း ကင်းလျက် အစာအဟာရကို သုံးဆောင်ရာတွင် မြတ်စွာဘုရားနှင့် တူသည့်ဆရာကို ရှေးက ဖြစ်စေ၊ ယခု မျက်မှောက်၌ဖြစ်စေ ငါတို့ မတွေ့မြင်ရကုန်” (၅)

“အပေါင်း အဖော်များကို စွန့်ခွာ၍ တပါးတည်း မွေ့လျော်မှု၌ မြတ်စွာဘုရားနှင့် တူသည့်ဆရာကို ရှေးကဖြစ်စေ၊ ယခုမျက်မှောက်၌ဖြစ်စေ ငါတို့ မတွေ့မြင်ရကုန်” (၆)

“မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောပြောသည့်အတိုင်း ပြုကျင့်၍ ပြုကျင့်သည့် အတိုင်းလည်း ဟောပြောလေ့ ရှိပေ၏။ ဤသို့ ဟောပြောသည့် အတိုင်း ပြုကျင့်၍ ပြုကျင့်သည့် အတိုင်းလည်း ဟောပြောရာတွင် မြတ်စွာဘုရားနှင့် တူသော ဆရာကို ရှေးက ဖြစ်စေ၊ ယခု မျက်မှောက်၌ ဖြစ်စေ ငါတို့ မတွေ့မြင်ရကုန်” (၇)

“မြတ်စွာဘုရားသည် အလုံးစုံသော တရားတို့၌ ယုံမှားခြင်းကို လွန်မြောက်ပြီးဖြစ်၏။ သို့လော သို့လော တွေးတောခြင်းကင်းပြီးဖြစ်၏။ အလုံးစုံပြီးမြောက်သော နှလုံး အလို ရှိ၏။ ဤအရာ၌လည်း မြတ်စွာဘုရားနှင့် တူသည့် ဆရာကို ရှေးက ဖြစ်စေ၊ ယခု မျက်မှောက်၌ ဖြစ်စေ ငါတို့ မတွေ့မြင်ရကုန်” (၈)

“တာဝတိန်သာနတ်တို့သည် သိကြားမင်း ဟောပြောသည့် မြတ်စွာဘုရား၏ မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်သောဂုဏ်ရှစ်ပါးကို ကြားနာရလျှင် အတိုင်းထက် အလွန် ပျော်ရွှင် နှစ်ခြိုက်ကြလေ၏။ ထိုအခါ အချို့သော နတ်တို့က ‘လောက၌ ဘုရားတဆူသာမကဘဲ သုံးဆူလေးဆူ တပြိုင်နက် ပွင့်တော်မူလျှင် ကောင်းလေစွဲ’ဟူ၍ တောင့်တပြောဆိုကြသည်။ ထိုနတ်တို့အား သိကြားမင်းက တခုသော လောကဓာတ်၌ ဘုရား နှစ်ဆူ သုံးဆူ တပြိုင်နက် ဖြစ်ပေါ်လာရန် အကြောင်းမရှိကြောင်း ရှင်းလင်းမိန့်ကြားပါသည်”

“အရှင်ဘုရား.... ထိုနတ်သဘင်၌ အစည်းအဝေးကိစ္စပြီးစီး၍ နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့က သိကြားမင်းထံမှ နောက်ထပ်ညွန့်ကြားချက်ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြစဉ် ကြီးမားသော အလင်းရောင် တခု ပေါ်ပေါက် လာသဖြင့် သနင်နာရပြဟွာ ဆိုက်ရောက်လာမည့် အကြောင်းကို နတ်များ သိရှိကြပါသည်။ ထို့နောက် သနင်နာရပြဟွာသည် ကိုယ်ထင်ရှား မပြသေးဘဲ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အသံဖြင့် မြတ်စွာဘုရားနှင့် တရားတော်၏ ဂုဏ်တို့ကို ချီးကျူးပြောဆိုပါသည်။ သနင်နာရပြဟွာသည် သိကြားမင်းအား မြတ်စွာဘုရား၏ မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်သောဂုဏ်ရှစ်ပါးကို မိမိအား ထပ်မံ ဟော

ကြားရန် တောင်းလှူပြီး သိကြားမင်းထံမှ ထိုဂုဏ်ရှစ်ပါးကို နာဏမုတ်သား ပါသည်”

“အရှင်ဘုရား.... ထို့နောက် သနင်မာရဗြဟ္မာသည် ကြမ်းတမ်းသော အတ္တဘောကို ဖန်ဆင်းလျက် ဦးစွန်း ငါးခု ရှိသော သတို့သား အသွင်ဖြင့် တာဝတိန်သာနတ်တို့၏မျက်မှောက်၌ ထင်ရှား ပေါ်လာပါသည်။ ထိုဗြဟ္မာ သည် ကောင်းကင်သို့ပျံတက်၍ ဟင်းလင်းအပြင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေထိုင်နေကာ တာဝတိန်သာနတ်တို့အား ဤသို့ပြောဆိုပါသည်”

မဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏား

“အချင်းတို့.... ရှေးအခါက ဒိသမ္ပတိ မည်သော မင်းသည် ရှိ၏၊ ထို မင်း၏ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားသည် ဂေါဝိန္ဒ မည်၏၊ ဒိသမ္ပတိမင်းအား ရေဏု မည်သော သားတော်ရှိ၍ ဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏားအားလည်း ဇောတိပါလမည်သော သားတယောက်ရှိ၏၊ ရေဏုမင်းသား၊ ဇောတိပါလလုလင်နှင့် အခြားမင်းသား ခြောက်ဦးတို့သည် အပေါင်းအဖော်များဖြစ်ကြ၏၊ ကာလကြာမြင့်သောအခါ ဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏားကြီး သေလွန်၍ ဒိသမ္ပတိမင်းသည် ငိုကြွေးလေ၏၊ ထိုအခါ ရေဏုမင်းသားက ဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏား၏သား ဇောတိပါလလုလင်သည် သူ့ဖခင် ထက်ပင် ပို၍ ပညာရှိသူဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ကြားသဖြင့် ဒိသမ္ပတိမင်းသည် ဇောတိပါလလုလင်ကိုခေါ်၍ ပုရောဟိတ်ရာထူး၌ ခန့်ထားလေ၏၊ ပုရောဟိတ် ရာထူးကို ရရှိသော ဇောတိပါလလုလင်သည် မိမိဖခင်ညွှန်ကြားဆုံးဖြတ်ခြင်း မပြုနိုင်သော အမှုကိစ္စတို့ကိုပင် ညွှန်ကြား ဆုံးဖြတ်ခြင်း ပြုလေသည်။ ဤသို့ ဖခင် ဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏားထက် သာလွန်သဖြင့် လူအများသည် ဇောတိပါလအား မဟာဂေါဝိန္ဒဟု ခေါ်ဆိုခြင်း ပြုကြလေသည်”

မင်းစည်းစိမ်ခွဲဝေပေးခြင်း

နောက်ကာလ၌ မဟာဂေါဝိန္ဒသည် မိမိ၏အပေါင်းအဖော်ဖြစ်သော မင်းသားခြောက်ယောက်တို့ထံသွား၍ ဒိသမ္ပတိမင်းကြီး ကွယ်လွန်လျှင် ရေဏု မင်းသားအား မင်းမြှောက်ကြရန်ရှိကြောင်း၊ ရေဏုမင်းသား မင်းဖြစ်သည့်အခါ မင်းစည်းစိမ်ကို မိမိတို့အား ခွဲဝေပေးရန် ကြိုတင်တောင်းဆိုထားသင့်ကြောင်း အကြံပေးစကား ပြောကြားလေသည်။ မဟာဂေါဝိန္ဒ အကြံပေးသည့်အတိုင်း မင်းသားခြောက်ယောက်တို့က သွားရောက် တောင်းဆိုသည့်အခါ ရေဏုမင်း သားကလည်း အလွယ်တကူပင် သဘောတူလက်ခံလေ၏။

အချိန်ကာလကြာမြင့်၍ ဒီသမ္မတမင်းကြီး ကွယ်လွန်သောအခါ ရေဏုမင်းသားကိုမင်းအဖြစ်တင်မြှောက်ကြသည်။ ထိုအခါမင်းသားခြောက်ယောက်တို့သည် မဟာဂေါဝိန္ဒ အကြံပေးသည့်အတိုင်း ရေဏုမင်းသားထံသွား၍ မိမိတို့အား မင်းစည်းစိမ်ကို ခွဲဝေပေးရန် တောင်းဆိုကြသည်။ ရေဏုမင်းသည် နိုင်ငံတော်ကို ခုနစ်ပိုင်း အညီအမျှခွဲဝေပေးရန် မဟာဂေါဝိန္ဒအား တောင်းပန်သည်။ မဟာဂေါဝိန္ဒသည် မြောက်အရပ်၌ ကျယ်ပြန့်၍ တောင်အရပ်၌ လှည်းဦးကင်သဏ္ဌာန်ရှိသော နိုင်ငံတော်ကို ခုနစ်ပိုင်း အညီအမျှ ခွဲဝေပေးလေသည်။ ထိုသို့ခွဲဝေပေးသော နယ်မြေခုနစ်ခုမှာလည်း အားလုံး လှည်းဦးကင်းသဏ္ဌာန်ရှိသည်သာဖြစ်ကုန်၏။ ထိုမင်းခုနစ်ပါးတို့သည် မဟာဂေါဝိန္ဒကိုသာ လျှင် ပုရောဟိတ်အရာ၌ ထားကြသည်။ ဤသို့အားဖြင့် မဟာဂေါဝိန္ဒသည် မင်းခုနစ်ပါးတို့အား မင်း ကျင့်တရား ဖြင့် ညွှန်ကြားဆုံးမ၍ ပုဏ္ဏား သူဌေး ခုနစ်ယောက်တို့အား၎င်း၊ သန့်စင်ပြီးသောပုဏ္ဏားလုလင်ခုနစ်ရာ တို့အား၎င်း၊ ဗေဒင်ကျမ်းများကို သင်ကြားပေးလေသည်။

ဗြဟ္မာနှင့်တွေ့ရန်အားထုတ်ခြင်း

တရံရောအခါ မဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏားသည် ဗြဟ္မာကို မျက်မှောက်တွေ့မြင်၍ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးမှုပြုရကြောင်း သတင်းများ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ထိုအခါ မဟာဂေါဝိန္ဒအား “ငါသည်ဗြဟ္မာကို မတွေ့မြင်ရပါဘဲလျက် တွေ့မြင်ရသည်ဟု သတင်းထွက်ပေါ်နေ၏။ ဗြဟ္မာကိုတွေ့မြင်နိုင်ရန် ကျင့်ကြံအားထုတ်ရသော် ကောင်းလေစွ” ဟူ၍ အကြံဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထို့နောက် မဟာဂေါဝိန္ဒသည် မင်းခုနစ်ပါးနှင့် မယားလေးဆယ်တို့အား ပန်ကြားပြီး မြို့၏ အရှေ့ဖက်၌ မင်းကွန်းတဆောင်ကို ဆောက်လုပ်စေ၍ မိုးလေးလ ပတ်လုံး တယောက်တည်းနေလျက် ကရုဏာဈာန်ကို ပွားများဝင်စားလေသည်။ ထမင်း ပို့သူတယောက်မှတစ်ပါး မည်သူမျှ သူ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ခွင့်မရချေ။

ယင်းသို့ ကရုဏာဈာန်ကို ပွားများနေသော မဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏားသည် မိုးလေးလလွန်သော်လည်း ဗြဟ္မာကိုမတွေ့မြင်ရသဖြင့် စိတ်အား လျော့ကွာ ဗြဟ္မာကို တမ်းတခြင်းပြုမိလေသည်။ ထိုအခါ သနက်မာရဗြဟ္မာသည် မဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏား၏ ရှေ့မှောက်၌ ထင်ရှားပေါ်လာပြီး မျက်မှောက် အကျိုးစီးပွားနှင့် ပတ်သက်၍ဖြစ်စေ၊ တမလွန် အကျိုးစီးပွားနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်စေ၊ အလိုရှိရာကို မိမိအားမေ့မြန်းနိုင်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။ မဟာဂေါဝိန္ဒ

ပုဏ္ဏားသည် “ငါကား မျက်မှောက် အကျိုးစီးပွား၌ ကျွမ်းကျင်၏၊ တမလွန် အကျိုးစီးပွားကိုသာ မေးမြန်းအံ့” ဟုကြံ၍ “အရှင်ဗြဟ္မာမင်း အဘယ်တရား ကို ကျင့်သောသူသည် သေခြင်း ကင်း သော ဗြဟ္မာပြည်သို့ ရောက် နိုင်ပါ သနည်း” ဟု မေးလေသည်။ ထိုအမေးကို သနက်မာရဗြဟ္မာက အောက်ပါ အတိုင်းဖြေကြားလေသည်။

“အချင်းဂေါဝိန္ဒ.... လူ့လောက၌ ငါ့ဥစ္စာဟုတွယ်တာခြင်းကို ဖယ်၍ မေထုန်အကျင့်မှရှောင်ကြဉ်သော၊ တယောက်တည်းနေလျက် ကရုဏာဈာန်ကို ပွားများပြီး စိမ်းညိုသောအနံ့မှ ကင်းစင်သောသူသည် ဗြဟ္မာပြည်သို့ရောက် နိုင်ပေ၏။”

“အရှင်ဗြဟ္မာမင်း.... ‘စိမ်းညိုသောအနံ့’ ဟူသည်ကို ကျွန်ုပ် နားမ လည်ပါ။ ဘယ်အရာတို့သည် စိမ်းညိုသော အနံ့များဖြစ်ပါသနည်း။”

“အချင်းဂေါဝိန္ဒ.... အမျက်ထွက်ခြင်း၊ လိမ်လည်ခြင်း၊ လှည့်စားခြင်း၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို ပြစ်မှားခြင်း၊ စေးနဲခြင်း၊ အလွန်မာန်ပူခြင်း၊ ငြူစူခြင်း၊ လိုချင်ခြင်း၊ ဝန်တိုခြင်း၊ သူတပါးကို ညှင်းဆဲခြင်း၊ တတ်မက်ခြင်း၊ စိတ်ဆိုး ခြင်း၊ မာန်ယစ်ခြင်း၊ တွေဝေခြင်းဟူသော ဤတရား တဆယ် လေးပါးတို့ ယှဉ်တွဲနေသော သတ္တဝါသည် စိမ်းညိုသောအနံ့ရှိ၏၊ အပါယ်သို့ လားရ၏။ ဗြဟ္မာပြည်လမ်းပိတ်လျက်ရှိ၏။”

ရဟန်းပြုရန်ပန်ကြားခြင်း

သနက်မာရဗြဟ္မာ၏အဖြေကိုကြားနာရသော မဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏားသည် လူ့ဘောင်၌နေလျှင် ထိုစိမ်းညိုသောအနံ့တို့မှ ကင်းရှင်းရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သဘောပေါက်သဖြင့် ရဟန်းပြုရန် ကြံလေသည်။ ထိုနောက်သူသည် ရေဏု မင်းထံသို့ချဉ်းကပ်၍ မိမိရဟန်းပြုတော့မည်ဖြစ်၍ ပုရောဟိတ်အသစ် တယောက် ရှာဖွေခန့်ထားရန် ပြောကြားလေသည်။ ရေဏုမင်းသည် မဟာဂေါဝိန္ဒအား အလိုမပြည့်ဝမှု တစုံတရာရှိလျှင် ဖြည့်တင်းပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြား၍ ရဟန်းမပြုရန် တောင်းပန်သည်။ တောင်းပန်၍မရသောအခါ မိမိပါလိုက်၍ ရဟန်းပြုပါတော့မည်ဟု ဝန်ခံခြင်းပြုလေသည်။

မဟာဂေါဝိန္ဒသည် ကြွင်းသောမင်း ခြောက်ပါးတို့အားလည်း အလား တူ ပြောကြားရာ ထိုမင်းတို့က ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ မိန်းမတို့ဖြင့် ဖြားယောင်းသွေး ဆောင်၍ ရဟန်းမပြုရန် တောင်းပန်ကြသည်။ တောင်းပန်၍ မရသောအခါ

“ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဆရာ့နောက်သို့လိုက်၍ ရဟန်းပြုပါမည်၊ ခုနစ်နှစ်ခန့် ဆိုင်းငံ့မပါ” ဟု ဆိုကြသည်။ မဟာဂေါတမိန္ဒက “ခုနစ်နှစ်ကား ကြာလွန်းပါသည်” ဟုဆို၍ တဆင့်ပြီးတဆင့် လျော့ချစေရာ နောက်ဆုံးတွင် ခုနစ်ရက်စောင့်ဆိုင်းရန် သဘောတူလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် မဟာဂေါတမိန္ဒသည် မိမိ ဗေဒင် သင်ကြား ပေးနေသည့် ပုဏ္ဏားသူဌေး ခုနစ်ယောက်နှင့် ပုဏ္ဏားလူလင် ခုနစ်ရာတို့အား၎င်း၊ မယားလေးဆယ်တို့အား၎င်း ပန်ကြားပြောဆိုရာ ထိုသူအားလုံးတို့ကလည်း သူ့နောက်သို့လိုက်၍ ရဟန်းပြုကြရန် ဝန်ခံကြလေသည်။

မဟာဂေါတမိန္ဒ ရဟန်းပြုခြင်း

ခုနစ်ရက်လွန်သောအခါ မဟာဂေါတမိန္ဒ ပုဏ္ဏားသည် မင်းခုနစ်ပါး၊ မယားလေးဆယ်တို့နှင့်တကွ ထောင်ပေါင်းများစွာသော နောက်လိုက်ပရိသတ်နှင့်အတူ ရဟန်းပြုလေ၏။ မဟာဂေါတမိန္ဒပုဏ္ဏားသည် ပရိသတ်များစွာ ခြံရံလျက် မြို့ရွာအသီးသီးသို့ လှည့်လည်ရာ ရောက်လေရာ အရပ်တိုင်း၌ စကြာမင်းကဲ့သို့ တင့်တယ်လှပေသည်။ လူတို့သည် ချေဆတ်သည့်အခါ၊ ချော်လဲသည့်အခါတို့၌ပင် “မဟာဂေါတမိန္ဒ ပုဏ္ဏားအား ရှိခိုးပါ၏၊ မင်းခုနစ်ပါးတို့၏ ပုရောဟိတ်အား ရှိခိုးပါ၏” ဟူ၍ ဆိုကြလေသည်။

မဟာဂေါတမိန္ဒပုဏ္ဏားသည် မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပက္ခေဟူသော ဗြဟ္မဝိဟာရ တရားလေးပါးကို မိမိကိုယ်တိုင် အစဉ်မပြတ်ပွားများပြီး တပည့်တို့အားလည်း ပွားများရန် ညွှန်ကြားဆုံးမ၏။ သူ၏ အဆုံးအမကို အကြွင်းမဲ့ သိမြင်သော တပည့်တို့သည် ကွယ်လွန်သည့်အခါ ဗြဟ္မာပြည်သို့ရောက်ကြ၏။ သူ၏အဆုံးအမကို အကြွင်းမဲ့မသိသော တပည့်တို့သည်ကား နတ်ပြည် ခြောက်ထပ်သို့ အသီး အသီး ရောက်ကြလေ၏။

မတူသောလမ်းစဉ်

ပဉ္စသီဝနတ်သားသည် သနင်မာရဗြဟ္မာ ဟောပြောခဲ့သည့် အထက်ပါ အကြောင်းအရာကို ဗုဒ္ဓအား ထပ်ဆင့်လျှောက်ကြားပြီး “အရှင်ဘုရား.... ထိုအကြောင်းအရာကို သတိရပါ၏လော” ဟု မေးလျှောက်လေ၏။ ဗုဒ္ဓက ဘတိရကြောင်း ဖြေဆိုပြီး ဤသို့ ဆက်လက်ဟောကြားတော်မူပြန်လေသည်။

“အချင်း ပဉ္စသီခ.... ငါသည် ထိုအခါက မဟာဂေါတမိန္ဒ ပုဏ္ဏားဖြစ်ခဲ့၏။ ငါသည် တပည့်တို့အား ဗြဟ္မာဖြစ်ရန် လမ်းစဉ်ကို ဟောကြားခဲ့၏။ ငါဟောကြားခဲ့သော ထိုလမ်းစဉ်သည် စင်စစ် ဝဋ်ဆင်းရဲ၌ ငြီးငွေ့ခြင်း၊ တတ်မက်မှုကင်းခြင်း၊ ငြိမ်းအေးခြင်း၊ သိမြင်ခြင်း၊ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်း အလို့ငှာ မဖြစ်ပေ။ ဗြဟ္မာဘုံသို့ ရောက်ရုံသာဖြစ်၏။”

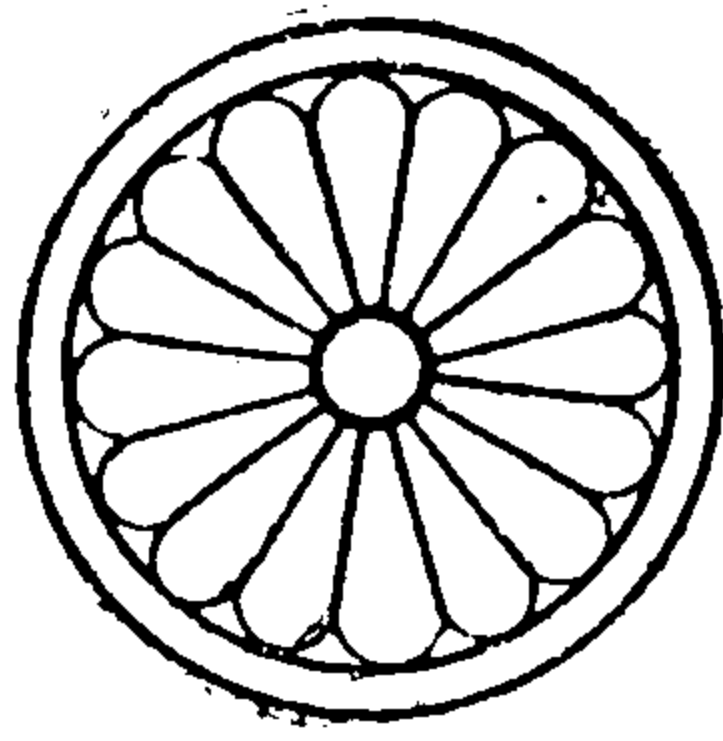
“အချင်း ပဉ္စသီခ.... ယခု ငါဟောကြားအပ်သော အကျင့်မြတ်သည် ကား ဝဋ်ဆင်းရဲ၌ ငြီးငွေ့ခြင်း၊ တတ်မက်မှုကင်းခြင်း၊ ငြိမ်းအေးခြင်း၊ သိမြင်ခြင်း၊ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်း အလို့ငှာ ဖြစ်ပေ၏။ ထိုအကျင့်မြတ်ဟူသည် မှန်စွာသိမြင်ခြင်း၊ မှန်စွာကြံခြင်း အစရှိသော အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသည့် အရိယမဂ်ပင် ဖြစ်ပေ၏။”

“အချင်း ပဉ္စသီခ.... ငါ၏အဆုံးအမကို အကြွင်းမဲ့ သိသော တပည့်တို့သည် အာသဝေါကုန်၍ လွတ်မြောက်သော စိတ်နှင့် လွတ်မြောက်သော ပညာကို မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင်မျက်မှောက်ပြုကာ နေကြရကုန်၏။ ငါ၏အဆုံးအမကို အကြွင်းမဲ့ မသိသော တပည့်အချို့တို့သည် အောက်အဖို့ရှိသော သံယောဇဉ် ငါးပါးကုန်၍ ဗြဟ္မာဘုံ၌ ပဋိသန္ဓေနေပြီး ထိုဘုံမှ ပြန်လာခြင်း သဘောမရှိသော အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ရကုန်၏။ ငါ၏အဆုံးအမကို အကြွင်းမဲ့မသိသော တပည့်အချို့တို့သည် သံယောဇဉ်သုံးပါး အကြွင်းမဲ့ကုန်၍ ဇရာ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ခေါင်းပါးခြင်းကြောင့် ဤလူ့ပြည်သို့ တကြိမ်သာလာ၍ ဆင်းရဲ ကုန်ဆုံးမှုကို ပြုမည့် သကဒါဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ရကုန်၏။ ငါ၏အဆုံးအမကို အကြွင်းမဲ့ မသိသော တပည့်အချို့တို့သည် သံယောဇဉ်သုံးပါး အကြွင်းမဲ့ကုန်၍ အပါယ်သို့ကျခြင်းမရှိတော့ဘဲ အထက်မဂ်သုံးပါးလျှင် လားရာရှိသော သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ရကုန်၏။”

“အချင်း ပဉ္စသီခ.... ဤသို့လျှင် ဤအမျိုးသား အားလုံးတို့၏ ရဟန်းပြုခြင်းသည် အချည်းနှီးမဖြစ်၊ အကျိုးစီးပွား ရှိသည်သာဖြစ်၏။”

ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားတော်မူသောအခါ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မျိုး ဖြစ်သော ပဉ္စသီခနတ်သားသည် တရားတော်ကို အလွန်နှစ်သက်စွာ ခံယူ၍ မြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးပြီး ထိုအရပ်၌ပင် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

၂၀။ မဟာသမယသုတ်

ဗျားစွာသော နတ်ဗြဟ္မာတို့ စည်းဝေးကြပုံကို ဟောကြားခြင်း

သုဒ္ဓါဝါသဗြဟ္မာလေးဦးလျှောက်ထားခြင်း

အခါတပါး၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် သက္ကတိုင်း ကပိလဝတ်ပြည် မဟာဝုန်တော၌ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးစ ရဟန်း ငါးရာနှင့်အတူ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ စကြာဝဠာ တထောင်စီရှိသော လောကဓာတ်ဆယ်ခုမှ ဗျားစွာသော နတ်ဗြဟ္မာတို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်းသံဃာအပေါင်းကို ဖူးမျှော်ရန် စည်းဝေးလာရောက်ကြသည်။ ထိုအခါ သုဒ္ဓါဝါသဘုံမှ ဗြဟ္မာလေးဦးတို့သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ ရှေ့၌ ရုတ်တရက် ထင်ရှားပေါ်လာကြပြီး ဗုဒ္ဓအား ဂါထာတပုဒ်စီဖြင့် အသီးအသီးလျှောက်တင်ကြသည်။

(ပထမဗြဟ္မာ)။ “အရှင်ဘုရား.... မဟာဝုန်တော၌ နတ်ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့ စုဝေးလာရောက် ကြသဖြင့် အစည်းအဝေးကြီး ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ကိလေသာရန်ကိုအောင်ပြီးသော သံဃာတော်အား ဖူးမြော်ခြင်းငှာ ဤတရားသဘင်အစည်းအဝေးသို့ လာရောက်ကြပါသည်။”

(ဒုတိယဗြဟ္မာ)။ “အရှင်ဘုရား.... ထိုအစည်းအဝေး၌ရဟန်းတို့သည် မိမိစိတ်ကိုတည်ကြည်စေလျက် ဖြောင့်မတ်စွာပြုထားကြပါသည်။ ရထားထိန်းသည် မြင်းဇက်ကြီးတို့ကို ကိုင်၍ ထိန်းသကဲ့သို့ ပညာရှိရဟန်းတို့သည် ဣန္ဒြေတို့ကို ထိန်းသိမ်းကြပါသည်။”

(တတိယဗြဟ္မာ)။ “အရှင်ဘုရား.... ကောင်းစွာ ဆုံးမ အပ်ပြီးဖြစ်၍ တဏှာကင်းလျက် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော ထိုရဟန္တာငယ်တို့သည် ရာဂဒေါသစသော ခလုတ်တံသင်းနှင့် တံခါးကျည် မင်းကုပ်ကိုဖြတ်ပြီး ထိုတံခါးတိုင်ကို နှုတ်၍လှည့်လည်နေကြပါသည်။”

(စတုတ္ထဗြဟ္မာ)။ “အရှင်ဘုရား.... မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်ကပ်သူအားလုံးတို့သည် အပါယ်ဘုံသို့ ရောက်ကြမည်မဟုတ်၊ လူ့ခန္ဓာ ကိုယ်ကို စွန့်လျှင် နတ်ပြည်၌သာ ဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်။”

နတ်ဗြဟ္မာတို့စည်းဝေးကြခြင်း

ထိုအခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ရဟန်း တို့အား ဤသို့ မိန့်ကြားကော်မူ လေသည်။

“ရဟန်းတို့.... စကြာဝဠာ တထောင်စီရှိသော လောကဓာတ်ဆယ်ခု တို့မှ များစွာသော နတ်ဗြဟ္မာတို့သည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်းသံဃာ အပေါင်းကို ဖူးမြော်ရန် စည်းဝေးရောက်လာကြကုန်၏။ အတိတ်ကာလ၌ ပွင့်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏လက်ထက် ၌လည်း ဤမျှအတိုင်း အရှည်ရှိသော နတ်ဗြဟ္မာတို့သည် စည်းဝေး ခဲ့ကြကုန်၏။ အနာဂတ်ကာလ၌ ပွင့်တော်မူမည့် မြတ်စွာဘုရားတို့၏လက်ထက်၌လည်း ဤမျှအတိုင်း အရှည်ရှိသော နတ်ဗြဟ္မာတို့သည် စည်းဝေးကြလိမ့်မည်။”

“ရဟန်းတို့.... ယခု စည်းဝေး လာရောက် ကြသော နတ် ဗြဟ္မာတို့၏ အမည်များကို ဟောကြားပေအံ့၊ သင်တို့ ကောင်းစွာ နာယူ မှတ်သားကြ ကုန်လော”

ထို့နောက် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ရဟန်း ငါးရာတို့အား နတ်ဗြဟ္မာတို့ကို ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ဖြင့် သိမြင်အောင် အားထုတ်ကြရန် တိုက်တွန်းတော် မူသည်။ ရဟန်းတို့သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ တိုက်တွန်းသည့် အတိုင်း အားထုတ်ကြရာ နတ် ဗြဟ္မာတို့ကို မြင်စွမ်းနိုင်သော ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထို အခါ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် နတ်ဗြဟ္မာ တရာကို၎င်း၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် နတ် ဗြဟ္မာ တထောင်ကို၎င်း၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် တသောင်းကို၎င်း မြင်ကြသည်။ အချို့သောရဟန်းတို့ကား နတ် ဗြဟ္မာအနန္တ ကိုပင် မြင်ကြလေသည်။

နတ်ဘို့၏အမည်များ

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ထိုရဟန်းတို့၏ အသီးအသီးသိမြင်ကြပုံကို ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြား ဆင်ခြင်တော်မူပြီး မဟာဝုန်တော၌ လာရောက် စည်းဝေးကြသော

နတ်ဗြဟ္မာတို့၏ အမျိုးအမည်များကို ရဟန်းတို့အား ဟောကြားတော် မူလေသည်။

“ရဟန်းတို့.... ကပိလဝတ်ပြည်ကို မှီ၍နေသည့် ဘုမ္မစိုးနတ်ခုနစ်ထောင်တို့သည် ဤမဟာဝုန်တော ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေးသို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လာရောက်ကြကုန်၏။ ထိုနတ်တို့သည် တန်ခိုး အာနုသော် ကြီးမားကုန်၏။ အဆင်းလှ၍ အခြံအရံလည်း များကုန်၏”

“ဟိမဝန္တာတောင်၌နေသည့် ခြောက်ထောင်သော နတ်၊ သာတာဂိရိတောင်၌နေသည့် သုံးထောင်သောနတ်၊ ဝေသာမိတ္တတောင်၌နေသည့် ငါးရာသော နတ်တို့သည်လည်း ဤအစည်းအဝေးသို့လာရောက်ကြကုန်၏။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေပုလ္လတောင်၌နေသည့် ကုမ္ဘီရနတ်သည်လည်း ဤအစည်းအဝေးသို့လာရောက်၏”

“အရှေ့အရပ်ကို အုပ်စိုးသော ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့၏ အရှင် ဓာရဠနတ်မင်း၊ တောင်အရပ်ကို အုပ်စိုးသော ကုမ္ဘဏ်တို့၏အရှင် ဝိရုဠကနတ်မင်း၊ အနောက်အရပ်ကို အုပ်စိုးသော နဂါးတို့၏ အရှင် ဝိရူပက္ခနတ်မင်း၊ မြောက်အရပ်ကို အုပ်စိုးသော နတ်အီလူးတို့၏အရှင် ကုဝေရနတ်မင်းတို့သည်လည်း တန်ခိုးခွန်အားနှင့် ပြည့်စုံသည့် မိမိတို့၏ သားတော်များနှင့်အတူ ဤအစည်းအဝေးသို့လာကြကုန်၏”

“ထိုနတ်မင်းကြီးတို့၏ကျွန်ယုံတော်ဖြစ်သည့် ပရိယာယ်မာယာ များ၍ လှည့်စား တတ်ကုန်သော မာယာနတ်၊ ကုဋေဏ္ဍနတ်၊ ဝိဋေဏ္ဍနတ်၊ ဝိဇ္ဈနတ်၊ ဝိဇ္ဈုဋ္ဌနတ် တို့နှင့် တကွ စန္ဒနတ်၊ ကာမသေဠနတ်၊ ကိန္နိသဏ္ဍနတ်၊ နိသဏ္ဍနတ်၊ ပနာဒနတ်၊ သြပမညနတ်၊ ရထားထိန်း မာတလိနတ်၊ စိတ္တပည့်သော ဂန္ဓဗ္ဗနတ်၊ သေနမည်သော ဂန္ဓဗ္ဗနတ်၊ စိတ္တသေနမည်သော ဂန္ဓဗ္ဗနတ်၊ နဠရာဇာနတ်၊ ဇနဝသဘနတ်၊ ပဉ္စသီခနတ်၊ တိဗ္ဗရနတ်၊ သူရိယဝစ္ဆသ နတ်သမီးတို့သည်လည်း ဤအစည်းအဝေးသို့ လာရောက်ကုန်၏”

နဂါး ဂဠုန်များ

“ထိုမှ ဟပါး နာဂသအိုင်၌ နေသော နဂါး၊ ဝေသာလီ၌ နေသော နဂါး၊ ကမ္ပလမည်သော နဂါး၊ အဿတရမည်သော နဂါး၊ ပယာဂဆိပ်၌ နေသော နဂါး၊ ယမုနာမြစ်၌ နေသော နဂါး၊ ဓာရဠ အမျိုး၌ဖြစ်သော

နဂါးတို့သည်လည်း နဂါးပရိသတ်နှင့်အတူလာရောက်ကုန်၏။ နတ်ကဲ့သို့ အာနုဘော်ရှိ၍ နဂါးတို့ကို အနိုင်အထက် ဖမ်းယူနိုင်သော ဂဠုန်တို့သည်လည်း ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ဤတောအုပ်သို့ လာရောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် နဂါးတို့အား ဂဠုန်ဘေးမှကင်းဝေးအောင် ပြုတော်မူသဖြင့် နဂါးနှင့်ဂဠုန်တို့သည် သိမ်မွေ့သောစကားတို့ဖြင့် ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုကာ မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြကုန်၏။”

“သိကြားမင်းကို စစ်ရှုံးသဖြင့် သမုဒ္ဒရာ၌ နေရသော အာသုရာများ၊ ကာလကမ္ဘာအသုရာ၊ ဒါနဝေဿသ မည်သော အသုရာ၊ ဝေပစိပ္ပူ အသုရာ၊ သုစိတ္တိ အသုရာ၊ ပဟာရာဒ အသုရာ တို့သည်လည်း မာရ်နတ်သားနှင့် တကွ လာကြကုန်၏။ ဝေရောဓ အမည်ရှိသော ပလိအသုရာကြီး၏သား တရေတို့သည် ပလိအသုရာ စစ်တပ်ကို လက်နက်တပ်ဆင်ပြီး ရာဘူ အသုရိန်ကြီးကိုခေါ်ကာ ဤအစည်းအဝေးသို့ လာကြကုန်၏။”

“ထိုမှတစ်ပါး အာပေါနတ်၊ ပဏဂီနတ်၊ ဟေဇောနတ်၊ ဝါယောနတ်၊ ဝရုဏနတ်၊ ဝါရုဏနတ်၊ သောမနတ်၊ ယသနတ်တို့နှင့်တကွ အခြံအရံများသော မေတ္တာနတ်၊ ကရုဏာနတ် တို့ သည်လည်း ဤတောအုပ်သို့ လာကြကုန်၏။”

ဝေဏ္ဍုနတ်၊ သဟလိနတ်၊ အာသမနတ်၊ ယမနတ်တို့နှင့်တကွ လ၏အခြံအရံဖြစ်သော နတ်တို့သည် လနတ်မင်းကို ရွှေထား၍လာကြကုန်၏။ ထို့အတူပင် နေ၏အခြံအရံ ဖြစ်သော နတ်တို့သည် နေ နတ်မင်းကို ရွှေထား၍၎င်း၊ ကြယ်တို့၏အခြံအရံဖြစ်သောနတ်တို့သည် ကြယ်နတ်မင်းတို့ကို ရွှေထား၍၎င်း၊ လာကြကုန်၏။ မန္တဝလာဟကနတ်၊ နတ်တို့၏အကြီးအမှူးဖြစ်သောသိကြားမင်း၊ မီးလျှံကဲ့သို့ တောက်ပသော သဟဘူနတ်၊ အောက်မဲညိုပွင့်အဆင်းရှိသော အရိဋ္ဌနတ်၊ ရောဇနတ်တို့သည်၎င်း၊ ဝရုဏနတ်၊ သဟဓမ္မနတ်၊ အစ္စုတနတ်၊ အနေကဇနတ်၊ သုလေယျနတ်၊ ရုစိရနတ်၊ ဝါသဝနေသီ အမည်ရှိသော နတ်တို့သည်၎င်း ဤအစည်းအဝေးသို့ လာရောက်ကြကုန်၏။

“ထိုမှတစ်ပါး သမာနနတ်၊ မဟာသမာနနတ်၊ မာနုသနတ်၊ မာနုသုတ္တမနတ်၊ ခိဉ္ဇာပဒေါသိကနတ်၊ မနောပဒေါသိကနတ်၊ ဟရီနတ်၊ လောဟိတဝါသီနတ်၊ ပါရဂနတ်၊ မဟာပါရဂနတ်တို့သည်လည်း ဤအစည်းအဝေးသို့ လာကြကုန်၏။ သုဏ္ဏနတ်၊ ကရုဏ္ဏနတ်၊ အရုဏ္ဏနတ်၊ ဝေဿနသနတ်၊

ဩဒါတဂယံနတ်၊ ပါပောက္ခနတ်၊ ဝိစက္ခနတ်၊ သဒါပတ္တနတ်၊ ဟာရဂဇနတ်၊ မိဿကနတ်တို့နှင့် တကွ အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ မိုးရွာသွန်းစေနိုင်သော ပဇ္ဇနနတ်သည်လည်း ဤအစည်းအဝေးသို့ လာရောက်၏။”

“ခေမိယနတ်၊ တုသိတာနတ်၊ ယာမာနတ်၊ ကဋ္ဌကနတ်၊ လမ္ဗိတကနတ်၊ လာမသေဋ္ဌနတ်။ ဇောတိမညသောနတ်၊ အာသဝနတ်၊ နိမ္မာနရတိနတ်၊ ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တိ နတ်တို့သည်လည်း ဤအစည်းအဝေးသို့ လာကြကုန်၏။”

“အမျိုးမျိုးသောအဆင်းအရောင်ရှိပြီး တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီး၍ အခြံအရံလည်း များကုန်သော ထိုနတ်တို့သည် အမည်အနွယ်အလိုက် စုဝေးကာ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း ကင်းပြီးသော ရာဂဒေါသ စသည့် ခလုတ်ကန်သင်းမရှိသော ဩဃလေးဖြာမှ ကူးမြောက် ပြီး၍ အာသဝေါတရားလည်း ကင်းစင်သော အရိယသံဃာတော်ကို၎င်း၊ ညစ်ညူးခြင်းကင်း၍ လမင်း သဖွယ် တင့်တယ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို၎င်း ဖူးမြော်ရန် လာကြကုန်၏။”

ဗြဟ္မာတို့၏အမည်များ

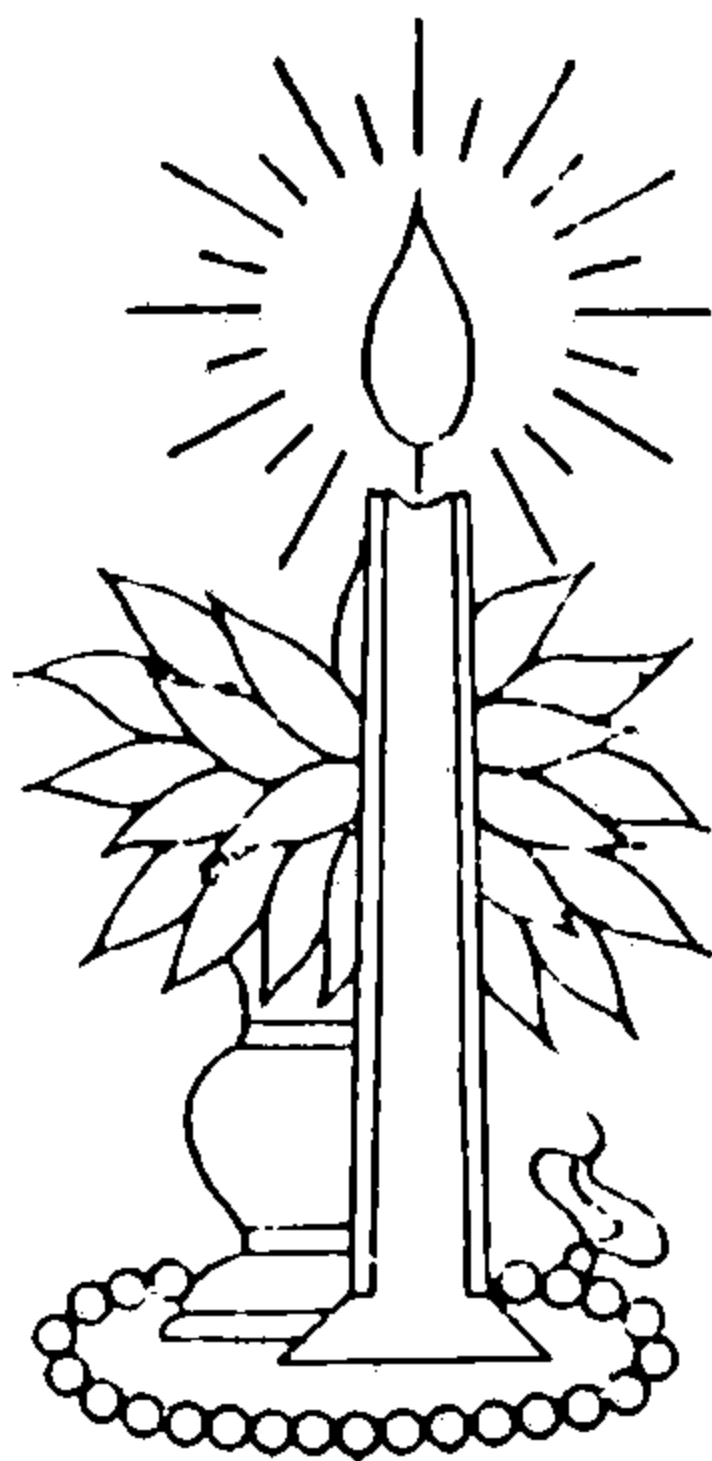
တန်ခိုးကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားတော်ဖြစ်သည့် သုဗြဟ္မာမည်သော ဗြဟ္မာနှင့် ပရမတ္ထ မည်သော ဗြဟ္မာတို့သည်၎င်း၊ သနက်မာရဗြဟ္မာနှင့် တိဿဗြဟ္မာတို့သည်၎င်း ဤမဟာဝုန်တောသို့ လာရောက်ကြကုန်၏။ လက်တချောင်းဖြင့် စကြာ ဝဋ္ဌာ တထောင်၊ လက် ဆယ်ချောင်းဖြင့် စကြာ ဝဋ္ဌာ တသောင်းတိုင်အောင် အရောင်အဝါ ပြန့်နှံ့စေနိုင်သော ဗြဟ္မာ တထောင်တို့သည်လည်း ဤ အစည်းအဝေးသို့ လာကြကုန်၏။ ထို ဗြဟ္မာ တထောင်စီကို အစိုးရသော မဟာဗြဟ္မာဆယ်ဦးတို့သည်လည်း ဤအစည်းအဝေးသို့ လာကြကုန်၏။ ထိုမဟာဗြဟ္မာတို့တွင် ဟာရိတမည်သော မဟာဗြဟ္မာကား ဗြဟ္မာတသိန်း ခြံရံလျက်လာ၏။”

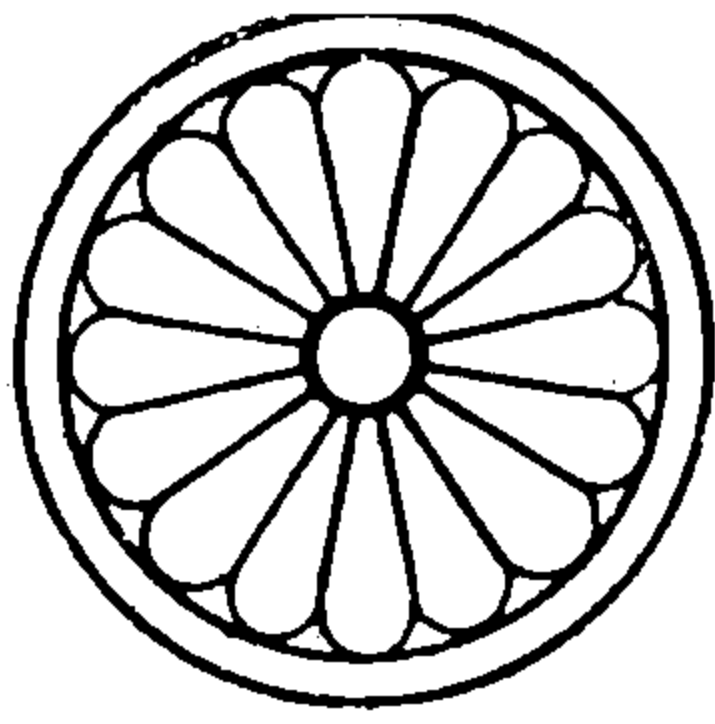
“ရဟန်းတို့.... မာရ်နတ်၏မိုက်မဲပုံကို ရှုကြကုန်လော့၊ သိကြား၊ မဟာဗြဟ္မာတို့နှင့်တကွ ဤအစည်းအဝေးသို့ ရွှေ့ရှု လာသော နတ်ဗြဟ္မာတို့ထံသို့ မာရ်နတ်၏ စစ်သည်တို့သည် ရှေးရှုချိတက်လာကြကုန်၏။ စစ်သည် များစွာရှိသော မာရ်နတ်သည် ‘လာကြလော့၊ ဖမ်းကြလော့၊ နှောင်ကြလော့၊ ဝိုင်းထားကြလော့၊ ကယောက်မျှ မလွှတ်စေလင့်’ ဟု ဆိုလျက် မြေပြင်ကို လက်ဖြင့်

ပုတ်ခတ်၍ လျှပ်စစ်လက်ကာ မိုးကြိုးထစ်ချုန်းသကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်အသံ
ကို ပြုလျက် ဤအစည်းအဝေးသို့ မိမိ၏ စစ်သည်တို့ကို စေလွှတ်၏။ ယင်းသို့
စေလွှတ်သော်လည်း မိမိအလိုအတိုင်း မဖြစ်သဖြင့် မာရ်နတ်မင်းသည် ပြင်းစွာ
အမုက်ထွက်လေ၏။”

“စက္ခုငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအလုံးစုံသော
အခြင်းအရာကို ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားသိမြင်၍ သာသနာတော်၌ မွေ့
လျော်သော တပည့်သာဝကတို့အား မာရ်နတ်၏ စစ်သည်တို့ကို သိမြင်အောင်
ကြိုးစားအားထုတ်ရန် သတိပေးစကား မိန့်ကြားတော် မူသည်။ ရဟန်းတို့က
လည်း မြတ်စွာဘုရား၏မိန့်ကြားချက်အတိုင်း အားထုတ်ကြ ကုန်၏။ မာရ်နတ်၏
စစ်သည်တို့သည် ထိုရဟန္တာတို့၏မွေးသွင်းမျှကိုပင် လှုပ်ရှားစေရန် မစွမ်းနိုင်ကြ
သဖြင့် ထိုနေရာမှ ရှောင်ရှားသွားကြလေ၏။”

“စစ်ပွဲကို အောင်မြင်ပြီး၍ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းကုန်သော ကျော်စော
ခြင်းရှိ၍ လူအပေါင်း၌ ထင်ရှားကုန်သော ထို သာဝက အားလုံးတို့သည်
အရိယာတို့နှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ကြလေကုန်၏။”

၂၁။ သက္ကပညာသုတ်

သိကြားမင်း၏ ပြဿနာကို ဖြေကြားခြင်း

သိကြားမင်း ဗုဒ္ဓမြတ်စွာထံ ချဉ်းကပ်ခြင်း

အခါတပါး၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် မဂဓတိုင်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏ အရှေ့၊ အရပ်၊ အဗ္ဗသဏ္ဌမည်သော ပုဏ္ဏားရွာ၌ မြောက်ဖက် ဝေဒိယကတောင် ဣန္ဒ သာလဂူ၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ နတ်တို့၏အရှင် သိကြား မင်းသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား ပူးမြော်ရန် ဆန္ဒပြင်းပြစွာ ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် “ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ဘယ်မှာ သီတင်းသုံးနေသနည်း” ဟူ၍ ကြည့်ရှုဆင်ခြင်လျှင် ဝေဒိယကတောင် ဣန္ဒသာလဂူ၌ သီတင်းသုံးနေကြောင်း သိမြင်လေ၏။ ထို့နောက် သိကြားမင်းသည် များစွာသော တာဝတိန် သာနတ်တို့ဖြင့် ခြံရံ၍ ပဉ္စသီခနတ်သားကို ရှေ့ဆောင်ပြုကာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဒိယကတောင်၌ ထင်ရှားပေါ်လာ၏။

ထိုအခါ ဝေဒိယကတောင်နှင့် အဗ္ဗသဏ္ဌ ပုဏ္ဏားရွာသည် နတ်တို့၏ အရောင်ဖြင့် လွန်စွာတောက်ပလေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင် ရွာတို့၌နေသော လူများ ကလည်း “အချင်းတို့... ယနေ့ ဝေဒိယကတောင်သည် မီးယောက်မီးလျှံကဲ့သို့ လွန်စွာတောက်ပ၏။ အကြောင်းမည်သို့ ရှိလေသနည်း” ဟူ၍ ပြောဆိုကာ ကြွက်ရွံ့ထိတ်လန့် နေကြသည်။

ပဉ္စသီခနတ်သား၏ သိချင်းဂါထာများ

သိကြားမင်းသည် ဝေဒိယကတောင်သို့ ရောက်သည့်အခါ “ဈာန် ဝင်စားကာ တပါးတည်း ကိန်းအောင် နေလေ့ရှိသော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာထံသို့ ခွင့် မပန်ဘဲ ချဉ်းကပ်၍မသင့်” ဟု စစ်စစ် မိသောကြောင့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား ခွင့် ပန်ချန် ပဉ္စသီခနတ်သားကို ရှေးဦးစွာ စေလွှတ်လိုက်၏။ ပဉ္စသီခနတ်သား

သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သီတင်းသုံးရာ ဣန္ဒသာလဂူအနီး၌ ရပ်တည်လျက် ဥသျှစ် သီးမှည့်ကဲ့သို့ အဝါရောင် အဆင်းရှိသည့် ဗေလုဝပဏ္ဏမည်သော စောင်းကို တီးလေသည်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာဘူနှင့် စပ်ဆိုင်သော အကြောင်းအရာ များ၊ ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်ဆိုင်သော အကြောင်းအရာများကို ဖွဲ့ဆိုထားသည့် သီချင်းဂီတတို့ကိုလည်း သီဆိုလေသည်။

“ချစ်နုမ သူရိယဝစ္ဆသ... ကောင်းခြင်းငါးဖြာ လက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံ၍ ငါ့အား နှစ်သက်မြတ်နိုးမှုကို သင်ဖြစ်စေနိုင်ခြင်းသည် သင့်ဖခင် တိဗ္ဗရုနတ်မင်း ကြောင့်သာဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် ထိုတိဗ္ဗရုနတ်မင်းကို ငါ့ရှိခိုးပါ၏။”

“ပြုံးပြုံးပြတ်ပြတ် အရောင်ထွက်သော ချစ်နုမ၊ ပူအိုက်လှသဖြင့် ခွေး တဒီးဒီး ယိုစီးနေသတို့သည် လေအေးကို နှစ်သက်သကဲ့သို့၎င်း၊ ရေငတ်နေသ တို့သည် အေးမြကြည်လင်သော သောက်ရေကို နှစ်သက်သကဲ့သို့၎င်း၊ ရဟန္တာ တို့သည် တရားကို နှစ်သက်သကဲ့သို့၎င်း၊ ထို့အတူပင် ငါသည် သင့်ကိုချစ်ခင် နှစ်သက်လျက်ရှိပါသည်။”

“ချစ်နုမ... ဆေးသည် လူနာ၏ ရောဂါကို ငြိမ်းစေသကဲ့သို့၎င်း၊ အစာ သည် ငတ်မွတ်နေသူ၏ ဆာလောင်ခြင်းကို ငြိမ်းစေသကဲ့သို့၎င်း၊ ရေသည် တောက်လောင်နေသော မီးကို ငြိမ်းစေသကဲ့သို့၎င်း၊ ထို့အတူပင် သင်သည် ငါ၏အချစ်မီးကို ငြိမ်းစေပါလော။”

“ချစ်နုမ ...နွေဥတု၏အပူဒဏ်ကို ခံစားနေရသော ဆင်ပြောင်ကြီးသည် ကြာဝတ်မှုန်များငြိမ်းလျက် အေးမြသောရေရှိသည့် ရေကန်ထဲသို့ သက်ဆင်း သကဲ့သို့၊ ထို့အတူ ငါသည် သင်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ သက်ဆင်းလိုပါ၏။”

“ချစ်နုမ... ချွန်းအုပ်မရအောင် အပုန်ကျနေသောဆင်သည် နှင်တံနှင့် လှံမကို ငါနိုင်ပြီဟု ထင်မှတ်သကဲ့သို့၊ ထို့အတူ လှပညီညာ ပေါင်တံလက္ခဏာ နှင့်ပြည့်စုံသော သင့်ကိုယ်၌ စွဲမက်ယစ်မှုနေသဖြင့် ငါသည် ဘာကိုမျှ မသိ မမြင်တော့ပါ။”

“ချစ်နုမ... ငါ၏စိတ်သည် သင့်အပေါ်၌ တဖက်သတ် တိမ်းညွှတ်လျက် စွဲမက်နေပါ၏၊ ငါးများချိတ်ကို မြှိုမိသော ငါးကဲ့သို့ ငါ၏စိတ်ကို နောက် ဆုတ်စေရန် မစွမ်းနိုင်တော့ပါ။”

“တင့်တယ်သော ပေါင်ရှိသော ချစ်နုမ... ငါ့ကို ပွေ့ဖက်လှည့်ပါလော၊ မခိုးတရိုး ကြည့်တတ်သော ချစ်နုမ၊ ငါ့ကို ပွေ့ဖက်လှည့်ပါလော၊ ကောင်း

ခြင်းငါးဖြာ လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော ချစ်န့မ၊ ငါ့ကို ပွေ့ဖက်လှည့်ပါလော၊ သင်၏ ပွေ့ဖက်ခြင်းကို ငါသည် အလွန်တောင့်တလျက်ရှိပါ၏။”

“ချစ်န့မ.... ငါ၏ ချစ်ခင်တတ်မက်မှုသည် မူလက အနည်းငယ်မျှသာ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ဆံပင်တုန်ကောက်သော သင်န့မအပေါ်၌ ချစ်ခင်တတ် မက်ခြင်းသည်ကား ရဟန္တာ၌လှူသော ဒါနကုသိုလ်ကဲ့သို့ တနေ့တခြား တိုး ပွား၍လာပါသည်။”

“ကောင်းခြင်းငါးဖြာ လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော ချစ်န့မ၊ မယိမ်းမယိုင် ကြံ့ခိုင်သောဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန္တာတို့၌ ငါပြုထားသော ကောင်းမှု ဟူသမျှသည် သင်နှင့်အတူ အကျိုးပေးပါစေသော၊ ချစ်န့မ သူရိယဝစ္ဆဿ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအလောင်းတော်ဖြစ်သော ရဟန်းသည် ဈာန်စိတ် ဖြင့် တခုတည်းသော အာရုံရှိလျက် သတိပညာနှင့်ယှဉ်ကာ အမြှိုက်နိဗ္ဗာန်ကို ရှာသကဲ့သို့ ငါသည် သင့်ကိုရှာ၍ နေပါသည်။”

“ကောင်းခြင်းငါးဖြာ လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော ချစ်န့မ၊ ဘုရား အလောင်း ရဟန်းမြတ်သည် မြတ်သော ဗောဓိဉာဏ်သို့ရောက်၍ ဝမ်းမြောက် တော်မူသကဲ့သို့ ငါသည်လည်း သင်နှင့် ပေါင်းသင်းရသည်ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက် လိုပါ၏။”

“ချစ်န့မ သူရိယဝစ္ဆဿ.... တာဝတိံသ နတ်တို့၏ အရှင်ဖြစ်သော သိကြားမင်းသည် ငါ့အား လိုရာဆုကိုပေးခဲ့လျှင် ငါသည် သင်န့မကိုသာ တောင်းယူပါအံ့။”

“လိမ်မာရေးခြား ရှိလှပေသော ချစ်န့မ.... ဤသို့ ကောင်းခြင်း လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသည့် သမီးရတနာရှိသော၊ ပွင့်သစ်စ အင်္ဂါကြင်းပင်သဖွယ် တင့်တယ်သော သင့်ဖခင် တိဗ္ဗရုနတ်မင်းကို ငါဦးညွှတ်ရှိခိုးပါ၏။”

သူရိယဝစ္ဆဿအားချစ်အားပိုခဲ့ပုံ

ဤသို့ပဉ္စသီခနတ်သားက စောင်းတီး၍ သီချင်းဂီတများကို သီဆို သည့်အခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက “အချင်းပဉ္စသီခ၊ သင်၏စောင်းသံနှင့် သီချင်းသံ ကား လိုက်ဖက်လှပေ၏။ သင်သည် ဤသီချင်း ဂီတတို့ကို ဘယ်အခါက စီကုံးဖွဲ့ဆိုခဲ့ပါသနည်း” ဟု မေးမြန်းတော်မူသည်။ ပဉ္စသီခ နတ်သားက လည်း မိမိသည် တိဗ္ဗရုကသနတ်မင်းကြီး၏သမီး သူရိယဝစ္ဆဿ နတ်သမီးကို

အလွန်စွဲလမ်းချစ်ကြိုက်ကြောင်း၊ သို့သော်လည်း သူရိယဝတ္ထသဘာကမူ မိမိအား ချစ်တုန့်မပြန်ဘဲ မာတလိ နတ်မင်း၏အား သိခဏှိနတ်သားနှင့် ချစ်ကြိုက်နေ သဖြင့် ထိုသီချင်းဂါထာတို့ကို သိဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်း ဂိုသီဆိုသဖြင့် သူရိယဝတ္ထသားနှင့် တရက်မျှ ပေါင်းသင်းခွင့် ရခဲ့ကြောင်းများကို ပြန်ပြောင်း လျှောက်တင်လေသည်။

ပဉ္စသီခနတ်သားနှင့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာတို့ ရင်းနှီးစွာ စကားပြောသို့ နေကြ သည်ကို မြင်လျှင် သိကြားမင်းသည် ပဉ္စသီခနတ်သားအား ဗုဒ္ဓမြတ်စွာထံ၌ ခွင့်ပန်ရန် ထပ်မံသတိပေးသည်။ ထိုအခါ ပဉ္စသီခသည် “အရှင်ဘုရား နတ်တို့ ၏ အရှင်သိကြားမင်းသည် ခြွေရံပရိသတ်နှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော် အစုံကို ဦးခိုက်ရှိခိုးနေပါသည်” ဟု လျှောက်ကြားသည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကလည်း “နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ခြွေရံပရိသတ်နှင့်တကွ ချမ်းသာပါစေ” ဟု မိန့်ကြားတော်မူသည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် တန်ခိုးကြီးသောနတ်တို့ကို ဤသို့ပင် ဆုပေးတော် မူလေ့ရှိပေသည်။

ယင်းသို့မိန့်ကြားသည်နှင့် တပြိုင်နက် သိကြားမင်းသည် ခြွေရံပရိသတ် နှင့်တကွ ဣန္ဒသလဂူသို့ဝင်၍ ဗုဒ္ဓအားရှိခိုးပြီး တခုသောနေရာ၌ ရပ်တည် လေ၏။ “နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ပြုစုယ်ကိစ္စများပြားလှသည့်ကြားမှ ငါ့ထံသို့လာနိုင်ခြင်းမှာ အံ့ဩထိုက်ပါပေသည်” ဟူ၍ ဗုဒ္ဓက စတင် မိန့်ကြား လျှင် သိကြားမင်းတည် မိမိတခါက ဗုဒ္ဓထံသာရောက်ခဲ့သော်လည်း ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဖလသမာပတ် ဝင်စားနေခိုက်ဖြစ်၍ ဖူးမြင်ခွင့် မရခဲ့ကြောင်း၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ ထံပါး၌ ဝတ်ပြုနေသည့် ဘုဇဏိနတ်သမီးကိုသာ တဆင့်စကားမှာကြားကာ ရှိခိုးကန်တော့ခဲ့ရကြောင်းများကို ပြန်ပြောင်းလျှောက်ကြားသည်။

ပြဿနာမေးခွင့်တောင်းခြင်း

ထို့နောက်တဖန် သိကြားမင်းသည် ဗုဒ္ဓအား ဤသို့လျှောက်ကြားပြန် သည်။ “အရှင်ဘုရား... မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသည့် အချိန်မှစ၍ တပည့် တော်တို့ နတ်ပြည်၌ နတ်များတိုးတက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။”

“အရှင်ဘုရား....တခါက ကပ္ပိလဝတ်ပြည်မှ ရဟန်းသုံးပါး၌ကြည်ညို၍ အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံသည့် ဂေါပိကာမည်သော သာကီဝင်မင်းသမီးသည် လူ့ပြည်မှစုတေ၍ တာပတိန်နတ်ပြည်ဝယ် ‘ဂေါပက’ဟူသောအမည်ဖြင့် နတ် သားဖြစ်လာပါသည်။ ရဟန်းဘဝမှ စုတေလာသည့် အခြားပုဂ္ဂိုလ် သုံးဦး

ကား ယုတ်နိမ့်သော ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မျိုး၌ နတ်သားများဖြစ်လာကြပါသည်။ ကျွန်ုပ် အား ဖျော်ဖြေရန် သုဓမ္မာနတ်သဘင်သို့ လာကြသော ထိုဂန္ဓဗ္ဗနတ်သားသုံး ယောက်ကို ဂေါပကနတ်သားမြင်လျှင် “သင်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုခဲ့ကြသူများဖြစ်ပါလျက် ယုတ်နိမ့်သော ဂန္ဓဗ္ဗ နတ်မျိုး၌ ဖြစ်လာကြရသည်မှာ မသင့်လျော်ပါ” ဟူ၍ သတိပေးစကား ပြောကြားပါသည်။ ဂေါပကနတ်သား၏သတိပေးစကားကို ကြားကြရသည့်အခါ ထိုဂန္ဓဗ္ဗ နတ်သားသုံးယောက်အနက် နတ်သား နှစ်ယောက်တို့သည် သတိသံဝေဂရ၍ တရားကို ဆင်ခြင်ပွားများကြရာ အနာဂါမ်ဖိုလ်ကိုမျှော်မှောက်ပြုကာ ဗြဟ္မာပြည်သို့ ကူးပြောင်းသွားကြပါသည်။ တယောက်သော ဂန္ဓဗ္ဗနတ်သားသည် သာဏှိကာမဘုံ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။”

“အရှင်ဘုရား.... ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုဂန္ဓဗ္ဗ နတ်သား နှစ်ယောက်ကဲ့သို့ တရားထူးကိုရရှိရန်အတွက် ဤအရပ်သို့လာရောက်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အရှင်ဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူပါလျှင် ကျွန်ုပ်ပြဿနာကိုမေးလိုပါသည်။”

“သိကြားမင်း.... သင် မေးလိုသည့် ပြဿနာကို မေးလျှောက်လော့၊ သံသယကင်းအောင် ငါဖြေကြားပေအံ့”

သိကြားမင်း ပြဿနာ မေးလျှောက်ခြင်း

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ခွင့်ပြုတော်မူလိုက်လျှင် သိကြားမင်းသည် အောက်ပါ ပြဿနာတို့ကို မေးလျှောက်လေ၏။

“အရှင်ဘုရား လူနတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအများတို့သည် ရန်ငြိုးထားခြင်း၊ အပြစ်ဒဏ်ခတ်ခြင်း ကင်းလျက်၊ ရန်သူကင်းလျက်၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း အမျက်ထွက်ခြင်းကင်းလျက် နေနိုင်ရန် လိုလား တောင့်တ ကြပါသော်လည်း မိမိတို့လိုလားတောင့်တသည့်အတိုင်း မနေကြရပါ။ ဤသို့မိမိတို့လိုလားတောင့်တသည့်အတိုင်း မနေကြရခြင်းသည် အဘယ်သို့သော သံယောဇဉ်နှောင်ကြိုး ရှိနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါသနည်း။”

“သိကြားမင်း.... ဤသို့ မိမိတို့လိုလားတောင့်တသည့်အတိုင်း မနေကြရခြင်းသည် ငြူစူခြင်းဣဿာ၊ ဝန်တိုခြင်း မစ္ဆရိယဟူသော သံယောဇဉ်နှောင်ကြိုးရှိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။”

“အရှင်ဘုရား.... ငိုငြူစူခြင်းဣဿာ၊ ဝန်တိုခြင်း မစ္ဆရိယတို့၏ အကြောင်းစစ်မြစ်ကား အဘယ်ပါနည်း။ အဘယ်တရားရှိသဖြင့် ဣဿာမစ္ဆရိယတို့သည် ပေါ်ပေါက်လာရပါသနည်း။”

“သိကြားမင်း.... ငြူစူခြင်းလူသာ၊ ဝန်တိုခြင်းမစ္ဆဂိုယတို့၏ အကြောင်း ဇစ်မြစ်ကား ချစ်စရာ မုန်းစရာတို့ဖြစ်၏။ ချစ်စရာ မုန်းစရာရှိသဖြင့် ငြူစူခြင်း ဝန်တိုခြင်းတို့သည် ပေါ်ပေါက်လာရကုန်၏။”

“အရှင်ဘုရား.... ချစ်စရာမုန်းစရာတို့၏အကြောင်းဇစ်မြစ်ကား အဘယ် ပါနည်း၊ အဘယ်တရားရှိသဖြင့် ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်းတို့သည် ဖြစ်ပေါ်လာရပါ ကုန်သနည်း”

“သိကြားမင်း... ချစ်စရာ မုန်းစရာတို့၏ အကြောင်းဇစ်မြစ်ကား လို ချင်ခြင်းဆန္ဒဖြစ်၏။ လိုချင်ခြင်း ဆန္ဒ ရှိသဖြင့် ချစ်စရာ မုန်းစရာတို့သည် ဖြစ် ပေါ်လာကြကုန်၏။”

“အရှင်ဘုရား.... လိုချင်ခြင်းဆန္ဒ၏ အကြောင်းဇစ်မြစ်ကား အဘယ် ပါနည်း၊ အဘယ်တရား ရှိသဖြင့် လိုချင်ခြင်း ဆန္ဒသည် ဖြစ်ပေါ်လာရပါ သနည်း”

“သိကြားမင်း.... လိုချင်ခြင်းဆန္ဒ၏ အကြောင်းဇစ်မြစ်ကား ကြံစည် ဆုံးဖြတ်မှုဖြစ်၏။ ကြံစည်ဆုံးဖြတ်မှုရှိသဖြင့် လိုချင်ခြင်း ဆန္ဒသည် ဖြစ်ပေါ် လာရ၏။”

“အရှင်ဘုရား.... ကြံစည်ဆုံးဖြတ်မှု၏ အကြောင်းဇစ်မြစ်ကား အဘယ် ပါနည်း၊ အဘယ်တရား ရှိသဖြင့် ကြံစည် ဆုံးဖြတ်မှုသည် ဖြစ်ပေါ်လာရပါ သနည်း”

“သိကြားမင်း.... ကြံစည်ဆုံးဖြတ်မှု၏ အကြောင်းဇစ်မြစ်ကား ချွေထွင်း မှတ်သားသော တရားအစုဖြစ်၏။ ချွေထွင်း မှတ်သားသော တရားအစုရှိသဖြင့် ကြံစည်ဆုံးဖြတ်မှုသည် ဖြစ်ပေါ်လာရ၏။”

“အရှင်ဘုရား.... အဘယ်သို့ကျင့်သော ရဟန်းသည် ချွေထွင်း မှတ်သား သော တရားအစု၏ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်းအကျင့်ကို ကျင့်သည်မည် ပါသနည်း”

“သိကြားမင်း.... ဝမ်းမြောက်မှု သောမနဗျာဓိသည် မှီဝဲသင့်သော ဝမ်း မြောက်မှု၊ မမှီဝဲသင့်သော ဝမ်းမြောက်မှု ဟူ၍ နှစ်မျိုး ရှိ၏။ နှလုံးမသာမ ဝေ၊ မနဿ၊ လျစ်လျူရှုမှု ဥပေက္ခာတို့သည်လည်း ထို့အကူပင် နှစ်ပါးစီ ရှိ ကုန်၏။”

“သိကြားမင်း....အကြင်ဝမ်းမြောက်မှုကို မှီဝဲသူအား အကုသိုလ်တရားများ တိုးပွား၍ ကုသိုလ်တရားများ ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏။ ထို ဝမ်းမြောက်မှုကို မမှီဝဲသင့်”

“အကြင် ဝမ်းမြောက်မှုကို မှီဝဲသူအား အကုသိုလ်တရားများ ဆုတ်ယုတ်၍ ကုသိုလ်တရားများ တိုးပွားကုန်၏ ထိုဝမ်းမြောက်မှုကို မှီဝဲသင့်၏။”

“ထိုမှီဝဲသင့်သော ဝမ်းမြောက်မှုတွင်လည်း ကြံစည်ခြင်းဝိတက်၊ သုံးသပ်ခြင်း ဝိစာရ မရှိသော ဝမ်းမြောက်မှုသည် သာလွန်၍ မွန်မြတ်၏။”

(နှလုံးမသာမှု ဒေါ်မနုဿ၊ လျစ်လျူရှုမှု ဥပေက္ခာ တို့ကိုလည်း ထို့အတူပင် ခွဲခြား၍ ဟောတော်မူသည်)

“သိကြားမင်း.... ဤသို့ကျင့်သောရဟန်းသည် ချဲ့ထွင် မှတ်သားတတ်သော တရားစု၏ ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်းအကျင့်ကို ကျင့်သည် မည်ပေ၏။”

ပါတိမောက်သီလ

ဤသို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဟောကြားသောအခါ သိကြားမင်းသည် ထိုဟောကြားချက်ကို ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူပြီး နောက်ထပ် ပြဿနာ တရပ်ကို ထပ်မံမေးလျှောက်ပြန်၏။

“အရှင်ဘုရား.... မည်သို့ ကျင့်သော ရဟန်းသည် ပါတိမောက်သီလကို ကျင့်သည် မည်ပါသနည်း”

“သိကြားမင်း....ကိုယ်အမူအရာ ‘ကာယသမာစာရ’သည် မှီဝဲသင့်သော ကိုယ်အမူအရာ၊ မမှီဝဲသင့်သော ကိုယ်အမူအရာဟူ၍ နှစ်ပါးရှိ၏။ ထို့အတူပင် နှုတ်အမူအရာ ‘ဝစီသမာစာရ’၊ ရှာမှီးခြင်း ‘ပရိယေသနာ’ တို့သည်လည်း နှစ်ပါးစီ ရှိကြ၏။”

“သိကြားမင်း.... အကြင် ကိုယ် အမူအရာကို မှီဝဲသူအား အကုသိုလ်တရားများ တိုးပွား၍ ကုသိုလ်တရားများ ဆုတ်ယုတ် ကုန်၏။ ထို ကိုယ်အမူအရာကို မမှီဝဲသင့်ပေ။ အကြင် ကိုယ်အမူအရာကိုမှီဝဲသူအား အကုသိုလ်တရားများ ဆုတ်ယုတ်၍ ကုသိုလ်တရားများ တိုးပွားကုန်၏။ ထို ကိုယ်အမူအရာကို မှီဝဲသင့်၏။”

“နှုတ်အမှုအရာ ‘ဝစီသမာရ’၊ ရှာမှီးခြင်း ‘ပရိယေသနာ’ တို့ကိုလည်း ထို့တူပင် ခွဲခြား၍ သိအပ်၏။”

“သိကြားမင်း.... ဤသို့ကျင့်သော ရဟန်းသည် ပါတိမောက်သီလကို ကျင့်သည် မည်ပေ၏။”

ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ

သိကြားမင်းသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ ဟောကြားချက်ကို ဝမ်းမြောက်စွာ စွာ ခံယူပြီး နောက်ထပ်ပြဿနာတရပ်ကို ထပ်မံ မေးလျှောက်ပြန်၏။

“အရှင်ဘုရား.... မည်သို့ ကျင့်သော ရဟန်းသည် ဣန္ဒြေတို့ကို စောင့်စည်းရန်အလို့ငှာ ကျင့်သည်မည်ပါသနည်း”

“သိကြားမင်း.... မျက်စိဖြင့်မြင်သိအပ်သော ရူပါရုံသည် မှီဝဲသင့်သော ရူပါရုံ၊ မမှီဝဲသင့်သော ရူပါရုံ ဟူ၍ နှစ်ပါးရှိ၏။ ထို့အတူပင် နားဖြင့် ကြားသိအပ်သော သဒ္ဓါရုံ၊ နှာခေါင်းဖြင့် နံသိအပ်သော ဂန္ဓာရုံ၊ လျှာဖြင့်စားသိအပ်သော ရသာရုံ၊ ကိုယ်ဖြင့် တွေ့သိအပ်သော ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၊ စိတ်ဖြင့် တွေးသိအပ်သော ဓမ္မာရုံတို့သည်လည်း နှစ်ပါးစီ ရှိကြကုန်၏။”

“သိကြားမင်း.... အကြင် ရူပါရုံကို မှီဝဲသူအား အကုသိုလ်တရားများ တိုးပွား၍ ကုသိုလ် တရားများ ဆုတ်ယုတ်ကုန် ၏။ ထိုရူပါရုံကို မမှီဝဲသင့်၊ အကြင်ရူပါရုံကို မှီဝဲသူအား အကုသိုလ် တရားများ ဆုတ်ယုတ် ၍ ကုသိုလ် တရားများ တိုးပွားကုန်၏။ ထိုရူပါရုံကို မှီဝဲသင့်ပေ၏။”

သဒ္ဓါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ စသည်တို့ကိုလည်း ထိုနည်းတူပင် ခွဲခြား၍ သိအပ်၏။

“သိကြားမင်း.... ဤသို့ကျင့်သော ရဟန်းသည် ဣန္ဒြေတို့ကို စောင့်စည်းရန်အလို့ငှာ ကျင့်သည်မည်ပေ၏။”

အယူဝါဒ မတူမျှခြင်း

သိကြားမင်းသည် ထိုဟောကြားချက်ကိုလည်း ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူပြီး နောက်ထပ် ပြဿနာတရပ်ကို ထပ်မံ မေးလျှောက်ပြန်၏။

“အရှင်ဘုရား.... သူတော်သူမြတ်အားလုံးတို့သည် တူသောအဆုံးအမ၊ တူသောအကျင့်၊ တူသောအယူ၊ တူသောဘဝပန်းတိုင် ရှိပါကုန်သလော။”

“သိကြားမင်း... သူတော်သူမြတ်အားလုံးတို့သည် တူသောအဆုံးအမ၊ တူသောအကျင့်၊ တူသောအယူ၊ တူသောဘဝပန်းတိုင် မရှိကြပေ။”

“အရှင်ဘုရား.... သူတော်သူမြတ် အားလုံးတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် တူသောအဆုံးအမ၊ တူသောအကျင့်၊ တူသောအယူ၊ တူသောဘဝပန်းတိုင် မရှိကြပါသနည်း။”

“သိကြားမင်း ... လောကသည် ထူးထွေများပြားသော ဓာတ်သဘော ရှိ၏။ သတ္တဝါတို့သည် မိမိတို့စွဲလမ်းသော ဓာတ်သဘာဝကိုသာ မြဲမြံစွာဆုပ် ကိုင်၍ ‘ငါ့အယူသာမှန်၏၊ တပါးသောသူတို့၏ အယူသည် အချည်းနှီးသာ တည်း’ ဟု ပြောဆိုတတ်ကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သူတော်သူမြတ် အားလုံးတို့ သည် တူသောအဆုံးအမ၊ တူသောအကျင့်၊ တူသောအယူ၊ တူသောဘဝ ပန်းတိုင် မရှိကြခြင်းဖြစ်၏။”

“အရှင်ဘုရား.... သူတော်သူမြတ် အားလုံးတို့သည် စင်စစ် အပြီးအဆုံး ရှိပါကုန်သလော၊ စင်စစ်ယောဂကုန်ရာ ရှိပါကုန်သလော၊ စင်စစ်မြတ်သော အကျင့်ရှိပါကုန်သလော၊ စင်စစ်အဆုံးသတ်တရား ရှိပါကုန်သလော။”

“သိကြားမင်း.... သူတော်သူမြတ် အားလုံးတို့သည် စင်စစ်အပြီးအဆုံး မရှိကုန်၊ စင်စစ်ယောဂကုန်ရာ မရှိကုန်၊ စင်စစ် မြတ်သောအကျင့် မရှိကုန်၊ စင်စစ် အဆုံးသတ်တရား မရှိကုန်၊ တဏှာ ကုန်ခန်းခြင်းဖြင့် ကိလေသာမှ လွတ်သော ရဟန်းတို့သည်သာ စင်စစ်အပြီးအဆုံး ရှိကုန်၏။ စင်စစ် ယောဂ ကုန်ရာရှိကုန်၏။ စင်စစ် မြတ်သောအကျင့် ရှိကုန်၏။ စင်စစ် အဆုံးသတ်တရား ရှိကုန်၏။”

“အရှင်ဘုရား.... ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း မှန်လှပါ၏။ အရှင်ဘုရား ဤအဖြေကိုကြားနာရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ယုံမှားခြင်းမှ လွန်မြောက်ပါပြီ။ သို့လော သို့လော တွေးတောခြင်းမှ ကင်းပါပြီ။”

“အရှင်ဘုရား.... လှုပ်ရှား တတ်မက်တတ်သော တဏှာသည် ရောဂါ ဆိုးနှင့်တူပါ၏။ အနာဆိုးနှင့်တူပါ၏။ ဆူးငြောင့်နှင့်တူပါ၏။ လှုပ်ရှားတတ် မက်တတ်သော တဏှာသည် သတ္တဝါအပေါင်းကို ထိုထိုဘဝ၌ဖြစ်စေရန် ဆွဲ ငင်နေပါ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ဤသတ္တဝါ အပေါင်းသည် ဘဝကြီးငယ်သို့ ရောက်ကြရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။”

“သိကြားမင်း.... သင်သည် ဤပြဿနာတို့ကို အခြားသော သူတော် သူမြတ်တို့အား မေးလျှောက်ဘူးပါသလော။”

“မေးလျှောက်ဘူးပါသည် ဘုရား”

“ထိုသူတော်သူမြတ်တို့က သင့်အား မည်သို့ဖြေကြားလိုက်ကြသနည်း၊ ဝန်မလေးလျှင် ငါ့အား ပြန်ကြားလျှောက်တင်ပါလော”

“အရှင်ဘုရား.... မြတ်စွာဘုရား ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ ရှေ့မှောက်၌ ပြန်ကြား လျှောက်တင်ရန် ကျွန်ုပ် ဝန်မလေးပါ။ အရှင်ဘုရား ကျွန်ုပ်သည် ယခင်က ဆိတ်ငြိမ်သော တောကျောင်း၌ နေသည့် သူတော် သူမြတ်တို့ထံ ချဉ်းကပ်၍ ဤပြဿနာတို့ကို မေးလျှောက် ခဲ့ဘူးပါ၏။ သို့သော်လည်း ထို သူတော်သူမြတ်တို့သည် ကျွန်ုပ်၏ ပြဿနာတို့ကို ဖြေဆိုရန် မစွမ်းနိုင်ကြဘဲ ကျွန်ုပ်ကိုသာ ‘သင်မည်သူပါနည်း’ ဟူ၍ ပြန်၍မေးကြပါသည်။”

“ကျွန်ုပ် သိကြားမင်းဖြစ်ပါသည်ဟု ဖြေကြားသည့်အခါ ထိုသူတော် သူမြတ်တို့က ‘အရှင်သည် မည်သို့သော ကောင်းမှုကို ပြုလုပ်ခဲ့သဖြင့် သိကြား မင်းအဖြစ်ကို ရရှိပါသနည်း’ ဟု မေးမြန်းကြပြန်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်က မိမိပြု လုပ်ခဲ့သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို ပြောကြားလိုက်ရာ ထိုသူတော် သူမြတ် တို့သည် ‘ငါတို့ကား သိကြားမင်းကို တွေ့မြင်ကြရ၏၊ သိကြားမင်းနှင့်လည်း စကားပြောဆိုကြရပေ၏’ ဟူ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားကြပါသည်။ စင်စစ် ကျွန်ုပ်က ထိုသူတော်သူမြတ်တို့၏ တပည့်မဖြစ်ဘဲ ထိုသူတော်သူမြတ် တို့ကသာ ကျွန်ုပ်၏တပည့် ဖြစ်သွားကြပါသည်။”

“အရှင်ဘုရား.... ကျွန်ုပ်ကား အပါယ်လေးပါးသို့ ကျရောက်ခြင်းမရှိ တော့ဘဲ၊ ကံနိုးသေမြဲသော အထက်မဂ်သုံးပါးလျှင် လားရာရှိသော မြတ်စွာ ဘုရား၏တပည့် သောတာပန် ဖြစ်ပါ၏။”

မတူသောဝမ်းမြောက်မှု

“သိကြားမင်း... သင်သည် ရှေးအခါက ဤသို့သောဝမ်းမြောက်မှုကို ရဘူးပါ၏လော”

“အရှင်ဘုရား.... ရှေးအခါက နတ်နှင့်အသူရာတို့ စစ်ပွဲဖြစ်ပွားရာ နတ် တို့က အုနိုင်ရသဖြင့် စစ်နိုင်သော ဣန္ဒြိယအား ဝမ်းမြောက်မှု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါ

သည်။ သို့သော်လည်း ထိုနှစ်သက်ဝမ်းမြောက်မှုကို ရခြင်းမှာ တုတ် ဓား လက်နက်ကိုင်ဆောင်ရသော ချမ်းသာမျိုးသာဖြစ်ပါသည်။ အမှန်တရားကိုသိ မြင်ရန်၊ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရန်အလို့ငှာဖြစ်သော ချမ်းသာမျိုး မဟုတ် ပါ။ အရှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကိုကြားနာရသဖြင့် ရရှိသော နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်မှုသည်ကား တုတ် ဓား လက်နက် မကိုင်ဆောင်ရသော ချမ်းသာဖြစ်ပါသည်။ အမှန်တရားကို သိမြင်ရန်၊ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် အလို့ငှာဖြစ်သော ချမ်းသာဖြစ်ပါသည်။”

“သိကြားမင်း... သင်သည် မည်သို့သော အကျိုးထူးကို သိမြင် ရ၍ ဤသို့သဘောရှိသော နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်မှု ရရှိခြင်းကို ချီးကျူးပြောဆိုဘိ သနည်း။”

“အရှင်ဘုရား... ကျွန်ုပ်သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ ရှေ့မှောက်၌ တည်နေ လျက်ပင် ယခင်သိကြားမင်းဘဝမှ စုတေ၍နောက်ထပ် သိကြားမင်း ဘဝကို ရခဲ့ပါသည်။ ထိုသိကြားမင်းသစ်ဘဝမှ စုတေသော် လူ့ပြည်၌ မိမိနှစ်သက်ရာ မိခင်ဝမ်းတွင် ပဋိသန္ဓေနေရပါလိမ့်မည်။ လူဖြစ်သော ကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာ ဘုရား၏ အဆုံးအမနှင့်အညီ နေထိုင်သဖြင့် သကဒါဂါမ်မဂ်ကို ရရှိပါလိမ့်မည်။ ထိုလူ့ဘုံမှစုတေသော် သိကြားမင်းတကြိမ် ဖြစ်ရပါဦးမည်။ နောက်ဆုံး ဘဝ တွင်မူ အကနိဋ္ဌဗြဟ္မာဘုံသို့ ရောက်ရပါလိမ့်မည်။ ဤခြောက်ပါးသော အကျိုး ထူးကို သိမြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့သဘောရှိသော နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်မှု ရခြင်းကို ချီးကျူးပြောဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဘုရား။”

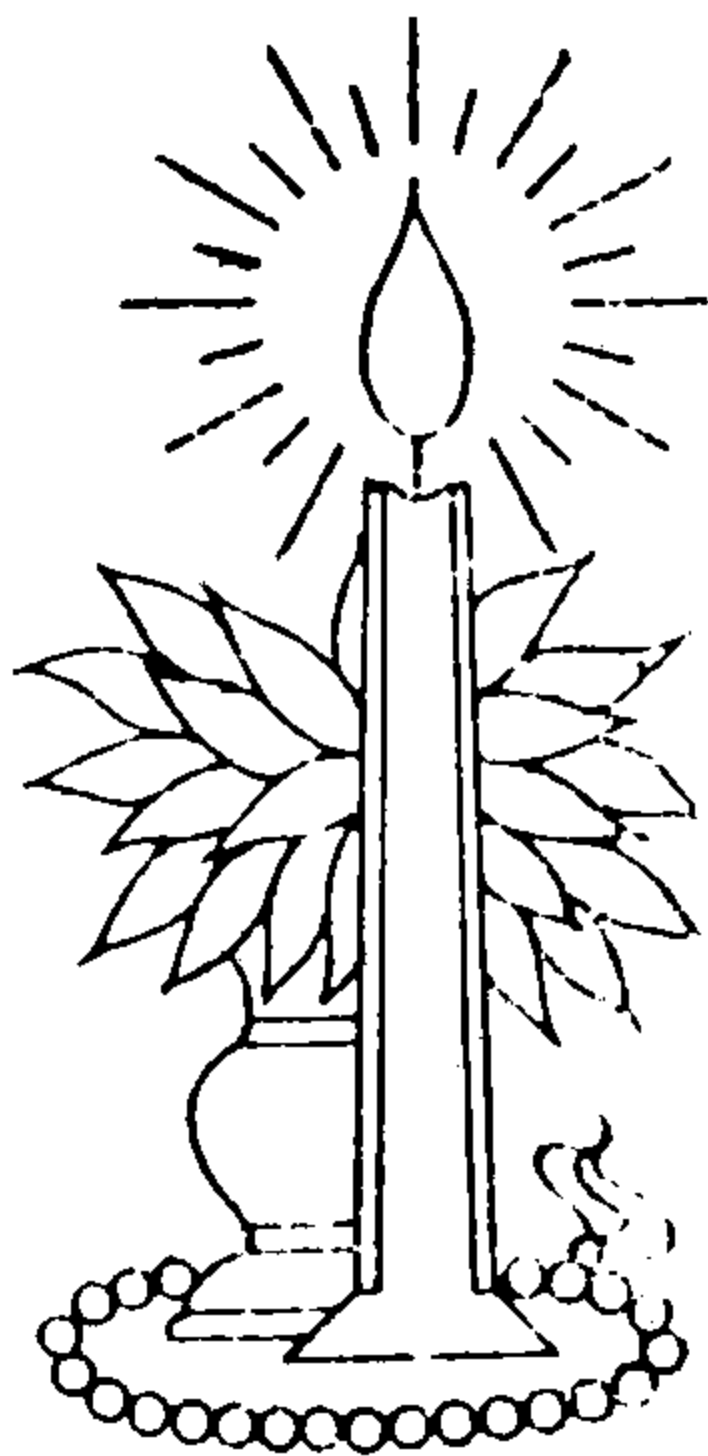
(မှတ်ချက်။ သိကြားမင်းသည် တရားနာနေဆဲ အချိန်အတွင်း မှာပင် စုတေ၍ နောက်ထပ် သိကြားမင်းသစ် အဖြစ်ကိုရရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းသို့လျှောက်ခြင်းဖြစ်သည်။)

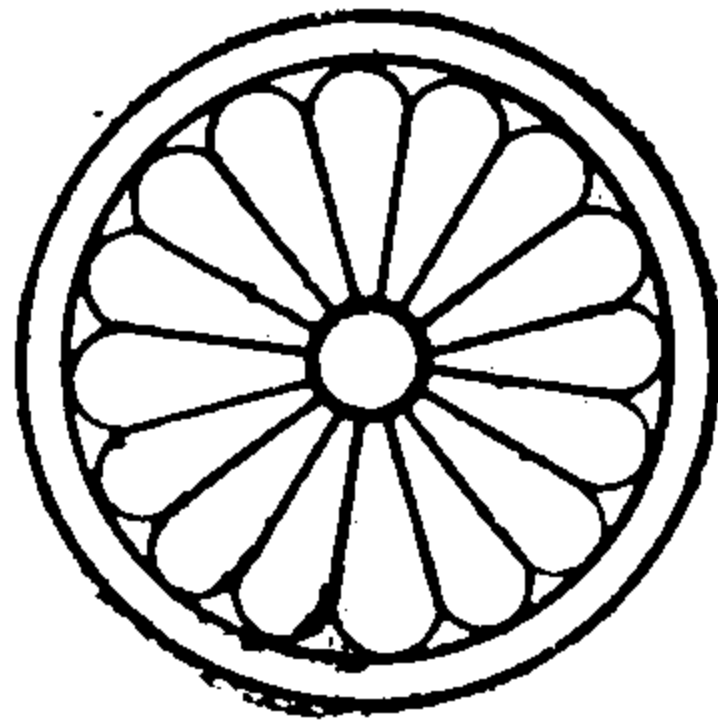
ပဉ္စသီခနတ်သား ဆုလဒ်ရရှိခြင်း

သိကြားမင်းသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား ယင်းသို့ လျှောက်ထားပြီးနောက် ပဉ္စသီခနတ်သားအား “အမောင် ပဉ္စသီခ၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား ဖူးမြော်ခွင့်ရရန် ခွင့်ပန်ပေးသောသင်သည် ငါ့အားကျေးဇူးများလှပေ၏။ ထို့ကြောင့်ငါသည် သင့်အား သင့်ဘခင် ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မင်း၏ ရာထူးကိုပေးအံ့၊ သင်အလွန်တောင့်တ နေသော သူရိယဝစ္ဆာသ နတ်သမီးကိုလည်းပေးအံ့” ဟု မိန့်ကြားလေ၏။ ထို့

နောက် သိကြားမင်းသည် လက်ဖြင့် မြေကြီးကိုပုတ်၍ “နမောတဿ ဘဂဝ
တော အရဟတော သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓဿ” ဟု ဆုံးကြိမ်ဥဒါန်းကျူးရင့်၏။

ဤတရားဒေသနာကို ကြား နာရသဖြင့် သိကြားမင်းနှင့်တကွ ရှစ်
သောင်းသော နတ်တို့အား ကိလေသာမြူကင်းစင်သော သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်
ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ နတ်တို့၏အရှင် သိကြားမင်း မေးလျှောက် သည့်
ပြဿနာတို့ကို ဖြေကြားခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ဤဒေသနာသည်လည်း သက္က
ပညာဟု အမည်တွင်လေသည်။

၂၂။ မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်

သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးကို အကျယ်ဟောကြားခြင်း

တကြောင်းတည်းသောခရီး

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ကုရုတိုင်း ကမ္မာသမ္ပ မည်သော နိဂုံး(ရွာကြီး)၌ သီတင်းသုံးစဉ် ရဟန်းတို့အား ဤမဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်ကို ဟောကြားတော်မူသည်။

“ရဟန်းတို့....သတ္တဝါတို့၏ စိတ်စင်ကြယ်ရန်၊ စိုးရိမ်ပူပန်ရခြင်း၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်းရခြင်းတို့ကို လွန်မြောက်နိုင်ရန်၊ ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲခြင်းများ ချုပ်ငြိမ်းရန်၊ နည်းမှန် လမ်းမှန်ကို ရရှိရန်၊ ဆင်းရဲ ငြိမ်းအေးမှုကို မျက်မှောက် ပြုရန် အတွက် တကြောင်းတည်းသောခရီးလမ်းကား ဤသတိပဋ္ဌာန်လေးပါးတို့ပင် ဖြစ်၏။ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးဟူသည်....

- (၁) ပြင်းစွာ လုံ့လစိုက်လျက် သတိသမ္ပဇဉ်နှင့် ယှဉ်ကာ လောကသားတို့အပေါ်၌ ငြူစူခြင်း၊ ပြစ်မှားခြင်းတို့ကို ပယ်ဖျောက်ပြီး ကိုယ်၌ ကိုယ်ဟု အဖန်တလဲလဲ ရှု၍နေခြင်း။
- (၂) ခံစားမှု ဝေဒနာတို့၌ ခံစားမှု စေဒနာဟု အဖန်တလဲလဲ ရှု၍နေခြင်း။
- (၃) စိတ်၌ စိတ်ဟု အဖန်တလဲလဲ ရှု၍နေခြင်း။
- (၄) တရားသဘောတို့၌ တရားသဘောဟု အဖန်တလဲလဲ ရှု၍ နေခြင်းတို့ ဖြစ်လေသည်။

ကိုယ်၌ ရှုဆင်ခြင်ခြင်း

ထွက်သက်ဝင်သက်ကိုရှုပုံ

ကိုယ်၌ ကိုယ်ဟု ရှုဆင်ခြင်ပုံကား.... ရဟန်းတပါးသည် တော၊တောင်၊ သစ်ပင်ရင်း စသော ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ် တခုခုသို့ ချဉ်းကပ်၍ တင်ပြင်ခွေ

ထိုင်ပြီး ကိုယ်ကို ဖြောင့်ဖြောင့် မတ်မတ် ထား၏။ သတိကိုလည်း ကမ္မဋ္ဌာန်း အာရုံသို့ ရှေ့ရှုတည်စေ၏။ ယင်းသို့ တည်စေပြီးနောက် ထိုရဟန်းသည် သဘိ ရှိလျက်သာလျှင် ဝင်သက်လေကို ရှုသွင်း၏။ သတိရှိလျက်သာလျှင် ထွက်သက် လေကို ရှုထုတ်၏။ ရှည်ရှည်ရှုသွင်းလျှင် “ရှည်ရှည်ရှုသွင်းသည်” ဟုသိ၏။ “ရှည်ရှည်ရှုထုတ်လျှင် ရှည်ရှည် ရှုထုတ်သည်” ဟု သိ၏။ တိုတိုရှုသွင်းလျှင် တိုတိုရှုသွင်းသည်ဟု သိ၏။ တိုတိုရှုထုတ်လျှင်လည်း “တိုတိုရှုထုတ်သည်” ဟု သိ၏။ ဝင်သက်လေ၏ အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး သုံးပါးလုံးကို ထင်ရှားသိလျက် ရှုသွင်းမည် ဟူ၍ လေ့ကျင့် အားထုတ်၏။ ထွက်သက်လေ၏ အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး သုံးပါးလုံးကို ထင်ရှားသိလျက် ရှုထုတ်မည်ဟူ၍ လေ့ကျင့်အားထုတ် ၏။ ရုန့်ရင်းပြင်းထန်သော ဝင်သက်ကို ငြိမ်းအေးစေလျက် ရှုသွင်းမည်ဟူ၍ လေ့ကျင့် အားထုတ်၏။ ရုန့်ရင်း ပြင်းထန်သော ထွက်သက်ကို ငြိမ်းအေးစေ လျက် ရှုထုတ်မည်ဟူ၍ လေ့ကျင့်အားထုတ်၏။ ဥပမာအားဖြင့် ကျွမ်းကျင် သော ပွတ်သမားသည် ပွတ်ကြိုးကို ရှည်ရှည်ဆွဲလျှင် ရှည်ရှည်ဆွဲသည် ဟူ၍ ၎င်း၊ တိုတိုဆွဲလျှင် တိုတိုဆွဲသည်ဟူ၍၎င်း သိသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

ဣရိယာပုတ်ကိုရူပံ

ရဟန်းတပါးသည်ကား သွားလျှင် သွားသည့်ဟု သိ၏။ ရပ်လျှင် ရပ် သည်ဟု သိ၏။ ထိုင်လျှင် ထိုင်သည်ဟု သိ၏။ အိပ်လျှင် အိပ်သည်ဟု သိ၏။ တည်ရှိ နေတိုင်းသော အချင်းအရာအားဖြင့် ကိုယ်၏ လှုပ်ရှား တည်နေပုံကို သိ၏။

သမ္ပဇဉ်ဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်ပုံ

တဖန် ထိုရဟန်းသည် ရှေ့သို့တိုးခြင်း၊ နောက်သို့ဆုတ်ခြင်းတို့၌ ဆင် ခြင်ဉာဏ်ဖြင့် ပြုလေ့ရှိ၏။ တည့်တည့်ကြည့်ခြင်း၊ စောင်းငဲ့၍ ကြည့်ခြင်းတို့၌ ဆင်ခြင်ဉာဏ်ဖြင့် ပြုလေ့ရှိ၏။ ကွေးခြင်း ဆန့်ခြင်းတို့၌ ဆင်ခြင်ဉာဏ်ဖြင့် ပြု လေ့ရှိ၏။ သပိတ်၊ သင်္ကန်းတို့ကို ကိုင်တွယ်ဝတ်ဆင်ခြင်း၊ စားခြင်း၊ သောက် ခြင်း၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်စွန့်ခြင်း၊ သွားခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ ထိုင်ခြင်း၊ အိပ်ခြင်း၊ နိုးခြင်း၊ စကားပြောခြင်း၊ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းတို့၌ ဆင်ခြင်ဉာဏ်ဖြင့် ပြုလေ့ ရှိ၏။

စက်ဆုပ်ဖွယ်ဟူရုံပုံ

တဖန် ထိုရဟန်းသည် အောက်ခြေဖဝါးပြင်မှစ၍ အထက်ဆံပင်ဖျား အထိ အရေဖျားဖြင့် ပိုင်းခြားအပ်သော ဤကိုယ်ကို မစင်ကြယ်သော အရာ ဝတ္ထုအမျိုးမျိုးဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်ဟူ၍ ရှုဆင်ခြင်၏။ “ဤကိုယ်၌....

ဆံပင်၊ အမွေး၊ ခြေသည်းလက်သည်း၊ သွား၊ အရေ၊

အသား၊ အကြော၊ အရိုး၊ ချဉ်ဆီ၊ အညှို့၊

နှလုံး၊ အသည်း၊ အမြေး၊ အဖျဉ်း၊ အဆုပ်၊

အူမ အူသိမ် အစာသစ်၊ အစာဟောင်း၊ ဦးနှောက်၊

သည်းခြေ၊ သလိပ်၊ ပြည်၊ သွေး၊ ချွေး၊

အဆီခဲ၊ မျက်ရည်၊ ဆိကြည်၊ တံထွေး၊ နှပ်၊

အစေး၊ ကျင်ငယ်ဟု ခေါ်သည့် (၃၂) ပါးသော အစုအဝေးများ သာ ရှိ၏”ဟူ၍ ရှုဆင်ခြင်၏။ ဥပမာအားဖြင့် မျက်စိ အမြင် ကောင်းသော ယောက်ျားသည် ကောက်ပဲသီးနှံအမျိုးမျိုးဖြင့် ပြည့်နေသော အိတ်ကို ဖွင့်၍ “ဤကား စပါးတည်း၊ ဤကား ပဲနောက်တည်း၊ ဤကား ပဲကြီးတည်း” စသည်ဖြင့် ခွဲခြားသိမြင်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

ဓာတ်သဘောကို ဆင်ခြင်ပုံ

တဖန် ထိုရဟန်းသည် တည်နေတိုင်း ထားရှိတိုင်းသော ဤကိုယ်ကို ဓာတ်သဘောအားဖြင့် ဆင်ခြင်၏။ “ဤကိုယ်၌ မြေဓာတ်၊ ရေဓာတ်၊ မီးဓာတ်၊ လေဓာတ် ဟူသော ဓာတ်လေးပါးသာ ရှိ၏”ဟူ၍ ဆင်ခြင်၏။ ဥပမာအားဖြင့် ကျွမ်းကျင်သော နွားသတ်သမားသည် နွားကို သတ်ပြီး လမ်းလေးခု၌ အသား တို့ကို လေးစုလေးပုံပြုကာ ထိုင်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

သူသေကောင်ကိုးမျိုးကို ဆင်ခြင်ပုံ

တဖန် ထိုရဟန်းသည် သုသာန်၌ စွန့်ပစ်ထားသော သူသေကောင် အမျိုးမျိုးကိုရှု၍ မိမိကိုယ်ကို ဆင်ခြင်၏။

(၁) သေပြီး နှစ်ရက် သုံးရက်ကြာအပြင် ဖူးယောင် ပုပ်ပူနေသော သူသေကောင်။

(၂) ကျီး ငှက် တိရိစ္ဆာန်တို့ ထိုးဆွဲကိုက်ဆွဲထားသော သူသေကောင်။

- (၃) အသားအသွေးတို့နှင့်တကွ အကြောဖြင့် ဖွဲ့စပ်၍ အရိုးစု ဖြစ်နေသော သူသေကောင်။
- (၄) အသားကင်းပြီး အသွေးဖြင့်သာ လိပ်းကျလျက် အကြောဖြင့် ဖွဲ့စပ်၍ အရိုးစုဖြစ်နေသော သူသေကောင်။
- (၅) အသားရော အသွေးပါ ကင်းပြီး အကြောဖြင့်သာ ဖွဲ့စည်းလျက် အရိုးစုဖြစ်နေသော သူသေကောင်။
- (၆) အဆက်အစပ်မရှိတော့ဘဲ ခြေရိုးတခြား လက်ရိုးတခြား စသည်ဖြင့် ပြန့်ကျဲနေသော သူသေကောင်။
- (၇) ချောင်းကဲ့သို့ ဖြူဖူးနေသော အရိုးစု ဖြစ်နေသည့် သူသေကောင်။
- (၈) နှစ်လွန်၍ နေပူမိုးစိုဖြစ်နေသော အရိုးစု သူသေကောင်။
- (၉) အမှုန့် ဖြစ်၍ ပုပ်ဆွေးနေသော အရိုးစု သူသေကောင် တို့ကို ရှု၍ “ငါ၏ကိုယ်သည်လည်း ဤသို့သော သဘောရှိ၏။ ဤသို့ပင် ဖြစ်တတ်၏။ ဤသို့သော အဖြစ်မျိုးကို မလွန်ဆန်နိုင်ပေ” ဟူ၍ နှိုင်းရှုဆင်ခြင်၏။

ဤသို့အားဖြင့် ထိုရဟန်းသည် ပိမိကိုယ်၌ဖြစ်စေ၊ သူတပါးတို့၏ကိုယ်၌ဖြစ်စေ၊ ယင်းနှစ်မျိုးလုံး၌ဖြစ်စေ ကိုယ်ဟု အဖန်ဖန်ရှု၍နေ၏။ ကိုယ်၌ ဖြစ်ခြင်းသဘော၊ ပျက်ခြင်းသဘော၊ ဖြစ်ပျက်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန်ရှု၍နေ၏။ အသိဉာဏ်ဖြစ်ရန်၊ တဖန် သတိရရန်အတွက်သာလျှင် ‘ကိုယ်ရှိ၏’ ဟူ၍ သတိကို ထင်စွာထား၏။ ထိုရဟန်းသည် တဏှာဒိဂ္ဂိ ဟူသော အပ္ပိအတွယ် မရှိမရှိ နေ၏။ လောက၌ တစုံတခုကိုမျှလည်း စွဲသမ်းခြင်း မရှိချေ။ ဤသို့လျှင် ထိုရဟန်းသည် ကိုယ်၌ ကိုယ်ဟု အဖန်ဖန်ရှု၍ နေ၏။

ဝေဒနာတို့၌ ရှုဆင်ခြင်ခြင်း

ခံစားမှုဝေဒနာတို့၌ ဝေဒနာဟု ရှုဆင်ခြင်ပုံကား သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းတပါးသည် ချမ်းသာမှုကိုခံစားလျှင် “ချမ်းသာမှုကိုခံစား၏” ဟု သိ၏။ ဆင်းရဲမှုကိုခံစားလျှင် “ဆင်းရဲမှုကို ခံစား၏” ဟု သိ၏။ ဆင်းရဲသည်လည်းပ ဟုတ်၊ ချမ်းသာသည်လည်းမဟုတ်ထော ခံစားမှုကို ခံစားလျှင်လည်း “ဆင်းရဲသည်လည်းမဟုတ်၊ ချမ်းသာသည်လည်းမဟုတ်သော ခံစားမှုကိုခံစား၏” ဟု သိ၏။ တွယ်ဘာဖွယ်နှင့်ယှဉ်သော ချမ်းသာမှု၊ ဆင်းရဲမှု၊ ဆင်းရဲချမ်းသာမဟုတ်သော ခံစားမှု၊ တွယ်တာဖွယ်နှင့်မယှဉ်သော ချမ်းသာမှု၊ ဆင်းရဲမှု၊ ဆင်းရဲချမ်းသာမဟုတ်သော ခံစားမှုတို့ကိုလည်း ထိုနည်းတူပင် သိမှတ် ဆင်ခြင်၏။

ဤသို့အားဖြင့် ထိုရဟန်းသည် မိမိသဏ္ဌာန်၌ဖြစ်သော ခံစားမှုတို့၌ ဖြစ်စေ သူတပါးတို့၏ သဏ္ဌာန်၌ဖြစ်သော ခံစားမှုတို့ဖြစ်စေ၊ ယင်းနှစ်မျိုးလုံး၌ ဖြစ်စေ၊ ခံစားမှုဟု အဖန်ဖန်ရှု၍နေ၏။ ခံစားမှုတို့၌ ဖြစ်ခြင်းသဘော၊ ပျက်ခြင်းသဘော၊ ဖြစ်ပျက်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန်ရှု၍နေ၏။ အသိဉာဏ် ဖြစ်ရန်၊ တဖန်သတိရရန်အတွက်သာလျှင် “ခံစားမှုသည်ရှိ၏” ဟူ၍ သတိကိုထင်စွာထား၏။ ထိုရဟန်းသည် တဏှာဒိဋ္ဌိဟူသော အမှီအတွယ်မရှိ မှု၍ နေ၏။ လောက၌ တစုံတခုကိုမျှလည်း စွဲလမ်းခြင်းမရှိချေ၊ ဤသို့လျှင်ထိုရဟန်းသည် ခံစားမှု ဝေဒနာတို့၌ ခံစားမှုဟုအဖန်ဖန်ရှု၍နေ၏။

စိတ်၌ရှုဆင်ခြင်ခြင်း

စိတ်၌ စိတ်ဟု ရှုဆင်ခြင်ပုံကား- သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းတပါးသည် စွဲငြိမှုရှိသောစိတ်ကို “စွဲငြိမှုမရှိသောစိတ်” ဟု သိ၏။ စွဲငြိမှုမရှိသော စိတ်ကို “စွဲငြိမှုမရှိသောစိတ်” ဟု သိ၏။ ပြစ်မှားမှုရှိသောစိတ်၊ ပြစ်မှားမှုကင်းသောစိတ်၊ တောဝေမှုရှိသောစိတ်၊ တောဝေမှုကင်းသောစိတ်၊ ကျဉ်းကျပ်သောစိတ်၊ ပျံ့လွင့်သောစိတ်၊ မြင့်မြတ်သောစိတ်၊ မမြင့်မြတ်သောစိတ်၊ အလွန်ရှိစိတ်၊ အလွန်မဲ့စိတ်၊ တည်တန့်ကြံ့ခိုင်မှုရှိသောစိတ်၊ တည်တန့်ကြံ့ခိုင်မှုမရှိသောစိတ်၊ လွတ်မြောက်သောစိတ်၊ မလွတ်မြောက်သောစိတ် တို့ကိုလည်း ထို့အတူပင် ခွဲခြားသိမြင်၏။

ဤသို့အားဖြင့် ထိုရဟန်းသည် မိမိစိတ်၌ဖြစ်စေ၊ သူတပါးတို့၏စိတ်၌ ဖြစ်စေ၊ ယင်းနှစ်မျိုးလုံး၌ဖြစ်စေ၊ စိတ်ဟု အဖန်ဖန်ရှု၍နေ၏။ စိတ်၌ဖြစ်ခြင်း သဘော၊ ပျက်ခြင်းသဘော၊ ဖြစ်ပျက်ခြင်းသဘောများကို အဖန်ဖန်ရှု၍နေ၏။ အသိဉာဏ်ဖြစ်ရန်၊ တဖန်သတိရရန်အတွက်သာလျှင် “စိတ်သည်ရှိ၏” ဟူ၍ သတိကို ထင်စွာထား၏။ ထိုရဟန်းသည် တဏှာဒိဋ္ဌိဟူသော အမှီအတွယ်မရှိ မှု၍ နေ၏။ လောက၌ တစုံတခုကိုမျှလည်း စွဲလမ်းခြင်းမရှိချေ၊ ဤသို့လျှင်ထို ရဟန်းသည် စိတ်၌စိတ်ဟု အဖန်ဖန်ရှု၍နေ၏။

တရားသဘောတို့၌ ရှုဆင်ခြင်ခြင်း

နိဝရဏငါးပါးကိုရှုပုံ

တရားသဘောတို့၌ တရားသဘောဟု ရှုဆင်ခြင်ပုံကား - သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းတပါးသည် စိတ်ကိုပိတ်သို့ တားဆီးတတ်သော နိဝရဏတရားတို့၌

တရားသဘောဟု အဖန်ဖန်ရှု၍နေ၏။ မိမိသဏ္ဌာန်၌ ကာပအလိုရှိလျှင် “ငါ၏ အတွင်းသဏ္ဌာန်၌ ကာမအလိုရှိ၏” ဟုသိ၏။ မိမိသဏ္ဌာန်၌ ကာမအလိုမရှိလျှင် “ငါ၏အတွင်းသဏ္ဌာန်၌ ကာမအလိုမရှိ” ဟုသိ၏။ မဖြစ်သေးသော ကာမအလို ဖြစ်ပေါ်ခြင်း၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော ကာမအလိုအားပယ်ခြင်း၊ ပယ်ပြီးသော ကာမအလို၏ နောက်ထပ်ဖြစ်ပေါ်မလာခြင်းတို့ကိုလည်း ထင်ရှားစွာ သိမြင်၏။ ပြစ်မှားစိတ်ဆိုးခြင်း၊ ထိုင်းမှိုင်းတွေ့ဒုခါခြင်း၊ ပျံ့လွင့်ပူပန်ခြင်း၊ တွေးတောယုံမှားခြင်းဟူသော နိဝရဏတရားများကိုလည်း ထို့အတူပင်သိမြင်၏။

ခန္ဓာငါးပါးကိုရှုပုံ

တဖန်ထိုရဟန်းသည် စွဲလမ်းအပ်သော ခန္ဓာငါးပါးတို့၌ တရားသဘောဟု အဖန်ဖန်ရှု၍နေ၏။ “ဤကားရုပ်တည်း၊ ဤကားရုပ်၏ဖြစ်ပေါ်ခြင်းတည်း၊ ဤကားရုပ်၏ ချုပ်ပျောက်ခြင်းတည်း” ဟု အဖန်ဖန်ရှု၍နေ၏။ ခံစားမှုဝေဒနာ၊ မှတ်သားမှုသညာ၊ စေ့ဆော်အားထုတ်မှုသင်္ခါရနှင့် စိတ်ဝိညာဏ်တို့၌လည်း ထို့အတူပင် ခွဲခြားသိမြင် ရှုဆင်ခြင်၍နေ၏။

အာယတနတဆယ် နှစ်ပါးကိုရှုပုံ

တဖန်ထိုရဟန်းသည် အသိစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော အတွင်းအာယတနခြောက်ပါး၊ အပြင် အာယတန ခြောက်ပါးတို့၌ တရားသဘောဟု အဖန်ဖန် ရှု၍နေ၏။ ထိုရဟန်းသည် မျက်စိကိုလည်းသိ၏၊ အဆင်းရူပါရုံကိုလည်းသိ၏၊ ယင်းနှစ်ပါးစုံကိုအစွဲပြု၍ တတ်မက်ခြင်းစိတ်ဆိုးခြင်းစသော သံယောဇဉ်နှောင်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာပုံကိုလည်းသိ၏။ မဖြစ်သေးသော သံယောဇဉ် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော သံယောဇဉ်အားပယ်ခြင်း၊ ပယ်ပြီးသောသံယောဇဉ်၏ နောက်ထပ် ဖြစ်ပေါ်မလာခြင်းတို့ကိုလည်းသိ၏။ နားနှင့်အသံ၊ နှာခေါင်းနှင့်အနံ့၊ လျှာနှင့်အရသာ၊ ကိုယ်နှင့်အတွေ့အထိ၊ မခနာဝိညာဉ်နှင့် ဓမ္မာရုံတို့ကိုလည်း ထို့အတူပင်သိမြင်၏။

ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါးကိုရှုပုံ

တဖန်ထိုရဟန်းသည် ဗောဓိဉာဏ်၏ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း ဖြစ်သော တရားခုနစ်ပါးတို့၌ တရားသဘောဟုအဖန်ဖန်ရှု၍နေ၏။ မိမိသဏ္ဌာန်၌ဗောဓိ

ဉာဏ်၏ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းဖြစ်သော သတိရှိလျှင် “ရှိ ၏” ဟုသိ၏။ မရှိလျှင်လည်း “မ ရှိ” ဟုသိ၏။ မဖြစ်သေးသောသတိ ဖြစ်ပေါ်လာပုံ ဖြစ်ပေါ်လာသောသတိ၏ တိုးပွားပြည့်စုံလာပုံတို့ကိုလည်း သိမြင်၏။ ဗောဓိဉာဏ်၏အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းဖြစ်သော တရားသဘောကို စိစစ်မှုဉာဏ်၊ အားထုတ်မှု ဝိရိယ၊ နှစ်သက်မှုပီတိ၊ ငြိမ်းအေးမှုပဿဒ္ဓိ၊ တည်ငြိမ်မှုသမာဓိ၊ လျစ်လျူရှုမှုဥက္ခေသတိတို့ကိုလည်း ထို့အတူပင် သိမြင်၏။

သစ္စာလေးပါးကိုရှုပုံ

တဖန် ထိုရဟန်းသည် အရိယ သစ္စာ လေးပါးတို့၌ တရားသဘောဟု အဖန်ဖန်ရှု၍နေ၏။ “ဤကားဆင်းရဲတည်း၊ ဤကားဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်းတည်း၊ ဤကားဆင်းရဲငြိမ်းရာတည်း၊ ဤကား ဆင်းရဲငြိမ်းရာသို့ ရောက်စေတတ်သော အကျင့်တည်း” ဟူ၍ ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိမြင်၏။

ဆင်းရဲခြင်းအမှန်တရားဟူသည်- ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း၊ ဒိုရသေရခြင်း၊ စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးရခြင်း၊ ကိုယ်စိတ် ဆင်းရဲရခြင်း၊ ပြင်းစွာပူပန်ရခြင်းတို့သည် ဆင်းရဲခြင်းများဖြစ်၏။ မချစ်မနှစ်လိုဖွယ်တို့နှင့်တွေ့ဆုံပေါင်းသင်းရခြင်း၊ ချစ်ခင်နှစ်လိုဖွယ်တို့နှင့် ကွဲကွာကွေ့ကွင်းရခြင်း၊ လိုချင်သည်ကို မရခြင်းများသည်လည်း ဆင်းရဲခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အချုပ်အားဖြင့်ကား စွဲလမ်း အပ်သော ခန္ဓာငါးပါးသည် ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်း အမှန်တရား ဟူသည်... နောက်ထပ် ဘဝသစ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေတတ်သော၊ နှစ်သက်စွဲငြိမ်းနှင်တကွ ဖြစ်သော၊ ထိုထိုဘဝ အာရုံ၌ အလွန်နှစ်သက်ခြင်းရှိသော တတ်မက်မှုပင် ဖြစ်၏။ ယင်းတတ်မက်မှုသည် ကာမဂုဏ်၌ တတ်မက်မှု၊ ဘဝ၌ တတ်မက်မှု၊ ဘဝပြတ်စဲခြင်း၌ တတ်မက်မှု ဟူ၍ သုံးမျိုးရှိ၏။

ဆင်းရဲငြိမ်းရာ အမှန်တရားဟူသည်... အဆိုပါတတ်မက်မှု၏ အကြွင်းမဲ့ ကင်းစင် ချုပ်ငြိမ်းခြင်း၊ စွန့်ခွာ လွတ်မြောက်ခြင်း၊ ငြိမ်းအေးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဆင်းရဲငြိမ်းရေး အမှန်တရား ဟူသည် .. မှန်သော အမြင်၊ မှန်သော အကြံ၊ မှန်သောစကား၊ မှန်သောအလုပ်၊ မှန်သောအသက်မွေးခြင်း၊ မှန်သော အားထုတ်ခြင်း၊ မှန်သော သတိ၊ မှန်သောတည်ကြည်ခြင်း ဟူသော အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသည့် ဤအရိယမဂ်လမ်းစဉ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤသို့အားဖြင့် ထိုရဟန်းသည် မိမိသဏ္ဌာန်၌သော်၎င်း၊ သူတပါးတို့၏ သဏ္ဌာန်သော်၎င်း၊ မိမိ သူတပါး နှစ်ဦးသားလုံးတို့၏ သဏ္ဌာန်၌သော်၎င်း တည်ရှိသော တရားသဘောတို့၌ တရားသဘောဟု အဖန်ဖန် ရှု၍ နေ၏။ ထို တရားသဘောတို့၌ ဖြစ်ခြင်းသဘော၊ ပျက်ခြင်းသဘော၊ ဖြစ်ပျက်ခြင်းသဘော တို့ကို အဖန်ဖန် ရှု၍ နေ၏။ အသိဉာဏ်ဖြစ်ရန်၊ ဟဖန် သတိရရန်အတွက်သာ လျှင် “တရားသဘောများသည် ရှိကုန်၏” ဟူ၍ သတိကို ထင်စွာ ထား၏။ ထိုရဟန်းသည် တဏှာဒိဋ္ဌိ ဟူသော အမှီအတွယ် မရှိမူ၍ နေ၏။ လောက၌ တစုံတခုကိုမျှလည်း စွဲလမ်းခြင်း မပြုပေ။ ဤသို့လျှင် ထိုရဟန်းသည် တရား သဘောတို့၌ တရားသဘောဟု အဖန်ဖန် ရှု၍ နေ၏။

သတိပဋ္ဌာန်ပွားများခြင်း၏အကျိုး

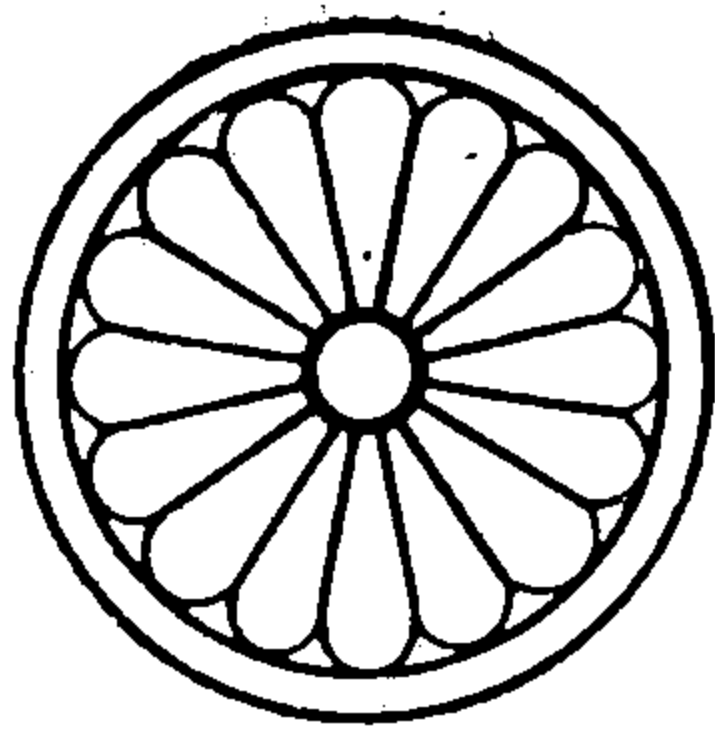
“ရဟန်းတို့ ... အကြင် တစုံတယောက်သောပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤသတိပဋ္ဌာန် လေးပါးကို ငါတရား ဟောကြားသည့်နည်းအတိုင်း ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး ပွားများ ငြားအံ့။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ယခု မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် အရဟတ္တဖိုလ်ကိုဖြစ်စေ၊ စွဲလမ်းမှု ကြွင်းကျန်နေသေးလျှင် အနာဂါမိဖိုလ်ကိုဖြစ်စေ မုချရမည်ဟု မြော် လင့်အပ်၏။”

“ရဟန်းတို့.... ခုနစ်နှစ်ကို ထားဘိဦး၊ အကြင် တစုံတယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤသတိပဋ္ဌာန်လေးပါးကို ငါတရား ဟောကြားသည့်နည်းအတိုင်း ခုနစ်ရက်မျှ ပွားများငြားအံ့။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ယခုမျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် အရ ဟတ္တဖိုလ်ကိုဖြစ်စေ၊ စွဲလမ်းမှု ကြွင်းကျန်နေသေးလျှင် အနာဂါမိဖိုလ်ကိုဖြစ် စေ မုချ ရမည်ဟု မြော်လင့်အပ်၏။”

“ရဟန်းတို့ ... သတ္တဝါတို့၏ စိတ် စင်ကြယ်ရန်၊ စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေး ရခြင်းများကို လွန်မြောက်နိုင်ရန်၊ ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲမှုများချုပ်ငြိမ်းရန်၊ နည်း မှန်လမ်းမှန်သို့ ဆိုက်ရောက်ရန်၊ ဆင်းရဲငြိမ်းရာနိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ရန် အဘွက် တကြောင်းတည်းသော ခရီးလမ်းကား ဤသတိပဋ္ဌာန်လေးပါးတို့ပင် ဖြစ်ပေသည်”

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဤသို့ ဟောကြားတော်မူသောအခါ ရဟန်းတို့သည် ဝမ်းမြောက်စွာ နာယူမှတ်သားကြလေသည်။

၂၃။ ပါယာသိသုတ်

ပါယာသိမြို့စားအား ဟောကြားသောတရား

အယူမှားသောမြို့စား

အခါတပါး၌ အရှင်ကုမာရကဿပသည် ရဟန်းငါးရာနှင့်အတူ ကောသလတိုင်း၌ ခရီးလှည့်လည်စဉ် သေတဗျမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်၍ သေတဗျမြို့၏ မြောက်ဖက် ယင်းတိုက်တော၌ သီတင်းသုံးနေ၏။ သေတဗျမြို့ကား ဆန် ရေ စပါး ပေါများပြည့်စုံ၍ စည်ကားသော ကောသလတိုင်း၏ မြို့တမြို့ ဖြစ်၏။ ထိုမြို့ကို ကောသလတိုင်းရှင် ဘုရင်ပသေနဒိကောသလမင်း၏ အပိုင်စားပေးချက်အရ ပါယာသိမည်သော မြို့စားက အုပ်ချုပ်နေ၏။ မြို့စားကြီးပါယာသိကား “တပါးသော လောကမရှိ၊ သေပြီးပြန်ဖြစ်သော သတ္တဝါမရှိ၊ ကောင်းမှု မကောင်းမှုတို့၏ အကျိုးမရှိ”ဟု အယူရှိနေသူ ဖြစ်၏။

သေတဗျမြို့သို့မြို့သားတို့သည် ဆန်းကြယ်သော တရားစကားကို ဟောကြားတတ်ပြီး ရဟန္တာတပါးအဖြစ်ဖြင့်လည်း ကျော်ကြားနေသည့် ရှင်ကုမာရကဿပ မိမိတို့မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လာကြောင်း ကြားသိကြလျှင် ရှင်ကုမာရကဿပအား သွားရောက်ဖူးမြော်ရန်အတွက် မြို့ကွင်းမှ အုပ်စုလိုက် ထွက်လာကြသည်။ ထိုသူတို့ကို မိမိ၏စံနန်းပြသောခံဆောင်ပေါ်မှနေ၍ မြို့စားကြီးပါယာသိ မြင်၍ အမတ်တယောက်ကို မေးမြန်းလျှင် ရှင်ကုမာရကဿပအား ဖူးမြော်ရန် သွားကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိလေ၏။

နေနှင့်လ ဥပမာ

ကိုအခါ မြို့စားကြီး ပါယာသိသည် မြို့သူမြို့သားတို့အား ခေတ္တမျှ စောင့်ဆိုင်းစေပြီး သူကိုယ်တိုင် ထိုသူတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါခဲ့လေ၏။ ရှင်ကုမာရကဿပ ထံ ရောက်၍ ဝမ်းမြောက်ပွယ်ရာ လောကဝတ်စကားများ ပြောကြား

ပြီးနောက် မြို့စားကြီး ပါယာသိသည် ရှင်ကုမာရကဿပအား မိမိသည် “တပါးသော လောက မရှိ၊ သေပြီး ပြန်ဖြစ်သော သတ္တဝါ မရှိ၊ ကောင်းမှု မကောင်းမှုတို့၏ အကျိုးမရှိ” ဟု အယူရှိကြောင်း ထုတ်ဖော်လျှောက်ကြားလေသည်။ ယင်းသို့ လျှောက်ကြားလျှင် ရှင်ကုမာရကဿပက မြို့စားကြီးအား ဤသို့ ပြန်လည် မိန့်ကြားလေသည်။

“မြို့စားကြီး ... သို့ဖြစ်လျှင် သင့်ကို ငါတခုမေးအံ့၊ ဤနေ့နှင့်လ တို့သည် ဤလောကမှ ဖြစ်သလော၊ တပါးသောလောကမှ ဖြစ်သလော၊ လူတွေလော၊ နတ်တွေလော။”

“အရှင်ကဿပ... ဤနေ့နှင့်လတို့သည် ဤလောကမှမဟုတ်ပါ၊ တပါးသော လောကမှ ဖြစ်ပါသည်။ လူတွေမဟုတ်ပါ၊ နတ်တွေသာ ဖြစ်ပါသည်။”

“မြို့စားကြီး ... သို့ဖြစ်လျှင် သင်၏အယူကို စွန့်ပါလော။”

“အရှင်ကဿပ... သို့ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏အယူကို မစွန့်နိုင်ပါ။”

“မြို့စားကြီး... အဘယ်ကြောင့် သင်၏အယူကို မစွန့်နိုင်ပါသနည်း။”

“အရှင်ကဿပ ... ကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများထဲမှ သူ့အသက်သတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာခိုးခြင်း စသော မကောင်းမှုဒုစရိုက် ပြုလေ့ရှိသူများ သေခါနီး ဖြစ်နေသည့်အခါ ထိုသူတို့ထံ ချဉ်းကပ်၍ ‘သင်တို့ သေ၍ အပါယ်ငရဲကျရောက်လျှင် ငါ့ထံလာ၍ ပြောကြပါ’ မှာကြားခဲ့ပါသည်။ ထိုသူတို့ကလည်း ‘ကောင်းပါပြီ’ ဟု ဝန်ခံသွားကြပါသည်။ သို့သော်လည်း ယနေ့အထိ တစုံတယောက်မျှ ‘ကျွန်ုပ် အပါယ်ငရဲ၌ ကျရောက်နေပါသည်’ ဟု လာ၍ မပြောပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏အယူကို မစွန့်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။”

ခိုးသူဥပမာ

“မြို့စားကြီး ... သို့ဖြစ်လျှင် သင့်ကို ငါတခုမေးအံ့၊ မင်းချင်းယောက်ျားတို့က ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်လာပြီး သင့်အား ပြသသော ခိုးသူတယောက်ကို သင်က သုသာန်သို့ပို့ဆောင်၍ သေဒဏ်ပေး၍ အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည် ဆိုပါစို့။ ထိုခိုးသူက သူသတ် ယောက်ျားတို့အား ‘ကျွန်ုပ်၏ သားမယားများထံ ခေတ္တပြန်၍ မှာကြားစရာရှိသည်ကို မှာကြားပါရအံ့’ ဟု ခွင့်တောင်းလျှင် ခွင့်ပြုပါမည်လော။”

“ခွင့်ပြုမည်မဟုတ်ပါ အရှင်ကဿပ။”

“မြို့စားကြီး.... လူသားဖြစ်သော ခိုးသူကိုပင် လူသားဖြစ်သော သူသတ် သမားတို့က သားမယားများထံ ပြန်ပြောရန် ခွင့်မပြုခဲ့လျှင် ငရဲသို့ ကျရောက် သွားသည့် သင့်ဆွေမျိုးများအား သင့်ထံပြန်ပြောရန် ငရဲထိန်းတို့က ဘယ်မှာ ခွင့်ပြုပါအံ့နည်း၊ သင့်အယူကို စွန့်ပယ်လော”

“အရှင်ကဿပ.... ကျွန်ုပ်၏အယူကို မစွန့်နိုင်ပါ”

“အဘယ့်ကြောင့် မစွန့်နိုင်ပါသနည်း မြို့စားကြီး”

“အရှင်ကဿပ.... ကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများထဲမှ သူ့ အသက်သတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာခိုးခြင်း စသည့် မကောင်းမှုဒုစရိုက်တို့မှ ရှောင်ကြဉ် လေ့ ရှိသူများ သေခါနီးဖြစ်နေသည့်အခါ ထိုသူတို့ထံ ချဉ်းကပ်၍ ‘သင်တို့ သေ၍ နတ်ပြည်သို့ရောက်လျှင် ငါ့ထံလာ၍ ပြောကြပါ’ ဟု မှာကြားခဲ့ပါသည်။ ထိုသူတို့ကလည်း ‘ကောင်းပါပြီ’ ဟု ဝန်ခံသွားကြပါသည်။ သို့သော်လည်း ယနေ့အထိ တစုံတယောက်မျှ ‘ကျွန်ုပ် နတ်ပြည်သို့ ရောက်နေပါသည်’ ဟု လာ ၍ မပြောပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်၏ အယူကို မစွန့်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါ သည်”

မစင်တုင်း၌နစ်မြုပ်သူ ဥပမာ

“မြို့စားကြီး... သို့ဖြစ်လျှင်သင့်အား ငါ့ဥပမာတခုပြောအံ့၊ ဤလော က၌ အချို့သောပညာရှိတို့သည် ဥပမာဖြင့်ပြောသောစကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သိမြင်နားလည်တတ်ကြကုန်၏။ သင်သည် မစင်တုင်း၌ နစ်မြုပ်နေသူတဦးကို တွေ့မြင်၍ မင်းချင်းယောက်ျားတို့အား ထိုသူကိုမစင်တုင်းမှ ထုတ်စေပြီး မစင် များ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် ဆေးကြော သုတ်သင်ခြင်း ပြုစေရာ၏။ ထို့ နောက်ထိုသူကို အဖိုးထိုက်တန်သော အဝတ်တန်ဆာ ပန်းနံ့သာများလိမ်းကျ ဝတ်ဆင်စေပြီး ပြာသာဒ်ထက်သို့တင်၍ ကမဂုဏ် ငါးပါးဖြင့် ပျော်ပါးစွာ နေထိုင်စေရာ၏။ ဤသို့ကမဂုဏ်ငါးပါးဖြင့် ပျော်ပါးစွာနေရသောထိုသူအား မစင်တုင်း၌ကဖန်နစ်မြုပ်လိုသော ဆန္ဒဖြစ်ပါဦးမည်လော”

“မဖြစ်နိုင်တော့ပါ အရှင်ကဿပ၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မစင်တုင်း ဟူသည် အလွန်ညစ်ပတ်နံစော်၍ ရှိရာ၌မိမိတို့ဆုတ်ဖွယ်ကောင်းလှသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။”

“မြို့စားကြီး.... ထို့အတူပင် နတ်ဘုံအဖို့ လူတို့သည် ညစ်ပတ်နံစော်၍ ရှိရာ စက်ဆုပ်ဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။ လူတို့၏အနံ့သည် ယူဇနာ တရာမှပင်

နတ်တို့ကိုနှိပ်စက်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သေလွန်၍ နတ်ပြည်သို့ ရောက်သွားကြသော သင်၏ဆွေမျိုးတို့သည် သင့်ထံလာ၍ ပြောကြမည်မဟုတ်။”

“မြို့စားကြီး.... ထို့ပြင်လည်းလူ့ပြည်၌ နှစ်ပေါင်းတရာသည် တာဝတိန်သာနတ်တို့၏ တရက်သာဖြစ်၏။ ထိုသို့သော ရက်ပေါင်း သုံးဆယ်သည် တလ၊ ထိုသို့သော တဆယ့်နှစ်လသည် တနှစ်ပင်ဖြစ်၏။ ထိုသို့သော နှစ်ဖြင့် နှစ်ပေါင်းတထောင်သည် တာဝတိန်သာနတ်တို့၏ သက်တန်းဖြစ်၏။ မြို့စားကြီး သေလွန်၍ တာဝတိန်သာနတ်ပြည်သို့ ရောက်သွားကြသောသင့်ဆွေမျိုးတို့အား ‘ငါ့ဘွဲ့သည် နတ်စည်းစိမ်ကို နှစ်ရက် သုံးရက်ခံစားပြီးမှ ပါယာသိမြို့စားထံ သွား၍ ပြောကြကုန်အံ့’ ဟုအကြံဖြစ်ခဲ့သော် ထိုသူတို့သည် သင့်ထံ လာ၍ ပြောနိုင်ကြပါမည်လော။”

“လာပြောနိုင် ကြမည်မဟုတ်ပါ၊ အရှင်ကဿပ၊ လာ၍ ပြောလျှင် လည်း ကျွန်ုပ်သေပြီး၍ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမှသာ လာနိုင်ကြမည်ဖြစ်ပါ သည်။ သို့ရာတွင် တာဝတိန်သာနတ်တို့ ရှိသည်ဟူ၍၎င်း၊ တာဝတိန်သာနတ် တို့သည် ဤမျှအသက်ရှည်ကုန်၏ဟူ၍၎င်း အရှင်ကဿပအား မည်သူကပြော ပါသနည်း၊ ကျွန်ုပ်ကား ဤအကြောင်းကိုမယုံပါ။”

ဝမ်းတွင်းကန်းသူ ဥပမာ

“မြို့စားကြီး.... ဥပမာဆိုသော် မိခင် ဝမ်းမှ မွေးဖွားချိန်မှစ၍ လုံးဝမျက်စိမမြင်ခဲ့သူတဦးက ‘လောက၌ အမြူအမဲစသော အရောင် အဆင်း များသည်မရှိ၊ ကြယ်တာရာ၊ လ၊ နေတို့သည်မရှိ၊ ထိုအရာတို့ကိုမြင်နိုင်သူများ လည်းမရှိ၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအရာများကို ကျွန်ုပ်မမြင် ရသော ကြောင့်ဖြစ်၏’ ဟူ၍ ပြောဆိုခဲ့လျှင် ထိုသူကန်း၏ စကားသည် မှန်ကန်ပါ မည်လော။”

“မမှန်ကန်ပါ၊ အရှင်ကဿပ၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအရာများ သည်၎င်း၊ ထိုအရာတို့ကို မြင်နိုင်သူများသည်၎င်း အမှန်တကယ် ရှိနေသော ကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။”

“မြို့စားကြီး... သို့ဖြစ်လျှင် တာဝတိန်သာ နတ်တို့ရှိခြင်းကိုမယုံကြည် သော သင်သည်သည်း ဝမ်းတွင်းကန်းသူနှင့်တူနေပေ၏။ မြို့စားကြီး၊ လူတို့၏ ပကတိ ဝိသစက္ခုဖြင့် တပါးသောလောကကို မမြင်နိုင်ပေ။ ဆိတ်ငြိမ်သော ကောကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ မပေ့မလျှော့ ပြင်းထန်စွာ အားထုတ် သော

ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့သည် လူတို့၏ အမြင်ထက်သာလွန်၍ နတ်မျက်စိကဲ့သို့မြင်နိုင်သော ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ကို ရရှိကြကုန်၏။ ထိုဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ဖြင့် ဤမျက်မှောက်လောကကို၎င်း၊ တပါးသော လောကကို၎င်း၊ သေ၍တဖန် ပြန်ဖြစ်သော သတ္တဝါတို့ကို၎င်း မြင်နိုင်ပေ၏။”

ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပုဏ္ဏားမဥပမာ

“အရှင်ကဿပ.... ဤသို့ပင်ဆိုသော်လည်း ကျွန်ုပ်ကား တပါးသော လောကသည်မရှိ၊ သေ၍ပြန်ဖြစ်သော သတ္တဝါသည်မရှိ၊ ကောင်းမှု မကောင်းမှု တို့၏အကျိုးသည်မရှိ” ဟူ၍သာ ယုံကြည်နေပါ၏။ အကြောင်းမှာ ဤလောက၌ သီလနှင့်ပြည့်စုံ၍ ကောင်းသော အကျင့်ရှိသော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည်လည်း အသက်ရှည်စွာ နေလိုကြသည်ကိုသာ တွေ့မြင်ရပါသည်။ အကယ်၍ ထိုရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့သည် “ငါတို့သေလျှင် ဤလောကထက် မှန်မြတ်သော လောကသို့ ရောက်လိမ့်” ဟူ၍သိခဲ့လျှင် အဆိပ်စား၍ဖြစ်စေ၊ ဆွဲကြိုးချ၍ဖြစ်စေ သေကြောင်းကြံစည်ခြင်း ပြုကြဖွယ်ရာရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိုရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့သည် ဤကဲ့သို့ ပြုကြသည်ကို မတွေ့ရပါ။ အရှင်ဂေါတမ၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်၏အယူကို မစွန့်နိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။”

“မြို့စားကြီး.... သို့ဖြစ်လျှင် သင့်အားငါဥပမာ တခုပြောအံ့။ မယားနှစ်ယောက်ရှိသော ပုဏ္ဏားတယောက် သေလွန်သွားရာ မယားကြီးသည် သားတယောက်ဖြင့်၎င်း၊ မယားငယ်သည် ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာဖြင့်၎င်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ဆိုပါစို့။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏား၏ သားငယ်သည် သူ့မိထွေးထံ သွားပြီး ‘မိခင် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်မှ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဤပစ္စည်းဥစ္စာအားလုံးသည် ကျွန်ုပ်၏ဥစ္စာများသာဖြစ်ပါသည်။ မိခင်နှင့်မသက်ဆိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ်အား အမြန်အပ်နှင်းပါလော’ ဟုတောင်းဆိုရာ၏။ ယင်းသို့ တောင်းဆိုသော် မိထွေးကလည်း ‘အမောင်.... ငါ့မွေးဖွားသည့် တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့ပါဦး၊ အကယ်၍သားယောက်ျားမွေးဖွားခဲ့သော် ထိုငါ၏သားငယ်သည်လည်း တစုံတခုသောဥစ္စာအဖို့ကို ရခွင့်ရှိပါသည်။ အကယ်၍သမီးမွေးဖွားပါကလည်း ထိုသမီးငယ်သည် သင်၏အလုပ်အကျွေးဖြစ်ပါလိမ့်မည်’ ဟု ပြောကြားပြောဆို၏။”

သို့သော်လည်း ပုဏ္ဏား၏သားငယ်က ထပ်စာလဲလဲတောင်းဆိုလာသောအခါ ထိုပုဏ္ဏားမသည် အိမ်ခန်းတွင်းသို့ဝင်၍ မိမိ၏ဝမ်းပိုက်ကို ဓားဖြင့်ခွဲရာ အမွေအနှစ်ကိုမရရှိရုံသာမက မိမိနှင့်သားငယ်၏အသက်ပါ ဆုံးရှုံးရရှာလေ၏။

မြို့စားကြီး.... ဤဥပမာ အတိုင်းပင် မိုက်မဲ တောဝေသော သံသည် အဆင်ခြင်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် တပါးသောလောကကိုရှာသည်ရှိသော် ပျက်စီးခြင်း သို့ရောက်မည်သာဖြစ်၏။ မြို့စားကြီး အကျင့်သီလနှင့်ပြည့်စုံသော ရဟန်းပုဏ္ဏား တို့သည် မရင့်ကျက်သေးသည်ကို ရင့်ကျက်အောင်မပြုကုန်။ စင်စစ်သော်ကား ရင့်ကျက်မည့်အခါ အခါကိုသာ ဆိုင်းငံ့နေကြကုန်၏။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု တိုးပွား၍ လူအများ၏အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်အတွက် အကျင့်သီလ နှင့်ပြည့်စုံသော ရဟန်းပုဏ္ဏား တို့သည်လည်း အသက်ရှည်ခြင်းကို အလိုရှိကြ ပေကုန်၏။”

အိပ်မက်ဥပမာ

“အရှင်ကဿပ.... သို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်ကား ထိုအယူကို မစွန့် နှိပ်ပါ။ အရှင်ကဿပ၊ ကျွန်ုပ်သည် တခါက အပြစ်ကျူးလွန်၍ မင်းချင်း ယောက်ျားတို့ ဖမ်းဆီးလာသော ခိုးသူတယောက်ကို အရှင်လိုက်အိုး၌ထည့်၍ အိုးဝကိုပိတ်စေပါသည်။ ထိုအိုးကို စိုစွတ်သောသားရေဖြင့် ကျက်၍ စိုစွတ် သော ရွှံ့မြေဖြင့်လည်း ထူထပ်စွာလိမ်းကျံစေပါသည်။ ထို့နောက် အိုးကို ခုံလှောက်ပေါ်သို့တင်၍ မီးတိုက်စေပါသည်။ ထိုသူ သေပြီဟုသိသောအခါ အိုးကို ခုံလှောက်မှချ၍ လိမ်းကျံထားသောရွှံ့မြေကို ခွါလျက် အိုးဝကို ဖြေ ညှင်းစွာဖွင့်ပြီးလျှင် ထိုခိုးသူ၏ ထွက်သွားသော အသက်ကို မြင်ရအံ့နိုးဖြင့် ကြည့်ရှုကြပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိုခိုးသူ၏ ထွက်သွားသော အသက်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မတွေ့ မြင်ကြရပါ။ ဤအကြောင်း ကြောင့်လည်း ‘တပါးသော လောက မရှိ၊ သေပြီးပြန်ဖြစ်သော သတ္တဝါမရှိ၊ ကောင် မှ မကောင်းမှုတို့၏ အကျိုးသည် မရှိ’ဟု ကျွန်ုပ်ယုံကြည်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။”

“မြို့စားကြီး.... သင့်အား ငါ့ဥပမာတခု ပြောဦးအံ့၊ မြို့စားကြီး၊ သင် သည် နေ့အချိန် အပန်းဖြေအိပ်စက်စဉ် မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိသော ဥယျာဉ် ပန်းမာလံ ရေကန် စသည်တို့ကို အိပ်မက်၌ မြင်မက်ဖူးပါသလော။”

“မြင်မက်ဖူးပါသည် အရှင်ကဿပ။”

“ထိုသို့ သင်အိပ်မက်နေစဉ် အရွယ်အစား အမျိုးမျိုးသော မောင်းမ တို့သည် သင့်အနားမှာ စောင့်နေကြသည် မဟုတ်ပါလော။”

“စောင့်နေကြပါသည် အရှင်ကဿပ။”

“ထိုမောင်းမတို့သည် သင်၏ အသက် ဝင်သည်ကို ၎င်း၊ ထွက် သည် ကို၎င်း မြင်ကြပါကုန်၏လော။”

“မမြင်ကြပါ အရှင်ကဿပ။”

“မြို့စားကြီး....အသက်ရှင်လျက်ရှိသော သင်၏အသက် ဝင်သည်ကို၎င်း၊ ထွက်သည်ကို၎င်း မမြင်ရပါမူ သေသောသူ၏အသက် ဝင်သည် ထွက်သည် ကိုလည်း အဘယ်မှာမြင်ရပါအံ့နည်း။”

ရဲရဲညီသော သံတွေခဲဥပမာ

“အရှင်ကဿပ.... တခါကလည်း ကျွန်ုပ်သည် ပြစ်မှုကျူးလွန်၍ မင်း ချင်းယောက်ျားတို့ ဖမ်းဆီး လာသော ခိုးသူတယောက်ကို အသက်ရှင်စဉ် ချိန်ခွင်ဖြင့် ချိန်စက်ထားစေပြီး ထွက်သက် မရှိအောင် (အသက်မထွက်နိုင် စေအောင်) လေးကြိုးဖြင့် လည်ပင်း၌ညှစ်၍ သတ်စေခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် အသေကောင်ကို ချိန်ခွင်ဖြင့်ချိန်စေရာ အသက်ရှင်စဉ် ကထက် ပို၍ လေးနေ သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ‘တပါးသောလောက သည် မရှိ၊ သေပြီးပြန်ဖြစ်သော သတ္တဝါ မရှိ၊ ကောင်းမှု မကောင်းမှုတို့၏ အကျိုးသည် မရှိ’ဟု ကျွန်ုပ်ယုံကြည်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။”

“မြို့စားကြီး.... သင်အား ဥပမာတခုပြောဦးအံ့၊ အပူဓာတ်ပေးထား၍ အလျှံတပြောင်ပြောင် ထွက်နေသော သံတွေခဲနှင့် အပူဓာတ် ကင်းကွာ၍ အေးစက်နေသော သံတွေခဲနှစ်ခုကို ချိန်ခွင်ဖြင့် ချိန်စက်ကြည့်သော် အဘယ် သံတွေခဲက ပေါ့၍ အဘယ်သံတွေခဲက လေးပါသနည်း။”

“အရှင်ကဿပ.... အပူဓာတ်ပေးထား၍ အလျှံတပြောင်ပြောင် ထွက် နေသော သံတွေခဲသည် အေးစက်နေသော သံတွေခဲထက် ပို၍ပေါ့ပါသည်။”

“မြို့စားကြီး ထိုနည်းတူပင် ဤကိုယ်သည်လည်း အသက်၊ ကိုယ်ဇွေ၊ ဝိညာဉ်တို့နှင့် ပေါင်းဆုံနေသောအခါ ပို၍ပေါ့၏၊ ပို၍ပျော့ပြောင်း၏၊ ပို၍ လည်း အပြုပြင်ခံ၏၊ အသက်၊ ကိုယ်ဇွေ၊ ဝိညာဉ်တို့နှင့် ကင်းကွာနေသောအခါ ၌ကား ပို၍လေး၏၊ ပို၍ခက်မာ၏၊ ပို၍လည်း ပြုပြင်ရန်ခက်၏။”

ခရုသင်းဥပမာ

“အရှင်ကဿပ.... တကြောင်းမှာလည်း ကျွန်ုပ်သည် တခါက အပြစ် ကျူးလွန်၍ မင်းချင်းတို့ ဖမ်းဆီးလာသော ခိုးသူတယောက်ကို အရေအသား၊

အကြောအရိုး၊ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီတို့ကို မပျက်စီးစေဘဲ ပက်လက် ချထားကာ အသက်ကုန်အောင် ပြုလုပ်ပေးပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိုသူ၏အသက် ထွက် သွားသည်ကို မမြင်တွေ့ခဲ့ရပါ။ မောက်ခုံချထားခြင်း၊ တစောင်းချထားခြင်း၊ မတ်တတ်ထောင်ထားခြင်း၊ စောက်ထိုးပြောင်းပြန်ထားခြင်း၊ လက်ဖြင့်ပုတ် ခြင်း၊ တုတ်ဖြင့်ရိုက်ခြင်း၊ ခံးဖြင့်ခုတ်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြု၍ အသက်ထွက် အောင် ပြုလုပ်စေသည့်အခါများ၌လည်း ထိုနည်းတူပင် အသက် တွက်သွား သည်ကို မတွေ့မြင်ရပါ။ ထိုသူအား မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း စသည်တို့ ရှိသော်လည်း အဆင်း အသံ စသည်တို့ကို မခံစားနိုင်ပါ။ ဤအကြောင်း ကြောင့်လည်း ‘တပါးသော လောကသည် ပရိ၊ သေပြီး ဖြစ်သောသတ္တဝါ မရိ၊ ကောင်းမှု မကောင်းမှုတို့၏ အကျိုးသည် ‘ငှိ’ ဟု ကျွန်ုပ်ယုံကြည်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။”

“မြို့စားကြီး... သင့်အား ငါဥပမာတခုကို ပြောဦးအံ့။ ခရုသင်းမှတ် တတ်သော မြို့ကြီးသားတဦးသည် ပစ္စန္နရာဇ် ကျေးရွာတခုသို့ ချောက်သွား လျှင် ရွာလည်၌ရပ်လျက် ခရုသင်းကို သုံးကြိမ်မှတ်ပြီး မြေ၌ချထားကာ တနေ ရာ၌ ထိုင်နေလေ၏။ ကျေးရွာသားတို့သည် ခရုသင်း သံကို ကြားလျှင် ‘ဤနှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းသော အသံကား ဘာသံပါလိမ့်’ ဟု စူးစမ်းသိလို သဖြင့် ရွာလည်သို့ စုဝေးလာကြပြီး ထိုခရုသင်းမှတ်သော မြို့ကြီးသားကို မေးမြန်းကြလေ၏။ ထိုမြို့ကြီးသားကလည်း ‘သင်တို့ ကြားသော အသံသည် ဤ ခရုသင်း၏ အသံပင်တည်း’ ဟု ဖြေကြား ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ကျေး လက် ရွာသားတို့သည် ခရုသင်းကို ပက်လက် လှန်ထားပြီး ‘အချင်းခရုသင်း မြည်လော၊ အချင်းခရုသင်း... မြည်လော’ ဟု ဆိုကြကုန်၏။ ယင်းသို့ဆိုသော် လည်း ခရုသင်းကား အသံမမြည်ချေ။ ရွာသားတို့သည် ခရုသင်းကို မောက် ချထား၍၎င်း၊ တစောင်းချထား၍၎င်း၊ ထောင်ထား၍၎င်း ရှေးနည်းတူ ပြော ဆိုကြ၏။ လက်ဖြင့်၎င်း၊ တုတ်ခါး လက်နက်တို့ဖြင့်၎င်း ရိုက်နှက်ပုတ်ခတ်၍ လည်း အသံမြည်စေရန် အားထုတ်ကြ၏။ သို့သော် ခရုသင်းကား အသံမမြည် ချေ။ ထိုအခြင်းအရာကို မြင်တွေ့ ရသော မြို့ကြီးသားသည် ‘ဤပစ္စန္နရာဇ် ရွာသားတို့ကား မိုက်မဲလှပေကုန်စွာ’ ဟု ကြံစည်၍ ခရုသင်းကို ကောက်ယူမှတ် ပြပြီး ထိုရွာမှ ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ ထိုပစ္စန္နရာဇ် ရွာသားတို့သည်လည်း ‘ခရုသင်းမည်သည် မှတ်သောသူ၊ မှတ်ခြင်း လုံ့လ၊ မှတ်အပ်သော လေတို့နှင့် ပေါင်းဆုံမိသည့် အခါ အသံ မြည်၏၊ ထိုသုံးမျိုးတို့နှင့် ကင်းကွာသည့်အခါ အသံမမြည်ချေ’ ဟူ၍ နားလည်သဘောပေါက်သွားကြလေ၏။”

“မြို့စားကြီး.... ထို ဥပမာ အတိုင်းပင် ဤကိုယ်သည်လည်း အသက်၊ ကိုယ်ငွေ့၊ ဝိညာဉ်တို့နှင့် ပေါင်းဆုံမိသောအခါ၊ သွားခြင်း၊ ရပ်ခြင်းစသော လှုပ်ရှားမှုများကို ဆောင်ရွက်၏၊ မျက်စိ၊ နား စသည်တို့ဖြင့် အဆင်း၊ အသံ စသည့် အာရုံများကိုလည်း ခံစား၏၊ အသက်၊ ကိုယ်ငွေ့၊ ဝိညာဉ်တို့နှင့် ကင်း ကွာသွားသောအခါတွင်မူ ထိုသို့ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပေ။”

မီးလုပ်ကျွေးသောရသေ့ ဥပမာ

“အရှင်ကဿပ.... တခါကလည်း ကျွန်ုပ်သည် အပြစ်ဒဏ်ကျူးလွန်၍ သေဒဏ်ချမှတ်ထိုက်သော ခိုးသူဓာယောက်အား အရေကိုခွာ၍၎င်း၊ အသားကို လှီး၍၎င်း၊ အကြောကိုဖြတ်၍၎င်း၊ အရိုးကိုပိုင်း၍၎င်း၊ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီကို ထုတ် ၍၎င်း အသက်ကို ရှာဖွေစေခဲ့ပါသည်။ ယင်းသို့ရှာဖွေစေသော်လည်း အသက် ကို မတွေ့မြင်ရပါ။ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ‘တပါးသော လောကသည် မရှိ၊ သေပြီးပြန်ဖြစ်သော ဘဏ္ဍဝါ မရှိ၊ ကောင်းမှု မကောင်းမှုတို့၏ အကျိုး သည် မရှိ’ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။”

“မြို့စားကြီး.... သင့်အား ဥပမာတခု ပြောဦးအံ့၊ တောထဲ၌ မီး လုပ် ကျွေးနေသော ရသေ့တပါးသည် ခရီးသွား ကုန်သည်များ လှည်းစခန်းချရာ အရပ်မှ ကလေးငယ်တယောက်ကို တွေ့ရှိ၍ ကောက်ယူ မွေးစားထား၏၊ ထို ကလေးငယ် ဆယ်နှစ်၊ ဆယ်နှစ်နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ရသေ့သည် ပြုဇွယ်ကိစ္စတခု ရှိသဖြင့် ဇနပုဒ်သို့ ထွက်ခွာသွား၏။ မသွားမီ သူငယ်အား ပဲကွပ်၊ ထင်း၊ မီးပွတ်တို့ကိုပြသ၍ မီးမငြိမ်းအောင် ဂရုစိုက်ရန် မှာထားခဲ့၏၊ ရသေ့ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ထိုသူငယ်သည် ကစားမြူးတူးနေစဉ် မီးသည် ငြိမ်းလေ၏။ ထိုအခါ ထိုသူငယ်သည် မီးကို ဖြစ်စေရန် အကြံဖြင့် မီးပွတ်ကို ပဲကွပ်ဖြင့် ရွှေ၏၊ သို့သော် မီးကိုမရ၊ မီးပွတ်ကို နှစ်စိတ်သုံးစိတ် ခွဲဖြင့်သော် လည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်၏၊ နောက်ဆုံးတွင် မီးပွတ်ကို အစိတ်စိတ် ပြု၍ ဆုံ၌ ထည့်ထောင်းပြီး အမှုန်များကို ပြင်းစွာသော လေ၌ ကြဲလွှင့်လေ၏၊ သို့ သော် မီးကား မရသည်သာ ဖြစ်၏။ ဇနပုဒ်သို့ သွားသော ရသေ့ ပြန်လာ၍ ထိုအခြင်းအရာများကို တွေ့ရှိရသောအခါ ‘ဤသူငယ်ကား မိုက်ခဲလေစွ’ဟု ကြံ၍ မီးပွတ်ဖြင့် ပွတ်၍ မီးကို ဖြစ်စေလေ၏။”

“မြို့စားကြီး.... ဤဥပမာအတိုင်းပင် မိုက်မဲသောသင်သည် အဆင်ခြံ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် တပါးသောလောကကို ရှာဘိ၏။ မြို့စားကြီး သင့်အယူကား အကျိုးစီးပွားမဲ့ခြင်းငှာသာ ဖြစ်၏။ ထိုအယူကို စွန့်ဘိလော။”

“အရှင်ကဿပ.... ကျွန်ုပ် ဤသို့အယူဝါဒရှိကြောင်းကို ပသေနဒီကော သလမင်းကြီးနှင့်တကွ တိုင်းတပါးမင်းကို သိရှိကြပြီးဖြစ်ပါသည်။ ထိုအယူကို ကျွန်ုပ်စွန့်လွှတ်ခဲ့သော် တိုင်းတပါးမင်းတို့က ကဲ့ရဲ့ကြပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏အယူကို မစွန့်နိုင်ပါ။”

လှည်းမှူးကြီးနှစ်ယောက် ဥပမာ

“မြို့စားကြီး.... သင့်အား ဥပမာတခု ပြောဦးအံ့။ ချေးအခါက လှည်း တစထောင်ပါသော လှည်းအုပ်ကြီး တခုသည် အရှေ့နိုင်ငံမှ အနောက်နိုင်ငံသို့ သွားလေ၏။ ထို လှည်းအုပ်ကြီး ရောက်ရာ အရပ်တိုင်း၌ မြက်၊ ထင်း၊ ရေနှင့် စိမ်းစိုသော သစ်ရွက်ရှိသည် လျင်မြန်စွာ ကုန်ခမ်းသွားတတ်၏။ ထို့ကြောင့် လှည်းအုပ်ကြီးကို ခေါင်းဆောင်လာသူနှစ်ဦးတို့သည် လှည်းငါးရာစီဖြင့် နှစ်ဦး ခွဲသွားရန် ညှိနှိုင်းစီစဉ်ကြသည်။ ယင်းညှိနှိုင်းစီစဉ်ချက်အရ တဦးသောလှည်း မှူးသည် လှည်းပေါင်းငါးရာဖြင့် ပထမဦးစွာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ထိုလှည်း မှူးသည် နှစ်ရက်သုံးရက်ခရီးသို့ ရောက်သောအခါ ခရီးရင်ဆိုင်အရပ်မှ လာ သော လှည်းတစီးကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုလှည်းရှင်မှာ ခေါင်းမှ ဆံပင်များနှင့် တကွ အဝတ်အစားများပါ စိုရွှဲနေသည့်ပြင် လှည်းဘီးများတွင်လည်း ရွံညှဲ များ လိမ်းကပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် လှည်းမှူးကြီး က ရှေ့ခရီး အကြောင်းကို မေးမြန်းရာ ရှေ့လမ်းတလျှောက်တွင် မိုးသည်း ထန်စွာ ရွာသွန်းထားသဖြင့် မြက်၊ ထင်း၊ ရေများ ပေါ့များလှကြောင်း ထို လှည်းရှင်က ပြောကြားပြောဆို၏။ လှည်းမှူးကြီးသည် ထိုလှည်းရှင်၏ကောက် ယုံကြည်သဖြင့် မိမိ၏လှည်းငါးရာမှ မြက်၊ ထင်း၊ ရေတို့ကို စွန့်ပစ်စေပြီး ဝမ်း ပေါ့လှည်းများဖြင့် ခရီးတွင်အောင် မောင်းနှင်စေသည်။ သို့ရာတွင် နှစ်ရက် ခရီး၊ သုံးရက်ခရီး စသည် ရောက်သော်လည်း မြက်၊ ထင်း၊ ရေတို့ကို လုံးဝ မတွေ့ရသဖြင့် အစာ ရေစာ ပြတ်ကာ လူရော နွားပါ သေကြေ ပျက်စီးကြ လေ၏။”

“ဒုတိယလှည်းမှူးသည် ပထမလှည်းအုပ်ထွက်သွား၍ ဆယ့်ငါးရက်ခန့် ကြာသောအခါ မိမိ၏လှည်းငါးရာနှင့်အတူ ခရီးစတင်လေ၏။ နှစ်ရက်သုံးရက်

ခရီးသို့ ရောက်သောအခါ ခရီးရင်ဆိုင်အရပ်မှ လာသည့် လှည်းတစီးနှင့်တွေ့၍ ရှေးနည်းတူ ပြောဆိုလျှင် ထိုသူ၏စကားကို မယုံကြည်သဖြင့် မြက်၊ ထင်း၊ ရေတို့ကို မစွန့်ပစ်စေဘဲ ရှိမြဲတိုင်းဖြင့်သာ ဆက်လက်သွားလေ၏။ စခန်းတနေရာသို့ရောက်သော် လူယောင်ဆောင်သောဘီလူးတို့ စားသားသည့် ပထမလှည်းအုပ်မှ လူနှင့် နွားတို့၏ အရိုးများကိုသာ တွေ့မြင်ရလေသည်။”

“မြို့စားကြီး မိုက်မဲ့သောသင်သည် အဆင်ခြင်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် တပါးသော လောကကို ရှာသည်ရှိသော် ထိုပထမလှည်းမှူးကြီးကဲ့သို့ ကြံစင်သော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရမည်သာဖြစ်၏။ သင်၏စကားကို ယုံကြည်သူများမှာလည်း ထို ပထမလှည်းမှူး၏ စကားကို ယုံကြည်သော လှည်းသားများကဲ့သို့ ပျက်စီးရမည် မလွဲပေ။ ထို့ကြောင့် သင်၏အယူကိုစွန့်ပါလော။”

“အရှင် ကဿပ.... အကယ်၍ ထို အယူကို ကျွန်ုပ် စွန့် လိုက်ပါက ‘ပါယာသိမြို့စားသည် မိုက်မဲ့လေစွ’ ဟု အချို့က ကျွန်ုပ်ကို ကဲ့ရဲ့ကြပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအယူကို ကျွန်ုပ်မစွန့်နိုင်ပါ။”

မစင်ထုပ် ဥပမာ

“မြို့စားကြီး....သင့်အားဥပမာတခုပြောဦးအံ့။ ဝက်မွေးသောယောက်ျားတယောက်သည် တပါးသောရွာသို့ရောက်စဉ် ထိုရွာ၌ လူတို့ စွန့်ပစ်ထားသည့် များစွာသောမစင်ခြောက်တို့ကိုမြင်လျှင် ဝက်စာ ကျွေးရန်အတွက် ထို မစင်ခြောက်တို့ကို ပုဆိုးဖြင့်ထုပ်ပြီး ခေါင်းဖြင့်ရှက်၍ ပြန်လာ၏။ လမ်းခရီးအကြားတွင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာလတ်သော် မစင်ထုပ်မှ မစင်များ လျှံထွက်ယိုစီးကာ ထိုယောက်ျား၏ တကိုယ်လုံးတွင် မစင်များ ပေကျနေ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို အခြားသော ခရီးသွားတို့ကမြင်လျှင် ‘အို.... မိတ်ဆွေ၊ သင် ရူးသွပ်နေဘိသလော၊ သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် အရည် တစက်စက် ယိုစီးနေသည့် မစင်ထုပ်ကို ခေါင်းဖြင့် ရှက်လာဘိသနည်း’ ဟု ပြောဆိုကြသည်။ ထိုအခါ မစင်ထုပ် ရှက်လာသူက ‘အချင်းတို့... ကျွန်ုပ်ကား မရူး၊ သင်တို့သာ ရူးကုန်၏။ ဤ မစင်ထုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဝက်စာ အတွက် ဖြစ်ပေ၏’ ဟု ချေပပြောဆို၏။”

“မြို့စားကြီး... သင်သည်လည်း မစင်ထုပ်ကို ရှက်လာသူနှင့် တူ၏။ ထို့ကြောင့် သင်၏အယူကို စွန့်ပါလော။”

“အရှင်ကဿပ.... ကျွန်ုပ်အား ရှုတ်ချ ပြောဆိုသူတို့အပေါ် မကျေနပ်သည့် အတွက်ပင် ဤအယူကို ကျွန်ုပ် မစွန့်နိုင်ပါ။”

အန်ကစားသူ ဥပမာ

“မြို့စားကြီး... သင့်အား ဥပမာ တခု ပြောဦးအံ့။ ရှေးအခါက အန်သမား နှစ်ယောက်တို့ အန်ကစားကြရာ အန်သမား တယောက်သည် မိမိထံ ရောက်လာသည့် ရှုံးမည့်အန်စာတို့ကို ပါးစပ်ထဲ၌ မျိုထား၏။ သူနှင့် ကစားဖက်ဖြစ်သော အန်သမားသည် ထိုအကြောင်းကိုသိလျှင် ထိုပွဲ၌ မိမိက အရှုံးပေးပြီး ဒုတိယအကြိမ် အန်ကစားသည့်အခါ အန်စာတို့ကို အဆိပ်ဖြင့် လိမ်းထားလေ၏။ ဒုတိယပွဲ၌လည်း ထိုကောက်ကျစ်သော အန်သမားသည် မိမိထံ ရောက်လာသည့် ရှုံးမည့်အန်တို့ကို ပါးစပ်ထဲ၌ မျိုထားပြန်၏။ ထိုအခါ သူ၏ ကစားဖက် ဖြစ်သော အန်သမားက ‘ဟယ်... ယုတ်မာသော အန်သမား၊ သင်ကား အန်စာတို့ကို အဆိပ်ဖြင့်လိမ်းထားသည်ကို ပသိ၊ သင့်အား မကြာမီ ပြင်းထန်ဆိုးဝါးသော ဆင်းရဲဒုက္ခ ဖြစ်ပေတော့မည်’ဟု ပြောဆိုလေ၏။”

“မြို့စားကြီး... သင်သည်လည်း ကောက်ကျစ်သော အန်သမားကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ဤယုတ်မာသောအယူကို မစွန့်ခဲ့သော် ကြီးစွာ ဆင်းရဲဒုက္ခသည် ဖြစ်ပေတော့မည်။”

ပိုက်ဆံလျှော်ထုတ်ဥပမာ

“အရှင်ကဿပ.... အရှင်၏စကားကိုချေပလိုသဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ထိုအယူကိုမစွန့်နိုင်ပါ။”

“မြို့စားကြီး သို့ဖြင့်လျှင် သင့်အား ငါ့ဥပမာ တခုပြောဦးအံ့။ ရှေးအခါက ဇနပုဒ်တခုမှ များစွာသောလူတို့သည် တစုံတခုသော အကြောင်းကြောင့် အခြား ဇနပုဒ်တခုသို့ ရွာလုံး ကျွတ် ပြောင်းရွှေ့ သွားကြလေ၏။ ထိုတခါ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်တို့သည် ရွာသားတို့ စွန့်ပယ်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေကောက်ယူရန်အကြံဖြင့် ထိုရွာဟောင်းများသို့လှည့်လည်ကြရာ ရွာတရွာ၌ ပိုက်ဆံလျှော်များကိုတွေ့မြင်ကြလေသည်။ ထိုပိုက်ဆံလျှော်များကို တယောက်တထုပ်စီ နိုင်သမျှ ထုပ်ယူခဲ့ကြပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ နောက် ရွာဟောင်းတခု၌ ပိုက်ဆံလျှော်ချည်များကို တွေ့မြင်ကြပြန်သည်။ ထိုအခါ တယောက်သောမိတ်ဆွေသည် မိမိသယ်ဆောင်ခဲ့သော ပိုက်ဆံလျှော်ထုပ်ကိုပစ်

ချပြီး နောက်တွေ့သည့် ပိုက်ဆံလျှော်ချည်များကို ထုပ်ပိုး သယ်ယူလေ၏။ သူ့မိတ်ဆွေကမူ “ခရီးဝေးမှသယ်ဆောင်ခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ မစွန့်ပစ်နိုင်ပါ” ဟု ဆိုကာ ပိုက်ဆံလျှော်ထုပ်ကိုပင် ဆက်လက် သယ်ဆောင်လာ၏။ ထို့နောက် အသင့်ရက်လုပ်ပြီးဖြစ်သည့် အဝတ်အထည် များကို၎င်း၊ အဘိုးတန် ရွှေ ငွေ ရတနာများကို၎င်း တွေ့ရှိသည့်အခါတို့၌လည်း ပထမလူကသာ ကောက်ယူ သယ်ဆောင်၏။ ဒုတိယလူကမူ သူပထမဦးစွာတွေ့ရှိခဲ့သည့် ပိုက်ဆံ လျှော်ထုပ် ကြီးကို ပုခုံးပေါ်မှမချရန်နီနီဘဲ ရှိလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် မိမိတို့အိမ်သို့အသီး အသီးပြန်ရောက်ကြသည့်အခါ အဘိုးတန်ရတနာထုပ်ကြီးကို ထမ်းလာသည့် ပထမလူသာလျှင် မိဘဆွေမျိုးတို့၏ ဝမ်းမြောက်စွာကြိုဆိုခြင်းကို ခံရလေ၏။ ပိုက်ဆံလျှော်ထုပ်ကြီးကို ထမ်းလာသည့် ဒုတိယလူမှာမူ မိဘ ဆွေမျိုး တို့၏ အပြစ်တင်ခြင်းကိုသာ ခံရလေ၏။”

“မြို့စားကြီး.... သို့ဖြစ်၍ ပိုက်ဆံလျှော်ထုပ်ကြီးနှင့် တူသော သင့်အယူ ဝါဒကို အမြန်စွန့်ပစ်ပါလော့။ ထိုဝါဒသည်သင့်အတွက် တစုံတရာ အကျိုး မရှိပေ။”

ပါယာသိမြို့စားသရဏဂု်တည်ခြင်း

ဤသို့အရှင်ကုမာရကဿပက ဥပမာအမျိုးမျိုးဖြင့် ရှင်းလင်းမိန့်ကြား သောအခါ မြို့စားကြီးပါယာသိသည် ရှင်ကုမာရကဿပအား ဤသို့ပြန်ကြား လျှောက်ထားလေ၏။

“အရှင်ကဿပ.... ကျွန်ုပ်သည် ပထမဦးဆုံး ဥပမာဖြင့်ပင် အရှင်၏ တရားကို ကျေနပ်နှစ်သက်မိပါ၏။ သို့သော်လည်း ဆန်းကြယ်သော ရှင် လင်း ဖြေကြားချက်များကို ကြားနာလိုသဖြင့် အရှင်အားသန့်ကျင်ဘက်ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ် ပါသည်။ အရှင်ကဿပ၊ တရားတော်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်ယနေ့မှစ၍ ဘုရား တရားသံသာ ရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ အရှင်သည် ကျွန်ုပ်အား ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ဥပါ သကာဟူ၍ မှတ်ယူတော်မူပါ။”

“အရှင်ကဿပ ... ကျွန်ုပ်သည် ကြီးစွာသောယဇ်ကို ပူဇော်ခြင်းငှာ အလိုရှိပါ၏။ ကျွန်ုပ်အတွက် ရှည်မြင့်စွာ အကျိုးစီးပွား ဖြစ်ထွန်းစေမည့် ယဇ်ကိုညွှန်ကြားတော်မူပါ။”

အကျိုးကြီးသော ယဇ်ပူဇော်ခြင်း

“မြို့စားကြီး.... အကြင်ယဇ်၌ နွားဆိတ်စသော သတ္တဝါတို့ သေကြေပျက်စီးရ၏။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း သီလ သမာဓိ ပညာနှင့် မပြည့်စုံကုန်၊ ထိုယဇ်သည် အကျိုးအာနိသင် ကြီးမားခြင်းမရှိ။ အကြင်ယဇ်၌ကား သတ္တဝါတို့ သေကြေပျက်စီးရခြင်းမရှိ။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း သီလ သမာဓိ ပညာနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ ထိုယဇ်သည်သာ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော အကျိုးရှိပေ၏။ ဥပမာအားဖြင့် မကောင်းသောလယ်မြေ၌ မကောင်းသောမျိုးစေ့ကို စိုက်ပျိုး၍ မိုးလည်း ကောင်းစွာမရွာသွန်းခဲ့သော် အသီးအနှံ ဖြစ်ထွန်းခြင်းမရှိ။ ကောင်းသောလယ်မြေ၌ ကောင်းသောမျိုးစေ့ကို စိုက်ပျိုး၍ မိုးလည်းကောင်း စွာရွာသွန်းမှသာ အသီးအနှံ ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်သကဲ့သို့ပေကည်း။”

မြို့စားကြီး ပါယာသိ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ခြင်း

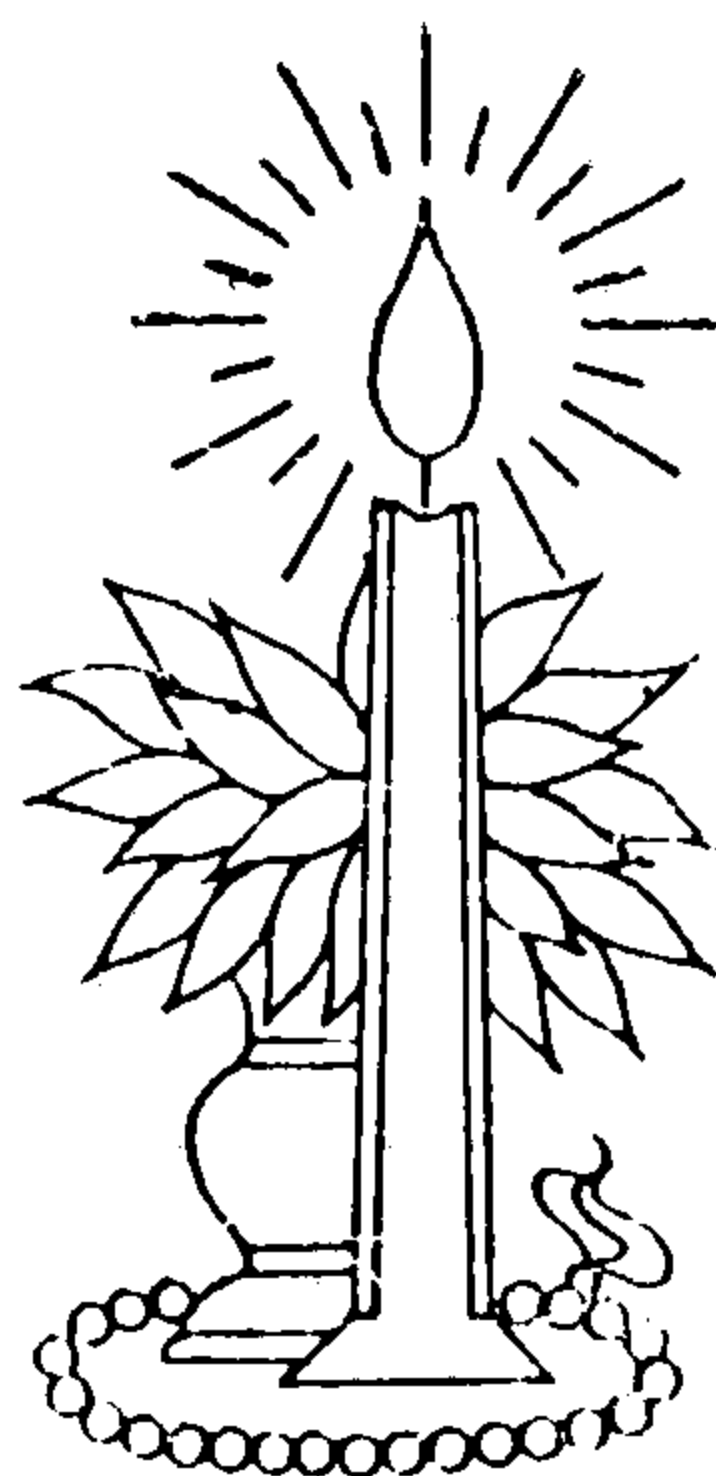
မြို့စားကြီးပါယာသိသည်၊ ရှင်ကုမာရ ကဿပ၏ တရားကို ကြားနာရပြီးနောက် ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့အား၎င်း၊ ခရီးသွားညွှန်သည် ဖုန်းတောင်းယာစကာ စသူတို့အား၎င်း နေ့စဉ် အလှူဒါနကိုပြုလုပ်၏။ သို့သော်လည်း သူ၏အလှူဒါန၌ ဆန်ကဲ့ထမင်း ပုန်းရည်ဟင်း၊ ထူထဲကြမ်းတမ်းသော အဝတ်အထည် စသည်တို့ကိုသာ ပေးလှူ၏။ ထိုအလှူဒါနကိုကြီးကြပ်စီမံရသူကား ဥတ္တရလူလင် ဖြစ်၏။ ဥတ္တရလူလင်သည် အခါတပါး၌ အလှူဒါနတခုကို ပြုလုပ်၍ “ကျွန်ုပ်သည် ဤဘဝ၌သာ မြို့စားကြီးပါယာသိနှင့် တွေ့ဆုံရပါစေ၊ နောက်ဘဝ၌ကား မတွေ့ဆုံရပါစေနှင့်” ဟူ၍ ဆုတောင်းခြင်းပြုလေ၏။

ထိုအကြောင်းကို မြို့စားကြီးပါယာသိ ကြားသိလျှင် ဥတ္တရလူလင်ကို ခေါ်၍ အဘယ့်ကြောင့် ယင်းကဲ့သို့ ဆုတောင်းကြောင်း မေးမြန်းလေ၏။ ဥတ္တရလူလင်ကလည်း မြို့စားကြီး၏ အလှူဒါန၌ ညံ့ဖျင်းသော ပစ္စည်းဝတ္ထုများကိုသာ လှူဒါန်းခြင်းကြောင့် ယင်းကဲ့သို့ ဆုတောင်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်လျှောက်တင်၏။ ထိုအခါ မြို့စားကြီးသည် မိမိစားသုံးသည့် ထမင်း ဘေးဇဉ်နှင့် ဝတ်ဆင်သော အဝတ်အထည်များကိုသာ အလှူခံတို့အား လှူဒါန်းရန် ညွှန်ကြား၏။ သို့သော်လည်း အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့အား အရိုအသေ အလေးအမြတ်ပြု၍ ကိုယ်ထိလက်ရောက် လှူဒါန်းခြင်းကား မပြုချေ။ ဤသို့ မွန်မြတ်သော ပစ္စည်းဝတ္ထုများကို ပေးလှူစေသော်လည်း ရိုသေလေးစားမှု မရှိဘဲ ပေါ့ပေါ့တန်တန် လှူဒါန်းခြင်းကြောင့် မြို့စားကြီး သေသည့်အခါ

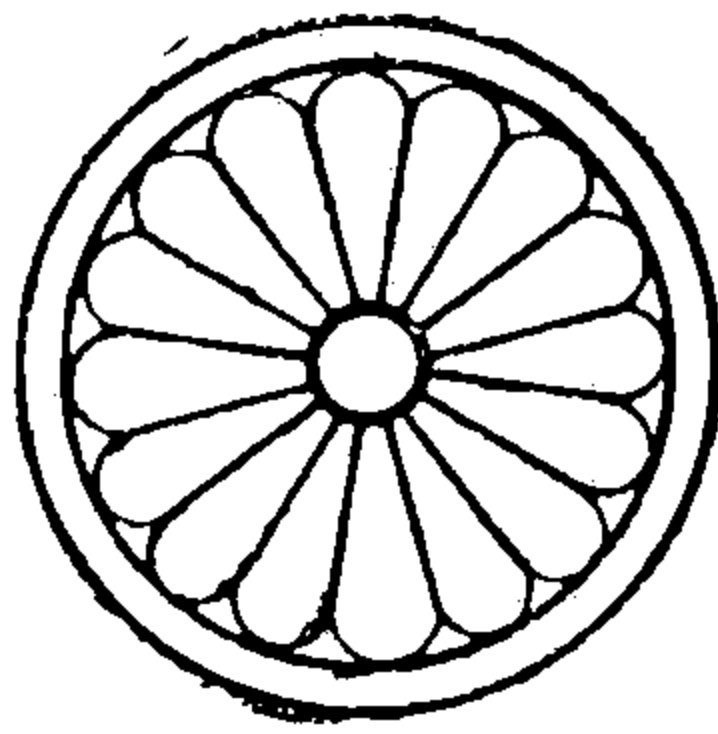
အထက်နတ်ဘုံများသို့ မရောက်ဘဲ မြွေရံပရိသတ်ကင်းမဲ့သော သေရိသက ဗိမာန်ဝယ် စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့၏ အဖော်နောက်လိုက်ဖြစ်သော နတ်တပါး အဖြစ်သို့သာ ရောက်လေ၏။ မြို့စားကြီး၏ အလှူဒါနကို စီမံကြီးကြပ်ရသော ဥတ္တရလုလင်ကား အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ရိုသေလေးစားစွာဖြင့် ကိုယ်ထိလက် ရောက် ပေးလှူခဲ့ခြင်းကြောင့် သေလွန်သည့်အခါ တာဝတိန်သာနတ်ပြည်သို့ ရောက်လေ၏။

အခါတပါး၌ အရှင်ဂဝံပတိမည်သော မထေရ်သည် သေရိသကနတ် ဗိမာန်သို့ ကြွရောက်သီတင်းသုံးစဉ် ပါယာသိနတ်သားနှင့် တွေ့ဆုံလေသည်။ ထိုအခါ ပါယာသိနတ်သားသည် မိမိနှင့် ဥတ္တရလုလင်တို့၏ အကျိုးပေးခြား နားပုံကို ဖွင့်ဟ လျှောက်တင်လေ၏။ “အရှင်ဘုရား.... လူ့ပြည်သို့ပြန်ရောက် သည့်အခါ လူတို့အား အလှူဒါနကို ရိုသေလေးစားစွာ ပြုလုပ်ကြရန် တိုက် တွန်း ဟောကြားတော်မူပါ” ဟူ၍လည်း မှာကြားလိုက်၏။ အရှင်ဂဝံပတိ မထေရ်သည်လည်း လူ့ပြည်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ မြို့စားကြီးပါယာသိနှင့် ဥတ္တရလုလင်တို့၏ အကြောင်းကို သာဓကပြု၍ အလှူဒါနကို ရိုသေလေး စားစွာ ပြုလုပ်ကြရန် လူတို့အား တိုက်တွန်းဟောကြားလေသည်။

၃။ ပါးစုံကစင်

၂၄။ ပါထိကသုတ်

ပါထိကတက္ကတွန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဟောကြားခြင်း

ဘုရားကိုစွန့်သော သုနက္ခတ္တ

မလ္လတိုင်း အနိပိယနိဂုံး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် တခုသော နံနက်တွင် အနုပိယနိဂုံးသို့ ဆွမ်းခံဝင်ရန် ထွက်လာစဉ် အချိန်စော နေသဖြင့် ဘဂ္ဂဝ ပရိဗိုဇ်၏ ကျောင်းသို့ ဝင်တော်မူသည်။ ဘဂ္ဂဝ ပရိဗိုဇ်သည် ဗုဒ္ဓအား ဝမ်းမြောက်စွာ ခရီးဦးကြိုဆို၍ နေရာခင်းပေးပြီး မိမိကမူ နိမ့်သော နေရာ၌ ထိုင်လေ၏။ ထို့နောက် ဘဂ္ဂဝက “အရှင်ဘုရား....လိစ္ဆာဓိမင်းသား သုနက္ခတ္တသည် ကျွန်ုပ်ထံလာ၍ သူသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဆရာအဖြစ်မှစွန့်လိုက် ပြီဟု ပြောဆိုပါသည်။ ထိုစကား မှန်ပါသလော” ဟု မေးလျှောက်လေ၏။

ထိုအခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက မိမိအား ဆရာ အဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်ကြောင်း သုနက္ခတ္တ လာရောက်လျှောက်ထားပုံနှင့် သုနက္ခတ္တအား မိမိက ပြန်လည် မိန့် ကြားခဲ့ဖူးများကို ဘဂ္ဂဝပရိဗိုဇ်အား တဆင့် ပြန်၍ ဟောကြားတော်မူသည်။

“မြတ်စွာဘုရား.... ယခု ကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို စွန့်ပါတော့မည်။ ယခု ကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဆရာဟု ရည်ညွှန်းခြင်း ပြုတော့မည် မဟုတ်ပါ။”

“သုနက္ခတ္တ.... သင်လာလော၊ ငါ့ကို ဆရာဟု ရည်ညွှန်း၍နေလော ဟု သင့်ကို ငါ ဆိုဘူးသလော။”

“မဆိုဘူးပါ ဘုရား။”

“မြတ်စွာဘုရားကို ဆရာဟု ကျွန်ုပ် ရည်ညွှန်း၍နေပါမည် ဟု သင်က လည်း ငါ့ကို ဆိုဘူးပါသလော။”

“မဆိုဘူးပါ ဘုရား။”

“အချည်းနှီးသောယောက်ျား.... သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် ဘယ်သူဖြစ်၍ ဘယ်သူ့ကို စွန့်ပစ်ဘိသနည်း၊ သင်ကျူးလွန်သောအပြစ်ကို ရှုမိလော။”

တန်ခိုးမပြု၍

“မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွန်ုပ်အား လူတို့၏တရားထက် သာလွန်သော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မမူပါ။”

“သုနက္ခတ္တ.... ငါသည် သင့်အား တန်ခိုး ပြာဋိဟာကို ပြမည်၊ သင်သည် ငါ့ကို ဆရာအဖြစ် ရည်ညွှန်း၍နေလောဟု ဆိုဘူးပါသလော။”

“မဆိုဘူးပါဘုရား။”

“မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွန်ုပ်အား တန်ခိုး ပြာဋိဟာ ပြတော်မူပါ။ ကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဆရာအဖြစ် ရည်ညွှန်း၍ နေပါမည် ဟူ၍ သင်ကလည်း ငါ့ကို ဆိုဘူးပါသလော။”

“မဆိုဘူးပါ ဘုရား။”

“အချည်းနှီးသောယောက်ျား.... သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် ဘယ်သူဖြစ်၍ ဘယ်သူ့ကို စွန့်ဘိသနည်း၊ သင်ကျူးလွန်သောအပြစ်ကို ရှုမိလော။”

လောက၏အစကို မဟောသောကြောင့်

“မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွန်ုပ်အား လောက၏အစဟု သိအပ်သော တရားကို ဟောကြားတော်မမူပါ။”

“သုနက္ခတ္တ.... ငါသည် သင့်အား လောက၏အစကို ဟောကြားမည်၊ သင်သည် ငါ့ကို ဆရာအဖြစ် ရည်ညွှန်း၍နေလောဟူ၍ သင့်အား ငါဆိုဘူးပါသလော။”

“မဆိုဘူးပါ ဘုရား။”

“မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွန်ုပ်အား လောက၏အစကို ဟောကြားတော်မူပါ။ ကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဆရာအဖြစ် ရည်ညွှန်း၍ နေပါမည် ဟူ၍ သင်ကလည်း ငါ့ကို ပြောဆိုဘူးပါသလော။”

“မပြောဆိုဘူးပါ ဘုရား။”

“အချည်းနှီးသော ယောက်ျား.... သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် ဘယ်သူဖြစ်၍ ဘယ်သူ့ကို စွန့်ဘိသနည်း၊ သုနက္ခတ္တ.... လောက၏အစကို ဟောသည်ဖြစ်စေ၊ မဟောသည်ဖြစ်စေ ဆင်းရဲကုန်ခြင်းအလို့ငှာ ငါဟောအပ်သော တရားသည် ဟောသည့်အတိုင်း ကျင့်သူအား ဆင်းရဲကုန်ခြင်းအလို့ငှာ ဖြစ်သည် မဟုတ် ပါလော။”

“ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။”

“သုနက္ခတ္တ.... သို့ဖြစ်သော် လောက၏အစကို ဟောခြင်းဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း။”

“သုနက္ခတ္တ.... သင်သည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ငါဘုရား၏ ဂုဏ်ကို ၎င်း၊ တရားသံဃာတို့၏ ဂုဏ်ကို၎င်း၊ ဝဇ္ဇီမင်းတို့၏ မြို့ရွာ၌ ပြောဆိုခဲ့ဘူး၏၊ အကယ်၍ ငါ ဘုရားထံမှ သင်ဖဲ ခွာသွားခဲ့သော် ‘သုနက္ခတ္တသည် ရဟန်း ဂေါတမထံ၌ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သုံးရန် မစွမ်းနိုင်သဖြင့် သိက္ခာချ၍ လူထွက်လေ၏’ ဟူ၍ ဝဇ္ဇီမင်းတို့က ကဲ့ရဲ့ကြလိမ့်မည်။”

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဤသို့ မိန့်ကြားသော်လည်း သုနက္ခတ္တကား သာသနာ တော်မှ စွန့်ခွာ(လူထွက်) သွားသည်သာ ဖြစ်၏။

ခွေးကျင့်ကျင့်သူကိုအားကျခြင်း

အခါတပါး၌လည်း ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ဥတ္တရကာ မည်သော နိဂုံးသို့ သုနက္ခတ္တနှင့်အတူ ဆွမ်းခံကြစဉ် သုနက္ခတ္တသည် ခွေးကဲ့သို့ လေးဘက်ထောက် သွား၍ မြေ၌ချထားသည့်အစာကို ပါးစပ်ဖြင့်ဟပ်၍စားသော ကောရခတ္တိယ တက္ကတုန်းကို တွေ့မြင်လေ၏။ ထိုအခါ သုနက္ခတ္တအား “ဤတက္ကတုန်းကား ချီးကျူးအံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွ” ဟူ၍ အကြံဖြစ်ပေါ်လေ၏။ ယင်းသို့အကြံ ဖြစ်ပေါ်သည်ကို ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက သိတော်မူလျှင် “အချည်းနှီးသောယောက်ျား၊ သင်ကား ရဟန်းဟူ၍ ဝန်ခံနေဘိသည်” ဟု မိန့်ကြားတော်မူလေ၏။

“မြတ်စွာဘုရား.... မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်ကြောင့် အရဟတ္တဖိုလ် ကို ဝန်တိုဘိသနည်း။”

“အချည်းနှီးသောယောက်ျား.... ငါသည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ဝန်တိုသည် မဟုတ်။ သင့်အားသာလျှင် ဤယုတ်မာသော အယူသည် ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ သုနက္ခတ္တ၊ ဤကောရခတ္တိယ တက္ကတုန်းသည် ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ စား

ပိုးနင့်သော ရောဂါဖြင့်သေ၍ အသုရာဘုံ၌ ကာလကမ္ဘိကာမည်သော အသုရာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ၏အလောင်းကိုလည်း ပြိတ်မြက်ဟောသင်္ချိုင်း၌ စွန့်ပစ်ကြ လိမ့်မည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဤသို့မိန့်ကြားလေသော် သုနက္ခတ္တသည် ကောရခတ္တိယ တက္ကတုန်းထံသို့သွား၍ ထိုစကားကို တဆပြောကြားလေ၏။ ထိုစကားလွဲ မှားစေရန်အတွက် အစားအစာကိုချင့်၍ စားရန်လည်း ကောရခတ္တိယအား သဘိပေးလေ၏။ ထို့နောက်သုနက္ခတ္တသည် ဗုဒ္ဓ၏စကားကိုမယုံသဖြင့် နေ့ရက် များကို လက်ချိုးရေကွက်နေ၏။ ကောရခတ္တိယကား ဗုဒ္ဓမိန့်ကြားသည့်အတိုင်း ပင် ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ စားပိုးနင့်သောရောဂါဖြင့် သေ၍ အသုရာဘုံ၌ ကာလကမ္ဘိကာမည်သော အသုရာဖြစ်လေ၏။ သူ၏အလောင်းကိုလည်းပြိတ်မြက် တောသင်္ချိုင်း၌ စွန့်ပစ်ကြလေ၏။ ထိုအခါ သုနက္ခတ္တသည် သင်္ချိုင်းသို့သွား၍ ကောရခတ္တိယ၏ အလောင်းကို လက်ဖြင့်သုံးကြိမ်ပုတ်ပြီး “အချင်း ကောရ ခတ္တိယ၊ သင်သည်ပိမိ၏လားရာကို သိပါ၏လော” ဟု မေးလေ၏။ ကောရ ခတ္တိယ၏ အလောင်းသည် လက်ဖြင့်ကြောကိုပုတ်လျက် ထလာပြီး “အချင်း သုနက္ခတ္တ၊ ငါကားအသုရာဘုံ၌ ကာလကမ္ဘိကာမည်သော အသုရာဖြစ်နေ ပါ၏” ဟုဖြေကြားပြီး ထိုနေရာ၌ပင် ပြန်လဲသွားလေ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရပြီးနောက် သုနက္ခတ္တသည် ဗုဒ္ဓထံသို့သွားရာ ဗုဒ္ဓက ဆီး၍မေးတော်မူသည်။

“သုနက္ခတ္တ.... ကောရခတ္တိယတက္ကတုန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ငါမိန့်ကြားခဲ့ သော စကားသည် မှန်ပါ၏လော။”

“မှန်ပါသည်ဘုရား။”

“သုနက္ခတ္တ... သို့ဖြစ်လျှင် လူတို့၏ တရားထက် သာလွန်သော တန်ခိုး ပြာဋိဟာကို ပြသည်မည်သလော၊ မမည်သလော။”

“တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြသည်မည်ပါသည် ဘုရား။”

“အချည်းနှီးသောယောက်ျား.... သို့ဖြစ်ပါလျှင် ‘မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွန်ုပ်အား တန်ခိုးပြာဋိဟာကို မပြ’ဟု သင်ဆိုဘိ၏၊ သင်၏ အပြစ်ကို ရှုဘိ လော။”

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ယင်းသို့မိန့်ကြားသော်လည်း သုနက္ခတ္တကား သာသနာ တော်မှ စွန့်ခွာသွားသည်သာဖြစ်၏။

ကျင့်ဝတ်ခုနစ်ပါးကို ဆောက်တည်သူ

အခါတပါး၌လည်း ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ဝေသာလီပြည် ကုဋ္ဌာဂါရ ကျောင်းတိုက်၌ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကဋ္ဌာရမဋ္ဌကမည်သော တက္ကတုန်းသည် အသက်ထက်ဆုံး အဝတ်မဝတ်ခြင်း၊ မေထုန်အကျင့်ကို မမှီဝဲခြင်း၊ ထမင်းမဲ့ တို့ကိုစားဘဲ သေရည်နှင့် အသားတို့ဖြင့်သာ မျှတခြင်း၊ ဝေသာလီပြည်၏ အရပ်လေးမျက်နှာရှိ နတ်ကုန်း၄ခုတို့ကို ကျော်လွန်၍မသွားခြင်း ဟူသော ကျင့်ဝတ်ခုနစ်ပါးကို ကျင့်သုံးဆောက်တည်သဖြင့် ဝေသာလီပြည်၌ လာဘ်လာဘ အခြံအရံပေါများမှု၏ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်လျက် နေ၏။ သုနက္ခတ္တသည် ထိုကဋ္ဌာရမဋ္ဌက တက္ကတုန်းထံ ချဉ်းကပ်၍ ပြဿနာတခုကို မေးမြန်းလေသည်။ ကဋ္ဌာရသည် မိမိမဖြေနိုင်သော ပြဿနာကို မေးမြန်းသည့်အတွက် သုနက္ခတ္တအပေါ် မကျေနပ်သည့်အမှုအရာတို့ ပြသလေ၏။ ထိုအခါ သုနက္ခတ္တသည် “ငါကား ရဟန္တာကို ထိပါးစော်ကားမိလေပြီ” ဟူ၍ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားလေ၏။

ထို့နောက် သုနက္ခတ္တသည် ဗုဒ္ဓထံသွားလေရာ ထိုအကြောင်းကို သိထားပြီးဖြစ်သော ဗုဒ္ဓက ကဋ္ဌာရမဋ္ဌကနှင့် ပတ်သက်သော အဖြစ်အပျက်ကို ဖွင့်ဟမိန့်ကြားပြီး “သုနက္ခတ္တ.... သင်ကဲ့သို့သောသူသည် ရဟန်းဟူ၍ ဝန်ခံနေဘိ၏” ဟု မိန့်ဆိုတော်မူသည်။

“မြတ်စွာဘုရား.... မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ့်ကြောင့် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ဝန်တိုဘိသနည်း။”

“အချည်းနှီးသောယောက်ျား.... ငါသည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ဝန်တိုသည် မဟုတ်။ သင့်အားသာလျှင် ဤယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူသည် ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ သင်သည် ထိုအယူကို စွန့်ဘိလော့။ သုနက္ခတ္တ.... ရဟန္တာဟူ၍ သင်အထင်ကြီးနေသော ကဋ္ဌာရမဋ္ဌကတက္ကတုန်းသည် မကြာမီပင် လူဝတ်ကိုဝတ်လျက် ခင်ပွန်းမနှင့်အတူ လှည့်လည်လိမ့်မည်။ ထမင်းမဲ့ တို့ကိုစားပြီးလျှင် ဝေသာလီပြည်၏ အရပ်လေးမျက်နှာရှိ နတ်ကုန်းစေတီတို့ကိုလွန်၍ အခြံအရံဆုတ်ယုတ်ပျက်ပြားကာ သေဆုံးလိမ့်မည်။”

ယင်းသို့ ဗုဒ္ဓက မိန့်ကြားတော်မူလိုက်ပြီးနောက် မကြာမီမှာပင် ကဋ္ဌာရမဋ္ဌကတက္ကတုန်းသည် လူဝတ်ကိုဝတ်၍ ခင်ပွန်းမနှင့်အတူ လှည့်လည်လေ

သည်။ ထမင်း မုံ့တို့ကိုစားပြီးလျှင် ဝေသာလီပြည်၏ အရပ်လေးမျက်နှာရှိ နတ်ကွန်းစေတီတို့ကို လွန်၍ အခြံအရံဆုတ်ယုတ်လျက် သေဆုံးလေ၏။

ထိုသတင်းကို ကြားသိရသောအခါ သုနက္ခတ္တသည် ဗုဒ္ဓထံသို့ သွားပြန်ရာ ဗုဒ္ဓက ဆီး၍မေးမြန်းတော်မူသည်။

“သုနက္ခတ္တ ... ကဋ္ဌာရ မဇ္ဈကတက္ကတွန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ငါမိန့်ကြား လိုက်သော စကားသည် မှန်ပါ၏လော။”

“မှန်ပါသည်ဘုရား။”

“သုနက္ခတ္တ ... သို့ဖြစ်လျှင် လူတို့၏တရားလက် သာလွန်သော တန်ခိုး ပြာဋိဟာကို ပြသည်မည်သလော၊ ပြသည်မမည်သလော။”

“တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြသည်မည်ပါသည်ဘုရား။”

“အချည်းနှီးသောယောက်ျား... သို့ဖြစ်ပါလျက် ‘မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွန်ုပ်အား တန်ခိုးပြာဋိဟာကိုမပြ’ဟု သင်ဆိုဘိ၏၊ အင်၏အပြစ်ကို ရှုဘိ လော့။”

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဤသို့ မိန့်ကြားသော်လည်း သုနက္ခတ္တကား သာသနာ တော်မှ စွန့်သွားသည်သာဖြစ်၏။

တန်ခိုးပိုင်လိုသည့် ပါထိကတက္ကတွန်း

ဝေသာလီပြည်၌ပင် လာဘ်လာဘ အခြံအရံပေါများ၍ ကျော်ကြား မှု၏ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်နေသည့် ပါထိကပုတ္တမည်သော တက္ကတွန်းတပါး လည်းရှိ၏။ အခါတပါး၌ ပါထိကသည် ပရိသတ်အလယ်တွင် ဤသို့ကြုံးဝါး ပြောဆိုလေ၏။

“ရဟန်းဂေါတမသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ဝန်ခံ၏၊ ငါသည်လည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုဝန်ခံ၏။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ဝန်ခံသော ဇုဂ္ဂိုလ်တဦးသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုဝန်ခံသော အခြားပုဂ္ဂိုလ်တဦးနှင့်ပိုင်၍ တန်ခိုးပြရန် ထိုက် ပါသည်။ ရဟန်းဂေါတမသည် ခရီးတဝက်သို့လာလျှင် ငါသည်လည်း ခရီး တဝက်သို့ သွားပါမည်၊ ထိုနေရာ၌ ငါတို့ တန်ခိုး ပိုင်ကြပါအံ့၊ ရဟန်း ဂေါတမက တန်ခိုးပြာဋိဟာတမျိုးပြလျှင် ငါက နှစ်မျိုးပြပါမည်။”

ပါထိက တက္ကတုန်း၏ ကြုံးဝါး ပြောဆိုချက်ကို သုနက္ခတ္တ ကြားလျှင် ဗုဒ္ဓ၊ ထံသို့ သွား၍ ထိုအကြောင်းကို လျှောက်တင်လေ၏။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓက “သုနက္ခတ္တ.... ပါထိက တက္ကတုန်းသည် ထိုစကားကို မရုပ်သိမ်းဘဲ ထိုအယူကို မစွန့်ဘဲ ငါ၏မျက်မှောက်သို့လာရန် မထိုက်ပေ။ အကယ်၍ လာရန် ကြံစည် လျှင်လည်း သူ၏ဦးခေါင်းသည် ပြတ်ကျဖွယ်ရာ ရှိပေ၏”ဟု မိန့်ကြားတော် မူသည်။

“မြတ်စွာဘုရား.... ဤစကားကို စောင့် စည်းတော်မူပါ။ ပါထိက တက္ကတုန်းသည် ပြောင်းလဲသော ရုပ်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်သို့ ရောက်လာခဲ့သော် လိုစကားသည် လွဲမှားမှုဖြစ်နိုင်ပါသည်။”

“သုနက္ခတ္တ.... မြတ်စွာဘုရား တို့ သည် နှစ်ခွသော စကားကို မဆို ကြပေ။”

“မြတ်စွာဘုရား.... ပါထိကတက္ကတုန်းသည် ထိုစကားကို မရုပ်သိမ်းဘဲ ထိုအယူကိုမစွန့်ဘဲ မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့မှောက်သို့ လာရောက်ရန်မထိုက် ဟူ သော အကြောင်းကို စိတ်ဖြင့် ပိုင်းခြား၍ သိတော်မူပါသလော၊ သို့တည်း မဟုတ် နတ်တို့ကပင် လာ၍ လျှောက်ကြားထားကြပါသလော။”

“သုနက္ခတ္တ.... ထိုအကြောင်းကို ငါဘုရားသည် စိတ်ဖြင့်လည်း ပိုင်း ခြား၍သိ၏။ လူ့ပြည်မှ သေလွန်၍ တာဝတိံသ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်နေသည့် အဓိက မည်သော လိစ္ဆဝိစစ်သူကြီးကလည်း ထိုအကြောင်းကို ငါ့အား လာ၍ လျှောက်ထား၏။ သုနက္ခတ္တ.... ငါသည် ဝေသာလီပြည်၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်၍ ဆွမ်းစားပြီးသော် ပါထိကတက္ကတုန်း၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ ချဉ်းကပ်အံ့။ ဤ အကြောင်းကို သင် ပြောကြားလိုသူတို့အား ပြောကြားလေလော။”

တန်ခိုးပြာဋိဟာပြခြင်း

ထို့နောက် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် သုနက္ခတ္တအား မိန့်ကြားလိုက်သည့်အတိုင်း ပင် ဝေသာလီပြည်၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်၍ ဆွမ်းစားပြီးသော် ပါထိကတက္က တုန်း၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ ကြွရောက်တော်မူ၏။ သုနက္ခတ္တသည် ဝေသာလီ ပြည်တွင်းသို့ ဆောလျင်စွာ ဝင်၍ ထင်ရှားသော လိစ္ဆဝိ မင်းသားများနှင့် သူဌေး သူကြွယ်တို့အား ၎င်း၊ အယူဝါဒ အမျိုးမျိုးရှိသော ရဟန်း ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အား ၎င်း ပါထိက တက္ကတုန်း၏ ကျောင်းသို့ မြတ်စွာဘုရား ကြွ ရောက် မည့်

အကြောင်းကို ပြောကြားလေသည်။ “အချင်းတို့.... သွားကြကုန်လော၊ အံ့
ဩချီးမွမ်းတယ်ကောင်းသော ရဟန်းနှစ်ပါး၏ တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြခြင်းသည်
ဖြစ်လိမ့်မည်” ဟူ၍လည်း တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ခြင်း ပြုလေသည်။

သုနက္ခတ္တ၏ တိုက်တွန်း နှိုးဆော်မှုကြောင့် ဝေသာလီပြည်မှ ထင်ရှား
သော လိစ္ဆဝီမင်းသားများနှင့် သူဌေးသူကြွယ်တို့သည်၎င်း၊ အယူဝါဒအပျိုး
မျိုးရှိသော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၎င်း ပါထိကတက္ကတွန်း၏ ကျောင်းသင်္ခမ်း
သို့ ဆိုက်ရောက် လာကြသည်။ ပါထိက၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းသည် ရာထောင်
မကသော ပရိသတ်ဖြင့် ပြည့်လျှံသွားသည်။ ထိုအခါ ပါထိက တက္ကတွန်း
သည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သဖြင့် မိမိကျောင်းသင်္ခမ်းမှ တိတ်တဆိတ်ထွက်ခွာ
၍ တိန္ဒြကခါဏု မည်သော ပရိဗိုဇ်၏ ကျောင်းသင်္ခမ်း၌ တိမ်းရှောင်နေလေ
သည်။

ယင်းသို့ ပါထိကတက္ကတွန်း တိမ်းရှောင်နေကြောင်းကို လူထုပရိသတ်
ကြီး သိရှိလျှင် သူ့ထံသို့ လူတယောက်ကိုစေလွှတ်၍ ပင့်ခေါ်ခိုင်းကြသည်။
ထိုလူသည် ပါထိက ထံသို့ သွား ၍ “အရှင် ပါထိက.... အရှင်သည် ရဟန်း
ဂေါတမထက် နှစ်ဆပို၍ တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြမည်ဟု ပရိသတ် အလယ်၌
ပြောဘူးပါသည်။ ယခု ရဟန်းဂေါတမသည် အရှင်၏ကျောင်းသင်္ခမ်း၌ ဆိုက်
ရောက်နေပါသည်။ အရှင်သည် တန်ခိုးပြရန် ကြွခဲ့ပါလော” ဟု ဖိတ် ခေါ်
လေသည်။

ထိုသို့ ဖိတ်ခေါ်သော အခါ ပါထိကသည် “ငါ လိုက်ခဲ့ပါမည်၊ ငါ
လိုက်ခဲ့ပါမည်” ဟု ဆို၍ ထိုနေရာ၌သာလျှင် လူးလွန်၍နေ၏။ နေရာမှထချန်
ကား မစွမ်းနိုင်ချေ။ သူ့အား လာ၍ဖိတ်ခေါ်သူက “အရှင်ပါထိက.... သင်
၏ တင်ပါးတို့သည် ထိုင်ခုံ၌ ကပ်ငြိ နေပါသလော” ဟု မေးမြန်းသော်လည်း
ပါထိကသည် မည်သို့မျှ ပြန်ပြောရန် မစွမ်းနိုင်ချေ။ သူ့အား လာရောက်ဖိတ်
ခေါ်သူသည် ယင်းသို့ ပါထိကတက္ကတွန်း နေရာမှ ပထနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်ကို
တွေ့ရသောအခါ လူထုပရိသတ်ကြီးရှိရာသို့ ပြန်သွားပြီး ထိုအကြောင်းကို
ပြောကြားလေသည်။

ထိုအခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက လူထု ပရိသတ်ကြီးအား ပါထိက တက္ကတွန်း
သည် ထိုစကားကို မရပ်သိမ်းဘဲ ထိုအယူကို မစွန့်ဘဲ မိမိ၏ ရှေ့မှောက်သို့
လာရောက်ရန် ပထိုက်ကြောင်း မိန့်ကြားတော် မူသည်။ ယင်းသို့ မိန့်ကြား

သော်လည်း လူထူပရိသတ်ကြီးထဲမှ လိစ္ဆဝီအမတ်ကြီးတဦးက ပါထိကတက္က
တန်းကို သူသွား၍ ဖိတ်ခေါ် ပါဦးမည်ဟု ဆိုကာ ထွက်ခွာ သွားပြန်သည်။
ပါထိကတက္ကတန်းကား ထိုအမတ်ကြီး လာ၍ ဖိတ်ခေါ်သည့် အခါ၌လည်း
ရှေးနည်းတူပင် နေရာမှ မထနိုင်ဘဲ ရှိချေ၏။ အမတ်ကြီးသည် လက်လျှော့၍
ပြန်လာပြီး ပရိသတ်ကြီးအား မိမိ ပင့်ခေါ်၍လည်း မရကြောင်းကို ပြန်ပြော
လေ၏။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ပါထိကသည် မိမိရှေ့မှောက်သို့လာရောက်ရန် မထိုက်
ကြောင်း ထပ်မံမိန့်ကြားပြန်သည်။

ထို့နောက် ဒါရူပတ္တိကပရိပိုင်၏တပည့် ဇာလိယဆိုသူက တဖန် သွား
၍ ပါထိကကို ဖိတ်ခေါ်ပြန်၏။ ပါထိကက “ငါလိုက်ခဲ့ပါမည်၊ ငါလိုက်ခဲ့
ပါမည်”ဟု ဆို၍ နေရာမှ မထနိုင်ဘဲ ရှိနေသောအခါ ဇာလိယသည် ခြင်္သေ့
မင်းနှင့် မြေခွေးဒို ဥပမာဖြင့် ပါထိကအား ရုတ်ချပြောဆိုခဲ့ပြီး ပရိသတ်ရှိရာ
သို့ ပြန်လာလေ၏။

ထိုအခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ပါထိက တက္ကတန်းသည် ထို စကားကို မရုပ်
သိမ်းဘဲ ထိုအယူကို မစွန့်ဘဲ မိမိရှေ့မှောက်သို့ လာရောက်ရန် မထိုက်ကြောင်း
ထပ်မံမိန့်ကြားပြီး ပရိသတ်ကြီးအား သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော တရားစကား
ကို ဟောကြား ဆုံးမတော်မူသည်။ ထို့နောက် တေဇောဓာတ်ကိုဝင်စားကာ
ကောင်းကင်သို့ ထန်းခုနစ်ဆင့်တိုင်အောင် တက်၍ နောက်ထပ် ထန်းခုနစ်ဆင့်
တိုင်အောင် မီးခိုးမီးလျှံများကို ဖြစ်ပေါ်စေပြီး ကုဋ္ဌာဂါရ ကျောင်းတိုက်
သို့ပင် ပြန်ကြွတော်မူသည်။

ထို့နောက် ကုဋ္ဌာဂါရ ကျောင်းတိုက်၌ သီတင်း သုံးနေသော ဗုဒ္ဓ
မြတ်စွာထံသို့ လိစ္ဆဝီမင်းသား သုနက္ခတ္တ ရောက်လာ ပြန်ရာ ဗုဒ္ဓက သုနက္ခတ္တ
အား ဆီး၍ မေးမြန်းတော်မူသည်။

“သုနက္ခတ္တ.... ပါထိက တက္ကတန်းကို အကြောင်းပြု၍ ငါ မိန့်ကြား
လိုက်သော စကားသည် မှန်ပါ၏လော။”

“မှန်ပါသည် ဘုရား။”

“သုနက္ခတ္တ.... သို့ဖြစ်လျှင် လူတို့၏ တရားထက် သာလွန်သော တန်ခိုး
ပြာဋိဟာကို ပြသည်မည်သလော၊ ပြသည် မမည်သလော။”

“တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြသည်မည်ပါသည် ဘုရား။”

“အချည်းနှီးသောယောက်ျား.... သို့ဖြစ်ပါလျက် ‘မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွန်ုပ်တား တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မမူ’ဟု သင် ဆိုဘိ၏။ သင်၏အဖြစ်ကို ရှုဘိလော။”

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဤသို့မိန့်ကြားသော်လည်း သုနက္ခတ္တကား သာသနာတော်မှ စွန့်ခွာသွားသည်သာဖြစ်၏။

လောက၏အစကို ပညတ်ခြင်း

“ဘဂ္ဂဝ.... ငါသည် လောက၏အစဟု သိအပ်သော တရားကိုလည်းသိ၏။ ထို့ထက်လွန်မြတ်သော တရားကိုလည်း သိ၏။ ထိုသို့သိသော်လည်း မှားသောအားဖြင့် မသုံးသပ်၊ မှားသောအားဖြင့် မသုံးသပ်ခြင်းကြောင့် ငါသည် မိမိ၌ ကိလေသာငြိမ်းခြင်းကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျသိ၏။ ယင်းသို့သိသော ငါဘုရားသည် ဆင်းရဲခြင်းသို့ မရောက်နိုင်တော့ပေ။”

“ဘဂ္ဂဝ.... လောက၏အစသည် ဖန်ဆင်းရှင်ဗြဟ္မာဖြစ်၏ဟုဟောကြားသော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ရှိကုန်၏။ အဘိတပါး၌ ငါသည် ထိုရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့ထံ ချဉ်းကပ်၍ ‘ငါ့ရှင်တို့.... သင်တို့သည် လောက၏အစသည် ဖန်ဆင်းရှင်ဗြဟ္မာဖြစ်၏ ဟူသော ဝါဒကို မည်သို့သောအစဉ်အလာဖြင့် ပြောဆိုပညတ်ကြပါသနည်း’ဟု မေးမြန်းခဲ့၏။ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ငါ့အမေးကို မဖြေနိုင်ကြဘဲ ငါ့ကိုပင် ပြန်၍မေးကြ၏။ ထို့ကြောင့် ငါကပင် ထိုသူတို့အား ဖြေကြားခဲ့ရ၏။”

“ငါ့ရှင်တို့.... တရံရောအဘိက ဤကမ္ဘာလောကကြီး ပျက်စီးလေရာ ဤကမ္ဘာမှ သတ္တဝါတို့သည် များသောအားဖြင့် အာဘဿရဗြဟ္မာတို့၌ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုဗြဟ္မာတို့ကား ဈာန်စိတ်ဖြင့်ပြီးလျက် နှစ်သိမ့်ခြင်း ‘ပီတိ’လျှင် အစာရှိကြ၏။ မိမိတို့ကိုယ်ရောင်ဖြင့် လင်းလျက် ကောင်းကင်၌ ကျက်စားကြ၏။ တင့်တယ်သောနေရာရှိ၍ ကာလကြာမြင့်စွာ တည်ကြကုန်၏။ ဤကမ္ဘာလောကကြီးသည် ပျက်စီးပြီး၍ ကာလကြာမြင့်သောအခါ တဖန် ပြန်၍ဖြစ်တည်လတ်သော် အာဘဿရဗြဟ္မာတို့မှ သတ္တဝါတယောက်သည် သတ္တဝါဆိတ်သုဉ်းနေသော ဗြဟ္မာဓိမာန်တခု၌ ဖြစ်ပေါ်လေ၏။ ထိုဗြဟ္မာသည်လည်း ဈာန်စိတ်ဖြင့်ပြီးလျက် နှစ်သိမ့်ခြင်းပီတိလျှင် အစာရှိ၏။ မိမိကိုယ်ရောင်ဖြင့်လင်းလျက် ကောင်းကင်၌ ကျက်စား၏။ တင့်တယ်သောနေရာရှိ၍ ကာလကြာမြင့်စွာ တည်၏။”

ထိုပြဗ္ဗဟူသည် ကာလကြာမြင့်စွာ တယောက်တည်း နေရသောအခါ ပြီးနေ့လာပြီး “အခြားသောသတ္တဝါတို့လည်း ဤဘုံသို့ ရောက်လာကြပါမူ ကောင်းလေစွ”ဟု တောင့်တ၏။ ယင်းသို့တောင့်တသည်နှင့် မရှေးမနှောင်း မှာပင် အခြားသော သတ္တဝါတို့သည်လည်း အကြောင်းအားလျော်စွာ ထို ဘုံသို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိုအခါ ပထမပြဗ္ဗဟူကြီးအား “ဤသူတို့သည် ငါ့ဖန်ဆင်း၍ ဖန်ပေါ်လာရကုန်၏”ဟု အကြံဖြစ်၏။ နောက်မှဖြစ်ပေါ်လာ သော သတ္တဝါတို့ကလည်း “ဤသူသည် ငါတို့၏ဖန်ဆင်းရှင်ဖြစ်၏”ဟု ယုံကြည် သွားကြသည်။ အကြောင်းမှာ ပထမပြဗ္ဗဟူကြီးမှာ သူတို့ထက်ပို၍ အသက် ရှည်သည့်ပြင် ရုပ်အဆင်း၊ တန်ခိုးအရှိန်အဝါအားဖြင့်လည်း သာလွန်သော ကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

တဖန် ထိုပြဗ္ဗဟူဘုံသို့ နောက်မှရောက်လာသည့် သတ္တဝါတို့အနက်မှ တဦးသော သတ္တဝါသည် ပြဗ္ဗဟူဘုံမှစတင်၍ လူ့ဘုံသို့ရောက်လာ၏။ ထိုသတ္တ ဝါသည် ရသေ့ရဟန်းဝတ်၍ တရားအားထုတ်ရာမှ စျာန်အဘိညာဉ်ကို ရရှိ သဖြင့် ပြဗ္ဗဟူ ဦး မိမိဖြစ်ခဲ့ရပုံကို ပြန်ပြောင်း၍ ဆင်ခြင်အောက်မေ့လေ၏။ ယင်းသို့ ဆင်ခြင်အောက်မေ့သည့်အခါ မိမိတို့မရောက်မီက ရှိနေခဲ့သောပြဗ္ဗဟူ ကြီးမှာ ယခုတိုးပင်ရှိနေသေးသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ထိုပြဗ္ဗဟူကြီးသည် မပျက်ပစီး အမြဲတည်သူဖြစ်ပြီး မိမိတို့မှာမူ အမြဲမတည်သူများ ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည် ယူဆလေတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် လောက၏အစသည် ဖန်ဆင်းရှင် ပြဗ္ဗဟူ ဖြစ်သည်ဟူသော ပြောဆိုပညတ်ခြင်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာပေ၏။”

“ဘဂ္ဂဝ...ဤသို့ ငါဘုရားက လောက၏အစသည် ဖန်ဆင်းရှင် ပြဗ္ဗဟူ ဖြစ်သည်ဟူသော အယူဝါဒ၏ ကြောင်းရင်းစစ်မြစ်ကို ဖော်ထုတ်ဟောကြား သောအခါ ထိုရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့က မိမိတို့လည်း ဤအတိုင်းပင် ကြားဘူးပါ ကြောင်း ဝနခံပြောကြားကြလေသည်။”

“ဘဂ္ဂဝ... လောက၏အစသည် ခိဇ္ဇာပဒေါသိက နတ်များကိုအကြောင်း ပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟု ပြောဆိုပညတ်သော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း ရှိကြ၏။ ထိုရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့ထံ ချဉ်းကပ်၍ ထိုဝါဒ၏ အကြောင်းရင်းစစ်မြစ်ကို မေးမြန်းသည့်အခါတွင်လည်း အမေးခံရသူတို့က မဖြေနိုင်ကြသဖြင့် ငါဘုရား ကပင် ထိုသူတို့အား ဖြေကြားခဲ့ရ၏။

“ဘဂ္ဂဝ၊ ခိဇ္ဇာပဒေါသိက မည်သော နတ်တမျိုးရှိ၏။ ထိုနတ်တို့သည် အလွန်ကြာမြင့်စွာ ကျိစယ်ပျော်ပါး၍နေကြသဖြင့် စားသောက်ရန် သတိမေ့

နေကြသောကြောင့် ထိုနတ်ဘဝမှ စုတေကြကုန်၏။ ယင်းသို့စုတေသူများ အနက်မှ တဦးသောသူသည် လူ့ဘုံသို့ရောက်လာပြီး ရသေ့ ရဟန်းဝတ်၍ တရားအားထုတ်သဖြင့် စျာန်အဘိညာဉ်ရရှိကာ မိမိ၏ဘဝဟောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ ဆင်ခြင်အောက်မေ့လေ၏။ ထိုအခါ မိမိမှာ အလွန်ကြာမြင့်စွာ ကျီစယ်ပျော်ပါးပြီး အစာစားရန် မေ့လျော့နေခဲ့သောကြောင့်သာ နတ်ဘဝမှစုတေခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ အလွန်ကြာမြင့်စွာ ကျီစယ်ပျော်ပါးခြင်း မပြုသည့် နတ်များကား စုတေခြင်းမရှိဘဲ အမြဲတည်ကုန်၏ ဟူ၍ ယုံကြည်ယူဆခြင်းပြုလေတော့သည်။ ဤသို့လျှင် လောက၏အစသည် ခိဇ္ဇာပဒေသိကနတ်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟူသော အယူဝါဒသည်ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပေ၏။”

“ဘဂ္ဂဝ.... လောက၏အစသည် မနောပဒေသိကနတ်တို့ကိုအကြောင်းပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟူသော အယူဝါဒရှိသည့် ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့လည်း ရှိကြ၏။ ထိုရဟန်းပုဏ္ဏားတို့ထံ ချဉ်းကပ်၍ ထိုဝါဒ၏အကြောင်းရင်း ဇစ်မြစ်ကို မေးမြန်းသည့်အခါတွင်လည်း အမေးခံရသူတို့က မဖြေကြားနိုင်သဖြင့် ငါဘုရားကပင် ဖြေကြားခဲ့ရ၏။”

“ဘဂ္ဂဝ.... မနောပဒေသိကမည်သော နတ်တို့ကား တဦးနှင့်တဦး တစိန်းစိန်းကြည့်ရှုသဖြင့် ဒေသစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ကိုယ်ရောစိတ်ပါဆင်းရဲပင်ပန်းကာ ထိုနတ်ဘဝမှ စုတေကြရကုန်၏။ ယင်းသို့စုတေသူများ အနက်မှ တဦးသောသူသည် လူ့ဘုံသို့ရောက်လာပြီး ရသေ့ ရဟန်းဝတ်ကာ တရားအားထုတ်သဖြင့် စျာန်အဘိညာဉ်တို့ကိုရရှိလေ၏။ ထိုသူသည် စျာန်အဘိညာဉ်၏ အစွမ်းအားဖြင့် မိမိ၏ဘဝဟောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ ဆင်ခြင် အောက်မေ့ရာမှ မိမိသည် အခြားသောနတ်တို့အား တစိန်းစိန်းကြည့်ရှုခဲ့ခြင်း ကြောင့်သာ နတ်ဘဝမှ စုတေခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ အခြားသောနတ်တို့အား တစိန်းစိန်း မကြည့်ရှုခဲ့သော နတ်တို့ကား စုတေခြင်းမရှိဘဲ အမြဲတည်ကုန်၏ ဟူ၍ယုံကြည်ယူဆခြင်း ပြုလေတော့သည်။ ဤသို့လျှင် လောက၏အစသည် မနောပဒေသိက မည်သော နတ်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟူသော အယူဝါဒသည် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပေသည်။”

“ဘဂ္ဂဝ.... လောက၏အစသည် အကြောင်းမဲ့ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟု ပြောဆို ယူဆသော ရဟန်းပုဏ္ဏားများလည်းရှိကြ၏။ ထိုရဟန်းပုဏ္ဏားတို့ထံ ချဉ်းကပ်၍ ထိုဝါဒ၏အကြောင်းရင်း ဇစ်မြစ်ကိုမေးမြန်းသည့်အခါ အမေးခံရသူများ မဖြေကြားနိုင်ကြသဖြင့် ငါဘုရားကပင် ဖြေကြားခဲ့ရပေသည်။”

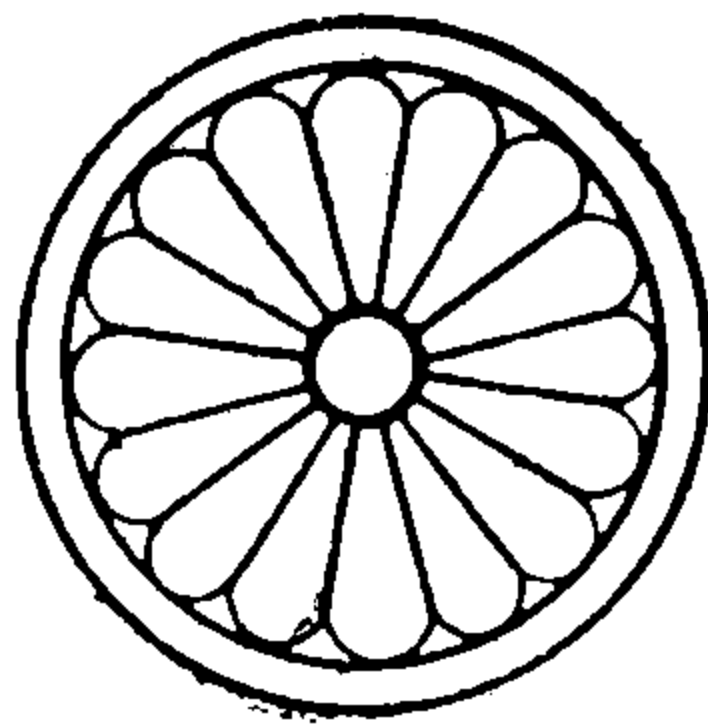
“ဘဂ္ဂဝ.... သိမ္မုတ်မှုသည် ကင်းမဲ့သဖြင့် အသည်သတ္တ မည်သော ဗြဟ္မာများရှိကြ၏။ ထိုဗြဟ္မာတို့သည် သညာဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် ထိုဗြဟ္မာဘုံမှစုတေကြရ၏။ ယင်းသို့စုတေသော သတ္တဝါတဦးသည် လူ့ဘုံသို့ ရောက်လာပြီး ရသေ့ရဟန်းဝတ်၍ တရားအားထုတ်ရာ ဈာန်အဘိညာဉ်ရရှိ၍ မိမိ၏ဘဝဖြစ်ပေါ်လာပုံကို ဆင်ခြင်အောက်မေ့လေသည်။ ထိုအခါ ထိုသူက ‘အတ္တသည်၎င်း၊ လောကသည်၎င်း အကြောင်းမဲ့ဖြစ်ပေါ်၏၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ငါသည်ရှေ့ကမရှိခဲ့ဘဲ ယခုမှ ထင်ရှားရှိလာ သောကြောင့် ဖြစ်သည်’ ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဤသို့လျှင် လောကသည် အကြောင်းမဲ့ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟူသော အယူဝါဒသည် ပေါ်ပေါက်လာပေ၏။”

“ဘဂ္ဂဝ.... ငါသည်လောက၏ အစဟုသိအပ်သော တရားကိုလည်း သိ၏၊ ထို့ထက်လွန်မြတ်သောတရားကိုလည်းသိ၏။ ထိုသို့သိသော်လည်း မှားသောအားဖြင့် မသုံးသပ်သောကြောင့် ငါသည် မိမိသဏ္ဌာန်၌ ကိလေသာငြိမ်းခြင်းကိုသိ၏။ ယင်းသို့သိသော ငါတရားသည် ဆင်းရဲခြင်းသို့ မရောက်နိုင်တော့ပေ။”

“ဘဂ္ဂဝ.... ဤသို့ပြောဆို ဟောပြောလေ့ရှိသောငါ့ကို အချို့သော ရဟန်း ပုဂ္ဂိုလ်တို့က ‘ရဟန်းဂေါတမသည် တင့်တယ်၏ဟု ဆိုအပ်သော ဝိမောက္ခဈာန်ကို ဝင်စားနေသောအခါ အလုံးစုံကိုမတင့်တယ်ဟု သိမှတ်၏’ ဟူ၍ဟော၏ဟု မဟုတ်မမှန်သောစကားဖြင့် စွပ်စွဲကြကုန်၏။ ဘဂ္ဂဝ စင်စစ် ငါသည် ဤသို့မဟောပေ။ ‘တင့်တယ်သည်ဟုဆိုအပ်သော ဝိမောက္ခဈာန်ကို ဝင်စားနေသောအခါ တင့်တယ်၏ဟူ၍သာသိမှတ်၏’ ဟုသာ ငါဟောပေ၏။”

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဤသို့ဟောကြားတော်မူသောအခါ ဘဂ္ဂဝပရိပိုင်သည် တရားတော်ကိုနှစ်သက်ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူလေ၏။

၂၅။ ဥဒုမ္မရိကသုတ်

ဥဒုမ္မရိကာ ကျောင်းသင်္ခမ်း၌ ဟောကြားသော တရား

နိဂြောဓပရိဗိုဇ်၏ကျောင်းသို့

အခါတပါး၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဂိဇ္ဈကုဋ် တောင်၌ သီတင်း သုံးတော်မူ၏။ ထိုအခါ သန္ဓာန သူကြွယ်သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား ဖူးမြော်ရန်အတွက် နေမုန်းလဲ့အချိန်တွင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ ထွက်လာ၏။ သို့ထွက်လာစဉ် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ စွာန်ဝင်စားနေချိန်ဖြစ်၍ ဖူးမြော်ရန် မသင့်သေးကြောင်း စဉ်းစားမိသောကြောင့် ပရိဗိုဇ်တို့ နေထိုင်ရာ ဥဒုမ္မရိက မည်သော ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။ ထိုကျောင်းသင်္ခမ်း၌ နိဂြောဓ မည်သော ပရိဗိုဇ်သည် ပရိဗိုဇ်အဂ္ဂေါဇာရုံသုံးထောင်ဖြင့် နေထိုင်လျက်ရှိ၏။

သန္ဓာန သူကြွယ် ဝင်လာချိန်တွင် နိဂြောဓပရိဗိုဇ်သည် များစွာသော ပရိဗိုဇ် ပရိသတ်နှင့်အတူ တိုင်းရေး၊ ပြည်ရေး၊ မြို့ရေး၊ ရွာရေး စသည့် ရသေ့ ရဟန်းတို့နှင့် မလျော်သော စကားများကို ကျယ်လောင်စွာ ပြောဆိုနေ၏။ ယင်းသို့ ပြောဆိုနေစဉ် သန္ဓာန သူကြွယ်ကို မြင်လျှင် နိဂြောဓက မိမိပရိသတ်အား ဆိတ်ဆိတ် နေကြရန် ပြောဆိုသဖြင့် ပရိသတ်ကြီးသည် အသံ တိတ်သွားလေ၏။ ထိုအခါ သန္ဓာန သူကြွယ်သည် နိဂြောဓပရိဗိုဇ်ထံ ချဉ်းကပ်ပြီး ဤသို့ ပြောဆိုလေသည်။

“အရှင်နိဂြောဓ.... ဤပရိဗိုဇ်တို့သည် အချင်းချင်း ပေါင်းဆုံ စည်းဝေး၍ ရသေ့ ရဟန်းတို့နှင့် မလျော်သော စကားများကို ကျယ်လောင်စွာ ပြောဆိုနေကြပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား သည်ကား အသံ တိတ်ဆိတ်၍ လူတို့၏ အနံ့အသက်မှ ကင်းဝေးသော တောကျောင်းများ၌သာ မှီဝဲ နေထိုင်တော် မူပါသည်။”

“အချင်း သန္ဓာန.... ရဟန်း ဂေါတမသည် ပရိသတ်ထဲသို့ ဝင်ဝံ့သူ မဟုတ်၊ စကားပြောခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သူ မဟုတ်၊ ထို့ကြောင့်သာ သူသည်

လူနှင့်ဝေးသော တောကျောင်းများ၌ မှီဝဲနေထိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ဤပရိသတ်ထဲသို့သာ ရဟန်းဂေါတမ ရောက်လာပါက ပြဿနာတချက် မေးရုံဖြင့် ချောက်ခြားသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။”

ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် နိဂြောဓပရိဗိုဇ်နှင့် သန္ဓာန သူကြွယ်တို့ ပြောဆိုနေကြသည့်စကားများကို ဒိဗ္ဗသောတဉာဏ်ဖြင့် ကြားသိတော်မူလျှင် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်မှ ဆင်း၍ နိဂြောဓပရိဗိုဇ်၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းအနီးရှိ သုမာဂဓာ မည်သော ရေကန်ဘေး၌ စင်္ကြံလျှောက်၍ နေတော်မူသည်။ ယင်းသို့ စင်္ကြံလျှောက်နေသော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကို နိဂြောဓပရိဗိုဇ်က လှမ်း၍မြင်သဖြင့် မိမိ ပရိသတ်အား ငြိမ်ဝပ်သေသပ်စွာ နေကြရန် သတိပေး စကား ပြောကြားသည်။ ထို့နောက် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် နိဂြောဓပရိဗိုဇ် ရှိရာသို့ ရှေးရှုကြွလာပြီး ခင်းထားအပ်သောနေရာ၌ ထိုင်တော်မူသည်။ ထိုအခါ နိဂြောဓက ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား ပြဿနာ တရပ်ကို မေးလျှောက်လေသည်။

“မြတ်စွာဘုရား ... အရှင်ဘုရားသည် အကြင် တရားကို ဟော ကြား ဆုံးမသဖြင့် တပည့်တို့သည် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်ကာ ‘ဤသည်ကား မြတ်သောမှီဆု ဖြစ်သော ရှေးရိုးအရိယာ လမ်းစဉ်ပေတည်း’ ဟူ၍ ဝန်ခံကြကုန်၏။ ထိုတရားသည် အဘယ်ပါနည်း။”

“နိဂြောဓ... အယူဝါဒ ကဲ့ပြားသော သင်သည် တပည့်တို့အား ငါ ဟောကြားဆုံးမသော တရားကို သိရန် မလွယ်။ သင်သည် မိမိဆရာ၏ဝါဒဖြစ်သော အဓိဇေဂုစ္ဆာဝါဒ၌သာ ငါ့အား ပြဿနာကို မေးလော။”

ဤသို့ ဗုဒ္ဓက ပြန်လည်မိန့်ကြားသောအခါ ပရိဗိုဇ်တို့သည် “အချင်းတို့ ရဟန်းဂေါတမ၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကား အံ့ဩဖွယ် ကောင်း ပေစွ၊ မိမိ၏ဝါဒကိုထား၍ သူတပါးတို့၏ဝါဒဖြင့်ပင် ဖိတ်ခေါ်ပေသည်” ဟူ၍ ကျယ်လောင်စွာ ကြွေးကြော် အော်ဟစ် ကြသည်။ နိဂြောဓ သည် ပရိသတ်အား အသံတိတ်စေပြီး ဗုဒ္ဓ ဖိတ်ခေါ်သည့် အတိုင်း မိမိဝါဒနှင့် စပ်လျဉ်းသော ပြဿနာကို မေးလျှောက်လေသည်။

“မြတ်စွာဘုရား ... ကျွန်ုပ်တို့သည် ခြိုးခြံသော အကျင့်ဖြင့် မကောင်းမှုကို စွန့်ပယ်ခြင်း တပေါဇိဂုစ္ဆာဝါဒကို နှုတ်ဖြင့်လည်း ပြောဆိုလေ့ ရှိကြပါသည်။ စိတ်ဖြင့်လည်း အနှစ်သာရဟု မှတ်ယူလေ့ ရှိကြပါသည်။ ကိုယ်

ဖြင့်လည်း စွဲမြဲစွာ ကျင့်သုံးလေ့ရှိကြပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား.... ထိုတပေါ်
ဇိဂူစွာဝါဒသည် အဘယ်သို့လျှင် စင်ကြယ်ခြင်း ဖြစ်ပါသနည်း၊ အဘယ်သို့
လျှင် မစင်ကြယ်ခြင်း ဖြစ်ပါသနည်း။”

ညစ်ညူးခြင်းအမျိုးမျိုး

“နိဂြောဓ ... ဤလောက၌ ခြိုးခြံသော အကျင့်ရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည်
အဝတ်မဝတ်ခြင်း၊ ရပ်လျက် ကျင်ကြီးကျင်ငယ် စွန့်ခြင်း၊ လက်ဖြင့် မစင်ကို
သုတ်ခြင်း၊ လာပါလော၊ ရပ်ပါဦးလောဟု ဆိုသူ၏ ဆွမ်းကို ပခံခြင်း၊ အမဲ
သားငါး မစားခြင်း၊ တအိမ်ထဲ၌သာ ဆွမ်းကို ခံခြင်း၊ တလုပ်သာ စားခြင်း၊
ရက်ခြား၍ အစာစားခြင်း စသော အကျင့်များကို ကျင့်၏။ ဟင်းရွက်စိမ်း၊
ပြောင်းဆန်၊ ကျိတ်သီးဆန်၊ သားရေဖတ်၊ မွှော၊ သစ်မြစ်၊ သစ်သီး စသည်
တို့ဖြင့်သော်လည်း မျှတ၍နေ၏။ ပိုက်ဆံလျှော်အဝတ်၊ သူသေကောင်မှ ရသော
အဝတ်၊ ပံသုက္က အဝတ်၊ သစ်ခေါက် အဝတ် စသည်တို့ကိုသာ ဝတ်ဆင်၏။
ပျဉ်းပြားပေါ်၌ အိပ်ခြင်း၊ ဆူးအခင်းပေါ်၌ အိပ်ခြင်း၊ နံပါးတဖက်ဖြင့်သာ
အိပ်ခြင်း၊ မစင်ကို စားခြင်း၊ ရေမသောက်ဘဲနေခြင်း၊ တနေ့သုံးကြိမ် ရေသို့
သက်ဆင်းခြင်း စသော အကျင့်များကိုလည်း ကျင့်၏။ နိဂြောဓ.... အသို့နည်း၊
ယင်းသို့ကျင့်သော် တပေါ်ဇိဂူစွာ ဝါဒသည် စင်ကြယ်သလော၊ မစင်ကြယ်
သလော။”

“မြတ်စွာဘုရား.... ယင်းသို့ ကျင့်သည်ရှိသော် တပေါ်ဇိဂူစွာဝါဒသည်
ကေနိပင် စင်ကြယ်ပါ၏။”

“နိဂြောဓ.... ဤသို့စင်ကြယ်သော တပေါ်ဇိဂူစွာ ဝါဒ ၌လည်း ညစ်
ညူးခြင်းအမျိုးမျိုးတို့ကို ငါဟောကြား၏။”

“မြတ်စွာဘုရား.... ဤသို့ စင်ကြယ်သော တပေါ်ဇိဂူစွာဝါဒ၌ ညစ်ညူး
ခြင်းအမျိုးမျိုးတို့ကို အဘယ်သို့ ဟောကြားပါသနည်း။”

“နိဂြောဓ.... ဤလောက၌ ခြိုးခြံသော အကျင့်ရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည်
ခြိုးခြံသောအကျင့်ကို ဆောက်တည်၍ကျင့်၏။ ထိုသူသည် ထိုအကျင့်ဖြင့် ဝမ်း
မြောက်လေ၏၊ ပြည့်စုံပြီဟုထင်၏။ ဤသို့ ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ ပြည့်စုံပြီဟု ထင်
ခြင်းသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ညစ်ညူးခြင်းဖြစ်၏။ ထို့အတူ ထိုအကျင့်ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို
မြှင့်တင်၍ သူတပါးကို ရှုတ်ချခြင်း၊ မာန်ယစ်ခြင်း၊ ကွေ့ဝေခြင်း၊ မေ့လျော့

ခြင်း၊ ထိုအကျင့်ဖြင့် လာဘ်ရမှု၊ အရိုအသေပြုမှု၊ ကျော်ကြားမှုကိုဖြစ်စေခြင်း၊ မနှစ်သက်သောအစာကို တတ်မက်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ စွန့်ပယ်ပြီး နှစ်သက်သော အစာကို မက်မောစွာသုံးဆောင်ခြင်း၊ မင်းမှူး မတ် သူဌေး သူကြွယ်စသူတို့၏ ရိုသေလေးစားမှုကို မြှော်ကိုး၍ ထိုအကျင့်များကိုကျင့်ခြင်း၊ တခြားသော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချခြင်း၊ မနာလိုဝန်တို့ဖြစ်ခြင်း၊ ဟန်ဆောင်ခြင်း၊ သိလျက် မဟုတ်မမှန်ပြောခြင်း၊ ဝန်ခံသင့်သောအကြောင်းကို ဝန်မခံခြင်း၊ အမျက်ထွက်ခြင်း၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း၊ သူတပါးဂုဏ်ကို ချေဖျက်ခြင်း၊ ဂုဏ်ပြိုင်ခြင်း၊ မှားသောအယူကို ယူခြင်းတို့သည် ခြိုးခြံသော အကျင့်ရှိသည့်ပုဂ္ဂိုလ်၏ ညစ်ညူးခြင်းများဖြစ်၏။

“နိဂြောဓ.... အသို့နည်း၊ ဤသို့ဖြစ်သော် တပေါဇိဂုဏ္ဏာဝါဒသည် ညစ်ညူးသလော၊ မညစ်ညူးသလော။”

“မြတ်စွာဘုရား.... ဤသို့ဖြစ်သော် တပေါဇိဂုဏ္ဏာဝါဒသည် ကေနိပင် ညစ်ညူးပါ၏။”

အခွံအပွေးနှင့်တူသော စင်ကြယ်ခြင်း

“နိဂြောဓ.... ဤလောက၌ ခြိုးခြံသောအကျင့်ရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ခြိုးခြံသောအကျင့်ကို ဆောက်တည်၍ကျင့်၏၊ သူသည် ထိုအကျင့်ဖြင့် ဝမ်းမမြောက်၊ ပြည့်စုံပြီဟုမထင်၊ ဤသို့ ထိုအကျင့်ဖြင့် ဝမ်းမမြောက်ခြင်း၊ ပြည့်စုံပြီဟု မထင်ခြင်းသည် ထိုသူ၏ထိုအဆင့်၌ စင်ကြယ်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထို့အတူပင် ထိုအကျင့်ဖြင့်မိမိကိုလည်း မမြှင့်တင်၊ သူတပါးကိုလည်း မရှုတ်ချခြင်း၊ မာန်ယစ်တွေဝေ မေ့လျော့မှုမရှိခြင်း၊ လာဘ်ရမှု၊ အရိုအသေပြုမှု၊ ကျော်ကြားမှုတို့ကို မဖြစ်စေခြင်း၊ မနှစ်သက်သောအစာကို တတ်မက်ခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍ စွန့်ပယ်ပြီး နှစ်သက်သော အစာကိုလည်း မက်မောခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍ သုံးဆောင်ခြင်း၊ မင်းမှူး မတ် သူဌေး သူကြွယ် စသူတို့၏ ရိုသေလေးစားမှုကို မြှော်ကိုး၍ မကျင့်ခြင်း၊ အခြားသော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချမှု၊ မနာလိုဝန်တို့မပြုခြင်း စသည်တို့သည်ထိုသူ၏ ထိုအဆင့်အသီးသီး၌ စင်ကြယ်ခြင်းများ ဖြစ်ကုန်၏။”

“နိဂြောဓ.... အသို့နည်း၊ ဤသို့ဖြစ်သော် တပေါဇိဂုဏ္ဏာဝါဒသည် စင်ကြယ်သလော၊ မစင်ကြယ်သလော။”

“မြတ်စွာဘုရား.... ဤသို့ဖြစ်သော် တပေါဇိဂုစ္ဆာဝါဒသည် ကေနံစင်ကြယ်ပါ၏။ အထွတ်အထိပ်သို့လည်း ရောက်ပါ၏။ အနှစ်သာရသို့လည်း ရောက်ပါ၏။”

“နိဂြောဓ.... တပေါဇိဂုစ္ဆာဝါဒသည် ဣမ္မဖြင့် အထွတ်အထိပ်သို့လည်း မရောက်သေး၊ အနှစ်သာရသို့လည်း မရောက်သေး၊ စင်စစ် အခွံအပွေးသို့ ရောက်ရုံသာ ရှိသေး၏။”

အခေါက်နှင့်တူသော စင်ကြယ်ခြင်း

“မြတ်စွာဘုရား.... တပေါဇိဂုစ္ဆာဝါဒသည် အဘယ်မျှဖြင့် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ပါသနည်း၊ အနှစ်သာရသို့ ရောက်ပါသနည်း။”

“နိဂြောဓ.... ဤလောက၌ ခြုံခြုံသောအကျင့်ရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် သူ့အသက်ကိုမသတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာကိုမခိုးခြင်း၊ မုသားမပြောခြင်း၊ ကာမဂုဏ်ငါးပါးကို မခံစားခြင်းဟူသော စောင့်စည်းခြင်းလေးမျိုးဖြင့် စောင့်စည်း၏။ ဤသို့စောင့်စည်းသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆိတ်ငြိမ်သောကျောင်း အိပ်ရာနေရာတို့ကို မှီဝဲ၏။ ဆွမ်းခံရာမှပြန်၍ ဆွမ်းကိစ္စပြီးသောအခါ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ၍ ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာထားပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရွှေ့၍ သတိကိုဖြစ်စေလျက် ထိုင်၏။ ထိုသူသည် လောက၌ ငြူစူခြင်း အဘိဇ္ဈာကိုပယ်၍ ငြူစူခြင်းကင်းသော စိတ်ဖြင့် နေ၏။ ငြူစူခြင်းအဘိဇ္ဈာမှစိတ်ကို စင်ကြယ်စေ၏။ ပျက်စီးစေလိုခြင်း ဗျာပါဒကိုပယ်ပြီး မပျက်စီးစေလိုသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွားကို လိုလားလျက်နေ၏။ ဗျာပါဒမှ စိတ်ကိုစင်ကြယ်စေ၏။ လေးလံထိုင်းမှိုင်းခြင်း ထိနမိဒ္ဓကိုပယ်၍ ထိနမိဒ္ဓမှ ကင်းသည်ဖြစ်၍ သတိသမ္ပဇ်နှင့် ယှဉ်လျက် အလင်းရောင်ကို သိမှတ်မှုပြုကာနေ၏။ ထိနမိဒ္ဓမှ စိတ်ကိုစင်ကြယ်စေ၏။ ပျံ့လွင့်ခြင်း ဥဒ္ဓစ္စ၊ နောင်တပူပန်ခြင်း ကုက္ကုစ္စကိုပယ်၍ မိမိသဏ္ဌာန်၌ ငြိမ်းအေးသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ မပျံ့လွင့်သည်ဖြစ်၍ နေ၏။ ဥဒ္ဓစ္စ ကုက္ကုစ္စတို့မှ စိတ်ကိုစင်ကြယ်စေ၏။ ယုံမှားခြင်း ဝိစိကိစ္ဆာကိုပယ်ပြီး ဝိစိကိစ္ဆာကို လွန်မြောက်သည်ဖြစ်၍ ကုသိုလ်တရားတို့၌ သို့လောသို့လော မရှိသည်ဖြစ်၍ နေ၏။ ဝိစိကိစ္ဆာမှ စိတ်ကိုစင်ကြယ်စေ၏။”

ထိုသူသည်စိတ်ညစ်ညူးကြောင်းဖြစ်၍ ပညာအားနည်းကောင်းမြောက်သော ဤအပိတ်အပင် နိဝရဏငါးမျိုးတို့ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဗေဏ္ဍာန်အဖြစ်သာ

စိတ်ဖြင့် အရပ်မျက်နှာအားလုံးကို ပြန့်နှံ့စေ၍နေ၏။ အလုံးစုံသော အရပ်မျက်နှာတို့၌ရှိသော သတ္တဝါအားလုံးကို မိမိနှင့်ထပ်တူပြု၍ သတ္တဝါအားလုံးပါဝင်သော သတ္တလောကကို ပြန့်ပြောသော၊ မြင့်မြတ်သော၊ အကန့်အသတ်မရှိသော၊ ရန်လိုခြင်းငြိမ်ခြင်းမရှိသော မေတ္တာနှင့်ယှဉ်သောစိတ်ဖြင့် ပျံ့နှံ့စေ၍နေ၏။ ထို့အတူ သနားခြင်းကရုဏာ၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း မုဒိတာ၊ လျစ်လျူရှုခြင်း ဥပေက္ခာတို့နှင့်ယှဉ်သော စိတ်များဖြင့်လည်း ပြန့်နှံ့စေ၍နေ၏။

“နိဂြောဓ... အသို့ထင်သနည်း၊ ဤသို့ဖြစ်သော် တပေါဇိဂုစ္ဆာဝါဒသည် စင်ကြယ်သလော၊ မစင်ကြယ်သလော။”

“မြတ်စွာဘုရား.... ဤသို့ဖြစ်သော် တပေါဇိဂုစ္ဆာဝါဒသည် ကေနိပင် စင်ကြယ်ပါ၏။ အထွတ်အထိပ်သို့လည်း ရောက်ပါ၏။ အနှစ်သာရသို့လည်း ရောက်ပါ၏။”

“နိဂြောဓ.... ဤမျှဖြင့် တပေါဇိဂုစ္ဆာဝါဒသည် အထွတ် အထိပ်သို့ မရောက်သေး၊ အနှစ်သာရသို့လည်း မရောက်သေး၊ စင်စစ် အခေါက်သို့သာ ရောက်ရုံသာရှိသေး၏။”

အကာနှင့်တူသော စင်ကြယ်ခြင်း

“မြတ်စွာဘုရား.... တပေါဇိဂုစ္ဆာဝါဒသည် အဘယ်မျှဖြင့် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ပါသနည်း၊ အနှစ်သာရသို့ ရောက်ပါသနည်း။”

“နိဂြောဓ.... ဤလောက၌ ခြိုးခြံသော အကျင့်ရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် စောင့်စည်းခြင်းလေးမျိုးဖြင့် စောင့်စည်းလျက် ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ချည်းကပ်ပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ရှေ့ရှု သတိကို ဖြစ်စေလျက် ထိုင်နေ၏။ အဘိဇ္ဈာ ဗျာပါဒတို့မှ စိတ်ကိုစင်ကြယ်စေပြီး စိတ်ညစ်ညူးကြောင်းဖြစ်၍ ပညာ အားနည်းအောင် ပြုတတ်သော အပိတ်အပင် နီဝရဏငါးမျိုးတို့ကိုလည်းပယ်၍ မေတ္တာကရုဏာ၊ မုဒိတာ ဥပေက္ခာတို့နှင့် ယှဉ်သော စိတ်များဖြင့် အရပ်မျက်နှာအားလုံးကို ပြန့်နှံ့စေ၍နေ၏။ ထိုသူသည် အတိတ်က မိမိဖြစ်ဘူးသည့် ဘဝတခုမှ စ၍ ထောင်သောင်းမက များပြားသော ဘဝတို့ကို အမည်၊ အနွယ်စသည်အားဖြင့် ပြန်ပြောင်းအောက်မေ့၏။”

“နိဂြောဓ.... အသို့နည်း၊ ဤသို့ဖြစ်သော် တပေါဇိဂုစ္ဆာ ဝါဒသည် စင်ကြယ်သလော၊ မစင်ကြယ်သလော။”

“မြတ်စွာဘုရား.... ဤသို့ဖြစ်သော် တပေါဇိဂုစ္ဆာဝါဒသည် ကေနံပင် စင်ကြယ်ပါ၏။ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ပါ၏။ အနှစ်သာရသို့လည်း ရောက်ပါ၏။”

“နိဂြောဓ.... ဤမျှဖြင့် တပေါဇိဂုစ္ဆာ ဝါဒသည် အထွတ်အထိပ်သို့မရောက်သေး၊ အနှစ်သာရသို့လည်းမရောက်သေး၊ စင်စစ်အဏာသို့ ရောက်ရုံသာရှိသေး၏။”

အနှစ်သာရနှင့်တူသောစင်ကြယ်ခြင်း

“မြတ်စွာဘုရား.... တပေါဇိဂုစ္ဆာဝါဒသည် အဘယ်မျှဖြင့် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ပါသနည်း၊ အနှစ်သာရသို့ရောက်ပါသနည်း။”

“နိဂြောဓ.... ဆိုခဲ့ပြီးသည့် ခြိုးခြံသော အကျင့်ရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် စောင့်စည်းခြင်း လေးမျိုးဖြင့် စောင့်စည်း၍ အဘိဇ္ဈာ ဗျာပါဒ စသည်တို့မှ စိတ်ကိုစင်ကြယ်စေပြီး မေတ္တာ ကရုဏာစသော တရားလေးပါးဖြင့် အရပ်မျက်နှာတို့ကို ပြည့်နှံစေပြီးနောက် မိမိ၏အတိတ်ဘဝတို့ကိုပြန်ပြောင်း အောက်မေ့၏။ ထို့ပြင်နတ်တို့၏ မျက်စိနှင့်တူသော ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ဖြင့် ကံအားလျော်စွာ ယိုသိုဘဝ၌ဖြစ်ပေါ်နေသော သတ္တဝါအမျိုးမျိုးကိုလည်း သိမြင်၏။”

“နိဂြောဓ.... အသို့နည်း၊ ဤသို့ဖြစ်သော် တပေါဇိဂုစ္ဆာဝါဒသည် စင်ကြယ်သလော၊ မစင်ကြယ်သလော။”

“မြတ်စွာဘုရား.... ဤသို့ဖြစ်သော် တပေါဇိဂုစ္ဆာ ဝါဒသည်ကေနံပင် စင်ကြယ်ပါ၏၊ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ပါ၏၊ အနှစ်သာရသို့လည်း ရောက်ပါ၏။”

“နိဂြောဓ.... တပေါဇိဂုစ္ဆာဝါဒသည် ဤမျှဖြင့် အထွတ် အထိပ်သို့ရောက်၏၊ အနှစ်သာရသို့လည်းရောက်၏။ နိဂြောဓ၊ ငါသည် တပည့်တို့အား ဟောကြားသည့်တရားကား အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သော ထိုတပေါဇိဂုစ္ဆာ ဝါဒထက်ပင် လွန်လည်းလွန်ကဲ၏၊ မွန်လည်းမွန်မြတ်၏။”

နိဂြောဓပရိပ္ပိုင်ဝန်ခံရခြင်း

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဤသို့မိန့်ကြားသောအခါ နိဂြောဓ၏တပည့်ဖြစ်သော ပရိပ္ပိုင်တို့သည် “ဆရာနှင့်တကွ ငါတို့ကား ဤလွန်ကဲမြင့်မြတ်သော တရား၌

ဆုံးရှုံးကြရကုန်ပြီ၊ ငါတို့သည် ဤလွန်မြတ်သောတရားကို မသိကြရကုန်”ဟု ပြင်းပြကျယ်လောင်စွာ ကြွေးကြော်အော်ဟစ်ကြသည်။ သန္ဓာန သူကြွယ်က လည်း နိဂြောဓပရိဗိုဇ်အား ဤသို့ပြောကြားလေ၏။

“အရှင်နိဂြောဓ....၊ ရဟန်းဂေါတမသည် ပရိသတ်ထဲသို့ဝင်ဝံ့ သူမဟုတ်၊ စကားပြောခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သူမဟုတ်၊ ထို့ကြောင့်သာ သူသည်လူနှင့် ဝေးသောတောကျောင်းများ၌ မှီဝဲနေထိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ အကယ်၍ ဤပရိသတ်ထဲသို့ သာ ရဟန်းဂေါတမရောက်လာပါက ပြဿနာတချက်မေးရုံဖြင့် ချောက်ချားသွားမည်ဖြစ်ပါသည်’ ဟူ၍သင်ပြောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ယခုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤပရိသတ်ထဲသို့ ရောက်လာပါပြီ၊ ပြဿနာ တချက်တည်းဖြင့် ချောက်ချားအောင်ပြုပါတော့လော။”

သန္ဓာနသူကြွယ်က ဤသို့ဆိုလေသော် နိဂြောဓပရိဗိုဇ်သည် စကားတို့ မဆိုနိုင်ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ နေလေ၏။ ပုဒ္ဓမြတ်စွာက “နိဂြောဓ၊ ဤသို့သော စကားကို သင်ဆိုခဲ့ခြင်းသည် မှန်သလော” ဟူ၍ မေးမြန်းသည့် အခါတွင်မူ မိုက်မဲသဖြင့် ဆိုခဲ့မိကြောင်း ဝန်ခံရလေတော့သည်။ ထိုအခါပုဒ္ဓက နိဂြောဓအား ဆက်၍ မိန့်ကြားတော်မူပြန်၏။

“နိဂြောဓ.... သင်သည် ဆရာသမားတို့ထံမှ မည်သို့ကြားဘူးသနည်း။ ရှေးကပွင့်တော်မူခဲ့ကြသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် သင်တို့ကဲ့သို့ပင် အချိုးနီးသော စကားများကို စုဝေးပြောဆို နေခဲ့ကြကုန်သလော။ သို့တည်း မဟုတ် ငါကဲ့သို့ လူနှင့်ဝေး၍ တိတ်ဆိတ်သော တောကျောင်းများ၌သာ နေခဲ့ကြကုန်သလော။”

“မြတ်စွာဘုရား.... ရှေးကပွင့်တော်မူခဲ့ကြကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ အချိုးနီးသော စကားများကို စုဝေးပြောဆိုနေခဲ့ကြသည် မဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရားကဲ့သို့ လူနှင့်ဝေး၍ တိတ်ဆိတ်သောတောကျောင်းများ၌သာ နေထိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ ဤသို့ပင်ကျွန်ုပ်သည် ဆရာသမားများထံမှကြားဘူးပါသည်။”

“နိဂြောဓ.... သင်သည် အရွယ်ကြီးသူ၊ ပညာရှိသူဖြစ်၏၊ သို့ပါလျက် ငါဘုရားသည် သစ္စာလေးပါးကို သိပြီးသူ ဖြစ်၍ အခြားသူတို့အား သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်စေရန် ဟောကြားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သင် မစဉ်းစားမိပါတကား။”

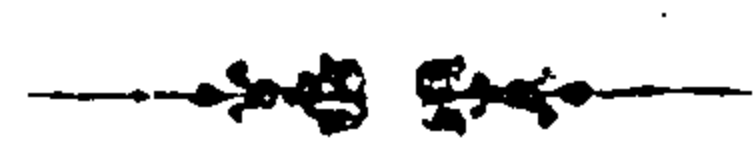
“မြတ်စွာဘုရား.... ကျွန်ုပ်သည် မိုက်မဲတောဝေသည့်အလျောက် အပြစ်ကို ကျူးလွန်မိခဲ့ပါသည်။ ထိုအပြစ်ကို နောင်အခါတွင် စောင့် စည်း နိုင်ရန် အတွက် ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ။”

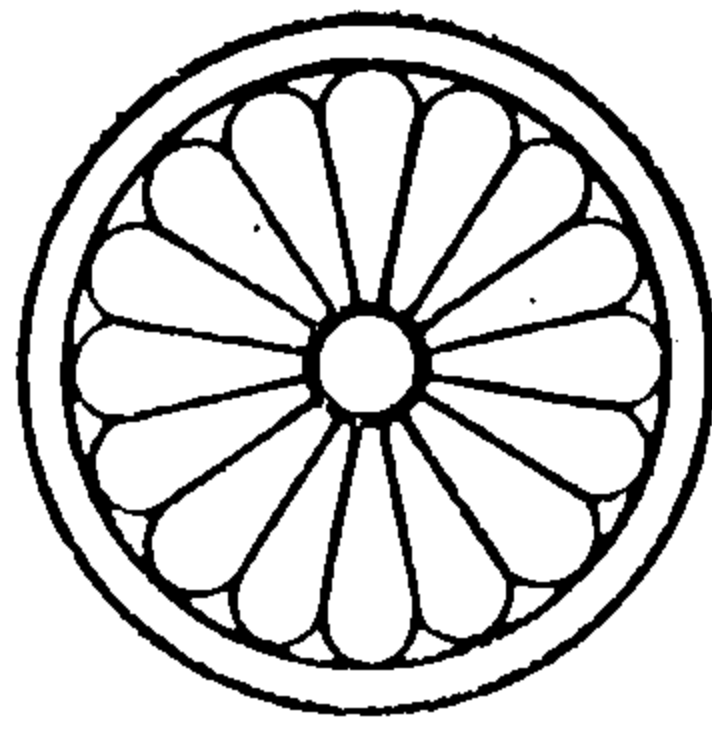
“နိဂြောဓ.... အပြစ်ကို အပြစ်ဟု သိမြင်၍ ကုစားခြင်းကို ငါသည်းခံ၏။ ဤသို့ ကုစားခြင်းသည် အရိယာတို့၏ အဆုံးအမ၌ ကြီးပွားကြောင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။ နိဂြောဓ.... ငါသည် စင်စစ် ဤသို့မိန့်ဆို၏။”

“စဉ်းလဲခြင်း၊ လှည့်စားခြင်း ကင်း၍ ဖြောင့်မတ်သောသဘောရှိသော ပညာဉာဏ်နှင့်လည်း ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် လာခဲ့ပါ။ ငါ သွန်သင် ဆုံးမပါအံ့။ သွန်သင် ဆုံးမသည့် အတိုင်း ကျင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရဟန်းပြုသော အမျိုးကောင်းသားတို့ မြှော်မှန်းသည့်အကျိုးကို ခုနစ်ရက်အတွင်းမှာပင် မျက်မှောက်ပြုရပါလိမ့်မည်။”

“နိဂြောဓ.... သင်တို့ကို တပည့်ခံစေလိုသဖြင့်၎င်း၊ သင်တို့၏ကျမ်းစာမှ ရွှေ့ရှားစေလို၍၎င်း ဤစကားကို ငါဆိုသည် မဟုတ်။ စင်စစ်သော်ကား ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ အိုခြင်း၊ သေခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သည့် အကုသိုလ်တရားတို့ကို ပယ်ခြင်းအလို့ငှာသာ ငါသည် တရားကို ဟော၏။ ဟောသည့်အတိုင်း ကျင့်သည်ရှိသော် သင်တို့သည် မင်္ဂပညာဖြင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ ဖိုလ်ပညာ၏ ပြန့်ပြောခြင်းကို မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် မျက်မှောက်ပြုကြရပေလိမ့်မည်။”

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဤသို့ မိန့်ကြားသော်လည်း မာရ်နတ်၏ ပူးဝင်ခြင်းခံနေရသော ပရိဗိုဇ်တို့သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ စကားမဆိုဘဲ နေကြလေ၏။ ထိုသူတို့၏စိတ်၌ “ခုနစ်ရက်အတွင်း အရဟတ္တဖိုလ် ရနိုင် မရနိုင် စုံစမ်း သိရှိရန် အလို့ငှာ ငါတို့သည် ရဟန်းဂေါတမထံ၌ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ကုန်အံ့” ဟူသော အကြံမျှပင် မဖြစ်ပေဘဲချေ။ ထိုအကြောင်းကို သိရှိတော်မူသော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ဥဒ္ဓမ္မရိကာမည်သော ကျောင်းသခမ်း၌ သူတပါး၏ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဝါဒကို တိုက်ဖျက်၍ မိမိ၏ သမ္မာဒိဋ္ဌိဝါဒကို ထူထောင်သည့် တရားတော်ကို ရဲရင့်စွာ ကျူးရင့်မိန့်ကြားတော်မူ၍ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်တော် မူပြီးလျှင် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ ရပ်တည်တော် မူလေ၏။

၂၆။ စက္ကဝတ္ထိသုတ်

စကြာဝတေးမင်း အကြောင်းကို ဟောကြားခြင်း

မိမိသည်သာ မှီခိုရာ

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် မဂတိုင်း မာတုလမြို့၌ သီတင်း သုံးနေစဉ် ရဟန်း တို့အား ဤသို့ မိန့်ကြားဆုံးမတော်မူ၏။

“ရဟန်းတို့... သင်တို့သည် မိမိသည်သာ ကျွန်းကြီးသဖွယ် မှီခိုရာ ရှိသည်ဖြစ်၍၊ မိမိသည်သာ ကိုးကွယ်ရာရှိသည်ဖြစ်၍၊ မိမိမှတစ်ပါး အခြား ကိုးကွယ်ရာ မရှိသည်ဖြစ်၍ နေကြကုန်လော့။ တရားသာလျှင် ကျွန်းကြီးသဖွယ် မှီခိုရာရှိသည်ဖြစ်၍၊ တရားသာလျှင် ကိုးကွယ်ရာရှိသည်ဖြစ်၍၊ တရားမှတစ်ပါး အခြား ကိုးကွယ်ရာ မရှိသည်ဖြစ်၍ နေကြကုန်လော့။ အဘယ်သို့လျှင် မိမိသည်သာ ကျွန်းကြီးသဖွယ် မှီခိုရာရှိသည်ဖြစ်၍ နေရာသနည်းဆိုသော် ရဟန်းတို့... ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပြင်းစွာအားထုတ်လျက် သတိသမ္ပဇာန် ရှိလျက် ကိုယ်၌ ကိုယ်ဟု အဖန်ဖန်ရှုလျက် လောက၌ လိုချင်တတ်မက်ခြင်းနှင့် နှလုံးမသာခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍ နေ၏။ ဝေဒနာ၊ စိတ်၊ တရားသဘောတို့၌ လည်း ထို့အတူပင် ရှု၍ နေ၏။ ရဟန်းတို့... ဤသို့လျှင် သင်တို့သည် မိမိသည်သာ ကျွန်းကြီးသဖွယ် မှီခိုရာရှိသည်ဖြစ်၍ နေကြကုန်လော့။”

“ရဟန်းတို့... သင်တို့သည် ဖခင်အမွေဖြစ်သည့် မိမိတို့ ကျက်စားရာ အာရုံ၌သာ ကျက်စားကြကုန်လော့။ ဤသို့ မိမိတို့ ကျက်စားရာအာရုံ၌သာ ကျက်စားသည်ရှိသော် သင်တို့၏သဏ္ဌာန်၌ မာရ်နတ်သည် နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးရန် အခွင့်အရေးကို ရနိုင်တော့မည်မဟုတ်။”

ဗုဒ္ဓသည် ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူပြီး ဒဠ္ဇနေမိစကြာဝတေးမင်း အကြောင်းကို ဆက်လက်ဟောကြားတော်မူသည်။

ဒဠ္ဋနေမိစကြာဝတေးမင်း

ရှေးအခါက တရားစောင့်၍ တရားနှင့် အညီ မင်းပြုသည့် ဒဠ္ဋနေမိ အမည်ရှိသော စကြာဝတေးမင်းသည် ရှိ၏။ ထိုမင်းသည် သမုဒြာ လေးစင်း အပိုင်းအခြားရှိသည့် လေးကျွန်းလုံးကို အစိုးရ၏။ ရန်ဟူသမျှကို အောင်မြင် ၏။ တိုင်းနိုင်ငံကို တည်ငြိမ်စေ၏။ စကြာရတနာ၊ ဆင်ရတနာ၊ မြင်းရတနာ၊ ပတ္တမြားရတနာ၊ မိန်းမရတနာ၊ သူဌေးရတနာ၊ သားကြီးရတနာ တည်း ဟူ သော ရတနာခုနစ်ပါးနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ထိုမင်းအား ရဲရင့်၍ သူရဲကောင်း တို့၏ ဇွဲလုံ့လတို့နှင့် ပြည့်စုံသည့် သားတော်ပေါင်း မြောက်မြားစွာလည်း ရှိ ၏။ ထိုမင်းသည် သမုဒြာလေးစင်း အပိုင်းအခြားရှိသော ဤမြေပြင်ကို တုတ် ဓား လက်နက် မဆောင်ဘဲ တရားသဖြင့် အောင်မြင်၏။

ဒဠ္ဋနေမိ စကြာဝတေးမင်းသည် နှစ်ပေါင်းရာထောင်များစွာကုန်လွန် သောအခါ မင်းချင်းယောက်ျားတယောက်ကိုခေါ်၍ “အချင်း ယောက်ျား ဤမြတ်သော စကြာရတနာသည် တည်နေရာမှ အနည်းငယ်မျှပင် လျှောကျ နေသည်ကိုတွေ့မြင်ပါက ငါ့ထံလာ၍ပြောကြားပါလော” ဟူ၍ မိန့်ကြား၏။ ယင်းသို့မိန့်ကြားပြီး၍ နှစ်ပေါင်း ရာထောင်များစွာလွန်လေသော် ထိုမင်းချင်း ယောက်ျားသည် ဒဠ္ဋနေမိမင်းထံသို့လာ၍ စကြာရတနာသည် ဟည်နေရာမှ အနည်းငယ် လျှောကျနေသည်ကိုတွေ့မြင်ရပါကြောင်း လျှောက်တင်လေ၏။

ထိုအခါဒဠ္ဋနေမိမင်းသည် သားတော်ကြီးကိုခေါ်၍ “ချစ်သား၊ သင် သည် သမုဒြာလေးစင်းအပိုင်းအခြားရှိသော ဤမြေပြင်ကို အုပ်ချုပ်လော၊ ငါ့မူကားရသေ့ဝတ်တော့အံ့” ဟုမိန့်ကြားပြီး ဆံ့မုတ်ဆိတ်ကိုရိတ်၍ ဖန်ရည် စွန်းသောအဝတ်တို့ကို ဝတ်ပြီးလျှင် ရသေ့ပြုလုပ်လေ၏။ ဒဠ္ဋနေမိမင်းကြီး ရသေ့ဝတ်၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ စကြာရတနာသည် ကွယ်ပျောက် လေ၏။ ဤသို့ စကြာရတနာ ကွယ်ပျောက်သွားကြောင်းကို ဒဠ္ဋနေမိမင်း၏ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံသော သားတော်ကြီး ကြားသိလျှင် စိတ်နှလုံးမသာမယာ ဖြစ်၍ ခမည်းတော် မင်းရသေ့ထံ သွားရောက် လျှောက်တင်၏။ ခမည်းတော် မင်းရသေ့သည် သားတော်ကြီးအား စကြာရတနာ ပြန်လည် ပေါ်ပေါက် လာစေနိုင်သည့် နည်းလမ်းများကို ဟောကြားညွှန်ပြလေ၏။

“ချစ်သား... သင်သည် စကြာရတနာကွယ်ပျောက်သွားသည့်အတွက် စိတ်နှလုံးမသာမယာမဖြစ်လင့်၊ စကြာရတနာသည် ဖခင်မှဆင်းသက်လာသော

အမွေပစ္စည်းမဟုတ်၊ သင်သည် စကြာရတနာကို အလိုရှိခဲ့သော် စကြာမင်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ဘိလော။ လပြည့် ဥပုသ်နေ့၌ ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာ ပြုပြီး ပြာသာဒ်ထက်သို့တက်၍ ဥပုသ်ဆောက်တည်ကာ စကြာဝတေးမင်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကိုကျင့်သုံးပါက စကြာရတနာသည် ပေါ်ပေါက်လာရန် အကြောင်းရှိပေ၏။”

“စကြာမင်းတို့၏ကျင့်ဝတ်ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း ခမည်းတော်။”

“ချစ်သား.... သင်သည် တရားကိုသာအမှီပြု၍ တရားကိုသာ အရိုအသေ အလေးအမြတ်ပြု၍ သားမယားမှစ၍ တိုင်းသူပြည်သား အားလုံးတို့အပေါ်၌ ၎င်း၊ သားငှက်တို့အပေါ်၌၎င်း တရားနှင့်လျော်သော စောင့်ရှောက်ကာ ကွယ်မှုကို ပြုလုပ်စီရင်လော။ သင်၏နိုင်ငံ၌ အနိုင်အထက်နှိပ်စက်မှုများ မဖြစ်စေလင့်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ မရှိသူတို့အားလည်း ပစ္စည်းဥစ္စာကို ပေးကမ်းလော၊ တရားနှင့်ပြည့်စုံသော သူတော်သူမြတ်တို့၏ ဆုံးမဩဝါဒကိုခံယူ၍ အကုသိုလ် တရားတို့မှ ရှောင်ကြဉ်ပြီး ကုသိုလ်တရားတို့ကို ဆောက်တည်ကျင့်သုံးလော။ ချစ်သား... ဤသည်ကား စကြာဝတေးမင်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ပေတည်း။”

စကြာရတနာ တဖန်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း

ဒဋ္ဌနေမိမင်း၏ သားတော်ကြီးသည် ခမည်းတော်မင်းရသေ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း စကြာဝတေးမင်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်သုံးလေ၏။ လပြည့် ဥပုသ်နေ့တွင် ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာပြုပြီး ပြာသာဒ်ထက်သို့တက်၍ ဥပုသ်ဆောက်တည်ကာ စကြာဝတေးမင်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်သုံးသော ထိုသားတော်ကြီးအား စကြာရတနာသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုအခါ ထိုမင်းသည် လက်ဝဲလက်ဖြင့် ရေကရားကိုကိုင်လျက် “အရှင်စကြာရတနာသည် လည်စေသတည်း၊ အရှင်စကြာရတနာသည် အောင်စေသတည်း” ဟု ဆို၍ စကြာရတနာကို လက်ျာလက်ဖြင့် ရေသွန်းဖြန်းလေ၏။ ယင်းသို့ ရေသွန်းဖြန်းလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် စကြာရတနာသည် အရှေ့အရပ်သို့ လည်သွားလေ၏။ စစ်အင်္ဂါလေးပါးနှင့်တကွ စကြာဝတေးမင်းသည်လည်း တပါတည်း လိုက်ပါသွားပြီး စကြာရတနာ ရပ်တံ့ရာအရပ်၌ စခန်းချလေ၏။ ထိုအခါ အရှေ့အရပ်၌ရှိသော ထီးပိုင်မင်းတို့သည် စကြာဝတေးမင်းထံ ချဉ်းကပ်၍ မိမိတို့နိုင်ငံကို အပ်နှံကြသည်။ စကြာဝတေးမင်းသည် ထိုထီးပိုင်မင်းတို့အား သူ့အသက်သတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာခိုးခြင်း စသည်တို့မှ ရှောင်ရှား၍ ကောက်ခံမြဲ အခွန်အတုတ်ကို

ကောက်ခံသုံးစွဲကြရန် ဆုံးမညွှန်ကြား၏။ ဤသို့ဖြင့် အရှေ့အရပ်၌ရှိသော ထီး ပြိုင်မင်းတို့သည် စကြာဝတေးမင်း၏ သြဇာခံများ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ထို့နောက် စကြာရတနာသည် အရှေ့သမုဒြာသို့ ဆင်းသက်၍ တဖန် ပြန်တက်ပြီးလျှင် တောင်အရပ်သို့လည်း သွားလေ၏။ တောင်အရပ်၊ အနောက် အရပ်၊ မြောက်အရပ်၌ရှိသော ထီးပြိုင်မင်းတို့သည်လည်း ရှေးနည်းတူပင် စကြာဝတေးမင်း၏ သြဇာခံ ဖြစ်သွားကြလေသည်။ ထိုအခါ စကြာရတနာ သည် သမုဒြာလေးစင်း အပိုင်းအခြားရှိသော ဤမြေပြင်ကို အောင်မြင်၍ ထိုစကြာဝတေးမင်း၏ နေပြည်တော်သို့ပင် တဖန် ပြန်လည်ခဲ့ပြီး နန်းတော် တံခါးလွှတ်ရုံး မုတ်ဦး၌ ဝင်ရိုးတပ်ထားဘိသကဲ့သို့ တည်နေ၏။

စကြာမင်း ကျင့်ဝတ်ပျက်ပြားခြင်း

နှစ်ထောင်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်၍ 'ထိုစကြာပင်း ရသေ့ဝတ်သွား သောအခါ ထိုမင်း၏သားတော်ကြီးသည် မိမိ၏ ခမည်းတော်နည်းတူပင် စကြာ ဝတေးမင်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်သုံးသဖြင့် စကြာရတနာ တဖန် ဖြစ်ပေါ် လာပြီး သမုဒြာလေးစင်း အပိုင်းအခြားရှိသော ဤမြေပြင်ကို အုပ်စိုးပြန်၏။ ဤနည်းဖြင့် စကြာမင်း ခုနစ်ဆက်တိုင်မြောက်ခဲ့ပြီး သတ္တမမြောက်စကြာမင်း ရသေ့ဝတ်သွားသောအခါ ထိုမင်း၏သားတော်ကြီးသည် ထီးနန်းကို ဆက်ခံ လေ၏။ သို့သော်လည်း ထိုမင်းသည် စကြာရတနာ တဖန် ဖြစ်ပေါ်လာရန် အတွက် ခမည်းတော် မင်းရသေ့ထံ ချဉ်းကပ်မေးမြန်းခြင်းမပြုဘဲ မိမိ၏ပညာ ဖြင့်သာ နိုင်ငံကိုအုပ်ချုပ်၏။ ယင်းသို့ အုပ်ချုပ်သည်ရှိသော် စကြာမင်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်သုံးသော ရှေးမင်းတို့၏ လက်ထက်မှာကဲ့သို့ နိုင်ငံတော်သည် တိုးတက်ကြီးပွားခြင်း မရှိချေ။

ထိုအခါ ထိုမင်း၏ မှူးကြီးမတ်ကြီးတို့သည် ထိုမင်းထံချဉ်းကပ်၍ စကြာ မင်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကိုကျင့်သုံးရန် တိုက်တွန်း လျှောက်တင်ကြ၏။ ယင်းသို့ လျှောက်တင်ချက်အရ ထိုမင်းသည် တိုင်းသူပြည်သားတို့အပေါ်၌ တရားနှင့် လျော်သော စောင့်ရှောက်ကာကွယ်မှုကို ပြုလုပ်စီရင်၏။ သို့သော်ပစ္စည်းဥစ္စာ မရှိသူတို့အား ပစ္စည်းဥစ္စာပေးခြင်းကိုကား မပြုချေ။ သို့အတွက် ဆင်းရဲသူများ တိုးပွားလာပြီး တဦးသောယောကျ်ားသည် သူတပါးပစ္စည်းကို ခိုးယူလေ၏။ ထိုခိုးသူကိုဖမ်း၍ မင်းထံခေါ်သွားရာ ခိုးသူက အသက်မွေးမှု မလုံလောက်သော ကြောင့် ခိုးရခြင်းဖြစ်ကြောင်း လျှောက်တင်လေ၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးသည်

ခိုးသူအား အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုရန်အတွက် ပစ္စည်းဥစ္စာများလုံလောက်စွာ ပေးလိုက်ပြီး အလုပ်ကို ကောင်းစွာလုပ်ကိုင်ရန် ဆိုဆုံးမ၍လွှတ်လိုက်၏။

လူတို့၏ သက်တမ်း ဆုတ်ယုတ်ခြင်း

ဤသို့ သူတပါးပစ္စည်းကို ခိုးယူသူအား မင်းကြီးက ပစ္စည်းဥစ္စာများ ပေးပြီး ဆိုဆုံးမ၍လွှတ်လိုက်ကြောင်းကို အခြားသူများ ကြားသိကြသော် သူတပါးပစ္စည်းကို ခိုးယူသူများ တယောက်ပြီးတယောက် တိုးပွားပေါ်ပေါက် လာကြကုန်၏။ ထိုအခါ မင်းသည် သူတပါးပစ္စည်းကို ခိုးသူတိုင်းအား ပစ္စည်း ဥစ္စာ ပေး၍လွှတ်နေပါက ခိုးမှုသည် အတောမသတ် ရှိနေတော့မည်ကိုစဉ်းစား မိသဖြင့် နောက်ထပ် ခိုးသူတယောက်ကို ဖမ်းမိသောအခါ ခေါင်းဖြတ်၍ သတ်ရန် အမိန့်ထုတ်လိုက်၏။ ခိုးသူတို့အား မင်းချင်းယောက်ျားတို့က ခေါင်း ဖြတ်၍သတ်ပစ်ကြောင်း သိရှိကြပြန်သော် အချို့သောသူတို့သည် အသွား ထက်သော လက်နက်များကို ပြုလုပ်ကြပြီး ထိုလက်နက်များဖြင့် ဥစ္စာရှင်တို့ကို သတ်ဖြတ်၍ ပစ္စည်းကို လုယူကြကုန်၏။

ဤသို့ဖြင့် ပစ္စည်းဥစ္စာ မရှိသူတို့အား ပစ္စည်းဥစ္စာမပေးသဖြင့် ဆင်းရဲ ခြင်းတိုးပွားလာ၏။ ဆင်းရဲခြင်းတိုးပွားလာသဖြင့် သူတပါးပစ္စည်းကို ခိုးယူ မှုသည် တိုးပွားလာ၏။ ခိုးယူမှု တိုးပွားလာသဖြင့် လက်နက်တိုးပွားလာ၏။ လက်နက်တိုးပွားလာသဖြင့် အသက်သတ်မှု တိုးပွားလာ၏။ အသက်သတ်မှု တိုးပွားလာသဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ သက်တမ်းသည် ဆုတ်ယုတ်လာ၏။ အဆင်း သည်လည်း ဆုတ်ယုတ်လာ၏။ နှစ်ပေါင်းရှစ်သောင်း အသက်ရှည်သော ထိုသူ တို့၏ သားသမီးများသည် နှစ်ပေါင်းလေးသောင်းသာ အသက်ရှည်ကြတော့ သည်။

နှစ်ပေါင်း လေးသောင်း အသက်ရှည်သူတို့တွင် တဦးသောသူသည် သူတပါးပစ္စည်းကို ခိုးယူသဖြင့် မင်းချင်းယောက်ျားတို့က ထိုသူကိုဖမ်း၍ မင်းထံ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ မင်းက “သင်သည် သူတပါးပစ္စည်းကို ခိုးယူသည် ဆိုသည်မှာ မှန်သလော” ဟု မေးစစ်ရာ ထိုသူက “မှန်ပါ” ဟု လိမ်လည်ထွက် ဆို၏။ ဤသို့ဖြင့် မဟုတ်မမှန် လိမ်လည်ပြောဆိုမှုသည်လည်း ပေါ်ပေါက်လာ ပြန်ရာ သတ္တဝါတို့၏ အသက်နှင့်အဆင်းသည် ပို၍ ဆုတ်ယုတ်လာ၏။ နှစ်ပေါင်း လေးသောင်း အသက်ရှည်သူတို့၏ သားသမီးများသည် နှစ်ပေါင်းနှစ်သောင်း သာ အသက်ရှည်ကြတော့သည်။

နှစ်ပေါင်းနှစ်သောင်း အသက်ရှည်သူတို့တွင် တဦးသောသူသည် မင်းထံသို့ သွား၍ “အရှင်မင်းမြတ်.... ဤမည်သောသူသည် သူတပါးပစ္စည်းကို ခိုးယူပါသည်” ဟူ၍ ဂုံးချောစကားပြောကြား လျှောက်တင်၏။ ဤသို့ဖြင့် ဂုံးချောစကား ပြောကြားခြင်းသည်လည်း ပေါ်ပေါက်လာပြန်ရာ သတ္တဝါတို့၏ အသက်အဆင်းသည် ပိုမိုဆုတ်ယုတ်လာပြီး နှစ်ပေါင်းနှစ်သောင်းအသက်ရှည်သူတို့၏ သားသမီးများသည် နှစ်ပေါင်းတသောင်းသာ အသက်ရှည်ကြတော့သည်။

နှစ်ပေါင်းတသောင်း အသက်ရှည်သူတို့တွင် အချို့က အဆင်းလှပြီး အချို့မှာ အဆင်းမလှ ဖြစ်လာကြသည်။ အဆင်းမလှသူတို့က အဆင်းလှသူတို့ကို တတ်မက်ကြသဖြင့် သူတပါးသားမယားကို ပြစ်မှားမှုသည်ပေါ်ပေါက်လာပြန်၏။ ထို့ကြောင့် အသက်အဆင်းတို့ ထပ်မံဆုတ်ယုတ်လာပြန်ရာ ထိုသူတို့၏ သားသမီးများသည် နှစ်ပေါင်းငါးထောင်သာ အသက်ရှည်ကြတော့သည်။ နှစ်ပေါင်းငါးထောင် အသက်ရှည်သူများခေတ်၌ ကြမ်းတမ်းသော စကားနှင့် ပြိန်ဖျင်းသောစကားကို ပြောဆိုခြင်းများ ပေါ်ပေါက်လာပြန်ရာ ထိုသူတို့၏ သားသမီးများသည် နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်ငါးရာသာ အသက်ရှည်ကြတော့သည်။

နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ငါးရာ အသက်ရှည်သူတို့၏ ခေတ်၌ သူတပါးပစ္စည်းကို လိုချင်တတ်မက်ခြင်း “အဘိဇ္ဈာ” နှင့် သူတပါးကိုပျက်စီးစေလိုခြင်း “ဗျာပါဒ” တို့ ပွားများလာပြန်ရာ ထိုသူတို့၏ သားသမီးများမှာ နှစ်ပေါင်းတထောင်သာ အသက်ရှည်ကြတော့သည်။ ထိုခေတ်၌လည်း မှားယွင်းသော အယူ “မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ” ပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် လူတို့၏ သက်တမ်းသည် နှစ်ပေါင်းငါးရာကို ကျဆင်း သွား၏။ တဖန် ထိုခေတ်၌ မတရားသော တတ်မက်မှု “အဓမ္မရာဂ”၊ အလွန်အကြူးတတ်မက်မှု “ဝိသမ္ဘလောဘ”၊ မှားသောအကျင့်တရား “မိစ္ဆာဓမ္မ” တို့ ပြန့်ပွားလာသောကြောင့် သက်တမ်း ဆုတ်ယုတ်သွားပြန်ရာ အချို့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာငါးဆယ်၊ အချို့ကား နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာမျှသာ အသက်ရှည်ကြတော့သည်။

ထိုခေတ်မှ လူတို့တွင်လည်း အချို့သူတို့သည် မိဘ၊ ရဟန်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် သက်ကြီး ရွယ်အို တို့အား ပြုသင့်ပြုထိုက်သော ဝတ္တရားကို မပြုလုပ်ကြသဖြင့် သက်တမ်းသည် နှစ်ပေါင်းတရာသို့ ကျဆင်းသွားလေ၏။

ဆယ်နှစ်သက်တမ်း

နောင်အခါ၌ ဤလူတို့၏သားသမီးများ ဆယ်နှစ်မျှသာ အသက်ရှည်သော ခေတ်ကာလသည်လည်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုခေတ်ကာလ၌ ငါးနှစ်အရွယ်ရှိသော သတို့သမီးတို့သည် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ကြလိမ့်မည်။ ထောပတ်၊ ဆီဥ၊ ဆီ၊ ပျား၊ တင်လဲ၊ ဆား ဟူသော မြတ်သောအရာသာတို့ ကွယ်ပျောက် လိမ့်မည်။ လူးထမင်းသည် ထိုခေတ် လူတို့အတွက် အမြတ်ဆုံး စားဖွယ် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုခေတ်၌ ကုသိုလ်ကမ္မပထ တရား ဆယ်ပါး အကြွင်းမဲ့ ကွယ်ပျောက်ပြီး အကုသိုလ်ကမ္မပထတရားဆယ်ပါး အလွန်ထွန်းကားလိမ့်မည်။ မိဘ၊ ရဟန်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သက်ကြီး ဝါကြီး တို့အား ရှိသေ လေးစားခြင်း မပြုသူတို့သည် လူအပေါင်း၏ ပူဇော်ချီးမြှောက်ခြင်းကို ခံကြရလိမ့်မည်။ ထိုလူတို့၌ အမိ၊ မိကြီး မိထွေး စသည့် စိတ်ထားမရှိဘဲ တိရိစ္ဆာန်တို့ကဲ့သို့ ရောယှက်ရှုပ်ထွေးခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ မိဘနှင့် သားသမီး၊ မောင်နှင့်နှမ အချင်းချင်းပင် ပြင်းထန်သော အမျက်ဒေါသ၊ ပျက်စီးစေလိုခြင်း၊ မလိုမုန်းထားခြင်း၊ သတ်ဖြတ်လိုခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်လိမ့်မည်။

သက်တမ်းပြန်၍တိုးတက်လာခြင်း

ဆယ်နှစ်သက်တမ်းရှိသူတို့၌ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး လက်နက်ဘေး (သတ္တန္တရကပ်) ဆိုက်ရောက်လိမ့်မည်။ အချင်းချင်း သားကောင်ဟု ကင်မှတ်ကာ ပြင်းထန်သောလက်နက်ဖြင့် သတ်ဖြတ်ကြလိမ့်မည်။ ထိုအခါ အချို့သော လူများသည် တောကြို့ချောင်းကြားသို့ဝင်၍ ပုန်းအောင်းနေကြပြီး ခုနစ်ရက်လွန်မှ ထွက်လာကြလိမ့်မည်။ မိမိတို့ကဲ့သို့ အသက်ရှင်နေသေးသူများကို တွေ့မြင်ကြလျှင် ဝမ်းပန်းတသာ ရှိကြလိမ့်မည်။ ထိုသူတို့သည် ဆွေမျိုးတို့၏ ပျက်စီးခြင်းကို တွေ့မြင်ရလျှင် နောင်တတရားရ၍ သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပြီး ကုသိုလ်တရားတို့ကို ကျင့်သုံးဆောက်တည်ကြလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ထိုသူတို့သည် အသက်အားဖြင့်၎င်း၊ အရင်းအားဖြင့်၎င်း တိုးတက်လာပြီး ဆယ်နှစ်သာ အသက်ရှည်သော လူတို့၏ သားသမီးများသည် အသက်နှစ်ဆယ် နေကြရလိမ့်မည်။

ယင်းသို့ ကုသိုလ်တရားတို့ကို ကျင့်သုံးဆောက်တည်သဖြင့် သက်တမ်းတိုးတက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေသော် လူတို့လည်း ပို၍ ယုံကြည်အားတက်လာကြပြီး သူတပါး ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်း၊ သူ့သားမယားကို ပြစ်မှားခြင်း၊

မဟုတ်မမှန် လိမ်လည် ပြောဆိုခြင်း စသော မကောင်းမှုတို့မှ ရှောင်ကြဉ်၍ မိဘ၊ ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏား၊ သက်ကြီးဝါကြီး တို့၌ ပြုသင့် ပြုထိုက်သော ဝတ္တရား များကို ကျင့်သုံး ဆောက်တည်ကြလိမ့်မည်။ ထိုအခါ လူတို့၏သက်တမ်းသည် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်မှ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်၊ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်မှ နှစ်ပေါင်းရှစ်ဆယ် စသည်ဖြင့် တစတစပြန်၍တိုးတက်လာရာ နောက်ဆုံးတွင် နှစ်ပေါင်းရှစ်သောင်းသို့ ပြန်ရောက်လိမ့်မည်။

သင်္ခကြာဝတေ မင်း ဖြစ်ပေါ်ခြင်း

နှစ်ပေါင်းရှစ်သောင်း အသက်ရှည်သောလူတို့ ခေတ်၌ တတ်မက်ခြင်း၊ ဆာလောင်ခြင်း၊ အိုခြင်းဟူသော အနာသုံးမျိုးသာ ရှိလိမ့်မည်။ ဤဇမ္ဗူဒီပါ ကျွန်းသည် စည်ပင်ကြွယ်ဝ၍ ကြက်ပျံမကျ စည်ကားလိမ့်မည်။ ဗာရာဏသီ ပြည်သည် စည်ပင်ကြွယ်ဝ၍ လူဦးရေထူထပ်များပြားသည့် ကေတုမတီအမည် ရှိသော မင်းနေပြည် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း၌ ကေတုမတီ မင်းနေပြည် နှင့်တကွ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သောမြို့များ ဖြစ်ပေါ်လိမ့်မည်။ ထိုကေတုမတီ မင်းနေပြည်၌ သမုဒြာလေးစင်း အပိုင်းအခြားရှိသော လေးကျွန်းလုံးကို အစိုးရသည့် သင်္ခအမည် ရှိသော စကြာမင်းသည် တရားနှင့် အညီ မင်းပြုလိမ့်မည်။

မေတ္တေယျဘုရား ပွင့်တော်ပူခြင်း

နှစ်ပေါင်း ရှစ်သောင်း အသက် ရှည်သော ထိုသူတို့၏ ခေတ်၌ အရဟံ အစရှိသော ဂုဏ်တော်ကိုးပါးနှင့်ပြည့်စုံသည့် မေတ္တေယျအမည်ရှိသော မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်ပူ၍ ကောင်းခြင်းသုံးဖြာနှင့် ပြည့်စုံသောတရားကို ဟောကြားလိမ့်မည်။ မေတ္တေယျမြတ်စွာဘုရားသည် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ရဟန်းသံဃာဖြင့် ဒေသစာရီ ကြွချီတော် မူလိမ့်မည်။ သင်္ခ စကြာဝတေ မင်းသည် ထီးနန်းကိုစွန့်၍ မေတ္တေယျ မြတ်စွာဘုရားထံ၌ ရဟန်းပြုပြီး အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုလိမ့်မည်။

ရဟန်းတို့အား အသက်အဆင်းစသည် တိုးပွားရန် ဟောကြားခြင်း

ဤသို့လျှင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် လူတို့၏ အသက်အဆင်း စသည် ဆုတ်ယုတ်ပုံ၊ တိုးပွားပုံများကို ဟောကြားတော်မူပြီး ရဟန်းတို့အား မိမိ ကိုယ်ကိုသာ မှီခိုအားထားနေကြရန် လပ်မံ တိုက်တွန်းတော်မူသည်။ မိမိတို့ ဘဝင်၏

အမွေအနှစ်ဖြစ်သော ကျက်စားရာ အာရုံ၌သာ ကျက်စားကြရန်လည်း သတိပေး ဆုံးမတော်မူသည်။

“ရဟန်းတို့.... သင်တို့သည် မိမိတို့ဘဝ၏ အမွေအနှစ်ဖြစ်သော ကျက်စားရာ အာရုံ၌သာ ကျက်စားကြကုန်လော့၊ ဤသို့ မိမိတို့ဘဝ၏ အမွေအနှစ်ဖြစ်သော ကျက်စားရာ အာရုံ၌သာ ကျက်စားကြကုန်သည် ရှိသော် သင်တို့အား အသက်အားဖြင့်၎င်း၊ အဆင်း၊ ချမ်းသာ၊ စည်းစိမ်၊ ခွန်အား စသည်တို့အားဖြင့်၎င်း တိုးပွားခြင်းသည် ဖြစ်လိမ့်မည်။”

“ရဟန်းတို့....ရဟန်း၏ အသက်တိုးပွားခြင်း၏အကြောင်းသည် အဘယ်နည်း၊ ရဟန်းတို့.... ဤ သာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ဆန္ဒကြီးမှူးသော သပာဓိနှင့်၎င်း၊ သမ္ပပွဇာန်ဝိရိယနှင့်၎င်း ပြည့်စုံသော ဣဒ္ဓိပါဒ်တရားကို ပွားများ၏၊ ထို့အတူ စိတ်ကြီးမှူးသော သမာဓိ၊ ပညာကြီးမှူးသော သမာဓိတို့နှင့်၎င်း၊ သမ္ပပွဇာန်ဝိရိယနှင့်၎င်း ပြည့်စုံသော ဣဒ္ဓိပါဒ်တရားကို ပွားများ၏၊ ထိုဣဒ္ဓိပါဒ်တရားတို့ကို ပွားများသူသည် အလိုရှိခဲ့သော် အာယုကပ်ပတ်လုံးသော်၎င်း၊ အာယုကပ်၏ ကြွင်းသော ကာလပတ်လုံးသော်၎င်း တည်နေနိုင်၏၊ ရဟန်းတို့.... ဤကား ရဟန်း၏ အသက် တိုးပွားခြင်း၏ အကြောင်းပေတည်း။”

“ရဟန်းတို့....ရဟန်း၏အဆင်းတိုးပွားခြင်း၏ အကြောင်းသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့.... ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် သီလရှိ၏၊ ပါတိမောက္ခသံဝရ သီလကို စောင့်ထိန်းလျက် နေ၏၊ အကျင့် ‘အာစာရ’၊ ကျက်စားရာ ‘ဂေါစရ’ နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ အနည်းငယ်မျှသော အပြစ်တို့၌ပင် ဘေးဟု ရှုသည်ဖြစ်၍ နေ၏၊ သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ကောင်းစွာ ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏၊ ရဟန်းတို့.... ဤကား ရဟန်း၏ အဆင်း တိုးပွားခြင်း၏ အကြောင်းပေတည်း။”

“ရဟန်းတို့.... ရဟန်း၏ ချမ်းသာ တိုးပွားခြင်း၏ အကြောင်းသည် အဘယ်နည်း။ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ကာမဂုဏ်တို့မှ၎င်း၊ အကုသိုလ်တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်၍ ပထမဈာန် အစရှိသော ဈာန်များသို့ ရောက်၍နေ၏၊ ရဟန်းတို့.... ဤကား ရဟန်း၏ ချမ်းသာ တိုးပွားခြင်း၏ အကြောင်းပေတည်း။”

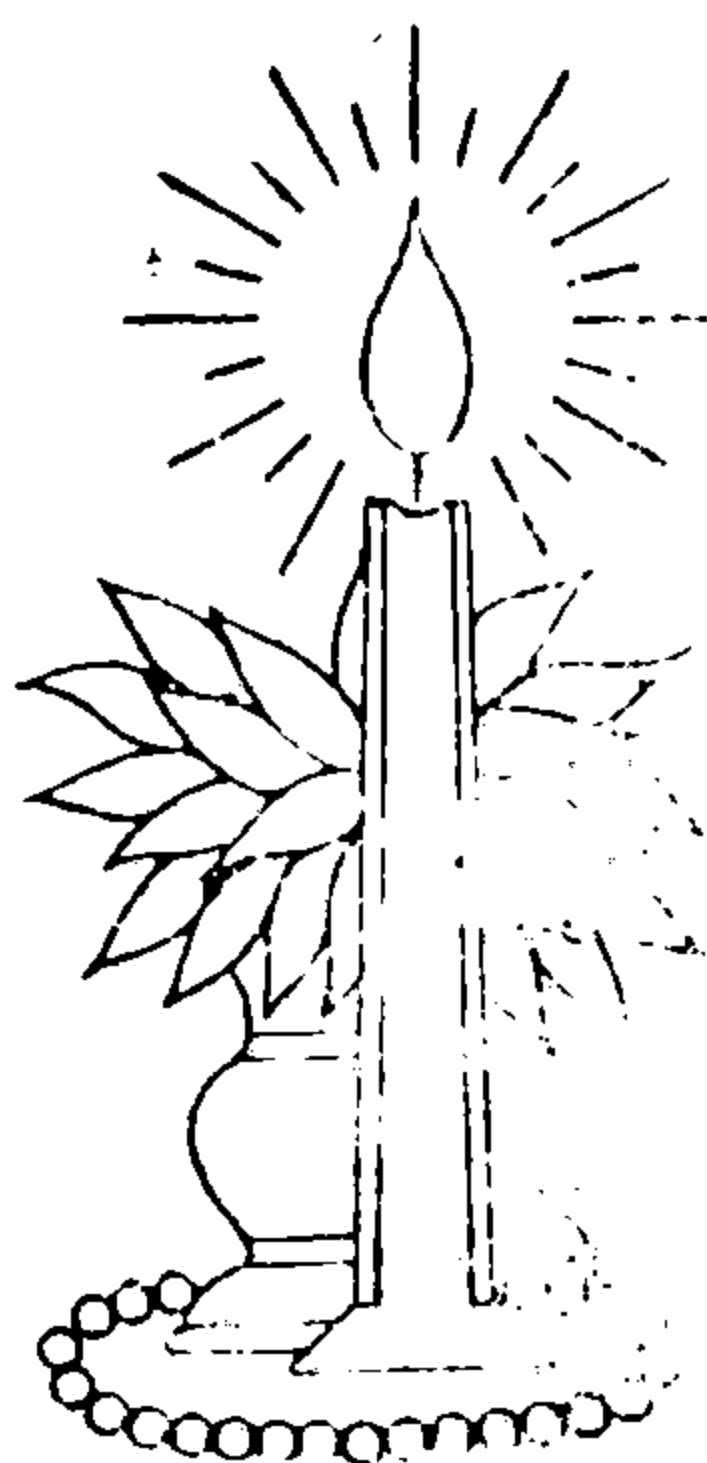
“ရဟန်းတို့.... ရဟန်း၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာ တိုးပွားခြင်း၏ အကြောင်းသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့.... ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မေတ္တာနှင့်ယှဉ်

သော စိတ်ဖြင့် အရပ်မျက်နှာတို့ကို ပြန့်နှံ့စေ၍ နေ၏။ သတ္တဝါ အားလုံးကို မိမိနှင့် ထပ်တူပြု၍ ပြန့်ပြောသော၊ အကန့်အသတ်မရှိ၊ ပြိုင်ခြင်းမရှိသော မေတ္တာနှင့်ယှဉ်သည့်စိတ်ဖြင့် ပြန့်နှံ့စေ၍ နေ၏။ ထို့အဟူ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာတို့နှင့် ယှဉ်သော စိတ်များဖြင့်လည်း ပြန့်နှံ့စေ၍ နေ၏။ ရဟန်းတို့.... ဤကား ရဟန်း၏ စည်းစိမ်တိုးပွားခြင်း၏ အကြောင်းပေတည်း။”

“ရဟန်းတို့.... ရဟန်း၏ ခွန်အား တိုးပွားခြင်း၏ အကြောင်းသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့.... ဤ သာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အာသဝေါ တရားတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် အာသဝေါ ကင်း၍ လွတ်မြောက်သော စိတ်နှင့် လွတ်မြောက်သောပညာကို ယခုအခါ၌ပင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ထူးသောဉာဏ် ဖြင့်သိ၍ မျက်မှောက်ပြုလျက်နေ၏။ ရဟန်းတို့.... ဤကား ရဟန်း၏ ကိုယ်အား ဉာဏ်အား တိုးပွားခြင်း၏ အကြောင်းပေတည်း။”

“ရဟန်းတို့.... ဤမာရ်နတ်၏ခွန်အားကဲ့သို့ နှိပ်ကွပ်အောင်မြင်ရန် ခဲယဉ်းသော အခြားခွန်အားတစ်ခုကိုမျှ ငါမြင်တော်မမူ၊ အရဟတ္တဖိုလ် ခွန်အားသည် သာလျှင် မာရ်နတ်၏ခွန်အားကို နှိပ်ကွပ် အောင်မြင်နိုင်ပေ၏။ ရဟန်းတို့.... ကုသိုလ်တရားတို့ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်ခြင်းကြောင့် ဤ သို့ခဲသည့် အတိုင်း ကုသိုလ်၊ ကုသိုလ်၏ အကျိုးတရားတို့သည် တိုးပွားကုန်၏။”

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဤတရားကို ဟောကြားသောအခါ - ရဟန်းတို့သည် ဝမ်းမြောက်နှစ်သက်စွာ ခံယူကြလေကုန်၏။

၂၇။ အဂ္ဂညသုတ်

လောက၏အစကို ဟောကြားခြင်း

သာဝတ္ထိပြည် ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူသော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် တခုသောညနေခင်းဝယ် သီတင်းသုံးရာ ပြာသာဒ်ကျောင်းဆောင်မှ သက်ဆင်း၍ ပြာသာဒ်ရိပ်တွင် စကြံနံကြံတော်မူသည်။ ယင်းသို့စကြံနံကြံနေစဉ် ရဟန်းတို့ထံ၌ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရရန်မျှော်လင့်နေကြသော ဝါသေဠနှင့် အာရဒ္ဒါတို့သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာထံသို့ ချဉ်းကပ်လာကြပြီး ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏နောက်မှလိုက်၍ စကြံနံလျှောက်နေကြလေသည်။ ထိုအခါဗုဒ္ဓမြတ်စွာက “အချင်း ဝါသေဠ၊ ပုဏ္ဏားမျိုးမှထွက်၍ ရဟန်းပြုသော သင်တို့အား ပုဏ္ဏားတို့ကမည်သို့ ဆဲဆိုရေရွတ်ခြင်း ပြုကြသနည်း” ဟူ၍မေးမြန်းတော်မူသည်။ ထိုအခါ ဝါသေဠက မိမိတို့အား ပုဏ္ဏားတို့က ဆဲဆိုရေရွတ်ခြင်းပြုကြပုံကို ပြည့်စုံစွာ ဖော်ထုတ်လျှောက်တင်၏။

“အရှင်ဘုရား... ပုဏ္ဏားတို့သည် တပည့်တော်တို့အား ဤသို့ဆဲဆို ရေရွတ်ခြင်းပြုကြပါသည်။”

“ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာမြတ်၏၊ တပါးသောအမျိုးတို့သည် ယုတ်ကုန်၏၊ ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာဖြူစင်၏၊ တပါးသော အမျိုးတို့သည် မည်းညစ်ကုန်၏။ ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာ စင်ကြယ်၏၊ တပါးသောအမျိုးတို့သည် မစင်ကြယ်ကုန်။ ပုဏ္ဏားတို့သည်သာ ဗြဟ္မာ၏ရင်၌ဖြစ်၍ ဗြဟ္မာ့ခံတွင်းမှ ဖွားသော သားများဖြစ်၏။ သင်တို့သည်မြတ်သောပုဏ္ဏားမျိုးကိုစွန့်၍ ဗြဟ္မာ၏ခြေဖမိုးမှဖွားသည့် ဇာတ်နိမ့်သော ဦးပြည်းရဟန်းတို့ထံသို့ ကပ်ရောက်ခြင်းသည် မလျှောက်ပတ်”

“ဝါသေဠ.... စင်စစ်အားဖြင့် ပုဏ္ဏားတို့သည် လောက ဖြစ်စဉ်ကို မအောက်မေ့နိုင်ကုန်၍သာ ထိုစကားများကို ဆိုကြခြင်းဖြစ်၏။ ဝါသေဠ၊ ပုဏ္ဏားတို့၏ကြင်ယာ ပုဏ္ဏားမတို့ ဥတုလာသည်ကို၎င်း၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည့်

ကိုင်း၊ သားဖွားလည်ကိုင်း၊ နို့တိုက်သည်ကိုင်း၊ တွေ့မြင်ရကုန်၏။ ထို ပုဏ္ဏားတို့သည် အင်္ဂါဇာတ်မှမွေးဖွားသည် ဖြစ်ပါလျက် ‘ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာ မြတ်၏၊ တပါးသောအမျိုးတို့သည် ယုတ်ကုန်၏’ ဟူ၍ ဆိုကြကုန်၏။ စင်စစ် ထိုပုဏ္ဏားတို့သည် ဗြဟ္မာကို ရုတ်ချရာရောက်ကုန်၏။ မမှန်သောစကားကိုလည်း ဆိုရာရောက်ကုန်၏။ များစွာသော မကောင်းမှုကိုလည်း ပွားစေရာ ရောက် ကုန်၏။”

တရားသည်သာအမြတ်ဆုံး

“ဝါသေဌ.... မင်းမျိုး၊ ပုဏ္ဏားမျိုး၊ ကုန်သည်မျိုး၊ သူဆင်းရဲမျိုးဟူ၍ အမျိုးလေးမျိုးရှိရာတွင် အချို့သောမင်းမျိုးသည်လည်း သူ့အသက်သတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာကိုခိုးယူခြင်းစသော မကောင်းမှုကိုပြုလေ့ရှိ၏။ အချို့သော ပုဏ္ဏား မျိုး၊ ကုန်သည်မျိုး၊ သူဆင်းရဲမျိုးတို့သည်လည်း မကောင်းမှုကို ပြုလေ့ရှိကုန် ၏။ အချို့သောမင်းမျိုးသည်လည်း မကောင်းမှုမှရှောင်ကြဉ်လေ့ရှိ၏။ အချို့ သောပုဏ္ဏားမျိုး၊ ကုန်သည်မျိုး၊ သူဆင်းရဲမျိုး တို့သည်လည်း မကောင်းမှုမှ ရှောင်ကြဉ်လေ့ရှိကုန်၏။ ဤသို့ဖြင့် အကုသိုလ်တရားတို့ကိုင်း၊ ကုသိုလ်တရား တို့ကိုင်း အမျိုးလေးပါးတို့၌ပင် တွေ့မြင်ရကုန်၏။ သို့ဖြစ်ပါလျက် ပုဏ္ဏား မျိုးသည်သာလျှင် မြတ်၏ဟူ၍ဆိုသော ထိုပုဏ္ဏားတို့၏ စကားကို ပညာရှိတို့ လက်မခံကြပေ။”

“ဝါသေဌ.... ဤအမျိုးလေးပါးတို့တွင် အကြွံ့ရဟန်းသည် ပူဇော် အထူးကိုခံထိုက်၏။ အာသဝေါတရားကုန်ခန်း၏။ မဂ်အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီး ဖြစ်၏။ မဂ်ကိစ္စကိုပြုပြီးဖြစ်၏။ ခန္ဓာစန့်ကိုချပြီးဖြစ်၏။ မိမိအကျိုးဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်ပြီးဖြစ်၏။ သဝသယောဇဉ်ကုန်ပြီးဖြစ်၏။ ကောင်းစွာ သိ၍ လွတ်မြောက်ပြီးဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းကို အမျိုးလေးပါးတို့တွင် အမြတ်ဆုံး ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ ဝါသေဌ ထို့ကြောင့် ဤလောက၌ တရားသည် သာလျှင် အမြတ်ဆုံးဖြစ်ပေ၏။”

“ဝါသေဌ.... တရားသည်သာလျှင် အမြတ်ဆုံးဖြစ်ကြောင်းကို ဤဆို လတံ့သော အကြောင်းဖြင့်လည်းသိအပ်၏။ ‘ရဟန်းဂေါတမသည် သာကီ ဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြု၏’ ဟူ၍ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် စင်စစ်သိ၏။ သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့သည် ပသေနဒီကောသလမင်းအား နှိမ့်ချခြင်း ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းစသည်တို့ကို ပြုကြရကုန်၏။ ထိုပသေနဒီကောသလမင်းသည်

ကား ငါဘုရားအား နှိမ့်ချခြင်း၊ ရှိခိုးခြင်း၊ ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း စသည်တို့ကို ပြုရပြန်၏။ ဤသို့ပြုခြင်းသည် စင်စစ် တရားကိုအရိုအသေ အလေးအမြတ်ပြု ဖြင်းပင်ဖြစ်ပေ၏။”

“ဝါသေဌ.... ဇာတ်၊ အမည်၊ အနွယ် အမျိုးမျိုးမှ ရဟန်းပြုခဲ့ကြ သော သင်တို့အား ‘သင်တို့သည် အဘယ်သူတို့နည်း’ ဟူ၍ မေးလာသော် ‘ငါတို့သည် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားသားတော်ရဟန်းများဖြစ်သည်’ ဟူ၍ ဝန်ခံကြကုန်လော့။ ဝါသေဌ အကြင်သူ၏ယုံကြည်ခြင်းသည် မြတ်စွာဘုရား၌ မယိမ်းမယိုင် မြဲခိုင်တည်တံ့၏။ မဂ်အမြင်ပေါ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ မည်သူမျှ ရွှေ့ရှားစေခြင်းငှာမစွမ်းနိုင်။ ထိုသူသည် ‘ငါကားမြတ်စွာဘုရား၏ရင်မှဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ခံတွင်းမှ ဖွားသော တရားအမွေခံပေတည်း’ ဟူ၍ ဆိုခြင်းငှာ ထိုက်၏။”

အမျိုးလေးပါးပေါ်ပေါက်လာပုံ

“ဝါသေဌ.... ကာလရှည်ကြာ၍ ဤကမ္ဘာလောကကြီး ပျက်စီးသည့်အ ခါ သတ္တဝါတို့သည်များသောအားဖြင့် အာဘဿရဘုံ၌ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ထိုဘုံ၌ နှစ်သိမ့်ခြင်းပီတိလျှင် အစာရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ မိမိတို့ ကိုယ်ရောင်ဖြင့် လင်းကုန်၏။ ကောင်းကင်၌ကျက်စား၍ ကာလကြာမြင့်စွာတည်ကုန်၏။”

ကာလရှည်ကြာ၍ ဤကမ္ဘာလောကကြီး တဖန်ဖြစ်တည်သောအခါ သတ္တဝါတို့သည် များသောအားဖြင့် အာဘဿရဘုံမှစုတေ၍ ဤလူ့ဘုံ၌ ဖြစ် ကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ဤလူ့ဘုံ၌ နှစ်သိမ့်ခြင်း ပီတိလျှင် အစာရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ မိမိတို့ကိုယ်ရောင်ဖြင့် လင်းကုန်၏။ ကောင်းကင်၌ကျက်စား၍ ကာလ ကြာမြင့်စွာ တည်ကုန်၏။ ထိုအခါ၌ ဤကမ္ဘာလောကကြီးသည် တခုတည်း သော ရေပြင်ကြီးသာဖြစ်၍ မွှောင်အတိပြီး၏။ လ နေ နက္ခတ်တို့သည်၎င်း၊ ည၊ နေ၊ နှစ်၊ လ စသည်တို့သည်၎င်း၊ မထင်ရှားကုန်။ မိန်းမ ယောက်ျားဟူ၍ လည်း ကွဲပြားခြင်းမရှိချေ။ ထို့နောက်ကာလကြာမြင့်လတ်သော် ထောပတ် ဆီဥကဲ့သို့ အဆင်းအနံ့အရသာနှင့် ပြည့်စုံသည့် မြေဆီသည် ရေပြင်ပေါ်၌ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုအခါ လျှပ်ပေါ်သောသတ္တဝါတယောက်သည် မြေဆီကို လက်ချောင်းဖြင့်ယူ၍ လျှက်ကြည့်ရာ တတ်မက်ခြင်းတဏှာ ဖြစ်ပေါ်လာလေ ၏။ ထိုသူသို့အတုလိုက်၍ မြေဆီကိုလျှက်ကြကုန်သော အခြားသတ္တဝါတို့အား လည်း တတ်မက်ခြင်းတဏှာသည်ဖြစ်ပေါ်လေ၏။

လ နေ စသည်တို့ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း

ထိုသတ္တဝါတို့သည် မြေဆီကိုအလုပ်အကျွေးပြု၍ စားရန်အားထုတ်ကြရာမှ အစပြု၍ ကိုယ်ရောင်သည်ကွယ်ပျောက်လေ၏။ ကိုယ်ရောင်ကွယ်ပျောက်သော် လ နေတို့ထင်ရှားပေါ်လာပြီး နေ၊ ည၊ လ၊ နှစ် စသည်တို့သည်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။ မြေဆီကိုစားသည့်အချိန်မှအစပြု၍ ထိုသူတို့၏ ကိုယ်သည် ကြမ်းတမ်းလာပြီး အဆင်းလှသူနှင့် အဆင်းမလှသူ ဟူ၍လည်း နှစ်မျိုးကွဲပြားလာ၏။ အဆင်းလှသူတို့က အဆင်းမလှသူတို့အပေါ် မာန်မူခြင်းပြုကြသဖြင့် မြေဆီသည်ကွယ်ပျောက်သွားလေ၏။

မြေလွှာဖြစ်ပေါ်လာခြင်း

ထိုသတ္တဝါတို့အား မြေဆီကွယ်ပျောက်သွားသည့်အခါ မြေဆီကဲ့သို့ပင် အဆင်း၊ အနံ့၊ အရသာနှင့်ပြည့်စုံသည့်မြေလွှာသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုမြေလွှာကို စားသုံးကြသော သတ္တဝါတို့၏ကိုယ်သည် ယခင်ကထက်ပို၍ကြမ်းတမ်းလာပြီး အဆင်းလှခြင်း၊ အဆင်းမလှခြင်းများသည်လည်း ပို၍ထင်ရှားလာ၏။ ထိုအခါ အဆင်းလှသူတို့က အဆင်းမလှသူတို့အပေါ် ရှေးကထက်တိုး၍ မာန်မူခြင်းပြုကြရာ မြေလွှာသည်လည်း ကွယ်ပျောက်သွားပြန်လေ၏။ မြေလွှာကွယ်ပျောက်၍ နောက်ထပ်ပေါ်လာသော နွယ်ချိုကို စားသုံးရာတွင်လည်း တဦးနှင့်တဦးအလွန် မာန်မူမှုကြောင့် နွယ်ချိုပါကွယ်ပျောက်၍ မချက်ဘဲစားသုံးရသည့် ဆန်လုံးလိုက်သီးသော သရလးစပါးပင်များ ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ထိုသလေးစပါးပင်များကား ဉာဏ်အတွက်လူတို့ဆုတ်ခူးသွားလျှင် နံနက်တွင်ပြန်ပြည့်ကုန်၏။ နံနက်စာအတွက် ဆုတ်ခူးသွားလျှင်လည်း ညတွင်ပြန်၍ပြည့်ကုန်၏။

မိန်းမ ယောက်ျားထင်ရှားလာခြင်း

ထိုသတ္တဝါတို့သည် သလေးဆန်ကို စားသုံးသည့် အချိန်မှစ၍ အဆင်းသဏ္ဌာန် ဖောက်ပြန်ထူးခြားလာပြီး အချို့အား မိန်းမ၏ လိင်အင်္ဂါသည်၎င်း၊ အချို့အား ယောက်ျား၏လိင်အင်္ဂါသည်၎င်း ထင်ရှားဖြစ်ပေါ် လာလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမနှင့်ယောက်ျားတို့ အချင်းချင်း တစိန်းစိန်းကြည့်ရှုကြရာ တတ်မက်ခြင်းပြင်းစွာဖြစ်ပေါ်၍ မေထုန်အကျင့်ကို မှီဝဲကြသည်။ ထိုသို့မေထုန်အကျင့်ကို မှီဝဲသူများအား အခြားသူတို့ကမြင်လျှင် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ၍ မြေမှုန့်၊ ပြာ

စသည်တို့ဖြင့် ပစ်ပေါက်ကြသည်။ ထိုသို့တို့သည် မိမိတို့၏ မေထုန်အကျင့်ကို ဖုံးကွယ်ရန်အတွက် အိမ်ဆောက်လုပ်၍ နေထိုင်ကြလေသည်။

ထိုအခါ ပျင်းရိသောသူတယောက်သည် အခြားသူများကဲ့သို့ သလေးဆန်ကို နံနက်တကြိမ်၊ ညတကြိမ် သွားရောက်ယူဆောင်ခြင်းမပြုဘဲ တကြိမ်တည်းဖြင့် တနေ့စာယူဆောင်စားသုံးလေ၏။ ထိုသူ၏အပြုအမူကို အခြားသူတို့ မြင်လျှင် နှစ်ရက်စာ၊ သုံးရက်စာ စသည်ယူ၍ စားသုံးသူများပေါ်ပေါက်လာကြသည်။ ဤသို့သလေးဆန်ကို နေ့ဘို့ညစာ သိုမှီးခြင်းပြုသည့် အချိန်မှစ၍ ထိုသလေးဆန်သည် ဖွဲ့၊ ဖွဲ့နုတို့ဖြင့်ဖုံးအုပ် မြွေးယှက်လာရုံသာမက ဆွတ်ခူးရာ အရပ်၌လည်း ပြန့်၍မပြည့်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့်လူတို့သည် သလေးစပါးပင်များကို အစုလိုက်ခွဲဝေယူကြပြီး မိမိတို့ပိုင်နက်မှစပါးများကိုသာ ဆွတ်ခူးစားသောက်ရန် သဘောတူညီကြသည်။ သို့ရာတွင်လျှပ်ပေါ်လောင်လီသူ တဦးသည် အခြားသူတို့၏ပိုင်နက်မှ စပါးများကိုဆွတ်ခူးစားသောက်ရာ ပိုင်ရှင်တို့က ဖမ်းဆီး၍ ဤကဲ့သို့မပြုရန် ဆိုဆုံးမကြသည်။ ဆိုဆုံးမ၍မရသော် ရိုက်နှက်ပုတ်ခတ်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ထိုအချိန်မှစ၍ သူတပါးပစ္စည်းကို ခိုးယူခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်း၊ မဟုတ်မမှန်ပြောဆိုခြင်း၊ လက်နက်ကိုင်ဆောင်ခြင်း တို့သည် ဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။

မဟာသမ္မတမင်းတင်မြှောက်ခြင်း

ထိုအခါ သတ္တဝါတို့သည် အညီအညွတ် စည်းဝေး တိုင်ပင်ကြပြီး မိမိတို့အထဲမှ ရုပ်ရေသွင်ပြု၍ တန်ခိုးအရှိန်အဝါ စသည်အားဖြင့် အခြားသူတို့ထက် သာလွန်သူတို့ကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချထိုက်သူကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ၍ နှင်ထုတ်ထိုက်သူကိုနှင်ထုတ်ရန်အကြီးအကဲအဖြစ် ရွေးချယ်တင်မြှောက်ကြသည်။ မိမိတို့ပိုင်သည့် သလေးစပါးများမှ အချိုးကျဝေစုကို ထိုအကြီးအကဲဖြစ်သူအား အသီးအသီးပေးကြသည်။ ဤသို့လူအများက မိမိတို့အကြီးအကဲအဖြစ် ဝိုင်း၍ သမုတ်အပ်သောကြောင့် “မဟာသမ္မတ” ဟူသောအမည်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထို့ပြင်လယ်မြေတို့၏ အရှင်ဖြစ်၍ “ခတ္တိယ” ဟူ၍၎င်း၊ တရားသဖြင့် သူတပါးတို့ကို နှစ်သက်စေတတ်သောကြောင့် “ရာဇာ” ဟူ၍၎င်း ခေါ်ဝေါ် သမုတ်ကြပြန်သည်။

ဗြဟ္မဏအုပ်စု ပေါ်လာခြင်း

ထိုအခါ အချို့သောသတ္တဝါတို့သည် “ဤလောက၌ အယုတ်တရားတို့ ဖြစ်ပေါ်လာချေပြီ၊ ငါတို့သည် ထိုတရားတို့ကို ဆေးကြော ပစ်ကုန်အံ့”

ဟုကြံ၍ ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ်တရားတို့ကို ဆေးကြော ပစ်ကြကုန်၏။
 ထိုသူတို့ကို “ဗြဟ္မာဏ” ဟူ၍ ခေါ်ကြကုန်၏။ ထိုဗြဟ္မာဏတို့သည် တောအ
 ရပ်၌ သစ်ရွက်မိုးကျောင်းတို့ကိုပြု၍ ဈာန်ဝင်စား နေကြသည်။ ချက်ပြုတ်၍
 စားခြင်းမရှိသောကြောင့် မီးခဲမီးခိုးမှ ကင်းကုန်သည်ဖြစ်၍ ထောင်းထုချက်
 ပြုတ်ဖွယ်မရှိသောကြောင့် ကျည်ပွေ့တို့ကိုချထားကုန်သည်ဖြစ်၍ ညအချိန်၌
 ညစာအလိုငှာ၎င်း၊ နံနက်အချိန်၌ နံနက်စာအလိုငှာ၎င်း မင်းနေပြည်သို့ဝင်
 ကြသည်။ စားစရာရရှိပြီးသောအခါ တောကျောင်းသို့ပြန်သွားပြီး ဈာန်ဝင်
 စား၍ နေကြပြန်သည်။ ဤသို့ဈာန်ဝင်စား နေသောကြောင့် ထိုသူတို့ကို
 “ဈာယက” ဟူ၍လည်း ခေါ်ကြသည်။”

ဤသို့ တောကျောင်းသို့သွား၍ နေကြသူတို့တွင် အချို့ သူများသည်
 ဈာန်မဝင်စား နိုင်သောကြောင့် ရွာနိဂုံးအနီးသို့ ပြန်လာကြပြီး ဝေဒကျမ်း
 များကိုပြုစုပို့ချနေကြသည်။ ထိုသို့ဈာန်မဝင်စားနိုင်သူများကို “အဇ္ဈာယက”
 ဟု ခေါ်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့်ဝေဒကျမ်းများ ပြုစုပို့ချမှုကို ရှေးအခါက ယုတ်
 ညံ့သော အမှုဟုသမုတ် ခဲ့ကြသော်လည်း ယခုအခါတွင်မူ မြတ်သောအလုပ်
 ဟု အသိအမှတ်ပြုနေကြသည်။

ကုန်သည်အုပ်စုပေါ်လာခြင်း

အချို့သော သတ္တဝါတို့သည် အိမ်ထောင်ပြု၍ ကုန်သည်ခြင်း၊ နွား
 မွေးခြင်း၊ လယ်လုပ်ခြင်း စသည့် သီးခြားလုပ်ငန်းများကို အားထုတ်ကြသည်။
 ဤသို့ သီးခြားလုပ်ငန်းများကိုအားထုတ်သူတို့ကို “ဝေဇာ” ဟူ၍ ခေါ်ကြသည်။

သူဆင်းရဲအုပ်စု ပေါ်လာခြင်း

ထိုမှကြွင်းသောသူတို့ကိုကား ကြမ်းတမ်းသော အလုပ်၊ သေးနုတ်သော
 အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးခြင်း ရှိသောကြောင့် “သုဒ္ဓ” ဟူ၍ ခေါ်ကြသည်။
 ရဟန်းပြုသူများကား ဤအမျိုးလေးပါးတို့တွင် မင်းမျိုးမှ၎င်း၊ ပုဏ္ဏားမျိုး၊
 ကုန်သည်မျိုး၊ သူဆင်းရဲမျိုးတို့မှ၎င်း ထွက်၍ ရဟန်းပြုခဲ့သူများ ဖြစ်၏။ ထို့
 ကြောင့် ရဟန်း ဟူသော အမည်သည် အမျိုးလေးပါးတို့၏ အမည်ပင် ဖြစ်
 ပေသည်။

တရားသည်သာ အမြတ်ဆုံး

“ဝါသေဋ္ဌ...ထိုအမျိုးလေးပါးတို့တွင် မင်းမျိုးပင်ဖြစ်စေ ပုဏ္ဏားမျိုး၊
 ကုန်သည်မျိုး၊ သူဆင်းရဲမျိုးပင်ဖြစ်စေ၊ ရဟန်းပင်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းမှုဒုစရိုက်

ကို ပြုကျင့်၍ မှားသော အယူဝါဒ ရှိခဲ့သော် သေသောအခါ အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်ရသည်သာ ဖြစ်၏။ ကောင်းမှုသူစရိုက်ကို ပြုကျင့်၍ မှန်သော အယူဝါဒ ရှိခဲ့သော် သေသောအခါ သုဂတိနတ်ဘုံသို့ ရောက်ရသည်သာ ဖြစ်၏။ ဒုစရိုက် သုစရိုက် နှစ်မျိုးလုံးကို ပြုကျင့်သူသည်လည်း ဆင်းရဲချမ်းသာ နှစ်မျိုးလုံးကို ခံစားရသည်သာဖြစ်၏။”

“ဝါသေဠ ...ထိုအမျိုးလေးပါးတို့တွင် မင်းမျိုးပင် ဖြစ်စေ၊ ပုဏ္ဏားမျိုး၊ ကုန်သည်မျိုး၊ သူဆင်းရဲမျိုးပင်ဖြစ်စေ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးသုံးပါးကို စောင့်စည်းသည်ဖြစ်၍ ဗောဓိပက္ခိယတရားခုနစ်ပါးတို့ကို ပွားများအားထုတ်သည်ရှိသော် ဤမျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် ကိလေသာငြိမ်းအေးခြင်းသို့ ရောက်၏။”

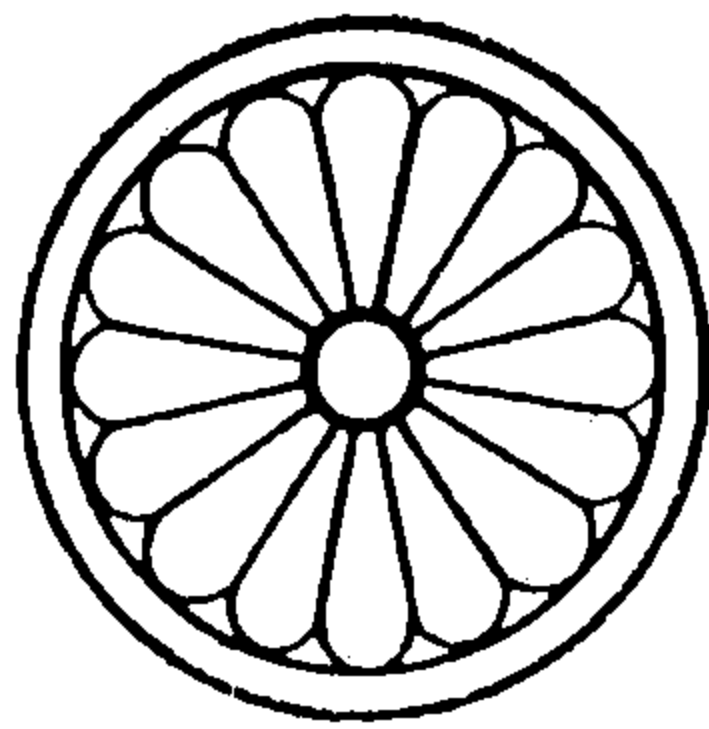
“ဝါသေဠ... ဤအမျိုးလေးပါးတို့တွင် အကြင်ရဟန်းသည် ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်၏။ အာသဝေါတရား ကုန်ပြီးဖြစ်၏။ မဂ်အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးဖြစ်၏။ မဂ်ကိစ္စကို ပြုပြီးဖြစ်၏။ ခန္ဓာဝန်ကို ချပြီးဖြစ်၏။ မိမိ၏အကျိုးဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီး ဖြစ်၏။ ဘဝ သံယောဇဉ် ကုန်ပြီး ဖြစ်၏။ ကောင်းစွာသိ၍ လွတ်မြောက်ပြီး ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းကို အမျိုးလေးပါးတို့တွင် ကြင်မြတ်သူဟူ၍ တရားသဖြင့်သာလျှင် ဆိုအပ်ပေ၏။ ဤလောက၌ တရားသည် များမောက်ဘဝ၌၎င်း၊ တမလွန်ဘဝ၌၎င်း အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပေ၏။”

ထို့နောက် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် သနက်မာရ ဗြဟ္မာ ရွတ်ဆိုအပ်သော အောက်ပါဂါထာကို မွန်ကန်ကြောင်း ထောက်ခံမြှောက်ကြားတော်မူသည်။

ဗုဒ္ဓအပေါင်းတို့ အကြင်သူတို့သည် အမျိုးအနွယ်ကို အားကိုးလေ့ရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့တွင် မင်းမျိုးသည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်၏။ နတ်လူ အပေါင်း၌ အကြင်သူသည် အသိဉာဏ် ဝိဇ္ဇာ၊ အကျင့်စရဏနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ထိုသူသည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏။”

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဤတရားကို ဟောကြားတော်မူသောအခါ ဝါသေဠနှင့် ဘာရဒွါဇတို့သည် ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူကြလေကုန်၏။

၂၉။ သမ္မသာဒနိယသုတ်

မြတ်စွာဘုရား၏ ကြည်ညိုဘွယ်ရှိမှုကို ဟောကြားခြင်း

ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ရဲရင့်သော စကား

အခါတပါး၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် နာလန္ဒမြို့ ပါဝါရိက သူဌေး၏ သရက် ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ထံ ချဉ်းကပ်၍ ဤသို့လျှောက်ထားလေသည်။

“အရှင်ဘုရား.... အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ပိုင်းခြားသိခြင်း၌ မြတ်စွာ ဘုရားထက် လွန်ကဲသော အသိဉာဏ်ရှိသည့် တပါးသော ရဟန်း ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ရှေးကလည်း မရှိခဲ့၊ နောင်လည်း ရှိမည်မဟုတ်၊ ယခုလည်း မရှိဟု တမည့် သောယုံကြည်ပါသည်ဘုရား။”

“သာရိပုတ္တရာ.... သင်သည် ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ ရဲရင့်သောစကားကို ပြော ဝါးပေ၏။ သင်သည် ရှေးက ပွင့်တော်မူခဲ့ကြသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏စိတ်ကို သင်၏စိတ်ဖြင့် ပိုင်းခြား၍ သိပါသလော။”

“မသိပါဘုရား။”

“နောင်အနာဂတ်၌ ပွင့်တော်မူမည့် မြတ်စွာဘုရားတို့၏စိတ်ကို သင်၏ စိတ်ဖြင့် ပိုင်းခြား၍ သိပါသလော။”

“မသိပါဘုရား။”

“ယခု ပွင့်တော်မူဆဲဖြစ်သည့် ငါဘုရား၏စိတ်ကို သင်၏စိတ်ဖြင့် ပိုင်း ခြား၍ သိပါသလော။”

“မသိပါဘုရား။”

“သာရိပုတ္တရာ.... အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၌ ဖြစ်သော မြတ်စွာ ဘုရားတို့၏ စိတ်ကို ပိုင်းခြား၍ သိနိုင်သော ဉာဏ် မရှိပါဘဲလျက် သင်သည်

အဘယ့်ကြောင့် ခြင်္သေ့မင်း ကဲ့သို့ ရဲရင့်သော စကားကို ကြုံးဝါး မြက်ဆိုဘိသနည်း။”

“မြတ်စွာဘုရား.... အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၌ ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ စိတ်ကို ပိုင်းခြား၍ သိနိုင်သောဉာဏ် မရှိငြားသော်လည်း အနုမာနအားဖြင့် တပည့်တော် သိပါသည်။ ဥပမာအားဖြင့် လုံခြုံ ခိုင်ခန့်သော မြို့ရိုးတံတိုင်းဖြင့် တံခါးတပေါက်သာရှိသောမြို့ကို စောင့်ရှောက်သော တံခါးမှူးသည် မြို့ရိုးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီး အပေါက် တစုံတရာကို မတွေ့သည်ရှိသော် ထိုမြို့သို့ ဝင်သထွက်သူအားလုံးသည် မိမိစောင့်ရှောက်သော တံခါးမှူးသာ ဝင်ကြထွက်ကြကြောင်း တွေးတောသိမြင်သကဲ့သို့၊ ထို့အတူပင် အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၌ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် နိဝရဏတရားငါးပါးကို ပယ်၍ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးတို့၌ တည်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ဗောဇ္ဈင် ခုနစ်ပါးကို ပွားများကာ အတု မရှိသော အရဟတ္တ မဂ်ဉာဏ်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရရှိတော်မူကြကြောင်း တပည့်တော် အနုမာန အားဖြင့် သိမြင်ပါသည်ဘုရား။”

“အရှင်ဘုရား.... မြတ်စွာဘုရားသည် မည်းညစ်သောတရား၊ ဖြူစင်သောတရားတို့ကို ဆန့်ကျင်ဖက်တရားနှင့် ယှဉ်တွဲ၍ ကျွန်ုပ်အား ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။ ထိုတရားတို့ကို ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ သစ္စာလေးပါးတို့၌ အပြီးအနှုတ်သို့ ရောက်ခြင်းကြောင့်လည်း တပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရား၌ ကြည်ညိုမြန်း ဖြစ်ပါသည်။”

“အရှင်ဘုရား.... မြတ်စွာဘုရားသည် အကြင်ဒေသနာဖြင့် သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး၊ သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါးစသော ကုသိုလ်တရားတို့ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုဒေသနာသည် လွန်ကဲ မြင့်မြတ်လှပါ၏။ ထိုတရားတို့ကို သိမြင်ခြင်း၌ မြတ်စွာဘုရားထက်သာလွန်သော ရဟန်း ပုဏ္ဏားသည် မရှိပါ။”

“အရှင်ဘုရား.... မြတ်စွာဘုရားသည် အကြင် ဒေသနာဖြင့် စက္ခာယတန၊ ရူပါယတန အစရှိသော အာယတနတို့ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုဒေသနာသည် လွန်ကဲမြင့်မြတ်လှပါ၏။ ထို အာယတနတို့ကို သိမြင်ခြင်း၌ မြတ်စွာဘုရားထက် သာလွန်သော ရဟန်း ပုဏ္ဏားသည် မရှိပါ။”

“အရှင်ဘုရား.... မြတ်စွာဘုရားသည် အကြင် ဒေသနာဖြင့် ပဋိသန္ဓေ နေခြင်း လေးမျိုးတို့ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုဒေသနာသည် လွန်ကဲ မြင့်မြတ်

လှပါ၏။ ပဋိသန္ဓေ နေခြင်း လေးမျိုးတို့ကို သိမြင်ခြင်း၌ မြတ်စွာဘုရားထက် သာလွန်သော ရဟန်း ပုဏ္ဏားသည် မရှိပါ။”

“အရှင်ဘုရား... မြတ်စွာဘုရားသည် အကြင်ဒေသနာဖြင့် သူတပါး၏ စိတ်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုနိုင်ကြောင်း နည်းလမ်းတို့ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုဒေသနာသည် လွန်ကဲမြင့်မြတ်လှပါ၏။ ထိုနည်းလမ်းတို့ကို သိမြင်ခြင်း၌ မြတ်စွာဘုရားထက် သာလွန်သော ရဟန်း ပုဏ္ဏားသည် မရှိပါ။”

“အရှင်ဘုရား.... မြတ်စွာဘုရားသည် အကြင်ဒေသနာဖြင့် ပထမဈာန် သမာဓိစသော ဉာဏ်အမြင်သို့ ရောက်ခြင်းကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုဒေသနာသည် လွန်ကဲမြင့်မြတ်လှပါ၏။ ထိုဉာဏ်အမြင်သို့ ရောက်ခြင်းကို သိမြင်ခြင်း၌ မြတ်စွာဘုရားထက် သာလွန်သော ရဟန်းပုဏ္ဏားသည် မရှိပါ။”

“အရှင်ဘုရား.... မြတ်စွာဘုရားသည် အကြင်ဒေသနာဖြင့် ဉာတော ဘာဝဝိမုတ္တပုဂ္ဂိုလ် ပညာဝိမုတ္တပုဂ္ဂိုလ် စသော ပုဂ္ဂိုလ်အပြား ခွဲခြားသတ်မှတ်ခြင်းကိုဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုဒေသနာသည်လွန်ကဲမြင့်မြတ်လှပါ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အပြားကို ခွဲခြားသိမြင်ခြင်း၌ မြတ်စွာဘုရားထက် သာလွန်သော ရဟန်းပုဏ္ဏားသည် မရှိပါ။”

“အရှင်ဘုရား.... မြတ်စွာဘုရားသည် အကြင်ဒေသနာဖြင့် မဂ်ဉာဏ်၏ အကြောင်းဖြစ်သော ဗောဇ္ဈင် ခုနစ်ပါးတို့ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုဒေသနာသည် လွန်ကဲမြင့်မြတ်လှပါ၏။ ထိုဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါးတို့ကို သိမြင်ခြင်း၌ မြတ်စွာဘုရားထက် သာလွန်သော ရဟန်းပုဏ္ဏားသည် မရှိပါ။”

“အရှင်ဘုရား.... မြတ်စွာဘုရားသည် အကြင်ဒေသနာဖြင့် ဒုက္ခပဋိပဒါ ဒန္ဓာဘိညာ၊ ဒုက္ခပဋိပဒါ သုခါဘိညာစသော အကျင့်ပဋိပဒါတို့ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုဒေသနာသည် လွန်ကဲမြင့်မြတ်လှပါ၏။ ထိုအကျင့်ပဋိပဒါတို့ကို သိမြင်ခြင်း၌ မြတ်စွာဘုရားထက် သာလွန်သော ရဟန်းပုဏ္ဏားသည် မရှိပါ။”

“အရှင်ဘုရား.... မြတ်စွာဘုရားသည် အကြင်ဒေသနာဖြင့် မုသားစကား ဂုံးချောစကား၊ ချုတ်ချယ်သောစကား၊ အနိုင်ရမှုကို ရှေးရှုသည့်စကားများကို မဆိုဘဲ စိတ်နှလုံးထဲ၌ စွဲမြဲစွာထားသင့်သော စကားကိုသာ အခါအားလျော်စွာ ဆိုခြင်း ဟူသော နှုတ်အကျင့်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုဒေသနာသည်

လွန်ကဲမြင့်မြတ်လှပါ၏။ ထိုနှုတ်အကျင့်ကို သိမြင်ခြင်း၌ မြတ်စွာဘုရားထက် သာလွန်သော ရဟန်းပုဏ္ဏားသည် မရှိပါ။”

“အရှင်ဘုရား.... မြတ်စွာဘုရားသည် အကြင်ဒေသနာဖြင့် မှန်ကန်သော စကားရှိခြင်း၊ သဒ္ဒါတရားနှင့်ပြည့်စုံခြင်း၊ လာဘ်ရအောင် အားမထုတ်ခြင်း၊ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး သုံးပါးဖြင့် ဖြောင့်မတ်စွာကျင့်ခြင်း စသော လူတို့၏ သီလအကျင့်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုသီလအကျင့်သည် လွန်ကဲမြင့်မြတ်လှပါ၏။ ထိုသီလအကျင့်ကို သိမြင်ခြင်း၌ မြတ်စွာဘုရားထက် သာလွန်သော ရဟန်းပုဏ္ဏားသည် မရှိပါ။”

“အရှင်ဘုရား.... မြတ်စွာဘုရားသည် အကြင်ဒေသနာဖြင့် တပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား သောတာပန် သဏ္ဌာန်ဝါဒစသည် ဖြစ်စေရန် ဆုံးမနည်းများကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုဒေသနာသည် လွန်ကဲမြင့်မြတ်လှပါ၏။ ထိုဆုံးမနည်းများကို သိမြင်ခြင်း၌ မြတ်စွာဘုရားထက်သာလွန်သော ရဟန်းပုဏ္ဏားသည် မရှိပါ။”

“အရှင်ဘုရား.... မြတ်စွာဘုရားသည် အကြင်ဒေသနာဖြင့် တပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်ကြောင်း ဉာဏ်တို့ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုဒေသနာသည် လွန်ကဲမြင့်မြတ်လှပါ၏။ ထိုဉာဏ်တို့ကို သိမြင်ခြင်း၌ မြတ်စွာဘုရားထက် သာလွန်သော ရဟန်းပုဏ္ဏားသည် မရှိပါ။”

“အရှင်ဘုရား.... မြတ်စွာဘုရားသည် အကြင်ဒေသနာဖြင့် သဿတအယူဝါဒတို့ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုဒေသနာသည် ထူးကဲမြင့်မြတ်လှပါ၏။ သဿတအယူဝါဒတို့ကို သိမြင်ခြင်း၌ မြတ်စွာဘုရားထက် သာလွန်သော သမဏဗြာဟ္မဏသည် မရှိပါ။”

“အရှင်ဘုရား.... မြတ်စွာဘုရားသည် အကြင်ဒေသနာဖြင့် ရှေးကနေခဲ့ဘူးသော ဘဝတို့ကို သိမြင်သော ပုဗ္ဗေနိဝါသာ နုဿတိဉာဏ်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုဒေသနာသည် လွန်ကဲမြင့်မြတ်လှပါ၏။ ပုဗ္ဗေနိဝါသာ နုဿတိဉာဏ်ကို သိမြင်ခြင်း၌ မြတ်စွာဘုရားထက် သာလွန်သော ရဟန်းပုဏ္ဏားသည် မရှိပါ။”

“အရှင်ဘုရား.... မြတ်စွာဘုရားသည် အကြင်ဒေသနာဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ သေခြင်း ဖြစ်ပေါ်ခြင်းကို သိသော စုတူပပါတဉာဏ်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုဒေသနာသည် လွန်ကဲမြင့်မြတ်လှပါ၏။ စုတူပပါတဉာဏ်ကို သိမြင်ခြင်း၌ မြတ်စွာဘုရားထက် သာလွန်သော ရဟန်းပုဏ္ဏားသည် မရှိပါ။”

“အရှင်ဘုရား.... မြတ်စွာဘုရားသည် အကြင်ဒေသနာဖြင့် တယောက်တည်းမှ အများဖြစ်စေခြင်း၊ အများမှ တယောက်တည်းဖြစ်စေခြင်း၊ ကိုယ်ထင်ရှား ဝေါ်စေခြင်း၊ ကိုယ်ပျောက်စေခြင်းစသော တန်ခိုးအမျိုးမျိုးဖန်ဆင်းပုံတို့ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုဒေသနာသည် လွန်ကဲမြင့်မြတ်လှပါ၏။ တန်ခိုးအမျိုးမျိုး ဖန်ဆင်းပုံကို သိမြင်ခြင်း၌ မြတ်စွာဘုရားထက် သာလွန်သော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်များသည် မရှိပါ။”

“အရှင်ဘုရား.... မြတ်စွာဘုရားသည် လုံ့လဝီရိယရှိ၍ သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံသော ယောက်ျားမြတ်တို့ ရောက်အပ်ရောက်ထိုက်သော တရားသို့ရောက်ပြီးဖြစ်ပါ။ ယုတ်ညံ့သော ရွာသူတို့၏ အကျင့်ဖြစ်၍ ပုထုဇဉ်တို့သာ မှီဝဲအပ်သော ဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို ဆင်းရဲပင်ပန်းအောင် အကျိုးမဲ့ အားထုတ်ခြင်းများကိုလည်း ပြုကျင့်တော်မမူပါ။ မျက်မှောက်ဘဝ၌ ချမ်းသာစွာနေနိုင်ကြောင်းဖြစ်သည့် လွန်မြတ်သော စျာန်သမာပတ်တို့ကိုလည်း ရရှိတော်မူပြီး ဖြစ်ပါသည်။”

“ငါ့ရှင်သာရိပုတ္တရာ.... ‘သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်ခြင်း၌ မြတ်စွာဘုရားထက် သာလွန်သော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်များသည် ရှေးအတိတ်ကာလက ရှိခဲ့ပါသလော’ ဟူ၍ မေးမြန်းခဲ့သော် ‘မရှိခဲ့ပါ’ ဟူ၍ တပည့်တော် ဖြေကြားပါအံ့။ ‘နောင်အနာဂတ်ကာလ၌ ရှိလိတံ့လော’ ဟူ၍ မေးမြန်းခဲ့သော် ‘မရှိပါလိတံ့’ ဟူ၍ တပည့်တော် ဖြေကြားပါအံ့။ ‘ယခု ပစ္စုပ္ပန်ကာလ၌ ရှိပါသလော’ ဟူ၍ မေးမြန်းခဲ့သော် ‘မရှိပါ’ ဟူ၍ ဖြေကြားပါအံ့။”

“ငါ့ရှင်သာရိပုတ္တရာ.... ‘သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်ခြင်း၌ မြတ်စွာဘုရားနှင့်တူသော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်များသည် ရှေးအတိတ်ကာလက ရှိခဲ့ပါသလော’ ဟူ၍ မေးမြန်းခဲ့သော် ‘ရှိခဲ့ပါသည်’ ဟူ၍ တပည့်တော် ဖြေကြားပါအံ့။ ‘နောင်အနာဂတ်ကာလ၌ ရှိလိတံ့လော’ ဟူ၍ မေးမြန်းခဲ့သော် ‘ရှိပါလိတံ့’ ဟူ၍ တပည့်တော် ဖြေကြားပါအံ့။ ‘ယခု ပစ္စုပ္ပန်ကာလ၌ ရှိပါသလော’ ဟူ၍ မေးမြန်းခဲ့သော် ‘မရှိပါ’ ဟူ၍ တပည့်တော် ဖြေကြားပါအံ့။ အဘယ်ကြောင့် ယင်းသို့ ဖြေကြားသနည်းဆိုသော် ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်၍ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို မဖောက်မပြန် မှန်ကန်စွာသိမြင်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ရှေးအတိတ်ကာလ၌ ပွင့်တော်မူခဲ့ကြပြီး နောင်အနာဂတ်ကာလ၌လည်း ပွင့်တော်မူလိတံ့ ဖြစ်ကြောင်း၊ တခုသောလောကဓာတ်၌ နှစ်ဆူသောဘုရားရှင်တို့

တပြိုင်နက် ပွင့်တော်မူရန် အကြောင်း မရှိကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားထံမှ တပည့်တော် ကြားနာခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။”

“အရှင်ဘုရား.... အသို့ပါနည်း၊ ဤသို့ ဖြေကြားသည်ရှိသော် တပည့်တော်၏ အဖြေသည် တရားနှင့်လျော်သော အဖြေ ဖြစ်ပါ၏လော။”

“သာရိပုတ္တရာ.... သင်၏အဖြေသည် တရားနှင့်လျော်သော အဖြေဖြစ်ပေ၏။”

ဤသို့မိန့်တော်မူသော် မြတ်စွာဘုရား၏ အနီး၌ရှိသော အရှင်ဥဒါယိက မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်တင်လေ၏။

“မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုနည်းခြင်း၊ ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်း၊ ကိလေသာ ခေါင်းပါးခြင်းသည် အံ့ဩဖွယ်ရှိပါပေသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤမျှကြီးကျယ်သော တန်ခိုးအာနုဘော် ရှိသည်ဖြစ်ပါလျက် မိမိဂုဏ်ကို ထင်ရှားပြတော်မမူပါ။ တပါးသော အယူရှိသော ပရိဗိုဇ်တို့သည် ကား ဤဂုဏ်အပေါင်းတို့တွင် တပါးပါးသောဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံရုံမျှဖြင့်ပင် ထိုဂုဏ်ကို အလံလွင့်၍ လှည့်လည် ကြမည်ဖြစ်ပါသည်။”

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ရှင်သာရိပုတ္တရာအား ဤတရားကို ရဟန်းယောက်ျား၊ ရဟန်းမိန်းမ စသည်တို့အား မပြတ်ဟောကြားရန် တိုက်တွန်းတော်မူသည်။ ရှင်သာရိပုတ္တရာက မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်၌ ကြည်ညိုခြင်းကို ဖွင့်ဟလျှောက်ကြားရာ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဤသုတ်သည် သမ္မာဒနီယသုတ် ဟူ၍ အမည်တွင်ခဲ့လေသည်။

၂၉။ ပါသဒိကသုတ်

တရားတော်၏ ကြည်ညိုဖွယ် ဂုဏ်များကို ဟောကြားခြင်း

နိဂဏ္ဌနာဠပုတ္တ ကွယ်လွန်ခြင်း

အခါတပါး၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် သက္ကတိုင်း ဝေဓညမည်သော သာကီ ဝင်မင်းတို့၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပါဝါမြို့၌ နာဠ၏သား နိဂဏ္ဌကွယ်လွန် သွားသဖြင့် သူ့တပည့်တို့သည် အုပ်စုနှစ်ခု ကွဲကာ အချင်းချင်း ခိုက်ရန်ငြင်းခုံပြု၍ နေကြလေသည်။ ပါဝါမြို့၌ ဝါဆိုသော စုန္ဒ သာမဏေသည် ဝါကျွတ်သော အခါ သာမ ရွာ၌ သီတင်းသုံးနေသော ရှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ နာဠ၏သား နိဂဏ္ဌကွယ်လွန်သဖြင့် သူ့တပည့်များ စိတ်ဝမ်းကွဲပြားနေကြပုံကို လျှောက်ကြားလေသည်။ ရှင်အာနန္ဒာသည် စုန္ဒကိုပါ တပါတည်းခေါ်၍ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာထံ ချဉ်းကပ်ပြီး ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား ထိုအကြောင်းကို ထပ်ဆင့်လျှောက်ကြားပြန်လေသည်။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဘုရားစစ်ဘုရားမှန် မဟုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ သာသနာ၌ ဤသို့ပင် ဖရိုဖရဲဖြစ်တတ်ကြောင်း ဟောကြားတော်မူသည်။

အစစ်အမှန်မဟုတ်သော သာသနာ

“စုန္ဒ.... ဘုရား မဟုတ်သူ ဟောကြား၍ ဝဋ်မှ လွတ်မြောက်ကြောင်း မဟုတ်သော သာသနာ၌ ဤသို့ တပည့်တို့၏ ငြီးငွေ့ခြင်း၊ အကြည်ညိုကင်းခြင်း၊ ရိုသေမှုဆုတ်ယုတ်ခြင်းများသည် ဖြစ်မြဲပေတည်း။”

“စုန္ဒ - အကြင်သာသနာ၌ ဆရာသည် တရားကို မှန်ကန်စွာသိမြင်သူ မဟုတ်၊ တရားသည်လည်း မကောင်းသဖြင့် ဟောကြားအပ်သော တရား ဖြစ်၏။ တပည့်သည်လည်း မိမိဆရာ ဟောကြားအပ်သော အကျင့်ကို ရိုသေစွာ လိုက်နာကျင့်ကြံခြင်းမပြု၊ ထိုသာသနာ၌ ဆရာကို၎င်း၊ တရားကို၎င်း ကဲ့ရဲ့အပ်၏။ တပည့်ကိုမူ ချီးမွမ်းအပ်၏။”

“စုန္ဒ.... အကြင်သာသနာ၌ ဆရာသည် တရားကို မှန်ကန်စွာ သိမြင်သူ မဟုတ်၊ တရားသည်လည်း မကောင်းသဖြင့် ဟောကြားအပ်သောတရား ဖြစ်၏။ တပည့်သည်ကား မိမိဆရာ ဟောကြားအပ်သော အကျင့်ကို ရှိသေစွာ လိုက်နာ ကျင့်ကြံ၏။ ထိုသာသနာ၌ ဆရာ တပည့် နှစ်ဦးလုံးကို၎င်း၊ တရားကို၎င်း ကဲ့ရဲ့အပ်သည်သာဖြစ်၏။”

အစစ်အမှန်ဖြစ်သောသာသနာ

“စုန္ဒ.... အကြင်သာသနာ၌ ဆရာသည်တရားကို မှန်ကန်စွာ သိမြင်သူ ဖြစ်၏။ တရားသည်လည်း ကောင်းစွာဟောကြားအပ်သော တရားဖြစ်၏။ တပည့်သည်ကား မိမိဆရာဟောကြားအပ်သော တရားအား လျော်စွာ ကျင့်ကြံအားထုတ်ခြင်းမပြု၊ ထိုသာသနာ၌ ဆရာကို၎င်း၊ တရားကို၎င်း ချီးမွမ်းအပ်၏။ တပည့်ကိုမူကဲ့ရဲ့ အပ်၏။”

“စုန္ဒ.... အကြင်သာသနာ၌ ဆရာသည် တရားကို မှန်ကန်စွာသိမြင်သူ ဖြစ်၏။ တရားသည်လည်း ကောင်းစွာ ဟောကြားအပ်သော တရားဖြစ်၏။ တပည့်သည်လည်း မိမိဆရာဟောကြားအပ်သော တရားအားလျော်စွာ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ခြင်းပြု၏။ ထိုသာသနာ၌ ဆရာတပည့် နှစ်ဦးလုံးကို၎င်း၊ တရားကို၎င်း ချီးမွမ်းအပ်ပေ၏။”

တပည့်တို့ပူပန်ရသောသာသနာ

“စုန္ဒ.... ဤလောက၌ ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်၍ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို မှန်စွာသိမြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာ၏။ တရားသည်လည်း ကောင်းစွာဟောကြားအပ်သော တရားဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်တို့သည်ကား သစ္စာလေးပါးတရားကို သိမြင်ခြင်းသို့ မရောက်ကြသေး၊ ပြည့်စုံသော အကျင့်မြတ်သည် ထင်ရှားပြန့်နှံ့ခြင်းသို့ မရောက်သေး၊ ထိုအချိန်တွင် ထိုဆရာကွယ်လွန်ခဲ့သော် တပည့်တို့အား ပူပန်ခြင်းသည်ဖြစ်ပေါ်ရာ၏။”

တပည့်တို့မပူပန်ရသောသာသနာ

“စုန္ဒ.... ဤလောက၌ ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်၍ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို မှန်စွာသိမြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာ၏။ တရားသည်လည်း ကောင်းစွာ ဟောကြားအပ်သောတရားဖြစ်၏။ ထိုမြတ်စွာ

ဘုရား၏ တပည့်တို့သည်လည်း သစ္စာလေးပါးတရားကို သိမြင်ခြင်းသို့ ရောက်ကြကုန်ပြီးဖြစ်၏။ ပြည့်စုံသော အကျင့်မြတ်သည်လည်း ထင်ရှားပြန့်နှံ့ခြင်းသို့ ရောက်ပြီးဖြစ်၏။ ထိုအချိန်တွင် ထိုဆရာကွယ်လွန်ခဲ့သော် တပည့်တို့အား ပူဇော်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်ဖွယ်မရှိပေ။”

ပြည့်စုံသောသာသနာ

“စုန္ဒ.... အကြင်သာသနာသည် သွာက္ခာတ အစရှိသော အင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဆရာသည်လည်း ထေရဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံ၍ ရဟန်းဝါရင့်သော၊ ရဟန်းသက်ရှည်သော၊ ရှေးမှီသော၊ ပစ္ဆိမအရွယ်သို့ရောက်သော ဆရာ ဖြစ်၏။ ထိုဆရာ၏ တပည့်ဖြစ်သော ရဟန်းဟောကျွဲများ၊ ရဟန်းမိန်းမ၊ ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာမ တို့သည်လည်း မိမိတို့ဆရာ၏ အကျင့်လမ်းစဉ်၌ ကျွမ်းကျင်လိမ့်မာ၍ ကောင်းစွာဟောပြောခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ကုန်၏။ ထိုဆရာ၏အဆုံးအမသည်လည်း ဖွံ့ဖြိုးစည်ပင်၍ လူ့ပြည်မှ နတ်ပြည်အထိ ပြန့်နှံ့ပြီးဖြစ်၏။ ထိုသာသနာသည် အင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသောသာသနာဖြစ်၏။”

“စုန္ဒ.... ယခုအခါ ငါသည် ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်၍ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာသိမြင်သောဆရာအဖြစ်ဖြင့် လောက၌ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ တရားသည်လည်း ကောင်းစွာ ဟောကြားအပ်သော တရား ဖြစ်၏။ ငါ၏ တပည့်တို့သည်လည်း သစ္စာလေးပါးတရားကို သိမြင်သို့ ရောက်ကြပြီး ဆရာဖြစ်သော ငါသည်လည်း ထေရဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံ၍ ရဟန်းသက် ရှည်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ငါ၏ အကျင့်မြတ်သည်လည်း လူ့ပြည်မှ နတ်ပြည်အထိ ပြန့်နှံ့ခဲ့ပြီ။ ယခုအခါ ငါ၏ အကျင့်လမ်းစဉ်၌ ကျွမ်းကျင် လိမ့်မာ၍ ကောင်းစွာ ဟောပြောခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော ရဟန်းယောကျွဲများ၊ ရဟန်းမိန်းမ၊ ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာမတို့လည်း ရှိနေကြပြီ။ ယခုအခါ ငါတရားနှင့်တကွ တပည့်သံဃာ အပေါင်းသည် လာဘ်လာဘပေါများခြင်း၏ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ငါ၏သာသနာကို အလုံးစုံသော ပြည့်စုံဖွယ် အကြောင်းတို့နှင့် အယုတ်အလွန်မရှိ ပြည့်စုံသော သာသနာဟူ၍ ဆိုထိုက်ပေ၏။”

တရားကို စုပေါင်းရှုတ်ဆိုကြ

“စုန္ဒ.... ဤသာသနာတော်၌ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး၊ သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါး၊ ဣဒ္ဓိပါဒ် လေးပါး၊ ဣန္ဒြေငါးပါး၊ ဗိုလ် ငါးပါး၊ ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါး၊

အရိယမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဟူသော အကြင်တရားတို့ကို ငါသည်လွန်ကဲထူးမြတ်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်ဖြင့်သိ၍ ဟောကြားအပ်၏။ ထိုတရားတို့ကို သင်တို့သည် အတူတကွ ပေါင်းဆုံစုဝေး၍ သဒ္ဓါအနက် ညီညွတ်အောင် ရှုတ်ဆိုအပ်၏။ ဤသို့ ရှုတ်ဆိုခြင်းသည် လူအများ၏ စီးပွားချမ်းသာအလို့ငှာ ဖြစ်ပေရာ၏။”

စူးစမ်းဆင်ခြင်

“စုန္ဒ.... အကျင့်သိက္ခာကို လိုလားသော သင်တို့တို့ သီတင်းသုံးဖော်တပါးသည် သံဃာ့အလယ်၌ တရားကို ဟောရာတွင် အနက်ကို မှားယွင်းစွာ ယူခြင်း၊ သဒ္ဓါကို မှားယွင်းစွာ တင်ပြခြင်း ရှိခဲ့သော် ထို သီတင်းသုံးဖော်၏ စကားကို နှစ်သက်လက်ခံခြင်းလည်း မပြု၊ ကဲ့ရဲ့ငြင်းပယ်ခြင်းလည်း မပြုဘဲ စူးစမ်းဆင်ခြင်ရန် တိုက်တွန်းအပ်၏။ အနက်ကိုမှန်ကန်စွာယူ၍ သဒ္ဓါကိုလည်း မှန်ကန်စွာ တင်ပြသော သီတင်းသုံးဖော်၏ စကားကိုမူ ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူအပ်၏။”

ပစ္စည်းလေးပါးကို ခွင့်ပြုခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်

“စုန္ဒ.... ပစ္စုပ္ပန် လောက၌ ဖြစ်တတ်သော အာသဝေါတရားတို့ကို ပိတ်ပင်တားမြစ်ရန်အလို့ငှာသာ ငါသည် သင်တို့အား တရားကို ဟောသည် မဟုတ်၊ တမလွန်လောက၌ ဖြစ်တတ်သော အာသဝေါတရားတို့ကို ပိတ်ပင်တားမြစ်ရန်အလို့ငှာသာ တရားကို ဟောသည်လည်းမဟုတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်လောက တမလွန်လောက နှစ်ပါးလုံး၌ ဖြစ်တတ်သော အာသဝေါတရားတို့ကို ပယ်ဖျောက်ရန် အလို့ငှာ ငါသည် သင်တို့အား တရားကို ဟောကြားခြင်း ဖြစ်၏။”

“စုန္ဒ.... သင်တို့အား ငါခွင့်ပြုထားသောသင်္ကန်းသည် အအေး၊ အပူ၊ မှိုက်၊ ခြင်၊ လေ၊ နေပူ၊ ငြေ၊ ကင်း၊ သန်းတို့၏ အတွေ့အထိကို ပယ်ဖျောက်ရန် စွမ်းနိုင်၏။ အရှက်ကို ဖျက်ဆီးတတ်သော အင်္ဂါကြီးငယ်ကို ဖုံးလွှမ်းရန် စွမ်းနိုင်၏။”

“သင်တို့အား ငါခွင့်ပြုထားသောဆွမ်းသည် ဤခန္ဓာကိုယ်ကို တည်တံ့မျှတစေခြင်းငှာ၎င်း၊ ငတ်မွတ်ဆာလောင်မှုကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှာ၎င်း စွမ်းနိုင်၏။ မြတ်သောအကျင့်ကို ချီးမြှောက်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်၏။”

“သင်တို့အား ငါ ခွင့်ပြုထားသော ကျောင်းသည် အအေး၊ အပူ၊ မှက်၊ ခြင်၊ လေ၊ နေပူ၊ မြေ၊ ကင်း၊ သန်းတို့၏ အတွေ့အထိကို ပယ်ဖျောက်ရန် စွမ်းနိုင်၏။ ဥတုကြောင့်ဖြစ်သောဘေးရန်တို့ကို ပယ်ဖျောက်ရန်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံ၌ မေ့လျော့စေရန် စွမ်းနိုင်၏။”

“သင်တို့အား ငါခွင့်ပြုထားသောဆေးသည် ဓာတ်လေးပါး ချောက်ခြားမှုကြောင့် ဖြစ်သော ဆင်းရဲဝေဒနာတို့ကို ပယ်ဖျောက်ရန် စွမ်းနိုင်၏။ ရောဂါဆင်းရဲမရှိစေရန် စွမ်းနိုင်၏။”

ချမ်းသာ ခံစားခြင်းအကျင့်

“စုန္ဒ.... ‘သာကီန္ဒယံဗ္ဗာ’ ဂေါတမ၏ တပည့်သားတို့သည် ချမ်းသာ ခံစားခြင်း အကျင့်ကို အားထုတ်၍ နေကြကုန်၏’ဟူ၍ တပါးသော အယူရှိသော ပရိဗိုဇ်တို့က ပြောဆိုခဲ့သော် ထိုပရိဗိုဇ်တို့အား ‘ချမ်းသာခံစားခြင်း အကျင့်ဟူသည် အဘယ်နည်း’ဟူ၍ မေးအပ်၏။ စုန္ဒ.... ဤလောက၌ သတ္တဝါတို့ကိုသတ်၍ မိမိကိုယ်ကို ချမ်းသာစေခြင်း၊ သူတပါးပစ္စည်းကို ခိုးယူ၍ မိမိကိုယ်ကို ချမ်းသာစေခြင်း၊ မဟုတ်မမှန်သောစကားကို ပြောဆို၍ မိမိကိုယ်ကို ချမ်းသာစေခြင်း၊ ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့် ကုလုံပြည့်စုံစွာ ခံစားခြင်း အားဖြင့် ဤလေးပါးသော ချမ်းသာခံစားခြင်းတို့သည် ယုတ်ညံ့ကုန်၏။ ရွာနေသူတို့၏ အကျင့်ဖြစ်ကုန်၏။ ဝဋ်ဆင်းရဲချုပ်ငြိမ်းရန် သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍သိရန်အလို့ငှာ အထောက်အကူမဖြစ်ကုန်။”

“စုန္ဒ.... သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်းသိမြင်၍ ဝဋ်ဆင်းရဲ ချုပ်ငြိမ်းရန် အလို့ငှာ ဖြစ်သော ချမ်းသာခံစားခြင်းအကျင့်ကို အားထုတ်ခြင်းတို့သည်လည်း လေးပါးရှိကုန်၏။ ထိုလေးပါးတို့သည် အဘယ်နည်းဆိုသော်....

- (၁) ဝိတက်ဝိစာရ ပီတိသုခတို့နှင့်တကွ ဖြစ်သော ပထမဈာန်ကို ဝင်စား၍နေခြင်း။
- (၂) ဝိတက်ဝိစာရငြိမ်း၍ ပီတိသုခမျှသာရှိသော ဒုတိယဈာန်ကို ဝင်စား၍နေခြင်း။
- (၃) နှစ်သိမ့်ခြင်းပီတိလည်း ကင်းကွာ၍ ချမ်းသာခြင်း သုခမျှသာရှိသော တတိယဈာန်ကို ဝင်စား၍နေခြင်း။
- (၄) ချမ်းသာခြင်းသုခ၊ ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခ နှစ်မျိုးလုံး ကင်းကွာပြီးသော စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စား၍နေခြင်းတို့ဖြစ်၏။

ချမ်းသာခံစားခြင်း၏ အကျိုးအာနိသင်များ

“စုန္ဒ... ဤလေးပါးသော ချမ်းသာခံစားခြင်းအကျင့်တို့ကို အားထုတ်၍ နေကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား အဘယ်မျှသော အကျိုး အာနိသင်တို့ကို မြော်လင့်အပ်ကုန်သနည်း’ ဟူ၍ တပါးသောအယူရှိသော ပရိဗိုဇ်တို့က မေးမြန်းခဲ့သော် လေးပါးသော အကျိုးအာနိသင်တို့ မြော်လင့်အပ်ကြောင်း ဖြေကြားအပ်၏။ ထိုလေးပါးသော အကျိုးအာနိသင်တို့သည် အဘယ်နည်းဆိုသော် ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် သုံးပါးသော သံယောဇဉ်အနှောင်အဖွဲ့တို့၏ အကြွင်းမဲ့ ကုန်ခြင်းကြောင့် အပါယ်သို့ကျခြင်းမရှိ၊ ကိန်းသေမြဲ၍ အထက်မဂ် သုံးပါးလျှင် လားရာရှိသော သောတာပန်အဖြစ်သို့ ရောက်၏။ ဤသည်ကား ပထမဦးဆုံး အကျိုးအာနိသင်ဖြစ်၏။”

ထိုရဟန်းသည် သုံးပါးသော သံယောဇဉ် အနှောင်အဖွဲ့တို့ အကြွင်းမဲ့ ကုန်သည့်ပြင် တတ်မက်ခြင်းရာဂ၊ အမျက်ထွက်ခြင်းဒေါသ၊ တွေဝေခြင်းမောဟတို့၏လည်း ခေါင်းပါးခြင်းကြောင့် ဤလူ့ပြည်သို့ တကြိမ်သာလာ၍ ဆင်းရဲကုန်ဆုံးခြင်းကို ပြုမည့် သကဒါဂါမ်အဖြစ်သို့ ရောက်၏။ ဤကား ဒုတိယ အကျိုးအာနိသင်ဖြစ်၏။

တဖန် ထိုရဟန်းသည် အောက်ကာမဘုံ၌ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းအဖို့ရှိသော သံယောဇဉ် အနှောင်အဖွဲ့ငါးပါးတို့၏ အကြွင်းမဲ့ ကုန်ခြင်းကြောင့် ဗြဟ္မာ့ဘုံ၌ ဥပပတ် ပဋိသန္ဓေနေ၍ ကာမဘုံသို့ မပြန်လာတော့ဘဲ ထိုဗြဟ္မာ့ဘုံ၌သာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုမည့် အနာဂါမ်အဖြစ်သို့ ရောက်၏။ ဤကား တတိယအကျိုးအာနိသင် ဖြစ်၏။

တဖန် ထိုရဟန်းသည် အာသဝေဂါတရားတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် အာသဝေဂါကင်း၍ လွတ်မြောက်သောစိတ်နှင့် လွတ်မြောက်သော ပညာကို ယခုဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြု၍နေသော ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်၏။ ဤကား စတုတ္ထအကျိုးအာနိသင်ဖြစ်၏။

အာသဝေဂါကင်းသူ မကျူးလွန်ထိုက်သော အရာများ

“စုန္ဒ... ‘သာကီန္ဒယံဗ္ဗာ’ ဂေါတမ၏ တပည့်သားတို့သည် အယူဝါဒ၌ မတည်တံ့သော သဘောရှိကုန်၏’ ဟူ၍ တပါးသောအယူရှိသော ပရိဗိုဇ်တို့က ပြောဆိုခဲ့သော် ငါဘုရား ဟောကြားအပ်သည့် အသက်ထက်ဆုံး မကျူးလွန်

အပ်သော တရားကိုးပါးတို့သည် ရွှေ့လျားတုန်လှုပ်ခြင်းမရှိကြောင်း ပြန်ကြား ပြောဆိုအပ်ကုန်၏။”

“စုန္ဒ.... အကြင်ရဟန်းသည် ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်၏။ အာသဝေါ ကုန်ပြီးဖြစ်၏။ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးဖြစ်၏။ ပြုပြီးသော မဂ်ကိစ္စ ရှိ၏။ ခန္ဓာဝန်ကိုချပြီးဖြစ်၏။ ရောက်ပြီးသော အရဟတ္တဖိုလ်တည်း ဟူသော မိမိအကျိုးရှိ၏။ ဘဝသံယောဇဉ် ကုန်ပြီးဖြစ်၏။ ကောင်းစွာသိမြင်၍ ကိလေ သာမ္မ လွတ်ပြီးဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် ကိုးပါးသောအရာတို့ကို ကျူးလွန်ခြင်း ငှာ မထိုက်တော့ချေ။ ထိုကိုးပါးသော အရာတို့ကား သူ့အသက်ကိုသတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်း၊ မေထုန်အကျင့်ကို မှီဝဲခြင်း၊ မုသားပြောခြင်း၊ ကာမ ဂုဏ်တို့ကို ကာမဂုဏ်တို့ကို စုဆောင်းသိမ့်၍ သုံးဆောင်ခြင်း၊ အဂတိလေး ပါးသို့ လိုက်ပါခြင်းတို့ ဖြစ်ပေသည်။

တထာဂတ အမည်ရခြင်း

“စုန္ဒ.... ရဟန်းဂေါတမသည် အတိတ်ကာလကို အကြောင်းပြု၍ အပိုင်း အခြား မရှိ များစွာသော ဥာဏ်အမြင်ကို ဖော်ပြ၏။ အနာဂတ်ကာလကို အကြောင်းပြု၍ကား များစွာသောဥာဏ်အမြင်ကို ဖော်ပြခြင်းမပြု။ ယင်းသို့ မဖော်ပြခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်ပါနည်း ဟူ၍ တပါးသော အယူရှိသော ပရိဗိုဇ်တို့က မေးမြန်းရန် အကြောင်းရှိ၏။ စင်စစ် ထိုသို့မေးခြင်းသည် မသိ မလိမ္မာသဖြင့် အာရုံတပါးကိုသိသော ဥာဏ်အမြင်ဖြင့် အခြားအာရုံတပါးကို သိသော ဥာဏ်အမြင်ကို ထပ်တူပြုသင့်သည်ဟု ထင်မှတ်ခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်၏။”

“စုန္ဒ.... အတိတ်ကာလကို အကြောင်းပြု၍ ပုဗ္ဗေနိဝါသာ နုဿတိနှင့် ယှဉ်သောဥာဏ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဖြစ်၏။ ထိုဥာဏ်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရား သည် အလိုရှိသမျှအာရုံတို့ကို အောက်မေ့နိုင်၏။ အနာဂတ်ကာလကိုအကြောင်း ပြု၍ “ဤဘဝသည် အဆုံးစွန်ဘဝဖြစ်၏။ နောက်ထပ် ဘဝသစ်ဖြစ်ရန် မရှိ တော့ပြီ ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဗောဓိပင်ရင်း၌ပင် ဥာဏ်အမြင်ဖြစ်ပေါ် ခဲ့၏။”

“စုန္ဒ.... အတိတ်အကြောင်းပင်ဖြစ်စေ၊ ပစ္စုပ္ပန်အကြောင်း၊ အနာဂတ် အကြောင်းပင်ဖြစ်စေ၊ အကြင်အကြောင်းအရာသည် မဟုတ်မမှန် အကျိုးနှင့် လည်း မစပ်သည်ဖြစ်အံ့။ ထိုအကြောင်းအရာကို မြတ်စွာဘုရားသည် မဖြေ

ဆိုပေ။ ဟုတ်မှန်စေကာမူ အကျိုးနှင့်မစပ်သော အကြောင်းအရာကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားသည် မဖြေဆိုပေ။ ဟုတ်မှန်၍ အကျိုးလည်းရှိသော အကြောင်းအရာကိုသာ မြတ်စွာဘုရားသည် အခါကာလအားလျော်စွာ ဖြေကြားတော်မူ၏။ ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် အတိတ်အနာဂတ် ပစ္စုပ္ပန်တရားတို့၌ အခါအားလျော်စွာ ဆိုလေ့ရှိ၏။ ဟုတ်မှန်၍ အကျိုးနှင့် စပ်သည်ကိုသာ ဆိုလေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ‘တထာဂတ’ဟူ၍ ခေါ်ဆိုအပ်ပေ၏။”

“စုန္ဒ.... လောကသုံးပါး၌ အကြင်အာရုံကို မြင်ကြားတွေ့ထိအပ်၏။ သိမြင်ဆိုက်ရောက်အပ်၏။ ရှာမှီးအပ်၏။ စိတ်ဖြင့်အစနိဗ္ဗန် ကြံစည်အပ်၏။ ထိုအလုံးစုံသော အာရုံကို မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ‘တထာဂတ’ ဟူ၍ခေါ်ဆိုအပ်၏။”

“စုန္ဒ.... မြတ်စွာဘုရားသည် သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်ကို ရတော်မူသည် မှစ၍ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူသည့် အချိန် ကာလ အတွင်း၌ အကြင်တရားကို ဟောပြောညွှန်ပြ၏။ ထိုအလုံးစုံသောတရားသည် ဟောပြောညွှန်ပြသည့် အတိုင်းသာ ဖြစ်၏။ အခြားတနည်းတဖုံ အားဖြင့် မဖြစ်။ ထို့ကြောင့်လည်း ငါဘုရားကို ‘တထာဂတ’ ဟူ၍ခေါ်ဆိုအပ်၏။”

“စုန္ဒ.... မြတ်စွာဘုရားသည် ပြောဆိုခဲ့သည့် အတိုင်းပြုမူ၍ ပြုမူသည့် အတိုင်းလည်း ပြောဆိုလေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ‘တထာဂတ’ဟူ၍ခေါ်ဆိုအပ်၏။”

“စုန္ဒ.... လောကသုံးပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သူတပါးကို လွှမ်းမိုးနိုင်သူဖြစ်၏။ သူတပါးတို့က မလွှမ်းမိုးနိုင်သူဖြစ်၏။ အမှန်တကယ် သိမြင်နိုင်သူ ဖြစ်၏။ မိမိအလိုသို့လိုက်စေနိုင်သူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ‘တထာဂတ’ဟူ၍ ခေါ်ဆိုအပ်၏။”

မဟောကြားအပ်သောအရာများ

“စုန္ဒ.... ‘သတ္တဝါသည် သေပြီးနောက်တွင် ဖြစ်ပါသလော၊ သို့မဟုတ် မဖြစ်ပါသလော၊ သို့မဟုတ် ဖြစ်လည်းဖြစ်၊ မဖြစ်လည်း မဖြစ်ပါသလော’ စသည်ဖြင့် တပါးသော ပရိပိုင်တို့ကပေးခဲ့သော် ထိုအကြောင်းအရာများကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဖြေကြားခြင်းမပြုကြောင်း ပြန်ကြား ပြောဆိုအပ်၏။ အ

ဘယ့်ကြောင့် မဖြေကြား သနည်းဆိုသော် ထိုအကြောင်း အရာများ သည် အကျိုးစီးပွားနှင့်လည်းမစပ်၊ ဝဋ်ဆင်းရဲ ချုပ်ငြိမ်းရန်၊ သစ္စာ လေးပါးကို ထိုးထွင်းသိမြင်ရန် အလို့ငှာလည်း အထောက် အကူ မဖြစ်သော ကြောင့် ပေတည်း။”

ဟောကြားအပ်သောအရာ

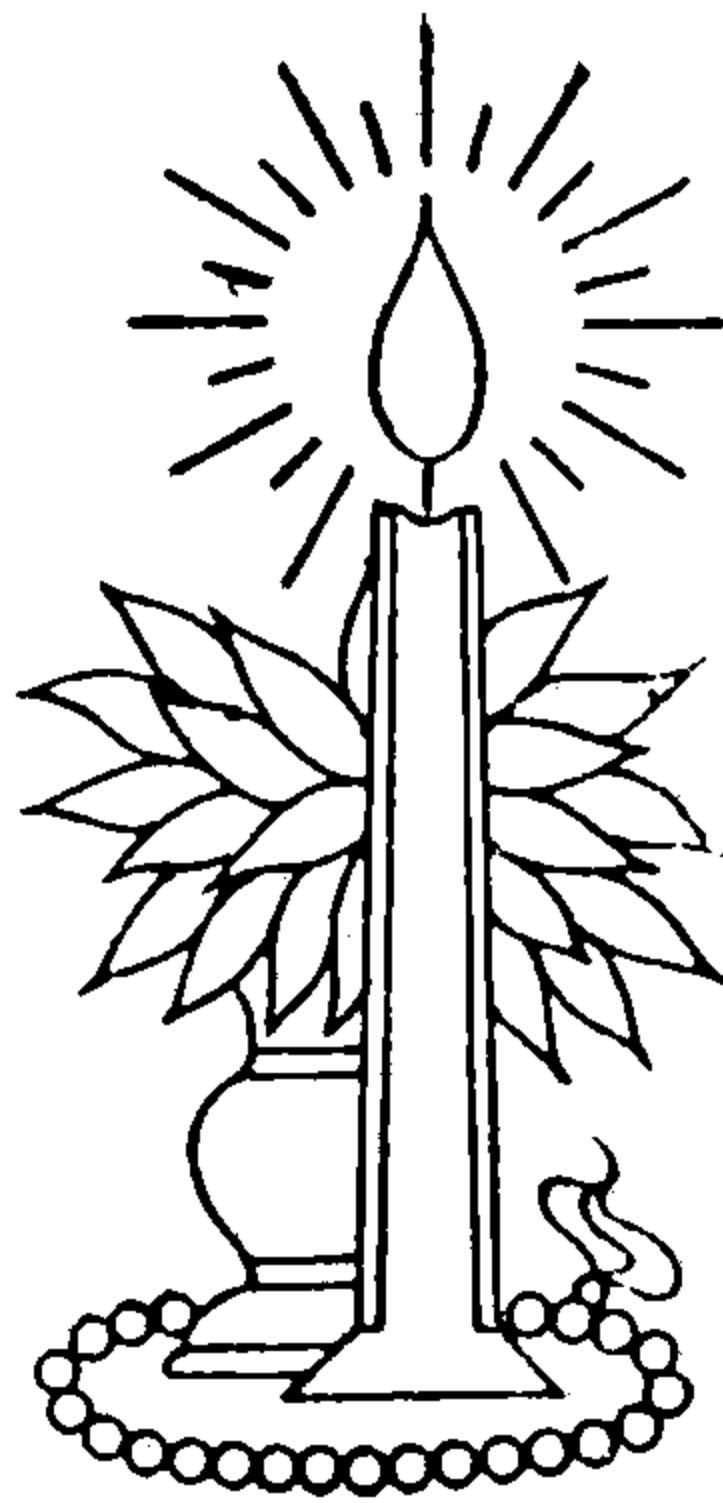
“စုန္ဒ.... ‘ရဟန်းဂေါတမသည် အဘယ် အကြောင်းအရာကို ဟော ကြားအပ်ပါသနည်း’ ဟူ၍ တပါးသောအယူရှိသော ပရိမိုဇ်တို့က စေးမြန်း ခဲ့သော် ‘ဤတရားသည် ဒုက္ခဖြစ်၏၊ ဤတရားသည် ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းဖြစ်၏၊ ဤတရားသည် ဒုက္ခချုပ်ရာဖြစ်၏၊ ဤတရားသည် ဒုက္ခချုပ်ငြိမ်းရေးအကျင့် ဖြစ်၏’ ဤသို့သာ မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားကြောင်း ဖြေဆိုအပ်၏။ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ဟောကြား သနည်းဆိုသော် ထိုအကြောင်းအရာများ သည် အကျိုးစီးပွားနှင့် ဆက်စပ်ခြင်း၊ ဝဋ်ဆင်းရဲ ချုပ်ငြိမ်းရန်အလို့ငှာ အ ထောက်အကူ ဖြစ်ခြင်းစသော အကြောင်းတို့ကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။”

မိစ္ဆာအယူတို့ကို ပယ်ရန်ဟောကြားခြင်း

“စုန္ဒ ... ‘အတ္တသည်၎င်း၊ လောကသည်၎င်း မြဲ၏၊ ဤအယူသည်သာ လျှင်မွန်၏၊ တပါးသောအယူသည် အချိုးနီးသာတည်း’ ဟူ၍ အယူရှိသော ရဟန်း ပုဏ္ဏားအချို့ ရှိကုန်၏။ ထို့အတူပင် ‘အတ္တသည်၎င်း၊ လောကသည် ၎င်း မမြဲ’ စသည်ဖြင့် အယူရှိသော ရဟန်းပုဏ္ဏားများ၊ ‘ချမ်းသာဆင်းရဲသည် မြဲ၏၊ ချမ်းသာဆင်းရဲသည်မမြဲ’ စသည်ဖြင့်အယူရှိသော ရဟန်း ပုဏ္ဏားများ လည်းရှိကြ၏။ ထိုအယူတို့သည် ရှေးအဖို့ကိုစွဲ၍ ဖြစ်သောမိစ္ဆာအယူများဖြစ် ကုန်၏။”

“စုန္ဒ.... ‘အတ္တသည် ရုပ်ရှိ၏၊ သေပြီးနောက်၌မြဲ၏’ ဟူ၍၎င်း၊ ‘အတ္တ သည် ရုပ်မရှိ၊ အတ္တသည်ရုပ်ရှိသည်လည်းဟုတ်၏၊ ရုပ်မရှိသည်လည်းဟုတ်၏’ စသည်ဖြင့်၎င်း အယူရှိသော ရဟန်းပုဏ္ဏား တို့သည်ရှိကုန်၏။ ထိုအယူတို့ကား နောက်အဖို့ကိုစွဲ၍ ဖြစ်သောမိစ္ဆာအယူများဖြစ်၏။ စုန္ဒ ငါသည် ဤရှေးအဖို့ ကို စွဲ၍ဖြစ်သော မိစ္ဆာအယူ၊ နောက်အဖို့ကိုစွဲ၍ဖြစ်သော မိစ္ဆာအယူတို့ကို ပယ်ခြင်း၊ လွန်မြောက်ခြင်းငှာ သတိပဋ္ဌာန် လေးပါးတို့ကို ဟောကြားတော် မူခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ဤသို့ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဟောကြားတော်မူသောအခါ ဗုဒ္ဓအား ယပ်ခတ်
 ပေးနေသော အရှင်ဥပဝါဏက “မြတ်စွာဘုရား ဤတရား ဒေသနာသည်
 အလွန်ကြည်ညိုဘွယ်ရှိပါပေသည်။ ဤတရားဒေသနာသည် အဘယ်အမည်ရှိ
 ပါသနည်း” ဟူ၍မေးလျှောက်၏။ “ဥပဝါဏ ဤတရားဒေသနာကို ကြည်
 ညိုဖွယ် ပါသာဒိကဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသောကြောင့် ပါသာဒိက ဒေသနာဟူ၍ပင်
 မှတ်ယူလေလော့” ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဤသို့မိန့်ကြားတော်မူရာ ရှင်ဥပဝါဏသည်
 ဝမ်းမြောက်နှစ်သက်စွာ ခံယူလေသည်။

၃၀။ လက္ခဏသုတ်

ယောကျ်ားမြတ်တို့၏လက္ခဏာများကို ဟောကြားခြင်း

သုံးဆယ် နှစ်ပါးသော လက္ခဏာ

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေစဉ် ရဟန်းတို့အား ယောကျ်ားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာ(၃၂)ပါးကို ဟောကြားတော်မူသည်။

“ရဟန်းတို့.... ယောကျ်ားမြတ်တို့၏လက္ခဏာ(၃၂)ပါးနှင့်ပြည့်စုံသော ယောကျ်ားသည် လူ့ဘောင်၌နေခဲ့သော် လေးကျွန်းလုံးကိုအစိုးရသော စကြာဝတေးမင်းဖြစ်၏။ လူ့ဘောင်ကိုစွန့်၍ ရဟန်းပြုခဲ့သော် ကိလေသာကင်းစင်၍ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို မှန်ကန်စွာ သိမြင်သော ဘုရား ဖြစ်၏။ ထိုယောကျ်ားမြတ်အား ဤအလားအလာ နှစ်ပါးမှတစ်ပါး အခြားအလားအလာ မရှိချေ။”

“ရဟန်းတို့.... ယောကျ်ားမြတ် တို့၏ လက္ခဏာ (၃၂)ပါး ဟူသည် အဘယ်နည်းဆိုသော်....

- (၁) အညီအညွတ် မြေကြီး၌ ကောင်း စွာ ထိသော ခြေဖဝါး ရှိခြင်း။
- (၂) အောက်ခြေဖဝါးမြင်တို့၌ စက်ဝန်းများ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း။
- (၃) ရှည်သောဖနောင့် ရှိခြင်း။
- (၄) ရှည်သွယ်သော လက်ချောင်းခြေချောင်း ရှိခြင်း။
- (၅) နူးညံ့နုနယ်သော လက်ဖဝါး ခြေဖဝါး ရှိခြင်း။
- (၆) ကွန်ရက်ပမာ ညီညာသော လက်ချောင်း ခြေချောင်း ရှိခြင်း။
- (၇) ဖမုက်မြင့် ခြင်း။
- (၈) ဧကီသားကောင်၏ သလုံးမြင်းခေါင်းကဲ့သို့သော သလုံးမြင်းခေါင်း ရှိခြင်း။

- (၉) မကိုင်းမညွတ်ဘဲ ရပ်လျက်ပင် နှစ်ဖက်သော လက်ဝါးပြင်တို့
ဖြင့် ပုဆစ် ဒူးတို့ကို သုံးသပ်နိုင်ခြင်း။
- (၁၀) အအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပုရိသနိမိတ်ရှိခြင်း။
- (၁၁) ရွှေအဆင်းရှိသော အသားအရေရှိခြင်း။
- (၁၂) ချောမွေ့သော အသားအရေ ရှိခြင်း။
- (၁၃) တပင်ချင်းပေါက်သော မွေးညှင်းရှိခြင်း။
- (၁၄) အထက်သို့ ကော့တက်သော မွေးညှင်း ရှိခြင်း။
- (၁၅) ဗြဟ္မာမင်းကဲ့သို့ ဖြောင့်မတ်သောကိုယ် ရှိခြင်း။
- (၁၆) အရပ်ခုနစ်ပါးတို့၌ ဖြိုးမောက်သောအသား ရှိခြင်း။
- (၁၇) ခြင်္သေ့၏ရွှေပိုင်းကိုယ်နှင့်တူသော ကိုယ် ရှိခြင်း။
- (၁၈) လက်ပြင်နှစ်ဖက်ကြား၌ တပြင်တည်း ညီလျက် ပြည့်ဖြိုးသော
ကျောပြင်ရှိခြင်း။
- (၁၉) အလုံးနှင့်အရပ်ညီညွတ်လျက် ပညောင်ပင်ကဲ့သို့ လုံးဝန်းသော
ကိုယ်ရှိခြင်း။
- (၂၀) ညီညာစွာ လုံးဝန်းသော လည်ပင်း လည်တိုင် ရှိခြင်း။
- (၂၁) အရသာကိုဆောင်နိုင်သည့် အလွန်ကောင်းမြတ်သော အကြော
ရှိခြင်း။
- (၂၂) ခြင်္သေ့၏မေးနှင့်တူသော မေး ရှိခြင်း။
- (၂၃) လေးဆယ်သော သွား ရှိခြင်း။
- (၂၄) ညီညွတ်သော သွား ရှိခြင်း။
- (၂၅) မကျဲသော သွား ရှိခြင်း။
- (၂၆) အလွန်ဖြူစင်သော အစွယ် (အံသွား)လေးချောင်း ရှိခြင်း။
- (၂၇) ကျယ်ပြန့်ရှည်လျား နူးညံ့သော လျှာ ရှိခြင်း။
- (၂၈) ဗြဟ္မာ၏အသံ၊ ကရဝိက်ငှက်၏အသံနှင့် တူသော အသံ ရှိခြင်း။
- (၂၉) အလွန်ညိုသော မျက်လုံး ရှိခြင်း။
- (၃၀) နွားငယ်မျက်တောင်နှင့် တူသော မျက်တောင် ရှိခြင်း။
- (၃၁) မျက်မှောင်နှစ်ခုကြား၌ နူးညံ့၍ လဲဝါဝမ်းနှင့်တူသော ဥဏ္ဍလုံ
မွေးရှင် ပေါက်ရောက်ခြင်း။
- (၃၂) သင်းကျစ် ဆင်ထားဘိသကဲ့သို့သော ဦးခေါင်း ရှိခြင်းတို့ ဖြစ်
ပေသည်။

ကောင်းစွာထိသောခြေဖဝါးရှိခြင်း (၁)

“ရဟန်းတို့.... မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ် အခါက သုစရိုက်သုံးပါး၌၎င်း၊ ပေးကမ်းဝေဆန်ခြင်း၊ သီလဆောက်တည်ခြင်း၊ ဥပုသ်စောင့်သုံးခြင်း စသော ကုသိုလ် တရားတို့၌ ၎င်း မြဲမြံစွာ ဆောက်တည်ခဲ့၏၊ မဆုတ်မနစ် ဆောက်တည်ခဲ့၏။”

ထိုကံကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ကွယ်လွန်သောအခါ နတ်ပြည်သို့ ရောက်၍ နတ်ပြည်၌ ရုပ်အဆင်း၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာ အခြံအရံစသော ဆယ်ပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် တပါးသောနတ်တို့ထက် သာလွန်၏၊ နတ်ပြည်မှတစ်ဆင့် လူ့ပြည်သို့ ရောက်သော အခါ၌ကား အညီအညွတ် မြေကြီး၌ ကောင်းစွာထိသော ခြေဖဝါးရှိခြင်း ဟူသော လက္ခဏာကိုရရှိ၏။ ဤလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသူသည် မင်းဖြစ်ခဲ့သော် မည်သည့် ဆန့်ကျင်ဖက် ရန်သူမျှ ထိုမင်းကို ပိတ်ပင်တားမြစ်ခြင်းမပြုနိုင်။ ဘုရားဖြစ်ခဲ့သော် ရာဂ၊ ဒေါသစသော အတုင်းရန်သူ၊ လူနတ်စသော အပြင်ရန်သူတို့သည် ထိုဘုရားကို ပိတ်ပင်တားမြစ်ခြင်း မပြုနိုင်ကြချေ။

ခြေဖဝါးပြင်၌ စက်ဝန်းဖြစ်ပေါ်ခြင်း (၂)

မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက လူအများ၏ ချမ်းသာကိုဆောင်ခဲ့၏၊ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ် ဘေးရန်များကို ဖယ်ရှားခဲ့၏၊ တရားနှင့်လျော်စွာ စောင့်ရှောက်ပူ၊ ကာကွယ်မှု၊ လုံခြုံစေမှုကိုလည်း စီရင်ခဲ့၏၊ အခြံအရံနှင့်တကွသော အလှူကိုလည်း ပေးလှူခဲ့၏။ ထိုကံကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် နတ်ပြည်သို့ရောက်ခဲ့ပြီး နတ်ပြည်မှတစ်ဆင့် လူ့ပြည်သို့ ရောက်လာသောအခါ အောက်ခြေဖဝါးပြင်တို့၌ အကန့်တထောင်၊ အကွပ်ပုံတောင်းနှင့်တကွ အခြင်းအရာ အလုံးစုံနှင့် ပြည့်စုံ၍ ကောင်းစွာပြတ်သား ထင်ရှားသော စက်ဝန်းများ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းဟူသော လက္ခဏာကိုရရှိ၏။ ဤလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသူသည် မင်းဖြစ်ခဲ့သော် ပုဏ္ဏား၊ သူဌေး၊ သူကြွယ်၊ မှူးမတ်စသည့် များသော အခြံအရံနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဘုရားဖြစ်ခဲ့သော် ရဟန်းယောကျ်ား၊ ရဟန်းမိန်းမ အစရှိသည့် များသောအခြံအရံနှင့် ပြည့်စုံ၏။

ဖနောင့်၊ ခြေချောင်း၊ လက်ချောင်းနှင့် ကိုယ် (၃၊ ၄၊ ၁၅)

မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခဲ့၏၊ သနားကရုဏာနှင့်ပြည့်စုံ၍ သတ္တဝါတို့၏ အစိုး

အပွားကို လိုလားခဲ့၏။ ထိုကံကြောင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီး နတ်ပြည်မှ စုတေ၍ လူ့ပြည်သို့ ရောက်သောအခါ ရှည်သောဖနောင့်ရှိခြင်း၊ ရှည်သော လက်ချောင်း ခြေချောင်းရှိခြင်း၊ ပြဟွာမင်းကဲ့သို့ ဖြောင့်မတ်သော ကိုယ်ရှိခြင်းဟူသော လက္ခဏာသုံးပါးကို ရရှိခဲ့၏။ ဤလက္ခဏာ သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသူသည် မင်းဖြစ်ခဲ့သော် အသက်ရှည်၏။ မည်သည့် ရန်သူကမျှ ထိုမင်းကို သတ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။ ဘုရားဖြစ်သော အခါ၌လည်း အသက်ရှည်၏။ မည်သူမျှ ထိုဘုရားကို သတ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။

အရပ်ခုနစ်ပါး၌ အသားဖြိုးမောက်ခြင်း (၁၆)

မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက မြတ်သော အရသာရှိသော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တို့ကို ပေးလှူခဲ့၏။ ထိုကံကြောင့် ဤလူ့ဘဝ၌ လက်နှစ်ဖက်၊ ခြေနှစ်ဖက်၊ ပုခုံးစုန်းနှစ်ဖက်၊ လည်ကုပ်အားဖြင့် ခုနစ်ပါးသော အရပ်တို့၌ ပြိုးမောက်သော အသားရှိခြင်းဟူသော လက္ခဏာကို ရရှိ၏။ ဤလက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသူသည် မင်းဖြစ်သောအခါ၌၎င်း၊ ဘုရားဖြစ်သောအခါ၌၎င်း မြတ်သောအရသာရှိသော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တို့ကိုရရှိ၏။

ဇက်ဖဝါး ခြေဖဝါးနှင့် လက်ချောင်း ခြေချောင်းများ (၅၊ ၆)

မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း၊ ချစ်ဖွယ်သောကောင်းကိုဆိုခြင်း၊ အကျိုးစီးပွားကိုဆောင်ခြင်း၊ မိမိနှင့် တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံခြင်းဟူသော သင်္ဂဟတရားလေးပါးဖြင့် လူအပေါင်းကို ချီးမြှောက်ခဲ့၏။ ထိုကံကြောင့် ဤလူ့ဘဝ၌ နူးညံ့နုနယ်သော လက်ဖဝါး ခြေဖဝါးရှိခြင်း၊ ကွန်ရက်ပမာ ညီညာသော လက်ခြေရှိခြင်းဟူသော လက္ခဏာ နှစ်ပါးကိုရရှိ၏။ ဤလက္ခဏာနှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသူသည် မင်းဖြစ်သည့် အခါ၌၎င်း၊ ဘုရားဖြစ်သည့် အခါ၌၎င်း စည်းလုံး ညီညွတ်သော ပရိသတ် ရှိ၏။

ဖမ္ပက်နှင့် မွေးညင်း (၇၊ ၁၄)

မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ် အခါက အကျိုးရှိ၍ ကုသိုလ်တရားနှင့်ဆက်စပ်သော စကားကိုဆိုခဲ့၏။ လူအပေါင်းအား ထိုတရားများကို ထင်မြင်အောင်ပြသခဲ့၏။ သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်

ကြဉ်းခဲ့၏။ တရားအလှူကို ပေးခဲ့၏။ ထိုကံကြောင့် ဤလူ့ဘဝ၌ ဖမ္မက် မြင့်သော ခြေရှိခြင်း၊ အထက်သို့ ကော့တက်သော မွေးညှင်းရှိခြင်း ဟူသော လက္ခဏာနှစ်ပါးကိုရရှိ၏။ ဤလက္ခဏာနှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသူသည် မင်းဖြစ် သောအခါ လောကီ လူသားအပေါင်းတို့၏ အကြီးအချုပ်ဖြစ်၍ ဘုရားဖြစ် သောအခါ သတ္တဝါအားလုံးတို့၏ အကြီးအချုပ်ဖြစ်၏။

သလုံးမြင်းခေါင်း (၈)

မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ် အခါက ဝိဇ္ဇာ သိပ္ပံ ပညာများကို၎င်း၊ အကျင့်သီလနှင့် ကမ္မဿကတာပညာကို၎င်း လူအပေါင်း တို့အား လျှင်မြန်စွာ သိမြင်အောင် ဟောပြော ပို့ချပေးခဲ့၏။ ထိုကံကြောင့် ဤလူ့ဘဝ၌ ဧကိ သားကောင်ကဲ့သို့ ပြေ ဖြစ်သော သလုံးမြင်း ခေါင်း ရှိခြင်းဟူသော လက္ခဏာကိုရရှိ၏။ ဤလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသူသည် မင်းဖြစ် သောအခါ မင်းတို့၏ အသုံးအဆောင်ဖြစ်သော ဆင်ယာဉ် မြင်းယာဉ်တို့ ကို၎င်း၊ ဘုရား ဖြစ်သောအခါ ရဟန်း တို့အား လျှောက်ပတ်သော ပစ္စည်း ပရိက္ခရာတို့ကို၎င်း လွယ်ကူစွာရရှိ၏။

ချောမွေ့သောအသားအရေ (၁၂)

မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက ရဟန်း ပုဏ္ဏား တို့ထံချဉ်းကပ်၍ “ဘယ်တရားသည် ကုသိုလ်မည်၍ ဘယ်တရားသည် အကု သိုလ်မည်ပါသနည်း၊ ဘယ်တရားကိုမှီဝဲ၍ ဘယ်တရားကိုမမှီဝဲသင့်ပါသနည်း” စသည်ဖြင့် မေးမြန်းစုံစမ်းခဲ့၏။ ထိုကံကြောင့် လူ့ဘဝ၌ ချောမွေ့သော အသား အရေ ရှိခြင်းဟူသော လက္ခဏာကိုရရှိခဲ့၏။ ဤလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသူသည် မင်းဖြစ်သောအခါ၌၎င်း၊ ဘုရားဖြစ်သော အခါ၌၎င်း ကြီးမြတ်သော ပညာ နှင့် ပြည့်စုံ၏။

ရွှေအသင်းနှင့် ပြည့်စုံခြင်း (၁၁)

မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက အမျက်ထွက်ခြင်း၊ စိတ်နာကျည်းခြင်း၊ ရန်ငြိုးထားခြင်း များကို မပြုခဲ့၊ သိမ်မွေ့ နူးညံ့သော အဝတ် အထည် တို့ကိုလည်း ပေးလှူခဲ့၏။ ထိုကံကြောင့် ဤလူ့ဘဝ၌ ရွှေ အသင်းနှင့်တူသော အသားအရေရှိခြင်း ဟူသော လက္ခဏာကိုရရှိခဲ့၏။ ဤ

လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသူသည် မင်းဖြစ်သော အခါ၌၎င်း၊ ဘုရားဖြစ်သောအခါ၌၎င်း သိပ်မေ့နှုတ်သော အဝတ်အထည်အမျိုးမျိုးကိုရရှိ၏။

အိမ်ဖြင့်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပုရိသနိမိတ် (၁၀)

မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက ကြာမြင့်စွာ ပျောက်ကွယ်နေသော၊ ကြာမြင့်စွာကွဲကွာနေသော ဆွေမျိုး မိတ်ဆွေတို့ကို ပေါင်းစုံညီညွတ်စေခဲ့၏။ ထိုကံကြောင့် ဤလူ့ဘဝ၌ အအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပုရိသနိမိတ်ရှိခြင်း ဟူသောလက္ခဏာကို ရရှိခဲ့၏။ ဤလက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသူသည် မင်းဖြစ်သောအခါ ရဲရင့်၍ ဇွဲလုံ့လနှင့်ပြည့်စုံသော သားများစွာ တို့ကိုရရှိ၏။ ဘုရားဖြစ်သော အခါ၌လည်း ရဲရင့်၍ ဇွဲလုံ့လနှင့် ပြည့်စုံသည့် တပည့်သဘာဝကများစွာတို့ကိုရရှိ၏။

လုံးဝန်းသောကိုယ်(၉၊ ၁၉)

မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက “ဤသူသည် ဤကလူကို ခံထိုက်၏” ဟူ၍ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များကို ခဲ့ခြား သိမြင်ပြီး ထိုက်တန်လျောက်ပတ်စွာ ပေးလှူခဲ့ခြင်းကို ပြုခဲ့၏။ ထိုကံကြောင့် ဤလူ့ဘဝ၌ ပညောင်ပင်ကဲ့သို့ လုံးဝန်းသောကိုယ်ရှိခြင်း၊ မကိုင်းမညွတ်ဘဲ ရပ်လျက်ပင် နှစ်ဖက်သော လက်ဝါးပြင်တို့ဖြင့် ဗုဒ္ဓ၏ ခြေတို့ကို သုံးသပ်ဆုပ်ကိုင်နိုင်ခြင်း ဟူသော လက္ခဏာနှစ်ပါးကို ရရှိခဲ့၏။ ဤလက္ခဏာနှစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသူသည် မင်းဖြစ်သောအခါ များပြားသော ရွှေငွေဥစ္စာတို့ကိုရရှိ၏။ ဘုရားဖြစ်သောအခါ သဒ္ဓါ သီလ အစရှိသော သူတော်ကောင်းဥစ္စာ ခုနစ်ပါးတို့နှင့်ပြည့်စုံ၏။

ခြင်္သေ့ကိုယ် လက်ပြင်နှင့် လည်ပင်း လည်တိုင် (၁၇၊ ၁၈၊ ၂၀)

မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက လူအများ၏ သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ စသော တရားများနှင့်တကွ ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာစည်းစိမ် တိုးပွားရေးကို လိုလားတောင်တခဲ့၏။ ထိုကံကြောင့် ဤလူ့ဘဝ၌ ခြင်္သေ့၏ ရှေ့ပိုင်း ကိုယ်နှင့်တူသော ကိုယ်ရှိခြင်း၊ လက်ပြင် နှစ်ဖက် ကြား၌ တပြင်တည်းညီလျက် ပြည့်ဖြိုးသောအသားရှိခြင်း၊ ညီညာစွာလုံးသော လည်ပင်း လည်တိုင် ရှိခြင်း ဟူသောလက္ခဏာ တို့ကိုရရှိခဲ့၏။ ထိုလက္ခဏာ တို့နှင့် ပြည့်စုံသူသည် မင်းဖြစ်သောအခါ ပစ္စည်းဥစ္စာ အခြံအရံတို့ဖြင့် ကြီးပွားတိုး

တက်၏။ ဘုရားဖြစ်သောအခါ၌လည်း သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ စသည်တို့ ဖြင့် တိုးတက်ကြီးပွား၏။

အလွန်ကောင်းမြတ်သော အကြော (၂၁)

မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက လက်ဖြင့်သော် ၎င်း၊ တုတ် ဓားလက်နက် တို့ဖြင့်၎င်း သတ္တဝါတို့ကို ညှင်းဆဲ နှိပ်စက်ခြင်း မပြုခဲ့။ ထိုကံကြောင့် ဤလူ့ဘဝ၌ အရသာကို ဆောင်နိုင်သည့် အလွန် ကောင်းမြတ်သောအကြောရှိခြင်း ဟူသောလက္ခဏာကိုရ၏။ လျှာဖျား၌တင် အပ်သော နွမ်းတလုံးမျှသော အစာကိုပင် တကိုယ်လုံး ပြန့်နှံ့အောင် ဆောင် နိုင်သည့် အလွန်ကောင်းမြတ်သော ရသဟရဏီ အကြော တို့သည် မြတ်စွာ ဘုရား၏ လည်ပင်းလည်တိုင်၌ရှိကုန်၏။ ဤလက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသူသည် မင်းဖြစ် သောအခါ၌၎င်း၊ ဘုရားဖြစ်သောအခါ၌၎င်း အနာရောဂါ ကင်းရှင်းခြင်း၊ အစာကိုကြေစေနိုင်သည့် မပူလွန်း မအေးလွန်း၊ အလယ် အလပ် ဖြစ်သော ဝမ်းမီးနှင့်ပြည့်စုံခြင်း ဟူသောအကျိုးကိုရရှိ၏။

မျက်လုံး မျက်တောင် (၂၉၊ ၃၀)

မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက သူတပါးတို့ကို အမျက်ထွက်သဖြင့် မျက်လုံးပြူးရှဲကြည့်ခြင်း၊ မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်ခြင်း၊ လျှို့ဝှက်စွာကြည့်ခြင်းများကို မပြုခဲ့။ ရိုးဖြောင့်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ရိုး ဖြောင့်စွာသာ ကြည့်ရှုခဲ့၏။ မေတ္တာဓာတ် ကိန်းသော မျက်စိဖြင့်သာ လူအ များကို ကြည့်ရှုခဲ့၏။ ထိုကံကြောင့် ဤလူ့ဘဝ၌ အလွန်ညိုသော မျက်လုံးရှိ ခြင်း၊ နှားငယ်မျက်တောင်နှင့်တူသော မျက်တောင်ရှိခြင်း ဟူသော လက္ခဏာ နှစ်ပါးကို ရရှိ၏။ ဤလက္ခဏာနှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသူသည် မင်းဖြစ်သောအခါ ပုဏ္ဏား၊ သူဌေး၊ သူကြွယ်၊ မှူးမတ်တို့နှင့်တကွပြည်သူပြည်သားအပေါင်း၏ချစ်ခင် မြတ်နိုးခြင်းကို ခံရ၏။ ဘုရားဖြစ်သောအခါ၌လည်း ရဟန်းယောကျ်ား ရဟန်း မိန်းမတို့နှင့်တကွ နတ်လူအပေါင်း၏ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းကို ခံရ၏။

သင်းကျစ်ဆောင်းသောဦးခေါင်း (၃၂)

မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက သုစရိုက်သုံးပါးကို ပြုကျင့်ခြင်း၊ လှူဒါန်းခြင်း၊ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း၊ သီလဆောက်တည်ခြင်း၊

ဥပုသ်စောင့်သုံးခြင်း၊ အမိအဖတို့ကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်း၊ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ကြည်ညိုလေးစားခြင်း၊ အသက်ကြီးသော ဆွေမျိုးတို့ကို ရိုသေခြင်း စသော ကုသိုလ်တရားတို့၌ လူအများ၏ အကြီးအမှူး ရှေ့သွားခေါင်ဆောင် ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုကံကြောင့် ဤလူ့ဘဝ၌ သင်းကျစ်ဆင်ထားဘိသကဲ့သို့သော ဦးခေါင်း ရှိခြင်းဟူသော လက္ခဏာကို ရရှိ၏။ ဤလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသူသည် မင်းဖြစ်သောအခါ မိမိအလိုသို့လိုက်ပါသော မှူးမတ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သူဌေး၊ သူကြွယ် စသည်တို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဘုရားဖြစ်သော အခါ၌လည်း မိမိအလိုသို့ လိုက်ပါသော ရဟန်းယောကျ်ား ရဟန်းမိန်းမ စသည့် ဝေနေယျသတ္တဝါတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။

မွေးညှင်း မွေးရှင် (၁၃၊ ၃၁)

မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက မုသားပြောခြင်းမှ ရှောင်ရှား၍ မှန်ကန်သောစကား၊ စွဲမြဲတည်တံ့သောစကားကိုသာ ပြောဆိုခဲ့၏။ တဖက်သားတို့အား လိမ်လည်လှည့်စားခြင်းကို ပြုလေ့မရှိ။ ထိုကံကြောင့် ဤလူ့ဘဝ၌ တပင်ချင်းပေါက်သော မွေးညှင်းရှိခြင်း၊ မျက်မှောင်နှစ်ဖက်ကြား၌ နူးညံ့သည့် လဲဝါဝှမ်းနှင့်တူ၍ ဖြူစင်သော ဥဏ္ဍလုံ မွေးရှင်ပေါက်ခြင်းဟူသော လက္ခဏာနှစ်ပါးကို ရရှိ၏။ ဤလက္ခဏာနှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသူသည် မင်းဖြစ်သောအခါ မိမိအလိုသို့လိုက်သော မှူးမတ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သူဌေး၊ သူကြွယ် စသည်တို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဘုရားဖြစ်သောအခါ၌လည်း မိမိအလိုသို့လိုက်သော ရဟန်းယောကျ်ား ရဟန်းမိန်းမ စသည်တို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။

သွားတော်လက္ခဏာ (၂၃၊ ၂၄)

မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက ဂုံးချောစကား ပြောခြင်းမှ ရှောင်ရှား၍ ကဲ့ပြားနေသူတို့ကို ညီညွတ်အောင် စေ့စပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်နေသူတို့ကိုလည်း ပို၍ညီညွတ်အောင် အားပေးခြင်းပြုခဲ့၏။ ထိုကံကြောင့် ဤလူ့ဘဝ၌ လေးဆယ်သော သွားရှိခြင်း၊ မကျသောသွားရှိခြင်းဟူသော လက္ခဏာနှစ်ပါးကို ရရှိခဲ့၏။ ဤလက္ခဏာနှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသူသည် မင်းဖြစ်သောအခါ၌၎င်း၊ ဘုရားဖြစ်သောအခါ၌၎င်း မဖြိုခွဲနိုင်သော ပရိသတ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းဟူသော အကျိုးကို ရရှိလေသည်။

လျှာနှင့်အသံ (၂၇၊ ၂၈)

မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက ကြမ်းတမ်းခိုင်းစိုင်းသော စကားတို့ကို ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခဲ့၏။ အပြစ်ကင်း၍ နားချမ်းသာသောစကား၊ ယဉ်ကြေးသိမ်မွေ့၍ လူအများနှစ်လိုသော စကားများကိုသာ ပြောဆိုခဲ့၏။ ထိုကံကြောင့် ဤလူ့ဘဝ၌ ပြန့်ပြူးရှည်လျား၍ နူးညံ့သောလျှာရှိခြင်း၊ ဗြဟ္မာမင်း၏အသံ ကရဝိက်ငှက်၏ အသံနှင့်တူသော အသံရှိခြင်း ဟူသော လက္ခဏာနှစ်ပါးကို ရရှိ၏။ ဤလက္ခဏာနှစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသူသည် မင်းဖြစ်သောအခါ မျှူးမတ်ပြည်သူတို့သည် ထိုမင်း၏စကားကို နာယူလက်ခံကြကုန်၏။ ဘုရားဖြစ်သောအခါ၌လည်း ရဟန်းယောကျ်ား ရဟန်းမိန်းမမှစ၍ နတ်လူအပေါင်းတို့သည် ထိုဘုရားရှင်၏စကားကို နာယူလက်ခံကြကုန်၏။

ခြင်္သေ့မေး (၂၂)

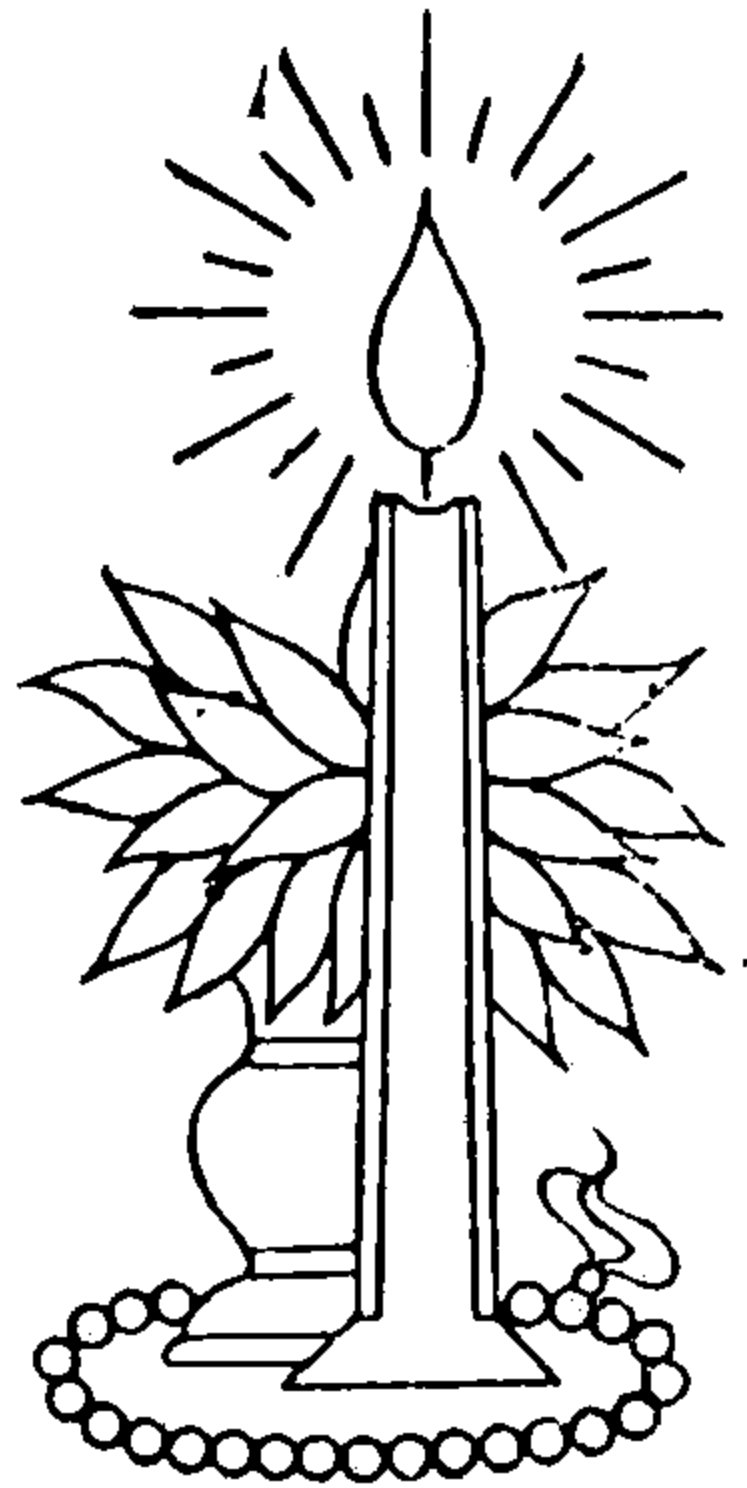
မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက ပြိန်ဖျင်းသော စကားကို ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပြီး မှန်ကန်၍ အကျိုးစီးပွားနှင့်ဆက်စပ်သော စကားကိုသာ အခါအခွင့်အားလျော်စွာ ပြောဆိုခဲ့၏။ ထိုကံကြောင့် ဤလူ့ဘဝ၌ ခြင်္သေ့မေးနှင့် တူသော မေးရှိခြင်းဟူသော လက္ခဏာကိုရရှိ၏။ ဤလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသူသည် မင်းဖြစ်သောအခါ မည်သည့်ရန်သူမျှ မဖျက်ဆီးနိုင်ခြင်း ဟူသော အကျိုးကိုရရှိ၏။ ဘုရားဖြစ်သော အခါ၌လည်း ရာဂ ဒေါသ စသော အတွင်းရန်သူ၊ လူနတ်အစရှိသော အပြင်ရန်သူတို့ မဖျက်ဆီးနိုင်ခြင်း ဟူသော အကျိုးကိုရရှိ၏။

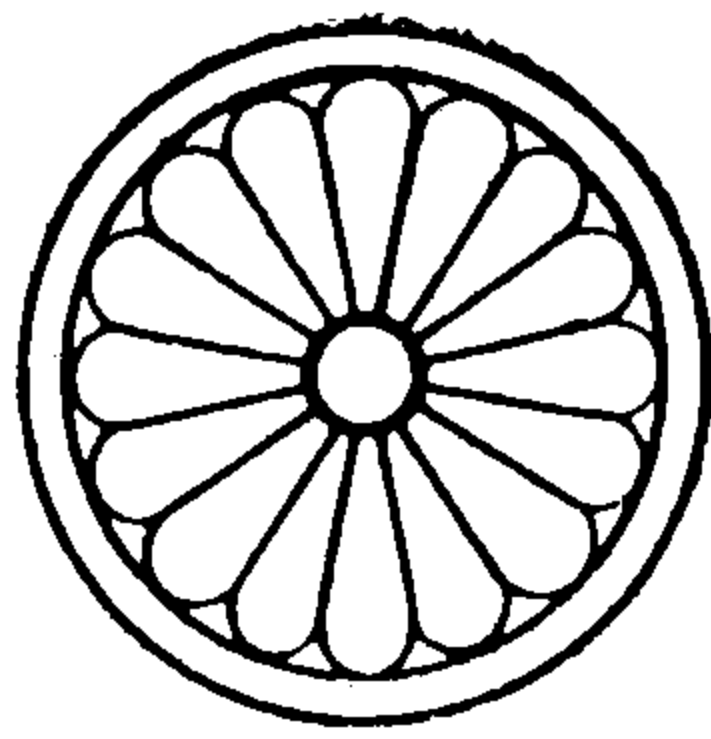
ညိညွတ်သောသွား၊ ဖြူစင်သောစွယ်တော်

မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက မကောင်းသော အသက်မွေးခြင်းကိုပယ်၍ ကောင်းသော အသက်မွေးခြင်းဖြင့် အသက်မွေးခဲ့၏။ အသပြာတုပြုလုပ်ခြင်း၊ အချိန်အတွယ်အတိုင်းအတာတို့ကို ကောက်ကျွပ်စဉ်းလဲစွာ ချိန်တွယ် တိုင်းတာခြင်းတို့မှ ရှောင်ကြဉ်ခဲ့၏။ တံစိုး ယူခြင်း၊ လှည့်ဖျားခြင်း၊ အတုပြု၍ လိမ်လည်ခြင်းတို့မှလည်း ရှောင်ကြဉ်ခဲ့၏။ သတ်ဖြတ် နှောင်ဖွဲ့ခြင်း၊ ခရီးသွားတို့ကို လုယက်ခြင်း၊ ပြည်ရွာကို ဖျက်ဆီးခြင်း၊ အနိုင်အထက် နှိပ်စက်ခြင်းတို့မှလည်း ရှောင်ကြဉ်ခဲ့၏။ ထိုကံကြောင့် ဤလူ့ဘဝ၌ ညိညွတ်

သောသွား ရှိခြင်း၊ အလွန်ဖြူစင်သော စွယ်တော်လေးချောင်းရှိခြင်းဟူသော လက္ခဏာနှစ်ပါးကို ရရှိ၏။ ဤလက္ခဏာနှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသူသည် မင်းဖြစ်သောအခါ၌၎င်း၊ ဘုရားဖြစ်သောအခါ၌၎င်း စင်ကြယ်သော အခြံအရံ ရှိခြင်းဟူသော အကျိုးကို ရရှိ၏။

ဤသို့လျှင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ယောက်ျားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာ သုံးဆယ့် နှစ်ပါးကို ဟောကြားတော်မူရာ ရဟန်းတို့သည် ဝမ်းမြောက်နှစ်သက်စွာ နာယူ မှတ်သားကြလေသည်။

၃၁။ သိင်္ဂါလသုတ်

သိင်္ဂါလ လုလင်အား ဟောကြားသော တရား

အရပ်ရှစ်မျက်နှာများကို ရှိခိုးသူ

ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသော ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာသည် တခုသောနံနက်ဝယ် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်ရန် ကြွတော် မူလတ်သော် မြို့တံခါးအနီး၌ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်နှင့် အထက်၊ အောက် တည်းဟူသော အရပ် ခြောက်မျက်နှာအား လှည့်၍ ရှိခိုး နေသော သိင်္ဂါလ လုလင်ကို တွေ့မြင်တော်မူလေသည်။ “လုလင်... သင်သည် အဘယ့် ကြောင့် အရပ်ခြောက်မျက်နှာတို့ကို ရှိခိုးဘိသနည်း” ဟူ၍ ဗုဒ္ဓက မေးမြန်း လျှင် မိမိဖခင်က သေခါနီးတွင် မှာထားခဲ့သောကြောင့် ရှိခိုးခြင်းဖြစ်ကြောင်း လုလင်က ပြန်ကြား လျှောက်တင်၏။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓက အရိယာတို့၏ အဆုံး အမ၌ အရပ်ခြောက်မျက်နှာတို့ကို ဤသို့ ရှိမခိုးအပ်ကြောင်း မိန့် ကြား ပြီး သိင်္ဂါလ လုလင်အား တရားဟောတော်မူလေသည်။

“အချင်း သိင်္ဂါလ... အရိယာတပည့်သည် ညစ်ညူးသော ကံလေးပါး ကို ပယ်၏။ လေးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် မကောင်းမှုကို မပြု၊ စည်းစိမ် ပျက်စီးကြောင်းခြောက်ပါးတို့ကို မမှီဝဲ၊ ထိုအရိယာတပည့်သည် ဤသို့တဆယ် လေးပါးသော မကောင်းမှုမှ ကင်းသည် ဖြစ်၍ အရပ် ခြောက်မျက်နှာတို့ကို လုံခြုံစေလျက် လောကနွစ်ပါးလုံးကို အောင်မြင်ရန် ကျင့်ကြံ အားထုတ်၏။ လောကနွစ်ပါးလုံးကို ကျေနပ်နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်စေ၏။ ထို အရိယာ တပည့် သည် ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေ ပြီးသည်မှ နောက် ၌ သုဂတိ နတ် ဘုံ သို့ ရောက်၏။”

ညစ်ညူးသောကံလေးပါး

“သိင်္ဂါလ.... ညစ်ညူးသော ကံလေးပါးဟူသည် သူတပါးအသက်ကို သတ်ခြင်း၊ သူတပါးဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်း၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ မှားယွင်း ဖောက်ပြန်စွာ ကျင့်ခြင်း၊ မုသားပြောခြင်းတို့ဖြစ်၏။”

အကြောင်းလေးပါး

“သိင်္ဂါလ.... လေးပါးသောအကြောင်းတို့ဖြင့် မကောင်းမှုကို ပြုခြင်း ဟူသည်....

- (၁) ချစ်သဖြင့် မလားအပ်သည်သို့ လား၍ မကောင်းမှုကို ပြုခြင်း “ဆန္ဒာဂတိ”
- (၂) မုန်းသဖြင့် မလားအပ်သည်သို့ လား၍ မကောင်းမှုကို ပြုခြင်း “ဒေါသဂတိ”
- (၃) တွေဝေသဖြင့် မလားအပ်သည်သို့ လား၍ မကောင်းမှုကို ပြုခြင်း “မောဟဂတိ”
- (၄) ကြောက်သဖြင့် မလားအပ်သည်သို့ လား၍ မကောင်းမှုကို ပြုခြင်း “ဘယာဂတိ”တို့ ဖြစ်၏။”

စည်းစိမ်ပျက်စီးကြောင်းခြောက်ပါး

“သိင်္ဂါလ.... စည်းစိမ်ပျက်စီးကြောင်းခြောက်ပါး ဟူသည်....

- (၁) သေရည်သေရက်သောက်ခြင်း။
- (၂) အချိန်မဲ့အခါမဲ့၌ သွားလာလှည့်လည်ခြင်း။
- (၃) ပွဲလမ်းသဘင် ကြည့်ရှုခြင်း။
- (၄) လောင်းကစားလေ့ရှိခြင်း။
- (၅) မကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းတို့နှင့် ပေါင်းသင်းခြင်း။
- (၆) ပျင်းရိခြင်းတို့ ဖြစ်၏။”

သေရည်သေရက်သောက်ခြင်း အပြစ်ခြောက်ပါး

“သိင်္ဂါလ.... သေရည်သေရက်သောက်ခြင်း၏ အပြစ်တို့သည် ခြောက်ပါးရှိကုန်၏။ ထိုခြောက်ပါးကား....

- (၁) ဥစ္စာဆုတ်ယုတ်ခြင်း။
- (၂) ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်း။
- (၃) အနာရောဂါရခြင်း။
- (၄) အရှိန်အစော်မဲ့ခြင်း။
- (၅) လျှို့ဝှက်အပ်သည်ကို ဖော်ပြမိခြင်း။
- (၆) ပညာဉာဏ် အားနည်းခြင်းတို့ဖြစ်၏။”

အခါမဲ့သွားလာခြင်း အပြစ်ခြောက်ပါး

“သိင်္ဂါလ....အခါမဲ့သွားလာလှည့်လည်ခြင်း၏ အပြစ်တို့သည် ခြောက်ပါးရှိကုန်၏။ ထိုခြောက်ပါးကား....

- (၁) မိမိကိုယ်ကို အကာအကွယ် အစောင့်အရှောက် ကင်းမဲ့ခြင်း။
- (၂) မိမိ၏သားမယားများ အကာအကွယ်အစောင့်အရှောက် ကင်းမဲ့ခြင်း။
- (၃) မိမိ၏ပစ္စည်းဥစ္စာများ အကာအကွယ်အစောင့်အရှောက် ကင်းမဲ့ခြင်း။
- (၄) သူတပါးပြုသော မကောင်းမှုများကို မိမိပြုသည်ဟု အထင်မှားခံရခြင်း။
- (၅) မဟုတ်မမှန် စွပ်စွဲခံရခြင်း။
- (၆) များစွာသောဆင်းရဲဒုက္ခတို့၏ ရှေ့ပြေးဖြစ်ခြင်းတို့ ဖြစ်၏။”

ပဲ့လမ်းသဘင်ကြည့်ရှုခြင်း၏ အပြစ်ခြောက်ပါး

“သိင်္ဂါလ.... ပဲ့လမ်းသဘင်ကြည့်ရှုခြင်း၏ အပြစ်တို့သည် ခြောက်ပါးရှိကုန်၏။ ထိုခြောက်ပါးကား....

- (၁) ဘယ်မှာ ကပဲ့ရှိသနည်းဟု မေးမြန်းရခြင်း။
- (၂) ဘယ်မှာ သိဆိုပဲ့ရှိသနည်းဟု မေးရခြင်း။
- (၃) ဘယ်မှာ တီးမှုတ်ပဲ့ရှိသနည်းဟု မေးရခြင်း။
- (၄) ဘယ်မှာ စာဟောပြောပဲ့ရှိသနည်းဟု မေးရခြင်း။
- (၅) ဘယ်မှာလက်ခုပ်တီးပဲ့ ရှိသနည်းဟု မေးရခြင်း။
- (၆) ဘယ်မှာ စည်တီးပဲ့ ရှိသနည်းဟု မေးရခြင်းတို့ဖြစ်၏။”

လောင်းကစားခြင်းအပြစ်ခြောက်ပါး

“သိင်္ဂီလ.... လောင်းကစားခြင်း၏ အပြစ်တို့သည် ခြောက်ပါးရှိကုန်၏။ ထိုခြောက်ပါးကား....

- (၁) နိုင်လျှင် ရန်ပွားခြင်း။
- (၂) ရှုံးလျှင်လည်း ပစ္စည်းဥစ္စာအတွက် ပူပန်ရခြင်း။
- (၃) ပစ္စည်းဥစ္စာ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း။
- (၄) တရားရုံး၌ မိမိ၏စကား မတည်ခြင်း။
- (၅) အဆွေခင်ပွန်းတို့၏ မထိမဲ့ မြင်ပြုမှုကို ခံရခြင်း။
- (၆) သမီးပေး သားယူ ပြုလိုသူတို့က မနှစ်သက်ခြင်းတို့ဖြစ်၏။”

ခင်ပွန်းယုတ် အပြစ်ခြောက်ပါး

“သိင်္ဂီလ.... မကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းတို့နှင့် ပေါင်းသင်းခြင်း၌ အပြစ်တို့သည် ခြောက်ပါးရှိကုန်၏။ ထိုခြောက်ပါးကား....

- (၁) လောင်းကစား ကြူးသူတို့နှင့် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ရခြင်း၊
- (၂) ကာမဂုဏ်ကြူးသူတို့နှင့် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ရခြင်း၊
- (၃) သေသောက်ကြူးသူတို့နှင့် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ရခြင်း၊
- (၄) အထူးပြု၍ လှည့်ပတ်တတ်သူတို့နှင့် အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ရခြင်း၊
- (၅) မာယာဖြင့် လှည့်ပတ်တတ်သူတို့နှင့် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ရခြင်း၊
- (၆) အနိုင်အထက်ပြုတတ်သူတို့နှင့်အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ရခြင်းတို့ဖြစ်၏။”

ပျင်းရိခြင်း၏ အပြစ်ခြောက်ပါး

“သိင်္ဂီလ....ပျင်းရိခြင်း၏အပြစ်တို့သည်ခြောက်ပါးရှိကုန်၏။ထိုခြောက်ပါးကား—

- (၁) အေးလွန်းသည်ဟူ၍ အမှုကိစ္စကို မပြုခြင်း၊
- (၂) ပူလွန်းသည်ဟူ၍ အမှုကိစ္စကို မပြုခြင်း၊
- (၃) မိုးချုပ်လွန်းသည်ဟူ၍ အမှုကိစ္စကို မပြုခြင်း၊
- (၄) ဇောလွန်းသည်ဟူ၍ အမှုကိစ္စကို မပြုခြင်း၊
- (၅) ဆာလွန်းသည်ဟူ၍ အမှုကိစ္စကို မပြုခြင်း၊
- (၆) ဝလွန်းသည်ဟူ၍ အမှုကိစ္စကို မပြုခြင်းတို့ဖြစ်၏။”

မိတ်ဆွေတုလေးယောက်

“သိင်္ဂါလ...စင်စစ် ယူသာယူတတ်သူ၊ နှုတ်ဖြင့်သာပေးတတ်သူ၊ အကြိုက် ကိုလိုက်၍ ပြောဆိုတတ်သူ၊ ပျက်စီးရေး၌ အပေါင်းအဖော်ဖြစ်သူ၊ ဤသူလေး ယောက်တို့ကို မိတ်ဆွေစစ်မဟုတ်၊ မိတ်ဆွေတု ဟူ၍ သိအပ်ကုန်၏။”

စင်စစ် ယူသာယူတတ်ခြင်း၊ နည်းသောဥစ္စာဖြင့် များသောဥစ္စာကို အလိုရှိခြင်း၊ မိမိ၌ ဘေးအန္တရာယ်ဖြစ်ပေါ်မှ သူတပါး၏ကိစ္စကို ပြုတတ်ခြင်း၊ အကျိုးကိုရလိုသောကြောင့် သူတပါးကို ဆည်းကပ်ခြင်းဟူသော ဤအကြောင်း လေးပါးဖြင့် စင်စစ် ယူသာယူတတ်သော မိတ်ဆွေတု ကို သိအပ်၏။

လွန်ပြီးသောအရာဖြင့် ချီးမြှောက်ခြင်း၊ မဖြစ်သေးသော အရာဖြင့် ချီးမြှောက်ခြင်း၊ အချည်းနှီးသော လောကွတ်မျှဖြင့် ချီးမြှောက်ခြင်း၊ ဖြစ်ဆဲ ကိစ္စတို့၌ ပျက်စီးခြင်းကိုပြုခြင်း ဟူသော အကြောင်းလေးပါးဖြင့် နှုတ်ဖြင့်သာ လျှင် ပေးတတ်သော မိတ်ဆွေတု ကို သိအပ်၏။

မကောင်းမှုပြုသည်ကိုလည်း သဘောတူခြင်း၊ ကောင်းမှု ပြုသည်ကို လည်း သဘောတူခြင်း၊ မျက်မှောက်၌ ချီးမွမ်းစကားကိုဆိုခြင်း၊ မျက်ကွယ်၌ ကဲ့ရဲ့စကားကိုဆိုခြင်း ဟူသော အကြောင်းလေးပါးဖြင့် အကြိုက်ကို လိုက်၍ ပြောတတ်သော မိတ်ဆွေတု ကို သိအပ်၏။

သေရည်သရက်သောက်ခြင်း၌ အပေါင်းအဖော်ဖြစ်ခြင်း၊ အခါမဲ့ လှည့်လည်သွားလာခြင်း၌ အပေါင်းအဖော် ဖြစ်ခြင်း၊ ပွဲလမ်းသသင် ကြည့်ရှု နားထောင်ခြင်း၌ အပေါင်းအဖော်ဖြစ်ခြင်း၊ လောင်းကစားမှု၌ အပေါင်း အဖော်ဖြစ်ခြင်း ဟူသော ဤအကြောင်းလေးပါးဖြင့် ပျက်စီးရေး၌ အပေါင်း အဖော်ဖြစ်သော မိတ်ဆွေတု ကို သိအပ်၏။

စိတ်နှလုံးကောင်းရှိသော မိတ်ဆွေလေးယောက်

“သိင်္ဂါလ.... ကျေးဇူးပြုတတ်သူ၊ ဆင်းရဲအတူ ချမ်းသာအတူ ဖြစ်သူ၊ အကျိုးစီးပွားကို ပြောကြားတတ်သူ၊ အစဉ်သဖြင့် ကူညီစောင့်ရှောက်တတ်သူ၊ ဤသူလေးယောက်တို့ကို စိတ်နှလုံးကောင်း ရှိသော မိတ်ဆွေ ဟူ၍ သိအပ် ကုန်၏။”

မှူးယစ်သော မိတ်ဆွေကို စောင့်ရှောက်တတ်ခြင်း၊ မှူးယစ်သောမိတ်ဆွေ ၏ ပစ္စည်းဥစ္စာကို စောင့်ရှောက်တတ်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့သော မိတ်ဆွေ၏ အား

ကိုးရာဖြစ်ခြင်း၊ ပြုဖွယ်ကိစ္စ ဖြစ်ပေါ်လာလျှင် ပြောသည်ထက် နှစ်ဆသော စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ပေးတတ်ခြင်း ဟူသော အကြောင်းလေးပါးဖြင့် ကျေးဇူး ပြုတတ်သော မိတ်ဆွေကို သိအပ်၏။

မိတ်ဆွေအား လျှို့ဝှက်သောအမှုကို ပြောကြားခြင်း၊ မိတ်ဆွေ၏လျှို့ဝှက်သောအမှုကို လျှို့ဝှက်ခြင်း၊ ဘေးရန် ဖြစ်ပေါ်လာလျှင် စွန့်ခွာ သွားခြင်း၊ မိတ်ဆွေ၏အကျိုးငှာ အသက်ကိုပင်စွန့်ခြင်း ဟူသော ဤအကြောင်းလေးပါး ဖြင့် ချမ်းသာအတူ ဆင်းရဲအတူ ဖြစ်သော မိတ်ဆွေ ကို သိအပ်၏။

မကောင်းမှုမှ တားမြစ်ခြင်း၊ ကောင်းမှု၌ သက်ဝင်စေခြင်း၊ မကြားဘူးသော တရားစကားကို ပြောကြားခြင်း၊ နတ်ပြည်ခရီးကို ပြောကြားခြင်း ဟူသော ဤအကြောင်းလေးပါးဖြင့် အကျိုးစီးပွားကို ပြောကြားတတ်သော မိတ်ဆွေ ကို သိအပ်၏။

မိတ်ဆွေ၏ ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးမှုကို မနှစ်သက်ခြင်း၊ မိတ်ဆွေ၏ ဖြစ်ထွန်းတိုးတက်မှုကို နှစ်သက်ခြင်း၊ မိတ်ဆွေအား ကဲ့ရဲ့စကားပြောသူကို ကဲ့ရဲ့တားမြစ်တတ်ခြင်း၊ မိတ်ဆွေအား ချီးမွမ်းစကားပြောသူကို ထောက်ခံချီးမွမ်းတတ်ခြင်း ဟူသောအကြောင်းလေးပါးဖြင့် အစဉ်သဖြင့် ကုညီစောင့်ရှောက်တတ်သော မိတ်ဆွေ ကိုသိအပ်၏။

အရပ်ခြောက်ပါးကိုလုံခြုံစေခြင်း

သိင်္ဂီလ အရိယာတပည့်သည် အရပ်ခြောက်ပါးတို့ကို မည်သို့လုံခြုံစေသနည်းဆိုသော် အမိအဖတို့ကို အရှေ့အရပ်၊ ဆရာသမားတို့ကို တောင်အရပ်၊ သား မယားတို့ကို အနောက်အရပ်၊ ချစ်ခင်သော မိတ်ဆွေတို့ကို မြောက်အရပ်၊ အစေအပါး အလုပ်အကျွေး တို့ကို အောက်အရပ်၊ ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့ကို အထက်အရပ်ဟူ၍ သိအပ်ကုန်၏။

သားသမီးတို့သည် မိဘတို့အား ကျေးဇူး တုန့်ပြန်၍ ကျေးမွေးခြင်း၊ မိဘတို့၏အမှုကိစ္စကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ မိဘတို့၏ပစ္စည်းဥစ္စာကို မပျက်အောင် စောင့်ထိန်း၍ အစဉ်အဆက်မှလာသော ကုသိုလ်ဝတ်ကို ပြုခြင်းဖြင့် အမျိုးအနွယ်ကို တည်တံ့စေခြင်း၊ အမွေခံထိုက်အောင် မိဘတို့၏အဆုံးအမကို ကျင့်ကြံလိုက်နာခြင်း၊ သေလွန်သော မိဘတို့အား ရည်စူး၍ အလှူပေးခြင်း၊ ဟူသော ဤအကြောင်း ငါးပါးတို့ဖြင့် အရှေ့အရပ်ဟု ဆိုအပ်သော မိဘတို့ကို ပြုစုအပ်ကုန်၏။

မိဘတို့သည် မကောင်းမှုမှ တားမြစ်ခြင်း၊ ကောင်းမှု၌ သက်ဝင်စေခြင်း၊ အတတ်ပညာကို သင်ယူစေခြင်း၊ လျှောက်ပတ်သော ဇနီးခင်ပွန်းတို့နှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပေးခြင်း၊ လျှောက်ပတ်သောအချိန်၌ အမွေပစ္စည်းကို အပ်နှင်းခြင်းဟူသော ဤအကြောင်း ငါးပါးတို့ဖြင့် သားသမီးတို့ကို စောင့်ရှောက်အပ်ကုန်၏။

တပည့်တို့သည် ဆရာလာလျှင် နေရာမှထ၍ ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း၊ ဆရာထံသို့ မကြာခဏ စားဆည်းကပ်ခြင်း၊ ဆုံးမစကားကိုနာယူခြင်း၊ ရိုရိုသေသေ လုပ်ကျွေးခြင်း၊ အတတ်ပညာကို ရိုသေစွာ သင်ယူမှတ်သားခြင်း ဟူသော ဤအကြောင်း ငါးပါးတို့ဖြင့် တောင်အရပ်ဟု ဆိုအပ်သော ဆရာသမားတို့ကို ပြုစုအပ်ကုန်၏။

ဆရာသမားတို့သည် ဆုံးမသင့်သောအရာကို ကောင်းစွာ ဆုံးမခြင်း၊ သင်ကြားပေးသင့်သော အရာကို ကောင်းစွာ သင်ကြားပေးခြင်း၊ အတတ်ပညာကို မချင်းမချန်သင်ကြားပေးခြင်း၊ ကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းတို့ထံ၌ အပ်နှင်းခြင်း၊ ခပ်သိမ်းသောအရပ်တို့၌ အစောင့်အရှောက်ကိုပြုခြင်း ဟူသော အကြောင်းငါးပါးတို့ဖြင့် တပည့်တို့အား အစဉ်စောင့်ရှောက် အပ်ကုန်၏။

လင် ယောက်ျားတို့သည် ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာခေါ်ခြင်း၊ နှိမ်ချ၍မခေါ်ခြင်း၊ မိမိမယားကို ကျော်ပြီး အခြားမိန်းမတို့နှင့် မပျော်ပါးခြင်း၊ စားဖိုဆောင် အုပ်စိုးမှုကို လွှဲအပ်ခြင်း၊ အဝတ်တန်ဆာကို ပေးခြင်းဟူသော ဤအကြောင်း ငါးပါးတို့ဖြင့် အနောက်အရပ်ဟု ဆိုအပ်သော သား၊မယား တို့ကို ပြုစုအပ်ကုန်၏။

ဇနီး မယား တို့သည်လည်း အမှုကြီးငယ်ကို ကောင်းစွာ စီရင်ခြင်း၊ နှစ်ဖက်သော ဆွေမျိုးတို့ကို ချီးမြှင့်ခြင်း၊ မိမိလင်မှတစ်ပါး အခြားယောက်ျားတို့နှင့် မဖောက်ပြားခြင်း၊ လင်ယောက်ျား ရှာဖွေစုဆောင်းပေးသော ဥစ္စာကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်း၊ အမှုကိစ္စအားလုံး၌ ကျွမ်းကျင် လိမ်မာ၍ ပျင်းရိမှု မရှိခြင်း ဟူသော ဤအကြောင်း ငါးပါးဖြင့် လင် ယောက်ျားတို့အား ပြုစု စောင့်ရှောက်အပ်ကုန်၏။

အမျိုးကောင်းသားတို့သည် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း၊ ချစ်ဖွယ်သောစကားကိုဆိုခြင်း၊ အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်ဆောင်ခြင်း၊ မိမိနှင့် ထပ်တူ ထပ်မျှ ဆက်ဆံခြင်း၊ မချွတ်မယွင်းပြောဆိုပေးကမ်းခြင်း ဟူသော ဤအကြောင်းငါးပါး

တို့ဖြင့် ပြောက်အရပ်ဟု ဆိုအပ်သော အဆွေခင်ပွန်းတို့အား ကူညီ စောင့်ရှောက် အပ်ကုန်၏။

အဆွေခင်ပွန်း တို့သည်လည်း မူးယစ်သောမိတ်ဆွေကို စောင့်ရှောက်ခြင်း၊ မူးယစ်သော မိတ်ဆွေ၏ ပစ္စည်းဥစ္စာကို စောင့်ရှောက်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့သော မိတ်ဆွေ၏ အားကိုးရာ ဖြစ်ခြင်း၊ ဘေးရန် ဖြစ်သောအခါ စွန့်ခွာ၍ မသွားခြင်း၊ သားမြေးအဆက်ဆက်တို့အား တုံ့ပြန်ချီးမြှောက်ခြင်း ဟူသော အကြောင်း ငါးပါးတို့ဖြင့် အမျိုးကောင်းသားတို့အား ကူညီ စောင့်ရှောက် အပ်ကုန်၏။

အရှင်သခင်တို့သည် ခွန်အားအလျောက်သာ အလုပ်ကိစ္စကိုခိုင်းစေခြင်း ထမင်း ရိက္ခာပေးခြင်း၊ မကျန်းမာသောအခါ ပြုစုခြင်း၊ ထူးထွေသော စားဖွယ် သောက်ဖွယ်တို့ကို ခွဲဝေပေးခြင်း၊ အခါအားလျော်စွာ အားလပ်ခွင့်နှင့် အဝတ်တန်ဆာ စသည်တို့ကိုပေးခြင်း ဟူသော ဤအကြောင်းငါးပါးတို့ဖြင့် အောက်အရပ်ဟု ဆိုအပ်သော အစေအပါးတို့အား ကူညီစောင့်ရှောက် အပ်ကုန်၏။

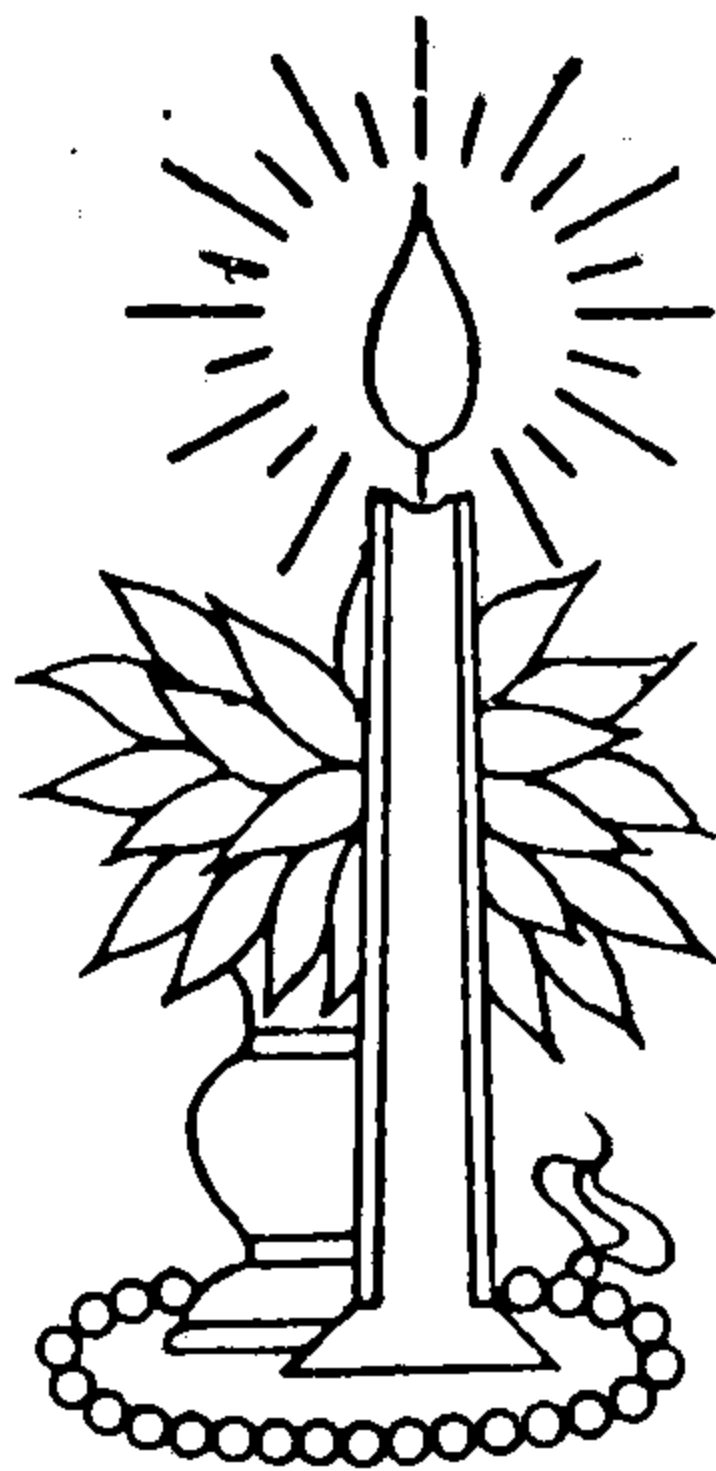
အစေအပါးတို့သည်လည်း၊ အရှင်၏ ရှေးဦးစွာအိပ်ရာမှထခြင်း၊ အရှင်၏ နောက်မှအိပ်ခြင်း၊ ပေးသမျှကိုသာယူခြင်း၊ အမှုကိစ္စများကို ကောင်းစွာ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ အရှင်၏ ဂုဏ်သတင်းကို ပြောကြားခြင်း ဟူသော ဤအကြောင်းငါးပါးတို့ဖြင့် အရှင်သခင်တို့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက် အပ်ကုန်၏။

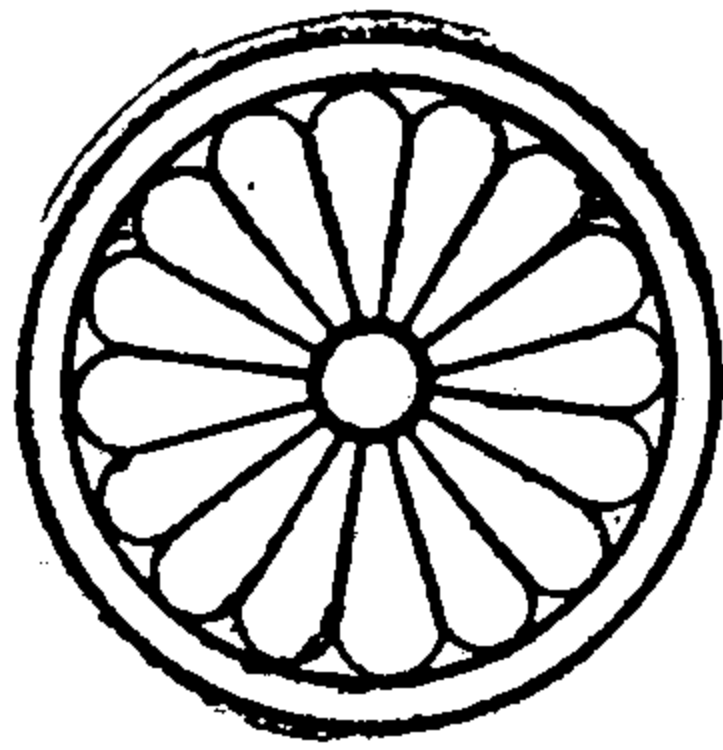
အမျိုးကောင်းသားတို့သည် မေတ္တာနှင့်ယှဉ်သော ကာယကံမူ၊ မေတ္တာနှင့်ယှဉ်သော ဝစီကံမူ၊ မေတ္တာနှင့်ယှဉ်သော မနောကံမူ၊ အမြဲမပြတ် အလှူတံခါးကို ဖွင့်၍ထားခြင်း၊ ဆွမ်းစသော ပစ္စည်းလေးပါးကို ပေးလှူခြင်း ဟူသော ဤအကြောင်းငါးပါးတို့ဖြင့် အထက်အရပ်ဟု ဆိုအပ်သော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့အား ပြုစု စောက်ရှောက်အပ်ကုန်၏။

ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့သည်လည်း မကောင်းမှုမှတားမြစ်ခြင်း၊ ကောင်းမှု၌ သက်ဝင်စေခြင်း၊ ကောင်းသောစိတ်ဖြင့် စောင့်ရှောက်ခြင်း၊ မကြားဘူးသော တရားစကားကို ဟောကြားခြင်း၊ ကြားဘူးသောတရားစကားကိုလည်း ထပ်မံ ဟောကြားခြင်း၊ နတ်ပြည်ခရီးကို ဟောကြားခြင်း ဟူသော ဤအကြောင်း ခြောက်ပါးတို့ဖြင့် အမျိုးကောင်းသားတို့အား စောင့်ရှောက် အပ်ကုန်၏။

ဤသို့ပြုစုစောင့်ရှောက်သော အရိယာတပည့်သည် အရပ်ခြောက်ပါး
တို့ကို လုံခြုံစေသည် မည်ပေ၏။”

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဤသို့ဟောကြားတော် မူသောအခါ သိင်္ဂီလ လုလင်
သည် တရားတော်ကို လွန်စွာနှစ်သက်သဖြင့် ရတနာသုံးပါးအား အ သက်
ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သူ ဥပါသကာအဖြစ် ခံယူလိုက်လေသည်။

၃၂။ အာဇာနည်ဗိဿသုတ်

အာဇာနည်ဗိဿမည်ဗုဒ္ဓသာ ပရိတ်အရံအတားကို ဟောကြားခြင်း

နတ်မင်းကြီးလေးယောက် လာရောက်ခြင်း

အခါတပါး၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့သည် များစွာသော ဘီလူး၊ ဂန္ဓဗ္ဗ၊ ကုမ္ဘဏ်၊ နဂါး စစ်သည်တို့ဖြင့် အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ အစောင့်အရှောက်များကို ချထားကြပြီး ညသန်ကောင်ယံ အချိန်တွင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာထံသို့ ချဉ်းကပ်လာကြကုန်၏။ ထိုနတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့တွင် ဝေဿဝဏ် နတ်မင်းကြီးသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား ရှိခိုး၍ တခုသောနေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော အခါ ဤသို့ လျှောက်ထားလေသည်။

“အရှင်ဘုရား.... တန်ခိုးကြီးသော ဘီလူးတို့တွင်၎င်း၊ တန်ခိုးအလတ်စားရှိသော ဘီလူး၊ တန်ခိုးအနိမ့်စားရှိသော ဘီလူးတို့တွင်၎င်း မြတ်စွာဘုရားအား ကြည်ညိုသူများရှိသကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရားအား မကြည်ညိုသူများလည်း ရှိကြပါသည်။ များသောအားဖြင့်ကား ဘီလူးတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား မကြည်ညိုကြပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မြတ်စွာဘုရားသည် သူ့အသက် ဗတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာခိုးခြင်းစသော မကောင်းမှုများမှ ရှောင်ကြဉ်ရန် ဟောကြား၍ ဘီလူးတို့သည်ကား များသောအားဖြင့် ထိုမကောင်းမှုများမှ မရှောင်ကြဉ်သူများ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။”

“အရှင်ဘုရား.... မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သာဝကဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် လူနှင့်ဝေး၍ တိတ်ဆိတ်သော တောကျောင်းတို့၌ နေထိုင်ကြပါသည်။ ထိုတောကျောင်းတို့၌ တန်ခိုးကြီးသော ဘီလူးများလည်း ရှိတတ်ကြပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာ၌ မကြည်ညိုကြကုန်သော ဘီလူးတို့ကို ကြည်ညိုစေရန် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း၊ ရဟန်းမ၊ ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာမတို့

အား အကာအကွယ်ဖြစ်စေသည့် အာဠာနာဠိယမည်သော ပရိတ်အရ အတားကို သင်ကြားပေးပါလော။”

ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းကြီးက ဤသို့လျှောက်ထားသောအခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် နတ်မင်းကြီး၏စကားကို လက်ခံတော်မူ၏။ မိမိစကားကို ဗုဒ္ဓက လက်ခံကြောင်း သိရှိလျှင် ဝေဿဝဏ် နတ်မင်းကြီးသည် အာဠာနာဠိယမည်သော ပရိတ်အရ အတားကို ရွတ်ဆို လျှောက်ထားလေသည်။

ပရိတ်အရ အတား

“စက္ခုငါးပါးရှိ၍ ဘုန်းကျက်သရေနှင့် ပြည့်စုံသော ဝိပဿိ မြတ်စွာဘုရားအား ကျွန်ုပ်ရှိခိုးပါ၏။ သတ္တဝါအားလုံးကို သနားတော်မူတတ်သော သိခိမြတ်စွာဘုရားအားလည်း ကျွန်ုပ်ရှိခိုးပါ၏။”

“ကိလေသာတို့ကို ဆေးကြောပြီးသည်ဖြစ်၍ ခြိုးခြံသော အကျင့်ရှိသော ဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရားအား ကျွန်ုပ်ရှိခိုးပါ၏။ မာရ်စစ်သည်တို့ကို ဖျက်ဆီးတတ်သော ကုသန် မြတ်စွာဘုရားအားလည်း ကျွန်ုပ်ရှိခိုးပါ၏။”

“မကောင်းမှုတို့ကို ပယ်ထုတ်ပြီးဖြစ်၍ ကျင့်သုံးပြီးသော အကျင့်မြတ်ရှိသော ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရားအား ကျွန်ုပ်ရှိခိုးပါ၏။ ဝိမုတ္တိငါးပါး၏ အစွမ်းအားဖြင့် အခါခပ်သိမ်း လွတ်မြောက်တော်မူပြီးသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားအားလည်း ကျွန်ုပ်ရှိခိုးပါ၏။”

“သင်္ကာဝင် မင်းသားဖြစ်သော အကြင်မြတ်စွာဘုရားသည် ဆင်းရဲခပ်သိမ်းကို ပယ်ဖျောက်တတ်သော ဤအာဠာနာဠိယ ပရိတ်တရားကို ဟောတော်မူ၏။ ကိုယ်တော်မူထွက်သော ရောင်ခြည်တော်ရှိ၍ ဘုန်းကျက်သရေနှင့်လည်း ပြည့်စုံတော်မူ၏။ သင်္ကာဝင် မင်းသားဖြစ်သော ထိုမြတ်စွာဘုရားအားလည်း ကျွန်ုပ်ရှိခိုးပါ၏။”

“လောက၌ အကြင် ဝိပဿိ အစရှိသော မြတ်စွာဘုရား တို့သည် ကိလေသာ ငြိမ်းပြီးကုန်သည်ဖြစ်၍ မဖောက်မပြန် ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိမြင်တော်မူကြကုန်၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဂုံးစကားကိုပြောဆိုခြင်း၊ ကြောက်ခြင်းတို့မူလည်း ကင်းကုန်၏။”

“နတ်လူတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်တော် မူတတ်အော၊ အသိ ဉာဏ်ဝိဇ္ဇာ၊ အကျင့်စရဏ တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော၊ ကြီးမြတ်သည်ဖြစ်၍ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းတော်မူသော အကြင်ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားကို နတ်လူ တို့သည် ရှိခိုးကြကုန်၏။ ထိုဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားအား ကျွန်ုပ်ရှိခိုးပါ၏။”

“အကြင်အရပ်မှ ထွန်းလင်းတောက်ပသောနေမင်း ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ညသည် ကွယ်ပျောက်၍ နေအဖို့သို့ ရောက်လာ၏။ ထို နေထွက်ရာ အရပ်ကို အရှေ့အရပ်ဟူ၍ လူတို့က ခေါ်ဝေါ်ကြကုန်၏။ ထိုအရှေ့အရပ်ကို များသော အခြံအရံ ရှိသည့် ဂန္ဓဗ္ဗ နတ်တို့ကို အစိုးရသော စေတရဌ နတ်မင်းကြီးသည် စောင့်ရှောက်နေပါသည်။ များစွာသော သားတို့နှင့်တကွ ထိုစေတရဌနတ်မင်း ကြီးသည် သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်၍ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းသော မြတ်စွာဘုရား ကို အဝေးကပင်လျှင် ရှိခိုးပါသည်။”

“အကြင်အရပ်မျက်နှာဖြင့် သေလွန်သူတို့ကို၎င်း၊ အပြစ်ကျူးလွန်သူတို့ ကို၎င်း ထုတ်ဆောင်၍ သွားကြကုန်၏။ ထို အရပ်မျက်နှာကို တောင်အရပ် ဟူ၍ လူတို့က ခေါ်ဝေါ်ကြကုန်၏။ ထိုတောင်အရပ်ကို များသောအခြံအရံ ရှိ၍ ကုမ္ဘဏ်တို့ကို အစိုးရသော ဝိရုဇ္ဈက နတ်မင်းကြီးသည် စောင့်ရှောက်နေပါ သည်။ များစွာသော သားတို့နှင့် တကွ ထိုဝိရုဇ္ဈက နတ်မင်းကြီးသည် သစ္စာ လေးပါးကို သိမြင်၍ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းသော မြတ်စွာဘုရားကို အဝေးက ပင်လျှင် ရှိခိုးပါသည်။”

“ထွန်းလင်းတောက်ပ၍ ကြီးသောအဝန်းရှိသော နေမင်းသည် အကြင် အရပ်သို့ ဝင်သွားသဖြင့် နေသည် ကွယ်ပျောက်၍ ညအဖို့သို့ ရောက်လာ၏။ ထိုနေဝင်ရာအရပ်ကို အနောက်အရပ်ဟူ၍ လူတို့က ခေါ်ဝေါ်ကြကုန်၏။ ထို အနောက်အရပ်ကို များသောအခြံအရံရှိ၍ နတ်နဂါးတို့ကို အစိုးရသော ဝိရူ ပက္ခ နတ်မင်းသည် စောင့်ရှောက်နေပါသည်။ များစွာသောသားတို့နှင့် တကွ ထိုဝိရူပက္ခနတ်မင်းသည် သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်၍ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းသော မြတ်စွာဘုရားကို အဝေးကပင်လျှင် ရှိခိုးပါသည်။”

“အကြင်အရပ်၌ ဥတ္တရကုရု မည်သော မြောက်ကျွန်းသည် ရှိ၏။ မြင်းမိုရ် တောင်သည်လည်း ရွှေရောင်တောက်၏။ ထိုအရပ်ကို မြောက်အရပ် ဟူ၍ လူ တို့က ခေါ်ဝေါ်ကြပါသည်။ ထိုမြောက်အရပ်ကို များသော အခြံအရံ ရှိ၍ ဘိလူးတို့ကို အစိုးရသော ကုဝေရ နတ်မင်းသည် စောင့်ရှောက် နေပါသည်။

များစွာသော သားတို့နှင့်တကွ ထိုကုဝေရ နတ်မင်းသည် သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်၍ ကြောက်ရွံ့ခြင်း ကင်းသော မြတ်စွာဘုရားကို အဝေးကပ် ရှိခိုး ပါသည်။

“ယောက်ျားအာဇာနည် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား....အရှင်ဘုရား အား ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှိခိုးပါကုန်၏၊ ယောက်ျားမြတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရား.... အရှင်ဘုရားအား ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှိခိုးပါကုန်၏၊ အရှင်ဘုရားသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် သတ္တဝါအားလုံးကို ကြည့်ရှုတော်မူပါလော့။”

နတ်တို့အား တိုင်ကြားပါ

ဝေဿဝဏ် နတ်မင်းကြီးသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား ပရိတ်အရံအတားကို ရွတ်ဆိုလျှောက်ထားပြီးနောက် ဤသို့ ထပ်မံလျှောက်ကြားပြန်၏။

“အရှင်ဘုရား... ဤအာဇာနည်နာဠိယ မည်သော ပရိတ်အတားကို ကောင်း စွာ သင်ယူလေ့လာထားသော ရဟန်းကို ဖြစ်စေ၊ ရဟန်းမိန်းမကို ဖြစ်စေ၊ ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာမကို ဖြစ်စေ ဘီလူး၊ ဂန္ဓဗ္ဗ၊ ကုမ္ဘဏ်၊ နဂါး စသော တစုံတယောက်သောသူသည် အကယ်၍ နှောင့်ယှက်ငြားအံ့၊ ထိုသို့ နှောင့်ယှက် သောသူသည် ရွာနိဂုံးတို့၌ အရိအသေ အလေးအမြတ် ပြုခြင်းကို ရနိုင်တော့ မည် မဟုတ်ပါ၊ အဋ္ဌကမန္တာမည်သော မင်းနေပြည်၌ ဗိမာန်အိမ်ယာကို၎င်း၊ အမြဲနေထိုင်ခွင့်ကို၎င်း ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ ထိုသူသည် ဘီလူး၊ ဂန္ဓဗ္ဗ စသည်တို့၏ အစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်ခွင့် ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ အခြားသော ဘီလူး၊ ဂန္ဓဗ္ဗ စသည်တို့က ထိုသူနှင့် သားပေး သမီးယူ ပြုခြင်း ကို ပြုလုပ်ကြတော့မည် မဟုတ်ပါ။ ထိုသူအား ဆဲရေးခြင်း မျိုးစုံဖြင့်လည်း ဆဲရေးကြမည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသူ၏ဦးခေါင်း၌ သံခွက်လွတ်ကိုမူလည်း မှောက် ကြကုန်ရာပါသည်။ ထိုသူ၏ ဦးခေါင်းကို ဂုဏ်စိတ်မူလည်း ခွဲကြကုန်ရာပါ သည်။”

“အရှင်ဘုရား.... ဥပမာအားဖြင့် မဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော မင်းကြီး၏ နိုင်ငံ၌ ခိုးသူကြီးတို့သည် ရှိပါကုန်၏၊ ထိုခိုးသူကြီးတို့သည် မင်းကြီးနှင့်တကွ စစ်သူကြီး၊ မင်းချင်းတို့၏ စကားကို မလိုက်နာကြပါ။ ထို့အတူပင် အမျက် ဒေါသကြီး၍ နတ်မင်းကြီးများနှင့်တကွ ဘီလူးစစ်သူကြီး စသူတို့၏ စကားကို မလိုက်နာသည့် ဘီလူးစသည်လည်း ရှိကြပါသည်။ ထိုဘီလူးစသည်တို့သည် အကယ်၍ ရဟန်း၊ ရဟန်းမ၊ ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာမတို့ကို ပူးငင်ခြင်း၊

နှိပ်စက်ညှင်းဆဲခြင်း ပြုခဲ့သော် နတ်မင်းကြီးများနှင့်တကွ ဘီလူးစစ်သူကြီး
စစ်သူတို့အား တိုင်တန်းပြောကြားအပ်ပါသည်။ ယင်းသို့ တိုင်တန်းပြောကြား
ရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ဣန္ဒ၊ သောမ၊ ဝရုဏ၊ ဘာရဒွါဇ၊ ပဇာပတိ၊ စန္ဒန၊
ကာမသေဋ္ဌ စသော နတ်ဘီလူးများဖြစ်ပါသည်။”

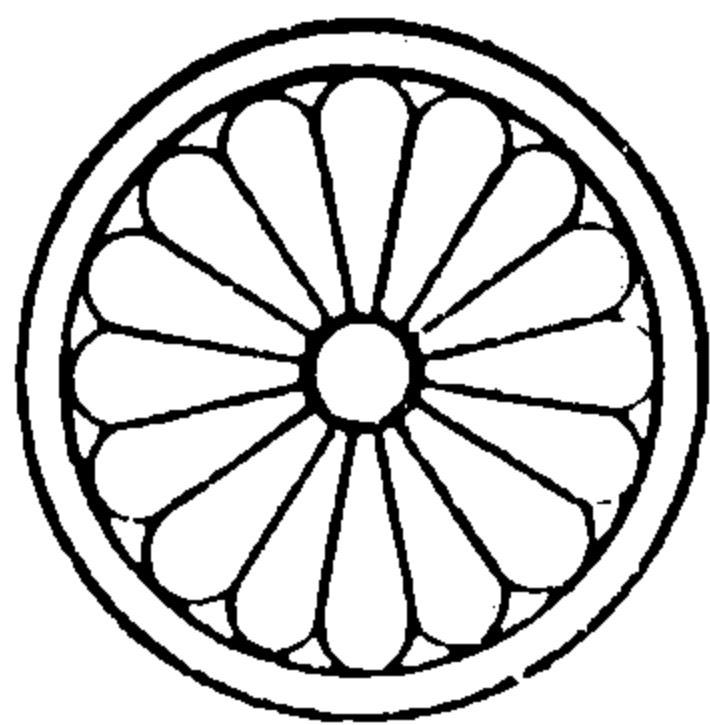
“အရှင်ဘုရား.... ဤအာဠာနာဠိယ ပရိတ်အရံအတားသည် ရဟန်း၊
ရဟန်းမ၊ ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာမတို့အား ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ
၎င်း၊ ပင်ပန်းဆင်းရဲမှု မရှိခြင်းငှာ၎င်း၊ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းငှာ၎င်း အထောက်
အကူ ဖြစ်ပါလိတံ။”

ဝေဿဝဏ် နတ်မင်းကြီးသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား ဤသို့လျှောက်ထားပြီး
အခြားသော နတ်မင်းကြီး သုံးယောက်တို့နှင့်အတူ နေရာမှ ပျောက်ကွယ်
သွားကြလေသည်။

ပရိတ်အရံအတားကို ရဟန်းတို့အား ဟောကြားခြင်း

နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်သောအခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် လွန်ခဲ့
သော ညက နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့ ရောက်လာပြီး ဝေဿဝဏ်နတ်မင်း
ကြီးက အာဠာနာဠိယမည်သော ပရိတ်အရံအတားကို ရွတ်ဆိုလျှောက်ကြား
ခဲ့ပုံကို ရဟန်းတို့အား တဆင့်ပြန်၍ ဟောကြားတော်မူသည်။ ရဟန်းတို့သည်
လူနှင့်ဝေး၍ ဆိတ်ငြိမ်သော တောကျောင်းသို့ ကပ်ရောက်သည့်အခါ မပင်
မပန်း ချမ်းချမ်းသာသာ နေနိုင်ရန်အယုံငှာ အာဠာနာဠိယမည်သော ပရိတ်
အရံအတားကို သင်ယူ၍ အဖန်ဖန် လေ့လာကြရန်လည်း တိုက်တွန်းတော်
မူသည်။

“ရဟန်းတို့.... အာဠာနာဠိယမည်သော ပရိတ်အရံအတားကို သင်ယူ
ကြကုန်လော၊ အဖန်ဖန် လေ့လာကြကုန်လော၊ ဆောင်ထား ကြကုန်လော။
ရဟန်းတို့.... အာဠာနာဠိယမည်သော ပရိတ်အရံအတားသည် အကျိုးစီးပွား
နှင့် စပ်၏။ ရဟန်း၊ ရဟန်းမ၊ ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာမတို့အား ကာကွယ်
စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ၊ ဆင်းရဲပင်ပန်းမှု မရှိစေခြင်းငှာ၊ ချမ်းသာစွာနေရခြင်း
ငှာ အထောက်အပံ့ ဖြစ်ပေ၏။”

၃၃။ သင်္ဂါတိသုတ်

အညီအညွတ် ရွတ်ဆိုအပ်သော တရားများကို ဟောကြားခြင်း

ပါဝါမြို့မှ မင်းကွန်းသစ်

အခါတပါး၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ရဟန်းငါးရာနှင့်အတူ မလ္လာတိုင်း၌ ခရီးလှည့်လည်စဉ် ပါဝါမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်၍ ပါဝါမြို့အနီး ရွှေပန်းထိမ်သည်၏ သား စုန္ဒ၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ပါဝါမြို့နေ မလ္လာမင်းသားတို့သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ကြွရောက်လာကြောင်း ကြားသိကြလျှင် သရက်ဥယျာဉ်သို့ စုဝေး ရောက်ရှိလာကြပြီး ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား ရဟန်းငါးရာနှင့်တကွ မိမိတို့၏ ဆောက်လုပ်ပြီးစဖြစ်သော မင်းကွန်းသစ်သို့ ကြွရောက်သီတင်းသုံးရန် လျှောက်ထား တောင်းပန်ကြသည်။ ယင်းသို့ လျှောက်ထားတောင်းပန်ခြင်းကို ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကလည်း ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူလိုက်သည်။

ထို့နောက် မင်းကွန်းသစ်၌ နေရာထိုင်ခင်း ခင်းကျင်း ပြင်ဆင်ခြင်း၊ သောက်ရေ သုံးရေ တည်ထား၍ ဆီမီးထွန်းညှိခြင်းစသော ကိစ္စများပြီးစီး၍ မလ္လာမင်းသားတို့က လာရောက် ပင့်ဆောင်သောအခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ရဟန်းငါးရာနှင့်အတူ မင်းကွန်းသစ်သို့ ကြွရောက် သီတင်းသုံးတော်မူသည်။ မလ္လာမင်းသားတို့သည်လည်း မင်းကွန်းသစ်အတွင်းသို့ ဝင်၍ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား ရှိခိုးကာ ထိုင်နေကြသည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် မလ္လာမင်းသားတို့အား သင့်လျော်သော တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူပြီး ညဦးယံလွန်သောအခါ ပြန်ရန် အချိန်သင့်ပြီဖြစ်ကြောင်း မိန့်ကြားတော်မူသည်။ သို့ဖြင့် မလ္လာမင်းသားတို့သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား ရှိခိုးပြီး မြို့တွင်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

မလ္လာမင်းသားတို့ ထွက်ခွာသွားသောအခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ရဟန်းတို့အား ဆက်လက်၍ တရားဟောကြားရန် ရှင်သာရိပုတ္တရာအား တိုက်တွန်းတော်မူပြီး ကိုယ်တော်မြတ်ကား ညောင်းညာမှု ပြေပျောက်စေရန် အတွက် သတိသမ္ပဇဉ် မကင်းကွာမှု၍ မြတ်သော လျောင်းစက်ခြင်းကို ပြုတော်မူသည်။

ပြိုကွဲနေသော နိဂဏ္ဌသာသနာ

ထိုအချိန်တွင် ပါဝါမြို့၌ နာဠပုတ္တ မည်သော နိဂဏ္ဌဆရာကြီး ကုယ်
လွန်ပြီးစဖြစ်၍ သူ၏တပည့် နိဂဏ္ဌတက္ကတန်းတို့သည် အချင်းချင်းအငြင်းပွား
ကာ အုပ်စု ကွဲနေကြသည်။ နိဂဏ္ဌတို့၏ တပည့် ဖြစ်သော လူ ၁၂ ယောက်တို့
သည်လည်း မိမိတို့ဆရာများအပေါ်၌ ငြီးငွေ့စိတ်ပျက်နေကြသည်။ ရှင်သာရိ
ပုတ္တရာသည် ရဟန်း တို့အား တရား ဟောရာတွင် နိဂဏ္ဌ တို့၏ သာသနာ၌
တပည့်သာဝကအချင်းချင်း မညီမညွတ်ဖြစ်ကာ စိတ်ဝမ်းကွဲပြားနေကြခြင်းမှာ
ကောင်းစွာ ဟောကြား အပ်သော တရား ဓမ္မ မဟုတ်ခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်
ကြောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်သည်ကား ကောင်းစွာဟောကြားအပ်
သော တရားဓမ္မဖြစ်ကြောင်း မိန့်ကြားတော်မူသည်။

“ငါ့ရှင်တို့.... မြတ်စွာဘုရားဟောကြားအပ်သော တရားသည် ကောင်း
စွာ ဟောကြားအပ်သော တရား ဖြစ်၏။ လွတ်မြောက်ခြင်း၊ ငြိမ်းအေးခြင်းကို
ဖြစ်စေတတ်သောတရား ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သင်တို့သည် ထိုတရားကို အညီ
အညွတ် ရွတ်ဆိုအပ်၏။ မငြင်းခုံအပ်။ ယင်းသို့ အညီအညွတ် ရွတ်ဆိုသည် ရှိ
သော် ဤသာသနာတော်သည် အရှည်တည်တံ့ ပေရာ၏။ နတ်လူတို့၏ စီးပွား
ချမ်းသာ အလို့ငှာ အထောက်အကူ ဖြစ်ပေရာ၏။”

အညီအညွတ်ရွတ်ဆိုအပ်သော တရားများ

“ငါ့ရှင်တို့.... သတ္တဝါအားလုံးတို့သည် အစာအာဟာရလျှင် တည်ရာ
ရှိကုန်၏။ သင်္ခါရလျှင် တည်ရာရှိကုန်၏။ သိတော်မူ မြင်တော်မူသော မြတ်စွာ
ဘုရားသည် ဤ တပါးသော တရားကို ကောင်းစွာ ဟောတော်မူအပ်၏။ ထို
တရားကို သင်တို့ အညီအညွတ် ရွတ်ဆိုအပ်၏။”

နှစ်ပါးစု တရားများ

“ငါ့ရှင်တို့.... ရုပ်တရား၊ နာမ်တရား။
ဘဝမြဲ၏ဟူသောအယူ၊ ဘဝပြတ်၏ဟူသောအယူ။
မရှက်ခြင်း၊ မကြောက်ခြင်း။
ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း။
ဆုံးမခက်ခြင်း၊ မကောင်းသောအဆွေခင်ပွန်းရှိခြင်း။
ဆုံးမလွယ်ခြင်း၊ ကောင်းသောအဆွေခင်ပွန်းရှိခြင်း။

အာပတ်၌ လိမ်မာခြင်း၊ အာပတ်မှ ထခြင်း၌ လိမ္မာခြင်း။
သမာပတ်၌ လိမ္မာခြင်း၊ သမာပတ်မှထခြင်း၌ လိမ္မာခြင်း။
ဓာတ်၌ လိမ္မာခြင်း၊ နှလုံးသွင်းခြင်း၌ လိမ္မာခြင်း။
အာယတန၌ လိမ္မာခြင်း၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်၌ လိမ္မာခြင်း။
အကြောင်းဟုတ်သည်၌ လိမ္မာခြင်း၊ အကြောင်းမဟုတ်သည်၌ လိမ္မာခြင်း။

ဖြောင့်မတ်ခြင်း၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်း။
သည်းခံခြင်း၊ တရား၌ မွေ့လျော်ခြင်း။
သိမ်မွေ့ပြေပြစ်ခြင်း၊ စေ့စပ်ခြင်း။
မညှင်းဆဲခြင်း၊ စင်ကြယ်ခြင်း။
သတိလွတ်ခြင်း၊ ပညာအဆင်ခြင်မရှိခြင်း။
သတိရှိခြင်း၊ ပညာအဆင်ခြင်ရှိခြင်း။
ဣန္ဒြေတို့၌ မလုံခြုံသောတံခါး ရှိခြင်း၊ အစားအစာ၌ အတိုင်းအရှည်မသိခြင်း။

ဣန္ဒြေတို့၌ လုံခြုံသော တံခါး ရှိခြင်း၊ အစားအစာ၌ အတိုင်းအရှည်သိခြင်း။

ဆင်ခြင်ခြင်းအား၊ ပွားများခြင်းအား။
သတိအား၊ သမာဓိအား။
သမထ၊ ဝိပဿနာ။
သမထအာရုံ၊ ဝိပဿနာအာရုံ။
ဝိရိယတရား၊ မပ္ပိလွင့်ခြင်းတရား။
သီလပျက်ခြင်း၊ အယူပျက်ခြင်း။
သီလ၏ ပြည့်စုံခြင်း၊ အယူ၏ ပြည့်စုံခြင်း။
သီလစင်ကြယ်ခြင်း၊ အယူစင်ကြယ်ခြင်း။
စင်ကြယ်သော ဥာဏ်အမြင်၊ ဥာဏ်အမြင်အားလျော်သော ဝိရိယ။
ထိတ်လန့်သင့်သောအရာတို့၌ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်သောပုဂ္ဂိုလ်၏ ဥာဏ်အမြင်နှင့်ယှဉ်သော အားထုတ်ခြင်း။
ကုသိုလ်တရားတို့၌ မရောင့်ရဲခြင်း၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း၌ မဆုတ်နစ်ခြင်း။

ဝိဇ္ဇာနှင့်ဝိမုတ္တိ။

အရဟတ္တမဂ်နှင့်အရဟတ္တဖိုလ်

အစရှိသော နှစ်ပါးစုတရားများကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ကောင်းစွာ ဟောကြားအပ်ကုန်၏။ ထိုတရားတို့ကို သင်တို့သည် ကောင်းစွာ ရွတ်ဆိုအပ်ကုန်၏။”

သုံးပါးစု တရားများ

“ငါ့ရှင်တို့....သိတော်မူ မြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သုံးပါးစုတရားများကိုလည်း ကောင်းစွာ ဟောကြားအပ်ကုန်၏။ ထိုသုံးပါးစု တရားများကား....

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဟူသော အကုသိုလ် မူလသုံးပါး။

အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟ ဟူသော ကုသိုလ်မူလသုံးပါး။

ကာယဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက်၊ မနောဒုစရိုက် ဟူသော ဒုစရိုက်သုံးပါး။

ကာယ သုစရိုက်၊ ဝစီ သုစရိုက်၊ မနော သုစရိုက် ဟူသော သု စ ရိုက် သုံးပါး။

ကာမဝိတက်၊ ဗျာပါဒဝိတက်၊ ဝိဟိံသာဝိတက် ဟူသော မိစ္ဆာဝိတက် သုံးပါး။

နေက္ခမ္မဝိတက်၊ အဗျာပါဒဝိတက်၊ အဝိဟိံသာဝိတက် ဟူသော သမ္မာဝိတက်သုံးပါး။

ကာမသင်္ကပ္ပ၊ ဗျာပါဒသင်္ကပ္ပ၊ ဝိဟိံသာသင်္ကပ္ပ ဟူသော မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပ သုံးပါး။

နေက္ခမ္မသင်္ကပ္ပ၊ အဗျာပါဒသင်္ကပ္ပ၊ အဝိဟိံသာသင်္ကပ္ပ ဟူသော သမ္မာသင်္ကပ္ပသုံးပါး။

ကာမသညာ၊ ဗျာပါဒသညာ၊ ဝိဟိံသာသညာ ဟူသော မိစ္ဆာသညာ သုံးပါး။

နေက္ခမ္မသညာ၊ အဗျာပါဒသညာ၊ အဝိဟိံသာသညာ ဟူသော သမ္မာသညာသုံးပါး။

ကမဓာတ်၊ ဗျာပါဒဓာတ်၊ ဝိဟိံသာဓာတ်ဟူသော အကုသိုဓာတ် သုံးပါး။

နေက္ခမ္မဓာတ်၊ အဗျာပါဒဓာတ်၊ အဝိဟိံသာဓာတ် ဟူသော ကုသိုလ် ဓာတ်သုံးပါး။

ကမဓာတ်၊ ရူပဓာတ်၊ အရူပဓာတ်ဟူသော ဓာတ်သုံးပါး။

ရူပဓာတ်၊ အရူပဓာတ်၊ နိရောဓဓာတ် ဟူသော ဓာတ်သုံးပါး။

ဟိနဓာတ်၊ မဇ္ဈိမဓာတ်၊ ပဏိတဓာတ်ဟူသော ဓာတ်သုံးပါး။

ကမတဏှာ၊ အတဏှာ၊ ဝိတတဏှာဟူသော တဏှာသုံးပါး။

ကမဘဏှာ၊ ရူပတဏှာ၊ အရူပတဏှာဟူသော တဏှာသုံးပါး။

ရူပတဏှာ၊ အရူပတဏှာ၊ နိရောဓတဏှာဟူသော တဏှာသုံးပါး။

သက္ကယဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ၊ သီလဗ္ဗတ ပရာမာသဟူသော သံယောဇဉ် သုံးပါး။

ကမာသဝ၊ ဘဝါသဝ၊ အဝိဇ္ဇာသဝဟူသော အာသဝသုံးပါး။

ကမဘဝ၊ ရူပဘဝ၊ အရူပဘဝဟူသော ဘဝသုံးပါး။

ကမဂုဏ်ကို ရှာမှီးခြင်း၊ ဘဝကို ရှာမှီးခြင်း၊ မြတ်သော အကျင့်ဟု သမုတ်အပ်သော မိစ္ဆာအယူကို ရှာမှီးခြင်းဟူသော ရှာမှီးခြင်း သုံးပါး။

ငါမြတ်၏ဟူသောမာန်၊ ငါတူ၏ဟူသောမာန်၊ ငါယုတ်၏ဟူသော မာန်အားဖြင့် သုံးပါးသောမာန်။

အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်အားဖြင့် သုံးပါးသောကာလ။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးဟူသောအစု၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါး၏ အကြောင်းဟူသောအစု၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးချုပ်ခြင်း ဟူ သော အစုအားဖြင့် သုံးပါးသောအစု။

သုခဝေဒနာ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာဟူသော ဝေဒနာသုံးပါး။

ဒုက္ခ ဒုက္ခ၊ သင်္ခါရဒုက္ခ၊ ဝိပရိကာမဒုက္ခဟူသော ဒုက္ခသုံးပါး။

မကောင်းကျိုး ပေးခြင်း၌ မြဲသောအစု၊ ကောင်းကျိုး ပေးခြင်း၌ မြဲသောအစု၊ နှစ်မျိုးစလုံး၌ မမြဲသောအစုအားဖြင့် သုံးပါးသော အစု။

အဘိတ်ကိုအာရုံပြု၍ ယုံမှားခြင်း၊ အနာဂတ်ကို အာရုံပြု၍ယုံမှားခြင်း၊
ပစ္စုပ္ပန်ကို အာရုံပြု၍ ယုံမှားခြင်းဟူသော ယုံမှားခြင်းသုံးပါး။

ကာယဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက်၊ မနောဒုစရိုက်အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားတို့
အထူးစောင့်စည်းရန် မလိုသောတရားသုံးပါး။

ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟဟူသော ကြောင့်ကြခြင်းသုံးပါး။

ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟဟူသော မီးသုံးပါး။

အမိအဖမီး၊ အိမ်ရှင်မီး၊ အလှူခံမီးဟူသော မီးသုံးပါး။

မြင်ခြင်းနှင့်လည်း တကွ ထိပါးခြင်း နှင့်လည်း တကွ ဖြစ်သော ရုပ်၊
မြင်ခြင်းကားမရှိ ထိပါးခြင်းနှင့်သာတကွ ဖြစ်သောရုပ်၊ မြင်ခြင်းလည်း မရှိ
ထိပါး ခြင်းလည်းမရှိသော ရုပ်အားဖြင့် သုံးပါးသောရုပ်။

ပုညာဘိသင်္ခါရ၊ အပုညာဘိသင်္ခါရ၊ အာနေညာဘိသင်္ခါရ ဟူသော
သင်္ခါရသုံးပါး။

ကျင့်ဆဲသေက္ခပုဂ္ဂိုလ်၊ ကျင့်ပြီးအသေက္ခပုဂ္ဂိုလ်၊ ကျင့်ဆဲလည်း မဟုတ်
ကျင့်ပြီးလည်းမဟုတ်သော နေဝသေက္ခ နာသေက္ခ ပုဂ္ဂိုလ် အားဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်
သုံးပါး။

အသက်အရွယ်အားဖြင့် ကြီးသော ဇာတိထေရ၊ တရားဂုဏ်အားဖြင့်
ကြီးသော ဓမ္မထေရ၊ ဝေါဟာရ အားဖြင့် သမုတ် အပ်သောသမ္မုတိထေရ
အားဖြင့် ထေရသုံးပါး။

ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာဟူသော ပုညကိရိယဝတ္ထုသုံးပါး။

မြင်၍စောဒနာခြင်း၊ ကြား၍စောဒနာခြင်း၊ ယုံမှား၍စောဒနာခြင်း
ဟူသော စောဒနာခြင်းသုံးပါး။

ထင်ရှားရှိသော ကာမဂုဏ်ကို ခံစားခြင်း၊ ဖန်ဆင်းအပ်သော ကာမ
ဂုဏ်ကို ခံစားခြင်း၊ သူတပါး ဖန်ဆင်းအပ်သော ကာမဂုဏ်ကို ခံစားခြင်း၊
ဟူသော ကာမဂုဏ်ခံစားခြင်း သုံးပါး။

ကျင့်ဆဲသေက္ခပညာ၊ ကျင့်ပြီးအသေက္ခပညာ၊ ကျင့်ဆဲလည်းမဟုတ်
ကျင့်ပြီးလည်း မဟုတ်သော နေဝသေက္ခ နာသေက္ခပညာ အားဖြင့် ပညာ
သုံးပါး။

ကြံစည်ခြင်းဖြင့်ပြီးသော စိန္တာမယပညာ၊ ကြားသိခြင်းဖြင့်ပြီးသော သုတမယပညာ၊ ပွားများခြင်းဖြင့် ပြီးသော ဘာဝနာမယပညာဟူသော ပညာ သုံးပါး။

အကြားအမြင် သုတလက်နက်၊ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းဝိဝေကလက်နက်၊ ပညာ လက်နက် ဟူသော လက်နက်သုံးပါး။

အနုညာတညဿာပီတိန္ဒြေ၊ အညိန္ဒြေ၊ အညတာဝိန္ဒြေ ဟူသော ဣန္ဒြေ သုံးပါး။

မံသစက္ခု၊ ဒိဗ္ဗစက္ခု၊ ပညာစက္ခု ဟူသော စက္ခုသုံးပါး။
အဓိသီလသိက္ခာ၊ အဓိစိတ္တသိက္ခာ၊ အဓိပညာသိက္ခာ ဟူသော သိက္ခာ သုံးပါး။

ကာယဘာဝနာ၊ စိတ္တဘာဝနာ၊ ပညာဘာဝနာ ဟူသော ဘာဝနာ သုံးပါး။

ဝိမဿနာဉာဏ်၊ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ် ဟူသော အလွန် မြတ်သော တရား သုံးပါး။

သဝိတက္က သဝိစာရ သမာဓိ၊ အဝိတက္က ဝိစာရမတ္တ သမာဓိ၊ အဝိတက္က အဝိစာရ သမာဓိ ဟူသော သမာဓိသုံးပါး။

ကိုယ်ဖြင့် ရဟန်းအကျင့်ကို ကျင့်ခြင်း၊ နှုတ်ဖြင့် ရဟန်း အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်း၊ စိတ်ဖြင့် ရဟန်းအကျင့်ကိုကျင့်ခြင်း ဟူသော ရဟန်းအကျင့်သုံးပါး။

အစီးအပွား၌ လိမ်မာခြင်း၊ အစီးအပွား မရှိသည့်၌ လိမ်မာခြင်း၊ အကြောင်း၌ လိမ်မာခြင်းဟူလော လိမ်မာခြင်းသုံးပါး။

အနာကင်းခြင်းဖြင့် မာန်ယစ်ခြင်း၊ အရွယ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းဖြင့် မာန် ယစ်ခြင်း၊ ဇာတ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းဖြင့် မာန်ယစ်ခြင်း ဟူသော မာန်ယစ်ခြင်း သုံးပါး။

မိမိကိုယ်ကို အလေးပြုခြင်း၊ လောကကိုအလေးပြုခြင်း၊ တရားကို အ လေးပြုခြင်းဟူသော အလေးပြုခြင်းသုံးပါး။

အတိတ် ခန္ဓာကို အကြောင်းပြု၍ စကားကို ပြောဆိုခြင်း၊ အနာဂတ် ခန္ဓာကို အကြောင်းပြု၍ စကားကိုပြောဆိုခြင်း၊ ပစ္စုပ္ပန်ကိုအကြောင်း ပြု၍ စကားကိုပြောဆိုခြင်း ဟူသော စကားဖြစ်ကြောင်းသုံးပါး။

ရှေးဘဝတို့ကို ပြန်၍အောက်မေ့နိုင်သော ဝိဇ္ဇာ၊ သတ္တဝါတို့၏ သေခြင်း ဖြစ်ပေါ်ခြင်းကိုသိသော ဝိဇ္ဇာ၊ အာသဝေါတရားတို့၏ ကုန်ခန်းခြင်းကိုသိသော ဝိဇ္ဇာဟူသော ဝိဇ္ဇာလုံးပါး။

နတ်ချမ်းသာနှင့် တူသော သမာပတ်ချမ်းသာကို ခံစား၍ နေခြင်း၊ ဗြဟ္မာဝိဟာရတရားဖြင့်နေခြင်း၊ ဖလသမာပတ်ချမ်းသာကို ခံစား၍နေခြင်းဟူသော နေခြင်းသုံးပါး။

အထူးထူး တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်း ဟူသော တန်ခိုးပြာဋိဃာ၊ သူတပါး စိတ်ကိုသိ၍ ညွှန်းဆိုခြင်း ဟူသော တန်ခိုးပြာဋိဟာ၊ သူတပါးစိတ်ကို သိ၍ တရား ဟောခြင်းဟူသော တန်ခိုးပြာဋိဟာအားဖြင့် သုံးပါးသော တန်ခိုးပြာဋိဟာတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

လေးပါးစု တရားများ

“ငါ့ရှင်တို့.... သိတော်မူ မြင်တော်မူသော မြတ် စွာ ဘုရား သည် ကောင်းစွာ ဟောကြားအပ်သော လေးပါးစု တရားတို့သည်လည်း ရှိကုန်၏။ ထိုလေးပါးစု တရားတို့ကား-

ကာယာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်၊ ဝေဒနာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန် စသော သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး။

မဖြစ်သေးသော အကုသိုလ်တို့ကို မဖြစ်စေရန်အားထုတ်ခြင်း၊ ဖြစ်ပြီးသော အကုသိုလ်တို့ကို ပယ်ရန်အားထုတ်ခြင်းစသော သမ္ပပ္ပစာန် လေးပါး။

ဆန္ဒ စိတ္တ ဝီရိယ ဝီမံသ ဟူသော ဣဒ္ဓိပါဒ် လေးပါး။

ပထမဈာန် ဒုတိယဈာန်စသော ဈာန်လေးပါး။

ပစ္စုပ္ပန် အတ္တဘောဉ် ချမ်းသာစွာနေခြင်းငှာ ဖြစ်သော သမာဓိဘာဝနာ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခု ဉာဏ်အမြင်ကို ရခြင်းငှာဖြစ်သော သမာဓိဘာဝနာ၊ သတိသမ္ပဇ်နှင့် ပြည့်စုံစေခြင်းငှာ ဖြစ်သော သမာဓိဘာဝနာ၊ အာသဝေါတရားတို့၏ ကုန်ခြင်းငှာဖြစ်သော သမာဓိဘာဝနာဟူသော သမာဓိ ဘာဝနာလေးပါး။

မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာဟူသော အပ္ပမညာလေးပါး။

အာကာသာ နန္ဒာယတနဈာန်စသော အာရုံပွဲဈာန်လေးပါး။

ဥာဏ်ဖြင့်ဆင်ခြင်၍ မှီဝဲသင့်သော အရာကို မှီဝဲခြင်း၊ သည်းခံ သင့်သော အရာကို သည်းခံခြင်း၊ ရှောင်ကြဉ်သင့်သော အရာကို ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ ပယ်ဖျောက်သင့်သောအရာကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းဟူသော မှီရာလေးပါး။

ရသမျှသက်န်းဖြင့် ရောင့်ရဲခြင်း၊ ရသမျှဆွမ်းဖြင့် ရောင့်ရဲခြင်း၊ ရသမျှကျောင်းဖြင့် ရောင့်ရဲခြင်း၊ ဘာဝနာ၌ မွေ့လျော်ခြင်း ဟူသော အရိယဝံသတရားလေးပါး။

ဣန္ဒြေတို့ကို စောင့်စည်းရန် အားထုတ်ခြင်း၊ ကာမဝိတက် စသည်ကို ပယ်ရန် အားထုတ်ခြင်း၊ ဗောဇ္ဈင်္ဂစသည်ကို ပွားများရန် အားထုတ်ခြင်း၊ သမာဓိ နိမိတ်ကို စောင့်ရှောက်ရန် အားထုတ်ခြင်း ဟူသော အားထုတ်ခြင်းလေးပါး။

သစ္စာလေးပါး၌ သိသော ဓမ္မဉာဏ်၊ ဓမ္မဉာဏ်သို့ အစဉ်လိုက်သော အနုယဉာဏ်၊ သူတပါးစိတ်ကို ပိုင်းခြားသိသော ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်၊ သမုတိပညတ်၌သိသော ဉာဏ်အားဖြင့် ဉာဏ်လေးပါး။

ဆင်းရဲကိုသိသောဉာဏ်၊ ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်းကိုသိသောဉာဏ်၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာကိုသိသောဉာဏ်၊ ဆင်းရဲချုပ်ရေးအကျင့်ကို သိသောဉာဏ် ဟူသော ဉာဏ်လေးပါး။

သူတော်ကောင်းကိုမှီဝဲခြင်း၊ သူတော်ကောင်းတရားကို ကြားနာခြင်း၊ သင့်လျော်စွာ နှလုံးသွင်းခြင်း၊ လျော်ကန် သင့်မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းအားဖြင့် သောတာပတ္တိမဂ်ကိုရခြင်း၏ အကြောင်းလေးပါး။

မြတ်စွာဘုရား၌ ဥာဏ်ဖြင့်သက်ဝင်ယုံကြည်ခြင်း၊ တရား၌ ဥာဏ်ဖြင့် သက်ဝင်ယုံကြည်ခြင်း၊ သံဃာ၌ ဥာဏ်ဖြင့် သက်ဝင် ယုံကြည်ခြင်း၊ မကျိုး မပေါက်သော အရိယသီလနှင့် ပြည့်စုံခြင်း ဟူသော သောတာပန်၏ အင်္ဂါလေးပါး။

သောတာပတ္တိဖိုလ်၊ သကဒါဂါမိဖိုလ်၊ အနာဂါမိဖိုလ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်တည်းဟူသော ရဟန်း၏အကျိုးလေးပါး။

ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယော ဟူသော ဓာတ်လေးပါး။

ကဗဠိကာရ အာ ဟာ ရ၊ ဖဿာ ဟာ ရ၊ မနောသဉ္ဇေတနာဟာရ၊ ဝိညာဏာဟာရ ဟူသော အာဟာရလေးပါး။

ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရဟူသော စိညာဉ်၏ တည်ရာလေးပါး။
ဆန္ဒာဂတိ၊ ဒေါသဂတိ၊ မောဟာဂတိ၊ ဘယာဂတိဟူသော အဂတိ
လေးပါး။

သင်္ကန်းကြောင့် တဏှာဖြစ်ခြင်း၊ ဆွမ်းကြောင့် တဏှာဖြစ်ခြင်း၊ ကျောင်း
ကြောင့် တဏှာဖြစ်ခြင်း၊ မှန်မြတ်သော ဆီ ပျား တင်လဲ စသည်တို့ကြောင့်
တဏှာဖြစ်ခြင်း ဟူသော ရဟန်းအား တဏှာဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းလေးပါး။

နှေးကွေးစွာ အသိဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်လာ၍ ဆင်းရဲစွာ ကျင့်ရသော အကျင့်၊
လျင်မြန်စွာ အသိဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်လာသော်လည်း ဆင်းရဲစွာ ကျင့်ရသော
အကျင့်၊ နှေးကွေးစွာ အသိဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်လာသော်လည်း ချမ်းသာစွာ
ကျင့်ရသော အကျင့်၊ လျင်မြန်စွာ အသိဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်လာ၍ ချမ်းသာစွာ
လည်း ကျင့်ရသော အကျင့်ဟူသော အကျင့်လေးပါး။

အချမ်းအပူ စသည်ကို သည်းမခံနိုင်သော အကျင့်၊ အချမ်းအပူစသည်ကို
သည်းခံနိုင်သော အကျင့်၊ ဣန္ဒြေတို့ကို ဆုံးမသော အကျင့်၊ ကာမ ဝိတက်
စသည်ကို ငြိမ်းစေသော အကျင့် ဟူသော အကျင့်လေးပါး။

အလောဘ၊ အဒေါသ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိ ဟူသော တရားအစု
လေးပါး။

ပစ္စုပ္ပန်၌လည်း ဆင်းရဲ၍ နောင်အခါ၌လည်း ဆင်းရဲသော အကျိုးကို
ပေးတတ်သော တရားကို ဆောက်တည်ခြင်း၊ ပစ္စုပ္ပန်၌သာ ဆင်းရဲ၍ နောင်
အခါ၌ ချမ်းသာသော အကျိုးကို ပေးတတ်သော တရားကို ဆောက်တည်
ခြင်း၊ ပစ္စုပ္ပန်၌ ချမ်းသာ၍ နောင်အခါ၌ ဆင်းရဲသော အကျိုးကို ပေးတတ်
သော တရားကို ဆောက်တည်ခြင်း၊ ပစ္စုပ္ပန်၌လည်း ချမ်းသာ၍ နောင်အခါ
၌လည်း ချမ်းသာသော အကျိုးကို ပေးတတ်သော တရားကို ဆောက်တည်ခြင်း
ဟူသော တရားကို ဆောက်တည်ခြင်း လေးပါး။

သီလအစု၊ သမာဓိအစု၊ ပညာအစု၊ ဝိမုတ္တိအစုဟူသော တရားအစု
“ဓမ္မက္ခန္ဓာ” လေးပါး။

ဝီရိယဗိုလ်၊ သတိဗိုလ်၊ သမာဓိဗိုလ်၊ ပညာဗိုလ်ဟူသော ဗိုလ်လေးပါး။

ပညာအဓိဋ္ဌာန်၊ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်၊ စာဂအဓိဋ္ဌာန်၊ ဝိဝေကအဓိဋ္ဌာန်
ဟူသော အဓိဋ္ဌာန်လေးပါး။

စင်စစ် ဖြေအပ်သောပြဿနာ၊ တဖန် မေး၍ ဖြေအပ်သောပြဿနာ၊ အကျယ် ဝေဖန်၍ ဖြေအပ်သောပြဿနာ၊ အမေးကိုဖယ်ထားပြီး အခြားနည်း ဖြင့် ဖြေအပ်သော ပြဿနာဟူသော ပြဿနာလေးပါး။

မည်းညစ်၍ မည်းညစ်သော အကျိုးကို ပေးတတ်သောကံ၊ ဖြူစင်၍ ဖြူစင်သောအကျိုးကို ပေးတတ်သောကံ၊ မည်းညစ်ခြင်း ဖြူစင်ခြင်း နှစ်ပါးစုံ ထေ၍ နှစ်ပါးစုံအကျိုးကို ပေးတတ်သောကံ၊ မည်းညစ်သည်လည်း မဟုတ် ဖြူစင်သည်လည်းမဟုတ်၍ နှစ်ပါးစုံမဟုတ်သော အကျိုးကို ပေးတတ်သောကံ ဟူသော ကံလေးပါး။

ရှေး၌ဖြစ်ဘူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို သတိဖြင့် မျက်မှောက်ပြုခြင်း၊ သတ္တဝါ တို့၏ စုတိ ပဋိသန္ဓေကို ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုခြင်း၊ ဝိမောက္ခ ရှစ်ပါးကို နာမကာယဖြင့် မျက်မှောက်ပြုခြင်း၊ အာသဝေဝါတရားတို့၏ ကုန် ခြင်းကို အရဟတ္တဖိုလ် ပညာဖြင့် မျက်မှောက်ပြုခြင်း ဟူသော မျက်မှောက်ပြု ခြင်း လေးပါး။

ကာမောဃ၊ဘဝေါဃ၊ ဒိဋ္ဌောဃ၊ အဝိဇ္ဇောဃဟူသော ဩဃလေးပါး။

ကာမယောဂ၊ ဘဝယောဂ၊ ဒိဋ္ဌိယောဂ၊ အဝိဇ္ဇာယောဂ ဟူသော ယောဂလေးပါး။

ကာမယောဂနှင့် မယှဉ်ခြင်း၊ ဘဝယောဂနှင့် မယှဉ်ခြင်း၊ ဒိဋ္ဌိယောဂ နှင့် မယှဉ်ခြင်း၊ အဝိဇ္ဇာယောဂနှင့် မယှဉ်ခြင်း ဟူသော ဝဋ်၌ မယှဉ်ခြင်း လေးပါး။

အဘိဇ္ဈာ၊ ဗျာပါဒ၊ သိလဗ္ဗတ ပရာမာသ၊ ဣဒံသစ္စာဘိနိဝေသဟူသော အာထုံးအဖွဲ့လေးပါး။

ကာမုပါဒါနံ၊ ဒိဋ္ဌုပါဒါနံ၊ သိလဗ္ဗတု ပါဒါနံ၊ အတ္တဝါဒု ပါဒါနံ ဟူသော ဥပါဒါနံလေးပါး။

ဥ၌ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ အမိဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ အာဂ္ဂိ၌ ပဋိသန္ဓေ နေခြင်း၊ ဂိုယ်ထင်ရှားပေါ်၌ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း ဟူသော ပဋိသန္ဓေနေခြင်း လေးပါး။

အသိဉာဏ်မရှိမူ၍ အမိဝမ်းသို့ သက်ဝင်ပြီး အသိဉာဏ်မရှိမူ၍ အမိ ဝမ်း၌တည်နေကာအသိဉာဏ်မရှိ၍သာလျှင် အမိဝမ်းမှထွက်ခြင်း၊ အသိဉာဏ်ရှိ လျက် အမိဝမ်းသို့ သက်ဝင်ပြီး အသိဉာဏ်မရှိဘဲ အမိဝမ်း၌ တည်နေကာ

အသိဉာဏ်မရှိဘဲပင် အမိဝမ်းမှထွက်ခြင်း၊ အသိဉာဏ်ရှိလျက် အမိဝမ်းသို့ သက်ဝင်ပြီး အသိဉာဏ်ရှိလျက်ပင် အမိဝမ်း၌ တည်နေကာ အသိဉာဏ်မရှိဘဲ အမိဝမ်းမှထွက်ခြင်း၊ အသိဉာဏ်ရှိလျက် အမိဝမ်းသို့ သက်ဝင်ပြီး အသိဉာဏ်ရှိလျက် အမိဝမ်း၌ တည်နေကာ အသိဉာဏ်ရှိလျက်ပင် အမိဝမ်းမှထွက်ခြင်း ဟူသော အမိဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေကိန်းအောင်းခြင်း လေးပါး။

မိမိစေ့ဆော်မှုသာဖြစ်၍ သူတပါးစေ့ဆော်မှု မဖြစ်သော အတ္တဘောကို ရခြင်း၊ သူတပါးစေ့ဆော်မှုသာဖြစ်၍ မိမိစေ့ဆော်မှု မဖြစ်သော အတ္တဘောကို ရခြင်း၊ မိမိစေ့ဆော်မှုလည်းဖြစ် သူတပါးစေ့ဆော်မှုလည်းဖြစ်သော အတ္တဘောကိုရခြင်း၊ မိမိစေ့ဆော်မှုလည်းမဖြစ် သူတပါးစေ့ဆော်မှုလည်း မဖြစ်သော အတ္တဘောကိုရခြင်း ဟူသော အတ္တဘောကိုရခြင်း လေးပါး။

လှူသူကြောင့် စင်ကြယ်ခြင်း၊ အလှူခံသူကြောင့် စင်ကြယ်ခြင်း၊ နှစ်ဦးလုံးကြောင့် မစင်ကြယ်ခြင်း၊ နှစ်ဦးလုံးကြောင့် စင်ကြယ်ခြင်းဟူသော အလှူ၏ စင်ကြယ်ခြင်းလေးပါး။

ပေးကမ်းခြင်း၊ ချစ်ဖွယ်သော စကားကို ဆိုခြင်း၊ အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်ခြင်း၊ မိမိနှင့် ထပ်တူပြုခြင်း ဟူသော အဆွေခင်ပွန်းရခြင်း၏ အကြောင်း လေးပါး။

မဟုတ်မမှန်ပြောခြင်း၊ ဂုံးတိုက်ခြင်း၊ အကျိုးမဲ့ပြောခြင်း၊ ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းစွာ ပြောခြင်း ဟူသော အရိယာ မဟုတ်သူတို့၏ စကားလေးမျိုး။

မဟုတ်မမှန်မပြောခြင်း၊ ဂုံးမတိုက်ခြင်း၊ ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းစွာ မပြောခြင်း၊ အကျိုးမဲ့ မပြောခြင်း ဟူသော အရိယာတို့၏ စကားလေးမျိုး။

မမြင်ဘဲ မြင်၏ဟု ပြောခြင်း၊ မကြားဘဲ ကြား၏ဟု ပြောခြင်း၊ မတွေ့ဘဲ တွေ့၏ဟု ပြောခြင်း၊ မသိဘဲ သိ၏ဟု ပြောခြင်းဟူသော အရိယာမဟုတ်သူတို့၏ စကားလေးမျိုး။

မြင်လျှင် မြင်၏ဟု ပြောခြင်း၊ ကြားလျှင် ကြား၏ဟု ပြောခြင်း၊ တွေ့လျှင် တွေ့၏ဟု ပြောခြင်း၊ သိလျှင် သိ၏ဟု ပြောခြင်း ဟူသော အရိယာတို့၏ စကားလေးမျိုး။

မိမိကိုယ်ကို ပူပန်စေတတ်၍ မိမိကိုယ်ကို ပူပန်စေသော အလုပ်ကိုလည်း အားထုတ်သူ၊ သူတပါးကို ပူပန်စေတတ်၍ သူတပါးကို ပူပန်စေသော အလုပ်

ကိုလည်း အားထုတ်သူ၊ ယင်း နှစ်မျိုးလုံးကို ပြုလုပ်သူ၊ ယင်း နှစ်မျိုးလုံးကို မပြုလုပ်သူ ဟူသော ပုဂ္ဂိုလ်လေးယောက်။

မိမိအကျိုးငှာသာကျင့်သူ၊ သူတပါးအကျိုးငှာသာ ကျင့်သူ၊ နှစ်ဦးလုံး အကျိုးငှာ ကျင့်သူ၊ နှစ်ဦးလုံး အကျိုးငှာ မကျင့်သူ ဟူသော ပုဂ္ဂိုလ် လေးယောက်။

ယုတ်၍ ယုတ်သောလားရာရှိသူ၊ ယုတ်၍ မြတ်သောလားရာရှိသူ၊ မြတ်၍ ယုတ်သောလားရာ ရှိသူ၊ မြတ်၍ မြတ်သောလားရာ ရှိသူ ဟူသော ပုဂ္ဂိုလ် လေးယောက်။

ခိုင်မြဲသော သဒ္ဒါနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်း၊ ကြာပဒုမာနှင့် တူသော ရဟန်း၊ ကြာပုဏ္ဏရိတ်နှင့်တူသော ရဟန်း၊ နူးညံ့ သိမ်မွေ့သော ရဟန်း ဟူသော ရဟန်းလေးပါးတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ငါးပါးစု တရားများ

“ငါ့ရှင်တို့.... သိတော်မူ မြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကောင်းစွာ ဟောကြားအပ်သည့် ငါးပါးစု တရားတို့သည်လည်း ရှိကုန်၏။ ထိုတရားတို့ကား....

ရူပက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနက္ခန္ဓာ အစရှိသော ခန္ဓာငါးပါး။

ရူပဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနာဥပါဒါနက္ခန္ဓာ အစရှိသော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါး။

စွဲမက်စေတတ်သော ရူပါရုံ၊ သဒ္ဒါရုံ စသည့် ကာမဂုဏ်ငါးပါး။

ငရဲ၊ တိရိစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ လူ၊ နတ် ဟူသော လားရာဂတိငါးပါး။

နေရာ၌ဝန်တို့ခြင်း၊ အမျိုး၌ဝန်တို့ခြင်း၊ လာဘ်၌ဝန်တို့ခြင်း၊ အဆင်း၌ဝန်တို့ခြင်း၊ တရား၌ဝန်တို့ခြင်း ဟူသော ဝန်တို့ခြင်း ငါးပါး။

ကာမတ္တန္တု၊ ဗျာပါဒ၊ တိနိမိဒ္ဒ၊ ဥဒ္ဓစ္စကုက္ကုစ္စ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ ဟူသော နိဝရဏ ငါးပါး။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ၊ သီလဗ္ဗတပရာဟဿ၊ ကာမတ္တန္တု၊ ဗျာပါဒ ဟူသော အောက်ကာမဘုံ၌ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းအဖို့ရှိသော သံယောဇဉ် ငါးပါး။

သူ့အသက် သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာခိုးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ ဖောက်ပြန်စွာကျင့်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ မုသားပြောခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ သေအရက် သောက်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း ဟူသော သိက္ခာပုဒ်ငါးပါး။

ရဟန္တာသည် သေစေလိုသောစေတနာဖြင့် သတ္တဝါကို သတ်ခြင်းငှာ မထိုက်၊ ခိုးလိုသောစိတ်ဖြင့် သူတပါးပစ္စည်းကို ယူခြင်းငှာ မထိုက်၊ မေထုန်မှီဝဲခြင်းငှာ မထိုက်၊ မုသားပြောခြင်းငှာမထိုက်၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို သိမှီ၍ခံစားခြင်းငှာ မထိုက်၊ ဤသို့အားဖြင့် ရဟန္တာတို့ပြုခြင်းငှာ မထိုက်သော တရားငါးပါး။

ဆွေမျိုးပျက်စီးခြင်း၊ စည်းစိမ်ပျက်စီးခြင်း၊ အနာရောဂါဖြင့် ပျက်စီးခြင်း၊ သီလပျက်စီးခြင်း၊ အယူပျက်စီးခြင်း ဟူသော ပျက်စီးခြင်းငါးပါး။

ဆွေမျိုးပြည့်စုံခြင်း၊ စည်းစိမ်ပြည့်စုံခြင်း၊ အနာ ရောဂါ ကင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ သီလပြည့်စုံခြင်း၊ အယူပြည့်စုံခြင်းဟူသော ပြည့်စုံခြင်းငါးပါး။

စည်းစိမ် ဆုံးရှုံးခြင်း၊ မကောင်းသတင်း ကျော်စောခြင်း၊ ပရိသတ် အလယ်၌ ခြည့်ငယ်ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ တွေ့စေလျက်သေရခြင်း၊ သေပြီးနောက် အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်ရခြင်း ဟူသော သီလပျက်စီးခြင်း၏ အပြစ်ငါးပါး။

စည်းစိမ် ဥစ္စာကို ရရှိခြင်း၊ ကောင်းသော သတင်း ကျော်စောခြင်း၊ ပရိသတ် အလယ်၌ ကြောက်ရွံ့ ညှိုးငယ်မှု မရှိခြင်း၊ မတွေ့မဝေ သေရခြင်း၊ သေပြီးနောက်၌လည်း နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရခြင်း ဟူသော သီလနှင့်ပြည့်စုံခြင်း၏ အကျိုး ငါးပါး။

လျှောက်ပတ်သောအခါ၌သာ ဆိုခြင်း၊ ဟုတ်မှန်သောအကြောင်းဖြင့်သာ ဆိုခြင်း၊ သိမ်မွေ့သော စကားဖြင့်သာ ဆိုခြင်း၊ အကျိုးနှင့် စပ်သော စကားဖြင့်သာ ဆိုခြင်း၊ မေတ္တာစိတ်ဖြင့်သာ ဆိုခြင်း ဟူ၍ သူတပါးကို စောဒနာလိုသော ရဟန်းသည် မိမိသဏ္ဌာန်၌ တည်စေအပ်သော တရားငါးပါး။

သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ အနာရောဂါကင်းခြင်း၊ ဖြောင့်မာခြင်း၊ လုံ့လဝီရိယရှိခြင်း၊ ထက်မြက်စင်ကြယ်သောပညာနှင့် ပြည့်စုံခြင်း ဟူသော ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်သော ရဟန်း၏ အင်္ဂါငါးပါး။

အဝိဟာဘုံ၊ အတပ္ပာဘုံ၊ သုဒဿာဘုံ၊ သုဒဿိဘုံ၊ အကနိဋ္ဌဘုံ ဟူသော သုပ္ပါဝါသဘုံ ငါးပါး။

သက်တမ်း အလယ်ကို မလွန်မူ၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော အနာဂါမ်၊ သက်တမ်း အလယ်ကို လွန်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော အနာဂါမ်၊ အာမထုတ်ရမူ၍ ချမ်းသာစွာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော အနာဂါမ်၊ အာထုတ်လျက် ချမ်းသာစွာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော အနာဂါမ်၊ အကနိဋ္ဌဘုံသို့ရောက်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော အနာဂါမ်အား ဖြင့် အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ် ငါးပါး။

ဘုရား၌ယုံမှားခြင်း၊ တရား၌ယုံမှားခြင်း၊ သံဃာ၌ယုံမှားခြင်း၊ အကျင့်သိက္ခာ၌ ယုံမှားခြင်း၊ သီတင်းသုံးဖော်တို့ အပေါ်၌ မကျေနပ် မနှစ်သက်ခြင်းဟူသော စိတ်၏ ငြောင့်တံသင်း ငါးပါး။

ကာမဂုဏ်တို့၌ စွဲမက်မှုမကင်းခြင်း၊ ကိုယ်၌ စွဲမက်မှုမကင်းခြင်း၊ ရုပ်၌ စွဲမက်မှုမကင်းခြင်း၊ အိပ်စက်မှုကိုသာအားထုတ်၍နေခြင်း၊ နတ်ဖြစ်ရန် တောင့်တ၍ အကျင့်ကိုကျင့်ခြင်း ဟူသော စိတ်၏ အနှောင်အဖွဲ့ ငါးပါး။

စက္ခုန္တေ၊ သောတိန္တေ၊ သာနိန္တေ၊ ဇိဝှိန္တေ၊ ကာယိန္တေ ဟူသော ဣန္ဒြေငါးပါး။

သုခိန္တေ၊ ဒုက္ခိန္တေ၊ သောမနဿိန္တေ၊ ဒေါမနဿိန္တေ၊ ဥပေက္ခိန္တေ ဟူသော ဣန္ဒြေငါးပါး။

သဒ္ဓိန္တေ၊ ပီရိယိန္တေ၊ သတိန္တေ၊ သမာဓိန္တေ၊ ပညိန္တေဟူသော ဣန္ဒြေငါးပါး။

ကာမဂုဏ်၌ စိတ်မသက်ဝင်ခြင်း၊ ဖျက်ဆီးရေး၌ စိတ်မသက်ဝင်ခြင်း၊ ညှင်းဆဲရေး၌ စိတ်မသက်ဝင်ခြင်း၊ ရုပ်၌ စိတ်မသက်ဝင်ခြင်း၊ သက္ကာယ၌ စိတ်မသက်ဝင်ခြင်း ဟူသော ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း နိဿရဏဓာတ် ငါးပါး။

တရားကိုကြားနာရ၍ ထိုတရား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သိမြင်ပြီး နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်မှု စသည်ဖြစ်ကာ စိတ်တည်ကြည်ခြင်း၊ မိမိကြားဘူးသင်ဘူးသောတရားကို သူတပါးတို့အား ဟောပြောသဖြင့် စိတ်တည်ကြည်ခြင်း၊ ကြားဘူးသင်ဘူးသော တရားကို ရွတ်ဖတ်ခြင်း ပြုသဖြင့် စိတ်တည်ကြည်ခြင်း၊ မိမိသင်ဘူး ကြားဘူးသော တရားကို စိတ်ဖြင့် ဆင်ခြင် သုံးသပ် သဖြင့် စိတ်တည်ကြည်ခြင်း၊ သမာဓိ နိမိတ်ကို ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းသဖြင့် စိတ်တည်ကြည်ခြင်း ဟူသော ကိလေသာမှ လွတ်ခြင်း ဝိမုတ္တိ၏ အကြောင်းငါးပါး။

အနိစ္စသည်၊ ဒုက္ခသည်၊ အနတ္တသည်၊ ပဟာနသည်၊ ဝိရာဂသည် ဟူသော ရင့်ကျက်စေတတ်သော ပရိပါစနိယသည် ငါးပါးတို့ဖြစ်ကုန်၏။

ခြောက်ပါးစုတရားများ

ငါ့ရှင်တို့.... သိတော်မူ မြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကောင်းစွာ ဟောကြားအပ်သော ခြောက်ပါးစု တရားတို့သည်လည်း ရှိကုန်၏။ ထိုတရားတို့ကား-

စက္ခာယတန၊ သောတာယတန၊ သာနာယတန၊ ဇိဝှိယတန၊ ကာယာယတန၊ မနာယတန ဟူသော အတွင်း အာယတနခြောက်ပါး။

ရူပါယတန သဒ္ဓါယတန ဂန္ဓာယတန ရသာယတန ဖေါဠဗ္ဗာယတန ဓမ္မာယတန ဟူသော အပြင်အာယတန ခြောက်ပါး။

စက္ခုဝိညာဉ် သောတဝိညာဉ် အစရှိသောဝိညာဉ်ခြောက်ပါး။

စက္ခုသမ္ပယ၊ သောတသမ္ပယ အစရှိသော ဖဿခြောက်ပါး။

စက္ခုသမ္ပယကြောင့်ဖြစ်သော ဝေဒနာ၊ သောတသမ္ပယကြောင့် ဖြစ်သော ဝေဒနာအစရှိသော ဝေဒနာခြောက်ပါး။

ရူပသည်၊ သဒ္ဓါသည် အစရှိသော သညာခြောက်ပါး။

ရူပသဉ္စေတနာ၊ သဒ္ဓါသဉ္စေတနာ အစရှိသော သဉ္စေတနာခြောက်ပါး။

ရူပတဏှာ၊ သဒ္ဓါတဏှာ အစရှိသော တဏှာခြောက်ပါး။

ဘုရား၌ မရိုသေခြင်း၊ တရား၌ မရိုသေခြင်း၊ သံဃာ၌ မရိုသေခြင်း၊ အကျင့်သိက္ခာ၌ မရိုသေခြင်း၊ အပ္ပမာဒတရား၌ မရိုသေခြင်း၊ ပဋိသန္ဓာရ၌ မရိုသေခြင်း ဟူသော မရိုသေခြင်းခြောက်ပါး။

ဘုရား၌ရိုသေခြင်း၊ တရား၌ရိုသေခြင်းစသော ရိုသေခြင်းခြောက်ပါး။

ရူပါရုံကို ဆင်ခြင်၍ ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ သဒ္ဓါရုံကို ဆင်ခြင်၍ ဝမ်းမြောက်ခြင်းအစရှိသော ဝမ်းမြောက်ခြင်းနှင့်ယှဉ်သော ဆင်ခြင်သုံးသပ်ခြင်းခြောက်ပါး။

ရူပါရုံကိုဆင်ခြင်၍ နှလုံးမသာခြင်း၊ သဒ္ဓါရုံကိုဆင်ခြင်၍ နှလုံးမသာခြင်း စသော နှလုံးမသာခြင်းနှင့်ယှဉ်သော ဆင်ခြင်သုံးသပ်ခြင်းခြောက်ပါး။

ရူပါရုံကိုဆင်ခြင်၍ လျစ်လျူရှုခြင်း၊ သဒ္ဒါရုံကိုဆင်ခြင်၍ လျစ်လျူရှုခြင်းစသော လျစ်လျူရှုခြင်းနှင့် ယှဉ်သော ဆင်ခြင်သုံးသပ်ခြင်းခြောက်ပါး။

သီတင်းသုံးဖော်တို့၏ မျက်မှောက် မျက်ကွယ်၌ ကာယကံ မေတ္တာကို ဖြစ်စေခြင်း၊ ဝစီကံမေတ္တာကို ဖြစ်စေခြင်း၊ မနောကံ မေတ္တာကိုဖြစ်စေခြင်း၊ သီတင်းသုံးဖော်တို့နှင့် လာဘ်လာဘကို ခွဲဝေ၍ သုံးဆောင်ခြင်း၊ တူသော သီလရှိသည်ဖြစ်၍နေခြင်း၊ တူသောဥာဏ်အမြင် ရှိသည်ဖြစ်၍ နေခြင်း အားဖြင့် အောက်မေ့ အပ်သော “သာရဏိယ” တရားခြောက်ပါး။

အမျက်ထွက်တတ် ရန်ငြိုးဖွဲ့တတ်ခြင်း၊ ဂုဏ်ကို ချေဖျက်တတ် တုပွိုင်တတ်ခြင်း၊ ငြူစုတတ် ဝန်တိုတတ်ခြင်း၊ စဉ်းလဲတတ် လှည့်ပတ်တတ်ခြင်း၊ မကောင်းသောအလို မှားသောအယူရှိခြင်း၊ မိမိအယူကို မှားသော အားဖြင့် စွဲလမ်းတတ် စွဲမြဲစွာယူတတ်ခြင်း အားဖြင့် ခိုက်ရန် ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်း ခြောက်ပါး။

ဒေါသမှလွတ်ကြောင်းဖြစ်သော မေတ္တာစိတ်၊ ညှင်းဆဲခြင်းဝိပေသမှ လွတ်ကြောင်းဖြစ်သော ကရုဏာစိတ်၊ မမေ့လျော့ခြင်းမှ လွတ်ကြောင်းဖြစ်သော မုဒိဟာစိတ်၊ စွဲမက်ခြင်းရာဂမှ လွတ်ကြောင်းဖြစ်သော ဥက္ခေဒစိတ်၊ ရာဂနိမိတ်စသည်မှ လွတ်ကြောင်းဖြစ်သော အနိမိတ္တစိတ်၊ ယုံမှားခြင်းမှ လွတ်ကြောင်း ဖြစ်သော မာနကို ပယ်ခြင်းအားဖြင့် ကိလေသာမှ လွတ်ကြောင်း နိဿရဏဓာတ်ခြောက်ပါး။

လွန်ကဲသောမြင်ခြင်း၊ လွန်ကဲသောကြားခြင်း၊ လွန်ကဲသော ရခြင်း၊ လွန်ကဲသော အတတ်၊ လွန်ကဲသော လုပ်ကျွေးခြင်း၊ လွန်ကဲသောအောက်မေ့ခြင်း ဟူသော လွန်ကဲခြင်း (အနုတ္တရိယ) တရားခြောက်ပါး။

ရုပ်အဆင်းကိုမြင်လျှင် ဝမ်းသာ ဝမ်းနဲခြင်းမဖြစ်ဘဲ လျစ်လျူရှု၍သာ နေခြင်း၊ အသံကို ကြားလျှင်၊ အနံ့ကို နံလျှင်၊ အရသာကိုစားသုံးလျှင်၊ အတွေ့အထိကို တွေ့ထိလျှင်၊ တရား သဘောကို စိတ်ဖြင့်သိလျှင် ဝမ်းသာဝမ်းနဲခြင်း မဖြစ်ဘဲ လျစ်လျူရှု၍သာ နေခြင်းအားဖြင့် ရဟန္တာတို့၏ မြဲသော နေခြင်းခြောက်ပါး။

မည်းညစ်သော အမျိုးဇာတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မည်းညစ်သော တရားကိုဖြစ်စေခြင်း၊ မည်းညစ်သော အမျိုးဇာတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဖြူစင်သော တရားကိုဖြစ်စေခြင်း၊ မည်းညစ်သော အမျိုးဇာတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မမည်းမဖြူသော တရား

ကို ဖြစ်စေခြင်း၊ ဖြူစင်သောအမျိုးဇာတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ဖြူစင်သောတရားကို ဖြစ်စေခြင်း၊ ဖြူစင်သောအမျိုးဇာတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ မည်းညစ်သော တရားကို ဖြစ်စေခြင်း၊ ဖြူစင်သော အမျိုးဇာတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မမည်းမဖြူသောတရားကို ဖြစ်စေခြင်း ဟူသော အမျိုးဇာတ် “အဘိဇာတ်” ခြောက်ပါး။

အနိစ္စာ နုပဿနာ သညာ၊ ဒုက္ခာနုပဿနာ သညာ၊ အနတ္တာနုပဿနာ သညာ၊ ပဟာနာ နုပဿနာသညာ၊ ရာဂါနုပဿနာသညာ၊ နိရောဓာနုပဿနာ သညာအားဖြင့် နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်း ဖြစ်သော သညာခြောက်ပါးတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ခုနစ်ပါးစု တရားများ

ငါ့ရှင်တို့....သိတော်မူ မြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကောင်းစွာ ဟောကြားအပ်သော ခုနစ်ပါးစု တရားတို့သည်လည်း ရှိကုန်၏။ ထိုတရား တို့ကား....

သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ ဟိရိ၊ ဩတ္တပ္ပ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ပညာ ဟူသော အရိယ ဥစ္စာ ခုနစ်ပါး။

သတိသမ္ပောဇ္ဈင်၊ ဓမ္မဝိစယသမ္ပောဇ္ဈင် စသော ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါး။

သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ၊ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝ၊ သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိ ဟူသော သမာဓိ၏ အခြံအရံ ခုနစ်ပါး။

သဒ္ဓါဗျူခြင်း၊ ဟိရိဗျူခြင်း၊ ဩတ္တပ္ပဗျူခြင်း၊ အကြားအမြင်ဗျူခြင်း၊ ပျင်းရိခြင်း၊ သတိလွတ်ခြင်း၊ ပညာဗျူခြင်း ဟူသော မသူတော်တရားခုနစ်ပါး။

သဒ္ဓါရှိခြင်း၊ ဟိရိရှိခြင်း၊ ဩတ္တပ္ပရှိခြင်း၊ အကြားအမြင် များခြင်း၊ ဝီရိယရှိခြင်း၊ သတိရှိခြင်း၊ ပညာရှိခြင်း ဟူသော သူတော်ကောင်းတရား ခုနစ်ပါး။

ပါဠိကိုသိခြင်း၊ အနက်ကိုသိခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကိုသိခြင်း၊ အတိုင်းအရှည် ကို သိခြင်း၊ အခါကိုသိခြင်း၊ ပရိသတ်ကိုသိခြင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုသိခြင်း ဟူသော သူတော်ကောင်းတရား ခုနစ်ပါး။

သိက္ခာကို စောင့်ထိန်းခြင်း၌ ထက်သန်သော ဆန္ဒရှိခြင်း၊ တရားကို ဆင်ခြင်ခြင်း၌ ထက်သန်သော ဆန္ဒရှိခြင်း၊ တရားကို ဖျက်ဆီးခြင်း၌ ထက်

သန်သော ဆန္ဒရှိခြင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာတွင် တယောက်တည်းနေခြင်း၌ ထက်သန်သော ဆန္ဒရှိခြင်း၊ လုံ့လကို ပြည့်စုံစေခြင်း၌ ထက်သန်သော ဆန္ဒရှိခြင်း၊ လှတညီညာ၌ ထက်သန်သော ဆန္ဒရှိခြင်း၊ အရိယမဂ်ကို သိမြင်ခြင်း၌ ထက်သန်သော ဆန္ဒရှိခြင်း ဟူသော ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းခုနစ်ပါး။

အနိစ္စာ နုပဿနာသညာ၊ အနတ္တာ နုပဿနာသညာ၊ အသုဘာ နုပဿနာသညာ၊ အာဒိနဝါ နုပဿနာသညာ၊ ပဟာနာ နုပဿနာသညာ၊ ဝိရာဂါ နုပဿနာသညာ၊ နိရောဓာ နုပဿနာသညာ ဟူသော သညာခုနစ်ပါး။

သဒ္ဓါဗိုလ်၊ ဝီရိယဗိုလ်၊ သတိဗိုလ်၊ သမာဓိဗိုလ်၊ ပညာဗိုလ်၊ ဟိရိဗိုလ်၊ ဩတ္တပ္ပဗိုလ် ဟူသော ဗိုလ်ခုနစ်ပါး။

ကိုယ်သဏ္ဌာန်ကွဲပြား၍ ပဋိသန္ဓေ သညာချင်းလည်း ကွဲပြားသော သတ္တဝါ၊ ကိုယ်သဏ္ဌာန်ကွဲပြား၍ ပဋိသန္ဓေ သညာချင်းတူသော သတ္တဝါ၊ ကိုယ်သဏ္ဌာန်ချင်းတူ၍ ပဋိသန္ဓေသညာချင်း ကွဲပြားသော သတ္တဝါ၊ ကိုယ်သဏ္ဌာန်ချင်းတူ၍ ပဋိသန္ဓေသညာချင်းလည်း တူသော သတ္တဝါ၊ အာကာသာ နုညာယတန ဗြဟ္မာ၊ ဝိညာဏဉ္စာယတန ဗြဟ္မာ၊ အာကိဉ္စာညာယတန ဗြဟ္မာ ဟူသော ဝိညာဉ်၏ တည်ရာခုနစ်ပါး။

ဥဘတောဘာဂ ဝိမုတ္တပုဂ္ဂိုလ်၊ ပညာဝိမုတ္တပုဂ္ဂိုလ်၊ ကာယသက္ခိယပုဂ္ဂိုလ်၊ ဒိဋ္ဌိပတ္တပုဂ္ဂိုလ်၊ သဒ္ဓါဝိမုတ္တပုဂ္ဂိုလ်၊ ဓမ္မာနုသာရီပုဂ္ဂိုလ်၊ သဒ္ဓါနုသာရီပုဂ္ဂိုလ် ဟူသော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် ခုနစ်ပါး။

ကာမရာဂါနုသယ၊ ပဋိသန္ဓာနုသယ၊ ဒိဋ္ဌာနုသယ၊ ဝိစိကိစ္ဆာနုသယ၊ မာနာနုသယ၊ ဘဝရာဂါနုသယ၊ အဝိဇ္ဇာနုသယ ဟူသော အနုသယခုနစ်ပါး။

အနုနယသံယောဇဉ်၊ ပဋိသသံယောဇဉ်၊ ဒိဋ္ဌိသံယောဇဉ်၊ ဝိစိကိစ္ဆာသံယောဇဉ်၊ မာနသံယောဇဉ်၊ ဘဝရာဂသံယောဇဉ်၊ အဝိဇ္ဇာသံယောဇဉ် ဟူသော သံယောဇဉ်ခုနစ်ပါး။

သမ္မုခေါဝိနည်းကို ပေးခြင်း၊ သတိဝိနည်းကို ပေးခြင်း၊ အမူဠဝိနည်းကို ပေးခြင်း၊ ဝန်ခံခြင်းဖြင့်ဆုံးဖြတ်ခြင်း၊ ယေဘုယျသိကာကံကို ပြုခြင်း၊ တဿ ပါပိယျသိကာကံကို ပြုခြင်း၊ တိဏဝတ္ထာရကံကို ပြုခြင်း ဟူသော အဓိကရုဏ်း ငြိမ်းကြောင်း ခုနစ်ပါးတို့ဖြစ်ကုန်၏။

ရှစ်ပါးစု တရားများ

ငါ့ရှင်တို့ ... သိတော်မူ မြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကောလံ
စွာ အပ်သော ရှစ်ပါးစု တရားတို့သည်လည်း ရှိကုန်၏။ ထိုတရားတို့ကား

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ၊ မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပ၊ မိစ္ဆာဝါစာ အစရှိသော မှားသော တရား
ရှစ်ပါး။

သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ၊ သမ္မာဝါစာ အစရှိသော မှန်သော တရား
ရှစ်ပါး။

သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို ရရန် ကျင့်ဆဲပုဂ္ဂိုလ်၊ သက
ဒါဂါမိပုဂ္ဂိုလ်၊ သကဒါမိဖိုလ်ကို ရရန် ကျင့်ဆဲပုဂ္ဂိုလ် စသော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်
ရှစ်ပါး။

ပြုလုပ်ဖွယ်ကိစ္စရှိလျှင် ထိုကိစ္စကိုမပြုမီ အိပ်နေခြင်း၊ ပြုလုပ်ဖွယ်ကိစ္စကို
ပြုပြီးနောက် ပင်ပန်း၍ အိပ်နေခြင်း၊ ခရီးသွားရန်ရှိလျှင် မသွားမီ အိပ်နေ
ခြင်း၊ ခရီးသွားပြီးနောက် ပင်ပန်း၍ အိပ်နေခြင်း၊ ဆွမ်းဘောဇဉ်ကို ပြည့်စုံ
အောင် မရ၍ အိပ်နေခြင်း၊ ဆွမ်းဘောဇဉ်ကို ပြည့်စုံအောင် ရရှိပြီး ဗိုက်ပြည့်၍
အိပ်နေခြင်း၊ အနည်းငယ်သော အနာရောဂါကို အကြောင်းပြု၍ အိပ်နေခြင်း၊
အနာရောဂါမှ ထပြီးစဖြစ်၍ အိပ်နေခြင်း ဟူသော ပျင်းရိခြင်း၏ အကြောင်း
ရှစ်ပါး။

ပြုလုပ်ဖွယ်ကိစ္စရှိလျှင် ထိုကိစ္စကိုမပြုမီ အားထုတ်ခြင်း၊ ထိုကိစ္စကိုပြုပြီး
နောက်၌ အားထုတ်ခြင်း၊ ခရီးသွားရန် ကိစ္စရှိလျှင် မသွားမီအားထုတ်ခြင်း၊
ခရီးသွားပြီးနောက်၌ အားထုတ်ခြင်း၊ ဆွမ်းဘောဇဉ် ပြည့်စုံအောင်မရ၍
အားထုတ်ခြင်း၊ ဆွမ်းဘောဇဉ် ပြည့်စုံအောင်ရသဖြင့် အားထုတ်ခြင်း၊ အနည်း
ငယ်သော အနာရောဂါ ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် အားထုတ်ခြင်း၊ အနာရောဂါမှ
ထပြီးစဖြစ်၍ အားထုတ်ခြင်း ဟူသော အားထုတ်ခြင်း၏ အကြောင်းရှစ်ပါး။

ရောက်လာသောကြောင့် ပေးလှူခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်း စသည်မှ ကြောက်
သောကြောင့် ပေးလှူခြင်း၊ မိမိအား ပေးဘူးသူဖြစ်၍ ပေးလှူခြင်း၊ မိမိအား
ပေးလိမ့်မည်ထင်၍ ပေးလှူခြင်း၊ မိမိမှာ ချက်ပြုတ်သူဖြစ်၍ ချက်ပြုတ်ခြင်း
မပြုရသူတို့အား ပေးလှူခြင်း၊ ကျော်စောသတင်းကို တောင့်တ၍ ပေးလှူ
ခြင်း၊ စိတ်၏ဘန်ဆာ အခြံအရံအလို့ငှာ ပေးလှူခြင်း ဟူသော ဒါနဖြစ်
ခြင်း၏ အကြောင်းရှစ်ပါး။

သုဋ္ဌေ သုကြွယ်ဖြစ်ခြင်း၊ စတု ဟာရာဇ်နတ် ဖြစ်ခြင်း တာဝတိန်သာ
နတ်ဖြစ်ခြင်း၊ ယာမာနတ်ဖြစ်ခြင်း၊ တုသိတာနတ်ဖြစ်ခြင်း၊ နိမ္မာနရတိနတ်
ဖြစ်ခြင်း၊ ပရနိမ္မိတဝသဝတီ နတ်ဖြစ်ခြင်း၊ ဗြဟ္မာဖြစ်ခြင်း ဟူသော အလှ
ပေးခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော အကျိုးရှစ်ပါး။

မင်းပရိသတ်၊ ပုဏ္ဏားပရိသတ်၊ သုကြွယ်ပရိသတ်၊ ရဟန်း ပရိသတ်၊
စတုမဟာရာဇ်ပရိသတ်၊ တာဝတိန်သာ ပရိသတ်၊ ပာရိနတ်ပရိသတ်၊ ဗြဟ္မာ
ပရိသတ်ဟူသော ပရိသတ်ရှစ်ပါး။

လဘ်ရခြင်း၊ လဘ်မရခြင်း၊ အကျော်အစောများခြင်း၊ အကျော်
အစောနည်းခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်း၊ ချီးမွမ်းခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း ဟူ
သော လောကဓံတရားရှစ်ပါး။

မိမိသဏ္ဌာန်၌ အဆင်းရပ်ကို ရှုမှတ်၍ အပသဏ္ဌာန်၌ ကောင်းသောအ
ဆင်း မကောင်းသောအဆင်းရှိသည့် ငယ်သောကသိုဏ်းရုပ်တို့ကို ရှုမှတ်ခြင်း
စသော အဘိဘာယတန ဈာန်ရှစ်ပါး။

မိမိသဏ္ဌာန်၌ ကသိုဏ်းရုပ်ဈာန်ရှိသည်ဖြစ်၍ ပြင် ပသဏ္ဌာန်၌လည်း
ကသိုဏ်းရုပ်တို့ကို ရှုမှတ်ခြင်းစသော ဝိမောက္ခရှစ်ပါးတို့ဖြစ်ကုန်၏။

ကိုးပါးစုံတရားများ

ငါ့ရှင်တို့... သိတော်မူ မြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကောင်း
စွာ ဟောကြားအပ်သော ကိုးပါးစုံ တရားတို့သည်လည်း ရှိကုန်၏။ ထိုတရား
တို့ကား....

မိမိ၏အကျိုးမဲ့ကို ပြုဘူးသူဖြစ်၍ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း၊ ပြုနေသူဖြစ်၍ ရန်ငြိုး
ဖွဲ့ခြင်း၊ ပြုမည့်သူဖြစ်၍ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း၊ မိမိချစ်ခင်သူ၏ အကျိုးမဲ့ကို ပြုဘူး
သူဖြစ်၍ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း၊ ပြုနေသူဖြစ်၍ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း၊ ပြုမည့်သူဖြစ်၍ ရန်ငြိုး
ဖွဲ့ခြင်း၊ မိမိချစ်ခင်သူ၏ အကျိုးကို ပြုဘူးသူဖြစ်၍ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း၊ ပြုနေသူ
ဖြစ်၍ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း၊ ပြုမည့်သူဖြစ်၍ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း ဟူသော ခိုက် ရန် ဖြစ်
ခြင်း၏ အကြောင်းကိုးပါး။

မိမိ၏အကျိုးမဲ့ကို ပြုဘူးခြင်းစသောအကြောင်းတို့၌ ရန် ငြိုးကိုဖြေ
ဖျောက်ခြင်းဟူသော ရန်ငြိုးပြေကြောင်းကိုးပါး။

ကိုယ်သဏ္ဌာန်ခြင်းကဲ့ပြား၍ ပဋိသန္ဓေသညာချင်းလည်း ကဲ့ပြားသော သတ္တဝါ၊ ကိုယ်သဏ္ဌာန်ချင်းကဲ့ပြား၍ ပဋိသန္ဓေသညာချင်းတူသောသတ္တဝါ၊ ကိုယ်သဏ္ဌာန်ချင်းတူ၍ ပဋိသန္ဓေသညာချင်း ကဲ့ပြားသော သတ္တဝါ၊ ကိုယ်သဏ္ဌာန်ချင်းတူ၍ ပဋိသန္ဓေသညာချင်းလည်းတူသော သတ္တဝါ၊ သညာကင်း၍ အာရုံခံစားခြင်း မရှိသော သတ္တဝါ၊ အရူပလေးဘုံမှ ပြဟွာများ ဟူသော သတ္တဝါတို့၏ နေရာ “သတ္တာဝါသ” ကိုးပါး။

ငရဲဘုံသို့ရောက်နေခြင်း၊ တိရစ္ဆာန်ဘုံသို့ ရောက်နေခြင်း၊ ပြိတ္တာဘုံသို့ ရောက်နေခြင်း၊ အသုရကာယ်ဘုံသို့ ရောက်နေခြင်း၊ အရူပဘုံအသညသတ်ဘုံ သို့ရောက်နေခြင်း၊ ပစ္စန္တရာဇ်အရပ်၌ ဖြစ်နေခြင်း၊ မှူးယွင်းဖောက်ပြန်သော အပုဂ္ဂိုလ်နေခြင်း၊ ဆွံ့အသူဖြစ်နေခြင်း၊ သစ္စာလေးပါး တရားကို မကြားနာရ ခြင်း ဟူသော မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းငှာ အခွင့် အခါ မရခြင်း “အက္ခဏ” ကိုးပါး။

ရူပဈာန်လေးပါး၊ အရူပဈာန်လေးပါး၊ သညာဝေဒနာတို့၏ ချုပ် ခြင်းဟူသော အစဉ်အတိုင်း ဝင်စား အပ်သော သမာပတ် ကိုးပါး၊ အစဉ် အတိုင်း ချုပ်ခြင်းကိုးပါးတို့ဖြစ်ကုန်၏။

ဆယ်ပါးစုတရားများ

ငါ့ရှင်တို့.... သိတော်မူ မြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကောင်း စွာ ဟောကြားအပ်သော ဆယ်ပါးစု တရားတို့သည်လည်း ရှိကုန်၏။ ထိုတရား တို့ကား -

လိလနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ အကြားအမြင်များခြင်း၊ အဆွေခင်ပွန်းကောင်း ရှိခြင်း၊ ဆိုဆုံးမလွယ်ခြင်း၊ အမှုကြီးငယ်၌ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာခြင်း၊ တရားကို မြတ်နိုးခြင်း၊ ရသမျှ ပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် ရောင်းရဲခြင်း၊ လုံ့လ ဝီရိယရှိခြင်း၊ သတိရှိခြင်း၊ ပညာရှိခြင်းဟူသော မှီခိုရာတရားဆယ်ပါး။

ပထဝီကသိုဏ်း၊ အာပေါကသိုဏ်း၊ တေဇောကသိုဏ်း၊ ဝါယော ကသိုဏ်း၊ နီလကသိုဏ်း၊ ပီတကသိုဏ်း၊ လောဟိတ ကသိုဏ်း၊ သြဒါတ ကသိုဏ်း၊ အာကာသကသိုဏ်း၊ ဗိညာဏကသိုဏ်းဟူသောကသိုဏ်းဆယ်ပါး။

သူ့အသက်ကိုသတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာကိုခိုးခြင်း၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ ဖောက် ပြန်စွာ ကျင့်ခြင်း၊ မုသားပြောခြင်း၊ ဂုံးတိုက်ခြင်း၊ ရန် ရင်း ကြမ်း တမ်း

သော စကားကိုပြောခြင်း၊ ပြိန်ဖျင်းသော စကားကိုပြောခြင်း၊ လွန်စွာမက်
မောခြင်း၊ ပျက်စီးစေလိုခြင်း၊ အယူမှားခြင်းဟူသော အကုသိုလ် ကမ္မပထ
တရားဆယ်ပါး။

သူ့အသက်သတ်ခြင်းမှရှောင်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာခိုးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း
စသော ကုသိုလ်ကမ္မပထတရားဆယ်ပါး။

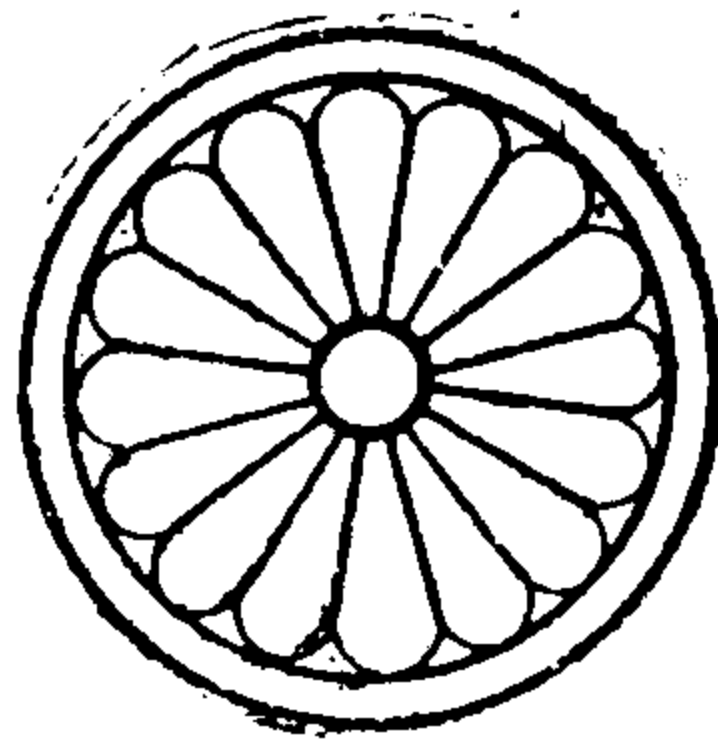
ကာမစ္ဆန္တ စသော နိဝရဏငါးပါးကို ပယ်ခြင်း၊ အာရုံ (၆)ပါးတို့၌
ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းခြင်း မရှိဘဲ လျစ်လျူရှု၍ နေခြင်း၊ သတိဖြင့် မိမိစိတ်ကို
စောင့်ရှောက်ခြင်း၊ ဆင်ခြင်၍မှီဝဲခြင်း၊ သည်းခံခြင်း၊ ပယ်ဖျောက်ခြင်း၊ ရှောင်
ကြဉ်ခြင်း ဟူသော မှီရာလေးပါး ရှိခြင်း၊ အမျိုးမျိုးသော သစ္စာတရားတို့ကို
ပယ်ခြင်း၊ အလုံးစုံသော ရှာမှီးခြင်းကို စွန့်ခြင်း၊ ကြည်လင်သောအကြံရှိခြင်း၊
ငြိမ်းသော ကာယသင်္ခါရ ရှိခြင်း၊ ကိလေသာမှ လွတ်သောစိတ် ရှိခြင်း၊
ကိလေသာမှ လွတ်သောပညာ ရှိခြင်း ဟူသော မြတ်သောအကျင့် ဆယ်ပါး။

သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ၊ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝ၊
သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိ၊ သမ္မာဉာဏ၊ သမ္မာဝိမုတ္တိ ဟူသော
ရဟန္တာတို့၏ ဥစ္စာ ဆယ်ပါးတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုတရားတို့၌ သင်တို့သည် အညီအညွတ် ရွတ်ဆိုအပ်ကုန်၏၊ မငြင်းခုံ
အပ်ကုန်၊ ယင်းသို့ ဖြစ်သည်ရှိသော် ဤသာသနာတော်သည် အရှည်တည်စံ့
ပေရာ၏၊ နတ်လူတို့၏ စီးပွားချမ်းသာ အလို့ငှာ အထောက်အကူ ဖြစ်ပေ
ရာ၏။”

ဤသို့ ရှင်သာရိပုတ္တရာက ရဟန်းတို့အား ဟောကြားတော်မူသောအခါ
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ကျိန်းစက်ရာမှ ထတော်မူလာပြီး “သာရိပုတ္တရာ.... ကောင်း
ပေစွ၊ ကောင်းပေစွ” ဟု ချီးကျူးထောမနာ ပြုတော်မူသည်။ ရဟန်းတို့က
လည်း ဟုတ်ကို ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူကြလေသည်။

၃၄။ ဒသုတ္တရသုတ်

တပါးမှ ဆယ်ပါးထိ တရားစုများကို ဟောကြားခြင်း

စမ္မာမြို့အနီး ဂဏ္ဌရာ မည်သော ရေကန် အနီး၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သီတင်း သုံးနေစဉ် ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ရဟန်းတို့အား အလုံးစုံသော အထုံးအဖွဲ့တို့မှ လွတ်မြောက်ကြောင်း ဖြစ်သည့် ဒသုတ္တရ သုတ္တန်ကို ဟောကြားတော်မူသည်။

တပါးစု တရားများ

ကုသိုလ်တရားတို့၌ မမေ့လျော့ခြင်းသည် များသော ကျေးဇူး ရှိသော တရားတပါးဖြစ်၏။

ကိုယ်နှင့် စပ်သော ဆင်ခြင်အောက်မေ့ခြင်း “ကာယဂတာသတိ” သည် ပွားများအပ်သော တရားတပါးဖြစ်၏။

ဥပါဒါန်တို့၏အကြောင်းဖြစ်သော ဖဿသည် ပိုင်းခြား၍ သိအပ်သော တရားတပါးဖြစ်၏။

ရုပ်စသည်၌ ငါ ဟူ၍ အထင် မှားခြင်းသည် ပယ်အပ်သော တရား တပါး ဖြစ်၏။

မှားသောနှလုံးသွင်းခြင်းသည် ဆုတ်ယုတ်ခြင်းအဖို့ရှိသော တရားတပါး ဖြစ်၏။

မှန်သော နှလုံးသွင်းခြင်းသည် ထူးသော အဖို့ ရှိသော တရား တပါး ဖြစ်၏။

ဝိပဿနာ၏ အခြားမဲ့ ၌ဖြစ်သော စိတ်၏တည်ကြည်ခြင်းသည် ထိုးထွင်း ၍ သိနိုင်ခဲ့သော တရားတပါး ဖြစ်၏။

မဗျက်ဆီးနိုင်သော ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်သည် ဖြစ်စေအပ်သော တရား တပါး ဖြစ်၏။

သတ္တဝါအားလုံးတို့၏ အစာဟူသော တည်ရာရှိခြင်းသည် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိအပ်သော တရားတပါးဖြစ်၏။

သိုဝေဒနာ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာအားဖြင့် သုံးပါးသော
ဝေဒနာတို့သည် ပိုင်းခြား၍ သိအပ်သော တရားသုံးပါးဖြစ်၏။

ကာမတဏှာ၊ အာတဏှာ၊ ဝိဘတဏှာအားဖြင့် သုံးပါးသောတဏှာ
တို့သည် ပယ်အပ်သော တရားသုံးပါးဖြစ်၏။

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟအားဖြင့် သုံးပါးသော အကုသိုလ် မူလတို့
သည် ဆုတ်ယုတ်ခြင်းအဖို့ရှိသော တရားသုံးပါးဖြစ်၏။

အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟ အားဖြင့် သုံးပါးသော ကုသိုလ်
မူလတို့သည် ထူးသောအဖို့ရှိသော တရားသုံးပါးဖြစ်၏။

နေက္ခမ္မဓာတ်၊ အရူပဓာတ်၊ နိရောဓဓာတ် အားဖြင့် သုံးပါးသော
ဓာတ်တို့သည် ထိုးထွင်း၍ သိနိုင်ခဲ့သော တရားသုံးပါးဖြစ်၏။

အတိတ်အဖို့လျှင် အာရုံရှိသောဥဉ္စာ၊ အနာဂတ်အဖို့လျှင် အာရုံရှိသော
ဥဉ္စာ၊ ပစ္စုပ္ပန်အဖို့လျှင် အာရုံရှိသောဥဉ္စာတို့သည် ဖြစ်စေအပ်သော တရား
သုံးပါးဖြစ်၏။

ကာမဓာတ်၊ ရူပဓာတ်၊ အရူပဓာတ်အားဖြင့် သုံးပါးသော ဓာတ်တို့
သည် ထူးသောဥဉ္စာဖြင့် သိအပ်သော တရားသုံးပါး ဖြစ်၏။

ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိဥဉ္စာ၊ စုတုပပါတဥဉ္စာ၊ အာသဝက္ခယဥဉ္စာ
အားဖြင့် သုံးပါးသောဝိဇ္ဇာဥဉ္စာတို့သည် မျက်မှောက်ပြုအပ်သောတရား သုံး
ပါး ဖြစ်၏။

လေးပါးစု တရားများ

သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေခြင်း၊ သူတော်ကောင်းတို့ကို
မိုင်းဆည်းကပ်ခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းခြင်း၊ ရှေး၌ ပြုဘူးသောကောင်းမှု
ရှိခြင်းအားဖြင့် လေးပါးသော စက်တို့သည် ကျေးဇူးများသော တရား လေး
ပါး ဖြစ်၏။

သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးတို့သည် ပွားများအပ်သော တရားလေးပါးဖြစ်၏။

အာဟာရလေးပါးတို့သည် ပိုင်းခြား၍ သိအပ်သော တရား လေးပါး
ဖြစ်၏။

ဩဇာလေးပါးတို့သည် ပယ်အပ်သော တရားလေးပါး ဖြစ်၏။

ယောဂလေးပါးတို့သည် ဆုတ်ယုတ်ခြင်းအဖို့ရှိသော တရား လေးပါး ဖြစ်၏။

ကာမဝိသယောဂ၊ ဘဝဝိသယောဂ အစရှိသော ဝိသယောဂလေးပါး တို့သည် ထူးသောအဖို့ရှိသော တရားလေးပါးဖြစ်၏။

ဆုတ်ယုတ်ခြင်း အဖို့ရှိသော သမာဓိ၊ မတိုးမဆုတ် တန့်ရပ်နေသော အဖို့ရှိသော သမာဓိ၊ ထူးသောအဖို့ရှိသော သမာဓိ၊ သံသရာ၌ ပြီးငွေ့ခြင်း အဖို့ရှိသော သမာဓိ အားဖြင့် လေးပါးသောသမာဓိတို့သည် ထိုးထွင်း၍ သိနိုင် ခဲ့သော တရားလေးပါး ဖြစ်၏။

ဓမ္မဉာဏ်၊ အနုယဉာဏ်၊ မရိယဉာဏ်၊ သမ္မုတိဉာဏ် အားဖြင့် လေး ပါးသော ဉာဏ်တို့သည် ဖြစ်စေအပ်သော တရားလေးပါး ဖြစ်၏။

ဒုက္ခသစ္စာ၊ သမုဒယသစ္စာ အစရှိသော သစ္စာလေးပါး တို့သည် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိအပ်သော တရားလေးပါးဖြစ်၏။

သောတာပတ္တိဖိုလ်၊ သကဒါဂါမိဖိုလ် အစရှိသော ဖိုလ်လေးပါးတို့ သည် မျက်မှောက်ပြုအပ်သော တရားလေးပါးဖြစ်၏။

ငါးပါးစု တရားများ

သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ အနာရောဂါကင်းခြင်း၊ မာန်မု၍လှည့် ပတ်မှုမရှိခြင်း၊ လုံ့လစိရိယနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ ထက်မြက်စင်ကြယ်သော ပညာ ရှိခြင်းဟူသော ပဓာနိယကံ တရားငါးပါးတို့သည် ကျေးဇူးများသော တရား ငါးပါးဖြစ်၏။

ပီတိပျံ့နှံ့သောစွာနှင့်၊ သုခပျံ့နှံ့သောစွာနှင့်၊ အခြားသူတို့၏ ဗိမာန်ကို ပျံ့နှံ့၍ သိသော စေတောပရိယအဘိညာဉ်၊ အလင်းပျံ့နှံ့သော ခိဗ္ဗစက္ခုအဘိ ညာဉ်၊ သမာပတ်မှထသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ ပစ္စဝေက္ခဏာ ဉာဏ်အားဖြင့် အင်္ဂါငါး ပါးရှိသော သမာဓိသည် ပွားများအပ်သော တရားငါးပါးဖြစ်၏။

တဏှာဥပါဒါနိ၏ အာရုံဖြစ်သော ခန္ဓာငါးပါးတို့သည် ပိုင်းခြား၍ သိအပ်သော တရားငါးပါးဖြစ်၏။

နိဝရဏငါးပါးတို့သည် ပယ်အပ်သော တရားငါးပါးဖြစ်၏။

တရား၌ယုံမှားခြင်း၊ တရား၌ယုံမှားခြင်း၊ သံဃာ၌ယုံမှားခြင်း၊ အကျင့်
သိက္ခာ၌ ယုံမှားခြင်း၊ သီတင်းသုံးဖော်တို့အပေါ်၌ မနှစ်သက်သောစိတ်ရှိခြင်း
ဟူသော ငြောင့်တံသင်း ငါးပါးတို့သည် ဆုတ်ယုတ်ခြင်းအဖို့ရှိသော တရား
ငါးပါးဖြစ်၏။

သဒ္ဓိန္ဒြေ၊ ဝိရိယိန္ဒြေအစရှိသော ဣန္ဒြေငါးပါးတို့သည် ထူးသောအဖို့
ရှိသော တရားငါးပါးဖြစ်၏။

ကာမဂုဏ်တို့မှ ထွက်မြောက်ခြင်း၊ ဗျာပါဒမှ ထွက်မြောက်ခြင်း၊ ဝိဟေ
သမှ ထွက်မြောက်ခြင်း၊ ရုပ်တရားတို့မှ ထွက်မြောက်ခြင်း၊ သက္ကာယမှထွက်
မြောက်ခြင်းဟူသော ဓာတ်ငါးပါးတို့သည် ထိုးထွင်း၍ သိနိုင်ခဲ့သော တရား
ငါးပါးဖြစ်၏။

ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်သော သမ္မာသမာဓိ ငါးပါးတို့သည် ဖြစ်စေအပ်သော
တရားငါးပါး ဖြစ်၏။

မိမိကြားနာရသော တရား၏အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုသိမြင်၍ ဝမ်းမြောက်
မှုဖြစ်ကာ စိတ်တည်ကြည်ခြင်း၊ သူတပါးတို့အား မိမိဟောကြားသော တရား
၏အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သိမြင်၍ ဝမ်းမြောက်မှုဖြစ်ကာ စိတ်တည်ကြည်ခြင်း၊
မိမိရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်အပ်သော တရား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သိမြင်၍ ဝမ်း
မြောက်မှုဖြစ်ကာ စိတ်တည်ကြည်ခြင်း၊ စိတ်ဖြင့် ဆင်ခြင် သုံးသပ်အပ်သော
တရား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သိမြင်၍ ဝမ်းမြောက်မှုဖြစ်ကာ စိတ်တည်ကြည်
ခြင်း၊ သမာဓိနိမိတ်ကို ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းသဖြင့် ဝမ်းမြောက်မှုဖြစ်ကာ
စိတ်တည်ကြည်ခြင်း ဟူသော ကိလေသာမှ လွတ်ခြင်း၏ အကြောင်းငါးပါး
တို့သည် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိအပ်သော တရားငါးပါးဖြစ်၏။

သီလအစု၊ သမာဓိအစု၊ ပညာအစု၊ ဝိမုတ္တိအစု၊ ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿနအစု
အားဖြင့် ငါးပါးသော တရားအစုတို့သည် မျက်မှောက်ပြုအပ်သော တရား
ငါးပါးဖြစ်၏။

ခြောက်ပါးစု တရားများ

သီတင်းသုံးဖော်တို့အပေါ်၌ မျက်မှောက် မျက်ကွယ် ကာယကံမေတ္တာ
ကို ဖြစ်စေခြင်း၊ ဝစီကံမေတ္တာကို ဖြစ်စေခြင်း၊ မနောကံမေတ္တာကိုဖြစ်စေခြင်း၊

မိမိရသော ဇာတ်ဇာအာကို သီတင်းသုံးဖော်တို့နှင့် ခွဲဝေ၍ သုံးဆောင်ခြင်း၊ သီတင်းသုံးဖော်တို့နှင့် တူမျှသော သီလရှိခြင်း၊ သီတင်းသုံးဖော်တို့နှင့် ဥာဏ်အမြင် တူမျှခြင်း ဟူသော ဤသာရဏီယတရား ခြောက်ပါးတို့သည် ကျေးဇူးများသော တရားခြောက်ပါးဖြစ်၏။

ဘုရားဂုဏ်ကို အဖန်ဖန် အောက်မေ့ခြင်း၊ တရားဂုဏ်ကို အဖန်ဖန် အောက်မေ့ခြင်း၊ သံဃဂုဏ်ကို အဖန်ဖန် အောက်မေ့ခြင်း၊ သီလဂုဏ်ကို အဖန်ဖန်အောက်မေ့ခြင်း၊ စွန့်ကြဲခြင်းဂုဏ်ကို အဖန်ဖန်အောက်မေ့ခြင်း၊ နတ်တို့ကို သက်သေထား၍ မိမိ၏ သဒ္ဓါစသော ဂုဏ်ကို အဖန်ဖန်အောက်မေ့ခြင်း ဟူသော အနုဿတိခြောက်ပါးတို့သည် ပွားများအပ်သော တရားခြောက်ပါးဖြစ်၏။

စက္ခာယကန၊ သောတာယတန အစရှိသော အတွင်း အာယတန ခြောက်ပါးတို့သည် ပိုင်းခြား၍ သိအပ်သော တရားခြောက်ပါးဖြစ်၏။

ရူပတဏှာ၊ သဒ္ဓတဏှာ အစရှိသော တဏှာခြောက်ပါးတို့သည် ပယ်အပ်သော တရားခြောက်ပါးဖြစ်၏။

ဘုရား၌မရှိသေးခြင်း၊ တရား၌မရှိသေးခြင်း၊ သံဃာ၌ မရှိသေးခြင်း၊ အကျင့်သိက္ခာ၌ မရှိသေးခြင်း၊ အပ္ပမာဒတရား၌ မရှိသေးခြင်း၊ ပဋိသန္ဓာရ၌ မရှိသေးခြင်း ဟူသော အဂါရဝ ခြောက်ပါးတို့သည် ဆုတ်ယုတ်ခြင်းအဖို့ရှိသော တရားခြောက်ပါးဖြစ်၏။

ဘုရား၌ရှိသေးခြင်း၊ တရား၌ရှိသေးခြင်း စသော ဂါရဝခြောက်ပါးတို့သည် ထူးသော အဖို့ရှိသော တရားခြောက်ပါးဖြစ်၏။

ဒွေါသမ္ပု ထွက်မြောက်ကြောင်း ဖြစ်သော မေတ္တာစိတ်၊ ဝိဟေသမ္ပု ထွက်မြောက်ကြောင်းဖြစ်သော ကရုဏာစိတ်၊ မဇ္ဇေမလျော်ခြင်းမူ ထွက်မြောက်ကြောင်းဖြစ်သော မုဒိတာစိတ်၊ ရာဂမ္ပု ထွက်မြောက်ကြောင်းဖြစ်သော ဥပေက္ခာစိတ်၊ ရာဂစသော နိမိတ်မူ ထွက်မြောက်ကြောင်းဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်စိတ်၊ ဝိစိကိစ္ဆာမ္ပု ထွက်မြောက်ကြောင်းဖြစ်သော မာနကို ပယ်ခြင်းဟူသော ဓာတ်ခြောက်ပါးတို့သည် ထိုးထွင်း၍ သိနိုင်ခဲ့သော တရားခြောက်ပါးဖြစ်၏။

အာရုံခြောက်ပါးနှင့်ကြုံလျှင် ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းမရှိဘဲ သတိသမ္ပဇာန်ဖြင့် လျစ်လျူရှု၍ နေခြင်းတို့သည် ဖြစ်စေအပ်သော တရားခြောက်ပါးဖြစ်၏။

အမြတ်ဆုံးသော မြင်ရခြင်း၊ အမြတ်ဆုံးသော ကြားနာရခြင်း၊ အမြတ်ဆုံးသော လာဘ်ရခြင်း၊ အမြတ်ဆုံးသော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်း၊ အမြတ်ဆုံးသော လုပ်ကျွေးခြင်း၊ အမြတ်ဆုံးသော အောက်မေ့ခြင်းအားဖြင့် ခြောက်ပါးသော အမြတ်ဆုံးတရားတို့သည် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိအပ်သော တရားခြောက်ပါးဖြစ်၏။

ဣဒ္ဓိဝိဓအဘိညာဉ်၊ ဒိဗ္ဗသောတအဘိညာဉ် စသော အဘိညာဉ်ခြောက်ပါးတို့သည် မျက်မှောက်ပြုအပ်သော တရားခြောက်ပါးဖြစ်၏။

ခုနစ်ပါးစု တရားများ

သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ ဟိရိ၊ ဩတ္တပ္ပံ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ပညာဟူသော သူတော်ကောင်း ဥစ္စာခုနစ်ပါးတို့သည် ကျေးဇူးများသော တရားခုနစ်ပါးဖြစ်၏။

သတိသမ္ပောဇ္ဈင်၊ ဓမ္မဝိပယသမ္ပောဇ္ဈင် စသော ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါးတို့သည် ပွားများအပ်သော တရားခုနစ်ပါးဖြစ်၏။

ဝိညာဉ်၏ တည်ရာခုနစ်ပါးတို့သည် ပိုင်းခြား၍ သိအပ်သော တရားခုနစ်ပါးဖြစ်၏။

ကာမရာဂါနုသယ၊ ဝဒ္ဓိဃာနီသယ၊ ဒိဋ္ဌာနုသယ၊ ဝိစိကိစ္ဆာနုသယ၊ မာနာနုသယ၊ ဘဝရာဂါနုသယ၊ အဝိဇ္ဇာနီသယ ဟူသော အနုသယခုနစ်ပါးတို့သည် ပယ်အပ်သော တရားခုနစ်ပါးဖြစ်၏။

သဒ္ဓါတရားမရှိခြင်း၊ အရှက်မရှိခြင်း၊ အကြောက် မရှိခြင်း၊ အကြားအမြင် နည်းခြင်း၊ ပျင်းရိခြင်း၊ သတိလွှတ်ခြင်း၊ ပညာမရှိခြင်း ဟူသော မသူတော်တရား ခုနစ်ပါးတို့သည် ဆုတ်ယုတ်ခြင်း အဖို့ ရှိသော တရား ခုနစ်ပါးဖြစ်၏။

သဒ္ဓါတရားရှိခြင်း၊ အရှက်ရှိခြင်း၊ အကြောက်ရှိခြင်း၊ အကြားအမြင်များခြင်း၊ လုံ့လဝီရိယရှိခြင်း၊ သတိရှိခြင်း၊ ပညာရှိခြင်း ဟူသော သူတော်

ကောင်းတရား ခုနစ်ပါး တို့သည် ထူးသော အဖို့ ရှိသော တရား ခုနစ်ပါး ဖြစ်၏။

ပါဠိကို သိခြင်း၊ အနက်ကိုသိခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကိုသိခြင်း၊ အတိုင်းအရှည် ကို သိခြင်း၊ အခါကို သိခြင်း၊ ပရိသတ်ကို သိခြင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကို သိခြင်းတို့သည် ထိုးထွင်း၍ သိနိုင်ခဲ့သော တရားခုနစ်ပါးဖြစ်၏။

အနိစ္စာနုပဿနာသည်၊ အနတ္တာနုပဿနာသည်၊ အသုဘာနုပဿနာ သည်၊ အာဒိနဝါနုပဿနာ သည်၊ ပဟာနာနုပဿနာ သည်၊ ဝီရာဂါနုပဿနာ သည်၊ နိရောဓာနုပဿနာ သည် ဟူသော သညာခုနစ်ပါးတို့သည် ဖြစ်စေအပ်သော အကျိုးတရား ခုနစ်ပါး ဖြစ်၏။

အကျင့်သိက္ခာ၌ ထက်သန်သောဆန္ဒ ရှိခြင်း၊ တရားကို ဆင်ခြင်ခြင်း၌ ထက်သန်သောဆန္ဒ ရှိခြင်း၊ တဏှာကို ဖျက်ဆီးခြင်း၌ ထက်သန်သောဆန္ဒ ရှိခြင်း၊ တယောက်ထီးတည်း နေခြင်း၌ ထက်သန်သောဆန္ဒ ရှိခြင်း၊ လုံ့လကို ချီးမြှောက်ခြင်း၌ ထက်သန်သောဆန္ဒ ရှိခြင်း၊ သတိပညာ၌ ထက်သန်သော ဆန္ဒ ရှိခြင်း၊ အရိယမဂ်ကို သိမြင်ခြင်း၌ ထက်သန်သောဆန္ဒ ရှိခြင်း၊ ဟူသော ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်း ခုနစ်ပါးတို့သည် ထူးသော ဥာဏ်ဖြင့် သိအပ် သော တရားခုနစ်ပါး ဖြစ်၏။

အာသဝေါကုန်ပြီးသော ရဟန်း၏သင်္ခါရတို့ကို အနိစ္စဟူ၍ ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ မြင်ခြင်း၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို မီးကျိုးတိုင်းကဲ့သို့ မြင်ခြင်း၊ နိဗ္ဗာန်သို့ ညွတ် ကိုင်းသောစိတ် ရှိခြင်း၊ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးတို့ကို ပွားများခြင်း၊ ဣန္ဒြေငါးပါး တို့ကို ပွားများခြင်း၊ ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါးတို့ကို ပွားများခြင်း၊ အင်္ဂါရှစ်ပါး ရှိ သော အရိယမဂ်ကို ပွားများခြင်း ဟူသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၏ အားခုနစ်ပါး တို့သည် မျက်မှောက်ပြုအပ်သော တရား ခုနစ်ပါး ဖြစ်၏။

ရှစ်ပါးစု တရားများ

ချစ်ကြောက်ရိုသေအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တပါးပါးကို အမိ ပြု၍ နေခြင်း၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထံ ရံဖန်ရံခါ ဆည်းကပ်၍ ဆွေးနွေးမေးမြန်းခြင်း၊ တရားကို နာရ၍ ကိုယ်စိတ် ငြိမ်းချမ်းခြင်း၊ အကျင့်သီလကို စောင့်ထိန်းခြင်း၊ အကြားအမြင် များခြင်း၊ လုံ့လဝီရိယရှိခြင်း၊ သတိပညာနှင့်ပြည့်စုံခြင်း၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတို့၏

အုတ်အောက်ကို အဖန်ဖန်ရှု၍ နေခြင်းတို့သည် မရသေးသော သမ္မာဒိဋ္ဌိပညာကို ရခြင်းငှာ၎င်း၊ ရပြီးသော သမ္မာဒိဋ္ဌိပညာကို တိုးတက်ပြန့်ပြောစေခြင်းငှာ၎င်း အကြောင်းအထောက်ပံ့များ ဖြစ်၍ ကျေးဇူးများသော တရား ရှစ်ပါး ဖြစ်၏။

သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ အစရှိသော မဂ္ဂင် ရှစ်ပါးတို့သည် ပွားများအပ်သော တရားရှစ်ပါး ဖြစ်၏။

လဘာရခြင်း၊ လဘာမရခြင်း အစရှိသော လောကမံ ရှစ်ပါးတို့သည် ပိုင်းခြား၍ သိအပ်သော တရားရှစ်ပါး ဖြစ်၏။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ၊ မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပ အစရှိသော တရား ရှစ်ပါးတို့သည် ပယ်အပ်သော တရားရှစ်ပါး ဖြစ်၏။

ပျင်းရိခြင်း၏ အကြောင်းရှစ်ပါးတို့သည် ဆုတ်ယုတ်ခြင်း အဖို့ရှိသော တရားရှစ်ပါးဖြစ်၏။

အားထုတ်ခြင်း၏ အကြောင်းရှစ်ပါးတို့သည် ထူးသော အဖို့ ရှိသော တရားရှစ်ပါး ဖြစ်၏။

ငရဲတုံသို့ ရောက်နေခြင်း၊ တိရိစ္ဆာန်တုံသို့ ရောက်နေခြင်း၊ ပြိတ္တာတုံသို့ ရောက်နေခြင်း၊ အရူပတုံ၊ အသညသတုံသို့ ရောက်နေခြင်း၊ ပစ္စန္တရာဇ် အရပ်၌ ဖြစ်နေခြင်း၊ မှူးယွင်းဖောက်ပြန်သော အယူရှိနေခြင်း၊ ဆွံ့အသဖြစ်နေခြင်း၊ သစ္စာလေးပါးတရားကို မကြားနာရခြင်းဟူသော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းငှာ အခွင့်အခါမှရခြင်း ရှစ်ပါးတို့သည် ထိုးထွင်း၍ သိနိုင်ခဲ့သော တရားရှစ်ပါး ဖြစ်၏။

အလိုနည်းသူ၏ အကျင့်ဖြစ်ခြင်း၊ ရောင့်ရဲလွယ်သူ၏ အကျင့်ဖြစ်ခြင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ မွေ့လျော်သူ၏ အကျင့်ဖြစ်ခြင်း၊ ဝီရိယရှိသူ၏ အကျင့်ဖြစ်ခြင်း၊ သတိရှိသူ၏ အကျင့်ဖြစ်ခြင်း၊ တည်ကြည်သူ၏ အကျင့်ဖြစ်ခြင်း၊ ပညာရှိသူ၏ အကျင့်ဖြစ်ခြင်း၊ သံဝရာမချသူ၏ အကျင့်ဖြစ်ခြင်း ဟူသော ယောက်ျားမြတ်တို့၏ အကျင့်ရှစ်ပါးတို့သည် ဖြစ်စေအပ်သော တရား ရှစ်ပါး ဖြစ်၏။

ဆန့်ကျင်ဘက် တရား တို့ကို လွှမ်းမိုးနိုင်သော အဘိဘာယတန ဈာန် ရှစ်ပါးတို့သည် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိအပ်သော တရားရှစ်ပါး ဖြစ်၏။

ဆန့်ကျင်ဘက်တို့မှ လွတ်မြောက်သော ဝိမောက္ခဈာန်ရှစ်ပါးတို့သည် မျက်မှောက်ပြုအပ်သော တရားရှစ်ပါး ဖြစ်၏။

အသစ်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းသဖြင့် ဝမ်းမြောက်မှုဖြစ်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်သဖြင့် နှစ်သိမ့်ခြင်း၊ နှစ်သိမ့်သောစိတ် ရှိသဖြင့် ကိုယ် ငြိမ်းအေးခြင်း၊ ကိုယ် ငြိမ်းအေးသဖြင့် ချမ်းသာခြင်း၊ ချမ်းသာသဖြင့် စိတ်တည်ကြည်ခြင်း၊ စိတ်တည်ကြည်သဖြင့် ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိမြင်ခြင်း၊ ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိမြင်သဖြင့် ပြီးငွေ့ခြင်း၊ ပြီးငွေ့သဖြင့် စွဲလမ်းမှုကင်းခြင်း၊ စွဲလမ်းမှုကင်းသဖြင့် ကိုလေသာတို့မှ လွတ်မြောက်ခြင်း တို့သည် ကျေးဇူးများသော တရား ကိုးပါး ဖြစ်၏။

သီလ စင်ကြယ်ခြင်း၊ စိတ်စင်ကြယ်ခြင်း၊ ပညာစင်ကြယ်ခြင်း၊ ယုံမှားခြင်းကို ဖျောက်နိုင်သော ဉာဏ်၏စင်ကြယ်ခြင်း၊ မဂ်ဟုတ်မဟုတ်ကို သိသော ဉာဏ်အမြင်၏ စင်ကြယ်ခြင်း၊ မဂ်ရကြောင်းအကျင့်ကိုသိသော ဉာဏ်အမြင်၏ စင်ကြယ်ခြင်း၊ ဝိပဿနာဉာဏ်အမြင်၏ စင်ကြယ်ခြင်း၊ အရဟတ္တဖိုလ် ဉာဏ်ပညာ၏ စင်ကြယ်ခြင်း၊ အရဟတ္တဖိုလ်၏ စင်ကြယ်ခြင်း ဟူသော အင်္ဂါကိုးပါးတို့သည် ပွားများအပ်သော တရား ကိုးပါး ဖြစ်၏။

သတ္တဝါတို့၏ တည်နေရာ၊ သတ္တာဝါသ ကိုးပါးတို့သည် ပိုင်းခြား၍ သိအပ်သော တရားကိုးပါးဖြစ်၏။

တပ်မက်မှုတဏှာကိုစွဲ၍ ရွာမှီးမှုဖြစ်ခြင်း၊ ရွာမှီးမှုကိုစွဲ၍ ရရှိမှုဖြစ်ခြင်း၊ ရရှိမှုကိုစွဲ၍ ဆုံးဖြတ်မှုဖြစ်ခြင်း၊ ဆုံးဖြတ်မှုကိုစွဲ၍ လိုချင်စုံမက်မှု ဆန္ဒရာဂ ဖြစ်ခြင်း၊ လိုချင်စုံမက်မှုကိုစွဲ၍ စွဲမက်မှုရာဂဖြစ်ခြင်း၊ စွဲမက်မှုကိုစွဲ၍ သိမ်းဆည်းမှု ဖြစ်ခြင်း၊ သိမ်းဆည်းမှုကိုစွဲ၍ ဝန်တိုမှုဖြစ်ခြင်း၊ ဝန်တိုမှုကိုစွဲ၍ စောင့်ရှောက်မှု ဖြစ်ခြင်း၊ စောင့်ရှောက်မှုကိုစွဲ၍ ဒဏ်ထားမှု၊ လက်နက်စွဲကိုင်မှု၊ ခိုက်ရန် ငြိမ်းခန့်ပြီမူ စသည်တို့ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းတို့သည် ပယ်အပ်သော တရား ကိုးပါး ဖြစ်၏။

ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းကိုးပါးတို့သည် ဆုတ်ယုတ်ခြင်း အဖို့ ရှိသော တရားကိုးပါး ဖြစ်၏။

ရန်ငြိုးပြေကြောင်းကိုးပါးတို့သည် ထူးသောအဖို့ရှိသော တရားကိုးပါး ဖြစ်၏။

ဓာတ်သဘော ထူးခြားမှုကိုစွဲ၍ ဖဿထူးခြားမှုဖြစ်ခြင်း၊ ဖဿထူးခြားမှုကိုစွဲ၍ ဝေဒနာထူးခြားမှုဖြစ်ခြင်း၊ ဝေဒနာထူးခြားမှုကိုစွဲ၍ ကာမသညာစသည့်ထူးခြားမှုဖြစ်ခြင်း၊ ကာမသညာစသည် ထူးခြားမှုကိုစွဲ၍ အကြံအစည်

ထူးခြားမှုဖြစ်ခြင်း၊ အကြံအစည်ထူးခြားမှုကိုစွဲ၍ ဆန္ဒထူးခြားမှု ဖြစ်ခြင်း၊ ဆန္ဒထူးခြားမှုကိုစွဲ၍ ပူလောင်ခြင်း ထူးပြားမှုဖြစ်ခြင်း၊ ပူလောင်ခြင်းထူးခြားမှုကိုစွဲ၍ ရှာမှီးခြင်းထူးခြားမှုဖြစ်ခြင်း၊ ရှာမှီးခြင်းထူးခြားမှုကိုစွဲ၍ ရခြင်းထူးခြားမှုဖြစ်ခြင်း၊ ရခြင်းထူးခြားမှုကိုစွဲ၍ မှတ်ထင်ခြင်း ထူးခြားမှု ဖြစ်ခြင်းတို့သည် ထိုးထွင်း၍သိနိုင်ခဲ့သော တရားကိုးပါးဖြစ်၏။

မတင့်တယ်ဟူ၍ရှုမှတ်ခြင်း၊ သေခြင်းတရားကိုရှုမှတ်ခြင်း၊ အစာအဟာရ၌ စက်ဆုတ်ဖွယ်ဟု ရှုမှတ်ခြင်း၊ အလုံးစုံသော လောက၌ မွေ့လျော်ဖွယ် မရှိဟု ရှုမှတ်ခြင်း၊ မပြဲသောသဘောကိုရှုမှတ်ခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း သဘောကို ရှုမှတ်ခြင်း၊ အနတ္တသဘောကိုရှုမှတ်ခြင်း၊ ပယ်ခြင်းသဘောကို ရှုမှတ်ခြင်း၊ တတ်ခြင်းကင်းသော ရှုမှတ်ခြင်းတို့သည် ဖြစ်စေအပ်သောတရားကိုးပါးဖြစ်၏။

အစဉ်အတိုင်း ဝင်စားအပ်လော စျာန်သမာပတ် ကိုးပါးတို့သည် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိအပ်သော တရားကိုးပါးဖြစ်၏။

ပထမဈာန်ကို စင်စားသော ပုဂ္ဂိုလ်အား ကံမသညာ ချုပ်ခြင်း၊ ဒုတိယဈာန်ကို စင်စားသော ပုဂ္ဂိုလ်အား ပိတက်ဝိစာရချုပ်ခြင်း၊ တတိယဈာန်ကို စင်စားသော ပုဂ္ဂိုလ်အား ပိတ်ချုပ်ခြင်း၊ စတုတ္ထဈာန်ကို စင်စားသောပုဂ္ဂိုလ်အား ထွက်သက်ဝင်သက်ချုပ်ခြင်း၊ အာကာသနဉာဏ်တရားစျာန်ကိုစင်စားသော ပုဂ္ဂိုလ်အား ရုပ်သညာချုပ်ခြင်း၊ ဝိညာဏဉာဏ်တရားစျာန်ကိုစင်စားသော ပုဂ္ဂိုလ်အား အာကာသနဉာဏ်တရား သညာချုပ်ခြင်း၊ အာကိဉာဏ်ဝိညာဏ်တရားစျာန်ကိုစင်စားသောပုဂ္ဂိုလ်အား ဝိညာဏဉာဏ်တရား သညာချုပ်ခြင်း၊ နေဝသညာနာသညာ ယတန စျာန်ကို စင်စားသော ပုဂ္ဂိုလ်အား အာကိဉာဏ်ယတန သညာချုပ်ခြင်း၊ နိရောဓ သမာပတ်ကို စင်စားသော ပုဂ္ဂိုလ်အား သညာဝေဒနာချုပ်ခြင်းဟူသော အစဉ်အတိုင်း ချုပ်ခြင်းကိုးပါးတို့သည် မျက်မှောက်ပြုအပ်သော တရားကိုးပါးဖြစ်၏။

ဆယ်ပါးစုတရားများ

သိလနာ ပြည့်စုံခြင်း၊ အကြားအမြင်များခြင်း၊ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းရှိခြင်း၊ ဆိုဆုံးမလွယ်ခြင်း၊ အမှုကြီးငယ်ကို ကျွမ်းကျင်လိပ်မာခြင်း၊ တရားကို မြတ်နိုးခြင်း၊ ရသမျှပစ္စည်း လေးပါးဖြင့် ရောင်းရဲခြင်း၊ လုံ့လစရိယ ရှိခြင်း၊

သတိရှိခြင်း၊ ပညာရှိခြင်းဟူသော မှီခိုရာတရား ဆယ်ပါးသည် ကျေးဇူးများသော တရားဆယ်ပါးဖြစ်၏။

ပထဝီကသိုဏ်း၊ အာပေါကသိုဏ်း၊ အစရှိသော ကသိုဏ်း ဆယ်ပါးတို့သည် ပွားစေအပ်သော တရားဆယ်ပါးဖြစ်၏။

စက္ခာယတန၊ ရူပါယတန၊ သောတာယတန၊ သဒ္ဓါယတန၊ ဗျာနာယတန၊ ဂန္ဓာယတန၊ ဇိဝ္ဗာယတန၊ ရသာယတန၊ ကာယာယတန၊ ဖေါဋ္ဌဗ္ဗာယတနအားဖြင့် ဆယ်ပါးသော အာယတနတို့သည် ပိုင်းခြား၍ သိအပ်သော တရားဆယ်ပါးဖြစ်၏။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ၊ မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပ၊ မိစ္ဆာဝါစာ၊ မိစ္ဆာကမ္မန္တ၊ မိစ္ဆာအာဇီဝ၊ မိစ္ဆာဝါယာမ၊ မိစ္ဆာသတိ၊ မိစ္ဆာသမာဓိ၊ မိစ္ဆာဉာဏ၊ မိစ္ဆာဝိမုတ္တိအားဖြင့် ဆယ်ပါးသော မိစ္ဆာဓံမတို့သည် ပယ်အပ်သောတရားဆယ်ပါးဖြစ်၏။

သု.အသင်္ကသတ်ခြင်း၊ သု.ဥစ္စာခိုးခြင်း စသော အကုသိုလ် ကမ္မပထတရားဆယ်ပါးတို့သည် ဆုတ်ယုတ်ခြင်းအဖို့ရှိသော တရားဆယ်ပါးဖြစ်၏။

သု.အသင်္ကသတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ သု.ဥစ္စာခိုးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း စသော ကုသိုလ်ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးတို့သည် ထူးသောအဖို့ရှိသော တရားဆယ်ပါးဖြစ်၏။

မြတ်သောအကျင့် ဆယ်ပါးတို့သည် ထိုးထွင်း၍ သိနိုင်ခဲ့သော တရားဆယ်ပါးဖြစ်၏။

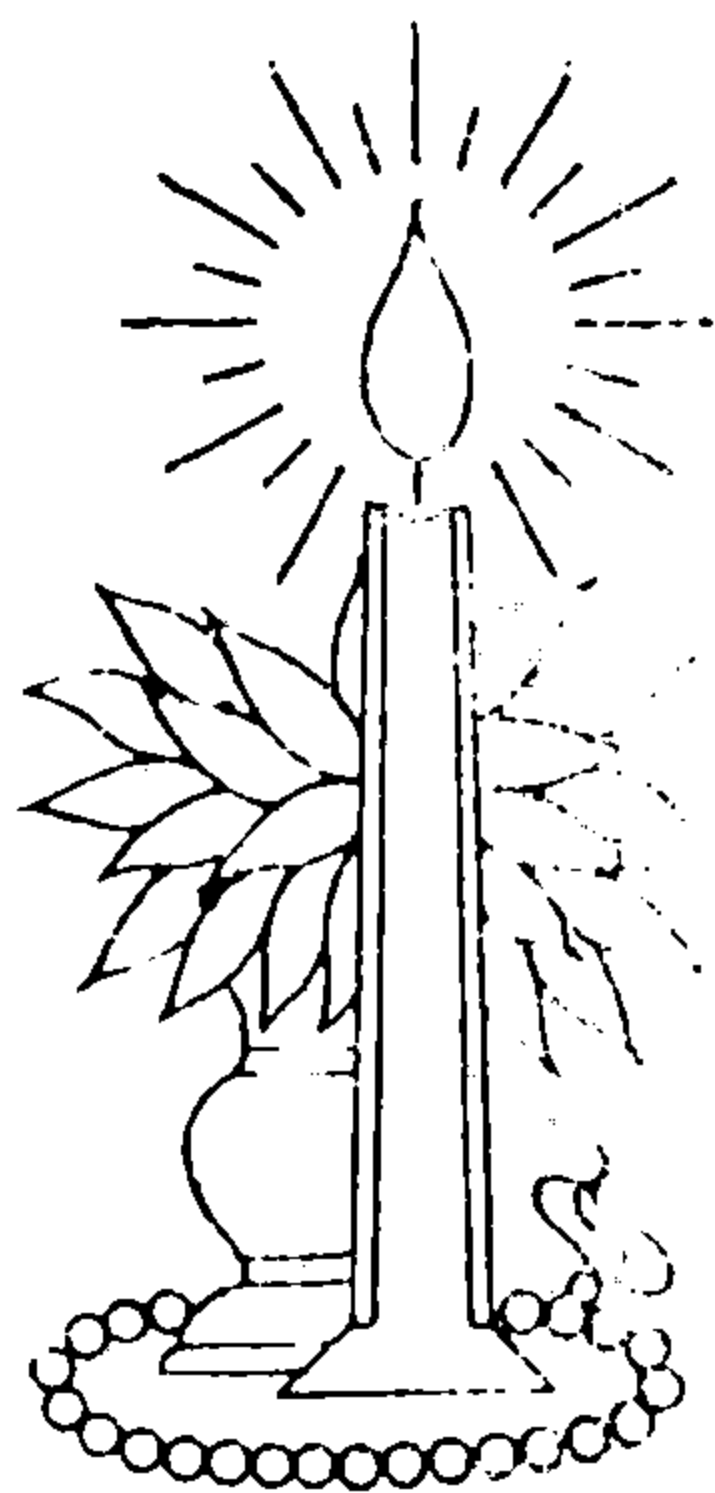
မတင့်တယ်သောသဘောကို ရှုမှတ်ခြင်း၊ သေခြင်းတရားကိုရှုမှတ်ခြင်း အစားအစာ၌ စက်ဆုတ်ဖွယ်ဟု ရှုမှတ်ခြင်း၊ အလုံးစုံသော လောက၌ မမေ့လျော့ဖွယ်ဟု ရှုမှတ်ခြင်း၊ မမြဲသောသဘောကို ရှုမှတ်ခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းသဘောကိုရှုမှတ်ခြင်း၊ အနတ္တသဘောကို ရှုမှတ်ခြင်း၊ ပယ်ခြင်း သဘောကိုရှုမှတ်ခြင်း၊ ရာဂကင်းခြင်းကိုရှုမှတ်ခြင်း၊ ရာဂချုပ်ခြင်းကို ရှုမှတ်ခြင်းအားဖြင့် ဆယ်ပါးသော သညာတို့သည် ဖြစ်စေအပ်သော တရားဆယ်ပါးဖြစ်၏။

မှန်သောအယူရှိသူအား မှားသောအယူယှက်စီးခြင်း၊ မှန်သော အကြံရှိသူအား မှားသောအကြံ ပျက်စီးခြင်းစသော ပျက်စီးခြင်း အကြောင်း ဆယ်ပါးတို့သည် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့်သိအပ်သော တရားဆယ်ပါးဖြစ်၏။

ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၌ဖြစ်သော၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ သမ္မာသင်္ကပ္ပသည် တရားဆယ်ပါးတို့သည် မျက်မှောက်ပြုအပ်သော တရားဆယ်ပါးဖြစ်၏။

ဤဆိုခဲ့ပြီးသော တရားတို့သည် ဟုတ်မှန်ကုန်၏၊ မချွတ်မယွင်းသော သဘောရှိကုန်၏၊ ဖောက်ပြန်သော သဘောမရှိကုန်၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အမှန်အားဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိအပ်သောတရားများဖြစ်ကုန်၏။

ဤသို့ရှင်သာရိပုတ္တရာက ဟောကြားတော်မူသောအခါ ရဟန်းတို့သည် တရားကိုဝမ်းမြောက်နှစ်သက်စွာ ခံယူကြလေသည်။

ဒီဃနိကာယ်သုံးကျမ်းတွင် ပါဝင်သောသုတ်

(၃၄) သုတ်တို့၏ အက္ခရာစဉ်အညွှန်း

အမည်				စာမျက်နှာ
အဂ္ဂဉ္ဇသုတ်				၂၆၂
အဗ္ဗဋ္ဌသုတ်				၃၇
အာဠာနာဠိယသုတ်				၃၀၄
ဥဒ္ဓပ္ပရိကသုတ်				၂၄၃
ကုဋ္ဌဒန္တသုတ်				၁၇
ကေဝဠသုတ်				၉၁
စက္ကဝတ္တိသုတ်				၂၅၂
ဇေနသဘသုတ်				၁၇၂
ဇာလိယသုတ်				၇၀
တေဝိဇ္ဇသုတ်				၁၀၁
ဒသုတ္တရသုတ်				၃၃၂
ပါထိကသုတ်				၂၃၀
ပါယာသိသုတ်				၂၁၄
ပါသာဒိကသုတ်				၂၇၅
ပေါဠပါဒသုတ်				၇၈
ဗြဟ္မဇာလသုတ်				၁၄
မဟာဂေါတမိန္ဒသုတ်				၁၈၀
မဟာနိဒါနသုတ်				၁၂၂
မဟာပဒါနသုတ်				၁၀၇
မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်				၁၃၁
မဟာလိသုတ်				၆၆
မဟာသမယသုတ်				၁၈၈
မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်				၇၂
မဟာသ္မိတနာဒသုတ်				၇၉

မဟာသုဒဿနသုတ်				၁၆၁
လက္ခဏသုတ်				၂၀၅
လောဟိစ္စသုတ်				၉၆
သက္ကပညသုတ်				၁၉၃
သမ္ပသာဒနိယသုတ်				၂၆၇
သာမညဗလသုတ်				၂၆
သိင်္ဂါလသုတ်				၂၉၅
သုဘသုတ်				၈၈
သောဏဒန္တသုတ်				၅၁
သံဂီတိသုတ်			—	၃၀၉

စိုဠ်မးပြုသော ကျမ်းများ

၁	သီလက္ခန္ဓဝဂ္ဂပါဠိ	ဆဋ္ဌမူ
၂	မဟာဝဂ္ဂပါဠိ	■
၃	ပါထိကဝဂ္ဂပါဠိ	။
၄	သီလက္ခန္ဓဝဂ္ဂအဋ္ဌကထာ	■
၅	မဟာဝဂ္ဂအဋ္ဌကထာ	။
၆။	ပါထိကဝဂ္ဂအဋ္ဌကထာ	။
၇။	သီလက္ခန္ဓဝဂ္ဂဋီကာ	■
၈။	မဟာဝဂ္ဂဋီကာ	■
၉။	ပါထိကဝဂ္ဂဋီကာ	■
၁၀။	သီလက္ခန္ဓပါဠိတော် မြန်မာပြန်	■
၁၁။	မဟာဝဂ္ဂပါဠိတော် မြန်မာပြန်	။
၁၂။	ပါထိကဝဂ္ဂပါဠိတော် မြန်မာပြန်	။
၁၃။	သက္ကပညသုတ် တရားတော်	မဟာစည်ဆရာတော်
၁၄။	မဟာသတိပဋ္ဌာန်တရားတော်	။

ဓမ္မာဓိယ ဦးမောင်မောင်လေး

ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးသော စာအုပ်များ

- ၁။ ဗုဒ္ဓ၏ ကိုယ်တွေ့ ဝတ္ထုများ အမှတ် ၁ (၁၉၇၆)
- ၂။ ဗုဒ္ဓ၏ ကိုယ်တွေ့ ဝတ္ထုများ အမှတ် ၂ (၁၉၇၇)
- ၃။ ဗုဒ္ဓ၏ ကိုယ်တွေ့ ဝတ္ထုများ အမှတ် ၃ (၁၉၇၈)

နိကာယ်ငါးရပ် ပိဋကတ်အဖွင့် ဒီဃနိကာယ်

- * ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် လေးဆယ့်ငါးဝါ အချိန်ကာလအတွင်း ဟောကြားခဲ့သော တရားတော်များကို ဗုဒ္ဓပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီး၍ သုံးလအကြာတွင် ရှင်မဟာကဿပအမှူးရှိသော ရဟန္တာငါးရာတို့က ပေါင်းစု ရွတ်ဆိုကာ ပထမ သံဂါယနာ တင်ခဲ့ကြပါသည်။
- * ဗုဒ္ဓသာသနာတော်၏ သက်တမ်းဖြစ်သော နှစ်ပေါင်း(၂၅၀၀) ကျော် ကာလအတွင်း အလားတူ သံဂါယနာတင်ပွဲ များကို ဗုဒ္ဓ၏တရားတော်ကို ယုံကြည်မြတ်နိုးသော တပည့်သာဝကတို့က ဆက်လက်ကျင်းပခဲ့ကြရာ ခြောက်ကြိမ်မြောက် ရှိခဲ့ပေပြီ။
- * ခြောက်ကြိမ်တိုင် ကျင်းပခဲ့သော သံဂါယနာပွဲကြီးများ၌ ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော်များကို နိကာယ်အားဖြင့် ငါးရပ်၊ ပိဋကတ်အားဖြင့် သုံးပုံ ခွဲခြားစီစဉ်၍ မှတ်တမ်း တင်ခဲ့ကြပါသည်။
- * သုန္တန်ပိဋကတ်၌ ပါဝင်၍ ဒီဃနိကာယ်ဟု မည်တွင်သော သုတ်တရားတော် များသည် ကျမ်းအရေအတွက် အားဖြင့် သီလက္ခန္ဓဝဂ်၊ မဟာဝဂ်၊ ပါထိကဝဂ် ဟူ၍ သုံးကျမ်း၊ သုတ်အရေအတွက်အားဖြင့် (၃၄) သုတ် ရှိပါသည်။
- * ဆဋ္ဌသံဂါယနာမူအရ ပါဠိဘာသာ သက်သက်ဖြင့် (၆၆၄) မျက်နှာ၊ မြန်မာပြန်သက်သက်ဖြင့် (၈၆၂) မျက်နှာ ရှိသော ဒီဃနိကာယ်ကျမ်းကြီး သုံးကျမ်းကို ဓမ္မာစရိယ ဦးမောင်မောင် လေးက မူရင်းအနှစ်သာရမပျက် အနက်အဓိပ္ပါယ်လည်း ပေါ်လွင်အောင် သိပ်သည်း ကျစ်လစ်စွာ ပြန်ဆို ရေးသား ထားပါသည်။
- * ဗုဒ္ဓတရားတော်များကိုယုံကြည်လေးစား၍ ဗုဒ္ဓစာပေကို ခြေခြေမြစ်မြစ် လေ့လာမှတ်သားလိုသူတို့အတွက် အထူးစီစဉ် တင်ဆက်လိုက်သော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။
- * နိကာယ် သာသနာပြန့်ပွားရေးအတွက် ဆောင်ရွက်နေကြသော အသင်းအဖွဲ့များနှင့် နိကာယ်စာမေးပွဲ ဖြေဆိုသူ များလည်း လက်ကိုင်ထားသင့်သော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။